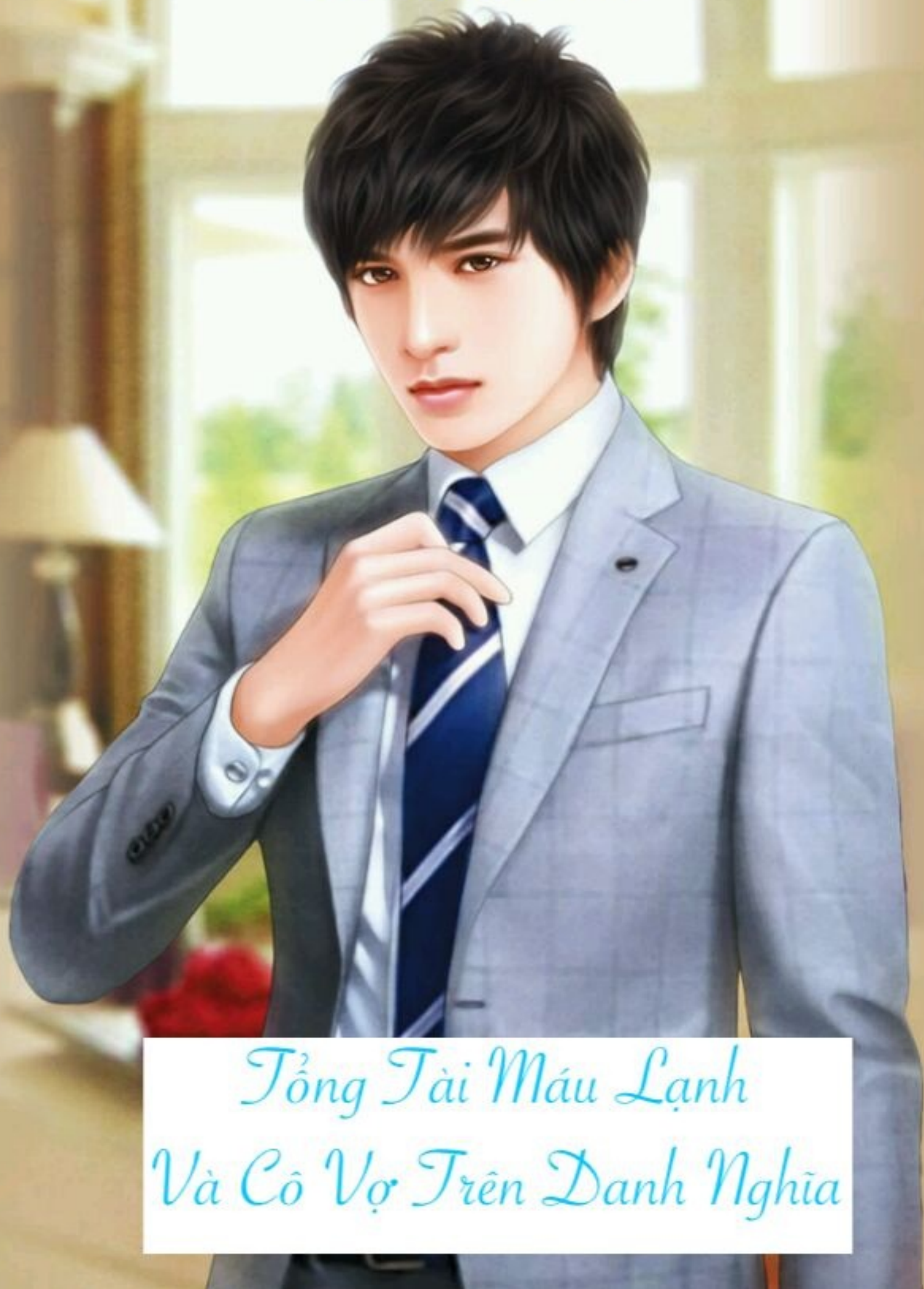

SachVui.Com

*Tổng Tài Máu Lạnh
Và Cô Vợ Trên Danh Nghĩa*

TỔNG TÀI MÁU LẠNH VÀ CÔ VỢ TRÊN DANH NGHĨA

Lan Hồ Điệp 134

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Truyện Teen, Ngược, Sủng

Thể loại: Ngôn tình, hắc bang, ngược, sủng, HE

Thần Phong, 25 tuổi, chủ tịch của tập đoàn Thần thị, là con trai duy nhất của nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng thế giới Thần Văn.

Đằng sau gương mặt ấm áp như gió xuân kia chính là một con người nguy hiểm, lạnh lùng. Anh là nắm trong tay toàn bộ thế lực ngầm của Trung Quốc. Hội Thần Hoa do anh sở hữu không giống như mafia của Tần Gia Uy ngang tàng, tung hoành ngang dọc mà nó thần bí khiêm tốn, không hề phô trương nhưng khi bất kỳ thế lực nào muốn đối đầu với Hội Thần Hoa đều biến mất khỏi đất nước này ngay lập tức.

Chung Hân là người vợ trên danh nghĩa của Thần Phong. Bên ngoài thân hình nhỏ nhắn yếu đuối và gương mặt khả ái kia chính là nỗi thù hận và sự nhẫn nại khó tin.

Những tổn thương, đau lòng cùng tuyệt vọng là cảm giác mà hai người sẽ trải qua trong mối tình này.

Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Mục lục

- Chương 1: Sinh ly tử biệt
- Chương 2: Điều kiện
- Chương 3: Ký ức
- Chương 4: Chung hân trở về
- Chương 5: Gặp lại
- Chương 6: Hoa dạ lý hương
- Chương 7: Kiên cường
- Chương 8: Thương hại
- Chương 9: Kẻ thù gặp lại
- Chương 10: Chung Hân và Lãnh Đồng đối đầu
- Chương 11: Đêm tân hôn
- Chương 12: Ai là người làm sai
- Chương 13: Ngạo thiên
- Chương 14: Ký ức của thần phong
- Chương 15: Tử diệp
- Chương 16: Chưa từng
- Chương 17: Chung hân khiêu chiến
- Chương 18: Trái tim cảm thấy đau
- Chương 19: Thần phong xấu hổ
- Chương 20: Ngạo thiên gặp lại chung hân
- Chương 21: Thần phong trừng phạt
- Chương 22: Kim chấn huy
- Chương 23: Anh điên rồi
- Chương 24: Chiếm đoạt
- Chương 25: Bắt đầu kế hoạch
- Chương 26: Sòng Bạc ACE
- Chương 27: Gian lận
- Chương 28: Cắm sừng
- Chương 29: Bắt gian
- Chương 30: Ngang tàng
- Chương 31: Kinh ngạc

Chương 32: Xót xa
Chương 33: Không nhìn thấy
Chương 34: Hạnh phúc
Chương 35: Do dự
Chương 36: Đau lòng
Chương 37: Triệu tiền thưởng
Chương 38: Hồ điệp
Chương 39: Điềm báo
Chương 40: Dẫn vật
Chương 41: Ấy náy
Chương 42: Người thần bí
Chương 43: Phẫn nộ
Chương 44: Chung hân nổi giận
Chương 45: Cố tình vì cô
Chương 46: Thần phong thật đáng sợ
Chương 47: Đóng kịch
Chương 48: Gặp lại người quen
Chương 49: Chung hân giáo huấn lãnh đồng
Chương 50: Hoa tai ngọc bích
Chương 51: Nhạc phổ
Chương 52: Vì anh mà cười
Chương 53: Chung hân bị truy sát
Chương 54: Tìm đường sống trong cõi chết
Chương 55: Âm thầm chịu đựng
Chương 56: Gặp mặt Tần Gia Uy 1
Chương 57: Gặp mặt Tần Gia Uy 2
Chương 58: Vì anh
Chương 59: Chung hân sợ điếng hồn
Chương 60: Sự phát hiện của chung hân
Chương 61: Chị Dâu
Chương 62: Thần Phong hiểu lầm
Chương 63: Em tỉnh lại cho tôi
Chương 64: Ly hôn

Chương 65: Triệu Sang Tính Kế
Chương 66: Lãnh đồng độc ác
Chương 67: Rời khỏi thần viên
Chương 68: Ngạo thiên cứu chung hân
Chương 69: Thần phong nghi ngờ
Chương 70: Lãnh Thiên Hân
Chương 71: Thần phong tan nát cõi lòng
Chương 72: Thần phong trong tình trạng nguy kịch
Chương 73: Phẫu thuật
Chương 74: Thần phong tỉnh lại
Chương 75: Tàn Gia Uy Và Đường Vịnh Hi
Chương 76: Giới hạn cuối cùng
Chương 77: Thần phong trả thù
Chương 78: Người phụ nữ anh yêu nhất
Chương 79: Ăn miếng trả miếng
Chương 80: Lãnh đồng gặp báo ứng
Chương 81: Tin tức
Chương 82: Trở về lãnh gia
Chương 83: Gặp lại Thần Phong
Chương 84: Giải thích
Chương 85: Người đàn ông thần bí
Chương 86: Hồ điệp, kim chấn huy và thiết sang sang
Chương 87: Wind
Chương 88: Ngạo Thiên và Wind
Chương 89: Lôi Lạc Thần
Chương 90: Lôi Lạc Thần 2
Chương 91: Triệu nhàn tìm đến thần phong
Chương 92: Triệu nhàn sa vào bẫy
Chương 93: Chung Hân và Thần Phong Gặp Mặt Tại Lãnh Thị
Chương 94: Triệu Sang kinh hãi
Chương 95: Ngạo Thiên thua
Chương 96: Thái Thịnh nghi ngờ Triệu Nhàn
Chương 97: Chung Hân Bày Trò

Chương 98: Lòng anh rất đau
Chương 99: Anh là người đàn ông đầu tiên của em
Chương 100: Vĩnh Hằng
Chương 101: Tiểu Phong
Chương 102: Ngân hàng mạnh thị
Chương 103: Thái thịnh và triệu nhân xảy ra xung đột
Chương 104: Sự thật
Chương 105: Báo ứng
Chương 106: Kết cuộc
Chương 107: Ngoại Truyện Thần Phong và Chung Hân 1
Chương 108: Ngoại Truyện Thần Phong và Chung Hân 2
Chương 109: Ngoại Truyện Thần Phong và Chung Hân 3
Chương 110: Ngoại Truyện Thần Phong và Chung Hân 4
Chương 111: Ngoại Truyện Thần Phong Và Chung Hân 5
Chương 112: Ngoại Truyện Thần Phong Và Chung Hân 6
Chương 113: Ngoại Truyện Thần Phong Và Chung Hân 7
Chương 114: Ngoại truyện Kim Chấn Huy và Hồ Điệp 1
Chương 115: Ngoại Truyện Kim Chấn Huy Và Hồ Điệp 2
Chương 116: :Ngoại Truyện Kim Chấn Huy Và Hồ Điệp 3
Chương 117: Ngoại Truyện Kim Chấn Huy Và Hồ Điệp 4
Chương 118: Ngoại Truyện Kim Chấn Huy Và Hồ Điệp 5

Chương 1: Sinh ly tử biệt

GHI CHÚ: 6 quyển truyện tiếp nối lẫn nhau.

* **Quyển 1:** Bá Chủ Hắc Đạo Cung Chiều Vợ Sát Thủ.

(Lôi Lạc Thiên và Trình Lam).

***Quyển 2:** Tổng Tài Bá Đạo Và Cô Vợ Luật Sư Kiêu Ngạo Của Mình.

(Mạnh Hùng và Kiều Nhi).

* **Quyển 3:** Cô Vợ Xã Hội Đen Của Ông Trùm Hắc Đạo.

(Nam Liệt và Hàn Mạc).

***Quyển 4:** Cô Vợ Thần Bí Của Ông Hoàng Làng Giải Trí.

(Trần Hạo và Tần Gia Duyên)

***Quyển 5:** Vợ Yêu Của Ông Trùm Mafia.

(Tần Gia Uy và Đường Vịnh Hi)

***Quyển 6:** Tổng Tài Máu Lạnh Và Cô Vợ Trên Danh Nghĩa.

(Thần Phong và Chung Hân)

Tại bệnh viện Thân Ái tọa lạc ngay trung tâm thành phố New York, một đội ngũ bác sĩ tinh anh đang tiến hành hàng loạt kiểm tra và cấp cứu cho bệnh nhân nằm trong phòng 155.

Sau một lúc dùng hết khả năng của mình, họ bất lực lắc đầu trong vẻ hối tiếc.

-Bệnh nhân Chung Hoa, đã tử vong vòng vào lúc 8.39 phút sáng.

Một vị bác sĩ cởi bỏ khẩu trang trên mặt, nhìn vào đồng hồ đeo trên cổ tay tuyên bố.

Mấy phút sau một căn phòng ồn ào bao quanh bởi bác sĩ và y tá đột nhiên trở nên bình lặng một cách đáng sợ.

Một cô gái với thân hình mảnh mai mái tóc dài màu đen óng ánh phủ xuống đôi vai gầy gò yếu ớt, ngồi bên giường bệnh với thần sắc tiều tụy.

Vốn dĩ cô sở hữu gương mặt hình trái tim, làn da hồng hào cặp mắt sáng long lanh nhưng bây giờ vì thức khuya dậy sớm chăm sóc cho người mẹ mắc bệnh nan y, thần sắc giờ đã trở nên vô cùng nhợt nhạt không còn sức sống, cặp mắt thâm quầng.

Bàn tay trắng nõn run run cầm lấy bàn tay gầy gò của mẹ, lúc này đã không còn hơi ấm nằm yên trên giường bệnh.

Cô thật bình tĩnh cho dù trong lòng có đau đến tê tâm phế liệt, nhưng ngoài mặt cô không hề tỏ ra chút biểu cảm gì.

Từng giọt từng giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống khuôn mặt tuyệt vọng, dừng lại trên mu bàn tay lạnh tanh của mẹ đang được cô áp sát vào cò má của mình.

-Hân Nhi, con đừng buồn.

Cái chết chính là sự giải thoát cho mẹ con.

Bàn tay to lớn mềm mại của Thần Văn

một nghệ sĩ đàn dương cầm nổi tiếng nhất thế giới, đặt trên đôi vai khẳng khiu nói ra những lời an ủi, Chung Hân không nói gì cô cứ môi giữ thái độ im phăng phắc.

Trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề cùng với tiếng bíp bíp phát ra từ thiết bị y tế, khiến lòng Thần Văn đau như dao cắt.

Một cô gái chỉ mới 16 tuổi lại phải trải qua sự đau đớn tận tâm hồn lẫn thể xác, làm sao con bé có thể chịu nổi để vượt qua thời gian đau khổ này.

Thần Văn buồn bã lắc đầu, ông và mẹ Chung Hân là bạn thân, nhưng 5 năm trước khi Lãnh Minh người ba Chung Hân tôn kính nhất đưa một người phụ nữ và đưa con gái ngoài giá thú về Lãnh gia mọi việc đều thay đổi.

Triệu Nhàn là người phụ nữ độc ác vì muốn chiếm được vị trí Lãnh phu nhân và muốn con gái Lãnh Đồng của mình làm người thừa kế duy nhất của tập đoàn Lãnh Thị.

Triệu Nhàn đã cho người âm thầm theo dõi hai mẹ con Chung Hoa, chờ đợi thời cơ thích hợp ra tay trừ khử hai người.

Trên đường Chung Hoa đưa Chung Hân từ biệt thự Lãnh gia đến trường học đột nhiên xe bị đứt thắng.

Cũng may hai mẹ con Chung Hân kịp thời nhảy ra khỏi xe, Chung Hoa biết việc này không phải là một tai nạn.

Bà biết Triệu Nhân đã có âm mưu để giết hai mẹ con bà từ lâu.

- Chị hai, em thấy chiếc xe đã đâm xuống vực thẳm chắc chắn hai mẹ con Chung Hoa đã chết.

Lúc này Chung Hoa đang ẩn núp trong một bụi cây bên cạnh, bàn tay mềm mại run rẩy bịt miệng Chung Hân không cho cô phát ra bất kỳ âm thanh nào, sợ kinh động đến những tên sát thủ đang truy sát họ.

Nghĩ đến sự an toàn của Chung Hân,

Chung Hoa liền liên lạc với Thần Văn nhờ ông giúp đỡ đưa bà và đứa con gái 11 tuổi bỏ trốn.

Chung Hoa biết việc trốn tránh này nhất định sẽ là một con đường chông gai đầy ải gian khổ, nhưng bà vẫn bất chấp.

Bà biết với thế lực của Triệu Nhân nếu để họ biết hai mẹ con bà còn sống, Triệu Nhân nhất định sẽ giết cùng đuổi tận.

Trong suốt thời gian 5 năm nay Chung Hân phải chăm sóc cho người mẹ mang trong người chứng bệnh uất ức, dù Thần Văn có đề nghị để ông làm điểm tựa lo lắng cho hai mẹ con cô, để Chung Hân không cần vất vả vừa đi học vừa đi làm thêm, lo tiền thuốc cho mẹ.

Nhưng Chung Hân đã từ chối, con bé nhìn ông bằng ánh mắt sáng như những vì sao trên bầu trời.

-Bác Văn, con cảm ơn bác nhiều, nhưng hiện tại con có thể lo được

cho mẹ con.

Thần Văn thật kinh ngạc khi con bé chỉ mới 11 tuổi lại có lòng tự trọng đáng nể, có những người trưởng thành chưa chắc gì làm được như cô, dù Chung Hân ăn không no mặc không ấm, cô cũng chưa từng tìm đến ông để cầu xin sự giúp đỡ.

-Bác Văn, con không sao!

Bác cho con thời gian riêng tư với mẹ một chút, có được không bác?.

Giọng nói khe khẽ không sức sống của Chung Hân làm lòng ông đau đớn, con bé thật đáng thương đến giây phút này nó vẫn giấu giếm sự đau đớn trong lòng không muốn bộc lộ ra bên ngoài.

Càng thấy Chung Hân như vậy ông càng thêm lo lắng, chỉ sợ như câu "tức nước vỡ bờ" đến một ngày nào đó con bé không còn chịu nổi, sẽ suy nghĩ đại dột làm hại đến bản thân.

-Vậy cũng được, để bác đi mua cho con một chút thức ăn.

Từ hôm qua đến bây giờ con chưa ăn gì cả, ngoài vài hộp nước lạnh ra.

Ông nói xong đành quay người rời khỏi căn phòng lạnh tanh khiến lòng người ảm đạm, trong lòng ông không an tâm vừa bước đến cửa Thần Văn bất giác ngoái đầu lại nhìn Chung Hân, ông thờ dài khi nhìn thấy một cô gái trẻ đáng lẽ ra ở lứa tuổi này cô phải luôn tươi cười hồn nhiên như những đứa con gái khác, vô ưu vô tư chỉ biết đi học và dạo phố.

Ông u sầu lặng lẽ bước đi, cả đoạn đường đến phòng ăn trong lòng Thần Văn luôn cảm giác bất an, ông gấp gấp đi mua thức ăn rồi mau

chống quay trở về phòng bệnh.

Chung Hân vươn bàn tay nhỏ bé của mình sờ vào gương mặt lạnh ngắt của mẹ, cô nhắm mắt lại cố nuốt xuống cơn đau đớn trong lòng.

Khi vị bác sĩ tuyên bố thời gian tử vong của mẹ, cả thế giới xung quanh cô dường như sụp đổ. Những mảnh ký ức về mẹ lần lượt hiện ra trong đầu cô.

Mẹ! sao mẹ lại nhẫn tâm bỏ lại con, sao mẹ không quan tâm đến Hân Nhi nữa?

Mẹ đừng nằm im lặng như thế, mẹ nói gì đi, con không thể nào sống thiếu mẹ được.

Mẹ....mẹ con phải làm sao đây? trên thế gian này nếu không còn mẹ con cũng chẳng muốn sống để làm gì.

Chương 2: Điều kiện

Lúc này Chung Hân không thể nào kiềm chế cơn đau thương trong lòng mình nữa, nước mắt cứ như mưa tuông ra xối xả xuống gương mặt xinh đẹp lúc này trắng bệch như một tờ giấy không còn giọt máu.

Cảm giác nóng hổi mẫn đấng trong miệng khi những giọt nước mắt đau thương chảy vào khe hở của đôi môi tái xanh, càng khiến lòng cô tê buốt.

Đột nhiên Chung Hân cầm lấy một con dao gọt trái cây trên bàn bên cạnh, cô cầm chặt con dao đến nỗi trên mu bàn tay hiện lên gân xanh rõ ràng.

Thần Văn từ ngoài cửa tay cầm một túi thức ăn lủi thủi bước vào, ông hốt hoảng buông lỏng bàn tay, cái túi thức ăn rơi xuống mặt đất vang ra âm thanh một cái "bịch" làm Chung Hân chợt bình tĩnh, thất thần quay đầu lại nhìn ông.

Nhìn thấy vẻ mặt sợ sệt lo lắng của ông, Chung Hân bất giác nhìn xuống bàn tay của mình.

Cô sững sờ khi nhìn thấy trên tay cô cầm một con dao nhọn hoắt, Chung Hân hít vào một hơi thật sâu cố ổn định lại tâm tình của mình.

Cô bị sao vậy? Cô định làm gì? Cô định kết liễu cuộc đời này sao?

Không! Không thể như vậy, cô phải sống....sống để trả thù người đã khiến mẹ cô chết không nhắm mắt, cô phải khiến người phụ nữ độc

ác kia và đưa con gái với lòng dạ thiên cận, phải trả cái giá đắt đỏ cho việc họ đã gây ra.

Chết! quá nhẹ nhàng.

Cô phải khiến họ ném thừ mùi vị của đau thương, thống khổ đến tột cùng, cô sẽ khiến hai mẹ con Lãnh Đồng sống mà không có chỗ dung thân.

Ánh mắt tuyệt vọng của Chung Hân đột nhiên trở nên thâm sâu khó lường, cô đặt con dao lại trên bàn bên cạnh nhìn Thần Văn nói với giọng kiên định.

-Bác Văn con muốn trả thù, bác có thể giúp con được không?.

Thần Văn ngây người trong giây lát khi ông nghe Chung Hân nói vậy, ông liền quan sát nét mặt cô.

Chuyện của mẹ con cô ông là người hiểu rõ nhất, nếu không phải mẹ con Lãnh Đồng giờ trò dèm pha làm Lãnh Minh hiểu lầm mẹ cô, không quan tâm đến những gì Chung Hoa nói, thì sự việc sẽ không tồi tệ đến như ngày hôm nay.

Nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của cô, ông ngẫm nghĩ một chút rồi nhìn Chung Hân cất giọng bất đắc dĩ.

-Được! Bác sẽ giúp con trả thù, nhưng đổi lại với sự giúp đỡ của bác con cũng phải giúp bác một việc.

Thần Văn kéo ghế ngồi xuống bên cạnh nhìn cô nói với giọng nghiêm túc, ông biết nếu ông không đồng ý giúp cô, với tính tình quật cường của Chung Hân cô sẽ tìm mọi cách để trả thù, đến lúc đó ông chỉ sợ cô sẽ bất chấp đến tính mạng của mình để đạt được mục đích.

-Được con đồng ý!

Chỉ cần bác giúp con trả thù, Bác muốn con làm gì con cũng chịu.

Lời nói cùng với ánh mắt tràn đầy sát khí của Chung Hân làm Thần Văn hơi kinh ngạc trong lòng, ông không ngờ một cô gái hiền lành như Chung Hân một khi đã bị dồn ép đến đường cùng, cũng có thể trở thành một người nguy hiểm, không từ thủ đoạn để khiến người làm tổn thương mình phải trả cái giá còn thê thảm hơn cả cái chết.

-Tốt!

Việc đầu tiên con phải làm chính là khiến mình có một địa vị cố định trong xã hội, để giúp con đạt được điều này bác sẽ nhận con làm học trò, con hãy quên đi việc mình là Lãnh Thiên Hân con gái lớn của Lãnh Minh, người thừa kế duy nhất của tập đoàn Lãnh Thị.

Cứ tiếp tục với thân phận Chung Hân, một cô gái mồ côi không nơi nương tựa.

Khi cô và mẹ bỏ trốn, Chung Hoa sợ Triệu Nhân tìm được bọn họ nên đổi tên của cô từ Lãnh Thiên Hân trở thành Chung Hân lấy họ mẹ.

Thời gian năm năm, dung mạo của Lãnh Thiên Hân đã thay đổi trở nên trưởng thành chắc chắn hơn, nên không ai có thể nhận ra cô bé hồn nhiên luôn được xem như hòn ngọc quý trong tay của Lãnh Minh ngày nào, giờ lại chính là Chung Hân một cô gái vô cùng điềm tĩnh.

- Sau khi con tròn 18 tuổi.....

Thần Văn nói đến đây ông ngập ngừng một chút, trong lòng cũng cảm thấy hổ thẹn với Chung Hoa và cả bản thân ông.

Tuy việc ông sắp nêu ra là vì tốt cho Chung Hân, nhưng phần nào trong sự việc này cũng là nghĩ cho bản thân ông.

- Bác có gì cứ nói thẳng, con đã chuẩn bị tâm lý để làm bất cứ chuyện gì.

Chỉ cần có thể trả thù cho mẹ, dù có liều cả mạng con cũng không ngần ngại.

Chung Hân vừa nói cặp mắt vừa nhìn vào người mẹ tội nghiệp, đã vì hai mẹ con của Lãnh Đồng mà ăn không ngon ngủ không yên, dần vật bản thân đến tận ngày rời khỏi cõi đời này.

-Hazzzzzzzzzzzzzz

Thần Văn nghe Chung Hân nói vậy liền thờ dài.

- Bác đâu xấu xa đến nỗi muốn lợi dụng con làm những việc thiên lý bất dung, việc bác muốn con làm chính là gả cho đứa con bất hiếu Thần Phong của bác.

-Bác nói sao?

Bác muốn con lấy anh Thần Phong làm chồng?.

Chung Hân kinh ngạc mở to mắt nhìn ông nói với giọng khó tin, thật ra thì cô và Thần Phong đã quen biết nhau khi cô còn ở Lãnh gia.

Lúc đó cô vừa tròn 11 tuổi một tuổi vô cùng hồn nhiên, Thần Phong đã là một chàng trai trưởng thành.

18 tuổi là tuổi ấn dấu cho sự thành công trong cuộc đời anh, khi anh đạt được danh hiệu thanh niên xuất sắc nhất toàn Trung Quốc.

Chỉ mới 18 tuổi Thần Phong đã học xong đại học và chuẩn bị bước ra bức ngoặt lớn nhất trong cuộc đời mình, tiếp nhận tập đoàn Thần Thị trở thành chủ tịch trẻ tuổi nhất trong lịch sử Trung Quốc.

Chương 3: Ký ức

Cô còn nhớ rất rõ lần gặp mặt đó, ngoài trời thời tiết mát mẻ, ánh sáng mặt trời nằm thấp thoáng sau những tầng mây màu trắng bay lơ đãng trên bầu trời, khiến tâm trạng của mọi người thật thoải mái.

Cô mặc trên người cái đầm màu trắng chạy tung tăng trong vườn hoa của Lãnh gia, mùi hương thoang thoang của loài hoa dạ lý hương tỏa ra lấp đầy cả khu vườn.

Lãnh Thiên Hân vui vẻ cười khúc khích chạy trên con đường nhựa đuổi theo một đàn bướm xinh màu trắng đang tung bay tự do trên bầu trời xanh, không ngờ đột nhiên cô vấp chân ngã xuống mặt đất hai đầu gối mạ sát với mặt đất.

Lãnh Thiên Hân đau đớn khóc thật to, lúc này không biết từ đâu một bàn tay rắn chắc đưa ra trước mặt cô.

Lãnh Thiên Hân ngược mặt lên nhìn vào chủ nhân của bàn tay đó, cô cảm thấy khó chịu khi ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào mặt làm cô bất giác nheo cặp mắt lấp lánh của mình lại.

Lãnh Thiên Hân cố mở to mắt ra nhìn người thanh niên đứng trước mặt, nụ cười rạng rỡ trên gương mặt tuấn tú cùng với cặp mắt to tròn hai mí rõ rệt, được tia nắng chói chang rọi vào tỏa ra ánh hào quang sáng rực làm Lãnh Thiên Hân mất hồn trong giây lát, cặp mắt sáng long lanh nhìn anh không chớp.

Lãnh Thiên Hân bị chàng thanh niên làm ngỡ ngàng quên đi nỗi đau ở đầu gối. Thần Phong nhìn thấy dáng vẻ ngây ngốc cùng với ánh

mắt kính ngạc của Lãnh Thiên Hân nhìn mình, anh bất giác mỉm cười bàn tay to lớn nâng lên xoa xoa đầu cô một cách dịu dàng.

-Sao em bất cần như vậy?

Lỡ để lại sẹo sẽ rất xấu xí, sau này không ai chịu cưới em đâu.

Thần Phong cười cười nói với giọng quan tâm, anh ngồi xuống bên cạnh cẩn thận vén váy cô lên đến đầu gối kiểm tra vết thương.

Lãnh Thiên Hân ngồi yên nhìn Thần Phong trong lòng hiện lên cảm giác ngọt ngào, chắc có lẽ ngoài ba mẹ cô ra Thần Phong là người đầu tiên mang lại cho cô cảm giác an toàn.

-Nếu không ai chịu cưới em, vậy anh có đồng ý cưới em không?

Một câu hỏi vô tư của Lãnh Thiên Hân làm Thần Phong kinh ngạc trong lòng, anh nhíu mày nhìn vào cô gái với gương mặt thuần khiết ngẫm nghĩ vài giây, Lãnh Thiên Hân thật bình tĩnh nhìn thẳng vào ánh mắt do dự của Thần Phong chờ đợi câu trả lời.

Vẻ mặt thơ ngây cùng với ánh mắt kiên định làm Thần Phong bất giác nhếch môi cười nhẹ.

-Được, nếu sau này không ai cưới em, Thần Phong anh nhất định sẽ cưới em về làm vợ.

Lãnh Thiên Hân cười tươi như hoa trong lòng quyết định, Thần Phong anh chính là chồng tương lai của cô.

Đột nhiên giọng nói trầm ổn của Thần Phong vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ vu vơ của cô.

- Bớt đỏ hình cánh hoa trên đùi em nhìn thật xinh đẹp.

Thần Phong nhìn thấy một cái bớt son rất đặc biệt trên đùi cô liền buông lời khen, Lãnh Thiên Hân cười ngọt ngào gật đầu đáp.

- Dạ, cái bớt này rất lạ.

Mẹ nói chỉ có ba và mẹ mới biết em có cái bớt đỏ này, bây giờ anh là người thứ ba.

Lãnh Thiên Hân nói một cách hồn nhiên, Thần Phong nghe vậy cũng không nói gì thêm chỉ mỉm cười rồi giúp cô băng bó lại vết thương.

Lời hứa này của Thần Phong cứ vương vấn trong lòng Chung Hân từ lúc cô 11 tuổi cho đến tận bây giờ, trải qua bao thâm trầm trong cuộc sống nhất là thời gian khổ cực khi cô và mẹ trốn tránh Triệu Nhàn, niềm an ủi lớn nhất trong lòng cô chính là lời cam kết này của Thần Phong.

Tuy Thần Phong chỉ ở lại Lãnh Gia một tháng, nhưng thời gian đó là thời gian Thần Phong và cô quấn quýt bên nhau. Anh đưa cô đi chơi bờ hồ, đọc sách cho cô nghe, cùng cô chơi xích đu và anh thường xuyên dạy cô đánh đàn dương cầm.

Nét mặt Chung Hân lúc này đã trở nên ôn hoà hơn, khi cô nghĩ đến những ký ức vui vẻ giữa Thần Phong và cô.

Thần Văn nhìn thấy sự biến đổi trên gương mặt cô liền buồn rầu lên tiếng.

-Hân Nhi, Thần Phong bây giờ đã thay đổi, nó không còn là Thần Phong của trước đây.

Bây giờ Thần Phong rất vô tình lạnh nhạt, tính khí vô cùng ngạo mạn không xem ai ra gì.

Con hãy giúp bác cũng như giúp Thần Phong, cho nó hiểu được cái gọi là tình yêu, để trái tim của nó biết rung động trở lại.

Trong lời nói của ông cô có thể nghe ra được sự đau thương của một người cha, khi đã bất lực trong việc dạy dỗ đứa con trai mà mình yêu thương nhất.

Chung Hân không trả lời ông ngay, ánh mắt hiện lên sự hoang mang, trong lòng đắn đo không biết phải làm sao.

Mình có nên đồng ý với bác ấy gả cho Thần Phong không?

Lời hứa bồng bột nhất thời lúc còn trẻ, không biết anh ấy có để tâm không?

Chung Hân thận trọng suy xét, cô không đồng ý thì thôi một khi đã đồng ý cô nhất định phải làm cho trót.

Thần Văn nhìn thấy vẻ mặt cân nhắc của Chung Hân, ông liền lên tiếng.

-Sau khi con đã thuần phục được Thần Phong, bác tin chắc không cần bác giúp Thần Phong cũng sẽ tự tay trả thù cho con.

Nghe ông nói vậy Chung Hân liền ngược mặt lên nhìn ông gật đầu.

-Con đồng ý lấy anh Thần Phong, nhưng với một điều kiện.

-Được chỉ cần con đồng ý, con có điều kiện gì bác cũng sẽ đáp ứng.

Nghe Thần Văn nói vậy Chung Hân liền nhìn qua người mẹ đang nằm trên giường, lúc này nhìn bà thật thanh thản không còn sự đau thương tuyệt vọng vào người chồng đã không dành trọn trái tim của mình cho bà.

Cô quyết định trong thời gian cô giúp bác Văn, cô sẽ lên kế hoạch để trả thù.

-Bác không được cho anh ấy biết con là Lãnh Thiên Hân, con muốn người anh ấy yêu chính là một Chung Hân không có gì cả ngoài thân xác và trái tim này.

Thần Văn gật đầu tán đồng với lời nói của Chung Hân, ông biết Chung Hân muốn thử lòng của Thần Phong, cô sợ Thần Phong cưới và chấp nhận tình yêu của cô, chỉ vì cô là con gái lớn của Lãnh Minh người thừa kế duy nhất của tập đoàn Lãnh thị.

- Bác Văn, bác đừng hiểu lầm, con hứa với bác lấy anh Thần Phong không phải vì con muốn anh ấy giúp con trả thù.

Con làm như vậy là vì bác, hai mẹ con con đã nhận quá nhiều ân huệ từ bác, xem như lần này con vì trả ơn mới gả cho anh Thần Phong.

Còn về việc hai mẹ con của Triệu Nhân, con sẽ tự mình giải quyết.

Chung Hân nhìn Thần Văn nói ra lời từ tận đáy lòng mình, trả thù cô nhất định sẽ.

Nhưng nếu không phải vì Thần Văn cô sẽ không đồng ý đem điều quý giá nhất của cuộc đời con gái để đánh đổi.

Trên thế gian này có rất nhiều cách để trả thù, lợi dụng đến trình tiết tuyệt đối không nằm trong kế hoạch báo thù của cô.

Thần Văn gật đầu cảm thông theo lời nói của Chung Hân, ông đã ở bên cạnh cô nhiều năm nên biết tính tình có ơn tất báo của cô.

Chung Hân là một cô gái với tính kiên định nhất mà ông từng gặp qua, việc gì cô đã quyết định dù trời có sụp xuống cũng không thể làm thay đổi được.

- Bác biết!

Hân Nhi đối với bác con giống như là người trong gia đình nên bác mới quyết định gửi gắm Thần Phong cho con.

Giọng nói nản lòng của Thần Văn vang lên, ông đã đặt trọn tình yêu của mình vào đứa con trai duy nhất này, nhưng thật tiếc thay Thần Phong không hiểu nỗi lòng của ông.

Từ lúc mẹ của Thần Phong bệnh nặng qua đời, Thần Phong đã oán trách ông trong lòng anh nghĩ ông luôn xem đàn dương cầm quan trọng hơn vợ và con.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 4: Chung hân trở về

Thời gian thắm thoát trôi qua đã hai năm, bốn mùa xuân hạ thu đông lần lượt trôi qua trước mắt cô hai lần.

Hôm nay cô đã tròn 18 tuổi một tuổi mộng mơ đẹp nhất của đời con gái, sự nỗ lực cùng với cố gắng hai năm nay đã đem lại cho cô một thành tựu đáng kể.

Hiện tại cô bé Chung Hân ngày nào đã trở thành một nghệ sĩ đàn dương cầm nổi tiếng thế giới, được hiệp hội âm nhạc toàn cầu trao tặng danh dự

"Thiên thần của những bản nhạc giao hưởng".

Chỉ có cô khi đàn ra những bản nhạc giao hưởng nổi tiếng, mới có thể truyền đạt được hết nội tâm của tác giả.

Trên khán đài biểu diễn tại nhà hát New York Philharmonic, một cô gái sở hữu gương mặt hình trái tim với mái tóc dài chấm vai trên người mặc cái đầm dài màu trắng ngời trước cây đàn dương cầm, bàn tay thon dài trắng nõn thản nhiên chạm vào bàn phím.

Tiếng nhạc thanh thoát của bản giao hưởng "Ode to Joy của Beethoven" vang lên trong căn phòng kín mít lúc này đã chứa đựng hàng trăm khán giả si mê âm nhạc.

Chung Hân ngời trên khán đài một cách ngạo nghễ trên gương mặt thoát lên sự tự tin kiêu ngạo, khiến cho thính giả ngồi phía dưới chìm đắm trong từng nốt nhạc do bàn tay trắng như tuyết của cô đàn ra.

Máy camera chiếu trực tiếp buổi trình diễn có một trong hai của thầy trò Thần Văn, người được xem là huyền thoại trong lĩnh vực âm nhạc.

Thần Văn trên người mặc âu phục màu đen đuôi dài, đứng ngay chính giữa khán đài tay cầm que chỉ huy dàn nhạc, thản nhiên múa mái đôi tay được gọi là đôi tay vàng.

Hai người say đắm trong điệu nhạc giao hưởng độc nhất vô nhị này, Chung Hân nhắm mắt lại không ngần ngại phát huy tài năng thiên phú của mình.

Tại quán bar Night Angel ngay trung tâm thành phố Thượng Hải, Thần Phong trên người là bộ âu phục màu đen áo sơ mi xanh, anh ngồi thoải mái ngã lưng vào ghế sofa cùng tam đại công tử của những tập đoàn lớn nhất Trung Quốc hội họp, bốn người là những người bạn trên thương trường đã quen nhau nhiều năm.

- Phong, người trên TV không phải là ba của cậu sao?.

Hữu Phàm con trai trưởng của tập đoàn Hữu thị chuyên kinh doanh về sản xuất xe hơi, ngồi đối diện với Thần Phong thích thú chỉ vào màn hình TV được treo trên bức tường trước mặt nói.

Nghe Hữu Phàm nói vậy cặp mắt của ba người liền chuyển lên màn hình lúc này đang quay trực tiếp buổi trình diễn âm nhạc đang diễn ra tại New York.

Cặp mắt như cười như không của Thần Phong tối sầm lại, khi anh nhìn thấy bản nhạc vừa kết thúc Thần Văn liền có cử chỉ ga lăng ân cần đối với Chung Hân.

-Phong, bên ngoài có tin đồn rằng, mấy năm gần đây bên cạnh ba cậu đã xuất hiện một cô tình nhân vừa trẻ vừa xinh đẹp còn tài giỏi nữa.

Chắc là cô gái này.

Phương Chính con trai độc nhất của tập đoàn Phương thị, nhìn chăm chăm vào Chung Hân trên màn nói.

Ai nấy đều biết quan hệ giữa hai cha con Thần Phong không được tốt, nên Phương Chính mới cố tình nói ra lời đùa bỡn để chọc tức Thần Phong.

Thần Phong không nói gì nét mặt điềm đạm không hề biểu lộ ra suy nghĩ trong lòng mình, ánh mắt liếc nhìn cô gái trẻ tuổi đang đứng trên khán đài đầy vẻ kiêu hãnh nắm tay ba anh cúi đầu chào khán giả.

-Chính, cậu nói lung tung cái gì vậy?

hai người họ chỉ có quan hệ thầy trò mà thôi.

Cao Tuấn tổng tài của tập đoàn Cao Thị, cảm giác được sự căng thẳng trong căn phòng liền lên tiếng, bốn người có mặt ở đây toàn là những người có địa vị cao trong xã hội, được xem là những chàng trai độc thân hoàng kim của Trung Quốc.

Thần Phong khom tới cầm lấy ly rượu đặt trên bàn đưa đến đôi môi mỏng nhắm nháp một chút, anh nhìn ba người nói một cách chẳng quan tâm.

-Hừ.....

Chuyện của ông ấy không liên quan gì đến tôi.

Giọng nói lơ đãng của Thần Phong làm Phương Chính lắc đầu nhún vai cười trừ.

Anh muốn trêu đùa Thần Phong một chút, nhưng thật không ngờ cái tên này giống như độc bất khả xâm nhập, không có chuyện gì có thể làm giao động đến tâm tình của Thần Phong cả.

Buổi tối của một tháng sau bên ngoài thời tiết rất lạnh, cơn mưa phùn cùng gió mạnh lướt qua thấm vào làn da khiến lòng người càng thêm lạnh buốt.

Thần Phong cùng với thuộc hạ Hứa Thừa Anh lúc nào cũng theo bên cạnh anh, từ công ty Thần Thị tan tầm trở về biệt thự Thần Viên.

Bước chân mạnh mẽ của Thần Phong chột khựng lại trước cửa chính, khi anh nhìn thấy tất cả đèn trong ngôi biệt thự hiu quạnh lúc này đều được bật lên, khiến cả căn biệt thự tràn đầy sức sống khác với cảnh tượng cô đơn lạnh lẽo của thường ngày.

Thần Phong cau mày trong vẻ nghi ngờ bước từng bước một vào trong, quả như dự đoán của anh.

Anh nhìn thấy Thần Văn đang uy nghiêm ngồi trên ghế sofa ngay chính giữa phòng khách, ông như vị vương giả ngồi đó với phong thái vô cùng trang nghiêm trên tay ông cầm một tách trà thiết quan âm nóng hổi, làn khói mỏng tỏa ra từ tách trà bay lên che khuất tầm mắt lúc nào cũng hiện lên sự nghiêm nghị của ông.

Bước chân đều đều của Thần Phong đột nhiên dừng hẳn lại, khi anh nhìn thấy một cô gái trẻ với nét đẹp dịu dàng, tuy cô không đẹp một cách khuynh quốc khuynh thành nhưng nét đẹp thuần khiết bình dị lại vô cùng thu hút.

Thần Phong dùng ánh mắt sắc bén quan sát cô gái này từ trên xuống dưới, quả thật rất xinh đẹp chẳng trách gì ba anh lại si mê cô ta đến như vậy.

Hứa Thừa Anh đang cung kính đứng phía sau Thần Phong, anh kinh ngạc ngậy người nhìn Chung Hân lúc này mới từ nhà bếp bước vào.

Cô ta là ai? Sao lại nhìn quen đến như ấy?

Hứa Thừa Anh vắt óc suy nghĩ, nhưng nghĩ mãi cũng không nhớ ra Chung Hân là ai.

Chung Hân vừa bước vào phòng khách liền cảm nhận được có cặp mắt sắc bén kèm theo tia chán ghét đang nhìn chăm chăm vào mình, Thần Phong thật bá đạo anh hiên ngang nhìn cô không hề có ý định che giấu việc mình đang quan sát cô.

Thần Văn nhìn thấy Chung Hân bị ánh nhìn hung hăng của Thần Phong làm bối rối, đứng bất động không dám tiến thêm bước nào, ông liền tỏ ra không vui lên tiếng.

- Hân Nhi, con mặc kệ nó!

Đến đây.

Thần Phong kinh ngạc ánh mắt hung hăng chột hiện lên tia lạnh lẽo.

Hân Nhi.....

Hai từ Hân Nhi này thốt ra từ miệng ông, làm Thần Phong càng thêm khinh miệt.

Chỉ trong tích tắc Chung Hân khéo léo điều chỉnh lại tâm trạng của mình, cô mỉm cười ngọt ngào nhìn anh gật đầu lịch sự, bước nhẹ nhàng đến bên cạnh Thần Văn.

-Bác Văn, đã đến giờ uống thuốc.

Chung Hân mở ra cái hộp màu trắng trên tay mình, lấy ra hai viên thuốc đặt vào lòng bàn tay của ông.

Thần Phong nhú mày nộ khí xung thiên, cô gái này lá gan quả thật không nhỏ ở trước mặt Thần Phong anh lại dám không kiên nhẫn gì động tay động chân với ba anh.

Thần Phong bực bội nâng tay mở nút áo vest của mình ra cho thoải mái, anh muốn dùng cách này để phóng thích cơn lửa giận đang bùng bùng cháy trong lòng ra bên ngoài.

Thần Phong ngồi một cách nặng nề xuống ghế sofa đối diện với hai người cười cười nói với giọng giễu cợt.

-Ngọn gió nào đã thổi ba về Thần Viên ngày hôm nay.

Lời nói thiếu tôn trọng của Thần Phong làm Thần Văn lúc này chuẩn bị hớp vào một miếng trà đột nhiên dừng lại, ông ngược mặt lên nhìn vào đứa con trai ngỗ nghịch lúc nào cũng muốn chống đối với ông.

Chương 5: Gặp lại

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

** Xin lỗi các em vì thời gian qua chị không đăng chương mới.*

Hiện tại chị đang đi du lịch Vietnam 4 tuần, khoảng thời gian này chị sẽ dành thời gian cho gia đình và bà con lâu ngày không gặp.

Nên chị không có thời gian để viết truyện, mong các em thông cảm.

Khi trở về Úc chị sẽ đăng nhiều hơn.

Hai năm nay không có ngày nào Chung Hân không nghĩ đến tình cảnh khi cô gặp lại Thần Phong, cho dù cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý để đối mặt với anh, nhưng khi đối diện với Thần Phong cô không thể nào kiềm chế được sự căng thẳng trong lòng mình.

Chung Hân không tự chủ đảo cặp mắt sắc bén qua người của Thần Phong, không muốn cho anh biết cô đang quan sát anh.

Người đứng trước mặt cô chính là Thần Phong, nhưng Thần Phong bây giờ đã thay đổi.

Khi bác Văn nói cô thật sự không tin, trong lòng vẫn ôm hy vọng rằng bác Văn đã hiểu lầm đến anh.

Nhưng khi Thần Phong đứng trước mặt cô, cô mới tin rằng anh đã thay đổi không còn là chàng thanh niên lúc nào cũng thu hút người khác bằng nụ cười rạng rỡ và ánh mắt chính trực, khiến người đối diện chỉ cần nhìn vào sẽ tin tưởng anh vô điều kiện.

Anh vẫn như ngày nào, vẫn là gương mặt đẹp trai đó, nhưng trong ánh mắt đã không còn sự dịu dàng của lúc xưa, vẫn là nụ cười rục rĩ đó nhưng nụ cười bây giờ đã không còn sự hồn nhiên trong sáng nữa, ngược lại cái cô nhìn thấy chính là sự thâm trầm khó đoán.

Chạm phải ánh mắt khinh miệt của Thần Phong đang hùng hổ nhìn mình, Chung Hân lúng túng chuyển tầm mắt xuống bàn tay đang siết chặt cái hộp thuốc màu trắng vì hồi hộp.

"Cụp."

Một tiếng cụp vang lên làm Chung Hân giật thót mình ngược mặt lên nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Thần Văn bực bội đặt mạnh tách trà xuống cái bàn cafe thủy tinh trước mặt, ông tức giận vì thái độ không phân tôn ti này của Thần Phong.

-Đây là nhà của ba...muốn đi hay ở không đến phiên con quán!

Thần Văn gằn giọng lên tiếng, ông thật bất mãn với hành vi vô lễ của đứa con này.

-Tuỳ ba thôi.

Thần Phong đứng lên nói với giọng bất cần, anh chán nhất là bộ mặt tỏ ra nghiêm nghị của ông.

Anh không muốn đối diện với ba mình dù chỉ là một phút ngắn ngủi, trong lúc Thần Phong chuẩn bị bước lên bực thang được thiết kế theo kiểu Châu Âu sang trọng làm bằng gỗ cẩm lai, đột nhiên bước chân anh chợt dừng lại theo lời nói của ba anh.

-Tháng sau con và Hân Nhi sẽ cử hành hôn lễ.

Lời nói của Thần Văn làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc ngoại trừ Chung Hân ra.

Hứa Thừa Anh đứng một bên nhìn Thần Phong, trong lòng lo lắng sợ Thần Phong sẽ nổi trận lôi đình.

Thần Phong đứng bất động vài giây trong đầu phân vân không biết ông đang nghĩ gì, đột nhiên giọng cười ma quỷ của Thần Phong vang lên khiến cả căn phòng yên tĩnh một cách đáng sợ bất giác tràn ngập bởi hàn khí.

"Ha ha ha....."

Anh miễn cưỡng xoay người lại nhìn Thần Văn bằng ánh mắt thách thức.

Ông muốn giở trò gì?

Cô gái này không phải là người phụ nữ của ông sao?

Tại sao lại bắt anh phải cưới cô ta?.

Thần Phong nghi ngờ dùng ánh mắt sắc bén quan sát nét mặt kiên quyết của Thần Văn, lúc này vì tức giận đã không còn sự ôn hoà của một nghệ sĩ đàn dương cầm nữa.

-Được!

Nói xong Thần Phong liền quay đầu lại đi một mạch lên trên lầu, để lại sau lưng không biết là bao nhiêu ánh mắt khó hiểu nhìn theo bóng lưng ngang tàng của anh.

Bác Ninh đứng một bên thờ dài trong lòng cảm thấy thương sót cho số phận của Chung Hân, ông đã chăm nom Thần Phong từ nhỏ nên chỉ cần Thần Phong nhú mày Bác Ninh liền biết trong lòng anh đang nghĩ gì.

-Bác Văn, con không biết mình có thể làm trái tim anh ấy ấm áp trở lại không.

Chung Hân ngồi xuống bên cạnh ông nói với giọng bất lực, với thái độ vừa rồi của Thần Phong, trong lòng cô biết anh là một người rất khó có thể chinh phục.

-Con yên tâm, bác có mắt nhìn người rất tốt.

Bác nói con được thì chắc chắn con sẽ làm được, bác biết tính tình của đứa con này, nhưng lúc đầu phải làm khó đến con.

Thần Văn vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Chung Hân nói, ông làm ra những việc này không phải vì ông mà là vì Thần Phong và cô.

Ông chỉ mong sao tình yêu của cô có thể cảm hoá được Thần Phong, cũng như tình yêu của Thần Phong dành cho cô, có thể khiến sự thù hận trong lòng cô tiêu tan.

Vì ông biết một người luôn sống trong thù hận sẽ không bao giờ được hạnh phúc.

Lúc này Thần Phong đang đứng trên lầu nhìn xuống, khi anh nhìn thấy ba của mình nắm lấy bàn tay trắng nõn của Chung Hân một cách âu yếm, trong lòng anh càng thêm phần nộ.

Anh nóng giận đi xăm xăm đến phòng, dùng chân đá văng cánh cửa phòng ngủ ra, với nét mặt hầm hầm bước vào trong.

Hứa Thừa Anh nhìn thấy nộ khí của Thần Phong, liền đứng sang một bên trước cửa phòng không dám đến gần Thần Phong.

Bàn tay to lớn thô bạo giật mạnh cái cà vạt sọc màu xanh nhạt, đeo trên cổ ném sang một bên.

Được! nếu ông đã không ngại hai cha con dùng chung một người phụ nữ, vậy anh cũng chẳng màng.

Giận thì nói vậy nhưng thật ra Thần Phong là một người vô cùng chấp nhất, phụ nữ không trong sạch anh tuyệt đối sẽ không chạm vào.

Một tháng trôi qua thật nhanh, Chung Hân không hề rời khỏi biệt thự Thần Viên nửa bước.

Vốn dĩ Chung Hân là một cô gái với tính tình hoạt bát đáng yêu, nhưng vì mấy năm trốn tránh Triệu Nhân nên Chung Hân không được tiếp cận với người ngoài, thời gian mẹ và cô lưu lại một nơi lâu nhất cũng chỉ là vài tháng cho đến một năm.

Từ lúc đó trở đi Chung Hân không có bạn bè cũng xem như không có người thân, ngoài Thần Văn thường xuyên giết thăm lo lắng quan tâm cho hai mẹ con ra, người còn lại chính là Kim Chấn Huy người bạn duy nhất của cô.

Thời gian hai năm khi cô ở Mỹ chăm chú học đàn dương cầm, trong dịp tình cờ cô quen được Kim Chấn Huy anh ấy là người bạn thân cũng là người anh kết nghĩa của cô.

Quả đúng như câu "giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, chỉ trong vòng thời gian một tháng cả biệt thự Thần Viên trên dưới đều có thiện cảm với Chung Hân.

Từ bác Ninh quản gia cho đến mấy người giúp việc và cả những người chăm nom vườn hoa đều quý mến Chung Hân thật lòng, vì tính tình hoạt bát dễ gần hay giúp đỡ người khác nên mới được nhiều người yêu mến.

Hôm nay là ngày đầu tiên của mùa Xuân một mùa tràn đầy sức sống, những bông hoa xinh đẹp tranh nhau chớm nở biến những vườn hoa với phong cảnh nhạt nhẽo âm u của mùa Đông trở nên một nơi tràn đầy sinh khí, mùa xuân cũng đem lại cho mọi người cảm giác của sự sống, của niềm hy vọng, cũng là mùa Chung Hân thích nhất.

Vì mùa Xuân mang lại cho Chung Hân cảm giác mọi thứ đều bắt đầu lại từ đầu, những sự đau thương tội cùng sẽ như cơn gió mùa Đông giá rét thoáng trôi qua tận chân trời xa xăm.

Ngòai trời lúc này thật mát mẻ, Chung Hân cùng với người giúp việc đang chăm chú chăm sóc những cây hoa trong vườn, mặt trời giữa trưa với ánh sáng gắt gao xuyên qua những tán cây um tùm chiếu thẳng xuống thân hình mảnh mai với chiếc đầm dài màu đỏ, khom người cẩn thận cắt tỉa từng cành cây khô khốc.

- Tiểu Thu, tại sao trong vườn hoa chỉ trồng duy nhất một loài hoa Dạ Lý Hương này?

[Click để xem ảnh](#)

Thật kỳ lạ Chung Hân chưa từng nhìn thấy một ngôi biệt thự rộng lớn xa hoa như thế này lại không hề có bong hoa xinh đẹp như Hoa Lan, Hoa Oải Hương, Hoa Uất Kim Hương ngược lại chỉ trồng một loại hoa Dạ Lý Hương với sắc màu trắng nhạt nhẽo thật khiêm nhường.

Một loại hoa tượng trưng cho sự kín đáo, nhưng thật đáng tiếc loài hoa Dạ Lý Hương này chỉ sống trong thế giới của riêng mình, một loại hoa luôn tiềm ẩn nhiều nỗi tâm sự.

Những bong hoa khác khi chạm phải ánh sáng bình minh lập tức tranh nhau phô bày sắc màu tươi tắn, ngược lại hoa Dạ Lý Hương thật khép nép thu mình vào lúc những tia sáng rạng đông rọi vào, chỉ nở duy nhất vào thời điểm ban đêm, những chùm hoa Dạ Lý Hương màu trắng nhạt rủ xuống từ từng khóm lá xanh um tùm, không thể nào làm rung động trái tim của người yêu sắc màu sặc sỡ ngoài mùi hương thơm ngát làm động lòng người.

Chương 6: Hoa dạ lý hương

Càng nghĩ đến loài hoa Dạ Lý Hương này Chung Hân càng thêm xót xa, trong vườn hoa của Lãnh gia cũng trồng rất nhiều cây hoa Dạ Lý Hương.

Vì Lãnh Minh biết Lãnh Thiên Hân con gái ông thích nhất mùi hương ngạt ngào này.

- Hoa Dạ Lý Hương trong biệt thự đều do thiếu gia đích tay trồng, em nghĩ chắc thiếu gia thích nhất là hoa Dạ Lý Hương.

Tiểu Thu vừa tỉa cây vừa nhìn Chung Hân nói ra những gì mình biết.

Nghe Tiểu Thu nói vậy Chung Hân liền mỉm cười, anh ấy cũng là người yêu hoa sao?

Nghĩ đến đây Chung Hân bất giác lắc đầu gạt bỏ suy nghĩ đó, cô biết Thần Phong không phải là loại người thương hoa tiếc ngọc, những cây hoa Dạ Lý Hương này nhất định có ý nghĩa đặc biệt trong lòng anh.

Tiểu Xuân cô giúp việc trên tay cầm một ly nước trái cây cung kính đứng bên cạnh Chung Hân nhẹ giọng nói, cắt ngang dòng suy nghĩ vẩn vơ của cô.

-Chung tiểu thư, cô cũng đã mệt hãy uống một chút nước giải khát.

Chung Hân ngược gương mặt thanh tú với đôi môi phớt hồng lúc nào cũng nở một nụ cười thân thiện lên nhìn Tiểu Xuân, bàn tay

trắng nõn bất giác vươn lên che lại ánh nắng chói chang vô tình rọi thẳng vào mắt cô.

Chung Hân đứng thẳng người lại, tay đưa ra trước mặt nhận lấy ly nước trái cây từ trên tay Tiểu Xuân, đột nhiên tiếng kêu hoảng hốt của Tiểu Thu vang lên từ phía sau.

-Chết rồi, chết rồi.....

Lần này chắc chắn thiếu gia sẽ nổi trận lôi đình.

Chung Hân và Tiểu Xuân nghe Tiểu Thu nói vậy liền lo lắng bước tới gần Tiểu Thu.

- Tiểu Thu, đã xảy ra chuyện gì?

Chung Hân vừa nói vừa vươn tay nắm chặt bàn tay vì sợ hãi đã ướt đẫm mồ hôi lạnh của Tiểu Thu để trấn an cô.

Tiểu Thu cảm nhận được sự quan tâm từ Chung Hân, cô ngước mặt lên nhìn Chung Hân bằng ánh mắt hoang mang.

- Em....em đã lỡ tay làm gãy một nhánh cây hoa Dạ Lý Hương.

Tiểu Thu vừa nói vừa dùng tay chỉ vào một nhánh hoa Dạ Lý Hương đang nằm thê thảm dưới mặt đất.

Trước khi được Thần Phong giúp đỡ chuộc thân, đưa về làm việc tại Thần gia, Tiểu Thu chỉ là một cô gái mồ côi bị cậu ruột bán vào một hộ nhà giàu làm người giúp việc.

Thật không may chủ nhân trước kia của Tiểu Thu là một người tàn bạo không xem người ăn kẻ ở trong nhà ra gì, chỉ cần họ làm sai

điều gì liền bị đánh đập dã man.

Tiểu Thu không quan tâm đến việc bị Thần Phong trách phạt, cái cô sợ nhất chính là vì sự vô ý của mình đã khiến thiếu gia tức giận.

Chung Hân không biết suy nghĩ trong lòng Tiểu Thu, nhìn thấy vẻ mặt xanh mét đầy vẻ lo lắng của Tiểu Thu trong lòng Chung Hân cảm thấy xót xa.

Cô biết tính khí của Thần Phong không tốt, anh nhất định sẽ quở trách Tiểu Thu, Chung Hân không nghĩ ngợi liền khom người nhặt lên cành hoa Dạ Lý Hương.

- Tiểu Thu, em đem nó vứt đi đừng để thiếu gia nhìn thấy.

Cả một vườn hoa Dạ Lý Hương mệnh mong, Chung Hân tin chắc dù có một hai cây bị chết Thần Phong cũng sẽ không để ý, huống hồ gì chỉ là một nhánh cây.

Thần Phong với tâm trạng sáng khoái trở về biệt thự, anh vừa bàn xong một bản hợp đồng hàng trăm triệu, bước vào cánh cửa lớn của biệt thự Thần Viên cảm xúc trong lòng lập tức thay đổi khi anh chợt nhớ ra trong ngôi biệt thự rộng lớn này giờ đã có thêm một người.

Nhìn một vòng xung quanh không thấy bóng dáng lúc nào cũng khiến anh chướng tai gai mắt, Thần Phong liền nhíu mày cất giọng.

- Bác Ninh!

Người đâu?

Bác Ninh cung kính khom người trước mặt Thần Phong báo cáo, mặc dù Thần Phong không nói rõ ra ý của mình, nhưng với một

người thấu tình đạt lý như Bác Ninh ông liền hiểu.

- Dạ thiếu gia, Chung tiểu thư đang ở ngoài vườn hoa.

Thần Phong nghe Bác Ninh nói vậy liền bước ra sau vườn, đã một tháng anh không trở về biệt thự nhưng nhất cử nhất động của từng người trong Thần Viên anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Thần Phong muốn xem cô gái với tâm địa thâm sâu này đã làm gì, lại khiến trên dưới Thần gia đều phục tùng cô vô điều kiện.

Thần Phong vừa bước ra cánh cửa thông ra vườn hoa, cơn thịnh nộ trong lòng anh lập tức xông lên khi anh nhìn thấy trên tay Chung Hân đang cầm một nhánh hoa Dạ Lý Hương anh yêu quý nhất.

Thần Phong giận dữ bước nhanh tới, bàn tay cường tráng vươn tới nắm chặt cổ tay lúc này đang cầm nhánh hoa Dạ Lý Hương của Chung Hân.

-Cô đang làm gì?

Ai cho phép cô đụng vào những cây hoa Dạ Lý Hương này?

Giọng nói trầm khàn mang theo nộ khí làm Chung Hân giật mình, cổ tay bị Thần Phong siết chặt đến đau điếng, cô ngẩng đầu lên nhìn anh đôi mắt long lanh lần đầu tiên nhìn thẳng vào mắt anh, sát khí tỏa ra từ trong ánh mắt phát ra lửa giận của anh khiến Chung Hân sững sờ, nhưng chỉ trong chốc lát Chung Hân đã đều chỉnh lại tâm trạng của mình.

- Chỉ là một nhánh cây, anh có cần làm dữ đến như vậy không?

Chung Hân thật không hiểu, tại sao Thần Phong lại chuyện bé xé ra

to, khiến ai nấy đều thấp thỏm trong lòng.

Thần Phong nhìn thấy vẻ mặt bình thản của Chung Hân anh càng thêm nổi cáu, đôi mày râm bất giác cau lại trợn mắt nhìn Chung Hân nghiêng răng chậm rãi nói ra từng chữ một.

-Chỉ.. là...một... nhánh...cây...!

Ai cho cô tư cách ở đây nói năng không cân nhắc như vậy, ở Thần Viên từ trên xuống dưới ai nấy đều biết hoa Dạ Lý Hương là cấm kỵ của anh.

Hay cô muốn chống đối với anh, hoặc cố tình dùng cách này để khơi dậy sự chú ý của anh.

Nghĩ đến đây Thần Phong không thể nào kềm chế được sự giận dữ trong lòng mình anh liền quát lên.

- Dù chỉ là một cái lá của hoa Dạ Lý Hương!

Cô cũng không có tư cách đụng vào nó.

Thần Phong vừa nói xong liền vung tay hất Chung Hân sang một bên, thân thể mảnh mai vì vậy ngã mạnh xuống, bàn tay bị cây kéo tía hoa đang nằm dưới mặt đất đâm sâu.

Tiểu Thu và Tiểu Xuân nhìn thấy máu từ bàn tay mềm mại của Chung Hân chảy ra rất nhiều, họ liền hoảng hốt kêu lên.

- Chung tiểu thư, cô đã bị thương.

Tiểu Thu vừa định bước tới đỡ Chung Hân lên, liền bị lời nói của Thần Phong chặn lại.

- Không ai được phép giúp cô ấy!.

Chương 7: Kiên cường

Mọi việc xung quanh Chung Hân

hầu như vì lời nói của Thần Phong làm ngưng đọng, hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Nhưng ngoài mặt Chung Hân vẫn cố giữ bình tĩnh, không để Thần Phong nhìn thấu tâm tư của cô.

Tiểu Thu nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt của Chung Hân, trong lòng cảm giác áy náy vô cùng, nếu không phải vì cô Chung Hân sẽ không bị thiếu gia hiểu lầm, tuy trong lòng Tiểu Thu rất

sợ bị Thần Phong trách phạt nhưng cô không nỡ nhìn thấy Chung Hân gánh tội thay cho cô.

- Thiếu gia.....

Tiểu Thu muốn nói cho Thần Phong biết sự thật, nhưng không ngờ Chung Hân lại lên tiếng trước.

- Thật xin lỗi.

Chung Hân gượng người ngồi dậy cúi đầu nói khẽ trước mặt Thần Phong, cô biết dù cô có giải thích anh cũng không tin, ngược lại anh sẽ nghĩ cô chỉ muốn buông lời biện bạch.

Nếu đã như vậy thì tốt hơn cô âm thầm nhận lỗi cho qua, vả lại Chung Hân cũng không muốn Tiểu Thu bị Thần Phong trách phạt.

Cảm giác hồi hộp bối rối trong lòng thật sự khiến cô chịu không nổi, tại sao anh lại nhìn cô bằng ánh mắt chán ghét đó? tại sao lại cố tình thốt ra những lời làm tổn thương cô?.

Chung Hân không nói gì thêm từ từ quay người lại, đi chậm rãi lên phòng của mình.

Thần Phong đứng bất động ánh mắt có phần kinh ngạc nhìn theo bóng lưng mảnh mai của Chung Hân, anh không ngờ Chung Hân lại là một người kiên cường không giống như vẻ bề ngoài yếu đuối của cô, chảy nhiều máu như vậy chắc phải đau lắm vậy mà Chung Hân không hề kêu than, hoặc khóc lóc như mấy người phụ nữ khác.

Con người đen nhánh của Thần Phong chợt hiện lên sự khinh thường.

- Cô đừng nghĩ nói ra ba từ "thật xin lỗi" là xong!

Từ nay trở đi cấm cô đụng vào những cây hoa Dạ Lý Hương trong Thần Viên này.

Trong lòng Thần Phong nghĩ cô thật không đơn giản muốn chơi trò tiểu bạch thỏ để cám dỗ anh ư?.

Ánh mắt sắc bén của Thần Phong chợt chuyển lên cành hoa Dạ Lý Hương nằm dưới mặt đất trong lòng hiện lên cảm giác xót xa, bàn tay đang đặt bên hông không tự chủ xiết chặt lại.

Giọng nói lạnh như băng của Thần Phong vang lên từ phía sau làm bước chân Chung Hân hơi khựng lại, đôi môi cô bất giác cong lên thành một nụ cười chua xót.

Chung Hân không quay đầu cũng không nói gì thêm, bước đi đều đều về phía trước, cô cố hết sức gượng người tránh để mình ngã xuống, bước đi một cách loạng choạng lên từng bậc thang thường ngày chẳng là gì nhưng hôm nay vì cảm giác đau đớn từ lòng bàn tay lan tỏa cả thân thể nhỏ bé, xông thẳng lên đầu khiến từng bước chân nặng trĩu như cực hình.

Anh Thần Phong, anh thật sự đã quên em rồi, anh không còn nhớ Hân Nhi nữa sao?

Vừa rồi khi cô đối diện với Thần Phong, cô cảm giác được Thần Phong thật sự có ác cảm với cô, bây giờ cô phải làm sao đây? Cô phải làm cách gì để giúp anh, để làm trái tim anh ấm áp trở lại?.

Chung Hân bước từng bước lên lầu, bàn tay nhỏ những giọt máu đỏ tươi theo từng bước chân cô.

Vừa bước vào phòng Chung Hân liền đi đến tủ đầu giường lấy ra hộp y tế, cô yếu ớt ngồi xuống mép giường làm sạch vết thương rồi tự băng bó lại, trong lòng thầm cầu nguyện vết thương này sẽ không ảnh hưởng đến việc sau này cô đánh đàn dương cầm.

Sau khi xử lý xong vết thương, Chung Hân mệt mỏi nằm dài xuống giường cô thật sự không chịu nổi cơn đau ở đầu, cặp mắt xinh đẹp từ từ khép lại.

- Bang.....

Trong lúc Chung Hân đang thiu thiu ngủ, đột nhiên một tiếng "bang" thật lớn vang lên làm Chung Hân giật nảy mình, cô hốt hoảng ngồi bật dậy.

Cặp mắt sáng quắc theo phản ứng tự nhiên nhìn thẳng vào người

đột nhiên xông vào phòng.

Đập vào mắt cô chính là Thần Phong, lúc này anh với nét mặt hằm hằm đứng nghiêm nghị dưới chân giường.

- Cái này cô hãy mặc vào ngày cưới.

Thần Phong vừa nói vừa ném cái váy cưới màu trắng tinh khiết thẳng vào mặt Chung Hân, không hề bận tâm cảm xúc của cô liền quay người lại bỏ đi ra ngoài.

Chung Hân ngồi yên trên giường nhìn theo bóng lưng cao lớn, bờ vai rộng mang theo sự tự tin của một người đàn ông thành tựu, thật sự nhìn vào rất thu hút.

Sau khi bóng dáng mạnh mẽ của Thần Phong khuất dần sau cánh cửa phòng ngủ, Chung Hân từ từ cúi đầu nhìn vào cái váy cưới màu trắng đơn sơ trên tay mình.

Nhìn thấy váy cưới đôi môi gợi cảm của Chung Hân chợt hiện lên một nụ cười giễu cợt, đời người con gái chỉ được mặc váy cưới duy nhất một lần, vậy mà quyền được chọn và thử áo cưới anh cũng tước đoạt của cô.

Chung Hân lắc đầu thờ dài, trong lòng không hiểu.

Tại sao mình phải như vậy?

Vì bác Văn ư, có đáng hay không?

Trong lòng không vui nhưng Chung Hân vẫn lê bước vào trong phòng tắm mặc vào áo cưới, tuy có chỗ không được vừa cho lắm nhưng Chung Hân cũng không bận tâm, vì cô biết dù cô có nói cho

Thần Phong biết anh cũng chẳng màng.

Mười giờ sáng của ngày hôn lễ, trong ngôi biệt thự Thần Viên rộng lớn xa hoa vẫn yên tĩnh như ngày thường, không khí nhộn nhịp trang trí lộng lẫy không hề xuất hiện trong ngày đại sự này.

Tiểu Thu từ ngoài cửa vội vã bước vào phòng nói với giọng gấp gáp.

-Thiếu phu nhân, xe hoa đã đến trước cửa.

Tiểu Thu biết tính tình của Thần Phong, anh không thích phải chờ đợi bất cứ ai, Tiểu Thu lo sợ nếu Chung Hân đến trễ Thần Phong nhất định sẽ nổi trận lôi đình.

Chung Hân ngồi trước bàn trang điểm, nghe Tiểu Thu nói vậy bàn tay trắng nõn từ từ đặt cây son xuống bàn.

Người ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ hâm mộ Chung Hân vì được gả vào hào môn một gia tộc giàu nhất Trung Quốc, nhưng không ai có thể hiểu được nỗi khổ của việc lấy một người chồng không yêu mình sẽ ra sao.

Tiền tài địa vị đối với phụ nữ đều quan trọng nhưng không quan trọng bằng tình yêu, tìm được một người thật sự yêu mình có thể vì mình hy sinh tất cả, thì dù có sống một cuộc đời bình dị cũng đáng.

Thiếu gia thật quá đáng, kể cả thợ trang điểm và làm tóc thiếu gia cũng không chuẩn bị cho Thiếu Phu Nhân.

Nghĩ là nghĩ vậy nhưng Tiểu Thu thật biết phép tắc không dám nói ra miệng, chỉ sợ mình sẽ càng khiến Chung Hân đau lòng.

-Tiểu Thu, em đợi chị một chút, để chị chỉnh lại váy cưới là có thể đi.

Chung Hân không hề tức giận vì thái độ hờ hững này của Thần Phong, cô biết anh bị ép buộc phải cưới cô, đối với người anh không yêu những việc tỉ mỉ này anh vốn không cần để tâm.

Sau khi Chung Hân chỉnh lại y phục cô từ từ đứng lên quay người lại chuẩn bị đi theo Tiểu Thu xuống lầu.

- Wow, thiếu phu nhân chị thật đẹp.

Cặp mắt Tiểu Thu mở thật to vì kinh ngạc, lần đầu tiên Tiểu Thu gặp mặt Chung Hân cô đã biết Thiếu Phu Nhân là một mỹ nhân nhưng cô không ngờ Chung Hân lại đẹp đến như vậy.

Thường ngày Chung Hân không thích trang điểm, mặt mộc của cô thật dễ thương dịu dàng, nhưng khi Chung Hân trang điểm lại thoát lên nét đẹp sang trọng vô cùng quý phái. Chỉ có đều sắc mặt của Chung Hân thật lạnh nhạt bình thản, không hề biểu lộ tâm tư của mình ra ngoài.

Chung Hân không nói gì, chỉ ngắm mình trong gương.

Đẹp, vậy thì sao?

Mẹ thường nói câu "hồng nhan bạc mệnh" nếu có thể đổi lại mạng sống của mẹ, Hân Nhi cam tâm tình nguyện làm người xấu xí.

Nghĩ đến mẹ ánh mắt lấp lánh của Chung Hân chợt hiện lên một tầng mây u ám.

Chương 8: Thương hại

Nhìn thấy nét mặt u buồn không một nụ cười của Chung Hân, trong lòng Tiểu Thu thật sự cảm giác xót xa.

Thiếu Phu Nhân sao lại có thể bình tĩnh đến như vậy? Hôm nay là ngày cưới của hai người vậy mà thiếu gia

không hề quan tâm, kể cả trang trí trong biệt thự thiếu gia cũng không cho.

Nếu đổi lại là mình, chắc mình sẽ đau lòng chết mất.

Trong lòng Tiểu Thu nghĩ gì đều hiện lên rõ trên gương mặt cô.

Chung Hân nhìn thấy ánh mắt thương cảm của Tiểu Thu nhìn mình, liền lắc đầu nở một nụ cười cay đắng, kể cả người giúp việc cũng thương hại cho cô sao?

Chiếc xe BMW màu đen sang trọng chậm rãi dừng lại trước cửa lớn của khách sạn The Palm.

Một nhân viên khách sạn lịch sự khom người mở cửa xe cho Chung Hân, đôi chân thon dài bước xuống chạm lên mặt đất, tiếp theo sau là thân thể quyến rũ của Chung Hân.

Tất cả ánh mắt của mọi người đều dồn hết trên người cô, có người kinh ngạc vì nét đẹp kiêu sa của cô, có người hiếu kỳ nhìn chằm chằm vào cô dâu không được chú rể nghênh đón.

- Chắc là vợ kế nên chú rể mới không quan tâm.
- Nhìn một cái là biết ngay, cô ta chính là tiểu tam.
- Cô ta xinh đẹp đến như vậy lại chịu làm vợ bé.
- Chỉ cần có tiền thì xinh đẹp cách mấy cũng có thể cưới được.

Mấy người đứng xung quanh nhìn thấy váy cưới mặc trên người Chung Hân và chiếc xe BMW đắt tiền vừa mới tung ra thị trường, liền kết luận rằng chồng của Chung Hân là một đại gia thứ thiệt.

Tiểu Thu cung kính đứng bên cạnh Chung Hân, nghe bọn họ bàn tán xôn xao trong lòng cảm thấy khó chịu thay cho Chung Hân, cô tức giận lên tiếng.

- Các người nói năng cho tử tế, thiếu phu nhân nhà tôi chính là vợ duy nhất của chủ tịch tập đoàn Thần Thị, Thần Phong.

Tiểu Thu vừa nói vừa liếc đám người ăn nói hàm hồ này, không biết có phải vì tính tình thiếu phu nhân hiền hoà nên luôn bị người khác bắt nạt không?

Lúc này Thần Văn từ cửa chính của khách sạn bước ra ngoài, ông đã nghe toàn bộ sự việc, nhìn thấy Tiểu Thu lo lắng, hết mình bảo vệ cho Chung Hân ông thật hài lòng.

- Tiểu Thu, từ hôm nay trở đi con chính là người hầu thân cận của Thiếu Phu Nhân.

Con không cần làm gì cả, chỉ cần theo bên cạnh chăm sóc cho Thiếu Phu Nhân.

Nghe Thần Văn nói vậy Chung Hân và Tiểu Thu đều vui mừng trong lòng, thật ra Chung Hân rất thích Tiểu Thu, có Tiểu Thu bên cạnh cô cũng vui hơn nhiều.

- Dạ lão gia.

Tiểu Thu nghe Thần Văn nói vậy liền gật đầu cảm kích, từ cái ngày Chung Hân vì che chở cho cô bị Thần Phong hiểu lầm, Tiểu Thu đã quyết định mình phải theo bên cạnh chăm sóc và bảo vệ Chung Hân, không để người khác bắt nạt Chung Hân.

Mấy người đứng bên cạnh vừa nhìn thấy Thần Văn bước ra liền sững sờ, Thần Văn là người nổi tiếng nên người trong giới thượng lưu đều biết đến ông.

Biết mình đã thất lễ, bọn họ liền bẽn lễn đi vào trong.

-Hân Nhi, chúng ta vào trong.

Thần Văn vừa nói vừa bước tới cầm lấy tay Chung Hân choàng qua cánh tay ông. Trong lòng thật áy náy vì ông biết thái độ hờ hững của Thần Phong đối với hôn lễ này.

Tuy ông ít khi ở Thần Viên nhưng mọi chuyện diễn ra trong biệt thự ông đều biết cả, từ chuyện Thần Phong khiến Chung Hân bị thương cho đến việc anh ra lệnh không cho ai trang trí biệt thự cho ngày hôn lễ này.

Thần Phong nghe Hứa Thừa Anh báo cáo xe của Chung Hân đã đến trước cửa, suy nghĩ một chút anh miễn cưỡng ra đón cô dâu.

Vừa bước đến cửa anh nhìn thấy Chung Hân đang choàng bàn tay trắng như tuyết của mình, qua cánh tay ba anh một cách âu yếm.

Máu nóng trong người Thần Phong lúc này đã xông lên đến tận não, trong ngày cưới của hai người cô thật to gan không nể mặt anh dám tỏ ra thân mật với ba anh như vậy.

- Chung Hân, cô giỏi lắm!

Thần Phong nghiêng răng nói ra từng chữ một, anh xiết chặt bàn tay thành nắm đấm, đấm mạnh vào bức tường bên cạnh.

Cú đấm này dù anh có dùng hết sức cũng không thể trút hết cơn thịnh nộ trong lòng mình, anh nóng giận xoay người đi một mạch vào trong.

Hứa Thừa Anh lắc đầu, chủ nhân là người rất chú trọng thể diện, nhìn thấy cảnh tượng này làm sao không tức giận được.

Hứa Thừa Anh liền xoay người đi theo sau Thần Phong ngay.

Chung Hân khoát tay Thần Văn bước vào trong nhà hàng nơi tổ chức hôn lễ, tất cả ánh mắt của mọi người đều dồn hết trên người cô dâu được ba chồng đưa vào.

Thần Văn thật nghiêm trang dắt tay Chung Hân chậm rãi đi đến bên cạnh Thần Phong, ông vươn tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Chung Hân đặt vào lòng bàn tay to lớn của Thần Phong, nghiêm túc nhìn con trai nói.

- Thần Phong, Hân Nhi ba giao lại cho con.

Trong lòng Thần Văn thật sự xem Chung Hân như con gái ruột của mình nên mới nói ra những lời này, ông chỉ sợ Thần Phong sẽ bắt nạt Chung Hân.

Nhưng Thần Phong lại hiểu lầm lời nói của ông, nghe ông nói vậy anh liền sa sầm mặt.

Cảm giác như ông đang giao lại người phụ nữ của mình cho anh.

Thần Phong dùng sức vỗ vỗ mạnh lên mu bàn tay của Chung Hân, miệng cười tươi nói.

- Ba yên tâm, con sẽ chăm sóc cho Hân Nhi của ba thật tốt.

Thần Văn nghe Thần Phong nói vậy trong lòng hiện lên sự nghi ngờ, thái độ thất thường này của Thần Phong là sao?

Suy nghĩ một chút ông tự trấn an mình, Chung Hân là một cô gái hiền lành sau này Thần Phong nhất định sẽ yêu Chung Hân, và lại ông tin chắc lửa gần rơm lâu ngày cũng bén.

- Được như vậy là tốt, sau hôn lễ ba có chuyện cần phải trở về Mỹ ngay, con nhớ phải đối xử tử tế với Hân Nhi.

Thần Phong không trả lời ông, bàn tay lại vỗ vỗ mạnh lên mu bàn tay của Chung Hân.

Anh dùng cách này để trút đi cơn giận dữ trong lòng mình.

Chung Hân nhíu mày vì đau đớn nhưng trên gương mặt vẫn giữ nguyên nụ cười niềm nở, trong lòng Chung Hân hiểu rất rõ tâm tư của Thần Phong.

Muốn anh đối xử tốt với cô, ngày này còn rất xa vời.

Chương 9: Kẻ thù gặp lại

Sau khi Thần Phong đưa Chung Hân đi một vòng chào hỏi bạn bè và mấy nhà đối tác, Thần Phong liền bỏ mặc Chung Hân để cô đứng một bên cả tiếng đồng hồ.

Thần Phong vui cười trò chuyện xã giao với khách mời, không hề quan tâm đến người vợ mới cưới của mình.

- Thiếu Phu Nhân, chị đã mệt uống một chút nước đi.

Tiểu Thu trên tay cầm một ly nước trái cây, đi đến trước mặt Chung Hân ân cần nói.

- Cảm ơn em.

Chung Hân gật đầu lịch sự bàn tay vươn ra nhận lấy ly nước, vừa định uống một miếng đột nhiên một cô gái với dáng người quyến rũ, mái tóc dài đen óng ánh đến thắt lưng, cô ta khoanh hai tay trước ngực nhìn Chung Hân nhếch môi cười khinh miệt.

-Hừ... Cô chính là vợ trên danh nghĩa của anh Thần Phong.

Chung Hân nghe vậy liền đặt ly nước trên tay xuống bàn, cô nhíu mày khó chịu nhìn cô gái với lời nói xác xược trước mặt, vì bốn từ "vợ trên danh nghĩa" kia.

Chung Hân ngậy người trong giây lát, ánh mắt sắc bén quan sát cô gái này thật kỹ.

Sao lại nhìn quen đến như vậy? Mình đã từng gặp qua cô ta ở đâu?.

Chung Hân cố nhớ mãi nhưng không nhớ ra.

Trong lúc này một người đàn bà trung niên trên người toàn là hàng hiệu bước tới, bà lờm Chung Hân một cái rồi chuyển tầm mắt của mình vào đứa con gái yêu quý của bà.

- Lãnh Đồng, thì ra con ở đây ba con tìm con từ nãy giờ.

"Đùng" đầu của Chung Hân như bị nổ tung ra, khi cô nghe được người đàn bà kia gọi cô gái trước mặt là Lãnh Đồng.

Chung Hân liền nhìn kỹ người đàn bà đó.

Là bà ta!

Triệu Nhân người đàn bà độc ác đã hại gia đình cô tan nát, cướp ba cô hại mẹ cô chết không nhắm mắt.

Cô gái này chính là người em cùng cha khác mẹ với cô, người lúc nào cũng muốn đoạt lấy tất cả của cô.

Toàn thân Chung Hân lúc này không còn sức lực bất giác ngã về phía sau, Tiểu Thu cảm giác được Chung Hân có sự thất thường liền bước tới đỡ lấy thân thể mảnh mai của Chung Hân.

-Thiếu Phu Nhân, chị có sao không?

Tiểu Thu lo lắng nhìn Chung Hân nói,

vào giờ phút này toàn thân Chung Hân như bị đông cứng không thể nào thốt ra bất kỳ âm thanh nào, cô tao nhã vẫy tay ý bảo không sao.

Tại sao họ lại có mặt ở đây? Họ và Thần Phong có quan hệ gì?

Ba! Vừa rồi bà ta nhắc đến ba, chẳng lẽ Lãnh Minh ba cô cũng có mặt ở đây?

Nghĩ đến đây Chung Hân không thể nào thờ nổi, cô phải làm sao đây, không biết họ có nhận ra cô không?

Trong lúc lòng Chung Hân còn đang hoang mang đột nhiên Thần Văn bước tới, ông nhìn Chung Hân nói một cách bình thản.

- Hân Nhi, con và Thần Phong cũng nên đến chào hỏi chủ tịch Lãnh một tiếng.

Nhìn thấy Thần Văn ánh mắt chán ghét của Triệu Nhân lập tức trở nên ôn nhu hơn.

Hai mẹ con Lãnh Đồng vì sự xuất hiện của Thần Văn liền tỏ ra khách khí.

- Chào bác trai.

Lãnh Đồng cười rạng rỡ chào hỏi Thần Văn, lúc nào trước mặt ông cô cũng tỏ ra hoạt bát dễ thương.

Thần Văn gật đầu nhìn Triệu Nhân.

- Chúng ta cùng đi.

Nghe Thần Văn nói vậy Triệu Nhân và Lãnh Đồng đều gật đầu đồng ý đi tìm Lãnh Minh.

Thần Văn đi theo sau bọn họ, đột nhiên ông dừng bước chân của mình lại, khi ông nhìn thấy Chung Hân vẫn đứng yên đó không có ý định bước theo.

Không được! mình phải rời khỏi nơi này ngay, không thể để bọn họ nhận ra mình.

Nếu Triệu Nhàn biết mình còn sống, bà ta nhất định cho người giết chết mình ngay.

-Hân Nhi, con đừng lo Lãnh Minh và Triệu Nhàn sẽ không nhận ra con đâu.

Con nên mạnh mẽ lên, bằng không người thua cuộc cuối cùng cũng sẽ là con.

Nghe Thần Văn nói vậy Chung Hân liền nhắm mắt hít vào một hơi thật sâu.

Mẹ, con nhất định sẽ khiến bọn họ mất đi tất cả, con sẽ đoạt lại tất cả những gì thuộc về con, bắt mẹ con Lãnh Đồng phải trả lại gấp trăm lần gấp ngàn lần những gì họ thiếu hai mẹ con ta.

Sau vài giây định thần Chung Hân cùng Thần Văn và Tiểu Thu đi theo bọn họ, thật trùng hợp lúc này Thần Phong cũng đang trò chuyện với Lãnh Minh.

Kỳ thực đứng cùng với Thần Phong không chỉ có Lãnh Minh còn có những chủ tịch trẻ tuổi của các tập đoàn lớn, nhưng chỉ có một mình Thần Phong là người luôn tỏa sáng, nổi bật và ưu tú nhất.

Trong lòng Chung Hân cảm thấy vô cùng phiền não, bây giờ cô không chỉ phải tính kế với Thần Phong còn phải suy nghĩ ra cách để

đối phó với hai mẹ con Triệu Nhân.

Mấy người bạn đang trò chuyện với Thần Phong, nhìn thấy bọn họ tiến đến gần liền lịch sự đứng sang một bên không làm phiền Thần Phong nữa.

Nhìn thấy Thần Phong, Lãnh Đồng liền bước nhanh tới, choàng tay ôm lấy cánh tay của Thần Phong nói với giọng ỡng à ỡng ọ.

- Anh Thần Phong, đã lâu rồi anh không đến Lãnh gia thăm em.

Thần Phong cười một cách niềm nở quét mắt ngang người Chung Hân.

Nhìn thấy sắc mặt xám xịt của cô trong lòng anh cảm thấy sung sướng vô cùng.

Cô cũng biết xem trọng thể diện hay sao? Ở trước mặt nhiều người như vậy lại không kiên nhẫn gì có hành vi thân mật với ba của anh.

Để anh xem lần này cô còn giữ được bình tĩnh bao lâu.

- Đồng Đồng ngoan, dạo này anh Thần Phong hơi bận sau này anh sẽ thường xuyên đến thăm em.

Thần Phong vừa nói bàn tay to lớn vươn lên xoa xoa đầu Lãnh Đồng một cách thân mật.

Tuy Thần Phong đang nói chuyện với Lãnh Đồng, như ánh mắt lại vô tình liếc sang Chung Hân.

Thần Phong nhíu mày trong lòng thật sự không hiểu biểu cảm trên gương mặt của Chung Hân lúc này là gì, cô không tức giận không

ganh tỵ ngược lại còn cười một cách vô cùng rạng rỡ.

Vào giờ phút này chuyện Thần Phong cố tình khiêu khích cô đã không còn quan trọng nữa, điều quan trọng nhất trong lòng cô chính là Lãnh Minh.

- Xin chào Lãnh chủ tịch, con là Chung Hân vợ của anh Thần Phong.

Chung Hân nhìn thấy Thần Phong không có ý định giới thiệu mình với Lãnh Minh liền lên tiếng.

Vừa nói Chung Hân vừa quan sát sắc mặt của ông, nhìn vào ánh mắt của Lãnh Minh, Chung Hân dám khẳng định ông không nhận ra cô.

Sắc mặt Chung Hân đột nhiên cứng đờ, nụ cười rạng rỡ giờ đây chỉ còn lại nỗi đau thương.

Một cảm giác chua xót ập thẳng vào trái tim nhỏ bé của cô làm nó bất giác nhảy đi mấy nhịp, một cảm giác vừa vui mừng vừa thất vọng.

Vui mừng vì không ai nhận ra cô chính là Lãnh Thiên Hân họ sẽ không có sự đề phòng đến cô, vừa thất vọng vì ngay cả người ba cô yêu quý nhất cũng không nhận ra mình.

Ánh mắt buồn thiu của Chung Hân làm Lãnh Minh hơi bất ngờ, vì sao khi ông nhìn vào ánh mắt cô gái này trong lòng ông lại cảm giác thân thiết một cách lạ thường, một cảm giác như hai người đã quen nhau từ lâu.

- Thần Tổng, cậu thật có phúc cưới được một người vợ xinh đẹp và biết lễ nghi như Chung tiểu thư.

Lãnh Minh nhìn Chung Hân trong lòng cảm thấy thương tâm, nếu con

gái lớn của ông còn sống chắc cũng bằng tuổi Chung Hân bây giờ.

Thần Phong cười cười nhìn Chung Hân nói với giọng lạnh tanh.

-Lãnh Chủ tịch, bác không cần khách khí, vợ của cháu cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường không có gì đặc biệt cả.

Chương 10: Chung Hân và Lãnh Đồng đối đầu

Thần Văn nghe Thần Phong nói vậy liền tức giận lườm anh, đưa con này của ông giỏi nhất là làm cho người khác khó chịu.

- Lãnh chủ tịch, đã lâu không gặp.

Lúc này Thần Văn từ phía sau bước tới, vươn tay ra bắt tay của Lãnh Minh.

- Thần Văn đã lâu không gặp.

Phải hai người thật sự đã lâu không gặp, từ ngày hai mẹ con Lãnh Thiên Hân gặp tai nạn, Thần Văn đã không đến biệt thự Lãnh gia để thăm ông.

- Thần Phong, con nói như vậy là không đúng, Hân Nhi không phải là cô gái tầm thường, con bé là học trò duy nhất của ba.

Nhìn vào cử chỉ và thần thái của Thần Văn ai nấy đều nghĩ ông đang nói chuyện với Thần Phong, nhưng trên thực tế Thần Văn đang nhìn Triệu Nhàn, muốn cho bà ta biết Chung Hân là một cô gái xuất sắc.

Thần Văn không thể để người khác khinh thường con dâu của ông, quan trọng hơn hết ông muốn Chung Hân phải có tự tin với bản thân mình khi đối diện với người nhà họ Lãnh.

Giọng nói của Thần Văn không thể nào che giấu được niềm hãnh

diện trong lòng mình, điều này càng khiến Thần Phong chán ghét Chung Hân nhiều hơn.

Lãnh Đồng nghe Thần Văn nói vậy liền trề môi khinh thường, học trò thì ra sao?

Cô cũng biết đàn dương cầm, đàn một bản nhạc có gì to tát, cô tin chắc mình đàn còn hay hơn cả Chung Hân.

Triệu Nhàn nghe Thần Văn nói vậy trong ánh mắt kiêu căng chột hiện lên tia giảo hoạt, bà nhìn con gái nháy mắt một cái ý bảo Lãnh Đồng hãy cho Chung Hân một bài học.

- Con gái Lãnh Đồng của tôi cũng biết đàn dương cầm, hay để con bé cùng với Thần phu nhân hòa tấu một khúc nhạc.

Triệu Nhàn nhìn Thần Văn nói với giọng vênh vang, bà tin rằng con gái của bà sẽ thể hiện xuất sắc hơn Chung Hân nhiều.

- Được, nhưng Đồng Đồng không biết đàn nhạc giao hưởng, hay đàn bản nhạc Hero của Mariah Carey có được không?

Thần Phong đứng bên cạnh nghe vậy liền nhìn Chung Hân lên tiếng.

Thần Phong đã nghe Lãnh Đồng đàn qua bản nhạc này nghe rất hay, điều quan trọng hơn chính là Thần Phong biết Chung Hân chỉ chuyên về nhạc giao hưởng, anh muốn Chung Hân phải thảm bại dưới tay Lãnh Đồng, để cô ném thừ mùi vị bị người ta cười chê.

Nghe Thần Phong nói vậy Lãnh Đồng liền ngược mặt lên đầy vẻ tự tin, cô học đàn bản nhạc này từ nhỏ dù có nhắm mắt lại cô vẫn có thể đàn một cách lưu loát.

Gương mặt kiêu diễm của Chung Hân chợt hiện lên tia do dự, cô biết Thần Phong cố tình muốn làm khó cô, khiến cô xấu hổ trước mặt tất cả mọi người.

Chung Hân liền chuyển tầm mắt của mình vào Thần Văn, nhìn thấy ông gật đầu đồng ý Chung Hân liền nhìn Thần Phong.

- Nếu anh Thần Phong đã có nhã hứng nghe bản nhạc Hero, vậy để em và Lãnh tiểu thư đàn cho anh nghe.

Chung Hân vừa nói vừa nở một nụ cười quyến rũ, nhìn thẳng vào ánh mắt chán ghét của Thần Phong.

Cô mặc kệ anh nghĩ gì về cô, cô phải khiến anh yêu cô, cô phải trả thù vì cô nhận ra Lãnh Đồng đã yêu Thần Phong.

Chung Hân và Lãnh Đồng tao nhã bước tới khán đài, khi Chung Hân vừa quay mặt ánh mắt chứa đựng thù hận thâm sâu chợt quét ngang người Lãnh Đồng.

Nụ cười khiêu khích trên gương mặt anh tuấn của Thần Phong cứng đờ, anh không ngờ Chung Hân lại vui vẻ đồng ý, chẳng lẽ cô không nhận ra họ cố tình làm cô mất mặt hay sao?

Hứa Thừa Anh trên người là bộ âu phục màu đen áo sơ mi trắng, đứng oai nghiêm trên khán đài phát biểu.

- Kính chào quý khách để giúp vui cho mọi người, đích thân Thần phu nhân sẽ hợp tấu bản nhạc Hero của Mariah Carey với Lãnh Đồng tiểu thư của tập đoàn Lãnh Thị.

Xin mọi người cho một tràng pháo tay.

Tiếp theo sau lời nói của Hứa Thừa Anh là hàng loạt tiếng vỗ tay đầy nhiệt huyết, ai nấy đều biết Thần phu nhân là một nghệ sĩ đàn dương cầm nổi tiếng, nhưng chưa một ai có mặt ở đây được vinh hạnh nghe cô đàn.

Khách mời lần lượt đứng xoay quanh khán đài, có người thật chờ mong nghe được bản nhạc hay, có người trong lòng hoài nghi không biết Thần phu nhân có đàn được thể loại khác ngoài những bản nhạc giao hưởng hay không.

Lãnh Đồng trên người cũng mặc chiếc đầm trắng bó sát vào thân thể quyến rũ của mình, cô cố tình chọn màu trắng để dẫn mắt Chung Hân, muốn nói cho Chung Hân biết hôm nay Chung Hân không phải là nữ chính, cô tin rằng trong lòng Thần Phong cô quan trọng hơn cô vợ trên danh nghĩa này.

Lãnh Đồng ngồi xuống trước cây đàn dương cầm màu trắng, vì Lãnh Đồng nghĩ màu trắng thoát lên vẻ trong sáng, cao sang.

Chung Hân không hề gấp gáp, cô tao nhã bước tới cây đàn dương cầm màu đen đối diện, bàn tay trắng nõn với những ngón tay thon dài lướt nhẹ nhàng trên từng nốt nhạc.

Chung Hân thản nhiên ngồi xuống ghế, hai bàn tay chạm lên phím đàn.

Cả căn phòng chợt trở nên yên tĩnh một cách lạ thường, mấy người phục vụ bàn cũng dừng lại động tác của mình, không ai nói lời nào ánh mắt hiếu kỳ dồn hết lên khán đài, nơi hai người phụ nữ xinh đẹp chuẩn bị hợp tấu một bản nhạc hay.

Đột nhiên tiếng nhạc vang lên, Lãnh Đồng dành quyền đàn trước.

Những tiếng nhạc cô đàn ra nghe rất hay, làm cho tất cả mọi người đều tán thưởng trong lòng.

- Thật không hổ danh là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Lãnh thị.

Một người đàn ông trung niên đứng bên cạnh Thần Phong lên tiếng, nghe ông ta nói vậy Thần Phong liền nhìn ba của mình bằng ánh mắt đặc ý.

Anh muốn cho ông biết trên thế gian này ngoài Chung Hân ra, còn có rất nhiều người biết đàn dương cầm.

Thần Văn không hề tức giận vì thái độ hỗn xược của con trai mình, trong lòng ông cười thầm chỉ như vậy đã gọi là hay.

Quả thật Lãnh Đồng đàn rất điêu luyện nhưng thật tiếc thay, tiếng nhạc

Lãnh Đồng đàn ra lại không có hồn.

Đàn được một bản nhạc hay không phải chỉ nhờ vào kỹ thuật, cái quan trọng nhất chính là tâm tư của người đàn ra khúc nhạc.

Sau khi Lãnh Đồng đánh xong khúc nhạc của mình, đến lượt Chung Hân trở tài.

Chung Hân nhắm mắt lại, cả thế giới xung quanh cô chỉ còn lại một màu đen của sự bi thương.

Những ký ức đau lòng chợt hiện lên trong đầu cô, phát phôi hình ảnh người mẹ ốm yếu bệnh hoạn lúc nào cũng muốn gặp lại người chồng bà yêu thương nhất, nhưng đến tận hơi thở cuối cùng bà vẫn không được toại nguyện, chết không nhắm mắt.

[Không nên có GIF hoặc video ở đây. Cập nhật ứng dụng ngay bây giờ để xem nó.]

"There"s a hero

Có một người anh hùng

If you look inside your heart

Khi bạn cảm nhận trong trái tim mình

You don"t have to be afraid Of what you are

Bạn không phải sợ sệt rằng bạn là ai

There"s an answer

Bởi luôn có câu trả lời

If you reach into your soul

Nếu bạn hướng vào tâm hồn mình

And the sorrow that you know

Và những nỗi muộn phiền bạn từng biết...

Will melt away

Sẽ tan biến...

And then a hero comes along

Và người anh hùng sẽ đến bên cạnh

With the strength to carry on

Sẽ mang tới sức mạnh

And you cast your fears aside

Và bạn xua đi những nỗi sợ

And you know you can survive

Và bạn biết rằng mình còn tồn tại

So when you feel like hope is gone

Vậy khi bạn cảm thấy như hi vọng đã đi khuất rồi

Look inside you and be strong

Hãy nhìn vào bên trong và hãy mạnh mẽ lên

And you'll finally see the truth

That a hero lies in you

Và bạn sẽ thấy được sự thật rằng có một anh hùng bên trong bạn."

Chương 11: Đêm tân hôn

Giọng hát truyền cảm hoà lẫn tiếng đàn tràn đầy cảm xúc, Chung Hân chìm đắm trong lời hát muốn trút hết những đau khổ trong lòng vào tiếng nhạc vu vơ.

Một giọt nước mắt trong suốt chảy nhẹ nhàng xuống gương mặt xinh đẹp, dừng lại trên phím đàn hai màu trắng đen.

Thời gian hai năm Chung Hân sống tại Mỹ niềm kiêu hãnh nhất trong lòng cô, không phải là trở thành một người nổi tiếng trong thế giới âm nhạc, việc cô đặc ý nhất chính là cô đã học được cách gửi gắm tâm hồn bị tổn thương của mình vào trong âm nhạc.

Chỉ có khi cô đàn dương cầm Chung Hân mới thật sự là chính bản thân cô, là một Chung Hân luôn mang trong mình nhiều nỗi tâm sự, nhiều thù hận xen lẫn nhiều nỗi nhớ nhưng, nhớ mẹ nhớ ba nhớ những người trước đây làm việc tại Lãnh gia luôn yêu thương quý mến cô.

Đứng trước mặt mọi người bây giờ chính là một Chung Hân lúc nào cũng đeo cái mặt nạ giả tạo, khi nhìn vào cô mọi người đều lầm tưởng cô là một cô gái hạnh phúc vui vẻ, không ai có thể ngờ được đằng sau ánh mắt trong sáng đó chính là một tâm hồn yếu đuối với muôn ngàn tổn thương.

Không chỉ Chung Hân ngắt ngảy trong từng lời nhạc ngay cả những người đứng dưới khán đài cũng cảm nhận được sự bi ai, cảm xúc xúc động làm mấy người phụ nữ bất giác rơi lệ.

Sau khi bản nhạc kết thúc Chung Hân lập tức trở về dáng vẻ ôn hoà của mình, một người phụ nữ tao nhã biết thu mình khép nép trước mặt người khác.

"Bốp.....bốp.....bốp....."

Vài giây sau những tiếng vỗ tay tán thưởng lần lượt cất lên, họ chưa từng nghe qua người nào đàn ra một bản nhạc thấm vào lòng người như Chung Hân.

Thần Phong đứng đút hai tay vào trong túi quần tây của mình nhìn Chung Hân bằng ánh mắt phức tạp.

Tuy ngoài mặt anh vẫn giữ thái độ lạnh nhạt nhưng trong lòng đã bị dáng vẻ kiêu ngạo cùng với cảm xúc đau thương trên gương mặt Chung Hân vừa rồi làm trái tim anh đập loạn nhịp.

Cho dù Lãnh Đồng đàn rất hay nhưng Lãnh Đồng chưa từng trải qua sự đau thương thống khổ nên không biết phải thể hiện cảm xúc đó như thế nào, chỉ có những người đã từng bị tổn thương mới có thể nhập mình vào lời nhạc.

Chung Hân đứng trên khán đài tỏa sáng như những vì sao trên bầu trời, nét mặt xinh đẹp không hề vì sự thắng cuộc mà trở nên đắc ý.

Cô lịch sự cúi đầu chào khán giả ánh mắt thâm thúy nhìn vào Thần Phong lúc này thật bình tĩnh đứng ngay chính giữa khán đài nhìn cô.

- Bản nhạc này tôi xin tặng cho ông xã Thần Phong của tôi.

Thần Phong đứng bất động, cái gì là ông xã Thần Phong, người phụ nữ này cái gan quả thật rất lớn.

Thần Phong nghiêng răng ken két, trong lòng anh chưa từng công nhận cô là vợ.

Lãnh Đồng đứng bên cạnh sắc mặt tái xanh vì tức giận, còn tưởng mình sẽ làm Chung Hân mất mặt ai ngờ cô mới chính là người mất mặt ngày hôm nay.

Lãnh Đồng bước đi nặng nề xuống khán đài, đến bên cạnh Triệu Nhàn phàn nàn.

- Cũng tại mẹ, bày ra cái trò này để làm gì?

Chắc bây giờ trong lòng cô ta rất đắc ý vì đã thắng con.

Lãnh Đồng tức giận trong lòng, cô đã yêu Thần Phong từ nhỏ cũng vì anh nên cô mới đổ kị với Lãnh Thiên Hân, chỉ khi Lãnh Thiên Hân biến mất cô mới có cơ hội ở cùng với Thần Phong.

Cho nên cô nhất định phải dành được Thần Phong từ trong tay Chung Hân.

Sau khi tiệc kết hôn kết thúc, Hứa Thừa Anh lái xe đưa Thần Phong và Chung Hân về biệt thự Thần Viên.

Xe vừa dừng lại trước cửa biệt thự Thần Phong đã bước xuống xe, anh bỏ mặc Chung Hân lúc này còn đang ngồi trong xe liền hung hăng đóng sầm cửa lại.

Chung Hân không nói gì, cô phải từ từ học cách chấp nhận thái độ xem thường này của Thần Phong.

Chung Hân vươn tay tự mở cửa bước xuống xe, ánh mắt hơi xấu hổ không dám nhìn vào Hứa Thừa Anh lúc này đang đứng bên cạnh

nhìn cô bằng ánh mắt thương hại.

Chung Hân vội vàng bước theo sau Thần Phong lên lầu, bước vào cửa cô nhìn thấy Thần Phong đang thay đồ.

Bộ âu phục cưới bị anh thiếu tôn trọng quăng tứ tung dưới sàn nhà, lúc này anh đã thay vào bộ âu phục mới.

- Anh định đi đâu?

Chung Hân khó hiểu hỏi anh, đêm nay là đêm tân hôn của hai người, vậy mà anh chuẩn bị ra ngoài.

- Tôi muốn đi đâu không tới phiên cô quản!

Tốt nhất cô nên an phận thủ thường làm Thần phu nhân của mình, chuyện của tôi nghĩ cũng đừng nghĩ tới xen vào.

Thần Phong nhìn Chung Hân nói với giọng tức giận, chỉ cần nghĩ đến việc cô là người phụ nữ của ba anh, trong lòng Thần Phong đã cảm giác buồn nôn.

Nói xong Thần Phong xoay người dẫm lên bộ âu phục cưới dưới sàn nhà bước ra ngoài.

Chung Hân đứng im không nói gì, cô bị nộ khí trong ánh mắt của Thần Phong làm kinh hãi.

Nhìn thấy Thần Phong giận dữ rời đi, Chung Hân mới từ từ ngồi xuống mép giường.

Mẹ! Hôm nay con đã gặp lại kẻ thù không đội trời chung của mình, bà ta không nhận ra con dù con có đứng trước mặt của bà ta, bà ta

cũng không biết....và cả ba.

Ba cũng không còn nhớ đến đứa con gái này.

Hừ..... Con không biết mình nên vui hay nên buồn nữa mẹ.

Chung Hân hận Triệu Nhan đến thấu xương muốn tìm mọi cách để trả thù, nhưng khi đứng trước mặt Lãnh Minh cô rất muốn nhận lại ông, người ba đã yêu thương cô như vật trân quý nhất trên cõi đời này.

Chung Hân đau lòng ngồi bệt xuống sàn nhà lạnh lẽo, cô co hai chân lên vùi khuôn mặt xinh đẹp của mình vào đầu gối.

"Hu....hu.....hu....."

Tiếng khóc nức nở của Chung Hân vang lên trong căn phòng lạnh lẽo, càng khiến lòng người ảo não.

Tiểu Thu đứng ngoài cửa nghe được tiếng khóc của Chung Hân trong lòng quặn đau, cô biết Chung Hân rất đau lòng vào ngày tân hôn vậy mà thiếu gia không quan tâm đến vợ của mình, còn ở trước mặt người ngoài nói ra những lời làm tổn thương Thiếu phu nhân.

Sau khi khóc một trận trong lòng Chung Hân đã cảm giác thoải mái hơn nhiều, cô vươn tay vịn vào mép giường cố gắng đứng lên bước tới tủ quần áo lớn đặt trước phòng tắm tìm đại cho mình một cái đầm ngủ.

Sau khi tắm xong Chung Hân từ trong phòng tắm bước ra ngoài, vừa định nằm xuống giường đột nhiên cánh cửa phòng ngủ bị một lực mạnh mở toang ra.

Thần Phong lúc này nhìn thật hấp dẫn, ánh trăng sáng trên bầu trời rọi qua khe cửa sổ phản chiếu lại nửa bên mặt anh tuấn của anh.

Nét mặt lạnh lùng cùng với ánh mắt chim ưng chứa đựng muôn trùng nguy hiểm nhìn chăm chăm vào Chung Hân, cô bị Thần Phong nhìn đến ngượng cả người.

Trong lúc Chung Hân còn đang hoang mang, Thần Phong đã từ từ cất bước loạng choạng vào trong phòng, ánh mắt lơ đãng vì men rượu làm anh không còn tri giác.

Mùi rượu cùng với mùi cigar nồng nặc tỏa ra từ trên người anh bao phủ cả căn phòng tận hôn lạnh lẽo, làm Chung Hân bất giác lui mình sát vào phía sau, tấm lưng mảnh mai chạm phải bức tường cứng như đá ánh mắt đề phòng dõi theo từng động tác của Thần Phong, cô sợ anh sẽ mất đi lý trí làm càn.

Thần Phong không hề gấp gáp bước từ từ tới, bước chân mạnh mẽ dừng lại trước ghế sofa đặt ngay chính giữa phòng, đột nhiên anh ngã người xuống thân hình cao lớn vạm vỡ phát ra âm thanh nặng nề.

"Bịch....."

Ghế sofa tuy lớn nhưng vì Thần Phong sở hữu thân hình cao 1m90 nên phân nửa người của anh nằm trên sofa, phân nửa còn lại đong đưa dưới mặt đất.

Chương 12: Ai là người làm sai

Chung Hân đứng yên không dám bước tới gần anh, vì cô biết đàn ông khi say chính là động vật nguy hiểm nhất.

Cô đứng từ xa nhìn Thần Phong thật lâu, không thấy anh nhúc nhích cô biết anh thật sự đã say.

Chung Hân hiếu kỳ bước từng bước đến bên cạnh anh, cô nhẹ nhàng ngồi xuống, quan sát thật kỹ gương mặt tuần tú lúc nào cũng nhíu mày trước mặt cô, ngón tay thon dài bất giác vuốt ve đôi mày râu, lúc này không biết vì lý do gì cau lại trông rất khó chịu.

Ngắm nhìn Thần Phong một lúc, Chung Hân bất đắc dĩ dùng hết sức của mình dìu anh lên giường.

- Anh đã lớn sao không biết tự chăm sóc cho bản thân của mình, lại uống nhiều rượu đến như vậy?

Nằm ở đây cả đêm khi tỉnh dậy nhất định sẽ cảm thấy đau nhức toàn thân.

Chung Hân nhìn Thần Phong nói ra những lời nghe ra như trách móc, nhưng trên thực tế là vì cô quan tâm đến anh, nhưng thật đáng tiếc Thần Phong lại không nghe thấy, bây giờ anh đã say đến không còn ý thức.

Sau vài lần dùng hết sức kéo thân thể vạm vỡ của Thần Phong lên giường, cuối cùng cũng đã thành công, Chung Hân mệt mỏi nằm

xuống giường bên cạnh anh.

Ánh mắt hiếu kỳ thăm dò từng đường nét trên gương mặt cương nghị của Thần Phong.

- Anh quả thật là một yêu nghiệt, tại sao lại đẹp trai đến như vậy?

Chung Hân cười ngọt ngào, vừa nói ngón tay thon dài vừa dịu dàng lướt nhẹ nhàng từ trán của Thần Phong, di chuyển từ từ xuống cái mũi cao vút rồi dừng lại trên đôi môi mỏng của Thần Phong.

Đây là lần đầu tiên cô dám ngắm nhìn Thần Phong như bây giờ ở cự ly gần trong gang tấc, đột nhiên đôi mày thanh tú của Chung Hân bất giác nhíu lại nụ cười tắt ngúm, khi cô nhìn thấy vết son đỏ chói in trên cổ áo sơ mi màu trắng, cùng với mùi nước hoa thoang thoảng tỏa ra từ trên người anh.

Cho dù mùi rượu và cigar đã lấn ép mùi nước hoa, nhưng phụ nữ là loại động vật vô cùng mẫn cảm, chỉ cần có chút mùi hương khác lạ họ liền ngửi được thấy.

Sao mình lại ngu đến vậy?

tại sao lại quan tâm đến anh ấy để làm gì?

Người như Thần Phong bên ngoài không biết có bao nhiêu người phụ nữ, cần gì mình phải quan tâm.

Nghĩ là nghĩ vậy nhưng Chung Hân vẫn thay cho anh một bộ đồ ngủ thoải mái, cô thật sự không thích mùi hương của người phụ nữ khác lưu lại trên người anh.

Sau khi thay xong đồ ngủ cho Thần Phong, cô cầm lấy tất cả quần áo

đã thay ra gấp ngay ngắn lại, đặt trên ghế bên cạnh giường.

Chung Hân mệt rũ người cô vén chăn nằm xuống bên cạnh anh, không biết từ lúc nào cô đã thiếp đi.

Vì thời tiết lúc này rất lạnh nên hai người không ý thức được tự nhiên nhích lại gần nhau, tìm hơi nóng để sưởi ấm thân thể của mình.

Ngày hôm sau khi Thần Phong tỉnh giấc đầu anh đau như búa bổ, tay phải vươn lên xoa xoa huyết thái dương của mình.

Tuy đầu óc Thần Phong mơ mơ hồ hồ, nhưng bản năng quan sát của anh vẫn nhạy bén.

Tại sao mình lại ở đây?

Thần Phong dùng tay vỗ vỗ vào đầu của mình cố nhớ ra việc đã xảy ra vào đêm qua, anh nhớ rất rõ mình cùng Hữu Phàm, Cao Tuấn và Phương Chính uống rượu tại bar Night Angel, nhưng sao bây giờ anh lại xuất hiện tại biệt thự Thần Viên.

Đột nhiên Thần Phong ý thức được điều gì đó khác thường, anh liền xoay đầu nhìn vào cánh tay trái.

Cặp mắt lơ lơ còn say chưa tỉnh hẳn của Thần Phong chợt mở toang ra khi anh nhìn thấy Chung Hân đang nằm gối đầu lên cánh tay trái của anh.

Thần Phong không ngờ cả đêm qua anh đã ôm cô ngủ một giấc an lành, anh chợt nhìn sang bộ âu phục anh mặc vào tối hôm qua, lúc này được cô đặt trên ghế bên cạnh một cách ngăn nắp.

Hôm qua mình đã làm gì? Chẳng lẽ mình và cô ấy đã xảy ra quan hệ.

Thần Phong càng nghĩ đầu anh càng đau, anh thật không ngờ Chung Hân lại dám thừa dịp anh say cố tình tiếp cận anh, nghĩ đến đây toàn thân Thần Phong không tự chủ run lên vì giận dữ.

Chung Hân ngủ thật say đến việc anh cố tình nhúc nhích cô cũng không hay biết, Chung Hân cảm giác được thân thể bên cạnh có sự chuyển động liền choàng tay qua eo ôm anh thật chặt, Chung Hân quên mất việc mình đang ngủ cùng giường với Thần Phong.

Thần Phong nộ khí xung thiên, hành động vô tình này của Chung Hân bị anh cho rằng, cô vì mục đích không từ thủ đoạn để quyến rũ anh.

Nghĩ đến việc này Thần Phong liền nổi cáu, trong lòng cảm giác bài xích vô cùng.

Thần Phong mạnh tay xô thân thể nhỏ bé của Chung Hân sang một bên làm cô giật mình tỉnh giấc.

Đập vào mắt cô chính là gương mặt tối đen như mực của Thần Phong, anh đang nhìn cô bằng ánh mắt ăn tươi nuốt sống người khác.

- Cô quả thật là người phụ nữ đê tiện nhất tôi từng gặp qua, đã quyến rũ ba tôi bây giờ còn muốn cám dỗ luôn cả tôi?

Lời nói của Thần Phong làm Chung Hân bất ngờ, trong lòng giận đến mặt cũng trở nên tái xanh, cái gì là quyến rũ bác Văn.

Anh ấy có bệnh không?

Sao lại nói ra những lời khó nghe này.

- Anh đủ rồi!

Người làm sai chính là anh, ở ngoài làng nhặng đã đành đừng nên trút hết tội lỗi lên đầu người khác.

Anh nghĩ ai cũng xấu xa giống như anh sao?

Chung Hân không thể nào chịu nổi nữa, tại sao Thần Phong lại suy nghĩ đen tối đến như vậy? Cô và bác Văn ư?

- Cô nghĩ mình trong sáng lắm hay sao?

Loại phụ nữ ham tiền như cô tôi đã gặp nhiều.

Đừng ở trước mặt tôi giả vờ đơn thuần để lấy lòng thương hại của tôi, tôi nói cho cô biết sẽ không có khả năng đó đâu!

Thần Phong xông tới cầm chặt cánh tay của Chung Hân bóp thật mạnh, khi anh nói ra những lời nặng nề này.

Chung Hân đau đớn trán toát mồ hôi hột, cô không ngờ khi Thần Phong nổi giận lại đáng sợ đến như vậy.

Chung Hân nghĩ tốt nhất mình không nên chọc giận anh, từ từ rồi anh cũng sẽ hiểu ra sự thật.

- Anh muốn nghĩ sao thì tùy anh thôi! tôi không can nõi.

Lời nói của Chung Hân càng khiến Thần Phong nổi điên lên, vậy là cô thừa nhận cô và ba anh đã có quan hệ.

Thần Phong không muốn nhìn thấy Chung Hân thêm giây phút nào,

anh dùng sức xô mạnh Chung Hân về phía sau rồi nhanh chóng bước xuống giường rời khỏi Thần Viên ngay.

Vì hành động bất thành linh này của Thần Phong nên Chung Hân không thể nào phòng bị được ngã xuống giường.

Bàn tay theo phản ứng tự nhiên chống xuống mặt đất, để bảo vệ thân thể của mình.

"Ahhhhhhhh...."

Chung Hân hốt hoảng kêu lên khi cô nghe được tiếng răng rắc vang ra từ cánh tay của mình.

Trong lòng Chung Hân nghĩ cánh tay đã bị gãy xương.

Chung Hân đau đớn lồm khòm bò dậy, lê bước đến tủ lấy đại một cái áo khoác ngoài choàng lên thân thể run lẩy bẩy.

Cho dù Chung Hân rất đau nhưng cô không hề than van hay kêu la ầm ĩ, chỉ cắn răng chịu đựng một mình.

Chung Hân vừa bước xuống lầu liền nhìn thấy Tiểu Thu, cô vui mừng kêu lên.

- Tiểu Thu, em đưa chị đến bệnh viện ngay.

Nếu cánh tay này không chữa trị kịp thời, chắc chắn sẽ bị tàn phế.

Tiểu Thu lo lắng chạy tới nhìn Chung Hân.

-Thiếu phu nhân chị thấy chỗ nào không được khỏe?

Tiểu Thu vội vàng kiểm tra người của Chung Hân.

- Chị bị ngã từ trên giường xuống, chị nghĩ tay đã bị gãy xương.

- Thiếu Phu Nhân, sao chị lại bất cẩn đến như vậy?

Tiểu Thu nghe Chung Hân nói vậy liền quan tâm hỏi, chẳng lẽ là do Thiếu gia mà ra.

- Sáng nay chị thấy đầu hơi choáng váng nên mới ngã từ trên giường xuống.

Chung Hân cố giữ nét mặt bình tĩnh nhìn Tiểu Thu giải thích, sau khi nghe Chung Hân nói trong lòng Tiểu Thu mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Cũng may không phải là do thiếu gia gây ra.

Tiểu Thu lập tức chạy nhanh ra ngoài tìm tài xế đưa Chung Hân vào bệnh viện Thân Ái ngay.

Chương 13: Ngạo thiên

Sau khi được bác sĩ băng bó lại cánh tay, Chung Hân không chịu nhập viện, cô muốn trở về biệt thự Thần Viên dưỡng thương, dù sao cánh tay chỉ bị nứt xương nên không đáng ngại.

Bác sĩ không thể ngăn cản được quyết định của Chung Hân, đành đưa cho cô một số thuốc giảm đau rồi hướng dẫn Tiểu Thu cách cho Chung Hân dùng.

- Thiếu phu nhân, để em báo cho thiếu gia biết tay chị bị nứt xương?

Em nghĩ thiếu gia sẽ lo lắm.

Tiểu Thu cầm một bị thuốc đi bên cạnh Chung Hân nói, cho dù cô không biết thiếu gia có quan tâm không nhưng việc cánh tay bị nứt xương rất quan trọng, dù sao cũng phải báo cáo.

Nghe Tiểu Thu nói vậy sắc mặt Chung Hân càng thêm nhợt nhạt hơn.

Thần Phong sẽ lo sao?

Anh ấy sẽ cười trên sự đau đớn của cô.

Chung Hân thở dài bước đi nặng trĩu, trong lòng không biết khi nào Thần Phong mới bỏ xuống thành kiến đối với cô.

Trong lúc Chung Hân không để ý, từ đâu có người xông ra đụng thật mạnh vào người cô, khiến Chung Hân giật mình lui về phía sau một

bước.

Chung Hân là người rất nhạy cảm, đối với người ngoài cô luôn dựng lên cho mình một bức tường phòng bị.

Tiểu Thu quỳnh lên khi cô nhìn thấy một người đàn ông bước đi hối hả đụng vào Chung Hân thật mạnh, Tiểu Thu sợ hãi sẽ làm động đến cánh tay bị thương của Chung Hân.

- Anh kia, sao anh đi đường không mang theo mắt.

Tiểu Thu nhìn người đàn ông hung hăng nói, vừa nói dứt câu trong lòng cũng hơi kinh ngạc với dung mạo tuấn tú của người đàn ông trước mặt.

Anh sở hữu gương mặt đẹp trai y như tượng điêu khắc Hy Lạp, mái tóc ngắn màu nâu được anh tết gọn về phía sau càng tôn lên sự tuấn tú trên gương mặt kiêu ngạo của anh.

Đi bên cạnh anh là hai người đàn ông, trên người là âu phục màu đen áo sơ mi trắng, theo Tiểu Thu đoán chắc có lẽ họ là cận vệ của người đàn ông đó.

Nhìn thấy Tiểu Thu cả gan nói ra những lời hỗn láo, hai tên cận vệ liền bước tới định cho Tiểu Thu một bài học, nhưng bị người đàn ông đẹp trai kia vươn tay cản lại.

- Thật xin lỗi, tôi có chuyện gấp nên đã thất lễ.

Ngạo Thiên trầm giọng nói nhưng ánh mắt sắc bén không nhìn Tiểu Thu, toàn bộ sự chú ý của anh bị cô gái với thân hình mảnh mai, đáng vẻ yếu đuối trước mặt thu hút.

Chung Hân không nói gì nhìn vào dáng vẻ lịch lãm của anh ta, cô nghĩ anh ta không cố tình.

Chung Hân gật đầu mỉm cười nhẹ rồi cùng Tiểu Thu lướt ngang qua người Ngạo Thiên và hai tên cận vệ đi về hướng cửa chính.

Ngoài Thần Phong ra những người đàn ông khác dù có dung mạo phi phàm đi chẳng nữa cũng không lọt vào mắt của Chung Hân, huống hồ gì bây giờ toàn thân cô đau nhứt không còn tâm trạng suy nghĩ đến bất kỳ điều gì.

Ken trợ lý của Ngạo Thiên từ trong phòng bệnh VIP lật đật bước tới.

- Ngạo Tổng, ngài mau đến phòng bệnh thăm lão thái gia.

Lão thái gia không chịu uống thuốc, chỉ muốn gặp một mình ngài thôi.

Nghe Ken nói vậy, Ngạo Thiên mới chợt nhớ lại nguyên nhân anh đến bệnh viện là vì bà nội.

Anh liền sai bước nhanh theo Ken, vừa đi Ngạo Thiên bất giác quay đầu lại nhìn vào cô gái với gương mặt xinh đẹp như thiên thần, lúc này chuẩn bị bước ra khỏi bệnh viện Thân Ái.

Đáy mắt của Ngạo Thiên loé lên tia thích thú, trong lòng cảm thấy đáng tiếc vì mình đã không hỏi cô ấy tên gì.

Tại biệt thự Lãnh gia, Triệu Nhàn ngồi trên ghế sofa ngay chính giữa phòng ngủ của Lãnh Đồng, trên tay bà cầm một tách trà hoa nhài thơm ngon, tao nhã hớp từng ngụm một.

Lãnh Đồng tức đến muốn điên lên, cô đi đi lại lại trước mặt Triệu Nhàn nói ra những lời ngang ngược.

- Mẹ con không cần biết mẹ dùng cách gì, con phải lấy cho bằng được anh Thần Phong làm chồng.

Triệu Nhân đặt tách trà trên tay xuống cái bàn thủy tinh trước mặt, nhìn con gái nói với giọng dịu dàng.

- Đồng Đồng, con biết mẹ thương con nhất.

Nhưng Thần Phong có lối suy nghĩ riêng của nó, làm sao mẹ có thể bắt buộc nó cưới con.

Nhưng theo mẹ thấy Thần Phong không yêu thương gì vợ của nó đâu, mẹ biết trong lòng Thần Phong vẫn còn nghĩ đến Lãnh Thiên Hân.

Lãnh Đồng ngồi một cái bịch xuống ghế sofa bên cạnh Triệu Nhân, nói với giọng hung hăng.

- Con không cần biết trong lòng anh ấy có người phụ nữ đê tiện đó hay Lãnh Thiên Hân, hiện tại con không muốn nhìn thấy cô ta nữa.

Ánh mắt Lãnh Đồng chột hiện lên tia độc ác, khi nghĩ đến việc Chung Hân được đường đường chính chính ở bên cạnh Thần Phong.

- Đồng Đồng không phải con muốn nó biến mất thì nó sẽ liền biến mất.

- Hừ... Con biết mẹ sẽ có cách.

Lãnh Đồng hừ lạnh một tiếng, vươn tay cầm lấy tách trà lên uống một ngụm.

- Con nói vậy là có ý gì? Mẹ làm sao có cách được.

- Việc mẹ con của Lãnh Thiên Hân gặp tai nạn cũng do một tay mẹ và cậu ba sắp xếp, việc giết người mẹ cũng đã làm qua, vậy còn có việc gì mà mẹ làm không được.

Lãnh Đồng nhìn Triệu Nhân nói một cách vô lễ, vì được Triệu Nhân và Lãnh Minh nuông chiều từ nhỏ nên tính tình của Lãnh Đồng càng ngày càng hỗn xược không xem ai ra gì.

"Chát....."

Triệu Nhân tức giận tát thật mạnh vào gương mặt xinh đẹp của Lãnh Đồng cho cô tỉnh lại, Lãnh Đồng kinh ngạc dùng tay bụm lại nửa bên má sưng đỏ của mình nhìn mẹ trong vẻ bất ngờ.

Từ nhỏ đến lớn dù cô có làm sai chuyện gì, mẹ cũng chưa từng đánh cô.

- Từ nay về sau, cấm con nhắc đến chuyện này!

Việc làm của mẹ đều là vì con, nếu Lãnh Thiên Hân còn sống con nghĩ ba con có yêu thương con như bây giờ không?

Thần Phong có nuông chiều con như em gái không?

Lãnh thị sau này có thuộc về con không?

Sự độc ác hiện lên rõ ràng trên gương mặt sang trọng của Triệu Nhân khi bà ta nói ra những lời này, làm Lãnh Đồng hoang mang trong lòng, cô chưa từng thấy mẹ hung dữ như bây giờ.

Lãnh Đồng liền xuống nước năn nỉ Triệu Nhân giúp đỡ.

- Mẹ, mẹ phải giúp con.

Con thật sự rất yêu anh Thần Phong, con không quan tâm đến Lãnh thị, con chỉ muốn được làm vợ anh Thần Phong mà thôi.

Lãnh Đồng ngồi sát vào Triệu Nhân, bàn tay mềm mại lay lay cánh tay mẹ nói với giọng nhỏ nhẹ.

Triệu Nhân suy nghĩ một chút, đột nhiên bà khom người tới cầm lấy cái điện thoại di động đặt trên bàn trước mặt bấm một dãy số.

"Reng.....reng....."

- Chị hai.

Giọng nói của người đàn ông vang lên từ trong điện thoại, Lãnh Đồng liền nhận ra đó là tiếng của cậu ba.

- Sang, em cho người điều tra vợ của Thần Phong cho chị.

- Dạ, em biết phải làm gì.

Triệu Sang cung kính đáp rồi lập tức cúp máy ngay.

- Chuyện này con cứ để cho mẹ dàn xếp, mẹ nhất định sẽ giúp con đường đường chính chính lên được vị trí Thần phu nhân.

Triệu Nhân nhìn Lãnh Đồng nói với giọng kiên quyết, chỉ cần những gì Lãnh Đồng muốn bà nhất định sẽ làm dù phải trả mọi giá.

- Mẹ, mẹ nói thật.

Con yêu mẹ nhất.

Lãnh Đồng nói với giọng vui mừng, cô ta liền xông tới ôm chặt Triệu Nhàn.

Chương 14: Ký ức của thần phong

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tại "Bar Midnight" còn được gọi là Bar Nửa Đêm, một quán bar nhỏ nhưng không kém phần sang trọng ở ngay trung tâm thành phố X, Thần Phong ngồi một mình trong phòng VIP với tâm trạng vô cùng bức tức.

Hứa Thừa Anh thuộc hạ theo bên cạnh anh, lúc này đã bị Thần Phong ném sang một bên.

Hiện tại Thần Phong không muốn gặp mặt bất kỳ ai, theo thói quen mỗi khi Thần Phong cảm thấy phiền não, anh sẽ một mình đến đây.

Tuy Hứa Thừa Anh không ở trong phạm vi tầm nhìn của Thần Phong, nhưng anh luôn cẩn thận đứng bên ngoài bar Midnight, cẩn trọng quan sát tình hình nhằm vào mục đích để bảo vệ sự an toàn cho Thần Phong.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng, ánh đèn mờ ảo khiến không gian trong phòng, khác biệt một trời một vực với không khí bên ngoài cánh cửa phòng VIP.

Thần Phong ngồi chân này bắt chéo chân kia, anh thản nhiên ngã đầu về phía sau, bàn tay đặt trên thành ghế sofa kẹp chặt điếu cigar cuba, lúc này còn đang nhấp chùng chày.

Ánh mắt lim dim nhìn thẳng lên trần nhà, trong lòng đang suy nghĩ đến việc của tối hôm qua, đến mục đích thật sự Chung Hân muốn tiếp cận với anh là gì.

Đột nhiên cánh cửa phòng VIP được đẩy nhẹ nhàng ra, rồi lập tức khép chặt lại, một người phụ nữ với gương mặt kiều diễm thân hình nóng bỏng bước đi ẻo lả ngồi xuống bên cạnh Thần Phong.

Tử Diệp đặt chai rượu whiskey đã uống được phân nửa, lên cái bàn thủy tinh trước mặt.

Trong một buổi đấu giá từ thiện, Thần Phong đã mua được một chai Macallan "M" năm 1940 với giá \$631,850 USD.

[Click để xem ảnh](#)

Thần Phong để chai rượu ở đây mỗi khi trong lòng cảm thấy buồn bực, anh sẽ đến tìm cô hồng nhan tri kỷ, Tử Diệp để hàn huyên.

Tử Diệp mở nắp chai rượu ra cầm lấy ly thủy tinh shot, rót cho anh một ít.

Chất lỏng màu hổ phách chảy theo miệng chai dừng lại trong chiếc cốc nhỏ, Tử Diệp chỉ rót cho anh một ít nhưng với người bình thường bao nhiêu đó cũng đủ khiến họ mất đi ý thức say mềm.

Nhưng Thần Phong thì khác từ lúc 19 tuổi anh đã uống không ít rượu mạnh, cũng vì vậy mới quen được với Tử Diệp người bạn thân này.

Tử Diệp cầm ly shot đưa đến trước mặt của Thần Phong, anh vẫn giữ tư thế cũ vươn tay nhận lấy ly rượu từ trên tay của Tử Diệp.

- Phong, hôm nay em thấy anh có rất nhiều tâm sự.

Liên quan đến cô vợ mới cưới, có phải không?

Tử Diệp nhìn Thần Phong nói, trong lời nói nếu nghe cho kĩ sẽ cảm nhận được có chút gì đó thương tâm.

Thật ra Tử Diệp là một người rất khôn ngoan, cô xuất thân từ một gia đình nghèo khó vì lo tiền sinh hoạt cho gia đình, nên lúc cô vừa tròn 16 tuổi, đã đi làm tại một quán bar nhỏ trong thành phố.

Một ngày cuối tuần của 6 năm trước, Tử Diệp cũng như thường lệ đi làm, nhưng thật xui xẻo hôm đó cô gặp phải một vị khách thật biến thái.

Hắn ỷ mình có tiền liền bắt Tử Diệp phục vụ hắn uống rượu, lúc đó vì tiền Tử Diệp sẽ làm tất cả, nhưng thật không ngờ hắn lại bắt cô cởi hết quần áo trước mặt của tất cả mọi người.

Cho dù Tử Diệp thật sự rất cần tiền, nhưng những chuyện nhục nhã như vậy cô tuyệt đối không bao giờ làm.

Tử Diệp không đồng ý liền bị hắn cho người đánh đập, vì tội không nghe lời.

Ngay lúc đó Thần Phong thật suy sụp, anh vừa nhận được tin Lãnh Thiên Hân đã chết, Thần Phong không tin, anh như điên lên cho người tìm kiếm khắp nơi nhưng không tìm thấy.

Khi Thần Phong từ Lãnh gia trở về anh lo chú tâm vào việc tiếp nhận tập đoàn Thần Thị, một người luôn háo thắng như anh nên công việc sẽ không bao giờ hết.

Anh hăng hái chìm đắm trong những buổi hội nghị quan trọng, cùng với những bản hợp đồng bạc tỷ.

Tuy anh bỏ hết tâm huyết vào Thần Thị, nhưng trong lòng luôn nhớ đến lời hứa của mình.

Thần Phong chưa từng hứa bất cứ điều gì với ai, chỉ một lần duy nhất đó chính là với Lãnh Thiên Hân.

-Được, nếu sau này không ai chịu cưới em, Thần Phong anh nhất định sẽ cưới em về làm vợ.

Một năm trôi qua sau khi Thần Phong đã nắm được toàn bộ sự việc của Thần Thị, anh liền quay trở lại Lãnh gia tìm cô gái nhỏ kia, xem cô ấy có còn nhớ đến anh không.

Thần Phong chết lặng khi nghe Triệu Nhàn mẹ kế của Thiên Hân nói, cô đã chết trong một vụ tai nạn.

Lúc nghe được tin đó, không biết vì sao Thần Phong lại cảm thấy tất cả những gì anh đạt được đều vô nghĩa. Toàn thân anh như bị ai đó dùng dao đâm từng nhát từng nhát một, đến cả trái tim cũng cảm giác nhức nhối.

Từng mảnh ký ức của một tháng thời gian Thiên Hân sống bên cạnh anh tại biệt thự Lãnh gia, như đoạn phim chiếu đi chiếu lại trong đầu anh.

Thần Phong như người mất hồn rời khỏi Lãnh gia, đi ngang qua vườn hoa nơi lần đầu tiên anh gặp mặt Lãnh Thiên Hân.

Anh nhớ rất kỹ lúc đó vì tiếng cười khúc khích của cô, nên cả vườn

hoa tràn ngập bởi không khí nhộn nhịp.

Những bông hoa trong vườn cũng vì sự hiện diện của Thiên Hân, càng xinh đẹp càng tỏa ra rực rỡ hơn.

Cũng là khu vườn này, cũng ở vị trí này, cũng là anh, nhưng vì thiếu bóng dáng dễ thương hồn nhiên của Thiên Hân nên khu vườn đã trở nên hiu quạnh, điêu tàn đến nỗi khiến lòng người cảm thấy xót xa.

Sau khi quay trở về Thần Phong cho thuộc điều tra, anh không tin Lãnh Thiên Hân đã chết.

Nhưng thật không ngờ kết quả tìm thấy chỉ là một con số không, không một ai biết tin tức về hai mẹ con của Lãnh Thiên Hân.

Cũng từ lúc đó Phillip người được Lãnh Minh thuê, luôn theo bên cạnh chăm sóc cho Lãnh Thiên Hân đã theo Thần Phong, cho dù Phillip chỉ là một cậu thanh niên 15 tuổi nhưng anh vô cùng thông minh, trong vụ tai nạn của tiểu thư Thiên Hân, Phillip luôn nghi ngờ trong lòng.

Anh không tin đó chỉ đơn giản là vụ tai nạn, nên khi Phillip biết Thần Phong thật sự có tình cảm với Lãnh Thiên Hân, anh liền tìm đến muốn theo bên cạnh Thần Phong.

Phillip biết vì anh là thân tính của Chung Hồng, Triệu Nhàn nhất định sẽ tìm mọi giá trừ khử anh, nên nhờ Thần Phong thay tên đổi họ, từ Phillip trở thành Hứa Thừa Anh để sau này tiện việc điều tra và tiếp cận với người nhà họ Lãnh.

Chương 15: Tử điệp

Đúng một tháng sau Lãnh Minh tuyên bố ra ngoài, vợ và con gái lớn của ông chết trong vụ tai nạn xe trên đường đưa con gái đến trường học.

Biết được sự nghi ngờ trong lòng Hứa Thừa Anh, Thần Phong quyết định phải điều tra rõ việc này, dù phải dùng đến bao nhiêu thời gian để tìm ra đáp án.

Thần Phong vì tưởng nhớ đến Lãnh Thiên Hân nên đã tự tay trồng rất nhiều hoa Dạ Lý Hương trong biệt thự Thần Viên, xem những cây hoa này là vật trân quý nhất vì Lãnh Thiên Hân yêu thích nhất là loài hoa Dạ Lý Hương này.

Khi Thần Phong nhìn thấy Tử Diệp bị người khác ức hiếp anh liền nghĩ đến Lãnh Thiên Hân, nếu quả thật cô còn sống có lẽ cô cũng bị người khác bắt nạt như cô gái này.

Trong đầu nghĩ vậy Thần Phong liền ra lệnh cho Hứa Thừa Anh giải quyết đám cận bã đó, anh mua lại một quán bar sang trọng ở ngay trung tâm thành Phố X, giao cho Tử Diệp cai quản.

Vì lần đầu tiên Tử Diệp gặp Thần Phong là vào lúc 12 giờ khuya nên cô quyết định đặt tên quán bar này là quán bar Midnight.

Thần Phong nâng ly rượu trong tay lên uống một hơi cạn sạch, chất lỏng màu hổ phách theo cổ họng chảy thẳng xuống bụng, tạo ra một cảm giác nóng rang, nóng đến muốn thiêu cháy tâm hồn lẫn thể xác của Thần Phong.

Đột nhiên Thần Phong ngồi thẳng người lại, anh nghiêng mặt nhìn Tử Diệp cất giọng trầm khàn.

- Phải!

Người phụ nữ đó quả thật rất cao siêu.

Thần Phong nói đến đây anh dừng lại một chút, thần nhiên nâng điếu cigar trên tay lên đến mép môi hít vào một hơi thật sâu, rồi chậm rãi phun ra làn khói đen dày đặc.

Cigar quả thật có công dụng định thần rất tốt, mỗi khi tâm trạng của Thần Phong bất ổn, anh liền châm lên một điếu.

- Hừ.....Cô ấy đã thành công khơi dậy sự hứng thú trong lòng anh.

Kỳ thật Thần Phong cũng biết đêm hôm qua Chung Hân và anh không hề phát sinh quan hệ, nhưng Thần Phong vẫn nghĩ Chung Hân đang bài mưu tính kế với anh.

Vì nếu là người phụ nữ bình thường khi nhìn thấy trên áo sơ mi của chồng mình, lưu lại vết son của người phụ nữ khác.

Họ nhất định sẽ làm âm ỉ hỏi cho ra lẽ, chứ không như Chung Hân tỏ ra vô cùng dửng dưng không thèm quan tâm, còn bình tĩnh gấp lại quần áo của anh đặt ngay ngắn trên ghế.

Chắc có lẽ vì thái độ hững hờ này của Chung Hân, càng khiến Thần Phong phẫn nộ.

Tử Diệp nghe Thần Phong nói vậy liền kinh ngạc, cô khom tới cầm lấy ly rượu mạnh cô vừa rót ra hớp một ngụm.

Cảm giác lâng lâng do rượu mạnh tạo ra làm tâm tình cô chợt bình tĩnh lại.

Thời gian 6 năm cô quen biết Thần Phong, ngoài Lãnh Thiên Hân ra anh chưa từng có hứng thú với bất kỳ người phụ nữ nào, bao gồm cả cô.

Có nhiều lúc Tử Diệp nhìn thấy Thần Phong ngã lòng vì nhớ đến Lãnh Thiên Hân, cô không ngần ngại làm kẻ thế thân nhưng Thần Phong chưa một lần chạm vào cô.

Bên cạnh Thần Phong xuất hiện rất nhiều phụ nữ, từ thiên kim tiểu thư cho đến minh tinh, ca sĩ, người mẫu đều có.

Nhưng đối với họ Thần Phong chỉ dừng lại ở những cái ôm thân mật và nụ hôn xã giao.

- Tử Diệp, em có biết đối với phụ nữ cái gì mới là đau khổ nhất không?

Đột nhiên giọng nói ma quỷ của Thần Phong vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Tử Diệp.

Tử Diệp suy nghĩ một chút cô nhếch môi cười nhẹ, ánh mắt mông lung nhìn vào ly rượu mạnh trên tay.

- Đối với em, không có tiền là đau khổ nhất.

Phải! Nếu cô có tiền xuất thân từ gia đình quyền quý, cô nhất định sẽ cho Thần Phong biết cô yêu anh, yêu anh từ cái ngày anh ra tay cứu cô.

Chứ không như bây giờ chỉ âm thầm ở bên cạnh anh, làm một hồng nhan tri kỷ mà thôi.

- Không! Theo anh nghĩ cái khiến phụ nữ đau khổ nhất chính là chà đạp lên lòng tự tôn, tước đoạt quyền hạnh phúc của họ.

Tử Diệp không hiểu ý tứ trong lời nói của Thần Phong, cô suy ngẫm một chút liền nhìn anh nói với giọng lo lắng.

- Phong, anh định làm gì?

Chắc cô ấy không phải là người mưu mô quỷ quyệt như anh nghĩ đâu.

Tử Diệp nghe Thần Phong nói vậy trong lòng liền hiện lên cảm giác bất an, Thần Phong là loại người đối với người anh yêu thương quý mến, anh sẽ quan tâm chu đáo là một người đàn ông tuyệt vời.

Nhưng đối với kẻ thù người anh chán ghét, Thần Phong sẽ ra tay một cách tàn nhẫn nhất, anh là ma quỷ, anh sẽ khiến họ phải hối hận vì dám chọc đến Thần Phong anh.

- Định làm gì?

Hừ.....Anh sẽ khiến cô ấy muốn sống không được muốn chết không xong.

Thần Phong vừa nói cặp mắt sắc bén nhìn vào quyển tạp chí đặt trên bàn, thông tin về hôn lễ của Chung Hân và anh được quyển tạp chí Famous đăng trên trang đầu.

Tiêu đề chính là "Hôn lễ của chủ tịch tập đoàn Thần Thị Thần Phong và cô nghệ sĩ đàn dương cầm nổi tiếng Chung Hân".

Dưới cái tiêu đề nóng bỏng đó chính là hàng loạt bức ảnh của hai người trong ngày hôn lễ.

Tử Diệp nhìn theo ánh mắt lạnh lẽo của Thần Phong, cô chạm phải tấm hình của Chung Hân đang ngồi trước cây đàn dương cầm màu đen.

Tử Diệp hơi sửng sò với dung mạo của Chung Hân, cô nghe Thần Phong nói qua về cô vợ trên danh nghĩa này.

Nhưng cái Tử Diệp không thể ngờ, chính là gương mặt thoát tục cùng với vẻ dịu dàng sang trọng tỏa ra từ trên người Chung Hân.

- Phong cô ấy thật xinh đẹp.

Tuy nét đẹp của Chung Hân so với Tử Diệp không bằng, đường nét trên gương mặt Chung Hân không sắc xảo như Tử Diệp, nhưng sự trong sáng trong ánh mắt của Chung Hân, Tử Diệp tự biết mình không bằng.

- Xinh đẹp?

Thần Phong điềm tĩnh lặp lại hai từ này, Tử Diệp không biết giữa Thần Phong và Chung Hân có sự hiểu lầm gì, sao lại khiến anh cảm hận Chung Hân đến như vậy.

Trong ánh mắt thâm thúy của Thần Phong cái anh nhìn thấy không phải là những tấm hình xinh đẹp của Chung Hân, cái lọt vào mắt anh chính là bức ảnh Chung Hân choàng tay ba anh một cách thân mật bước lên khán đài.

Thân thể cao lớn của Thần Phong khom tới, bàn tay đeo chiếc nhẫn

hình con sói thản nhiên dụi điếu cigar vào cái gạt tàn thủy tinh trước mặt.

Điếu cigar đang chậm chạp cháy tỏa ra ánh lửa màu cam, từ từ tắt ngóm trước mặt anh.

Chương 16: Chưa từng

Thời gian thắm thoát trôi qua Thần Phong đã hai tháng không trở về biệt thự Thần Viên, cô chỉ nhìn thấy anh qua những sandal trên TV và tạp chí.

Chung Hân ngồi trên ghế xích đu ngoài vườn hoa, cô đứng đưa mình trên ghế nhìn vào những bụi hoa Dạ Lý Hương đang khép nép thu mình trong tia nắng của hoàng hôn mơ mộng.

Mùi hương ngào ngạt càng khiến lòng Chung Hân cảm giác náo nùng hơn, khi cô nghĩ đến thái độ chán ghét của Thần Phong đối với mình.

Sao cuộc đời cô lại giống như hoa Dạ Lý Hương, thật nhạt nhẽo không ai quan tâm đến.

Nghĩ đến cuộc đời đau thương của mình, Chung Hân chợt nhớ đến mẹ, người yêu thương cô nhất cũng đã rời khỏi thế gian này.

Ánh mắt vô vọng nhìn lơ đãng ra ngoài trời trước mặt, cái duy nhất tồn tại trong lòng Chung Hân chính là thù hận, mục tiêu sống của cô cũng chính là trả thù.

Nhìn thấy cử chỉ ghen tuông của Lãnh Đồng vào ngày cưới của cô, lúc này Chung Hân mới chợt nhớ lại vì sao Lãnh Đồng luôn tỏ ra đố kỵ với cô, thì ra là vì Lãnh Đồng đã yêu Thần Phong từ nhỏ.

Thật ra thì Lãnh Đồng chỉ nhỏ hơn Chung Hân vài tháng, nên Lãnh Đồng không cam tâm khi phải xem Lãnh Thiên Hân là chị, tất cả sự

yêu thương của Lãnh Minh đều dành hết cho Lãnh Thiên Hân, điều này càng khiến Lãnh Đồng ganh tỵ với Lãnh Thiên Hân hơn.

- Thiếu phu nhân, chị có buồn khi thiếu gia không về nhà không?

Tiểu Thu thật sự không hiểu thiếu gia đang nghĩ gì, cưới được một người vợ tốt như Chung Hân lại không biết quý, còn ở ngoài quen hết cô minh tinh này đến cô người mẫu khác.

- Không! chị không buồn, một ngày nào đó anh ấy sẽ hiểu lòng chị.

Tuy Tiểu Thu không hiểu Chung Hân đang nói gì, nhưng trong lòng thật sự mong sao thiếu gia có thể hồi tâm chuyển ý.

- Tiểu Thu.....chắc thiếu gia thường đưa phụ nữ về Thần Viên lắm, phải không em?

Chung Hân nhìn Tiểu Thu, việc này cô để trong lòng rất lâu hôm nay mới có can đảm hỏi Tiểu Thu.

Tiểu Thu nhìn Chung Hân cười cười trưng ra bộ mặt giống như đúng, khiến Chung Hân thất vọng trong lòng.

Đàn ông đều như nhau ba cô chính là ví dụ điển hình, một người chứng chạc như ông ấy cũng không chung thủy với mẹ, thì người đa tình như Thần Phong làm sao biết được cái gì gọi là tình yêu khắc cốt ghi tâm.

Tiểu Thu quan sát Chung Hân, cô mỉm cười khi nhìn thấy nỗi buồn trong ánh mắt của Chung Hân.

Thì ra Thiếu Phu Nhân cũng biết ghen.

- Thật ra thì từ lúc em làm việc tại Thần Viên tới bây giờ, ngoài chị ra em chưa từng nhìn thấy thiếu gia đưa bất kỳ người phụ nữ nào về.

Em nghe Bác Ninh nói tính tình thiếu gia rất kỳ lạ, cậu ấy không bao giờ ngủ cùng giường với bất kỳ ai.

Thiếu gia thường nói lúc mình ngủ say cũng chính là lúc mình yếu đuối nhất, nên thiếu gia không bao giờ để người khác bên cạnh để phòng rủi ro.

Tiểu Thu nhìn Chung Hân nói với giọng chân thật, không phải vì Thần Phong là thiếu gia nên cô mới nói tốt cho anh, nhưng quả thật là như vậy.

- Chưa từng.....

Chung Hân lặp lại hai từ này, trong đầu nghĩ đến cảnh lần trước Thần Phong ngủ bên cạnh cô cả đêm.

Ánh mắt nghi ngờ pha lẫn tia vui mừng nhìn Tiểu Thu.

Bác Ninh từ trong biệt thự bước đến bên cạnh Chung Hân, ông cung kính khom người.

- Thiếu Phu Nhân, đã đến giờ dùng cơm chiều mời Thiếu Phu Nhân vào trong.

Chung Hân nhìn ông cười lịch sự, cô đứng lên chỉnh lại y phục của mình rồi cùng Tiểu Thu bước vào trong.

Ngồi vào cái bàn ăn hình chữ nhật rộng lớn chứa được 20 người, trong lòng cô cảm giác cô quạnh vô cùng.

Trước một bàn đầy thức ăn ngon Chung Hân không hề động lòng, khi cô còn ở Lãnh gia Lãnh Minh xem cô như bảo bối những món ăn ngon không thua gì với bây giờ.

Nhưng sau khi Chung Hân và mẹ lưu lạc bên ngoài, sống một cuộc sống đầy gian nan vất vả, cô đã học được một điều.

"Một miếng khi đói bằng một gói khi no" cô biết bên ngoài còn có rất nhiều người nghèo khổ, ăn không ngon mặc không ấm.

- Bác Ninh, sau này nếu chỉ có một mình con dùng cơm, bác chỉ cần làm một hai món là đủ.

Nhiều thức ăn như thế này, một mình con ăn không hết sẽ lãng phí lắm.

Bác Ninh trong lòng kinh ngạc khi nghe Chung Hân nói vậy, ông đã quan sát Chung Hân từ ngày cô bước chân vào Thần Viên, nhìn vào thần thái cùng với lễ nghi hiểu biết của Chung Hân, ông tin chắc cô xuất thân từ danh gia vọng tộc.

Chung Hân đã sống tại biệt thự Thần Viên được vài tháng, nhưng ông chưa từng nghe Chung Hân nhắc qua về người nhà của cô.

Nếu cô quả thật là con gái nhà giàu thì ông phải kính nể cô, ông đã từng tiếp xúc với nhiều thiên kim tiểu thư, chẳng hạn như Lãnh Đồng.

Lãnh Đồng ý gia đình giàu có, nên tính khí vô cùng kiêu ngạo hống hách không xem ai ra gì.

Trong lúc Chung Hân đang dùng cơm, Thần Phong và Hứa Thừa Anh từ ngoài cửa chính bước vào.

Chung Hân tỏ ra vô cùng bình thản trước việc Thần Phong trở về, người ngoài nhìn vào cứ ngỡ Chung Hân không hề quan tâm đến anh.

Nhưng thật ra khi Thần Phong vừa xuất hiện, Chung Hân đã nhanh chóng quan sát anh.

Nhìn vào dáng vẻ mệt mỏi cùng với bộ âu phục màu đen áo sơ mi trắng trên người anh, Chung Hân đoán anh mới từ công ty trở về.

-Thiếu gia, cậu đã về.

- Xin chào Thiếu gia.

Bác Ninh và mấy người giúp việc nhìn thấy Thần Phong liền khom người chào hỏi, Bác Ninh vươn tay ra hiệu cho Tiểu Thu lấy bát đĩa cho Thần Phong.

- Không cần.

Thần Phong nhìn thấy liền lên tiếng, anh thản nhiên ngồi xuống ghế ở đầu bàn đối diện với Chung Hân.

Chân mày nâng lên trong vẻ vô cùng khó chịu, vì thái độ lãnh đạm này của Chung Hân.

Chẳng lẽ cô ấy không xem TV, không nhìn thấy tin tức mình cùng với mấy người phụ nữ khác sao?

Thần Phong cố tình để phóng viên bắt gặp anh cùng mấy người phụ nữ khác hẹn hò, mục đích chính là khiến Chung Hân tức giận, nhưng thái độ của cô là sao?

Xem anh như tàng hình?

- Cô chuẩn bị cùng tôi tham gia một buổi vũ hội.

Thần Phong ung dung đặt bàn tay lên bàn, mấy ngón tay mạnh mẽ bất giác làm động tác gõ gõ, ánh mắt chim ưng nhìn Chung Hân lúc nay vẫn đang thưởng thức món ngon trên bàn, không để ý đến lời nói của anh.

Chung Hân cô định giờ trò gì?

- Tôi cho cô mười phút!

Thần Phong tức giận đứng lên đi thẳng lên thư phòng, anh không thể nào chịu nổi thái độ thờ ơ này của cô.

Chung Hân nhìn thấy Thần Phong nổi giận ùng ùng bỏ đi, cô mới từ từ đặt bát đĩa xuống bàn, xoay qua nhìn Tiểu Thu.

- Tiểu Thu, chị đã dùng xong.

Chung Hân nói xong tao nhã đi về phòng của mình, thật ra thì Chung Hân không hề có ý định khiến Thần Phong tức giận nhưng thái độ của anh thật quá đáng, nhiều lúc cô muốn nhện anh cho xong, nhưng cuối cùng Chung Hân cũng không tự chủ làm ra hành động khiến Thần Phong nổi điên lên.

Chương 17: Chung hân khiêu chiến

Thần Phong bực bội đi xăm xăm vào trong thư phòng, anh khó chịu ngồi xuống ghế sofa đặt ngay chính giữa.

Hứa Thừa Anh thấy vậy liền đi đến quầy bar, cẩn thận chọn một chai rượu đỏ ngon nhất, rót cho Thần Phong một ly.

- Chủ nhân, thuộc hạ đã xem qua danh sách khách mời, đêm nay Ngạo Thiên cũng sẽ có mặt.

Hứa Thừa Anh vừa nói vừa cung kính đưa ly rượu đỏ đến trước mặt Thần Phong.

Thần Phong không nói gì cặp mắt sắc bén hiện lên sự trầm ngâm.

Anh thản nhiên nhận lấy ly rượu từ trên tay của Hứa Thừa Anh, đưa đến mép môi nhấp nhâm nhi một chút.

Ngạo Thiên chính là kẻ địch lớn nhất của anh trên thương trường, cũng là người có sự uy hiếp nhất đối với anh trong hắc đạo.

- Tại sao Ngạo Thiên lại có mặt ngày hôm nay?

Thần Phong nghi ngờ cặp mắt sắc bén nhìn vào bản hợp đồng được anh soạn sẵn đặt trên bàn.

Hôm nay là buổi vũ hội thương nghiệp, người anh muốn tiếp cận chính là Kim chủ tịch, của ngân hàng Mạnh thị.

Đề án khuếch trương doanh nghiệp Thần Thị ra nước ngoài, cần ngân hàng Mạnh Thị làm hậu thuẫn.

Lần này Kim Chấn Huy qua Trung Quốc là muốn tìm đối tác, ở Trung Quốc này có rất nhiều doanh nghiệp đang trên đà phát triển, nhưng Thần Thị và Ngạo Thị chính là hai tập đoàn lớn nhất Trung Quốc hiện nay.

- Thuộc hạ điều tra được, Ngạo Thị cũng muốn hợp tác với ngân hàng Mạnh Thị.

Nhưng kế hoạch gì, thuộc hạ còn chưa điều tra ra được.

Nghe Hứa Thừa Anh nói vậy đáy mắt của Thần Phong, chợt hiện lên tia thích thú.

Bàn tay bất giác lắc nhẹ ly rượu, khiến chất lỏng màu đỏ sẫm không ngừng xoay vòng, Thần Phong thích nhất cái cảm giác khi nhìn vào chất lỏng trong ly, nó mang lại cho anh sự thỏa mãn của quyền lực, giống như mọi thứ đều nằm gọn trong lòng bàn tay của anh.

- Ngạo Thiên, lần này để xem Ngạo Thị hay Thần Thị mạnh hơn.

Mười phút sau Chung Hân đã chuẩn bị xong, cô và Tiểu Thu đứng dưới phòng khách chờ anh.

Thần Phong nhìn vào cái đồng hồ màu đen đeo trên cổ tay của mình, vừa đúng mười phút anh liền đứng lên chỉnh lại y phục bước ra khỏi thư phòng.

Thần Phong bước từng bước một xuống lầu, bước chân anh dừng lại dưới chân cầu thang.

Lúc này anh mới nhìn kỹ Chung Hân, trên người mặc cái đầm màu trắng, mái tóc dài màu đen được cô xoắn xuống, trên khuôn mặt xinh đẹp phủ lên một lớp trang điểm nhẹ càng tôn lên vẻ đẹp tao nhã thoát tục của cô.

Thần Phong đứng bất động, anh bị dáng vẻ đáng yêu dịu dàng này của Chung Hân làm cho ngây người.

Hứa Thừa Anh nhìn thấy Thần Phong thất thần nhìn chăm chăm vào Chung Hân, anh liền lên tiếng nhắc nhở.

- Chủ nhân.

Thần Phong giật mình khi nghe Hứa Thừa Anh gọi mình.

Hừ.. Cô quả thật biết quyến rũ người khác.

Thần Phong không ngờ khi Chung Hân chững diện lên, tuy không khiêu gợi không sắc sảo nhưng lại vô cùng thu hút, khiến trái tim anh đập loạn nhịp.

Thần Phong căm ghét cái cảm giác này, anh tự thuyết phục bản thân mình cô không đáng nhận được tình yêu từ bất kỳ ai.

- Thay đổi!

Thần Phong nhíu mày lớn tiếng quát, anh dùng cách này để che giấu cảm xúc thật sự trong lòng mình.

Chung Hân đang đứng bên cạnh Tiểu Thu nghe được âm điệu giận dữ của Thần Phong, liền ngược mặt lên nhìn anh.

Bắt gặp ánh mắt muốn giết người của Thần Phong, Chung Hân bất giác nhìn sang Tiểu Thu rồi nhìn lại bản thân mình, trong lòng không hiểu Thần Phong nổi cáu là vì nguyên nhân gì.

Tiểu Thu cũng giống như cô, không biết vì sao Thiếu gia lại nổi giận, Thiếu phu nhân chưng diện như thế này rất xinh đẹp quý phái.

Thần Phong nhìn thấy Chung Hân vẫn đứng yên đó, không có ý định phục tùng lời nói của anh.

- Cô thật to gan, không để lời nói của tôi vào tai.

- Tôi thấy mình ăn mặc như thế này cũng đẹp lắm, không cần phải thay y phục.

Thật ra Chung Hân không muốn làm Thần Phong tức giận, nhưng cô nghĩ nếu muốn anh để ý đến mình thì phải ương ngạnh một chút, không thể quá ngoan ngoãn vì đàn ông sẽ thấy loại phụ nữ nhu nhược thật nhàm chán.

Thần Phong như một cơn lốc chỉ trong tích tắc anh đã xông tới đứng trước mặt cô, bàn tay mạnh mẽ không thương tiếc bóp mạnh hai bên miệng của Chung Hân.

Anh giữ chặt mặt cô, bắt buộc cô phải đối mặt với anh nói với giọng âm lãnh.

- Người không nghe lời, chỉ có một kết cục.....

Đó chính là cái chết!.

Chữ chết cuối cùng Thần Phong cố tình nói với âm điệu vô cùng lạnh lẽo, làm Chung Hân bối rối trong lòng.

Cô bị bàn tay cường tráng của anh bóp mạnh ở miệng, khiến cô đau đớn nhúu mày.

Cho dù Chung Hân cố tình không để lộ cảm xúc của mình, nhưng Thần Phong vẫn có thể nhìn thấy trong ánh mắt cô không hề hiện lên tia khuất phục.

Thần Phong cảm nhận được đối với Chung Hân, lời nói của anh không hề có sức ảnh hưởng.

Điều này càng khiến Thần Phong nổi trận lôi đình.

Bác Ninh, Tiểu Thu cùng với mấy người giúp việc đứng bên cạnh, bị cơn thịnh nộ của Thần Phong làm sợ nơm nớp, không ai dám lên tiếng bênh vực hay giúp đỡ Chung Hân.

Vì họ biết một khi thiếu gia nổi giận, họ mà lên tiếng người chịu khổ chỉ là Thiếu Phu Nhân.

Chung Hân thật ngoan cố không chịu nói ra những lời ngọt ngào để xoa dịu lòng anh, cô mở to mắt nhìn Thần Phong để mặc anh hành hạ cô.

Sự căm phẫn trong lòng Thần Phong lúc này đã từ từ nguôi đi, khi anh nhìn thấy trên gương mặt trắng nõn của Chung Hân đã hiện lên dấu bầm tím, do mấy ngón tay anh để lại.

Bàn tay cường tráng từ từ buông lỏng, vừa được anh buông ra Chung Hân lập tức lui mình về phía sau để tránh xa Thần Phong.

- Thiếu phu nhân.

Tiểu Thu bước tới đỡ thân thể mảnh mai của Chung Hân, nhìn thấy gương mặt tái xanh không còn giọt máu của Chung Hân, trong lòng Tiểu Thu cảm giác xót xa vô cùng.

Hazzzzz.....

Tại sao thiếu gia lại ra tay mạnh đến như vậy?

- Còn không đi mau!

Thần Phong một lần nữa lên tiếng, lần này Chung Hân thật biết nghe lời, cô biết nếu còn khiêu chiến sự nhẫn nại của Thần Phong, hậu quả cô không thể nào gánh nổi.

Chung Hân nhìn Tiểu Thu ý bảo Tiểu Thu đưa cô lên lầu, vì lúc này Chung Hân thật sự không còn sức lực để bước lên từng bậc thang kia.

Vừa bước vào cửa Chung Hân liền bước nhanh đến bàn trang điểm.

- Thiếu phu nhân, mặt của chị.....

Tiểu Thu nói không nên lời, cô thật không hiểu vừa rồi tại sao thiếu gia lại nổi giận.

Chung Hân khom người sát vào tấm kính nhìn kỹ gương mặt của mình, không cần Tiểu Thu nói cô cũng biết mặt mình đã bị bầm tím, sức lực của Thần Phong thật khiếp người.

Sau khi ngắm mình trong gương, Chung Hân thật sự không biết cô mặc kín đáo sang trọng như thế này, tại sao lại khiến anh nổi giận.

Chẳng lẽ anh thích phụ nữ ăn mặc hở hang như mấy cô tình nhân

của anh, được Chung Hân nhìn thấy trên TV.

Chương 18: Trái tim cảm thấy đau

Suy nghĩ một chút Chung Hân chọn cho mình một cái đầm dài màu đen.

Một lúc sau Chung Hân cùng với Tiểu Thu từ trên lầu bước xuống, lúc này Thần Phong đang đứng hai tay đút vào trong túi quần tây của mình, trong lòng còn vương vấn cảm giác thương xót của vừa rồi.

Tại sao trái tim mình lại cảm thấy đau?

Tại sao vừa rồi mình lại không nỡ làm tổn thương cô ấy?

Thần Phong phiền não đứng lăm bắm một mình.

Đột nhiên anh nghe được tiếng động từ phía sau, anh chậm rãi xoay người lại.

Đập vào mắt anh chính là một Chung Hân với nét đẹp vô cùng sắc sảo, ánh đèn trắng trên trần nhà vô tình chiếu thẳng lên người cô.

Chung Hân mặc trên người cái đầm dài màu đen không dây quai bó sát vào đường cong quyến rũ, mái tóc dài được cô búi lên cao để lộ xương quai xanh xinh đẹp, cùng với gương mặt trang điểm một cách tỉ mỉ để che đi vết bầm tím do anh để, lại càng khiến cô tỏa sáng.

Phàm là đàn ông khi nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp quyến rũ như thế này, đều không thể dờn tầm mắt ham muốn của mình.

Hứa Thừa Anh cũng không ngoại lệ, anh đã gặp không ít phụ nữ xinh đẹp ở bên cạnh Thần Phong, nhưng Chung Hân lại khác cô xinh đẹp một cách đơn thuần, trong sáng.

"Uh um....."

Thần Phong hắng giọng trong vẻ không vui, khi anh nhìn thấy ánh mắt khao khát của Hứa Thừa Anh.

Hứa Thừa Anh biết mình đã thất lễ liền chuyển tầm mắt nhìn sang chỗ khác.

- Thần Tổng đã đến giờ.

Trước mặt người khác Hứa Thừa Anh luôn gọi Thần Phong là Thần Tổng vì không ai biết thân phận thủ lĩnh Hội Thần Hoa của Thần Phong.

Thần Phong không nói gì liền xoay người lại đi ra cửa, ánh mắt vô tình nhìn vào tấm gương phản chiếu lại khuôn mặt tuyệt mỹ của Chung Hân, Thần Phong thở dài lắc đầu bước nhanh ra cửa chính.

Chung Hân vội vàng bước theo sau anh.

Thì ra anh là loại đàn ông thích phụ nữ khoe thịt.

Chung Hân ưu phiền trong lòng, cô cảm thấy mặc hở như thế này, vừa khó chịu vừa không được tự nhiên.

Trên xe do Hứa Thừa Anh lái, Thần Phong và Chung Hân không ai nói lời nào.

Hai người đều ngồi ở vị trí ghế sau, Thần Phong ngồi sát bên phải

ánh mắt thâm thúy nhìn ra cửa sổ.

Chung Hân thu mình vào cửa bên trái, cô cảm giác trên người của Thần Phong lúc này đang tỏa ra đằng đẵng sát khí, nên không muốn bị anh đem ra làm vật hy sinh để trút giận.

Chiếc xe chạy chậm rãi qua con đường sầm uất nhất của thượng hải, những tòa cao ốc sang trọng lúc này đã lên đèn rực rỡ, thấp sáng cả bầu trời tối đen như mực, cùng với các cửa hàng mở cửa hai mươi bốn giờ, đang bận rộn với những khách hàng trẻ tuổi sống cuộc sống về đêm.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Chung Hân chợt nhớ đến cửa hàng tiện lợi cô từng làm việc bên New York.

Lúc đó vì cần tiền chữa bệnh cho mẹ, dù phải làm ca đêm cô cũng không ngại.

Nhớ đến cảnh cô bị mấy tên Mỹ ức hiếp, kì thị vì là người Á Châu sự thù hận chợt hiện lên trong lòng Chung Hân, như cơn sóng thần không ngừng dâng lên nuốt chửng mọi thứ nó có thể chạm tới.

Bàn tay đang đặt trên đùi của Chung Hân bất giác siết chặt lại thành nắm đấm, đầu sỏ gây ra những chuyện này chính là mẹ con của Lãnh Đồng.

Thần Phong với ánh nhìn nghiêm túc nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ, nhưng đều anh chú ý đến không phải là phong cảnh nhộn nhịp phồn hoa bên ngoài, anh chăm chú phân tích sắc mặt của Chung Hân lúc này đang phản chiếu lại từ trên kính cửa sổ.

Chung Hân thật ra cô là ai?

Cô tiếp cận ba và tôi là vì mục đích gì?

Tại sao lúc nào cô cũng tỏ ra thần bí, làm người khác tò mò muốn tìm hiểu thêm về cô?

Những câu hỏi này cứ hiện lên trong đầu của Thần Phong, khi anh nhìn thấy ánh mắt thâm độc của Chung Hân lúc này.

Chung Hân nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, cô gạt bỏ cảm xúc trong lòng sang một bên, chú tâm nghĩ đến buổi vũ hội ngày hôm nay.

Trong lòng Chung Hân biết chắc buổi vũ hội này đối với Thần Phong rất quan trọng, bằng không anh sẽ không về tìm cô đi cùng.

Nghĩ đến đây Chung Hân liền quay đầu lại nhìn sang Thần Phong, chạm phải ánh mắt sắc bén của Thần Phong nhìn mình, Chung Hân không hề tỏ ra hoảng sợ ngược lại cô còn nhìn thẳng vào mắt anh.

Chung Hân muốn dùng ánh mắt sắc bén của mình để nói cho Thần Phong biết, cô đã biết anh vừa nhìn lên cô.

Thần Phong ngược người liếc sang chỗ khác làm mặt tỉnh, Chung Hân thấy vậy cũng không nói gì thêm chỉ mỉm cười ngọt ngào.

Thật ra thì Chung Hân ít khi tiếp xúc với Thần Phong, nhưng không biết vì sao dù anh có hành động hung hăng tàn bạo đối với cô, nhưng kỳ thật tận sâu trong đáy lòng của Chung Hân, cô biết Thần Phong sẽ không ra tay làm hại đến cô như lời anh đã nói.

Đột nhiên một cái hộp trang sức màu đỏ xuất hiện trước mặt Chung Hân, cô nghi ngờ ngược mắt lên nhìn anh.

Cô không biết Thần Phong đang giờ trò gì.

- Cái này.....

Thần Phong không đợi Chung Hân nói hết câu, liền lên tiếng cắt ngang lời nói của cô.

- Đeo nó vào, đừng để người ngoài nghĩ tôi đang bắt nạt cô.

Thần Phong nhìn Chung Hân, từ trên xuống dưới trên người cô không có gì quý giá cả, ngoài cái đầm màu đen của thương hiệu Chanel này.

Chung Hân vươn tay nhận lấy cái hộp, cô mở nắp hộp ra.

Hiện ra trước mặt cô chính là bộ trang sức đắt tiền, một sợi dây chuyền hoa Dạ Lý Hương, cùng với đôi hoa tai cùng kiểu.

Những viên kim cương quý giá được thợ tỉ mỉ kết thành một đóa hoa Dạ Lý Hương nhìn thật rườm rà nhưng lại vô cùng sang trọng quý giá.

Trong lòng Chung Hân thật nghi ngờ, chẳng lẽ anh đã biết cô chính là Lãnh Thiên Hân.

Suy nghĩ này vừa loé lên trong lòng Chung Hân, liền bị cô gạt bỏ.

Nếu Thần Phong biết cô chính là Lãnh Thiên Hân, anh sẽ không đối xử hung hăng với cô như vừa rồi.

Nhưng cũng chưa hẳn, chưa chắc gì Thần Phong còn nhớ đến Lãnh Thiên Hân, còn nhớ đến lời hẹn ước thời thơ ấu năm xưa.

- Còn không đeo vào!

Nhìn thấy Chung Hân cứ ngồi đó đưa mắt nhìn vào trang xuất trong hộp, Thần Phong bức tức trong lòng.

Anh đoán không sai, cô quả thật là loại phụ nữ vừa thấy đồ quý cặp mắt liền tỏa sáng.

Thật ra trang sức này Thần Phong cố tình đặt làm để tặng cho Lãnh Thiên Hân, nhưng khi anh nhìn thấy cái đầm dạ hội trên người Chung Hân thật hờ, để lộ toàn bộ phần ngực trắng như tuyết cùng với xương quai xanh ra ngoài.

Trong lòng Thần Phong thật khó chịu, nhưng vì vừa rồi khi Chung Hân mặc kín đáo anh đã không hài lòng, nếu bây giờ lại kiểm chuyện, anh thật sự không biết phải bắt cô mặc cái gì, đành để mặc cô.

Chung Hân nghe Thần Phong nói vậy liền đeo sợi dây chuyền và đôi hoa tai vào, thật không ngờ sợi dây chuyền này thật hợp với cô.

Chung Hân cứ nghĩ sợi dây chuyền này thật rườm rà, nhưng khi được đeo lên cổ lại biến thành một bức màn mỏng che lại xương quai xanh cùng với phần ngực đầy đà của cô.

Chung Hân tỏ ra vô cùng hài lòng, vừa rồi cô còn cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, nhưng bây giờ tuy không che được hết phần ngực nhưng lại không nhìn quá khiêu gợi, quá cảm dỗi.

Thần Phong vẫn như cũ ngồi thẳng người nhìn về phía trước, cố tình không biểu lộ cảm xúc trong lòng, nhưng ánh mắt đã nhanh chóng quét ngang người của Chung Hân.

Đôi môi anh hơi nhếch lên trong vẻ hài lòng, như vậy sẽ không làm người khác động tâm.

Hứa Thừa Anh đang lái xe nhưng ánh mắt không ngừng quan sát Thần Phong, trong lòng anh cảm giác không vui.

Vốn dĩ trang xuất đó phải thuộc về Tiểu thư Lãnh Thiên Hân.

Chương 19: Thần phong xấu hổ

Đột nhiên chiếc xe BMW màu đen sang trọng dừng lại trước cửa một ngôi biệt thự hoành tráng, thuộc về quyền sở hữu của Mạnh Thị.

Không biết Hứa Thừa Anh đã bước xuống xe từ lúc nào, khi Chung Hân chú ý Hứa Thừa Anh đã khom người cung kính mở cửa xe cho Thần Phong, Thần Phong với phong thái vô cùng ưu nhã chậm rãi bước xuống xe.

Trên người anh là bộ âu phục màu đen, được cắt may tỉ mỉ phối hợp cùng với chiếc áo sơ mi màu trắng và cái cà vạt màu đen thon nhỏ, càng tôn lên sự cương nghị chững chạc, kèm theo chút khí thế oai hùng, ánh mắt như cười như không càng khiến mấy cô thiên kim tiểu thư đứng bên cạnh, không tự chủ nhìn anh bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Sự hứng thú trong ánh mắt họ lập tức chuyển sang tiếc nuối, khi họ nhìn thấy Chung Hân từ trong xe bước xuống, sánh đôi với Thần Phong.

Chung Hân nhíu mày khó chịu khi cô nhìn thấy một đám hồ ly, đang rình rập con mồi thuộc về cô.

Thần Phong này quả là yêu nghiệt, đi đến đâu cũng tạo ra nghiệp chướng.

Chung Hân ghét nhất bộ mặt phong lưu đa tình của anh, lúc nào cũng nở nụ cười niềm nở mê người trước mặt người khác.

Kỳ thật ở trước mặt của tất mọi người, Thần Phong có thể đeo vào cái mặt nạ giả dối, lúc nào cũng cười cười một cách rực rỡ phóng khoáng, chỉ duy nhất ở trước mặt cô là anh không thể.

Nói cho đúng hơn chỉ khi Thần Phong ở trước mặt Chung Hân anh mới thật sự là anh, là một Thần Phong bắt đầu từ sáu năm trước khi anh biết Lãnh Thiên Hân mất tích, tính tình đột nhiên trở nên lạnh lùng tàn nhẫn, đến người trong Hội Thần Hoa cũng kinh ngạc vì sự thay đổi này của anh.

Từ lúc đó trở đi kẻ nào dám đối đầu với Hội Thần Hoa đều bị Thần Phong đem ra làm bia trút giận, anh sẽ cho thuộc hạ âm thầm giải quyết bọn họ một cách triệt để.

Đột nhiên Thần Phong vươn tay kéo mạnh cánh tay của Chung Hân, ép cô choàng tay qua cánh tay mạnh mẽ của anh.

Ánh mắt kiêu ngạo vẫn nhìn về phía trước, đôi môi khô gợt đang cười tươi nhưng hàm răng nghiến chặt lại, nói chỉ đủ để Chung Hân nghe.

- Cô nên ngoan ngoãn làm Thần phu nhân, đừng làm tôi mất mặt.

Cười lên!

Chung Hân kinh ngạc với lời nói của Thần Phong, cô ngược mặt lên nhìn anh.

Lúc này Thần Phong nhìn thật đẹp trai ánh mắt ngạo mạn được ánh đèn rọi vào sáng một cách lạ thường, cái cằm kiêu ngạo cùng với nụ cười rạng rỡ càng khiến gương mặt Thần Phong tỏa sáng.

- Tôi biết!

Đáp lại với lời nói của Thần Phong, chính là câu trả lời cộc lốc của Chung Hân.

Dựa theo lời nói của Thần Phong, Chung Hân liền biết, hôm nay anh đưa cô đến tham gia buổi vũ hội này vì anh muốn chứng tỏ cho người nào đó, anh là một người đàn ông nghiêm túc.

Chỉ khi đàn ông đã lập gia đình, mới trưởng thành và chứng chạc hơn.

Chung Hân là người biết phép tắc lễ nghĩa, gương mặt lạnh nhạt không cảm xúc của vừa rồi lập tức được cô dùng nụ cười tao nhã che giấu.

Cô sánh bước cùng Thần Phong đi vào trong ngôi biệt thự rộng lớn, Hứa Thừa Anh sau khi đỗ xe xong liền bước theo sau để bảo vệ cho hai người.

Vừa bước vào cửa chính Chung Hân liền đảo cặp mắt sắc bén của mình xung quanh.

Cô không biết buổi vũ hội hôm nay, là do ai chủ tọa nhưng nhìn vào cách bố trí cùng với sự giám sát chặt chẽ của nơi này, Chung Hân biết chủ nhân của buổi tiệc này là một người không đơn giản.

Vừa bước vào cửa cô nhìn thấy có rất nhiều người, với những buổi tiệc long trọng như thế này hầu như khách mời đều có mặt từ sớm, để thể hiện sự tôn trọng đối với chủ nhân của buổi vũ hội.

Tiếng nhạc êm dịu pha lẫn tiếng xì xào trò chuyện của mấy vị khách, lấp đầy cả căn phòng rộng lớn.

Tất cả mọi người có mặt đều ăn mặc một cách chỉnh chu sang trọng, giống như họ sợ người khác không biết họ xuất thân từ xã hội thượng lưu.

Cảm giác được mình vừa bước vào một nơi đầy thị phi, Chung Hân liền khó chịu trong lòng bàn tay đang choàng qua cánh tay của Thần Phong bất giác siết chặt lại.

Thần Phong cảm giác được thân thể của Chung Hân căng cứng, anh liền rút tay về vòng tay qua eo cô, kéo cô sát vào lòng anh.

Thần Phong cho rằng Chung Hân sợ tiếp xúc với người lạ, nên muốn trấn an cô.

Chung Hân trợn mắt nhìn anh, từ lúc hai người cưới nhau, chắc có lẽ lần này là lần đầu tiên Thần Phong thật sự quan tâm đến cô.

Chung Hân là người nổi tiếng trong lĩnh vực âm nhạc, những buổi xã giao như thế này cô đã tham gia rất nhiều.

Nhưng không biết vì sao, cô vẫn không thể thích nghi, ở đây mọi người đều rất xoi mói, họ quan sát nhau nhằm vào mục đích tìm ra nhược điểm của đối phương, rồi dùng nó để công kích lẫn nhau.

Vừa nhìn thấy Thần Phong và Chung Hân bước vào, ánh mắt của những chàng trai độc thân lúc này đều dồn hết lên người phụ nữ với dáng người vô cùng hấp dẫn bên cạnh của Thần Tổng.

Thần Phong nhìn thấy liền sa sầm mặt, anh ghét nhất khi người khác dòm ngó những gì thuộc về quyền sở hữu của anh.

Thần Phong bực mình dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn thẳng vào mặt

của những tên, đang to gan quan sát Chung Hân găng giọng nói.

- Tại sao lại ăn mặc như thế này?

Chung Hân lúc này nhìn vào thật khiêu gợi.

Thần Phong này thật rắc rối, không phải vừa rồi anh bảo cô mặc như thế này sao.

Chung Hân lắc đầu khó hiểu, Thần Phong chết tiệt thật ra anh muốn gì?

Mấy chàng trai bị ánh nhìn căm phẫn của Thần Phong làm chột dạ, liền chuyển tầm mắt của mình sang chỗ khác.

Thần Phong gật đầu tỏ ra vô cùng vừa ý, khi không còn ai dám nhìn Chung Hân nữa.

Chung Hân nhìn một màn trước mặt bất giác cong môi cười ngọt ngào, chẳng lẽ Thần Phong đang ghen.

Nhìn thấy ánh mắt gian xảo của Chung Hân nhìn mình, Thần Phong liền trầm mặc, anh xấu hổ buông eo Chung Hân ra, nắm tay cô tiến vào trong.

Vừa nhìn thấy Thần Phong mấy vị chủ tịch liền bước tới hân hoan nghênh đón anh, họ cùng phu nhân của mình bước tới chào hỏi Thần Phong và Chung Hân.

- Xin chào Thần Tổng, Thần phu nhân.

Chủ tịch Chương Hân của công ty bất động sản Chương Thị, cùng với vợ của ông nhìn Thần Phong lịch sự chào hỏi.

Trong lòng Chung Hân thật khinh thường những người như chủ tịch Chương này, nhìn vào dáng vẻ e dè của ông ta trước mặt Thần Phong, cô biết ông đang nịnh bợ anh để đạt được lợi ích cho riêng mình.

Trên thương trường cũng giống như chiến trường, " kẻ mạnh sinh tồn" trên thương trường cái gì gọi là tuổi tác cái gì là tình thân đều không tồn tại.

Người có quyền lực tối cao chính là người cao cao tại thượng, dù trẻ tuổi hơn thì ra sao, người như chủ tịch Chương đáng tuổi ba của Thần Phong cũng phải khom người khép nép trước mặt anh.

Chương 20: Ngạo thiên gặp lại chung hân

Chỉ vài phút sau Thần Phong đã bị một đám người vây quanh, mấy vị chủ tịch liền bắt chuyện với anh để lôi kéo quan hệ, còn phu nhân của họ nhìn thấy từ lúc bước vào cửa, cánh tay mạnh mẽ của Thần Phong vẫn không buông Chung Hân ra.

Trong lòng họ nghĩ "anh hùng khó qua ải mỹ nhân".

- Thần Phu Nhân, tôi nghe nói cửa hàng Louis Vutton mới vừa tung ra túi sách của mùa này, nhưng chỉ đặc biệt cho khách hàng VIP thôi.

- Thật trùng hợp, tôi là khách hàng VIP của họ, Thần Phu Nhân cô thích kiểu nào để tôi tặng cho cô.

Mấy vị phu nhân muốn giúp cho sự nghiệp của chồng, liền ân cần lấy lòng Chung Hân.

Nhìn thấy Chung Hân không có hứng thú, Chương phu nhân liền lên tiếng.

- Thần Phu Nhân, cửa hàng thẩm mỹ của con gái tôi vừa mới khai trương.

Hôm nào rảnh chúng ta đến đó thư giãn.

Họ bắt đầu nói về đề tài mua sắm làm đẹp, nào là hàng mới của mùa này nào là thẩm mỹ viện này tốt hơn, trang sức này đẹp nhất.

Chung Hân thật sự chán ghét những buổi xã giao như thế này, cô nhìn sang Thần Phong lúc này đang nói chuyện với mấy vị chủ tịch nhưng ánh mắt không ngừng quan sát cô.

Cô phải công nhận dáng người Thần Phong cao lớn vạm vỡ, gương mặt đẹp trai đứng ngay chính giữa một đám người.

Thần Phong là người nổi bật nhất, không phải vì thân hình đạt tiêu chuẩn của anh, điều khiến anh tỏa sáng chính là phong thái ngạo mạn cùng với sự tự tin tỏa ra từ trong ánh mắt của Thần Phong, không một ai có thể sánh bằng.

Phu nhân của chủ tịch Chương thật tinh mắt, bà nhìn thấy Thần Phong và Chung Hân liếc mắt đưa tình, liền đưa ra kết luận Thần Phong thật sự rất yêu vợ của mình.

- Thần phu nhân, thường thì cô đi mua sắm ở cửa hàng nào?

Nếu có dịp chúng ta cùng đi chung.

Nghe Chương phu nhân nói vậy mấy vị phu nhân khác nào chịu thua, họ cũng muốn thiết lập quan hệ với Chung Hân, để cô ở trước mặt Thần Phong nói tốt cho chồng của họ.

Một vị phu nhân khác liền nói xen vào.

- Phải! Thần phu nhân, khi nào rảnh mình đi chung.

Chung Hân nhìn Thần Phong nở một nụ cười quyến rũ, cất giọng dịu dàng.

- Phong biết tôi không thích mua sắm hay đi spa, nên mỗi tháng anh đều cho người mang hàng giao đến tận biệt thự.

T toàn bộ quần áo và trang sức của tôi, đều do nhà thiết kế thời trang nổi tiếng Alex Smith cung cấp.

Còn về phần làm đẹp, Phong đã mời chuyên viên thẩm mỹ Tom Garbie của thương hiệu Chanel, từ Pháp đến Thượng Hải để chăm sóc cho tôi.

Chung Hân cười ngọt ngào nói ra những lời phô trương có một không hai, anh muốn ở trước mặt người khác giả vờ là đôi vợ chồng ân ái, vậy cô sẽ chiều anh.

Thần Phong nghe Chung Hân nói vậy ánh mắt sắc bén liền hiện lên tầng mây u ám.

Alex Smith, Tom Garbie, sao cô lại biết đến hai nhân vật nổi tiếng này?

Thần Phong thắc mắc trong lòng, suy nghĩ một chút Thần Phong liền đưa ra kết luận.

Chắc có lẽ cô chỉ nói cho có, cô gái này đóng kịch tài tình, nói dối không hề chớp mắt.

Ánh mắt hăm mộ của mấy vị phu nhân không thể nào che giấu được khi nghe Chung Hân nói vậy.

Họ nhìn vào y phục cùng với nữ trang quý giá đeo trên người Chung Hân, họ liền tin những gì cô nói là sự thật.

Trong lúc này từ ngoài cửa Ngạo Thiên và trợ lý Ken bước vào.

Trên người Ngạo Thiên là bộ âu phục màu trắng, mái tóc undercut

càng khiến anh nhìn trẻ hơn tuổi của mình.

Ngạo Thiên thật ngạo mạn, ánh mắt đặt trên đỉnh đầu.

Anh là con trai duy nhất của gia tộc Ngạo gia có hàng trăm năm lịch sử tại Trung Quốc, hai nhà Thần, Ngạo luôn là kẻ địch trên thương trường, và là hai gia tộc có tầm ảnh hưởng nhất trong hắc đạo, bang Ngạo Long của Ngạo Thiên và Hội Thần Hoa của Thần Phong luôn tranh giành vị trí đầu rồng tại Trung Quốc.

Ở Trung Quốc không ai không biết hai gia tộc lớn này, hai người đều là những người được liệt kê vào danh sách một trong những người trẻ tuổi quyền lực nhất Trung Quốc hiện nay.

Chung Hân bị phong thái của Ngạo Thiên làm cho hiếu kỳ, cô không ngờ có người còn ngạo mạn hơn cả Thần Phong.

Một lúc sau Chung Hân chợt nhớ ra, anh là người đụng vào cô ở trong bệnh viện.

- Ngạo Thiên, chủ tịch của tập đoàn Ngạo Thị đã đến.

Một vị phu nhân đứng bên cạnh Chung Hân lên tiếng.

Ngạo Thiên! Thì ra anh ta là chủ tịch của tập đoàn Ngạo Thị, người luôn đối đầu với Thần Phong.

Tuy Chung Hân không xuất đầu lộ diện nhưng những chuyện thị phi trên thương trường cô đều biết cả, vì muốn nắm rõ tình hình kinh tế của Lãnh thị nên Chung Hân đã tìm hiểu về tất cả tập đoàn lớn ở Trung Quốc, cô muốn biết công ty nào hợp tác với Lãnh thị.

Sau khi xác nhận được thân phận của Ngạo Thiên, Chung Hân chợt

nghĩ đến mục đích của buổi võ hội này.

Cô tin chắc vì hợp đồng quan trọng hay cuộc giao dịch gì đó nên hai tập đoàn lớn mới xuất hiện ngày hôm nay.

Chung Hân liền đảo cặp mắt sắc bén xung quanh Ngọ Thiên, anh đến dự buổi võ hội một mình, vậy có nghĩa Ngọ Thiên vẫn còn độc thân.

Chỉ ở điểm này Ngọ Thiên đã thua Thần Phong.

Ngọ Thiên không quan tâm đến mấy vị chủ tịch đang chuẩn bị vươn tay ra chào hỏi anh, liền đi đến nhìn Thần Phong chào hỏi.

- Xin chào Thần Tổng.

Thần Phong cười tươi vươn tay bắt lấy bàn tay mạnh mẽ của Ngọ Thiên.

- Ngọ Tổng, ngài quá khách khí rồi.

Hai người dùng sức bắt tay nhau, giống như ai mạnh hơn chính là người thắng cuộc, người ngoài nhìn vào không hề biết trong lời chào hỏi và cái bắt tay xã giao này, lại mang theo hàm ý thách thức.

Chung Hân đứng một bên nhìn thấy thái độ của hai người liền lắc đầu, cô không ngờ hai người đàn ông đáng tuổi làm cha, vậy mà còn bày ra mấy trò trẻ con này.

Chung Hân bước tới bên cạnh Thần Phong choàng tay qua cánh tay mạnh mẽ của anh, gọi anh với giọng vô cùng thân mật.

- Anh Phong....

Ngày hôm nay người nào có gia đình hạnh phúc, xem như là kẻ thắng cuộc.

Thần Phong kinh ngạc, bàn tay đang bắt tay Ngạo Thiên cũng từ từ thu lại.

Hai từ Anh Phong ngọt như đường thốt ra từ miệng của Chung Hân, làm Thần Phong cảm thấy chán ghét vô cùng.

Chỉ cần nghĩ đến việc Chung Hân làm nũng với ba anh, là Thần Phong đã không thể kiềm chế được sự phẫn nộ trong lòng.

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào mặt Chung Hân, anh nâng tay vỗ vỗ lên mu bàn tay của Chung Hân thật mạnh.

Chung Hân biết anh đang tức giận vì hành động của anh đã khiến cô đau.

Chung Hân không hề tránh né ánh mắt của Thần Phong, ngược lại cô nhìn anh bằng ánh mắt.

Tôi đã làm gì sai.

Trong lúc hai người đang trừng mắt nhìn nhau, Chung Hân không hề để ý đến cặp mắt sắc bén của Ngạo Thiên không rời khỏi gương mặt của mình.

Là cô ấy? Thì ra cô ấy là vợ của Thần Phong.

Chương 21: Thần phong trừng phạt

Ngạo Thiên biết Thần Phong vừa bỏ cuộc đời độc thân hoàng kim, để bước vào cuộc sống ràng buộc bởi hai từ hôn nhân.

Lúc trước anh còn cười Thần Phong, cười Thần Phong thật đại dột kết hôn là việc ngu xuẩn nhất một người đàn ông có thể làm.

Nhưng hôm nay khi anh nhìn thấy Chung Hân ở bên cạnh Thần Phong, anh mới biết anh mới là người đại dột.

Nếu Chung Hân chịu gả cho anh, chịu làm Ngạo phu nhân, anh sẽ không ngần ngại bỏ đi tất cả.

Từ cái ngày anh gặp cô tại bệnh viện Thân Ái, khi trở về anh luôn nhớ đến cô gái với ánh mắt lơ đãng mang theo nhiều nỗi sầu không nói nên lời.

Chung Hân linh cảm có ai đó đang nhìn mình, cô ngược mặt lên bắt gặp Ngạo Thiên đang chăm chú quan sát cô, Chung Hân ngượng ngùng nhìn sang chỗ khác.

Ngạo Thiên nhìn Chung Hân một cách công khai, anh không quan tâm đến sự hiện diện của Thần Phong.

- Xin chào Thần phu nhân.

Ngạo Thiên vươn tay ra trước mặt Chung Hân, lịch sự cúi nhẹ đầu chào hỏi.

Chung Hân nhìn vào bàn tay đang đưa trước mặt cô, rồi nhìn sang Thần Phong.

Nhìn thấy nét mặt lãnh đạm của anh, Chung Hân tức giận vô cùng.

Thần Phong này thật đáng ghét, chẳng lẽ anh ấy không quan tâm đến việc người đàn ông khác chạm vào vợ của mình sao?

Chung Hân tức giận trong lòng, nếu anh đã không ngại vậy cô cần gì phải sợ?

Chung Hân vươn tay bắt lấy tay Ngạo Thiên cười ngọt ngào.

- Xin chào Ngạo tổng.

Giọng nói dịu dàng của Chung Hân như lời thần chú hút hồn của Ngạo Thiên, anh nhìn cô nở một nụ cười sáng lạng, bàn tay vẫn nắm chặt tay Chung Hân không có ý định buông ra.

- Tôi không ngờ ở đây lại gặp được cô.

Cánh tay cô, đã lành hẳn chưa?

Ngạo Thiên không cần suy nghĩ cũng biết, Chung Hân đến bệnh viện vì cánh tay bị thương.

Khi anh vô tình đụng vào Chung Hân, cô không quan tâm đến việc mình bị ngã, chỉ dùng tay trái bảo vệ cánh tay phải mà thôi.

Nghe Ngạo Thiên nói vậy không chỉ Chung Hân, ngay cả Thần Phong cũng kinh ngạc.

Chung Hân không ngờ Ngạo Thiên lại là người với tầm quan sát vô cùng nhạy bén, chỉ gặp cô một lần liền biết tay cô bị thương.

Trong khi Thần Phong luôn ở bên cạnh cô lại không hề hay biết, nói cho đúng hơn là anh chẳng thèm quan tâm.

Thật ra thì chỉ với những gì Ngạo Thiên có hứng thú tới anh mới chú ý, nếu đổi lại là người khác chắc gì Ngạo Thiên còn nhớ mình đã từng gặp qua.

Đột nhiên trong lòng Chung Hân cảm giác đau, một nỗi đau ngay chính bản thân cô cũng không biết đó là gì.

Thần Phong sa sầm mặt khi nghe Ngạo Thiên nói ra những lời ân cần này, anh nóng giận nhìn thẳng vào gương mặt ngỗ ngược của Chung Hân.

Sao cô lại quen biết Ngạo Thiên?

Tay cô bị thương sao anh không biết.

Hừ.... Chung Hân cô thật biết quyết rũ đàn ông, kể cả Ngạo Thiên người không thích tiếp cận với phụ nữ cũng bị cô mê hoặc.

Trong lòng nghĩ vậy, Thần Phong liền choàng tay qua vòng eo nhỏ nhắn của Chung Hân, kéo cô sát vào lòng nói với giọng không vui.

- Ngạo tổng, ngài quen với phu nhân của tôi.

Hai chữ phu nhân Thần Phong cố tình dùng âm điệu nặng, để nhấn mạnh với mọi người không chỉ riêng Ngạo Thiên, Chung Hân là người phụ nữ của anh.

Ngạo Thiên nghe lời nói gay gắt của Thần Phong liền biết mình thất lễ, bàn tay mạnh mẽ từ từ buông tay Chung Hân ra.

Trong lòng vẫn lưu luyến cảm giác ấm áp từ bàn tay mềm mại của cô.

- Em đã gặp Ngạo tổng một lần tại bệnh viện Thân Ái.

Chung Hân liền ngược mặt lên nhìn vào gương mặt xám xịt của Thần Phong giải thích.

Thật ra Chung Hân không có ý định giải thích với Thần Phong, vì cô biết cô có nói gì anh cũng không tin.

Nhưng bây giờ bàn tay của Thần Phong đang choàng qua eo cô siết quá chặt, hành động trừng phạt này của anh khiến Chung Hân đau đớn vô cùng.

Cô đau đến nỗi gương mặt cũng trở nên nhợt nhạt.

Thần Phong thật đáng chết!

Ở trước mặt mọi người lại làm như vậy, dù có đau cô vẫn phải tươi cười không dám kêu than.

Chung Hân nở nụ cười rạng rỡ, bàn tay sờ lên bàn tay to lớn của Thần Phong đang giữ chặt eo cô.

Người ngoài nhìn vào chỉ thấy tình cảm của hai vợ chồng thật mặn nồng, không ai ngờ được Chung Hân đang muốn gỡ tay của Thần Phong ra.

Thần Phong cảm giác được Chung Hân đang phản kháng, anh liền

xoay mặt ghé sát vào tai cô nói một cách đầy nguy hiểm.

- Tốt nhất cô nên ngoan ngoãn cho tôi.

Nếu hôm nay tôi không lấy được bản hợp đồng, cô sẽ biết tay.

Chung Hân thật không thể nào tin nổi cái tên chết tiệt này, cô nghĩ anh sẽ hỏi cô vì sao cánh tay lại bị thương.

Nhưng thật không ngờ cái Thần Phong quan tâm chính là bản hợp đồng.

Đột nhiên trong lòng Chung Hân cảm giác thất vọng vô cùng, cô và anh kết hôn hơn ba tháng, dù không có tình yêu giữa nam nữ ít ra cũng có sự quan tâm của bạn bè.

- Xin lỗi, tôi xin phép đi nhà vệ sinh.

Chung Hân thật sự cảm giác không khỏe, chắc có lẽ trong lòng cô không được thoải mái khi ở trong vòng tay của Thần Phong.

Nghe Chung Hân nói vậy Thần Phong đành buông bàn tay cường tráng của mình ra khỏi eo cô.

Cô lịch sự gật đầu lễ phép bước ra khỏi đại sảnh, cặp mắt uy thâm của Thần Phong không tự chủ nhìn theo bóng lưng mảnh mai của cô.

Nhìn thấy Chung Hân bước đi không tự nhiên, anh biết vừa rồi mình đã mạnh tay khiến eo cô bị thương, đột nhiên trong lòng anh hiện lên cảm giác xót xa.

Thần Phong không biết rằng Chung Hân đã từ từ bước vào trái tim anh.

Trên con đường trải thảm đỏ sang trọng, Chung Hân bước đi khó khăn vì mang giày cao gót và vì eo cô đã bị Thần Phong làm tổn thương.

Chung Hân vừa đi tay không ngừng xoa xoa eo của mình, thật ra đi nhà vệ sinh chỉ là cái cớ, cô chỉ muốn rời khỏi Thần Phong và đám người tự cho mình là người trong giới thượng lưu kia.

Vừa đi Chung Hân vừa nghĩ, cứ như thế này không biết đến bao giờ cô mới có thể tìm hai mẹ con Lãnh Đồng tính sổ.

Lãnh Đồng chính là người đầu tiên cô phải công kích.

Cô biết Lãnh Đồng chỉ là một thiên kim tiểu thư mạnh động nóng nảy, khi bị khiêu khích liền mất đi tự chủ làm ra hành động thiếu suy nghĩ.

- Hân Nhi!

Hai từ Hân Nhi vang lên từ phía sau làm Chung Hân kinh ngạc trong lòng.

Chỉ có bác Văn và anh hai mới gọi cô như vậy.

Chương 22: Kim chấn huy

Vừa nghĩ đến đây Chung Hân liền vui mừng xoay người, nhìn về nơi phát ra giọng nói quen thuộc đó.

Nhìn thấy người đàn ông tao nhã với gương mặt trẻ lịch lãm trước mặt, Chung Hân liền gọi một cách thân mật.

- Anh Chấn Huy!

Vừa mới bị Thần Phong bắt nạt Chung Hân liền cảm thấy tủi thân, không ngờ người anh trai cô quý mến nhất đột nhiên xuất hiện để cô dựa dẫm vào.

Kim Chấn Huy nhìn thấy Chung Hân đứng đó nhìn anh với cặp mắt ngấn lệ, trong lòng lo lắng.

Anh không ngờ vừa mới đặt chân đến đây, liền gặp được cô em gái mà anh yêu thương nhất.

Tuy hai người không cùng chung huyết thống nhưng không biết vì sao vừa gặp Chung Hân, Kim Chấn Huy liền có cảm tình với cô.

Hai năm Chung Hân sống tại Mỹ, ngoài thời gian học đàn dương cầm, thời gian còn lại cô sẽ đến ngân hàng Mạnh Thị theo Kim Chấn Huy học cách kinh doanh.

Vì cô biết muốn đoạt lại Lãnh thị từ trong tay hai mẹ con Lãnh Đồng, cô phải biết cách cai quản một tập đoàn lớn.

Kim Chấn Huy cũng biết về mối thâm thù của Chung Hân, anh luôn đứng phía sau để ủng hộ cô.

Cũng vì Chung Hân nên Kim Chấn Huy đã lên kế hoạch khuếch trương doanh nghiệp, qua đến tận Trung Quốc này.

Anh sẽ đứng phía sau, giúp Chung Hân đoạt lại tất cả những gì thuộc về cô.

Kim Chấn Huy liền sai bước nhanh đến bên cạnh Chung Hân, ôm cô vào lòng.

- Hân Nhi, ai đã bắt nạt em?.

Kim Chấn Huy không quan tâm đến việc vì sao Chung Hân lại xuất hiện ở đây, cái anh lo lắng chính là ai đã khiến cô không vui.

Chung Hân choàng tay qua vòng eo cường tráng của Kim Chấn Huy, ôm chặt anh khóc thật lớn.

Cô trút hết nỗi uất ức trong lòng mình trong suốt thời gian ba tháng chung sống với Thần Phong ra ngoài.

Lúc cô bị thương cần người quan tâm, Thần Phong không hề để ý.

"Hic.....hic....."

Kim Chấn Huy đau lòng, anh nâng tay vuốt ve tấm lưng mảnh mai của Chung Hân, lúc này vì khóc tức tưởi nên không ngừng run rẩy để an ủi cô.

Thần Phong đứng trò chuyện với mấy vị chủ tịch, anh không ngừng nhìn vào cái đồng hồ trên cổ tay mình.

Đã 15 phút, Chung Hân đã rời khỏi tầm nhìn của anh 15 phút, trong lòng Thần Phong vừa nóng giận nhưng đồng thời cũng có phần lo lắng.

Không lẽ mình đã khiến cô ấy bị thương? Không biết cô ấy có xảy ra chuyện gì, trong phòng vệ sinh không?

Nghĩ đến đây trong lòng Thần Phong liền cảm giác bối rối, anh bỏ lại mấy vị chủ tịch còn đang trò chuyện với anh đi xăm xăm đến nhà vệ sinh, trong lòng nôn nao muốn xem Chung Hân có bị gì không.

Một cảm giác lo lắng bồn chồn mà từ trước tới giờ Thần Phong chưa từng cảm nhận qua, đã chiếm lấy toàn bộ lý trí của anh.

Thần Phong với nét mặt nghiêm chỉnh queo qua con đường nhỏ thông đến nhà vệ sinh.

Bước chân anh đột nhiên dừng lại bàn tay siết chặt thành nắm đấm, cặp mắt trợn lên khi nhìn thấy cảnh Chung Hân được một người đàn ông hiên ngang ôm ấp trong lòng.

Thần Phong nộ khí xung thiên anh đấm mạnh nắm đấm vào bức tường bên cạnh, khiến tay bị xước da rịn ra vài giọt máu màu đỏ thẫm.

Thần Phong không quan tâm đến bàn tay của mình, cặp mắt vẫn nhìn vào cặp nam nữ ban ngày ban mặt không kiêng nể gì ai.

Chung Hân!

Cô thật to gan, không để Thần Phong tôi vào mắt.

Chung Hân đang được Kim Chấn Huy

ôm trong lòng ngực ấm áp của mình, cô đứng quay lưng về hướng cửa nên không thấy Thần Phong với nét mặt tối đen như mực đứng đó nhìn cô.

Kim Chấn Huy buông Chung Hân ra, anh dịu dàng dùng ngón tay cái lau đi những giọt nước mắt trong suốt còn đọng lại trên gò má hồng hào của Chung Hân.

Kim Chấn Huy kinh ngạc khi anh vô tình lau đi lớp phấn Chung Hân dùng để che lại vết bầm tím trên gương mặt xinh đẹp của cô.

- Hân Nhi, ai đã khiến mặt em ra nông nổi này?

Nghe Kim Chấn Huy hỏi vậy Chung Hân liền giật mình, lui về phía sau tránh xa Kim Chấn Huy ra.

Cô dùng tay che lại mặt của mình, nhìn Kim Chấn Huy giải thích.

- Không.....không ai làm cả! Tại em lỡ tay làm mình bị thương.

Chung Hân không muốn Kim Chấn Huy phải lo lắng, và lại cô không muốn anh tìm Thần Phong để tính sổ.

Thần Phong đứng cách xa hai người, anh không nghe được đối thoại giữa Chung Hân và Kim Chấn Huy, cái Thần Phong nhìn thấy chỉ là cử chỉ dịu dàng cùng với ánh mắt yêu thương khi Kim Chấn Huy nhìn vào Chung Hân.

Thần Phong không thể nào đè nén sự căm phẫn trong lòng, anh liền bước nhanh tới hai người.

Đột nhiên cổ tay nhỏ nhắn của Chung Hân bị một bàn tay to lớn với sức lực kinh hoàng, kéo thật mạnh về phía sau.

Thần Phong không để tâm đến người đàn ông trước mặt, lập tức kéo Chung Hân ra ngoài.

Chung Hân bất ngờ bị Thần Phong lôi đi, anh đi rất nhanh như muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức.

Thần Phong cảm thấy mất mặt, anh không thể nào chịu nổi sự sỉ nhục này.

Thần Phong anh là ai? Chỉ có việc anh chà đạp lên lòng tự trọng của người khác, chứ đâu có việc người khác giẫm đạp lên tôn nghiêm của anh.

Chung Hân là phụ nữ cộng thêm đôi giày cao gót, nên không thể nào bước theo kịp anh.

Thần Phong không quan tâm đến cô, cứ dùng sức kéo Chung Hân đến cổ tay cũng bị anh làm bầm tím.

Lúc này Thần Phong nhìn vào thật đáng sợ, hành động thô bạo thần sắc y như ma quỷ, anh hung hăng mở cửa chiếc xe BMW ra, quăng Chung Hân vào bên ghế phụ.

Chung Hân hoảng hốt vì hành động tàn bạo này của Thần Phong, anh nghiêng rặng thật mạnh tạo ra âm thanh ken két làm Chung Hân bất giác rùng mình.

Thần Phong chau mày trợn mắt, cặp mắt sắc bén lườm cô rồi lập tức đóng sầm cửa xe lại.

Chung Hân còn chưa hồi hồn Thần Phong đã ngồi vào vị trí lái, phóng xe thẳng về phía trước.

Hứa Thừa Anh nhìn thấy Thần Phong vội vã cùng Chung Hân rời khỏi anh không biết đã xảy ra chuyện gì, hôm nay họ đến đây là để gặp mặt Kim tổng của ngân hàng Mạnh thị.

Nhưng sao chưa gặp được người, chủ nhân đã rời khỏi.

Hứa Thừa Anh không hiểu nhưng vẫn tiếp tục ở lại, giải thích với chủ tịch Kim rằng Thần phu nhân không được khỏe nên Thần Tổng đã thất lễ đưa vợ về trước.

Thần Phong phóng xe với tốc độ kinh hoàng, qua những con đường cua đông đúc người qua lại Thần Phong không hề giảm tốc độ, ngược lại còn ấn mạnh vào cần ga.

Cặp mắt chim ưng liếc sang Chung Hân lúc này vì quá sợ nên nép mình sát vào cửa sổ, muốn tránh xa Thần Phong ra.

Nhìn vào dáng vẻ bài xích của Chung Hân, Thần Phong càng thêm điên tiết, anh đánh tay lái qua bên phải quẹo qua một con đường tắt thông đến biệt thự Thần Viên.

Thần Phong mặc kệ Chung Hân lúc này sợ đến gương mặt xinh đẹp không còn giọt máu, cứ tiếp tục tăng tốc.

"Két....."

Xe phanh gấp trước cửa biệt thự Thần Viên, Thần Phong nóng giận hung hăng bước xuống xe, bàn tay mạnh mẽ mở cửa xe nắm cổ áo của Chung Hân lôi cô vào trong.

Vừa bước vào cửa biệt thự Thần Phong liền ném cho mấy người giúp việc ánh nhìn nguy hiểm, họ liền tự giác lui sang một bên nhìn Thần Phong thô bạo lôi Chung Hân sền sệt lên lầu.

Chương 23: Anh điên rồi

Thần Phong kéo Chung Hân thẳng lên phòng, bàn chân cường tráng mang đôi giày da màu đen của Thần Phong đá mạnh cánh cửa phòng màu trắng mở toang ra.

"Bang....."

Bàn tay vẫn giữ chặt cổ áo của Chung Hân dùng sức quăng thân thể cô xuống sàn nhà lạnh lẽo, cảm giác kinh tởm khi anh nghĩ đến trên người cô có mùi hương của người đàn ông khác, khiến Thần Phong muốn điên lên.

Thần Phong đứng trước cánh cửa phòng nhìn Chung Hân bằng ánh mắt khinh thường, buông ra lời nhục mạ.

- Ở trước mặt tôi mà cô lại dám làm ra hành động vô liêm sỉ như vừa rồi?

Tôi phải nể phục sự dâm dăng của cô.

Chung Hân vẫn ngồi dưới mặt đất, cô nhú mày cố nhin đau nhìn chăm chăm vào ánh mắt phẫn nộ của anh.

- Vô liêm sỉ?

Tôi đã làm gì chọc giận đến anh, để rồi anh lại nói ra những lời nặng nề

này?

Chung Hân khó hiểu vừa rồi cô có làm gì đâu, sao lại khiến Thần Phong nổi trận lôi đình.

-Cô và người đàn ông đó ôm nhau đắm đuối quá nhỉ?

Là tình nhân của cô, hay là con rùa vàng cô mới vừa nhặt được?

Hay giống như ba tôi đợi đến khi cô lợi dụng xong liền quăng sang một bên.

Thần Phong nhếch môi cười khinh bỉ không thương tiếc nói ra những lời khó nghe.

Chung Hân nghe những lời anh vừa nói ra, trong lòng liền hiện lên một trận cuồng phong bão táp.

Đúng như câu " cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng".

Sao anh cứ luôn miệng nói cô và bác Văn có tư tình.

- Thần Phong!

Lúc trước tôi đồng ý lấy anh, vì tôi nghĩ anh là một người đàn ông đỉnh thiên lập địa.

Nhưng thật không ngờ anh chỉ là một người đàn ông lỗ mãng không dùng đầu để suy nghĩ, miệng chỉ biết nói ra những lời bất nhã mà thôi.

So với anh.....anh ấy tốt hơn nhiều.

Chung Hân thật sự không muốn gây chuyện với Thần Phong, nhưng

cô không thể nào chịu nổi những lời Thần Phong vừa nói ra, nhằm vào mục đích chà đạp lên lòng tự trọng của cô.

Thần Phong nghe Chung Hân nói vậy con người đen nhánh lúc này lập tức hiện lên ngọn lửa căm phẫn, có thể thiêu cháy cô bất cứ lúc nào.

Anh nhanh như xét xông tới bên cạnh Chung Hân, bàn tay to lớn túm lấy phần áo trước ngực cô.

- Cô..nói..lại..một.. lần..nữa...xem!.

Thần Phong quát lên từng chữ một, nộ khí tỏa ra từ trên người anh khiến toàn thân Chung Hân không còn sức lực tay chân bủn rủn, lúc này vì Thần Phong đang giữ chặt cô bằng không Chung Hân đã ngã xuống mặt đất.

Kỳ thật không biết Chung Hân lấy đâu ra dũng khí, để đối đầu với Thần Phong.

- Tôi nói...anh ấy tốt hơn anh nhiều, anh có nghe rõ không?

Chung Hân nâng mặt hất cằm cố tình nói ra những lời chọc tức Thần Phong, thật ra Chung Hân đang nói đến tính tình của Kim Chấn Huy, nhưng thật không ngờ Thần Phong lại hiểu lầm lời nói của cô.

Anh cứ nghĩ Chung Hân đang đề cập đến việc ái ân trên giường.

"Chát....."

Thần Phong vươn tay tát Chung Hân một cái thật mạnh, khiến người cô bị lực mạnh quăng sang một bên, thân thể của Chung Hân lúc này vẫn được bàn tay cường tráng của Thần Phong giữ chặt nên không

ngã xuống đất.

Máu từ khoé môi Chung Hân chảy dài xuống cái cằm tinh tế của cô.

Chung Hân mở to đôi mắt quật cường nhìn thẳng vào gương mặt ma quỷ của Thần Phong, lúc này vì tức giận đã không còn lý trí.

Chung Hân dùng lưỡi liếm nhẹ khoé môi cô, ánh mắt căm hận vẫn nhìn thẳng vào mặt anh.

Bàn tay mềm mại vươn lên dịu dàng lau đi những giọt máu còn đọng lại.

- Thần Phong, anh điên rồi mau buông tôi ra!

Chung Hân giận dữ quát lên, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng bị ai tát qua bao giờ.

Khi ở Lãnh gia cô là hòn ngọc quý luôn được tất cả mọi người yêu thương nuông chiều, đến khi cô và mẹ bỏ trốn cho dù cuộc sống có cực khổ nhưng cô chưa từng bị người khác tát vào mặt.

- Điên!

Được tôi điên cho cô xem.

Thần Phong vừa nói xong liền dùng tay cầm lấy cái váy dạ hội trên người Chung Hân kéo mạnh một cái.

"Roẹt"

Cái váy màu đen đắt tiền bị Thần Phong không lưu tình xé ra làm đôi, quăng xuống mặt đất.

Chung Hân hoảng sợ dùng tay che lại phần ngực và phần dưới của mình, cô vùng vẫy muốn rời khỏi bàn tay thô bạo của Thần Phong.

Thần Phong nhìn thấy dáng vẻ sợ sệt, cùng với cử chỉ kháng cự của Chung Hân, anh liền nhếch môi cười giễu cợt.

- Loại phụ nữ như cô cũng biết xấu hổ sao?

Thần Phong vừa nói xong không đợi Chung Hân phản bác, liền ném thân thể trần truồng chỉ được che bởi nội y màu đen lên giường.

Chung Hân vừa chạm được cái giường mềm mại liền xoay người lại kinh hãi bò sát vào đầu giường để tránh xa Thần Phong ra, nhưng thật không ngờ bàn tay cứng như thép của Thần Phong đã nhanh chóng chụp lấy cổ chân kéo cô lại.

- Còn muốn trốn!

Thần Phong một tay nắm chặt chân cô tay còn lại nắm tóc của Chung Hân kéo mạnh về phía của anh, không cho cô tiếp tục bò về phía trước.

- Để tôi cho cô biết, ai mới là người tốt hơn.

Giọng nói lạnh như băng của Thần Phong vang lên, khiến Chung Hân hét lên trong cơn hoảng sợ.

"Ahhhhhhh.... "

- Anh điên rồi.... Anh điên rồi.....

Đầu Chung Hân đau buốt cảm giác tóc sắp đứt lìa với da đầu, làm

Chung Hân không dám cự quậy nữa.

Thần Phong liền lật người Chung Hân lại, hai tay cô lúc này đã không còn che lại nơi tư mật của mình, tay cô bấu chặt vào cánh tay cường tráng của Thần Phong đang nắm tóc cô.

Cơn đau đầu ập xuống khiến đầu óc Chung Hân cảm thấy choáng váng, như bị ai đó dùng cây đánh mạnh vào đầu.

Hành động này của Thần Phong xem như là sự trừng phạt của anh đối với Chung Hân.

- Anh mau buông tay!

Anh làm tôi đau quá.....buông tay ra!

Chung Hân kêu lên thê thảm tay dùng sức kéo tay Thần Phong ra, chân không ngừng đạp loạn xạ.

Thần Phong lúc này đã không còn lý trí, nên những lời kêu la thảm thiết của Chung Hân không hề lọt vào tai anh.

Đột nhiên một trận mưa lớn từ trên trời ập xuống, từng giọt mưa đập mạnh vào tấm kính cửa sổ tạo ra âm thanh lộp độp, cùng với tia chớp xẹt qua trên bầu trời phản chiếu lên gương mặt hung hăng của Thần Phong làm Chung Hân sợ đến khiếp người.

Chung Hân kinh hãi dùng hết sức của mình để phản kháng, nhưng dù Chung Hân có làm gì đi chăng nữa cũng không thể lay chuyển được thân thể rắn chắc của Thần Phong, lúc này đang ở trên khoá thân thể nhỏ bé của cô phía dưới.

- Buông ra... Anh.....làm....tôi....

Chung Hân đang kịch liệt phản kháng đột nhiên cái miệng xinh xắn bị đôi môi lạnh lẽo của Thần Phong chặn lại, anh bá đạo dùng môi và lưỡi cạy miệng Chung Hân ra.

Đầu lưỡi mềm mại không thương xót tiếng vào khoang miệng, mút lấy mật ngọt thuộc về riêng cô.

"Ummmm..... ummmmmmm."

Chung Hân không ngờ Thần Phong lại làm ra hành động ngang tàn như vậy, cô tức giận lắc đầu lia lịa từ bên trái qua bên phải không cho Thần Phong tạ tội.

Chương 24: Chiếm đoạt

Tòan thân Thần Phong đột nhiên căng cứng khi lưỡi anh chạm vào đầu lưỡi mềm mại của cô, cho dù Chung Hân đang có hành động chóng cự nhưng cũng không thể nào giảm đi sự ham muốn mà từ trước tới giờ anh chưa từng cảm nhận qua, thần trí của Thần Phong lúc này đã trở nên mơ hồ.

Anh không ngừng mút lấy môi lưỡi của Chung Hân một cách thô bạo, sự hưng phấn làm Thần Phong không tự chủ được, chỉ muốn điên cuồng chiếm đoạt cô.

Thân thể cao lớn của Thần Phong bao trùm cả người cô, anh hung hăng hôn cô không thương tiếc, trong lúc Thần Phong mất đi lý trí vén quần lót của Chung Hân sang một bên.

Chung Hân sợ đến khiếp người, trong lòng cô hiểu rất rõ hành động tiếp theo của Thần Phong sẽ là gì, cô không biết mình phải làm gì để ngăn cản anh.

Trong lúc nguy kịch nhất Chung Hân hốt hoảng cắn mạnh vào lưỡi anh, máu từ trong miệng anh xông thẳng vào miệng Chung Hân khiến cô cảm giác buồn nôn.

Thần Phong bị Chung Hân cắn mạnh làm cho đau điếng, đầu óc cũng vì cơn đau đột xuất này làm cho tỉnh táo, anh giật mình kinh ngạc khi ý thức được mình sắp ăn sạch cô.

Thần Phong vội vàng buông Chung Hân ra, đứng bật dậy.

Tâm trạng rối loạn, ánh mắt bàng hoàng nhìn vào Chung Hân lúc này đang nằm thê thảm trên giường trước mặt anh.

Nhìn thấy nét mặt kinh hãi, áo ngực cùng với quần lót vì dầy dựa nên đã lệch sang một bên, mái tóc dài chấm vai bù xù giống y như vừa bị người ta cưỡng hiếp, trong lòng Thần Phong cảm giác nhói đau.

Anh siết chặt bàn tay của mình nhìn Chung Hân, cho dù lúc này anh thật sự rất muốn rất muốn vươn tay tới chạm vào người cô để trấn an cô, nhưng anh đã do dự không dám.

Thần Phong vừa đau lòng vừa sợ hãi, anh cảm thấy bất an trong lòng khi nghĩ đến việc Chung Hân đã thành công khiến anh mất đi kiểm soát.

Nghĩ đến đây Thần Phong cảm giác hoảng sợ, anh lúng túng chỉnh lại y phục của mình bước nhanh rời khỏi phòng ngủ với tâm trạng vô cùng phức tạp, trước khi ra khỏi cửa Thần Phong chợt quay đầu lại nhìn cô, lúc này vẫn đang nằm bất động trên giường ánh mắt vô hồn nhìn anh, khiến lồng ngực của Thần Phong cảm giác thắt lại.

Chung Hân còn chưa tỉnh hồn, hành động mạnh bạo của Thần Phong làm cô thật sự kinh hãi, nhất là đối với một người chưa từng tiếp xúc với phái nam như cô, thật sự để lại sự tổn thương đến tâm hồn lẫn thể xác.

Chỉ vài phút sau cô nghe được tiếng xe ô tô dưới lầu, càng lúc càng xa dần biệt thự Thần Viên.

Chung Hân khó nhọc ngồi dậy cô nhích người dựa vào đầu giường, tay nắm chặt tấm chăn kéo lên che lại thân thể bèo nhèo của mình.

Đôi môi mỏng bị Chung Hân cắn đến những giọt máu đỏ hiện lên rõ

ràng trên môi cô, bàn tay run run siết chặt tấm chăn trước ngực, những giọt nước mắt cô cố dằn lại lúc này cứ rơi từng giọt từng giọt xuống gương mặt tái xanh của cô.

- Phong, sao anh lại đối xử với em như vậy? Tại sao anh lại làm ra hành động điên rồ này.

Em đã là vợ của anh, anh không thể đối xử với em dịu dàng một chút hay sao?

Hic....hic.....hic.....

Trong lòng Chung Hân vừa tức tưởi vừa buồn, cô không muốn nhìn thấy Thần Phong như bây giờ, cô không biết chuyện gì đã khiến tính tình của anh trở nên ngang ngược khó hiểu như bây giờ.

- Bác Văn, cháu xin lỗi.

Hân Nhi đã cố hết sức để giúp anh Thần Phong nhưng không được.

Con không biết mình còn có thể làm gì.....

Chung Hân ngồi trên giường thật lâu, cô không thể nào tin nổi hành động vừa rồi của anh, ánh mắt căm phẫn của Thần Phong khi nhìn cô thật sự khiến trái tim cô rất đau.

Một lúc sau Chung Hân vén chăn bước xuống giường, bàn chân trần chạm lên sàn nhà gỗ bước nhẹ nhàng vào trong phòng tắm.

Chung Hân bật vòi nước lên, cô bước thẳng vào phòng tắm vì trên người cô lúc này chẳng còn gì cả, ngoài bộ nội y rách rưới bị Thần Phong không thương xót thô bạo xé ra.

Đứng dưới vòi xen nước lạnh Chung Hân đứng bất động cô ngược gương mặt xinh đẹp lên, để mặc cho những giọt nước trôi suốt phun thẳng xuống mặt và người cô.

Từng giọt nước chạm phải làn da trắng nõn từ từ lăn xuống đường cong quyến rũ trên người dừng lại dưới chân cô.

Những vết bầm tím do Thần Phong để lại, đều hiện ra rõ ràng dưới ánh đèn trắng trên trần nhà.

Một cảm giác lạnh thấu xương do nước lạnh tạo ra xông thẳng vào trái tim cô, làm nó trở nên buốt giá không còn cảm giác với sự đau thương.

Đột nhiên Chung Hân ý thức được rằng mình thật sự thích cái cảm giác này, cảm giác lạnh đến nỗi trái tim không còn đập nữa, cảm giác đầu óc ngừng hoạt động trong giây lát.

Cứ như thể Thần Phong lại không quay trở lại biệt thự Thần Viên, mỗi lần Thần Phong không kiểm soát được tâm tình của mình đối với Chung Hân, anh sẽ dùng cách lẩn tránh hoặc trốn chạy điều gì đó đã khiến trái tim anh thổn thức.

Trong lòng Chung Hân còn đang giận Thần Phong nên không quan tâm đến việc anh có về hay không.

Lợi dụng thời gian Thần Phong vắng mặt Chung Hân dùng máy vi tính của anh trong thư phòng, xem lại toàn bộ tư liệu có liên quan đến Lãnh Thi.

Từ tin tức nhỏ cho đến tin tức về những mối làm ăn của Lãnh Thi Chung Hân đều để ý đến.

Cũng như câu "biết người biết ta trăm trận trăm thắng", muốn hạ gục Triệu Nhân cô phải bắt đầu vào tập đoàn Lãnh thị.

Nhìn thấy một đoạn tin tức được tờ báo Daily của năm năm trước đăng tải, trong lòng Chung Hân đau như dao cắt.

"Sau khi Lãnh Minh, chủ tịch của tập đoàn Lãnh Thị hay tin vợ và con gái lớn bị chết trong vụ tai nạn xe, bệnh tim đột phát, ngất xỉu ngay trong buổi họp quan trọng của tập đoàn Lãnh thị.

Lãnh chủ tịch được đưa vào bệnh viện Thân Ái cấp cứu ngay, hiện tại sức khỏe còn đang trong tình trạng bất ổn."

Chung Hân đọc đến đây không kiềm được nước mắt, cô biết ba yêu thương cô nhất nhưng không ngờ ông lại bị một cú sốc đến như vậy.

Cũng do hai mẹ con Lãnh Đồng mà ra, bàn tay đang cầm con chuột máy vi tính bất giác siết chặt hơn, chặt đến nỗi gân xanh cũng hiện lên rõ ràng.

Nếu không phải vì Triệu Nhân bày mưu tính kế để có con với ba cô, thì ba cô sẽ không vì trách nhiệm mà đưa hai mẹ con Lãnh Đồng về Lãnh gia.

Suy nghĩ một chút Chung Hân cầm lấy điện thoại di động đặt bên cạnh bàn lên, cô lưu loát nhập vào bốn con số mật mã.

Chung Hân ấn vào một dãy số, điện thoại lập tức đổ chuông, chỉ trong tích tắc người bên kia đã nhắc máy, giống như người đó đang cầm sẵn điện thoại trên tay.

- Em có sao không? Người đó là Thần Phong?

Giọng nói đều đều của Kim Chấn Huy vang lên từ trong điện thoại, như anh đã đoán được vì sao Thần Phong lại nổi giận.

- Em không sao anh đừng lo.

Anh ấy là Thần Phong, em và anh ấy sống chung đã được mấy tháng, em không hiểu trong lòng anh ấy đang nghĩ gì?

Tính khí của Thần Phong vô cùng thất thường, với bất kỳ ai anh ấy cũng đối xử tử tế chỉ duy nhất với mỗi một mình em, anh ấy luôn tỏ ra khó chịu không vui.

Chương 25: Bắt đầu kế hoạch

Chung Hân thở dài khi nghĩ đến Thần Phong, cô thật sự bó tay với người đàn ông ngang tàng này.

Kim Chấn Huy nghe Chung Hân nói vậy liền cười thật lớn.

"Ha...ha...ha...."

- Em gái, em thật sự không hiểu đàn ông bọn anh rồi.

Nếu cậu ấy không để tâm đến em thì cậu ấy sẽ không nổi điên như vừa rồi.

Chung Hân nhếch môi cười giễu cợt.

- Để tâm?

Hừ..... Không anh sai rồi, với đàn ông khác chắc có lẽ là như anh nói.

Nhưng với Thần Phong thì không thể nào, anh ấy là người đàn ông vô tình nhất mà em từng gặp qua, dù em có chết anh ấy cũng chẳng hề quan tâm, nói chi là em chỉ ở bên cạnh người đàn ông khác.

Có lẽ anh ấy sẽ cảm thấy mất mặt chứ còn về phần quan tâm, thì sẽ không.

Kim Chấn Huy nghe được ngữ điệu u buồn của Chung Hân, anh không muốn nói gì thêm, anh sẽ tìm cơ hội để hai người hiểu được lòng của đối phương.

Vì anh biết Thần Phong đã có tình cảm với Chung Hân, nhưng anh không biết vì nguyên nhân gì lại khiến Thần Phong cố tình che giấu tình cảm của mình.

- Hân Nhi, chuyện em kêu anh điều tra đã có kết quả.

Từ lúc ba em biết được hai mẹ con em chết trong vụ tai nạn, ông ấy đã hoàn toàn suy sụp sức khỏe cũng chẳng còn như xưa.

Hiện tại Lãnh Thị là do một tay hai chị em Triệu Nhàn thao túng, ba em chỉ là hữu danh vô thực.

Bề ngoài ba em vẫn là chủ tịch của tập đoàn Lãnh Thị, nhưng trên thực tế quyền quyết định cuối cùng phải được Triệu Nhàn và Triệu Sang phê duyệt.

Vì hơn phân nửa hội đồng quản trị đã bị hai chị em Triệu Nhàn mua chuộc.

Sau khi nói xong trong điện thoại đột nhiên im lặng một cách đáng sợ, Kim Chấn Huy chỉ còn nghe được tiếng hít thở nặng nề của Chung Hân.

- Hân Nhi.....Hân Nhi.....

Chung Hân chột giật mình khi nghe Kim Chấn Huy gọi mình.

- Em đây!

Em đang suy nghĩ làm cách gì để hạ gục được hai chị em Triệu Nhàn, đoạt lại Lãnh Thị cho ba em.

Với Kim Chấn Huy, Chung Hân chưa từng nghĩ phải che giấu bất cứ điều gì, cô biết Kim Chấn Huy sẽ dùng mọi cách để giúp cô.

Kim Chấn Huy ngấm nghĩ một chút đột nhiên lên tiếng.

- Hân Nhi vừa rời Triệu Sang và trợ lý của hắn đã đến ngân hàng Mạnh Thị tìm anh.

Nhưng anh đã từ chối gặp mặt, hắn liền để lại đề án khuếch trương khu nghĩ dưỡng ở thành Tây thành khu du lịch sinh thái lại cho trợ lý của anh.

Hắn muốn ngân hàng Mạnh Thị giúp vốn, để hắn có thể tiến hành dự án này càng sớm càng tốt.

Chung Hân nghe vậy liền nở một nụ cười bí hiểm.

- Tốt! vậy cứ làm theo kế hoạch của hắn ta.

Chung Hân nói với giọng hân hoan, cô sẽ khiến hai chị em nhà họ Triệu này thân bại danh liệt.

- Anh hiểu, cứ quyết định như vậy đi.

Sau khi Kim Chấn Huy và Chung Hân bàn xong chuyện quan trọng, cô liền cúp máy.

Trong lòng Chung Hân hiện lên nhiều nỗi bất an, đề án phát triển Thành Tây lần này thật lớn đem lại lợi nhuận tiền tỷ, nên các công ty lớn đều muốn đoạt được quyền khai triển.

Nếu Thần Phong biết được cô kêu Kim Chấn Huy hợp tác với Lãnh Thị không phải Thần thị, chắc anh sẽ điên mất.

Chung Hân phiền não ngã người dựa vào thành ghế, cặp mắt hung ác nhìn vào bức ảnh hai chị em của Triệu Nhân trên màn hình máy vi tính.

Chính là hắn, là Triệu Sang hắn là người đàn ông đã lái xe đuổi theo xe của hai mẹ con cô.

Cũng chính là hắn đã giở trò trong chiếc xe của cô, cũng là hắn ở hiện trường vụ tai nạn điện thoại báo tin cho Triệu Nhân.

Chung Hân càng nhìn vào gương mặt đều giả, trên người mặc âu phục màu đen thương hiệu đắt tiền của Triệu Sang, trong lòng căm hận hắn đến xương tủy.

Nếu không phải vì nhà họ Lãnh của cô thì nhà họ Triệu của hắn ta chẳng là gì cả, chỉ là những người sống trong giới hạ lưu mang trên vai nợ nần chồng chất.

- Lãnh Đồng xem như lần này cô gặp may.

Triệu Sang!

Người là người đầu tiên phải chịu tội, ta sẽ khiến ngươi hối hận vì việc mình đã làm.

Trong lòng Chung Hân lúc này đã không còn sự dịu dàng thùy mị, không còn lòng bác ái, sự thù hận đã biến Chung Hân thành một người tàn nhẫn nhưng chỉ tàn nhẫn với kẻ bất lương.

Chung Hân đột nhiên ngồi thẳng người lại, cô cầm lấy điện thoại di động trên bàn bấm một dãy số.

"Reng....reng.....reng....."

- Hân Hân, em tìm chị có chuyện gì?

Giọng nói thanh thoát của người phụ nữ vang lên trong điện thoại khiến Chung Hân vui hẳn lên.

Đã lâu cô không được nghe giọng nói của người bạn tốt này, tuy hai người là bạn nhưng Chung Hân nhỏ tuổi hơn Thiết Sang Sang nên Thiết Sang Sang luôn xem Chung Hân như em gái.

- Đề án Thành Tây Anh Chấn Huy sẽ hợp tác với Lãnh Thị.

Chung Hân nói đến đây đột nhiên dừng lại không nói tiếp.

Thiết Sang Sang nghe ra được sự do dự trong lời nói của Chung Hân liền lên tiếng.

- Hân Hân, em cần chị giúp gì cứ nói.

Giữa chúng ta không cần phải khách sáo đến như vậy.

Chỉ cần giúp được Chung Hân, việc gì Thiết Sang Sang cũng sẽ sẵn lòng làm.

- Sang Sang, chị giúp em làm luật sư đại diện cho tập đoàn Mạnh Thị trong dự án này, trong bản hợp đồng chị phải đề ra nhiều điều khoản gắt gao.

Nếu Lãnh Thị tự hủy bỏ hợp đồng hay vì bất kỳ lý do gì không thể tiếp tục dự án, Lãnh Thị phải bồi thường gấp mười lần tổn thất cho Mạnh Thị.

Nghe Chung Hân nói vậy Thiết Sang Sang liền hiểu ý của Chung Hân.

- Hân Hân, nếu em làm như vậy em không chỉ hạ gục hai chị em của Triệu Nhân, mà ngay cả Lãnh Thị cũng sẽ bị em làm sụp đổ.

Thiết Sang Sang lo lắng nói, cô biết đối với Lãnh Minh, Lãnh Thị là mạng sống của ông ta.

Nếu Lãnh Thị bị phá sản cô chỉ sợ Lãnh Minh sẽ không chịu nổi sự đả kích này.

- Sang Sang, chị đừng lo em đã toan tính mọi chuyện.

Chỉ cần chị chịu giúp em việc khiến hai chị em của Triệu Nhân thân bại danh liệt chỉ trong nay mai.

À chị và anh Chấn Huy giúp em thành lập một công ty mới lấy tên Tân Lãnh Thị, do Lãnh Minh đảm nhiệm chức vụ chủ tịch và Lãnh Thiên Hân làm phó chủ tịch.

Nhưng chị nhớ đừng để bất kỳ người nào biết được việc này.

- Việc thành lập công ty em cứ để chị và Chấn Huy lo.

Hân Hân em hãy cẩn thận, Triệu Nhân không phải là thiện nam tín nữ đâu.

Chung Hân nhếch môi cười khinh thường, trong lòng cô biết rất rõ Triệu Nhân là loại người gì.

Nhưng không biết vì sao trong lòng Chung Hân lại có cảm giác, ở phía sau Triệu Nhân còn có một thế lực ngầm đang tiếp tay với bà ta.

Cô phải điều tra rõ chuyện này, trước khi tính mạng của ba cô gặp nguy hiểm.

Chương 26: Sông Bạc ACE

Tại sông bạc ACE thuộc về quyền sở hữu của Hội Thần Hoa, Thần Phong với tâm trạng vô cùng bức bối, mấy tháng rồi anh đã không trở về biệt thự Thần Viên, cũng không gặp mặt Chung Hân.

Chung Hân thật cố chấp không một lần gọi điện thoại cho anh, hay gọi đến công ty Thần Thị để tìm anh, như việc anh không về vốn dĩ không quan trọng đối với cô.

Thần Phong ngồi trên ghế sofa trong phòng Tổng giám đốc, trên người tỏa ra một luồng khí hàn làm cho bọn thuộc hạ không dám đến gần chỉ lặng lẽ đứng một bên chờ lệnh.

Lăng Triều trên tay cầm điếu cigar cuba vừa đốt lên, cung kính đưa đến trước mặt Thần Phong.

- Chủ nhân, xin mời.

Thần Phong vẫn như cũ không nói gì, anh vươn tay cầm lấy điếu cigar trên tay Lăng Triều, đưa đến đôi môi lạnh lẽo hít vào một hơi thật sâu, miệng từ từ nhả ra làn khói đen dày đặc.

Lăng Triều và Hứa Thừa Anh là hai thuộc hạ thân cận của Thần Phong, họ được xem là cánh tay phải và cánh tay trái của anh.

Hứa Thừa Anh chịu trách nhiệm về phương diện kinh doanh trong bạch đạo, còn về phần Lăng Triều anh chính là người quán xuyến Hội Thần Hoa thay cho Thần Phong.

- Chủ nhân, dạo gần đây bang Chín Vàng của Phi Tú bắt đầu lộng hành, hấn cho đàn em của mình đến hộp đêm và sòng bạc của chúng ta phá rối.

Thần Phong nhíu mày, ngược mắt lên nhìn Lăng Triều nói với giọng uy nghiêm.

- Phi Tú!

Hấn đã trở về từ Paris.

** Đại Ca Phi Tú là người đấu rượu với Kiều Nhi bên Pái, khi Mạnh Hùng gặp mặt cô lần đầu tiên trong quyển 2 (Tổng tài bá đạo và cô vợ luật sư kiêu ngạo của mình).*

- Dạ chủ nhân, hấn đã về Trung Quốc được mấy tháng.

Nhưng sau khi hấn từ Paris trở về, giống như hấn đã mọc thêm một lá gan.

Từ những mối làm ăn nhỏ cho vây nặng lãi thu tiền bảo kê, bây giờ hấn muốn nhúng tay vào sòng bạc và cả hộp đêm.

Lăng Triều cung kính báo cáo với Thần Phong, Thần Phong nghe vậy bàn tay đang cầm điếu cigar đặt trên thành ghế sofa bất giác làm động tác gõ gõ, ánh mắt thích thú nhìn vào Lăng Triều.

- Để ta xem Phi Tú sẽ làm ra trò trống gì.

Lăng Triều cho người điều tra hấn, ta nghi ngờ phía sau hấn ta còn có một thế lực mạnh đang thao túng hoạt động của bang Chín Vàng.

Thần Phong nói với giọng thâm thúy, anh biết quá rõ tính tình của Phi

Tú, hẳn có lòng nhưng không có sức.

- Dạ, thuộc hạ đã rồi.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên.

"Cốc.... Cốc..... Cốc...."

Lăng Triều quan sát sắc mặt của Thần Phong, nhìn thấy anh gật đầu Lăng Triều liền lên tiếng.

- Vào đi.

Một tên thuộc hạ gấp gáp bước vào, nhìn thấy Thần Phong liền khom người hành lễ.

- Chủ Nhân, nhị gia.

Thần Phong không nói gì chỉ nhìn hẳn gật đầu một cái, tên thuộc hạ liền xoay người nhìn Lăng Triều nói với giọng khẩn trương.

- Nhị gia, có một tên ở bàn VIP trên tầng ba đang có vận may rất tốt.

Hắn đã ăn được gần 300 ngàn USD, nhưng theo thuộc hạ thấy hẳn rất khả nghi, chắc chắn hẳn chơi gian lận.

Lăng Triều nghe tên thuộc hạ báo cáo liền nhìn Thần Phong, nhìn thấy chủ nhân sa sầm mặt Lăng Triều liền quát tên thuộc hạ.

- Bật camera giám sát lên ngay!

Tên thuộc hạ bị Lăng Triều hét trong lòng sợ nơm nớp, lâu lâu chủ

nhân mới đến sòng bạc kiểm tra một lần liền có sự cố xảy ra.

Hắn lật đật đi chỉnh máy camera, phóng to vào cái bàn VIP đó.

Thần Phong liền ngồi thẳng người lại, cặp mắt uyên thâm nhìn thẳng vào màn hình LED treo trên tường.

Thần Phong nhìn thấy một người đàn ông khoảng chừng 25 tuổi, hắn ngồi tại cái bàn xì dách.

Đúng như lời tên thuộc hạ báo cáo, hắn thật may mắn, nhưng Thần Phong thật sự không tin vào vận may cái anh tin chính là kỹ thuật.

Tất cả mọi người đều chăm chú vào tên đánh bạc, đột nhiên cặp mắt của Thần Phong trở nên lạnh lẽo hơn, anh nóng giận dụi tắt điếu cigar vào cái gạt tàn thủy tinh trước mặt.

Sau khi điếu cigar được dụi tắt Thần Phong nóng giận hất cái gạt tàn thủy tinh xuống mặt đất, phát ra âm thanh chói tai.

"Choang....."

Cái gạt tàn bể nát, mảnh vụn văng ra tứ tung dưới sàn nhà đá hoa cương màu trắng.

Mấy tên thuộc hạ đứng bên cạnh bị nộ khí của Thần Phong làm giật mình sợ hãi, không dám nhúc nhích.

Hứa Thừa Anh vừa bước vào cửa liền cảm nhận được hàn khí bao trùm cả căn phòng, anh nhìn Lăng Triều.

Lăng Triều nhìn Hứa Thừa Anh lắc đầu nhún vai, Lăng Triều không hiểu vì sao hôm nay tính khí của Chủ nhân lại mất kiểm soát đến như

vậy.

Trong lòng Hứa Thừa Anh biết rõ lý do khiến Thần Phong mất bình tĩnh, là do Chung Hân mà ra.

Chỉ có điều chủ nhân cũng không biết về điều này.

Đột nhiên Thần Phong đứng bật dậy, anh nhìn thẳng vào tên đánh bạc trên màn hình nhếch môi cười tà.

- Ở chỗ của tao mà dám chơi gian lận.

Lời nói với âm điệu trầm khàn mang theo sự nguy hiểm của Thần Phong, làm cho bọn thuộc hạ rùng mình sồn gáy.

Trong lòng thầm nghĩ tên đánh bạc này đã tới số, nếu thường ngày hẳn có chơi gian lận tại sòng bạc ACE, thì cùng lắm sẽ bị nhị gia cho người đánh một trận để cảnh cáo.

Còn hôm nay hẳn thật xui xẻo gặp phải chủ nhân, chủ nhân nhất định đem hẳn ra làm bia trút giận.

Thần Phong trên người tỏa ra đằng đằng sát khí đi xuống tầng ba, Hứa Thừa Anh, Lăng Triều và đám thuộc hạ cung kính bước theo anh.

Thần Phong ở trong thang máy dành riêng cho tổng giám đốc, được thiết kế bởi bốn bức tường kính, đứng trong thang máy anh có thể quan sát khắp nơi trong sòng bạc.

"Đinh....."

Một tiếng đinh vang lên, cánh cửa thang máy từ từ mở ra, Thần

Phong với phong thái vô cùng ngạo mạn được đám thuộc hạ hộ tống, làm cho tất cả mọi người đều dừng động tác của mình lại, để chú ý vào người đàn ông với khí thế khiếp người này.

Cặp mắt của Thần Phong không hề dao động, ánh mắt nguy hiểm nhìn thẳng vào cái bàn xì dách trước mặt.

Tên đánh bạc nhìn thấy Thần Phong liền chột dạ, ánh mắt hoang mang liếc qua liếc lại, lẩn tránh ánh mắt nguy hiểm của Thần Phong đang nhìn mình.

Tên đánh bạc lập tức đứng lên, hấn khom tới ôm một đồng thẻ tiền trị giá mấy trăm ngàn đô la định rời khỏi.

Đột nhiên mấy tên thuộc hạ của Thần Phong xông tới chặn hấn lại, hai tên thuộc hạ đứng kề hai bên không cho hấn đi.

- Các người định làm gì?

Chẳng lẽ đến đây chơi thắng tiền rồi không được rời khỏi?

Tên đánh bạc liền giận dữ quát lên, hấn cố tình nói với âm thanh lớn để thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Ánh mắt tò mò của mọi người liền nhìn vào người đàn ông mặc âu phục màu đen, được một đám người với nét mặt nghiêm trang bảo vệ.

Trong lòng họ biết rất rõ, người đàn ông này chính là ông chủ lớn của sòng bạc này.

- Ông chủ của tôi chỉ muốn chơi với cậu một ván bài xì dách, nếu cậu thắng ông chủ sẽ cho cậu gấp đôi số tiền cậu đã thắng được trong

ngày hôm nay.

Chương 27: Gian lận

Lăng Triều nhìn tên đánh bạc nói với giọng nghiêm túc, tuy trong lòng hắn đang hoang mang, trái tim vì sợ hãi nên đập mạnh đến nỗi muốn rớt ra ngoài.

Nhưng một ván bài có thể thắng được 300 ngàn USD thật sự rất hấp dẫn.

Đúng như câu "tiền tài ám nhãn" tên đánh bạc suy nghĩ một lúc liền nhìn Thần Phong đưa ra quyết định.

- Được!

Nhưng tôi chỉ chơi một ván duy nhất, dù thắng hay thua các người cũng phải cho tôi đi.

Tên đánh bạc muốn chắc chắn rằng, mình còn mạng rời khỏi sòng bạc ACE này.

- Đương nhiên.

Thần Phong thản nhiên nói bàn tay làm động tác mời tên đánh bạc ngồi, nhìn thấy thái độ của Thần Phong tên đánh bạc biết mình như cá nằm trên thớt, không muốn đánh cược cũng không được, hắn liền ngồi xuống với tâm trạng bất ổn.

Tất cả mọi người đều dừng lại cuộc chơi của mình, vây quanh cái bàn xì dách của Thần Phong.

Thần Phong búng tay một cái tên thuộc hạ chia bài liền hiểu ý, hắn thành thạo xào chế bộ bài trên tay, kỹ thuật điêu luyện làm cho mọi người được sáng mắt, không phải lúc nào cũng nhìn thấy một cao thủ chơi bài trở tài.

Sau khi tên đánh bạc đã kiểm tra 52 con bài trên tay tên chia bài, tên chia bài lập tức chia cho mỗi người một lá bài.

Lá bài đầu tiên của tên đánh bạc được lật lên, lá bài rõ hiện ra trước mắt mọi người, ánh mắt tò mò của mọi người liền chuyển sang Thần Phong, lá bài của Thần Phong chính là con đầm chuồng.

Thần Phong không hề tỏ ra đặc ý với lá bài trên tay mình, bàn tay thản nhiên đặt trên bàn làm động tác gõ gõ, ngược lại với thái độ điềm nhiên của Thần Phong, tên đánh bạc cảm thấy hoang mang vô cùng.

Mỗi một tiếng cốc Thần Phong dùng ngón tay gõ trên mặt bàn, là một giọt mồ hôi trên trán của tên đánh bạc chảy xuống gương mặt khăn trương của hắn ta, hắn lật đặt cầm lấy cái khăn mùi xoa lau trán đầy mồ hôi của mình.

Tên chia bài bắt đầu chia ra lá bài thứ nhì, úp mặt xuống.

Thần Phong vươn tay cầm lấy một góc bài nhích nhẹ lên xem, rồi lập tức buông xuống thu hồi lại bàn tay của mình.

Thần Phong không hề gấp gáp trong ánh mắt đầy vẻ tự tin hiện lên sự tất thắng, làm tên đánh bạc nghi ngờ trong lòng.

Chẳng lẽ con bài tẩy của Thần Phong là con Át, Thần Phong đã nắm được xì dách trong tay.

Tên đánh bạc với bàn tay toát đầy mồ hôi vì căng thẳng, hấn cầm lấy một góc bài tẩy hé lên từng chút một để xem.

Nhìn thấy lá bài tẩy của mình là con Bồi Bích, trong lòng hấn liền cảm thấy bần khoản, hấn chỉ có hai mươi nút còn Thần Phong thì nắm trong tay hai mươi mốt, vậy có nghĩa là hấn đã thua Thần Phong.

Đột nhiên bàn tay đang đặt trên bàn của tên đánh bạc bị Lăng Triều chụp lấy, bẻ quặp về phía sau thật mạnh.

"Ahhhhhhhhhh"

Tiếng thét vì đau đớn của tên đánh bạc làm cho mọi người có mặt đều hoảng sợ, chẳng lẽ vì tên đánh bạc đã thắng nên họ mới không tha cho hấn ta.

- Các người đang làm gì?

Mau buông tôi.....

Tên đánh bạc lớn tiếng thét lên, Lăng Triều không cho hấn nói tiếp, liền dùng tay xé toang tay áo sơ mi của hấn ra.

Một cái máy thật tinh tế được bó sát vào cánh tay của hấn ta.

Cái máy màu đen được khởi hoạt bởi một công giầy gân màu trắng trong suốt, buộc vào ngón tay giữa của hấn ta, chỉ cần kéo mạnh sợi dây một lá bài sẽ đưa ra từ trong cái máy và thu lại lá bài khác với tốc độ nhanh như chớp.

Sợi dây vừa mỏng vừa trong suốt nên với mắt người bình thường sẽ không nhìn thấy được, nhưng hấn thật xui xẻo hôm nay Thần Phong lại có mặt.

Những trò bịp bợm này Thần Phong đã quá quen thuộc, khi anh ra đường đời hẳn vẫn còn ở ngoài đường lượm lon.

- Oh.....

Thì ra hẳn chơi gian lận.

- Hèn gì hẳn lại thắng nhiều tiền đến như vậy.

- Lần này hẳn chết chắc, ở sòng bạc của Hội Thần Hoa lại dám giở trò.

Tiếng bàn tán xôn xao của mọi người, càng khiến tên đánh bạc sợ đến tiều trong quần.

Thần Phong không nói gì thêm anh đứng lên chỉnh lại âu phục của mình xoay người đi trở lại thang máy, trước khi bước vào cửa thang máy Thần Phong bỏ lại một câu.

- Từ nay trở đi, người sẽ không còn cơ hội để chạm vào bài.

Nghe Thần Phong nói vậy Lăng Triều và Hứa Thừa Anh liền hiểu ý.

Hứa Thừa Anh bước tới, nhìn tên đánh bạc nở một nụ cười giễu cợt.

- Thật ra nếu vừa rồi mày không chơi lận, thì mày đã thắng.

Hứa Thừa Anh vừa nói vừa lật lên lá bài tẩy của Thần Phong.

Một con chín cơ hiện ra trước mặt của mọi người, tên đánh bạc không còn sức lực ngã về phía sau.

Không thể nào? Vừa rời ánh mắt tự tin của Thần Phong nói cho hắn biết, Thần Phong đã nắm được con Át trong tay.

Lúc này trong lòng hắn cảm giác hối hận vô cùng, hắn đã nghe người trong hắc đạo nói qua về kỹ thuật đánh bạc siêu việt của thủ lĩnh Hội Thần Hoa, nhưng hắn có chết cũng không ngờ một người ít khi lộ diện như Thần Phong, lại có mặt ngay trong ngày hắn đến chơi gian lận.

Thuộc hạ của Lăng Triều lập tức bước tới, lôi hắn xuống tầng hầm xử lý.

Dưới tầng hầm, tên đánh bạc bị hai tên thuộc hạ của Lăng Triều giữ chặt hai tay.

Lăng Triều cầm một cây mã tấu sắc bén, đi từng bước từng bước một tới gần tên đánh bạc.

- Tụi....tụi... bay.... định làm gì?

Tao là em trai của Phi Tú, nếu tụi bây dám đụng đến tao, anh hai của tao sẽ không tha cho tụi bây.

Tên đánh bạc sợ đến hồn bay khiếp vía, nhưng ngoài miệng vẫn cố nói ra những lời hàm hồ để hù dọa Lăng Triều.

Lăng Triều nghe hắn nói vậy liền nhếch môi cười khinh thường.

- Phi Tú là cái thá gì, ở ngay trên địa bàn của Hội Thần Hoa tao, mà mày dám chơi lận.

Mày chán sống rồi có phải không?

Lăng Triều gằn giọng nói một cách độc ác, nghe Lăng Triều nói vậy hắn liền sợ đến điếng hồn, hắn không ngừng dẩy dụa để tránh xa Lăng Triều ra.

Lăng Triều nhíu mày nhìn hai tên thuộc hạ, họ liền hiểu ý giữ chặt tay của hắn ta.

Vừa rồi chủ nhân đã nói rất rõ, phải phế bỏ hai tay của hắn ta.

Dù sao này hắn muốn chơi bạc cũng không thể.

Lăng Triều cầm cây mã tấu đưa lên cao, anh không lưu tình dùng sức chém xuống.

-Ahhhhhhhhhhhhhhhh.....

Dưới tầng hầm lạnh lẽo yên tĩnh, đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết vang lên làm người nghe phải rùng mình sởn gáy.

Một bàn tay đầy máu tươi văng xuống mặt đất.

-Ahhhhhhhhhhhhhhhh.....

Tiếp theo là một bàn tay khác bị Lăng Triều phế, hắn ta lập tức ngất đi.

Lăng Triều ném cây mã tấu màu bạch kim dính đầy máu sang một bên nói với giọng lạnh lùng.

- Quảng hắn ra ngoài cho ta!

Sau khi xử lý xong tên đánh bạc Lăng Triều lập tức trở lại phòng tổng giám đốc phục mệnh.

Chương 28: Cắm sừng

Bước vào cửa Lãng Triều nhìn thấy Thần Phong đang đứng trước cửa sổ sát mặt đất, hai tay đút vào trong túi quần tây của mình, lúc này mặt trời ngoài cửa sổ đã từ từ khép lại ánh sáng mờ nhạt được che khuất bởi những tầng mây buồn.

- Chủ nhân, việc ngài bảo thuộc hạ điều tra cuối cùng cũng đã có kết quả.

Không chỉ Thần Phong ngay cả Hứa Thừa Anh cũng kinh ngạc quay đầu lại nhìn Lãng Triều.

Hứa Thừa Anh vui mừng trong lòng, anh biết chủ nhân đã cho người điều tra việc này suốt 6 năm qua, nhưng vẫn không có tin tức.

- Điều tra được gì?

Thần Phong trong lòng nóng như lửa đốt, anh bước tới ngồi xuống cái ghế sofa đặt ngay chính giữa phòng.

Thần Phong khom tới cái bàn thủy tinh trước mặt, một tay cầm điếu cigar tay còn lại cầm lấy cái bật lửa hình con sói.

Thần Phong ngậm điếu cigar trong miệng, tay cầm cái bật lửa đưa đến điếu cigar muốn môi lên điếu thuốc nhưng không được, bàn tay vì khẩn trương nên không ngừng run rẩy dù anh đã cố gắng kiềm chế.

Hứa Thừa Anh thấy vậy liền lấy cái bật lửa trong túi áo ra, khom tới

mời lên điếu cigar cho Thần Phong.

Thần Phong đưa điếu cigar đến môi, hít vào một hơi thật sâu để ổn định lại tâm trạng của mình.

- Người của thuộc hạ điều tra ra được, tên tài xế lái chiếc xe của Lãnh phu nhân và tiểu thư Lãnh Thiên Hân ngày hôm đó bị người ta mua chuộc.

Tên tài xế và cả hai mẹ con của Tiểu thư Lãnh Thiên Hân đã bỏ mạng trong vụ tai nạn.

Nhưng sau khi hắn chết đi, không bao lâu vợ và con của hắn được đưa ra nước ngoài sống một cuộc sống sung túc.

- Người đâu?

Thần Phong nghe vậy ánh mắt thâm sâu hiện lên tia tàn ác, đúng như anh dự đoán có người cố tình muốn giết Hân Nhi.

- Tuần sau người của thuộc hạ sẽ đưa hai mẹ con bà ta về Trung Quốc, để gặp mặt chủ nhân.

Lăng Triều nhìn Thần Phong nói với giọng tôn kính, trong lòng Lăng Triều biết nếu để Thần Phong tìm ra người nào đã làm hại đến Lãnh Thiên Hân, thì người đó nhất định sẽ chết không được toàn thay.

Ngồi trên chiếc xe BMW màu đen do Hứa Thừa Anh lái đưa Thần Phong về Thần Thị, trong lòng anh cảm thấy nao nao.

Anh vừa tìm ra chút đầu mối về vụ tai nạn năm xưa, nhưng không biết vì sao trong lòng anh vẫn chưa được thỏa mãn.

Sâu thẳm dưới đáy lòng của Thần Phong luôn hy vọng, cái Lăng Triều điều tra được chính là tung tích của Lãnh Thiên Hân, chứ không phải là cái tin hai mẹ con Lãnh Thiên Hân đã chết.

Một cảm giác thất vọng làm Thần Phong thật sự hoang mang.

Anh định trở về biệt thự Thần Viên nhưng với tâm trạng bất ổn hiện giờ, anh chỉ sợ khi nhìn thấy Chung Hân anh sẽ càng thêm buồn bực.

Cả đoạn đường Hứa Thừa Anh không dám nói lời nào, anh biết Thần Phong lúc này rất phiền não nên không muốn quấy rầy anh.

Chiếc xe màu đen chậm rãi dừng lại trước đèn giao thông màu đỏ tại con đường sầm uất, đông đúc người qua lại ngay trung tâm Thành Phố X.

Cặp mắt thâm thúy của Thần Phong nhìn vào những đôi tình nhân tay trong tay, đi dạo dưới ánh trăng tròn treo lơ đãng trên bầu trời.

Thần Phong nhìn vào họ trong lòng hiện lên cảm giác khao khát, khao khát mình cũng được như bọn họ, dắt tay người mình yêu đi tản bộ trên con đường mộng mơ dưới ánh trăng lãng mạn này.

Thần Phong không chỉ khao khát, nói cho đúng hơn là anh ganh tị với những cặp tình nhân này.

Đột nhiên bóng dáng mỏng manh của người phụ nữ, khơi dậy sự chú ý trong lòng Thần Phong.

Chung Hân trên người mặc cái đầm liền màu đen bó sát vào đường cong quyến rũ, mái tóc dài được cô cố tình xoắn xuống để che khuất gương mặt của mình.

Cô bước vào cửa chính của khách sạn Phoenix (Phượng Hoàng) cặp mắt nhìn láo lia cùng với cử chỉ thận trọng, khiến Thần Phong nhíu mày trong vẻ nghi ngờ.

Đèn giao thông đột nhiên từ màu đỏ chuyển sang màu xanh, Hứa Thừa Anh chuẩn bị nhấn ga phóng về phía trước, đột nhiên giọng nói trầm khàn của Thần Phong vang lên từ phía sau.

- Ngừng xe!

Hứa Thừa Anh liền nhìn vào gương chiếu hậu, đập vào mắt anh chính là gương mặt tối đen như mực của Thần Phong.

Hứa Thừa Anh quan sát Thần Phong nhìn thấy ánh mắt của anh luôn dõi theo người phụ nữ, có cử chỉ lén lút vừa bước chân vào cửa khách sạn.

Hứa Thừa Anh liền hiểu ý đồ xe vào bãi đậu xe VIP của khách sạn Phoenix, anh liền bước xuống cung kính mở cửa xe cho Thần Phong.

Thần Phong với tâm trạng bực tức bước xuống xe, ánh mắt sắc bén lúc này đã bị một tầng mây u ám che khuất.

Cô ấy một mình đến khách sạn để làm gì?

Còn có cử chỉ lén lút đến như vậy, sợ người khác bắt gặp sao?

Chết tiệt! còn mặc cái đầm mình mua cho cô ấy nữa.

Nghĩ đến đây Thần Phong liền liên tưởng đến việc Chung Hân cùng người đàn ông khác có tư tình, chỉ có lý do này phụ nữ mới một mình

đi đến khách sạn.

Trong lòng nghĩ vậy bước chân đã gấp gáp bước vào trong, Hứa Thừa Anh vội vàng đi theo sau anh.

Thần Phong vô cùng cẩn thận, anh theo sau Chung Hân nhưng luôn giữ một khoảng cách cố định tránh cô nghi ngờ.

Lần này anh sẽ cho đôi cầu nam nữ này một trận, vì dám cấm sừng Thần Phong anh.

Bàn tay đặt trong túi quần tây của Thần Phong bất giác cuộn tròn lại thành nắm đấm, ánh mắt phát ra tia lửa làm những người xung quanh tự giác tránh sang một bên nhường đường cho anh đi.

Sau khi Chung Hân khẳng định không có người theo dõi, cô liền bước nhanh vào trong thang máy.

Chung Hân có hẹn với Kim Chấn Huy bàn về chuyện của hai chị em Triệu Nhàn, cô đã nghĩ ra được cách dụ họ mắc câu.

Chung Hân đi thật nhanh đến phòng VIP 503, nhìn vào cái đồng hồ đeo trên cổ tay của mình, đã là mười giờ tối cô đã trễ hai tiếng đồng hồ.

Thật ra cô hẹn với Kim Chấn Huy vào 8 giờ tối, nhưng đến tận bây giờ cô mới có thể lên ra ngoài.

"Cốc.....cốc.....cốc....."

Chung Hân đứng trước cửa nhìn trái rồi nhìn sang phải, không thấy có gì khả nghi cô mới nâng tay gõ vào cánh cửa phòng trước mặt.

Chung Hân thật không ngờ lúc này Thần Phong đang đứng tại một góc khuất quan sát cô, anh nhìn thấy cánh cửa phòng từ từ hé mở, một bàn tay đàn ông cường tráng vươn ra nắm chặt tay Chung Hân kéo cô vào trong.

Con người lạnh lẽo của Thần Phong đột nhiên hiện lên sự chết chóc, Hứa Thừa Anh đứng bên cạnh nhìn thấy phản ứng của Thần Phong, anh lắc đầu tỏ ra thương tiếc cho chị dâu.

Thần Phong nghiêng răng ken két bàn tay siết chặt đến gân xanh cũng hiện lên rõ ràng trên mu bàn tay của anh.

Chung Hân vừa bước vào trong phòng liền nhìn Kim Chấn Huy bằng ánh mắt áy náy nói với giọng nhỏ nhẹ.

- Xin lỗi em đã đến trễ.

Chung Hân thật sự không muốn đến trễ, nhưng cô phải đợi đến khi người của Thần gia ngủ, rồi mới lên ra ngoài được.

Kim Chấn Huy nở một nụ cười ngọt ngào, trên tay cầm hai tách cafe ngồi xuống ghế sofa bên cạnh Chung Hân.

Kim Chấn Huy thân nhiên đưa cho cô một tách cafe thơm ngon đang bốc khói.

Chung Hân lịch sự nhận lấy tách cafe từ trên tay Kim Chấn Huy nhưng không uống, chỉ nhẹ nhàng đặt tách cafe lại trên cái bàn thủy tinh trước mặt.

Chung Hân quan sát Kim Chấn Huy, trên người anh chỉ khoác một cái áo choàng tắm, nhìn vào thần sắc sáng khoái trên gương mặt anh, Chung Hân mỉm cười nhìn vào cánh cửa phòng ngủ đang được

khép chặt phía sau Kim Chấn Huy.

- Em đã làm phiền đến chuyện tốt của anh.

Không cần nghĩ Chung Hân cũng biết trong căn phòng đó vừa mới xảy ra chuyện gì.

- Ha ha ha..... Sao em biết?

Kim Chấn Huy cười ha hả nhìn cô em gái hỏi.

- Anh đó, ăn vụng mà không chịu chùi miệng, trên gò má và cổ của anh còn in lại dấu son đỏ kìa.

Chung Hân vừa nói vừa dùng ngón tay trỏ chỉ vào những dấu hôn trên người của Kim Chấn Huy.

- Ăn vụng?

Em sai rồi, nam chưa vợ gái chưa chồng đâu thể gọi là ăn vụng.

Nói đến đây Kim Chấn Huy bất giác xoay mặt lại nhìn vào cánh cửa phòng, trên gương mặt chợt hiện lên nụ cười hạnh phúc.

- Anh đối với cô ấy là thật lòng.

Kim Chấn Huy nói với giọng nghiêm túc, người phụ nữ phía sau cánh cửa đó chính là phân nửa kia của anh.

Chương 29: Bắt gian

Chung Hân nghe anh nói vậy liền nhưng mày, cặp mắt khó tin nhìn anh từ trên xuống dưới.

- Tình trường của anh em biết không ít, từ lúc nào một tổng giám đốc phong lưu như anh lại yêu thật lòng?

Chung Hân đang nói đến Kim Chấn Huy, nhưng không biết vì sao trong lòng cô lại liên tưởng đến Thần Phong.

Kim Chấn Huy và Thần Phong là cùng chung một loại người, vừa đẹp trai, có tiền, tài giỏi và quan trọng nhất có nhiều phụ nữ bên cạnh.

Đột nhiên Chung Hân lại cảm thấy hâm mộ người phụ nữ phía sau cánh cửa phòng kia, ít ra bây giờ một công tử ăn chơi như Kim Chấn Huy cũng đã vì cô ấy dừng bước chân của mình lại.

Kim Chấn Huy nghe ra được trong lời nói trêu chọc của Chung Hân có vài phần đau thương, anh liền biết cô đang nghĩ gì.

- Có lẽ người đàn ông của em, cũng có ngày sẽ giống như anh cam tâm tình nguyện dừng bước chân lãng tử, để sánh bước cùng em đi đến cuối cuộc đời này.

Kim Chấn Huy tin chắc đàn ông không yêu mới lãng nhãng bên ngoài, nhưng một khi họ đã yêu họ sẽ trung thành với tình yêu và người phụ nữ của mình.

- Người đàn ông của em?

Em có sao?

Chung Hân nhìn anh nói với giọng thẳng thừng, Thần Phong chưa từng thuộc về cô.

Nhìn thấy Kim Chấn Huy định nói tốt cho Thần Phong, Chung Hân liền chuyển đề tài cô không muốn nghĩ đến Thần Phong nữa.

Đã một tháng mấy Thần Phong không về nhà cũng không gọi điện thoại cho cô, trong lòng Chung Hân không còn bất kỳ kỳ vọng gì với người đàn ông này.

- Đừng nói đến chuyện của em nữa, em mới vừa nghĩ ra việc này.

Khi anh ký hợp đồng với Triệu Sang anh hãy nhấn mạnh kế hoạch kỳ này chỉ được khai triển trên miếng đất ở Thành Tây, như hấn đã đề cập trong bản kế hoạch thư.

Chung Hân nhìn Kim Chấn Huy nói với giọng nghiêm, Kim Chấn Huy nghe cô nói vậy trong lòng nghi ngờ.

- Em định làm gì?

Buộc hấn vào miếng đất đó có lợi gì cho chúng ta?

Chung Hân nghe Kim Chấn Huy nói vậy cô liền mỉm cười đắc ý.

- Triệu Sang là người với tầm nhìn hạn hẹp, chỉ khi hấn nắm trong tay bản hợp đồng với Mạnh Thị, hấn mới bắt đầu lên kế hoạch thu mua miếng đất ở Thành tây.

Nhưng hắn có chết cũng không ngờ, em đã âm thầm mua lại miếng đất đó trước khi nó được đưa ra đấu giá.

Chị Sang Sang sẽ giữ kín thông tin về chủ nhân của miếng đất.

Chung Hân dựa lưng vào ghế sofa nói một cách thản nhiên, như mọi việc đã nằm gọn trong lòng bàn tay của cô.

- Em không định bán miếng đất đó cho Triệu Sang?

Trong lòng Kim Chấn Huy vẫn chưa hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Chung Hân.

Chung Hân nhìn anh bằng ánh mắt thâm thúy chậm rãi nói.

- Bán!

Em sẽ bán, còn phải bán với giá gấp 10 lần giá ban đầu em mua vào.

Nghe Chung Hân nói vậy lúc này Kim Chấn Huy mới hiểu ý của cô.

Thì ra Chung Hân mượn anh 10 triệu đô la, là để mua miếng đất này.

- Em nghe, em còn hơn bọn cho vay ăn lời cắt cổ nữa.

Chỉ vừa mới sang tay đã lời gấp 10 lần.

Kim Chấn Huy hớp một ngụm cafe nhìn Chung Hân cười tươi nói, anh không ngờ cô em gái này của anh không ra tay thì thôi một khi ra tay lại cay cú đến như vậy.

- Em đã nhẹ tay lắm rồi, em mua vào miếng đất đó với giá 10 triệu đô la, em chỉ bán lại cho hắn ta 100 triệu.

Sau khi hấn ký hợp đồng với Mạnh Thị hấn đã là cá nằm trên thớt, dù em có nâng giá gấp 20 lần hấn cũng phải mua cho bằng được, bằng không hấn phải bồi thường bản hợp đồng hàng trăm triệu đô la cho Mạnh Thị.

Chung Hân nói với giọng chắc chắn, lần này cô phải khiến Triệu Sang thua một cách thảm bại không thể trở mình.

- Anh Chấn Huy, em đã nhờ chị Sang Sang thành lập một công ty mới tên Tân Lãnh thị.

Hiện tại em không thể ra mặt, anh có thể giúp em điều hành bên trong.

Nếu Triệu Sang thật sự mua miếng đất đó, hấn sẽ dùng hết tiền vốn lưu động của Lãnh thị hiện nay nhưng theo em biết vẫn không đủ, em tin chắc hấn sẽ đem cổ phần trong tay hấn bán ra ngoài.

Đến lúc đó anh giúp em ứng trước tiền mua lại cổ phần của hấn ta.

Khi nhận được tiền em sẽ trả lại cho anh ngay.

Chung Hân nhìn Kim Chấn Huy nghiêm túc nói, Kim Chấn Huy đã từng nói với cô anh sẽ giúp cô vô điều kiện, bao nhiêu tiền cũng không sao.

Đối với Kim Chấn Huy con trai độc nhất của tập đoàn Kim Thị, chủ nhân của 10 cái trung tâm thương mại lớn nhất tại Mỹ thì tiền đối với anh không thành vấn đề.

Cho dù Kim Chấn Huy có gia thế hiển hách nhưng anh lại không muốn tiếp nhận những mối làm ăn của gia tộc, ngược lại anh đến

làm việc cho người bạn thân Mạnh Hùng cai quản ngân hàng Mạnh Thị bên New York.

- Hân Nhi vấn đề về tiền em đừng quá quan tâm, tiền của anh cũng giống như tiền của em.

Chỉ có đều cổ phần nắm trong tay Triệu Sang không nhiều, dù hẳn có bán hết cổ phần trong tay hẳn cũng chỉ là con số nhỏ không đáng kể.

Kim Chấn Huy cảm thấy kế hoạch của Chung Hân, chưa được hoàn hảo cho lắm.

- Anh yên tâm, cổ phần trong tay hẳn không nhiều nhưng ba em còn nắm trong tay 40%.

Em tin chắc hẳn và Triệu Nhân sẽ tìm cách khiến ba em bán đi cổ phần của mình.

Hiện tại Lãnh Minh nắm trong tay 40% cổ phần, Ngô Công 15%, Thái Thịnh 15%, Triệu Nhân 5 %, Triệu Sang 5% còn 20 % còn lại thuộc về các cổ đông khác.

Vì Lãnh Minh đã viết di chúc để lại cho Lãnh Thiên Hân 30% cổ phần của ông, nên Chung Hân biết Triệu Nhân nhất định sẽ tìm cách đoạt số cổ phần đó cho bằng được.

Trong lúc hai người đang nói chuyện đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên.

Chung Hân liền xoay người nhìn về hướng cửa chính với ánh mắt e dè.

- Chắc là phục vụ phòng, lúc này anh đã gọi một ít thức ăn.

Kim Chấn Huy nhìn Chung Hân trấn an cô, anh biết trong lòng Chung Hân đang lo lắng điều gì.

Nếu để hai chị em của Triệu Nhân biết được quan hệ giữa anh và cô, họ sẽ đâm ra nghi ngờ.

Kim Chấn Huy bước tới cửa chính ngón tay trở ấn vào cái nút tròn trên màn hình camera bên phải, gương mặt xám xịt của Thần Phong hiện lên trên màn hình.

Kim Chấn Huy liền nở một nụ cười tà, anh thản nhiên kéo cổ áo choàng bung ra để lộ những giấu hân đỏ trên làn da màu nâu.

Kim Chấn Huy dùng tay vuốt vuốt mái tóc ngắn gọn làm cho nó rối tung lên, sau khi chuẩn bị xong tất cả Kim Chấn Huy mới từ từ mở cửa.

Thần Phong nhìn thấy một người đàn ông tuấn tú lịch lãm mở cửa anh liền quan sát hẳn.

Nhìn vào thần thái của hắn ta, thật sản khoái giống y như vừa mới trải qua một cuộc hoan ái đầy kịch tính, trong lòng Thần Phong dâng lên từng cơn sóng dập dềnh.

Sau một lúc dò xét Kim Chấn Huy Thần Phong cảm thấy Kim Chấn Huy có phần hơn quen, nhưng vào giờ phút này chuyện có quen hay không đã không còn quan trọng nữa, ánh mắt sắc bén của Thần Phong chợt hiện lên những tia máu đỏ, anh nghiến chặt răng bàn tay to lớn lập tức túm lấy cổ áo của Kim Chấn Huy, khi anh nhìn thấy những giấu hân màu đỏ nằm khắp nơi trên cổ và má của Kim Chấn Huy.

Thì ra cô ấy cũng làm như vậy với đàn ông khác, thảo nào khi nhìn thấy giấu son môi trên cổ áo của mình cô ấy chẳng có phản ứng gì cả.

Chung Hân đợi anh rất lâu nhưng không thấy Kim Chấn Huy trở lại, cô liền đứng lên đi đến cửa hỏi anh.

- Anh Chấn Huy, sao lâu.....

Bước chân cùng với lời nói của Chung Hân chợt khựng lại, khi cô nhìn thấy Thần Phong đang hung hăng túm lấy cổ áo của Kim Chấn Huy.

Nhìn vào dáng vẻ ma quỷ của Thần Phong hiện giờ, Chung Hân cảm thấy bất an trong lòng cô sợ hãi lui về phía sau nói lắp.

- Sao...Sao.... Anh....anh...lại ở đây?

Nhìn thấy cử chỉ sợ sệt của Chung Hân trong lòng Thần Phong càng thêm phần nộ, anh nghĩ cô đang hoang mang vì đã bị anh bắt gian tại trận. Nhưng Thần Phong nào biết từ cái đêm anh xem chút cưỡng đoạt cô, anh đã khiến Chung Hân ám ảnh trong lòng.

Chỉ cần nhìn thấy ánh mắt ma quỷ cùng với vẻ mặt điên cuồng mất đi kiểm soát của Thần Phong, trong lòng Chung Hân liền hiện lên cảm giác bài xích.

- Hân Nhi, em quen với người này?.

Kim Chấn Huy cố tình dùng giọng điệu ngọt ngào gọi tên cô một cách thân mật, hai từ Hân Nhi thốt ra từ miệng của Kim Chấn Huy khiến Thần Phong nổi điên lên.

Thần Phong kéo mạnh cổ áo của Kim Chấn Huy về phía mình, anh nâng tay quăng nắm đấm vào gương mặt đẹp trai của Kim Chấn Huy, khiến Kim Chấn Huy ngã nhào xuống đất.

-Ahhhhhhh.....

Thần Phong! Dừng tay lại.

Chung Hân hoảng hốt kêu lên cô lao tới đỡ Kim Chấn Huy, lúc này đang nằm thê thảm dưới mặt đất với nửa bên má sưng phù, khoé môi rỉ máu.

Chương 30: Ngang tàng

*** Mai birthday của chị nên sẽ không đăng chương mới nhe.**

Chúc các em đọc truyện vui vẻ.

Thần Phong nhìn thấy cử chỉ quan tâm của Chung Hân đối với Kim Chấn Huy, không biết vì sao trong lòng anh lại cảm thấy khó chịu vô cùng.

Thần Phong không kiềm chế được bản thân mình định xông tới đâm thêm vài đâm vào gương mặt khó ưa kia của Kim Chấn Huy, nhưng thật không ngờ Chung Hân lại nhìn thấu tâm tư của anh, cô liền xông tới ôm chặt Thần Phong không cho anh tiến đến gần Kim Chấn Huy hơn.

- Phong, anh không được làm hại anh Chấn Huy.

Chung Hân sợ hãi lên tiếng, cô không ngờ lời nói vô tình của mình là sự khởi phát của ngọn lửa căm phẫn trong lòng Thần Phong.

Anh cúi đầu nhìn vào người phụ nữ đang ở trong lòng mình, nhưng lại lo lắng cho người đàn ông khác.

Nhìn thấy nét mặt lo lắng của Chung Hân ngọn lửa trong lòng anh lúc này đã không còn ai có thể dập tắt.

Thần Phong như một con mãnh thú, anh hung hăng nắm chặt cổ tay

Chung Hân kéo cô mạnh ra ngoài, Chung Hân bị hành động bất thành linh này của Thần Phong làm cho lúng túng, cô muốn nói gì đó với Kim Chấn Huy nhưng chưa kịp nói đã bị Thần Phong thô bạo lôi đi.

Cánh tay mềm mại chỉ dùng để đàn dương cầm của Chung Hân bị Thần Phong không thương xót nắm chặt đến nỗi cổ tay cũng trở nên thâm tím.

Hứa Thừa Anh nhìn thấy tình huống căng thẳng liền bước vội vàng theo hai người, trong lòng muốn giúp Chung Hân nhưng không dám.

Hứa Thừa Anh biết với tính tình của Thần Phong, nếu anh đứng ra bênh vực cho Chung Hân, cũng sẽ như đổ thêm dầu vào lửa càng khiến lửa cháy mạnh hơn.

- Anh khiến tôi đau quá.....

Giọng nói đau đớn của Chung Hân vang lên từ phía sau, tuy Thần Phong nghe rất rõ, nhưng vẫn tiếp tục hành động mạnh bạo của mình.

Đối với Thần Phong, đau đớn nhỏ này chỉ là trừng phạt nhẹ cho sự gian dối của cô.

Thần Phong lôi Chung Hân qua một đại sảnh đông nghịt người, anh hiên ngang xem thường ánh mắt của mọi người lúc này đang tò mò không biết việc gì đã xảy ra.

Chung Hân vừa đau vừa xấu hổ, cô không biết Thần Phong đang nổi điên vì chuyện gì.

Tự nhiên lại giờ chúng đánh người.

Chung Hân ngượng ngùng cúi thấp đầu không dám đối diện với ánh mắt dò xét của mọi người xung quanh.

Trong lòng Chung Hân thầm nghĩ, Thần Phong là người bá đạo nhất mà cô từng gặp qua, chưa từng có một ai hay việc gì có thể khiến Thần Phong nhượng bộ.

Kỳ thật tuy anh ngang tàng độc đoán nhưng Chung Hân lại thích, cô không thích loại đàn ông không có nhận xét của riêng mình chỉ biết mù quáng nghe theo lời phụ nữ.

Ánh mắt có phần ngưỡng mộ nhìn anh, lúc này cái Chung Hân nhìn thấy chỉ là bóng lưng cao lớn cùng với bờ vai rộng của anh.

Từ phía sau nhìn tới dáng người Thần Phong rất hấp dẫn, từ khí thế cho đến mị lực tỏa ra từ trên người anh thật sự khiến trái tim cô rung động.

Nhưng cô biết cho dù anh có ở kế bên cạnh cô, cô cũng không bao giờ chạm được.

Trong lúc Chung Hân còn đang mải mê suy nghĩ, cô đã bị Thần Phong lôi đến bãi đỗ xe VIP, bàn tay to lớn của anh vẫn nắm chặt cổ tay cô.

Thần Phong nhìn Hứa Thừa Anh nãy giờ vẫn âm thầm theo bên cạnh hai người.

Hứa Thừa Anh liền hiểu ý lấy chìa khóa xe trong túi áo vest ra, cung kính đưa cho Thần Phong.

Vừa mở cửa xe Thần Phong lại một lần nữa chẳng thương hoa tiếc ngọc ném Chung Hân vào bên ghế phụ, làm cánh tay cô đập mạnh

vào cạnh cửa.

Cơn đau từ cánh tay làm toàn thân Chung Hân nhúc nhối, cô giận dữ rút tay về nhìn Thần Phong bằng ánh mắt tức giận.

Tại sao anh có thể đối xử thô bạo, với một người con gái yếu đuối như cô.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng Chung Hân không hề nói ra suy nghĩ của mình, vì cô biết đối với cô Thần Phong chưa từng cảm thấy xót xa.

Nhìn thấy cử chỉ kháng cự của Chung Hân anh liền khom người vào trong xe, bàn tay cường tráng bóp mạnh hai bên má của Chung Hân, giữ chặt đầu cô bắt buộc cô phải đối diện với gương mặt phẫn nộ của anh.

- Tôi sẽ khiến cô hối hận vì đã cho tôi đội mũ xanh.

Lúc Thần Phong nói ra những lời này ánh mắt cùng với tà khí tỏa ra từ trên người anh khiến Chung Hân ớn lạnh đến nổi da gà, trong lòng cô hiện cảm giác bất an.

Vừa dứt lời Thần Phong đột nhiên buông tay, lúc này cô mới cảm nhận được hai bên má của mình truyền đến một cơn đau dữ dội.

Đợi đến lúc Chung Hân định thần lại Thần Phong đã lui ra khỏi xe, cô liền hoảng hốt chỉnh lại tư thế ngồi của mình, trước khi Thần Phong hung hăng đóng sầm cánh cửa.

Chỉ trong tích tắc Thần Phong đã ngồi vào trong xe, anh ngang nhiên không thắt dây an toàn phóng xe đi thật nhanh.

- Anh đã hiểu lầm, tôi và anh ấy.....

Chung Hân lên tiếng giải thích, nhưng lời còn chưa dứt câu đã bị ánh mắt tỏ ra đờ đờ sát khí của Thần Phong lườm, làm cô im bật không dám nói gì thêm.

Hiện tại Thần Phong không có tâm trạng để nghe cô nhắc đến người đàn ông khác.

Thần Phong lái xe với tốc độ khiếp người anh lạng lách qua những chiếc xe phía trước đang là chướng ngại vật của anh, khiến ngũ tạng lục phủ của Chung Hân đảo lộn cả lên, cảm giác buồn nôn dâng lên trong lòng cô.

Chung Hân vội vàng dùng một tay che miệng của mình lại, tay còn lại cầm chặt tay cầm phía trên tránh cho thân thể bị chao đảo.

Thần Phong đang lái xe ánh mắt lạnh lẽo vô tình liếc nhìn Chung Hân, nhìn thấy Chung Hân sợ đến đống hồn Thần Phong liền nhếch môi cười khinh thường.

- Bây giờ cô mới biết sợ, nhưng đã quá muộn rồi.

Thần Phong vừa nói xong liền ấn mạnh chân vào cần ga đánh tay lái qua bên phải, trong lúc Chung Hân chưa kịp đề phòng chiếc xe vì quẹo gấp nên quăng thân thể nhỏ bé của Chung Hân qua một bên, đầu cũng vì vậy nên va chạm mạnh vào kính cửa sổ.

Toàn thân Chung Hân như bị ai đó dùng cây đập mạnh, nhất là vị trí ở đầu, cảm giác choáng váng đột nhiên ập tới khiến Chung Hân say sẩm mặt mày.

Lúc này trước mắt Chung Hân là cảnh tượng mơ hồ, cô nhắm mắt lại

rồi mở ra vài lần xem có nhìn thấy được rõ hơn không.

Sau vài lần thất bại cái cô nhìn thấy chỉ là một làn khói mỏng, Chung Hân bắt đầu hoảng hốt cô không biết mắt mình có bị tổn thương không.

-Phong..... Em.....em không nhìn.....

Chung Hân chưa nói hết câu đột nhiên Thần Phong phanh gấp, vào lúc Thần Phong nổi điên anh sẽ không để bất cứ việc gì lọt vào trong tai mình.

Lần này đầu của Chung Hân lại một lần nữa đập mạnh vào thành xe.

Một cơn đau từ đầu lan tỏa khắp nơi trên cơ thể của cô, cô dùng hết sức ngã về phía sau để đầu dựa vào thành ghế.

Mắt mình bị sao vậy? Sao mình không thấy rõ?

Chung Hân đưa tay lên trước mắt nhưng cái cô nhìn thấy không phải là mấy ngón tay thon dài mà là một tầng mây mỏng.

Trong lòng còn đang bối rối đột nhiên cánh cửa xe bị một lực mạnh mở toang ra.

Bàn tay cứng như thép của Thần Phong chụp lấy cánh tay cô, kéo cô lê lết ra khỏi chiếc xe tiến vào cửa chính của biệt thự Thần Viên.

Cặp mắt của Chung Hân không nhìn thấy được gì, cô chỉ bước theo sự dẫn dắt của Thần Phong vào trong biệt thự.

Vừa kéo Chung Hân vào đến phòng khách Thần Phong liền ném cô lên ghế sofa, thân thể mảnh mai bị một lực mạnh quăng như đồ vật,

đụng vào cạnh bàn cafe thủy tinh.

- Nói!

Người đàn ông đó với cô có quan hệ gì?

Thần Phong không thể nào kiềm chế được nộ khí của mình, cất giọng hung hăng chất vấn Chung Hân.

Bác Ninh, Tiểu Thu và mấy người giúp việc nghe được thiếu gia lớn tiếng trách móc liền biết Thiếu Phu Nhân xảy ra chuyện.

Mọi người liền bỏ công việc của mình sang một bên, chạy vào phòng khách xem đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy thiếu gia đang đứng trước ghế sofa với thần sắc lạnh lùng trên người được bao trùm bởi hàn khí, còn Thiếu Phu Nhân đang nằm thê thảm trên sofa.

Tiểu Thu nhìn thấy nét mặt nhăn nhó của Chung Hân, liền biết thiếu gia đã khiến cô bị thương.

- Thiếu gia, Thiếu Phu Nhân đã bị.....

- Câm miệng!

Thần Phong không để Tiểu Thu nói hết liền lớn tiếng cắt ngang, anh nhìn mọi người nói với giọng lạnh lùng.

- Lui xuống hết!

Không có lệnh của tôi, cấm vào.

Nghe Thần Phong nói vậy tuy trong lòng mọi người không muốn, nhưng bắt buộc dĩ lui ra ngoài.

Chương 31: Kinh ngạc

Sau khi mọi người lui xuống, Thần Phong một lần nữa nhìn Chung Hân cất giọng hung hăng.

- Nói! hấn và cô có quan hệ gì?

Thần Phong thật sự không hiểu nổi bản thân của mình, đối với người khác anh chưa từng phải nói đến lần thứ hai, nhưng chỉ duy nhất một mình Chung Hân anh không tự chủ lặp lại lời nói của mình.

Nói xong Thần Phong thật bình tĩnh đứng đó nhìn Chung Hân chờ nghe cô giải thích, chắc có lẽ trong trái tim anh đang mong mỏi Chung Hân sẽ cho anh một lời giải thích hợp lý.

Chẳng hạn như: anh đã hiểu lầm anh ấy là chồng của bạn em, hay anh ấy không thích phụ nữ.

Chung Hân nghe anh hỏi vậy trong lòng bối rối, cô không biết phải nên giải thích với Thần Phong như thế nào, cô không thể nói cho anh biết quan hệ giữa Kim Chấn Huy và cô, nhìn vào giao tình giữa Lãnh Đồng và Thần Phong cô chỉ sợ anh sẽ vô tình nói cho Lãnh Đồng biết.

Chung Hân gượng người ngồi dậy để thân thể yếu ớt của mình dựa vào sofa, cô cảm thấy mình giống như một món đồ pha lê bị Thần Phong vô tình hay cố ý làm vỡ nát, trên người cô từ trên xuống dưới đều bị Thần Phong làm tổn thương nhất là ở mắt.

- Anh ấy..... Anh ấy là bạn của tôi.

Lời nói ngập ngừng của Chung Hân khiến Thần Phong nộ khí xung thiên, anh trầm mặc nhìn Chung Hân hừ lạnh một tiếng buông ra lời sĩ nhục đến lòng tự trọng của cô.

- Hừ.....Bạn?

Đối với bạn nào cô cũng lẳng lơ như vậy sao?

Chung Hân không ngờ Thần Phong lại nói cô như vậy, trái tim cô cảm giác rất đau.

Chung Hân chống tay lên ghế sofa, ngồi thẳng người lại nhìn Thần Phong.

- Lẳng lơ!

Mắt nào của anh thấy tôi lẳng lơ với đàn ông khác.

Chung Hân thật sự bị Thần Phong chọc đến muốn điên lên, cảm giác tức giận khiến cô không còn tâm trạng để quan tâm đến đôi mắt của mình.

Nhìn thấy Chung Hân hung hăng cái lại, Thần Phong liền sa sầm mặt.

Chắc có lẽ vì anh nói đúng tâm tư của cô nên Chung Hân mới chột dạ tỏ ra giận dữ.

- Chung Hân ơi là Chung Hân, tôi chưa từng thấy qua phụ nữ đê tiện như cô.

Nhìn thấy đàn ông liền liếc mắt đưa tình, chắc như câu mẹ nào con

nấy.

Mẹ không đường hoàng thì con làm sao trong sáng cho được.

Thần Phong đã từng đọc qua một đoạn tin phỏng vấn Chung Hân trong tờ tạp chí " Người Yêu Âm Nhạc".

Ngòai xuất thân nhà nghèo, họ còn đề cập đến chuyện mẹ của Chung Hân chưa có chồng đã có con.

Thật ra khi nói ra những lời này chính bản thân Thần Phong cũng giật mình kinh ngạc, lời nói ra như bát nước đổ ra ngòai muốn lấy lại cũng không được.

Anh không ngờ những lời thô bỉ như vậy, lại có thể thốt ra từ miệng của Thần Phong anh.

"Chát....."

Trong lúc Thần Phong còn đang ngỡ ngàng một tiếng chát thật lớn vang lên, một bạt tay dán lên gương mặt cương nghị của Thần Phong khiến anh bất ngờ đứng chết trân.

Chung Hân đã trút hết sự đau thương trong lòng mình vào cái bạt tay này, gương mặt nguy hiểm của anh lúc này đã in rõ năm dấu tay cô.

Thần Phong đứng bất động trong giây lát ánh mắt khó tin nhìn chằm chằm vào Chung Hân, anh không ngờ cái gan của cô gái này lại to đến như vậy.

Lửa giận trong lòng Thần Phong sôi lên sùng sục, thân hình vạm vỡ như một con báo xông tới, bàn tay to lớn nâng lên muốn cho Chung Hân ném thử cái tát tai phải như thế nào.

- Thần Phong!

Ai cho phép anh xúc phạm đến mẹ của tôi..... Hic....hic.....

Anh lấy tư cách gì để nói ra những lời đó?

Anh có biết mẹ tôi đã phải trải qua những đau khổ gì không?

Anh có biết đến khi mẹ tôi chết bà cũng không nhắm mắt không?

Hu.....hu...hu.....

Anh là đồ khốn kiếp, tôi đã đắc tội gì với anh?

Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?

Hu.....hu.....hu.....

Chung Hân khóc lóc không ngừng mắng Thần Phong, lúc này toàn thân cô không còn sức lực ngã quy xuống mặt đất.

Chung Hân bây giờ đã hoảng toàn suy sụp, vừa nhớ đến mẹ vừa tức giận chính bản thân mình.

Cô đã trở về Trung Quốc được mấy tháng nhưng chưa làm nên trò trống gì cả, cái cô nhận lấy chỉ là sự tổn thương từ anh.

Càng nói Chung Hân càng khóc dữ dội hơn, tiếng khóc thê lương làm lòng Thần Phong xao xuyên.

Nhìn thấy dáng vẻ khóc lóc thê thảm của Chung Hân, đột nhiên trong lòng Thần Phong cảm giác quặn đau, bàn tay đang ở trên không

trung từ từ hạ xuống.

Lần đầu tiên cô ấy khóc trước mặt mình, anh nhớ rất rõ lần trước khi tay cô bị thương đến chảy rất nhiều máu Chung Hân cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt trước mặt anh, anh biết lần này mình thật sự quá đáng, chắc người cô yêu thương nhất chính là mẹ của mình.

Đột nhiên tiếng khóc nức nở của Chung Hân nhỏ dần không bao lâu căn phòng trở nên yên tĩnh, chỉ còn nghe được tiếng hít thở nặng nề của hai người.

Thân thể mềm yếu của Chung Hân bất ngờ ngã xuống, Thần Phong hoảng hốt xông tới ôm lấy Chung Hân, để đầu cô tựa vào lồng ngực vạm vỡ của anh, bàn tay to lớn vươn ra bảo vệ đầu cô tránh cho va chạm xuống sàn nhà đá hoa cương cứng ngắc.

Thần Phong lay lay thân thể cô vài lần.

- Chung Hân.....Chung Hân

Miệng không ngừng gọi tên cô nhưng Chung Hân đã không còn ý thức, dù anh có nhúc nhích mạnh đến đâu cô cũng không có phản ứng gì.

Thần Phong lập tức bế xốc thân thể nhỏ bé đang nằm bất lực trong lòng mình lên, bước nhanh về phòng vừa đi anh vừa lớn tiếng quát lên.

- Bác Ninh, gọi cho Cao Trí.

Bác Ninh vội vã từ sau nhà chạy tới cung kính đáp.

- Dạ, thiếu gia.

Vừa dứt câu ông liền nhắc điện thoại bàn lên, gọi cho bác sĩ Cao.

Thần Phong với tâm trạng bất ổn bế Chung Hân một mạch lên phòng, anh gấp gáp đá văng cánh cửa phòng ngủ.

Bước vào phòng Thần Phong chợt dừng bước chân của mình, mùi hương của hoa Dạ Lý Hương đã bao trùm cả căn phòng, lúc này anh mới chợt nghĩ ra cặp mắt dịu dàng nhìn xuống người phụ nữ đang nằm yên trong lòng mình.

Chương 32: Xót xa

Thì ra mùi hương tỏa ra từ trên người

cô chính là mùi hoa Dạ Lý Hương, thảo nào anh lại có cảm giác thân thiết đến như vậy.

Thần Phong điều chỉnh lại tâm trạng hoang mang của mình, anh bước từ từ đến cái giường lớn đặt bên phải phòng, trong lúc anh chậm rãi bước tới cặp mắt sắc bén quan sát căn phòng anh đã lớn lên.

Đã mấy tháng anh không quay trở lại nơi này, thật không ngờ cả căn phòng đã khác hẳn lúc xưa.

Kỳ thật những vật dụng trong phòng vẫn như xưa, chỉ có điều lúc trước khi anh trở về đây cái anh cảm nhận được chỉ là sự hiu quạnh cô đơn.

Nhưng bây giờ khi anh đứng ngay trong căn phòng lạnh lẽo này, anh lại cảm giác thoải mái dễ chịu vô cùng.

Những chậu hoa Dạ Lý Hương cùng với mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ hoa đã khiến lòng anh trở nên ấm áp hơn.

Thần Phong đặt Chung Hân nhẹ nhàng xuống giường, anh cẩn thận tháo đôi giày cao gót ra đặt sang một bên, anh đứng lên đi vào phòng tắm vài giây sau anh quay trở lại, trên tay cầm một cái khăn lông thấm nước ấm đã được anh vắt khô.

Thần Phong kéo ghế ngồi xuống bên cạnh giường, ánh mắt phức tạp nhìn Chung Hân.

Lúc này anh mới chợt nhận ra, từ trước tới giờ anh chưa từng thật sự nhìn kỹ cô.

Chung Hân lúc này nhìn vào thật xinh đẹp, anh bị nhan sắc hoàn mỹ của cô mê hoặc.

Thần Phong nhẹ nhàng vươn tay, bàn tay cầm khăn lông gần chạm vào gương mặt cô đột nhiên dừng lại, anh do dự không dám chạm vào cô.

Thần Phong sợ, phải anh sợ người phụ nữ này sẽ thành công khuấy động lòng anh.

Trong lúc Thần Phong còn đang do dự đột nhiên đôi mày thanh tú của Chung Hân bất giác nhíu chặt lại, nhìn thấy cô khó chịu trong lòng anh hiện lên cảm giác không được thoải mái.

Anh dùng khăn lau trán cô, rồi từ từ di chuyển xuống gương mặt cô, anh thật dịu dàng lau đi những giọt nước mắt trong suốt còn đọng lại trên gương mặt nhợt nhạt của cô.

Con ngươi đen nhánh của Thần Phong chợt hiện lên một tầng mây u ám, khi anh nhìn thấy vết bầm tím do tay anh để lại trên gương mặt cô.

Thần Phong mày đã làm gì?

Với một người phụ nữ chân yếu tay mềm, sao mày có thể ra tay mạnh đến như vậy?

Trong lòng Thần Phong cảm giác xót xa, một cảm xúc áy náy chiếm lấy toàn bộ trái tim anh.

Thần Phong đặt cái khăn lông lên trên cái bàn bên cạnh, anh không tự chủ cầm lấy bàn tay mềm mại của Chung Hân.

Vừa chạm vào tay cô, Thần Phong cảm giác được trái tim của mình đập loạn nhịp, đột nhiên Chung Hân nghiêng người khiến Thần Phong bối rối buông tay ta cô ra.

Thần Phong dựa lưng vào thành ghế anh ngồi đó nhìn Chung Hân rất lâu, ánh mắt Thần Phong chợt dừng lại trên cái đầm dạ hội mặc trên người cô.

- Mặc cái này chắc khó chịu lắm.

Giọng nói trầm trầm của Thần Phong vang lên, anh nhích người Chung Hân sang một bên những ngón tay thon dài thản nhiên kéo khoá áo của Chung Hân xuống, anh dịu dàng cởi bỏ cái đầm trên người cô ra.

Nội y màu đen quyến rũ hiện ra trước mắt anh, thần sắc Thần Phong lập tức chuyển biến.

Ánh mắt mờ lung che khuất tầm nhìn sáng suốt của anh, từng đường cong khiêu gợi làm Thần Phong không tài nào khống chế được dục vọng trong lòng mình.

Trong lòng Thần Phong chợt hiện lên sự buồn phiền khó tả, khi anh nhìn thấy phần eo của cô bị bầm tím, chắc có lẽ vì sự va chạm mạnh vừa rồi đã khiến cô bị thương, bàn tay không tự chủ vuốt ve eo cô.

Đột nhiên cánh cửa phòng bị một người nào đó mở toang ra, Thần

Phong liền nhanh tay cầm lấy tấm chăn mỏng che lên thân thể tuyệt đẹp của Chung Hân.

Anh lập tức thu hồi tầm nhìn xót xa của vừa rồi, lui mình cách xa Chung Hân ra trở về dáng vẻ Thần Phong của ngày thường, thật ngạo mạn không quan tâm đến bất kỳ ai.

Một người đàn ông khoảng chừng 25 tuổi trên người mặc một chiếc áo sơ mi màu đen quần jean, dáng vẻ bụi trần trên tay cầm thùng y tế không giống bác sĩ chút nào bước vào.

Cao Trí là bác sĩ riêng của Thần Phong, cũng là người trong Hội Thần Hoa.

Cao Trí không biết rõ ngọn ngành vừa nghe Bác Ninh gọi điện thoại, liền kết luận Thần Phong đã bị thương.

-Phong, cậu.....

Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng Cao Trí chợt khựng lại, khi anh nhìn thấy Thần Phong đang nghiêm trang đứng bên cạnh giường.

Cao Trí liền quan sát Thần Phong từ trên xuống dưới không có chỗ nào giống người bị thương.

Lúc này Cao Trí mới ý thức được có người thứ ba hiện diện trong căn phòng này.

Cao Trí nghi ngờ trong lòng anh đã quen với Thần Phong 6 năm, 6 năm nay anh chưa từng nhìn thấy Thần Phong đưa bất kỳ người phụ nữ nào về nhà.

Lúc này tầm mắt tọc mạch của Cao Trí quan sát người phụ nữ trên

giường, cô ấy thật xinh đẹp, tuy nét đẹp kia không được gọi là nghiêng quốc khuynh thành nhưng nhìn vào thật sự rất thu hút.

À thì ra cô gái này là vợ trên danh nghĩa của Thần Phong, mình đã nhìn thấy cô ấy trên tạp chí.

- Cô ấy bị sao?

Cao Trí liền đặt thùng y tế lên giường bước tới vươn tay định kéo tấm chăn xuống kiểm tra, không ngờ bàn tay còn chưa chạm được tấm chăn đã bị Thần Phong chặn lại.

- Không được đụng vào cô ấy!

Thần Phong nhíu mày nhìn Cao Trí nói, bàn tay cường tráng siết chặt cổ tay của Cao Trí đến muốn đứt lìa ra.

Cao Trí liền hiểu ý lui về phía sau một bước anh nhìn Thần Phong lắc đầu đầy vẻ bất lực.

- Đại ca!

Cậu không cho tôi chạm vào cô ấy thì làm sao tôi có thể chữa trị bây giờ.

Cao Trí nói xong liền quan sát sắc mặt của Thần Phong, kỳ thật Thần Phong cũng biết điều đó nhưng anh thật cố chấp.

Sau vài giây suy ngẫm Thần Phong liền lên tiếng.

- Cậu cần biết gì cứ hỏi tôi.

Nghe Thần Phong nói vậy Cao Trí cũng đành nghe theo, cái tên này

không biết được di truyền cái gen bá đạo này từ ai, anh nhớ rất rõ bác Văn là người thấu tình đạt lý mà.

- Phong, đã xảy ra chuyện gì?

Cao Trí nhìn Thần Phong nghiêm túc hỏi, nếu không cho anh chạm vào người cô ít ra cũng nên cho anh biết cô bị gì.

- Hình như.....đầu và người của cô ấy bị va chạm mạnh vào vật cứng.

Thật ra thì lúc đầu cô bị va chạm vào kính cửa sổ xe anh đã nhìn thấy, nhưng anh nghĩ đó chỉ là chuyện nhỏ nên không quan tâm.

Cao Trí nghe Thần Phong nói vậy liền cầm một cái đèn pin nhỏ bước tới mở mắt của Chung Hân ra rọi thẳng vào, sau khi kiểm tra kỹ anh nhìn thấy dấu bầm tím trên mặt và cổ tay của Chung Hân lúc này được phơi bày ra ngoài.

- Phong, Cậu thật quá đáng làm cô ấy ra nông nỗi này.

Thật không hiểu Thần Phong nghĩ gì, sao có thể làm một người phụ nữ đáng yêu như thế này bị thương nặng đến như vậy.

- Với loại người như cô ấy những vết thương đó chẳng là gì.

Thật ra Thần Phong cũng biết mình đã mạnh tay với cô, nhưng vì lòng tự tôn nên không chịu thừa nhận điều này.

Cao Trí lắc đầu, anh nhìn Thần Phong bằng ánh mắt nghi ngờ.

- Cậu đừng để tôi nói đúng, sau này người phải đuổi theo cầu lụy tình yêu của người ta chính là cậu.

Trong Hội Thần Hoa Cao Trí chính là thuộc hạ của Thần Phong, nhưng hai người là bạn thân nên khi không có người ngoài, sẽ nói chuyện không phân biệt địa vị của đối phương.

- Tôi.... cầu lỵ tình yêu....

Không thể nào!

Thần Phong nói với giọng khẳng định, việc theo đuổi van xin tình yêu từ phụ nữ sẽ không bao giờ có mặt Thần Phong anh.

- Ừ.... Tôi sẽ chống mắt lên mà xem.

Chương 33: Không nhìn thấy

Nói đùa xong Cao Trí liền trở lại dáng vẻ nghiêm túc của một vị bác sĩ chuyên nghiệp, anh nhìn Thần Phong nói với giọng cẩn trọng.

- Phong đầu cô ấy bị va chạm mạnh nên võng mạc mắt đã bị tổn thương, khiến thị lực của cô ấy xảy ra vấn đề.

Nghe Cao Trí nói vậy Thần Phong lo lắng bước tới giữ chặt cánh tay anh.

- Có trị được không?

Thần Phong vừa nói ánh mắt vụn phần lo lắng nhìn vào Chung Hân lúc này vẫn nằm mê mang trên giường.

- Cậu đừng quá lo lắng...

Cao Trí vỗ vỗ tay của Thần Phong trấn an anh, Thần Phong chợt ý thức được phản ứng của mình hơi lố liền buông tay Cao Trí ra hắng giọng nói.

- Ah um.....Tôi nhìn giống lo lắng lắm sao?

Cao Trí thật sự bó tay với người bạn này, quan tâm người ta thì cứ nói cần thiết phải tỏ ra lạnh lùng đến như vậy không?

- Không cậu không hề lo lắng.

Chắc... Chắc....Tôi thấy mắt cô ấy.....

Cao Trí tặc lưỡi cố tình bày ra bộ mặt rất nghiêm trọng, khiến lòng của Thần Phong nóng như lửa đốt.

Thần Phong bị Cao Trí chọc đến không thể kiềm chế được bản thân của mình, anh nóng nảy quát lên.

- Mắt cô ấy như thế nào?

Nói mau!

Chẳng lẽ mắt cô ấy không thể nào nhìn thấy được nữa.

Nhìn thấy nét mặt tái xanh của Thần Phong, Cao Trí biết mình hơi quá đáng, việc này đâu thể đem ra làm trò đùa anh liền nhìn Thần Phong giải thích.

- Mắt cô ấy không nghiêm trọng, thời gian đầu hầu như cô ấy không thể nhìn thấy được gì cả, nhưng tôi sẽ cho cô ấy một số thuốc để uống và thuốc nhỏ mắt vài tuần sau sẽ khỏi.

Còn những vết thương ngoài da, cậu hãy dùng thuốc này bôi lên.

Cao Trí vừa nói vừa đưa cho Thần Phong một tuýp thuốc mỡ, túi thuốc viên màu trắng và một chai thuốc nhỏ mắt.

Thần Phong ngây người vì lời nói của Cao Trí, hiện tại mắt cô ấy sẽ không nhìn thấy gì.

Lúc này anh mới nhớ đến lời nói của Chung Hân trên xe.

-Phong..... Em.....em không nhìn.....

Thì ra cô ấy muốn nói với mình rằng, mắt cô ấy không nhìn thấy rõ.

Sau khi Cao Trí hoàn thành nhiệm vụ của mình, anh liền rời khỏi.

Trước khi đi Cao Trí nghiêm túc căn dặn Thần Phong.

- Phong, tuy nói là vết thương không đáng ngại nhưng cũng phải được chăm sóc tận tình.

Không thể để mắt của cô ấy bị thêm tổn thương gì hoặc thấm nước, bằng không hậu quả sẽ khó mà lường.

- Tôi biết.

Thần Phong chậm rãi nói, sau khi đưa Cao Trí ra cửa Thần Phong ngồi trầm lặng bên cạnh giường, gương mặt tuấn lãng giờ chỉ còn lại sự phân vân, anh thật sự không hiểu cảm xúc hiện giờ trong lòng mình là gì.

Anh cảm thấy thương hại cho cô, hay cảm thấy áy náy vì hành vi của mình, hoặc trái tim của anh đã rung động vì cô?

Suy nghĩ này vừa loé lên trong đầu Thần Phong, liền bị anh viện cớ bác bỏ.

Không! Không thể nào.

Mình không thể nào động lòng với cô ấy được, người trong lòng mình chỉ duy nhất một mình Hân Nhi mà thôi, trước kia là như vậy hiện giờ cũng vậy và sau này cũng sẽ như vậy.

Thần Phong cảm thấy vô cùng phiền não, anh nâng tay day day huyết thái dương của mình.

Bàn tay bất giác thò vào trong túi quần tây lấy ra một điếu cigar thượng hạng.

Anh theo thói quen định mời lên điếu thuốc, vào giờ phút này chỉ có mùi cay đắng nồng nàn của điếu cigar mới có thể khiến đầu óc của Thần Phong tỉnh táo lại.

Cái bật lửa trên tay anh mới vừa quẹt lên, ánh mắt Thần Phong vô tình nhìn vào Chung Hân.

Tuy Chung Hân không nói ra miệng nhưng anh biết cô không thích mùi hương nồng nặc của cigar trên người anh.

Thần Phong chán nản đặt cái bật lửa cùng với điếu cigar lại trên bàn, đứng lên đi thẳng vào phòng tắm.

Thần Phong không hề hay biết mình đã vì Chung Hân, nên không mời lên điếu cigar đó.

Sau khi tắm xong tâm trạng của Thần Phong đã chuyển biến tốt hơn, anh mặc trên người cái áo choàng tắm màu trắng, mái tóc ngắn gọn còn đọng lại những giọt nước trong suốt khiến gương mặt tuấn lãng càng tỏa ra sự hấp dẫn mê ly.

Anh thản nhiên bước tới cầm lấy tuýp thuốc mỡ do Cao Trí để lại mở nắp ra, bàn tay quẹt một ít thuốc cẩn thận thoa lên hai bên má của Chung Hân.

Thần Phong di chuyển ngón tay của mình thật nhẹ nhàng, nhẹ đến nỗi Thần Phong cũng phải kinh ngạc anh không ngờ mình cũng có lúc tỉ mỉ như bây giờ.

Thần Phong thoa xong phần mặt anh kéo nhẹ cái chăn xuống, cặp mắt tự trách nhìn vào phần eo của cô, bàn tay chợt run lên khi anh chạm vào làn da vốn dĩ trắng như tuyết nhưng bây giờ đã bị anh làm tím xanh.

Không ngờ cô gái này lại có sức chịu đựng kinh khủng đến như vậy.

Sau giấc ngủ say một ngày một đêm, Chung Hân bị tiếng chim hót ngoài cửa sổ đánh thức, cô cố gắng mở mí mắt nặng trĩu của mình ra.

Chung Hân hoảng sợ trước cảnh tượng tối đen như mực.

Sao mình không nhìn thấy gì cả?

Mắt mình bị sao rồi, chẳng lẽ bị mù rồi sao?

Chung Hân kinh hãi khi nghĩ đến điều này, cô quỳnh quáng ngồi bật dậy bàn tay mềm mại sờ soạng khắp nơi trên mặt cô.

Chạm phải miếng băng vải dày cộm che lại đôi mắt của cô, Chung Hân càng thêm sợ hãi.

Bàn tay thon dài lập tức vươn ra phía sau đầu muốn tháo xuống miếng vải kia, cô phải xem thử mình có nhìn thấy được gì không.

Đột nhiên một bàn tay cứng tráng ấm áp chụp lấy hai tay cô, chặn hành động của cô lại.

- Thiếu Phu Nhân, mắt chị đã bị tổn thương, nhưng chị đừng sợ bác sĩ nói chỉ cần dùng thuốc đúng giờ qua vài tuần sẽ hồi phục lại như xưa.

Tiểu Thu đứng bên cạnh nhìn Chung Hân lúc này sợ đến xanh cả

mặt lên tiếng.

Chung Hân nghe Tiểu Thu nói vậy tâm trạng mới trở nên ổn định hơn, bàn tay đang giữ chặt tay cô lúc này mới từ từ buông lỏng ra.

Chung Hân đột nhiên nhớ đến chuyện diễn ra trước khi cô ngất đi.

Lúc đó mình và Thần Phong đang cãi nhau dữ dội, mình còn vô tình tát anh ấy một cái.

Chắc anh ấy giận mình lắm, mình không cố tình nhưng tại sao anh ấy lại nói mẹ mình như vậy.

Nghĩ đến đây sắc mặt của Chung Hân liền trở nên sần nảo, cô vươn tay ra trước mặt muốn cầm lấy tay của Tiểu Thu.

Tiểu Thu liền hiểu ý vươn tay ra nắm lấy tay cô.

- Tiểu Thu, thiếu gia có ở nhà không?

Chắc anh ấy giận chị lắm có phải không?

Tiểu Thu không trả lời Chung Hân ngay, cô chuyển tầm mắt của mình lên người Thần Phong lúc này đang ngồi im lặng bên cạnh, nhìn thấy Thần Phong lắc đầu Tiểu Thu đành nói.

- Sau khi Thiếu Phu Nhân ngất đi thiếu gia cũng đã rời khỏi Thần Viên, đến hôm nay vẫn chưa về.

Còn về phần thiếu gia có giận Thiếu Phu Nhân không, việc đó em thật sự không biết.

Trong lòng Chung Hân hiện lên cảm giác thất vọng vô cùng, niềm hy

vọng nhỏ nhỏ trong lòng cô đã bị lời nói của Tiểu Thu làm tiêu tan, quả như cô dự đoán Thần Phong sẽ không bao giờ quan tâm đến cô, dù chỉ là cái liếc mắt nhìn cô anh cũng cảm thấy lãng phí công sức.

Lòng của Thần Phong chợt chìm xuống đến tận đáy biển Thái Bình Dương, khi anh nhìn thấy vẻ mặt không còn kỳ vọng đối với anh của cô.

Chương 34: Hạnh phúc

Tiểu Thu đứng im lặng một bên trong lòng thật sự không hiểu.

Tại sao thiếu gia lại không muốn cho Thiếu Phu Nhân biết, thiếu gia quan tâm đến Thiếu Phu Nhân?

Rõ ràng thiếu gia rất khẩn trương từ hôm qua đến bây giờ thiếu gia chưa hề rời khỏi Thiếu Phu Nhân nửa bước.

Tiểu Thu lắc đầu trong vẻ bất lực, cô không thể nào hiểu nổi tâm tình của thiếu gia.

Cứ như vậy Thần Phong đã ở bên cạnh Chung Hân suốt, anh căn dặn Tiểu Thu thay anh trả lời những câu hỏi của Chung Hân.

Những việc như đút ăn bôi thuốc đều do một tay Thần Phong phụ trách.

Chỉ duy nhất việc tắm rửa và nhỏ thuốc vào mắt của Chung Hân, anh mới lánh mặt để một mình Tiểu Thu làm.

- Tiểu Thu, ngoài em ra người luôn ở bên cạnh chăm sóc cho chị là ai vậy em?

Trong lúc Tiểu Thu đang nhỏ mắt cho Chung Hân đột nhiên Chung Hân nghi ngờ hỏi.

Câu hỏi của Chung Hân khiến Tiểu Thu bất ngờ, không biết phải trả lời như thế nào.

Suy nghĩ một chút Tiểu Thu đành bịa chuyện cho Chung Hân một câu trả lời.

- Cậu ấy là người giúp việc mới đến, nhưng thật tội nghiệp cậu ấy bị câm không nói chuyện được.

Nghe Tiểu Thu nói vậy trong lòng Chung Hân cảm thấy không thuyết phục cho lắm.

Chắc Tiểu Thu có điều khó nói nên mới cố tình che giấu, vậy cô sẽ không làm khó Tiểu Thu.

Cứ như vậy Chung Hân đã cùng Thần Phong ở bên cạnh nhau suốt quãng thời gian 6 tuần.

Lần đầu tiên trong đời Thần Phong bỏ ra công sức cùng với thời gian để chăm sóc một người, nhiều lúc anh thật khâm phục bản thân của mình.

Anh chưa từng nghĩ qua mình lại có sức nhẫn nại đến như vậy, nhưng đó là do anh cam tâm tình nguyện nên Thần Phong không hề cảm thấy khó chịu hay mệt mỏi, ngược lại trong lòng anh còn loé lên một niềm vui thầm kín.

Hôm nay không biết vì sao thời tiết lại trở nên lạnh buốt, bầu trời ảm đạm với những tầng mây xám khiến người nhìn vào cảm thấy buồn theo.

Chắc có lẽ vì mùa Đông sắp tới nên vạn vật xung quanh cảm nhận được sự buồn bã của sự lạnh giá, tiếng chim hót đã không còn thanh thoát như thường ngày.

Thần Phong mới vừa tắm xong anh mặc trên người áo sơ mi trắng quần tây đen, bên ngoài khoác cái áo len mỏng màu xám cổ chữ V thật thoải mái, từ lúc mắt Chung Hân bị thương Thần Phong luôn theo sát bên cạnh chăm sóc cho cô, tối anh đợi đến khi Chung Hân ngon giấc Thần Phong mới quay trở lại thư phòng nghỉ ngơi.

Mấy tuần này thư phòng được Thần Phong xem như phòng ngủ chính của mình.

Thần Phong sấy khô mái tóc ướt đẫm, anh liền quay trở lại phòng ngủ chính để tìm Chung Hân.

Thật lạ chắc có lẽ vì thời gian gần đây Chung Hân luôn quanh quẩn bên cạnh anh, nên chỉ vừa vắng cô một chút trong lòng anh liền cảm thấy nôn nao.

Bước vào cửa phòng ngủ việc đầu tiên Thần Phong làm chính là tìm kiếm bóng dáng mảnh mai đã in sâu vào lòng anh, từ lúc nào ngay chính bản thân anh cũng không biết.

Thần Phong đảo cặp mắt sắc bén một vòng qua căn phòng tràn đầy sức sống bởi sự hiện diện của Chung Hân, không nhìn thấy cô đâu trong lòng anh chợt hiện lên cảm giác bất an, anh bước nhanh vào phòng tắm tìm cũng không thấy cô.

Thần Phong gấp gáp rời khỏi phòng định xuống lầu tìm cô, vừa bước ra khỏi cửa tiếng nhạc êm dịu từ đâu truyền đến làm bước chân hối hả của Thần Phong chợt bước chậm theo điệu nhạc.

Thần Phong bước đi thận trọng xuống lầu, đứng giữa cái cầu thang rộng lớn Thần Phong nhìn thấy Chung Hân với cái đầm màu trắng ngồi trước cây đàn dương cầm màu đen đặt ngay chính giữa phòng khách.

Sống chung với cô một thời gian Thần Phong mới nhận ra, hai màu Chung Hân thích nhất chính là màu trắng và đen.

Trong tủ áo của Chung Hân có rất nhiều bộ y phục đủ màu đủ kiểu của những thương hiệu thời trang nổi tiếng do Bác Ninh chuẩn bị.

Nhưng ngoài những bộ đồ màu trắng đen ra những bộ khác Chung Hân chưa từng chạm tới.

Hôm nay vừa tỉnh giấc Chung Hân biết mắt của mình đã khỏi, trong lòng cô thật vui nhưng niềm vui nhỏ bé đó không giữ được bao lâu khi cô nghĩ đến việc, nếu Thần Phong biết mắt cô đã khỏi anh sẽ không còn quan tâm đến cô nữa.

Chung Hân không phải là loại phụ nữ nhu nhược, tuy Thần Phong và Tiểu Thu cố tình giấu không cho cô biết người luôn chăm sóc cô chính là Thần Phong nhưng Chung Hân có thể cảm nhận được.

Từ cái chạm tay cho đến mùi hương đặc trưng của riêng anh và cả mùi

cigar cuba luôn khiến cô khó chịu, dù Thần Phong có cố gắng che giấu mỗi khi anh hút cigar xong Thần Phong liền dùng dầu cologne để che đi, nhưng Chung Hân vẫn có thể ngửi ra.

Mấy tuần nay Chung Hân cảm thấy thật hạnh phúc, cô được anh chăm sóc tận tình, nâng niu cô trong lòng bàn tay.

Tuy trong lòng Chung Hân biết Thần Phong lo lắng cho cô vì anh cảm thấy có lỗi, anh muốn bù đắp vì mình đã khiến mắt cô bị thương, nhưng Chung Hân vẫn vô cùng sung sướng chỉ cần anh đối xử dịu dàng với cô, dù sự dịu dàng đó xuất phát từ sự áy náy Chung Hân

cũng cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Trong lòng phiền não Chung Hân liền muốn tìm đến đàn dương cầm để làm lắng dịu tâm hồn của cô.

Một bản nhạc giao hưởng bất giác vang lên trong ngôi biệt thự rộng lớn, Tiểu Thu từ nhà bếp bước lên trên tay cầm một ly nước trái cây.

Bước chân cô dừng lại khi cô nhìn thấy thiếu gia đứng ngây người trên cầu thang nhìn xuống Thiếu Phu Nhân bằng ánh mắt yêu thương, trên gương mặt Tiểu Thu liền hiện lên một nụ cười vui vẻ, cô lui ra để không gian riêng tư lại cho hai người.

Thần Phong bị dáng vẻ thoát tục cùng với tiếng đàn mê ly thu hút, anh bước chậm rãi xuống lầu.

Khi bước ngang qua ghế sofa, bàn tay mạnh mẽ thản nhiên cầm lấy cái áo khoác đặt trên thành ghế sofa.

Chung Hân vì mãi mê đánh đàn toàn bộ sự chú ý của cô đều đặt vào bản nhạc, nên không biết có người đứng sau lưng cô.

Một cái áo choàng ấm áp được phủ lên đôi vai nhỏ làm Chung Hân bất ngờ xoay mặt lại, tiếng đàn êm dịu cũng dừng lại trong giây lát đó, qua miếng vải che mỏng Chung Hân có thể nhìn thấy được gương mặt cương nghị của Thần Phong.

Nhìn vào thần sắc của anh không có gì khác biệt với trước đây, nét mặt điển trai luôn hiện lên ý cười khiến trái tim của Chung Hân nháy loạn nhịp.

Thần Phong không biết Chung Hân đã nhìn thấy được anh vẫn giữ thái độ im lặng ngồi xuống bên cạnh cô, bàn tay cường tráng đặt lên

phím đàn.

Anh sờ nhẹ nhàng lên từng nốt nhạc, đã hơn 6 năm anh không chạm đến đàn dương cầm.

Từ lúc Lãnh Thiên Hân đột nhiên biến mất Thần Phong cũng chẳng còn hứng thú đến đàn dương cầm.

Chắc có lẽ như người ta thường nói, những người yêu âm nhạc thường là người với nội tâm ấm áp cảm xúc dâng trào.

Từ lúc Lãnh Thiên Hân không rõ tung tích lòng của Thần Phong coi như đã chết, những cảm xúc ngọt ngào của trước đây đã không còn nữa cái còn đọng lại trong trái tim anh chính là sự tuyệt vọng cùng với nỗi nhớ nhung.

Tiếng đàn ngọt ngào truyền cảm vang lên trong không gian tĩnh mịch, từng nốt nhạc Thần Phong đàn ra như hơi ấm truyền vào tận trái tim của Chung Hân.

Chương 35: Do dự

Đúng, chính là bản nhạc này bản nhạc mà anh đã dạy cô đàn trước đây.

Năm xưa khi cô nghe Thần Phong đàn, lúc đó cô vẫn chỉ là một đứa bé thơ ngây không hiểu sâu xa vào tình cảm.

Bây giờ cô đã trưởng thành, đã thấu hiểu cái gọi là tầm nhìn vô hạn.

Một bản nhạc hay không chỉ dừng lại ở chỗ nhịp điệu lưu loát hoặc tiếng nhạc hoà âm hay, cái thật sự đi sâu vào tận đáy lòng của người nghe chính là tình cảm sâu thẳm bất diệt trong bản nhạc, nó mang lại cho người nghe cảm xúc như hồn bay cực lạc chỉ có thể gửi gắm tâm linh vào tiếng nhạc vu vơ.

Thần Phong! anh đã trở về một Thần Phong ấm áp mà em biết trước đây.

Chung Hân ngồi một bên nhìn Thần Phong đến ngây cả người nét mặt say mê chìm đắm vào bản nhạc của anh tỏa ra mị lực thu hút toàn bộ tâm trí của cô.

- Ah um.....

Hứa Thừa Anh mang gương mặt bất đắc dĩ từ ngoài cửa chính đi vào, cắt ngang tâm tình thoải mái của hai người.

Thật ra nếu chuyện không quan trọng Hứa Thừa Anh cũng không muốn quấy rầy đến Thần Phong và Chung Hân.

- Thần Tổng, công ty có chuyện gấp cần ngài đích thân xử lý.

Hứa Thừa Anh nhìn Thần Phong cung kính nói, ánh mắt xin lỗi quét ngang Chung Hân.

Hứa Thừa Anh biết rất hiếm có dịp Thần Phong lại dịu dàng ân cần đến Chung Hân, nhưng anh lại phá đám hai người.

Không biết vì sao khi nhìn vào Chung Hân, Hứa Thừa Anh lại có cảm giác anh có trách nhiệm phải che chở cho cô.

Thần Phong nghe Hứa Thừa Anh nói vậy liền xoay người nhìn Hứa Thừa Anh bằng ánh mắt tức giận.

Đột nhiên Thần Phong nhớ đến điều gì đó liền chuyển tầm mắt của mình vào Chung Hân lúc này đang ngồi bên cạnh.

Anh nhíu mày ánh mắt nghi ngờ quan sát Chung Hân.

Nhìn thấy nét mặt trầm tĩnh không một tia kinh ngạc của Chung Hân khi nghe Hứa Thừa Anh gọi mình.

Thì ra cô ấy đã biết mình luôn ở bên cạnh cô ấy.

Trong lúc này cô giúp việc trên tay cầm một bó hoa hồng màu đỏ thật lớn bước vào.

Nhìn thấy Thần Phong gương mặt của cô giúp việc chột hiện lên sự khó xử.

Trong lòng không biết phải làm sao, không mang hoa vào lỗ hoa này của người quan trọng gửi đến thì cô nhất định sẽ bị mắng, còn ở

trước mặt của thiếu gia mà đem hoa của người khác tặng cho Thiếu Phu Nhân thì thiếu gia nhất định sẽ nổi trận lôi đình.

Nhìn thấy vẻ ngập ngừng ấp a ấp úng của cô giúp việc, Thần Phong liền nhăn mặt ánh mắt nguy hiểm nhìn cô ta, khiến đôi chân của cô giúp việc đứng không vững.

- Hoa gửi cho ai?

Thần Phong nhìn cô giúp việc nói với giọng lạnh lùng, làm cô giúp việc sợ hãi toàn thân run lên.

Cô bước đi chậm rãi đến trước mặt hai người nói với giọng sợ sệt.

- Dạ...dạ.... Thiếu gia.

Hoa là gửi tặng cho Thiếu Phu Nhân.

Cô giúp việc vừa nói xong liền đặt bó hoa hồng lớn vào trong tay của Thần Phong, rồi ba chân bốn cẳng chạy nhanh ra ngoài.

Thần Phong không quan tâm đến cô giúp việc cái anh để tâm chính là tấm thiệp màu trắng trên bó hoa hồng đỏ nhìn thật chướng mắt.

Thần Phong liền mở tấm thiệp ra xem.

Gửi tặng Chung tiểu thư.

Tôi mới từ Pháp trở về nghe trợ lý nói mắt cô đã bị thương, tôi không tiện đến thăm đành gửi hoa tặng thay cho lời quan tâm.

Chúc cô mau chóng hồi phục.

Ngạo Thiên.

Nhìn thấy cái tên Ngạo Thiên kia trong lòng Thần Phong liền cảm thấy khó chịu, lại còn kiềm theo những lời quan tâm ân cần không xem anh ra gì.

Ánh mắt nguy hiểm của vừa rồi được thay thế bởi sự lãnh khốc.

Thần Phong lập tức vò nát tấm thiệp trên tay mình quăng xuống mặt đất.

Chung Hân luôn chăm chú nhìn anh, cô không biết người tặng hoa là ai đã viết những gì sao lại khiến Thần Phong nổi giận đến như vậy.

Nhìn thấy Thần Phong giận đến muốn dùng tay bóp nát bó hoa hồng kia, Chung Hân hoảng hốt vươn tay cầm chặt tay anh chặn hành động của anh lại.

- Phong, cẩn thận hoa Hồng có gai.

Chung Hân bất chợt nói ra những lời lo lắng trong lòng mình, vừa nói xong cô vô cùng hối hận rút tay về cúi đầu không dám nhìn anh.

Tòan thân Thần Phong cứng đờ anh ngậy người nhìn cô, ánh mắt lãnh khốc càng thêm lạnh lẽo.

Đột nhiên Thần Phong nhếch môi cười nguy hiểm, anh đứng lên ném bó hoa hồng xuống mặt đất cánh hoa tươi tắn xinh đẹp bị va chạm mạnh văng ra tứ tung dưới sàn nhà.

- Chung Hân, cô giỏi lắm!

Thần Phong gầm lên trong cơn thịnh nộ, giọng trầm thấp kiềm theo

sự cảm phẫn làm Hứa Thừa Anh đứng bên cạnh không hiểu việc gì xảy ra, ánh mắt sắc bén liền nhìn Tiểu Thu lúc này vì nghe tiếng thiếu gia gầm thét nên hối hả từ nhà bếp chạy vào.

Tiểu Thu nhìn Hứa Thừa Anh lắc đầu nhún vai, tỏ ra chính mình cũng không rõ.

Chung Hân không nói gì, cô biết mình đã sai.

- Cô xem tôi là thằng hề sao?

Thần Phong tóm lấy cánh tay của Chung Hân kéo xốc cô lên, Chung Hân đau đớn bị anh lôi dậy.

Ánh mắt thâm thúy của Thần Phong như tia x quang xuyên thấu trái tim cô làm nó không tự chủ đập dữ dội, cô cúi đầu nói khẽ.

- Xin lỗi.

Thần Phong nghe Chung Hân nói vậy sự giận dữ trong lòng không hề suy giảm ngược lại còn bùng nổ lên.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Hứa Thừa Anh và Tiểu Thu, Thần Phong

nâng tay kéo mạnh miếng vải che mắt của Chung Hân ra vứt sang một bên.

- Thiếu gia.....

Tiểu Thu quỳnh quáng kêu lên, trong lòng sợ thiếu gia sẽ làm Thiếu Phu Nhân bị thương.

Thần Phong nhìn Tiểu Thu nhú mày trợn mắt làm Tiểu Thu hoảng sợ lui mình về phía sau không dám nói gì thêm.

- Tôi phải khâm phục cô, đóng kịch một cách tài tình.

Kể cả Thần Phong tôi cũng bị cô quay vòng vòng như chong chóng.

Càng nghĩ Thần Phong càng thấy mình ngu ngốc bị cô lừa, vậy mà mấy tuần nay anh luôn vì cô mà lo lắng, luôn theo bên cạnh chăm sóc sợ cô không nhìn thấy tự làm mình bị thương.

- Không phải như anh nghĩ đâu, tôi mới vừa nhìn thấy lại vào sáng hôm nay.

Vừa rồi tôi định nói cho anh biết.....

Lời nói của Chung Hân nhỏ dần đi, bàn tay Thần Phong đang nắm chặt cổ tay cô càng siết chặt hơn, ánh mắt như ngọn lửa nhìn chăm chăm vào cô làm Chung Hân bối rối sụp mắt.

- Định cho tôi biết?

Hừ.....theo tôi thấy thì cô không hề có ý định nói với tôi.

Chung Hân nghe anh nói vậy không còn lời lẽ gì để biện bạch, đúng như lời Thần Phong nói cô thật sự đã do dự không biết có nên nói cho anh biết không.

Cô sợ anh sẽ bỏ mặc không quan tâm đến cô nữa.

Nhìn thấy bộ dạng ngập ngừng của Chung Hân, Thần Phong biết ngay những gì mình nghĩ là đúng.

Cô thật không đáng nhận được sự quan tâm từ anh.

Thần Phong cảm thấy lòng tự tôn của mình bị Chung Hân đánh tan, cô khiến anh cảm thấy bẽ mặt trước mặt mọi người.

Thần Phong nâng tay lên muốn dán vào gương mặt trắng như tuyết của Chung Hân một bạt tai.

Chung Hân nhìn thấy bàn tay của Thần Phong từ trên không trung tiến đến gần gương mặt của mình, Chung Hân không hề lẩn tránh vì cô biết một người háo thắng với lòng tự trọng cao hơn hẳn người khác như Thần Phong, bị một người phụ nữ lừa dối sẽ cảm thấy xấu hổ vô cùng, còn ở ngay trước mặt trợ lý tùy thân của anh.

Chương 36: Đau lòng

Ánh mắt của Thần Phong tối lại, đóm lửa trong mắt anh cũng từ từ dập tắt khi anh nhìn thấy Chung Hân đứng yên đó ngược gương mặt xinh đẹp của mình lên, hai hàng mi dài khép chặt lại đoán nhận cái tát của anh.

Khi bàn tay của Thần Phong gần chạm vào gương mặt của Chung Hân không biết vì sao trong lòng Thần Phong lại do dự.

Đột nhiên Thần Phong dừng lại động tác của mình, thay vì cái tát tai đầy phần nộ Thần Phong hạ bàn tay to lớn của mình xuống xô mạnh Chung Hân ra, thân thể mảnh mai bất lực ngã về phía sau cánh tay đập mạnh vào cây đàn dương cầm.

Chung Hân không hề kêu than đau đớn, cô chỉ mở to đôi mắt long lanh nhìn thẳng vào gương mặt giận đến tái xanh của Thần Phong trong vẻ bất ngờ.

Nhìn thấy Chung Hân ngã mạnh xuống mặt đất cánh tay cũng vì vậy mà bị tổn thương, Thần Phong ngơ ngàng nhìn vào bàn tay của mình.

Lúc này Thần Phong mới ý thức được bàn tay của anh đang run dữ dội, anh lập tức để bàn tay xuống bên hông cố kiềm chế không để ai nhận ra điều này.

Anh đã từng khiến Chung Hân bị thương nặng hơn gấp bội, nhưng không biết vì sao lần này trong lòng anh lại cảm giác xót xa.

Chung Hân bị anh xô mạnh ngã xuống đất, trong lòng không hề oán hận anh.

Cô là người biết nếu đã làm sai ắt phải lãnh hậu quả cho việc mình đã làm.

Chung Hân chống tay xuống mặt đất cố gắng ngồi dậy, cô nhìn Thần Phong bằng ánh mắt dịu dàng không hề có sự giận dữ hay ác cảm của trước đây.

- Xin lỗi.

Lại một lần nữa Chung Hân thật lòng nói ra lời xin lỗi, toàn thân Thần Phong run lên khi anh nhìn thấy nét mặt đau đớn nhưng cố tình tỏ ra không sao của cô.

Anh biết vừa rồi vì giận quá nên anh đã ra tay rất mạnh, nhưng Chung Hân không hề rơi một giọt nước mắt.

Trái tim của Thần Phong đột nhiên thắt lại, một cảm giác đau thấu tâm can làm Thần Phong không rõ nguyên nhân.

Chẳng lẽ mình vì cô ấy mà đau lòng? Mình chưa từng có cảm giác này trước đây.

Chung Hân không đợi Thần Phong nói gì thêm liền xoay người lại lặng lẽ đi lên lầu, cô chỉ sợ nếu mình còn ở lại sẽ khiến Thần Phong càng thêm phẫn nộ.

Thần Phong đứng chết lặng nhìn theo bóng dáng mảnh mai của cô, lúc này tâm trạng của Thần Phong vô cùng phức tạp, anh không biết trong lòng mình thật sự muốn gì đành cùng Hứa Thừa Anh rời khỏi Thần Viên.

Ngồi trên xe Hứa Thừa Anh không dám nói gì chỉ lặng lẽ nhìn Thần Phong qua gương chiếu hậu.

Thần Phong ngồi dựa đầu vào ghế nhắm mắt lại định thần, nét mặt phiền muộn làm Hứa Thừa Anh thờ dài trong vẻ bất lực.

Dáng vẻ đau lòng của Chung Hân cứ hiện lên trong đầu anh, càng khiến Thần Phong phiền muộn hơn anh nâng tay xoa xoa huyết thái dương.

Thật ra trong lòng Thần Phong

cứ ngỡ mình giận đến như vậy là vì Chung Hân lừa gạt anh, nhưng Thần Phong không hề biết nguyên nhân thật sự khiến anh nộ khí xung thiên chính là tãm thiệp của Ngạo Thiên.

Lời quan tâm của Ngạo Thiên khiến Thần Phong mất đi lý trí.

Phải Thần Phong anh đang ghen, ghen mà chính bản thân anh cũng không hay biết.

- Chủ nhân, vợ và con của tên tài xế đã được người của Lăng Triều đưa về.

Đang đợi chủ nhân đến thăm vấn.

Ánh mắt của Thần Phong vẫn khép chặt, không nói gì chỉ gật nhẹ đầu.

Hiện tại cái anh không muốn đối mặt nhất chính là cái chết của Lãnh Thiên Hân.

Sau khi Thần Phong rời khỏi biệt thự Thần Viên, Chung Hân luôn nhất mình trong phòng, Bác Ninh và Tiểu Thu lo lắng vô cùng hai người thay phiên nhau đem thức ăn lên phòng cho cô.

Tiểu Thu trên tay cầm khay thức ăn chiều bước vào phòng đập vào mắt cô chính là Chung Hân, bóng dáng mảnh mai yếu ớt ngồi suy tư trước cửa sổ sát mặt đất, cửa sổ lớn được cô mở toang ra làn gió mạnh thổi tung bay mái tóc dài của cô khiến Chung Hân càng xinh đẹp mê người hơn.

Tuy gió lạnh nhưng không lạnh bằng trái tim của Chung Hân hiện giờ, cô ngồi bất động ánh mắt chờ mong nhìn ra cổng chính mong rằng Thần Phong sẽ nguôi giận qua trở về biệt thự Thần Viên.

- Thiếu Phu Nhân, chị dùng một ít canh tẩm bổ cả ngày nay chị chưa ăn gì cả.

Tiểu Thu vừa nói vừa đặt khay thức ăn xuống cái bàn bên cạnh, ánh mắt đau lòng nhìn vào cánh tay bị thương đang được băng lại của Chung Hân.

Chung Hân lắc đầu ánh mắt không hề rời khỏi cổng biệt thự, lúc này đang vươn cánh tay lớn để chờ đợi chủ nhân của ngôi biệt thự quay trở về.

Một tháng sau 12 giờ khuya Thần Phong ngồi trên xe được Hứa Thừa Anh đưa đến bar Midnight, ánh trăng trên bầu trời lúc này tỏa sáng hơn bất kỳ lúc nào hết, hàng cây xanh với những chiếc lá óng ánh lấp lánh dưới ánh trăng sáng, khiến tâm trạng não nùng của Thần Phong càng thêm sâu thẳm.

Ánh mắt sắc bén cứ nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn vào con đường tối om vắng vẻ không một bóng người.

Đột nhiên điện thoại di động trong túi áo của Thần Phong vang lên.

"Reng.....reng.....reng...."

Hiện tại tâm trạng của Thần Phong không tốt, anh đã lánh mặt Chung Hân cả tháng nay đều này cứ luôn khiến lòng anh khó chịu.

Thần Phong nhíu chặt đôi lông mày,

không có ý định bắt máy.

Điện thoại dừng lại một chút rồi reo thêm lần nữa.

"Reng.....reng.....reng...."

Thần Phong nhíu mày khó chịu anh bực bội lấy cái điện thoại thật phiền phức cứ reng không ngừng ra, anh định ném nó ra ngoài cửa sổ, nhưng khi nhìn thấy hai chữ Lăng Triều nhấp nháy trên màn hình, Thần Phong bất đắc dĩ bắt máy.

Thần Phong biết nếu không có chuyện quan trọng Lăng Triều sẽ không làm phiền đến anh.

- Chuyện gì?

Giọng nói lạnh lùng của Thần Phong vang lên khiến Lăng Triều hơi bất ngờ.

- Chủ nhân, Triệu Sang và vài người bạn đến sông bạc của chúng ta.

Hắn chơi rất lớn, hiện tại còn đang ở trong phòng VIP trên tầng 5.

Lăng Triều cung kính báo cáo với Thần Phong.

Thần Phong ngẫm nghĩ một chút ánh mắt hiện lên tia sáng cất giọng lạnh lùng.

- Tốt! cứ để cho hấn thắng, đợi đến khi nhiệt huyết của hấn sôi trào liền khiến hấn thua một cách thê thảm.

Nghe Thần Phong nói vậy Lăng Triều liền hiểu ý, chủ nhân suy nghĩ thật thâm sâu.

- Chủ nhân yên tâm, thuộc hạ sẽ đợi đến lúc hấn thua không còn một xu, sẽ cho hấn vay một số tiền lớn.

Nghe Lăng Triều nói vậy sắc mặt của Thần Phong chợt hiện lên tia độc ác.

- Bắt hấn phải đem tính mạng của mình thế chấp.

Theo quy luật của Hội Thần Hoa, nếu người thiếu tiền không thể trả, thì Hội Thần Hoa nói cho đúng hơn là Thần Phong có thể lấy mạng của họ bất cứ lúc nào.

Thần Phong nói xong liền cúp máy, anh thản nhiên quăng cái điện thoại lên ghế bên cạnh.

Sự phiền muộn trong lòng Thần Phong vì cú điện thoại này đã tiêu tan đi phần nào.

Xe dừng lại trước cửa bar Midnight, Hứa Thừa Anh liền bước xuống trên tay cầm một cái áo khoác cung kính mở cửa xe ra mời Thần Phong.

Thần Phong vừa chạm chân xuống con đường lạnh lẽo như lòng anh, liền được Hứa Thừa Anh ân cần khoác cho anh một cái áo choàng dày cộm, mùa đông tại Thành Phố X này rất lạnh cơn lạnh từ trong xương tủy lạnh ra không thể vì cái áo choàng đắt tiền này làm ấm áp chỉ có thể giúp che đi cơn gió lạnh của bên ngoài.

- Chủ nhân, để thuộc hạ đi theo ngài.

Hứa Thừa Anh biết thói quen của Thần Phong, mỗi khi anh đến bar Midnight chỉ thích ở một mình không muốn có sự hiện diện của người khác, nhưng dạo gần đây trong giới hắc đạo có tin đồn.

Có người đã dùng 20 triệu đô la để mua mạng của thủ lĩnh Hội Thần Hoa.

Ở Thành Phố X này Hội Thần Hoa giống y như một bầy sư tử đang ngủ say, Thần Phong chính là con sư tử đầu đàn, chỉ cần có người không biết chết dám thị uy đắc tội với anh con sư tử ngủ yên kia sẽ lập tức giật mình tỉnh giấc hủy diệt tất cả những gì kinh động đến nó.

- Không cần!

Cậu về trước đi tôi sẽ tự mình lái xe về.

Thần Phong với nét mặt kiên định

vừa nói vừa đưa tay ra trước mặt Hứa Thừa Anh, Hứa Thừa Anh thấy vậy đành miễn cưỡng cung kính đưa chìa khoá xe trên tay mình cho Thần Phong.

Hứa Thừa Anh đợi đến khi bóng dáng mạnh mẽ lúc nào cũng tỏa ra sự uy quyền của Thần Phong khuất dần sau cánh cửa lớn của bar Midnight, Hứa Thừa Anh đành lặng lẽ bước đến quán cafe bên kia

đường, anh chọn một cái bàn ở ngay vị trí cửa sổ nơi anh có thể quan sát tình hình trước cửa bar Midnight một cách dễ dàng.

Chương 37: Triệu tiền thưởng

Cũng cùng một căn phòng VIP trước đây Tử Diệp vừa bước vào cửa liền nhìn thấy Thần Phong ngồi trên ghế sofa ngay chính giữa phòng, chân này bắt chéo chân kia, với thần thái vô cùng kiêu ngạo như một vị vương giả ngồi uy nghiêm trước mặt cô.

Ánh mắt sắc bén của Tử Diệp chợt hiện lên sự dịu dàng, cũng vì sự ngạo mạn này của Thần Phong đã khiến Tử Diệp mê đắm, đúng như người ta thường nói đàn ông mang trong người sự tự tin kèm theo vài phần lạnh lùng lại khiến phụ nữ càng si mê.

- Phong!

Sao hôm nay anh lại có nhã hứng đến tìm em?

Nói thì nói vậy nhưng trong lòng Tử Diệp biết chỉ khi Thần Phong cảm thấy phiền muộn mới tìm đến cô.

Thần Phong không trả lời cô, anh khom tới cầm lấy ly rượu whiskey Tử Diệp mới vừa rót ra đưa đến mép môi.

Thần Phong nhâm nhi một chút, anh nhắm mắt lại tận hưởng hương vị ngọt bùi đắng cay của chất lỏng màu hổ phách trong ly.

Nếu ai đã từng yêu ắt sẽ biết tình yêu giống y như ly rượu mạnh trên tay anh, mới uống vào cảm thấy cay đến cổ họng không chịu nổi, sự cay đó dần dần chuyển sang vị đắng chát nhưng nếu chúng ta kiên nhẫn nghiền ngẫm cho kỹ sẽ cảm nhận được vị ngọt bùi của nó.

Rượu mạnh là rượu vô cùng nguy hiểm khi uống vào sẽ không có cảm giác say, nhưng nó sẽ từ từ thấm vào thân thể và thần trí của mình đến khi mình không ý thức được thì đã say mềm.

Say một cách mất đi ý thức, mất luôn cả sự trầm tĩnh vốn dĩ một người như Thần Phong luôn tự hào.

Tình yêu cũng như vậy Thần Phong chưa từng nghĩ qua thứ tình cảm đó cũng như Chung Hân đã thấm từ từ vào tận xương tủy của anh như ly rượu mạnh trên tay.

Tử Diệp ngồi im lặng bên cạnh Thần Phong, nhìn thấy anh buồn phiền không có ý định chia sẻ với cô trong lòng Tử Diệp cảm thấy thất vọng, một cảm giác làm lòng cô đau quặn lên.

Trước đây khi Thần Phong buồn bực, anh sẽ đến đây tâm sự với cô nhưng từ lúc anh cưới vợ, tuy ngoài miệng Thần Phong luôn nói cô ta chỉ là cô vợ trên danh nghĩa nhưng Tử Diệp biết cô ấy đã thành công thay đổi Thần Phong.

Phải Tử Diệp thật sự không muốn cho Thần Phong biết về điều này, cô biết mình ích kỉ cô biết mình không thể đến với anh nhưng cũng không muốn người phụ nữ khác chiếm được trái tim của Thần Phong.

Thần Phong uống hết ly này đến ly khác, sau khi uống đến trong người cảm thấy lâng lâng, trong lòng Thần Phong đột nhiên nhớ đến Chung Hân.

Nhớ đến gương mặt nhỏ nhắn đôi môi hồng hào, thân hình mảnh mai nhưng lại quật cường mạnh mẽ, anh muốn gặp cô muốn gặp cô ngay giờ phút này.

Thần Phong đặt ly rượu trống không xuống cái bàn thủy tinh trước mặt, anh đứng dậy bàn tay mạnh mẽ vịn vào thành ghế sofa.

- Anh về trước.

Thần Phong nhìn Tử Diệp cất giọng trầm trầm bước chân lão đảo bước từng bước một ra ngoài cửa chính để lại một mình Tử Diệp trong lòng đau thương nhìn theo bóng lưng cao lớn uy nghiêm của anh.

Tử Diệp bất lực ngồi xuống ghế sofa, cô rót cho mình một ly rượu mạnh, bàn tay mềm mại cầm chặt cái ly đưa đến đôi môi khiêu gợi uống một hơi cạn sạch.

Cô nhắm mắt lại cảm giác đắng chát không một vị ngọt làm lòng Tử Diệp càng bị thương hơn.

Trên khoé môi cô chợt hiện lên một nụ cười chua xót.

Tử Diệp mày cứ mơ đi, mơ rằng có ngày nào đó anh Phong sẽ để ý đến mày.

Một giọt nước mắt rơi xuống gương mặt buồn thiu của Tử Diệp, cô nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu để làm giảm đi cơn đau đốn trong lòng.

Thần Phong với tâm trạng ngà ngà say anh bước đi chậm rãi đến bãi đỗ xe VIP của bar Midnight.

Thần Phong đứng có phần không vững một tay vịn vào thân xe tay còn lại cầm chìa khoá đút vào ổ khoá, chắc vì đã say nên mấy lần đều trượt ra ngoài.

Thần Phong nhíu mày vừa nhắm mắt vừa lắc đầu để tập trung tinh thần nhìn vào ổ khoá.

Trong lúc này đột nhiên từ phía sau một đám du côn từ đâu xông ra, họ nhanh chóng vây quanh chiếc xe BMW màu đen của Thần Phong.

Thần Phong cảm nhận được sự nguy hiểm liền ngẩng đầu lên ánh mắt mang theo sát khí liếc một vòng, nhìn thấy mười mấy tên bụi đời trên cánh tay phủ đầy hình xăm của những con rắn rết, người nào cũng cầm trên tay những cây mã tấu bén như gươm.

Thần Phong không hề kinh hãi ngược lại thần sắc của anh vô cùng lãnh đạm xem như bọn họ chẳng hề tồn tại.

Thần Phong tay cầm chìa khoá khoanh trước ngực thân thể cao lớn thản nhiên dựa vào thân xe, anh nâng cằm ánh mắt kiêu ngạo có phần lạnh lẽo nhìn bọn họ.

- Tụi bây đến thật đúng lúc!

Giọng nói trầm thấp mang theo tà khí làm nhuệ khí của đám du côn lung lay, họ dùng cách siết chặt cây mã tấu trên tay để trấn tĩnh lại tâm tình.

Cả tháng nay sự bức tức khó chịu luôn bám lấy anh không có chỗ để trút đi, hôm nay bọn người không biết trời cao đất dày này tự dâng mình làm bia trút giận.

- Hôm nay tụi tao sẽ lấy mạng của mày.

Một tên du côn xem chừng là đàn anh của bọn họ hung hăng lên tiếng, 20 triệu đô la hôm nay nhất định sẽ thuộc về họ.

Thật ra không chỉ riêng đám người này, cũng có rất nhiều băng đảng xã hội đen khác trầm trồ số tiền 20 triệu đô la này, nhưng bọn họ không phải là kẻ ngu ngốc biết đó là đường chết mà vẫn ngoan cố đâm đầu vào.

Đứng trước cảnh đờn thương độc mã Thần Phong vẫn giữ tư thế oai nghiêm trầm tĩnh không một tia bối rối, ngược lại cặp mắt lơ đãng say đột nhiên tỏa sáng vì sự hưng phấn.

Anh thản nhiên cất chìa khoá vào trong túi quần tây của mình, tao nhã cởi bỏ áo vest ném sang một bên.

Thần Phong nhàn nhã đến nỗi từ từ xướng tay áo lên khuỷu tay, anh ngược cặp mắt sắc bén giờ chỉ còn những tia máu đỏ lên nhìn vào bọn họ.

- Tụi bây..... hãy lên một lượt!

Giọng nói chậm rãi từ từ nhưng lại mang theo âm điệu của sự chết chóc làm đám du côn do dự nhìn nhau không dám tiến lên.

Kèm theo lời nói ngạo mạn của Thần Phong chính là động tác của bàn tay cường tráng lúc này đã đưa ra trước mặt ngoắc ngoắc khiêu khích bọn họ.

Một nụ cười khinh thường hiện lên trên gương mặt tuần lĩnh của Thần Phong, khi anh nhìn thấy mấy tên du côn ngập ngừng không dám động thủ.

- Hừ..... Du côn mà nhút nhát như tụi bây, tao mới gặp lần đầu.

Thần Phong hừ lạnh một tiếng buông ra lời chế nhạo, Hội Thần Hoa của anh không bao giờ nuôi những kẻ hèn nhát như thế này.

Tên đàn anh nghe Thần Phong nói vậy máu huyết sôi trào, hấn vươn cây mã tấu lên với tư thế chuẩn bị tập kích hô lên.

- Lên.....!

Bọn họ vừa xông tới phía của Thần Phong vừa kêu lên thật lớn.

- Giết.....

Họ muốn dùng âm thanh lớn lao hùng hồn đó để che đi sự sợ hãi trong lòng.

Những cây mã tấu từ tứ phương bốn phía nhắm vào người Thần Phong chém xuống, tuy hành động của họ nhìn vào thật hung hăng độc ác nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy tay họ không ngừng run rẩy, trong lòng họ có phần sợ hãi bởi khí thế mạnh mẽ của Thần Phong.

Thần Phong nhanh chân lách người sang một bên bàn tay cứng như thép từ phía sau đánh mạnh vào gáy của một tên, chỉ trong tích tắc Thần Phong liền xoay người lại đâm mạnh vào yết hầu của tên khác.

Từng quyền Thần Phong đánh ra vô cùng chính xác, mỗi một chỗ Thần Phong tập kích đều là chỗ chí mạng.

"Rắc.....rắc.....rắc....."

Tiếng xương bị gãy vang lên, cổ của mấy tên du côn đã bị Thần Phong đánh gãy, anh nhanh tay chế ngự được một tên Thần Phong liền đoạt lấy cây mã tấu từ trên tay hắn, ánh mắt đằng đằng sát khí nhìn vào mấy tên trước mặt.

Chương 38: Hồ điệp

Thần Phong chậm rãi tiến về phía trước, tên nào không biết chết đến gần liền bị anh dùng một nhát dao cho châu Diêm Vương.

Một tên du côn cầm chặt cây mã tấu xông tới chém vào người của Thần Phong, trong lòng hắn nghĩ nếu hắn giết được Thần Phong đêm nay, hắn sẽ không còn là một vô danh tiểu tốt không ai chú ý đến, ngược lại sẽ ngồi vào vị trí cao trong bang hội.

Thần Phong nhếch môi cười lạnh ánh mắt thâm thúy không hề gợn sóng nhìn hắn ta, bàn tay cứng như thép cầm cây mã tấu đưa lên đỡ lấy cây mã tấu của tên du côn đang dán xuống người anh.

"Choang....."

Tiếng choang vang lên khi hai cây mã tấu với sức lực khiếp người chạm vào nhau, trong tích tắc Thần Phong đã nhanh tay rút về cây mã tấu, anh liền kéo một đường vừa nhanh vừa gọn từ bên phải qua bên trái, tên du côn chưa kịp phản ứng đã bị Thần Phong cắt cổ chết ngay lập tức, máu từ miệng vết thương bắn ra tứ tung dính vào cây mã tấu trên tay Thần Phong, vài giọt máu vô tình văng lên mặt anh.

Cặp mắt mang theo sự hưng phấn khi nhìn thấy từng tên đối thủ gục ngã quy dưới chân anh.

Ánh mắt ma quỷ của Thần Phong không hề chớp lấy một cái, ngược lại trên gương mặt tuấn lãng kia lại hiện lên sự phấn khởi.

Trong lúc Thần Phong đang tận hưởng cảm giác kích thích này, từ

tò mò kèm theo cảm giác sợ hãi.

Hứa Thừa Anh liền bước nhanh tới xô bọn họ ra xem, đập vào mắt anh chính là Thần Phong lúc này trên tay cầm mã tấu đứng ngay chính giữa một đám du côn trên người xăm tá lả, Hứa Thừa Anh chuyển tầm mắt của mình vào mấy cái xác chết đang nằm rải rác dưới mặt đất.

- CMN!

Mình ngồi canh suốt ba tiếng đồng hồ không có chuyện gì xảy ra, mới vừa vào toilet một chút liền có chuyện.

Hứa Thừa Anh chạy như bay ra khỏi quán cafe, miệng không ngừng mắng chửi.

Thật ra Hứa Thừa Anh là một người rất lịch lãm nhưng vì ở cùng với Lăng Triều nhiều năm nên cũng bị nhiễm chút ít thói quen nói chuyện thô tục này.

Sau khi trấn tĩnh lại tinh thần bọn du côn liền mạng xông lên một lượt, trong lòng nghĩ con đường sống duy nhất của bọn họ chính là giết chết Thần Phong, họ biết với tính tình có thù ắt báo của thủ lĩnh Hội Thần Hoa thì họ nhất định sẽ chết dưới tay anh.

Họ nhanh chóng tản ra bao quanh người Thần Phong không ngừng tập kích anh, Thần Phong với thân hình cao lớn đứng ngay chính giữa khí thế khiếp người không thể xem thường, trong lúc anh đối phó với mấy tên còn lại đột nhiên không biết từ đâu tiếng súng vang lên.

"Pằng....."

Thần Phong cảm nhận được viên đạn đang bay thẳng về hướng của anh, anh liền xoay người né tránh, viên đạn băng với tốc độ nhanh như sét dù Thần Phong có kịp thời lách qua một bên cũng không tránh khỏi bị thương.

Viên đạn ghim sâu vào bắp tay của Thần Phong, máu từ miệng vết thương thấm ướt một mảnh áo sơ mi màu trắng nhũ theo cánh tay anh xuống mặt đất.

Tên bắn tia trên sân thương mau chóng thu dọn vũ khí chuẩn bị rời khỏi hiện trường, trong tổ chức hẳn là người với kỹ thuật bắn tia hay nhất vị trí hẳn ấn định chính là trái tim của Thần Phong, nhưng thật không ngờ sự nhạy cảm của Thần Phong thật lợi hại.

Thần Phong là người đầu tiên tránh được viên đạn do hắn bắn ra, nhìn thấy có tiếp viện xuất hiện hắn mau chóng rời khỏi sân thương.

Nhiệm vụ của hắn lần này chính là khiến Thần Phong bị thương, nếu lấy được mạng của Thần Phong càng tốt, nếu không được cũng chẳng sao chỉ cần Thần Phong bị thương là được.

Hứa Thừa Anh như con báo lao nhanh về phía Thần Phong, vừa chạy Hứa Thừa Anh vừa rút hai khẩu súng bên hông ra.

Anh hung hăng nhắm vào mấy tên du côn không ngừng nã đạn, như muốn trả thù thay cho chủ nhân.

"Pằng.....pằng.....pằng....."

Từng tên một ngã quy xuống chỉ trong chốc lát dưới mặt đất nằm không biết bao nhiêu cái xác chết, máu nhuộm cả bãi đậu xe VIP của bar Midnight.

- Chủ nhân, ngài đã trúng đạn.

Hứa Thừa Anh chạy tới nhìn vào cánh tay còn đang chảy máu của Thần Phong lo lắng nói.

- Không sao!

Mau cho người điều tra bọn họ.

Thần Phong vừa nói vừa xoay người bước đến chiếc xe BMW màu đen đậu bên cạnh.

Thần Phong ngồi vào trong xe nổ máy, chiếc xe chậm rãi chạy ra khỏi bãi đỗ xe như việc vừa bị ám toán và cánh tay bị thương chưa từng xảy ra.

Hứa Thừa Anh đứng ngây người nhìn theo chiếc xe màu đen khuất dần trong màn đêm tối đen như mực, trong lòng thắc mắc.

Chủ nhân đã bị thương theo thường lệ anh sẽ đưa Chủ nhân về tổng bộ cho Cao Trí trị thương.

Nhưng lần này chủ nhân lại tự mình bỏ đi, chủ nhân định đi đâu?

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng Hứa Thừa Anh biết việc gì mình cần làm, anh lập tức lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số.

- Chuyện gì?

Giọng nói nhàn nhã của Lăng Triều vang lên từ trong điện thoại.

- Chủ nhân vừa bị một đám người không rõ lai lịch tập kích bị thương, cậu mau cho người đến thanh lý hiện trường, và điều tra

bọn họ.

- Chủ nhân có sao không?

Giọng nói có phần gấp gáp của Lăng Triều làm Hứa Thừa Anh cảm thấy buồn cười.

- Không sao, chỉ bị thương nhẹ ở cánh tay mà thôi.

- Hazzzzz.....

Cậu làm tim tôi muốn nhảy ra ngoài, à còn cậu có chết chưa?

Giọng điệu lo lắng của vừa rồi lập tức trở nên nhẹ hẫng đi, Lăng Triều cố tình trêu chọc Hứa Thừa Anh.

- Làm cậu phải thất vọng, tôi....vẫn còn sống.

Hứa Thừa Anh đã quen với kiểu nói chuyện của Lăng Triều, chắc có lẽ hai người là bạn thân nên cảm thấy như vậy mới thật sự là lời quan tâm.

- Thôi không đùa nữa cậu hãy cho người điều tra, vừa rồi tôi nhìn thoáng qua thấy được người ẩn núp trên sân thượng bắn lên chủ nhân chính là phụ nữ, trên vai cô ấy có hình xăm con bướm.

Tôi nghi ngờ có một thế lực không đơn giản muốn đối phó với chủ nhân, với Hội Thần Hoa của chúng ta.

Lăng Triều nghe Hứa Thừa Anh nói vậy liền trầm mặc trong giây lát, vài giây sau giọng nói nghiêm túc của Lăng Triều vang lên.

- Phụ nữ? Hình xăm con bướm?

Chẳng lẽ là Hồ Điệp?

Lăng Triều bất giác nói ra suy nghĩ của mình.

- Hồ Điệp?

Cô ta là ai?

Hứa Thừa Anh nghe Lăng Triều nói vậy liền thắc mắc hỏi.

Chương 39: Điềm báo

Nghĩ đến cái tên Hồ Điệp này, Lăng Triều chợt nhớ đến chuyện trước đây.

- Mười hai năm trước khi tôi mới vừa gia nhập vào hắc đạo, đã từng nghe người trong giới lan truyền hai tổ chức sát thủ đứng nhất nhì trên thế giới thời bấy giờ chính là tổ chức Thần Long và tổ chức Kim Xà, họ có tay chân khắp nơi trên toàn thế giới.

Tổ chức Thần Long nhận nhiệm vụ giết những tên cặn bã trong xã hội, trong khi đó tổ chức Kim Xà sẽ nhận tất cả nhiệm vụ dù tốt hay xấu họ chẳng màng, cái họ quan tâm chính là tìm cách củng cố thế lực của mình để tiêu diệt tổ chức Thần Long.

Nhưng không biết vì sao mười hai năm trước hai tổ chức sát thủ này đột nhiên hợp nhất, đổi tên thành Tổ Chức Kim Long.

Hiện tại Nam Ca chính là người cầm đầu của tổ chức, nhưng bên ngoài có lời đồn đại đến khi Nam Cường, con trai của Nam Ca và Hàn gia được tròn 16 tuổi sẽ chính thức tiếp nhận tổ chức Kim Long này.

Lăng Triều chậm rãi kể cho Hứa Thừa Anh nghe.

- Chuyện này tôi đã từng nghe qua, nhưng nó có liên quan gì đến Hồ Điệp?

Hứa Thừa Anh nghe Lăng Triều nói vậy trong lòng vẫn chưa hiểu rõ.

- Hiện tại Hồ Điệp chính là nữ sát thủ đứng đầu của tổ chức Kim Long, cô ta là một người máu lạnh ra tay tàn nhẫn không để cơ hội cho kẻ địch phản kích.

Mấy năm gần đây tuy cái tên Hồ Điệp này được nhắc đến rất nhiều vì lối hành sự vô tình lãnh khốc không thua gì với sát thủ Tử Thần thời xưa, nhưng điều khiến người trong hắc đạo xôn xao không phải là sự độc ác của cô ta.

Ngoài cái hình xăm con bướm trên vai ra, không một ai nhìn thấy dung nhan thật sự của cô ta cả, những kẻ nhìn thấy dung mạo của Hồ Điệp đều bị cô thẳng tay đưa xuống âm tào địa phủ để phục mệnh với Diêm Vương.

Chỉ cần nghĩ đến người đẹp băng lãnh này trong ánh mắt của Lăng Triều không khỏi hiện lên sự thích thú.

- Cậu chắc là cô ta?

Hứa Thừa Anh nghe Lăng Triều nói vậy trong lòng tò mò, một người phụ nữ thần bí nguy hiểm như cô ta luôn khiến người khác phải hiếu kỳ.

- Tôi không chắc!

Nhưng dựa theo những gì cậu thấy, tôi chỉ nghĩ ra được cô ta mà thôi.

Không ai có khả năng khiến chủ nhân bị thương ngoài cô ta ra.

Hôm nay Chung Hân cũng như thường lệ ngồi trước cửa sổ sát mặt đất, ánh mắt thâm thúy cứ nhìn ra cánh cổng bằng sắt được phủ lên bởi lớp sơn màu trắng nhìn vào thật hùng vĩ, chia ranh giới giữa biệt

thụ Thần Viên với bên ngoài.

Tiểu Thu trên tay cầm một bình hoa Dạ Lý Hương do đích thân Chung Hân cắt ngoài vườn hoa vào.

Từ khi hoa trong vườn được Chung Hân tận tình chăm sóc, hoa Dạ Lý Hương cũng tốt và mọc thêm rất nhiều nhánh hoa um tùm.

Mỗi ngày Tiểu Thu đều phụ trách thay nước bình hoa cho Chung Hân, vừa bước vào cửa liền nhìn thấy Chung Hân suy tư ngồi trước cửa sổ nhìn ra ngoài cổng lớn, chờ đợi một người mà trong lòng Chung Hân hiểu rất rõ sẽ không vì cô mà quay trở về, Tiểu Thu đau lòng lên tiếng.

-Thiếu Phu Nhân, chị đừng chờ nữa, thiếu gia đã một tháng mấy không về nhà.

Em nghĩ chắc cậu ấy đã ra nước ngoài công tác.

Thật ra Tiểu Thu không biết Thần Phong có ra nước ngoài hay không, cô chỉ nói vậy để Chung Hân cảm thấy dễ chịu hơn.

Nhìn thấy Chung Hân mỗi ngày đều ngồi thất thần chờ thiếu gia, Tiểu Thu cảm thấy xót xa trong lòng.

Chung Hân nghe Tiểu Thu nói vậy liền xoay mặt lại nhìn Tiểu Thu nở một nụ cười yếu ớt.

- Chắc là vậy.

Chung Hân buồn bã đứng lên trong lòng cô biết Tiểu Thu chỉ nói vậy để an ủi cô, chứ việc của Thần Phong đau đến phiên người giúp việc như Tiểu Thu biết.

Chung Hân nhìn thấy bình hoa trên tay của Tiểu Thu trong lòng cảm thấy vui hẳn lên, cô bước tới nhận lấy bình hoa dịu dàng đưa đến mũi nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu.

Mùi hương ngào ngạt tỏa ra từ hoa Dạ Lý Hương làm Chung Hân nghĩ đến những chuyện thời thơ ấu.

Nhĩ đến mẹ, nghĩ đến ba nghĩ đến Thần Phong nghĩ đến cậu thanh niên Phillip luôn theo bên cạnh cô.

Sắc mặt vừa chớm nở nụ cười dịu dàng đột nhiên đông cứng lại, ánh mắt mông lung làm người ta nhìn vào không nhìn thấu được nội tâm của cô.

Tiểu Thu theo bên cạnh Chung Hân hơn nửa năm nói cho chính xác là 9 tháng, trong thời gian chín tháng này Tiểu Thu luôn quan sát Chung Hân.

Cô cảm nhận được trên người Chung Hân có gì đó lạ lạ, trong niềm vui lúc nào cũng tàng ẩn một nỗi sầu không rõ.

Chung Hân bước đến cái bàn bên cạnh, cô nhẹ nhàng đặt bình hoa trở về vị trí của nó.

Chung Hân quay người lại cất bước nhẹ nhàng vào phòng tắm, đột nhiên tiếng thủy tinh vỡ nát vang lên từ phía sau cô.

"Choang....."

Chung Hân và Tiểu Thu hoảng hốt, cùng một lúc xoay người lại xem.

Đập vào mắt hai người chính là bình hoa vỡ nát, những nhánh hoa

Dạ Lý Hương nằm thê thảm dưới vũng nước trên sàn nhà mảnh vụn thủy tinh văng ra tứ tung, khiến Chung Hân cảm giác bất an trong lòng.

Chung Hân bất tri bất giác khom người nhặt lên những nhánh hoa Dạ Lý Hương mà cô yêu thích nhất.

- Thiếu Phu Nhân, cẩn thận.

Tiểu Thu vừa nói dứt câu bàn tay trắng như tuyết, bị mảnh vỡ thủy tinh ghim sâu vào.

Tiểu Thu quỳnh quáng đỡ Chung Hân lên để cô ngồi lại trên giường, Tiểu Thu vươn tay rút một tờ khăn giấy chặm lại vết thương trên ngón tay của Chung Hân.

Cô lật đật chạy ra ngoài gọi người giúp việc đến thu dọn những mảnh vỡ nằm khắp nơi trên sàn nhà.

Chung Hân ngồi bất động, ánh mắt có phần sợ hãi nhìn vào ngón tay đang chảy máu của mình.

Đó là điềm báo, điềm báo của việc không may.

Tiểu Thu quay trở lại liền nhìn thấy Chung Hân ngồi ngây người nhìn vào tay của mình, cô bước đến gần Chung Hân.

Tiểu Thu nhìn thấy toàn thân Chung Hân run rẩy, đột nhiên Chung Hân vươn tay nắm lấy tay của Tiểu Thu siết chặt đau đến nỗi Tiểu Thu cảm giác bàn tay của mình sắp bị Chung Hân bẻ gãy.

- Tiểu Thu, chị rất sợ.

Trước khi mẹ chị qua đời cũng đã từng xuất hiện cảnh tượng này, chị không biết sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì.

Giọng nói run run của Chung Hân chợt dừng lại một chút, bàn tay đang nắm chặt tay Tiểu Thu bất giác kéo cô đến gần hơn.

- Tiểu Thu, thiếu gia có xảy ra chuyện gì không?

Chung Hân giật mình kinh ngạc khi ý thức được những gì mình vừa nói ra, cô không ngờ người quan trọng nhất trong lòng cô bây giờ lại là Thần Phong.

Vừa suy nghĩ đến việc có chuyện không may sẽ xảy ra với người cô yêu thương nhất, Chung Hân liền nghĩ đến Thần Phong trước tiên.

Trong lời nói của Chung Hân Tiểu Thu nghe ra được sự quan tâm mà từ trước tới giờ Tiểu Thu chưa từng thấy qua ở Chung Hân.

- Thiếu Phu Nhân, chị bình tĩnh đó chỉ là việc ngoài ý muốn mà thôi.

Thiếu gia sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, Thiếu gia là người nắm trong tay thế lực tối cao với tầm ảnh hưởng lớn trong xã hội, em chưa từng nghe qua có người muốn đối phó với thiếu gia.

Chị yên tâm đi sẽ không sao đâu.

Tiểu Thu dùng tay vỗ vỗ lên mu bàn tay Chung Hân để trấn an cô.

Nghe Tiểu Thu nói vậy Chung Hân mới vơi đi phần nào lo lắng nhưng trong lòng vẫn còn vương vấn niềm bất an kia.

Chương 40: Dẫn vật

Ba giờ khuya cuối cùng Tiểu Thu cũng thuyết phục được Chung Hân đi ngủ, trong giấc ngủ chập chờn cô mơ hồ nhìn thấy Thần Phong bị một đám người với bộ dạng vô cùng tàn ác truy sát, trên người anh toàn là vết thương máu me đầm đìa.

Bàn tay đang đặt bên hông của Chung Hân vì kinh hãi nên nắm chặt tấm chăn màu trắng.

"Phong... Phong....."

Trong cơn ác mộng đầu của Chung Hân bất giác lắc qua lắc lại, miệng không ngừng gọi tên anh.

"Phong....."

Đột nhiên Chung Hân giật mình tỉnh giấc, cặp mắt sợ hãi kèm theo sự hoang mang nhìn chung quanh căn phòng, ý thức được mình vẫn đang nằm trên giường Chung Hân mới thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra chỉ là một giấc mơ, làm mình sợ muốn chết.

Nhưng tại sao cảm giác lại chân thật đến như vậy?

Nhìn thấy gương mặt đau đớn của Thần Phong khi bị tập kích làm trái tim Chung Hân đau lên từng đợt, hô hấp cũng trở nên nặng nề.

Chung Hân vươn tay sờ vào trán của mình lúc này đã ướt đầm mồ hôi, bàn tay vẫn đặt trên trán Chung Hân nhắm mắt lại hít vào thở ra

thật sâu, giữa màn đêm tĩnh mịch ngoài trời thời tiết lạnh thấu xương nhưng trong người Chung Hân lúc này đang nóng hừng hực, trái tim đập mạnh khiến cô cảm giác trái tim của mình sắp nổ tung ta ngoài.

Lúc này Chung Hân mới chợt nhận ra, Thần Phong đối với cô là quan trọng đến nhường nào.

Sau khi định thần lại Chung Hân bị thứ gì đó trên sàn nhà thu hút, dưới ánh đèn ngủ màu vàng cam nhạt Chung Hân nhìn thấy được một đường ray tạo thành bởi những giọt máu đỏ từ ngoài cửa phòng ngủ dừng lại trước cánh cửa khép hờ của phòng tắm.

Ánh mắt nghi ngờ nhìn vào phòng tắm nơi tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, Chung Hân suy nghĩ một chút không biết lấy đâu ra dũng khí vén chân bước xuống giường, bàn chân trần vừa chạm xuống sàn nhà lạnh lẽo hơi lạnh từ bàn chân lan tỏa toàn thân cô khiến Chung Hân vô ý thức rùng mình một cái.

Cô bước từng bước thật nhẹ cố gắng không để phát ra bất cứ âm thanh gì, Chung Hân đứng trước cửa ló đầu nhìn vào khe hở.

Chung Hân kinh ngạc khi nhìn thấy Thần Phong với vẻ mặt nghiêm túc ngồi trên nắp bồn cầu, nửa thân trên không mặc gì thân hình vạm vỡ để lộ ra cơ bắp rắn chắc cái bụng sáu múi tỏa ra tia sáng lấp lánh bởi lớp mồ hôi mỏng phải chiếu lại với ánh đèn, hai người cưới nhau lâu như vậy đây là lần đầu tiên cô nhìn kỹ thân thể của Thần Phong quả thật rất hấp dẫn, thảo nào mấy người phụ nữ bên ngoài chỉ cần được Thần Phong để mắt xanh liền cảm thấy hạnh phúc đến tận trời mây.

Đột nhiên cặp mắt của Chung Hân mở thật to cô dùng tay bịt miệng của mình lại vì kinh hãi, khi nhìn thấy vết thương do đạn để lại trên cánh tay anh.

Lúc này Thần Phong thật chăm chú tay cầm cái cà vạt thành thạo buộc lại cánh tay, trên vị trí của vết thương khoảng chừng năm centimet.

Chung Hân nhíu mày không rõ Thần Phong đang định làm gì, đột nhiên Thần Phong cầm lấy một cái khăn trắng được đặt trên thành bồn tắm cuộn tròn lại để ngay chính giữa miệng của mình, anh vươn tay cầm lấy con dao phẫu thuật màu bạc bên cạnh đưa đến bấp tay với cơ bắp cuồn cuộn lúc này còn đang chảy máu.

Nhìn thấy con dao phẫu thuật Chung Hân mới ý thức được Thần Phong định làm gì.

Anh muốn tự mình lấy đạn ra!

Đầu óc Chung Hân lúc này không còn tỉnh táo, nào là vết thương kinh khủng kia nào là con dao phẫu thuật sắc bén khiến Chung Hân cảm thấy choáng váng thân thể hơi chao đảo bước chân không tự chủ lui về phía sau một bước.

Thần Phong nghe được tiếng động vang lên từ ngoài cửa dù đó là tiếng động rất nhỏ nhưng Thần Phong vẫn có thể nghe được, anh liền ngược mặt lên nhìn vào con thỏ nhỏ đang sợ hãi dùng cặp mắt sáng quắc rình rập anh.

Vừa rồi khi anh trở về nhìn thấy Chung Hân đang ngon giấc, Thần Phong không nỡ đánh thức cô anh chỉ đứng bên cạnh giường nhìn Chung Hân.

Không biết vì sao đêm nay người anh muốn gặp nhất chính là cô, dù anh đã bị thương nhưng cũng không thể ngăn cản được trái tim của mình muốn quay trở về Thần Viên.

- Vào đây!

Giọng nói trầm khàn của Thần Phong vang lên khiến cái khăn trắng đang được anh cắn chặt rơi xuống đất, nghe Thần Phong gọi cô nhưng Chung Hân vẫn đứng yên đó cô nghập ngừng không dám bước vào trong.

-Vào đây!

Sao người phụ nữ này luôn bắt anh phải nói hai lần, Thần Phong nhíu mày lặp lại.

Chung Hân nhìn thấy trán Thần Phong lúc này đã lấm tấm những giọt mồ hôi lạnh, cô biết chắc anh rất đau còn phải tốn sức trên người cô.

Chung Hân siết chặt bàn tay tạo cho mình thêm dũng khí, cô bước từ từ đến trước mặt Thần Phong.

Thần Phong nhìn thấy Chung Hân cứ đứng yên đó không có ý định đến gần hơn, anh liền lên tiếng.

Thần Phong đưa cây dao phẫu thuật ra trước mặt Chung Hân nghiêm túc nói.

- Qua đây giúp tôi lấy đầu đạn ra!

Chung Hân như bị anh thôi miên lập tức nghe theo lời anh, cô ngoan ngoãn đưa tay ra nhận lấy con dao phẫu thuật kia.

Cô run run quỳ xuống bên cạnh Thần Phong, ánh mắt vừa sợ hãi vừa xót xa nhìn vào vết thương trên tay anh.

Bàn tay vô tình sờ nhẹ lên những giọt máu màu đỏ sẫm gần miệng vết thương.

- Có đau không?

Giọng nói dịu dàng như nước chảy vừa có chút đau lòng vừa ngọt ngào của Chung Hân vang lên.

Thần Phong chưa từng nghĩ qua chỉ một lời quan tâm thông thường nhưng khi thốt ra từ miệng của cô lại khiến trái tim anh nháy loạn nhịp.

- Không!

Một chữ không ngăn gọn khiến Chung Hân bất giác ngược mặt lên nhìn vào ánh mắt sâu thẳm của Thần Phong.

Ánh mắt của Thần Phong lúc này nhìn vào không thấy đáy, chỉ có sự kiêu ngạo không một tia sợ sệt hay hoang mang làm trái tim Chung Hân nhói đau.

Bị trúng đạn nghiêm trọng như thế này mà bảo là không đau.

Thần Phong anh là người như thế nào?

Chung Hân tự hỏi bản thân mình, Thần Phong quả thật không phải là Thần Phong của trước đây, bây giờ trên người anh ẩn chứa thứ gì đó vô cùng nguy hiểm.

Thần Phong chăm chú phân tích vẻ mặt lo lắng của Chung Hân.

Cô ấy vì mình mà đau lòng?

Thần Phong không biết suy nghĩ của mình có đúng không, lúc này trong lòng Thần Phong đột nhiên vang lên một cảm giác ham muốn mãnh liệt.

Anh vươn tay vịn cái cằm thanh tú của Chung Hân nâng lên, trước sự mờ mịt không rõ chuyện gì đang xảy ra của Chung Hân, đôi môi lạnh lẽo mang theo hương vị rượu mạnh và cigar nhẹ nhàng phủ lên môi cô.

Ngay lúc hai đôi môi mềm mại chạm vào nhau, một luồng điện bao trùm cả hai thân thể, toàn thân Chung Hân nóng ran gương mặt trở nên ửng hồng.

Căn phòng vừa rồi còn thật yên tĩnh giờ được lấp đầy bởi tiếng thở nặng nề cùng với tiếng tim đập mạnh của hai người, càng khiến dục vọng trong lòng của Thần Phong bị anh đè nén bấy lâu nay không cách nào dần xuống được, muốn trối dạy chiếm lấy chút ít lý trí còn sót lại trong đầu anh.

Thần Phong bị cử chỉ dịu dàng e thẹn có phần lúng túng của Chung Hân làm tâm trí anh mê loạn.

Anh bá đạo dùng đầu lưỡi tách đôi môi mềm mại của Chung Hân ra hiện ngang tiến vào bên trong, mút lấy mật ngọt chỉ thuộc về riêng cô.

Chung Hân như một con thỏ nhỏ thơ ngây chưa từng trải qua hành động nâng niu này, nụ hôn đắm đuối này của Thần Phong khiến toàn thân cô không còn sức lực, bàn tay mềm mại bất giác buông con dao phẫu thuật ra khiến nó rơi xuống nằm dưới chân cô, tay cô thản nhiên vòng tay qua cổ anh.

Cảm giác được Chung Hân thao túng hành động bất thành linh này của mình càng khiến Thần Phong kích thích, hôn cô sâu hơn.

Một nụ hôn chỉ khởi đầu từ sự ham muốn của dục vọng đột nhiên chuyển sang một nụ hôn chứa đựng tình cảm sâu xa, không biết từ lúc nào trong lòng anh đã hiện lên cảm giác mãnh liệt như thế này với cô.

Chung Hân không hề biết lúc này trong lòng Thần Phong đang dẫn vật giữa lý trí và con tim.

Lý trí nói cho anh biết hai người không thể xảy ra quan hệ, vì Chung Hân là người phụ nữ của ba anh và vì Lãnh Thiên Hân.

Con tim nói cho anh biết người phụ nữ trước mặt, chính là phân nửa kia của đời anh.

Chương 41: Áy náy

Chung Hân chỉ biết nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác lâng lâng hồn bay lơ lửng trên không trung từ nụ hôn này.

Chung Hân bất giác thốt lên những tiếng rên rỉ đầy quyến rũ, tuy rất nhỏ nhưng đã thành công khuấy động trái tim lạnh lẽo đã ngủ say nhiều năm.

Lúc này Thần Phong không còn quan tâm đến cái gì là lý trí cái gì là con tim, anh chỉ biết hiện tại mình rất muốn cô.

Thần Phong vươn tay vòng sau gáy cô, ngón tay mạnh mẽ luồn vào những sợi tóc mượt mà cảm giác như nó sẽ tan chảy trong lòng bàn tay của anh.

Nụ hôn dịu dàng cùng với sự nâng niu có một không hai của Thần Phong, làm toàn thân Chung Hân không còn sức lực tay chân mềm nhũn nếu không có bàn tay cường tráng của Thần Phong giữ chặt eo cô, thân thể mảnh mai của Chung Hân đã ngã quy xuống mặt đất.

Cảm giác như thật như hư làm đầu óc Chung Hân trống rỗng, cô không ngờ nụ hôn đầu của cô lại ngọt ngào đắm đuối đến như vậy.

Thần Phong cầm vạt áo của Chung Hân kéo lên, Chung Hân biết anh muốn giúp cô cởi áo nên không suy nghĩ đưa tay lên, không ngờ tay của Chung Hân đụng vào lọ tinh dầu hoa Dạ Lý Hương trên bồn tắm, tinh dầu đổ ra ngoài mùi hương nồng nặc của hoa Dạ Lý Hương xông thẳng vào mũi của Thần Phong.

Trong đầu Thần Phong chợt hiện lên hình bóng của Lãnh Thiên Hân, lúc này anh mới ý thức được mình sắp làm ra việc mà chính bản thân của mình không thể nào tha thứ được.

Ngọn lửa dục vọng trong con người đen huyền của Thần Phong chợt bị sự áy náy đối với Lãnh Thiên Hân dập tắt, anh đột nhiên đẩy Chung Hân ra.

Chung Hân bất ngờ với hành động của anh, cô vội vàng kéo áo xuống trong lòng thật sự không hiểu tâm tư của người đàn ông này.

Thần Phong không ngờ Chung Hân lại có sức ảnh hưởng lớn đến tâm trí của anh, khiến anh mất đi lý trí vô thức hành động như vừa rồi.

Nét mặt luống cuống của Thần Phong

khiến Chung Hân thất vọng trong lòng, cô cố gắng giữ bình tĩnh nhìn anh.

- Anh muốn tôi làm gì?

Chung Hân lên tiếng phá vỡ bầu không khí khó xử trong phòng, bộ dạng bình tĩnh như hành động thân mật vừa rồi của hai người chưa từng xảy ra, khiến lòng Thần Phong dâng lên cảm giác chua xót.

Tuy anh biết mình là người đẩy cô ra xa, nhưng trong lòng không tránh khỏi sự tiếc nuối.

- Em giúp tôi lấy đầu đạn ra.

Nét mặt bất ngờ của Chung Hân nhìn chăm chăm vào anh, không phải vì anh kêu cô cắt da lấy ra đầu đạn, cái làm Chung Hân khó tin

chính là chữ "em" thốt ra từ miệng của Thần Phong.

Đây là lần đầu tiên anh gọi cô bằng em, tuy không dịu dàng không ngọt ngào còn có phần lãnh đạm nhưng đã đủ khiến trái tim cô tan chảy.

Thần Phong không biết suy nghĩ trong lòng cô, anh nhìn Chung Hân.

- Em không cần sợ có tôi giúp em.

Thần Phong vừa nói vừa đặt con dao phẫu thuật anh vừa nhặt lên từ dưới mặt đất vào lòng bàn tay Chung Hân, anh chỉnh lại tư thế ngồi của mình thoải mái hơn để chuẩn bị cho cuộc tiểu phẫu này.

Nhìn thấy Thần Phong chuẩn bị xong chỉ còn chờ đợi cô, Chung Hân mới từ từ cầm con dao phẫu thuật đưa đến miệng vết thương.

Con dao phẫu thuật còn chưa chạm đến làn da màu nâu của anh, tay Chung Hân đã không tự chủ run lên lấy bẫy.

Thần Phong là người trong hắc đạo nên chuyện bị truy sát và bị trọng thương thường xuyên xảy ra nên đã quen, nhưng anh biết một người phụ nữ yếu đuối như Chung Hân khi gặp trường hợp này sẽ rất khẩn trương, nên Thần Phong không để Chung Hân chuẩn bị đã nắm chặt tay cô đè lên miệng vết thương.

- Em cứ xem tay tôi là kẻ thù không đội trời chung với.....

Khi cô nghe Thần Phong nói vậy trong lòng liền nghĩ đến Triệu Nhàn và Triệu Sang, sự căm thù khiến Chung Hân chỉ mong sao có thể dùng con dao phẫu thuật này giết chết hai người để trả thù cho mẹ.

Chung Hân không đợi Thần Phong nói dứt câu, cô liền ấn mạnh con

dạo phẫu thuật xuống tay anh làm Thần Phong bất giác gầm lên.

"Uhhhhhhh....."

Lúc này sắc mặt của Thần Phong không còn giọt máu, cánh tay bị Chung Hân hành hạ đến vết thương càng nghiêm trọng hơn.

Thần Phong không nói gì cắn chặt răng nhịn đau, anh để mặc vết thương chảy rất nhiều máu, ánh mắt sắc bén trở nên lạnh lẽo hơn khi anh nhìn thấy sự độc ác hiện lên rõ ràng trong ánh mắt của Chung Hân.

Chung Hân đang thất thần, trong đầu suy nghĩ đến cái ngày Triệu Nhàn và Triệu Sang quỳ dưới chân cô, nên không chú ý đến Thần Phong đang trầm mặc nghiêm túc quan sát mình.

Thật ra em là ai?

Trong lòng em đang che giấu điều gì?

Sau một hồi lâu Chung Hân mới giật mình hốt hoảng khi cô nhìn thấy máu của Thần Phong đã nhuộm cả bàn tay trắng như tuyết của cô.

Chung Hân sợ hãi rút tay về, con dao phẫu thuật được buông lỏng ra rơi xuống mặt đất.

- Em xin lỗi.....em xin lỗi!

Nhìn thấy thần sắc nhợt nhạt gương mặt ướm đẫm mồ hôi của Thần Phong trong lòng Chung Hân hoảng loạn, trong tình cảnh này Chung Hân thật sự không biết mình phải nên làm gì để giúp anh.

Thần Phong nhìn thấy sắc mặt của Chung Hân còn tệ hơn cả anh,

anh không biết mình nên khóc hay nên cười.

- Tôi nghĩ lần sau khi tôi bị thương, tôi không nên nhờ em giúp tôi.

Chứ như thế này chắc tôi sẽ chết nhanh hơn.

Thần Phong nhếch môi cười khổ nhìn Chung Hân nói, nghe anh nói vậy Chung Hân theo bản năng vươn tay che miệng của anh lại.

- Đừng nói đến chữ chết, sẽ không tốt đâu.

Thần Phong mở to hai mắt nhìn cô, anh không ngờ cũng có lúc cô lại hành động đáng yêu đến như bây giờ.

Chung Hân bị Thần Phong nhìn đến mắt tự nhiên cô thẹn thùng rút tay về cup mắt không dám nhìn thẳng vào mặt anh.

Lúc này gương mặt của Chung Hân đỏ như trái cà, tim đập rối loạn, cô bối rối nhìn xuống bàn tay đang vụng vọ của mình.

- Uhhhhhhhhhhhhhhhhhh.....

Tiếng gầm nhẹ của Thần Phong làm cô lo lắng ngẩn đầu lên.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt trái tim của Chung Hân đau đến khó tả.

Thần Phong đã dùng con dao phẫu thuật rạch thêm một đường thật sâu, anh dùng tay lấy ra đầu đạn lúc này đã hiện ra bên ngoài.

Nhìn thấy Thần Phong thành thạo cầm lấy lọ thuốc khử trùng rưới lên miệng vết thương rồi dùng miếng băng vải màu trắng băng lại.

- Anh thường bị thương lắm hay sao?

Không cần nghĩ Chung Hân cũng đoán ra được, cặp mắt hồi hộp vừa rời chợt hiện lên nỗi xót xa, trong tình cảnh này Chung Hân thật sự không biết phải làm gì, nghĩ ngợi một chút

cô cầm lên cái khăn trắng đặt trên thành bồn tắm lau đi những giọt mồ hôi trên trán anh.

- Ở bên cạnh tôi việc như ngày hôm nay không thể tránh khỏi, em nên chuẩn bị tâm lý.

Âm điệu của Thần Phong đều đều vô cùng trầm tĩnh, như đang nói đến thời tiết của hôm nay có lạnh không.

Chung Hân khó hiểu mở to mắt nhìn anh.

- Tại sao anh lại bị thương?

Vừa thốt ra câu này trong lòng Chung Hân thật hối hận, tại sao mình lại hỏi một câu ngu ngốc như thế này.

Thần Phong đã bị trọng thương lại không kinh động đến cảnh sát cũng không chịu đến bệnh viện, chắc có lẽ vì anh không muốn cho người ngoài biết.

Nếu đã như vậy thì làm sao anh có thể nói cho cô nghe, người vợ trên danh nghĩa mà anh chẳng xem ra gì.

Sắc mặt của Thần Phong tối sầm lại khi nghe Chung Hân hỏi vậy, anh nhăn mày nhìn cô thật sâu không nói gì.

Ánh nhìn của Thần Phong sắc bén như mũi tên có thể đâm xuyên

qua người cô, làm Chung Hân rụt rè lui mình về phía sau cách xa anh ra.

Sắc mặt của Thần Phong tỏ ra không hài lòng, anh đang tức giận sao?

- Việc của tôi, từ lúc nào đến phiên em hỏi tới.

Lời nói xa cách này của Thần Phong khiến Chung Hân cảm giác như mình bị anh ném xuống 18 tầng địa ngục.

Chung Hân tự hiểu đối với anh cô chẳng là gì cả, nên tư cách để quan tâm đến anh cô cũng không có.

Thật ra trong lòng Thần Phong không còn sự ác cảm với cô, nhưng vì Lãnh Thiên Hân nên anh cố tình giữ khoảng cách với Chung Hân.

Và lại chuyện trong hắc đạo Chung Hân biết càng ít sẽ càng tốt cho cô, một khi đã nhúng chân vào hắc đạo sẽ giống như anh không có ngày thoát khỏi.

Chương 42: Người thần bí

Tại một căn phòng VIP xa hoa trong khách sạn Phoenix (Phượng Hoàng), một cô gái với mái tóc dài màu nâu, nhàn nhã cầm trên tay một ly rượu đỏ, ngồi trên lan can ngoài ban công.

Trên người cô là cái váy ngủ màu đen thật mỏng mái tóc dài phất phơ theo làn gió đêm lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén nhìn ra cảnh tượng hoành tráng của Thành Phố X dưới chân cô.

Một người đàn ông tuấn tú từ trong phòng bước ra ban công, áo chòang tằm màu trắng khoác trên người anh không hề làm giảm đi vẻ nam tính, ngược lại càng tôn lên sự hấp dẫn trên người anh.

Bước chân anh hơi khựng lại khi anh nhìn thấy con bướm bướm thật xinh đẹp thật mê ly, lúc ẩn lúc hiện dưới lớp đầm ngủ màu đen mỏng manh trên người cô.

Ánh mắt yêu thương không rời khỏi thân hình tuyệt mỹ của cô gái, anh bị dáng vẻ quyến rũ của cô làm cho say đắm, cô ngồi thật thoải mái, thanh thản trên tầng 120 như việc khoảng cách xa thăm thẳm giữ cô và mặt đất chẳng là gì cả.

- Em ngồi trên đó rất nguy hiểm.

Người đàn ông bước tới sau lưng cô gái, bàn tay thản nhiên choàng qua vòng eo thon gọn khoá chặt cô vào lòng.

Mùi hương quen thuộc bao bọc cô trong vòng tay cường tráng, cô gái hạnh phúc cong môi.

- Em rất thích cảm giác kích thích tự do tự tại, khi ở trên cao như thế này.

Cô gái với gương mặt lạnh lùng xoay đầu lại nhìn người đàn ông nói, bàn tay bất giác lắc lắc ly rượu đỏ trên tay, chất lỏng màu đỏ sẫm trong ly xoay vòng theo hành động của cô, cuối cùng trở về sự phẳng lặng vốn dĩ của nó.

- Chỉ cần em ở bên cạnh anh, anh sẽ cho em sự tự do tự tại mà em hằng mong ước.

Người đàn ông đặt cằm mình trên bờ vai mềm mại của cô, ánh mắt sâu thẳm nhìn ra cảnh tuyệt đẹp trước mặt.

- Có thể sao?

Cô gái nói với giọng đều đều, sự tự do đã không thuộc về cô từ lâu.

- Có thể!

Lời nói một trăm phần trăm khẳng định vang lên bên tai cô, người đàn ông nói xong liền khom xuống cắn nhẹ vào vành tai của cô gái.

Cô gái không hề cảm thấy vui vẻ vì lời nói của anh, phải anh có thể cho cô sự tự do mà cô đã không ngừng mơ ước, nhưng có thể sao?

Không phải vì tổ chức không buông tha cho cô, mà vì cô đã mang ơn của tổ chức của thủ lĩnh.

Cô là người trọng tình trọng nghĩa không phải nói quên là có thể quên đi tất cả.

-Em không cần lo, về phía Nam Ca cứ giao lại cho anh.

Người đàn ông dịu dàng đặt lên đầu cô một nụ hôn nhẹ, cặp mắt hơi khép lại hưởng thụ mùi hương dịu dàng tỏa ra từ mái tóc dài của cô.

- Không cần, em đã hứa với chủ nhân đợi đến khi thiếu chủ trưởng thành em mới rời khỏi tổ chức.

Cô gái nắm lấy bàn tay của người đàn ông nói, Nam Liệt và Hàn Mạc đã có ơn cứu mạng cô, cô đã hứa đợi đến khi Nam Cường tròn 16 tuổi, đủ trưởng thành để chính thức tiếp nhận tổ chức cô mới rửa tay gác kiếm rút lui ra khỏi giới sát thủ, tay nhuộm đầy máu tanh.

Tuy những người bị cô giết chết toàn là những kẻ đáng chết sống chỉ hại người khác, nhưng việc giết người không hề dễ chịu chút nào.

Cô gái nép gương mặt xinh đẹp của mình vào lồng ngực ấm áp của anh.

Sau một hồi lâu yên tĩnh không ai nói lời nào, cô gái chột đẩy người đàn ông ra nét mặt nghi ngờ nhìn anh hỏi.

- Thần Phong là ai?

Hắn là người đầu tiên tránh được phát súng do em bắn ra.

Hồ Điệp nữ sát thủ lợi hại nhất của tổ chức Kim Long, chỉ cần nổ súng nhất định sẽ đưa đối phương châu Diêm Vương.

Người đàn ông nâng tay lên dịu dàng vuốt ve má cô, anh nhìn cô mỉm cười.

- Anh đã nói em không thể nào lấy được mạng của Thần Phong.

Em đã thua rồi, vậy cũng nên chấp hành lời hứa của mình.

Người đàn ông nói với giọng vô cùng ám muội, hai người đã có hiệp định.

Sau khi Kim Chấn Huy bị Thần Phong hung hăng đánh một trận, Thần Phong với tâm trạng giận dữ đưa Chung Hân rời đi.

Hồ Điệp từ phía sau cánh cửa phòng ngủ được khép chặt bước ra ngoài, cô ngồi trong phòng nghe được toàn bộ cuộc đối thoại giữa Kim Chấn Huy và Chung Hân.

Hồ Điệp bước tới ngồi xuống bên cạnh Kim Chấn Huy, bàn tay thản nhiên sờ vào gương mặt sưng phù của Kim Chấn Huy nở một nụ cười thích thú.

- Cái này là hậu quả của một cuộc đánh ghen đầy kịch tính.

Tuy Hồ Điệp nói với giọng giấu cợt nhưng trong lòng không tránh khỏi cảm giác xót xa.

Kim Chấn Huy nghiêng mặt hôn lên bàn tay cô, nụ cười tà mị bất giác hiện lên trên gương mặt gian xảo của anh.

- Em cũng nhìn ra, sao Hân Nhi lại không?

Vừa nói Kim Chấn Huy vừa đứng lên từ dưới mặt đất, anh thản nhiên vuốt ve mái tóc rối tung của mình gọn lại, dùng tay chỉnh lại áo choàng.

Kim Chấn Huy dám khẳng định rằng Thần Phong đã yêu Chung Hân, nên Thần Phong mới có hành động ghen tuông điên cuồng như vừa

rồi.

Không biết từ lúc nào trên tay Hồ Diệp đã cầm sẵn một ly nước lọc, cô nhìn anh chăm chăm ánh mắt hiện lên ý cười.

- Em không ngờ tài diễn kịch của anh lại siêu phàm đến như vậy?

Nghe Hồ Diệp nói vậy Kim Chấn Huy chột cười một cách gian manh, anh cố tình ghé sát mặt vào tai cô thì thào.

- Anh còn nhiều điều khiến em không ngờ lắm.

Lời nói chứa đựng hàm ý không đường hoàng của Kim Chấn Huy khiến Hồ Diệp cười tươi như hoa.

Hồ Diệp từng nghĩ qua trên thế gian này không một ai có thể khiến cô cười một cách hạnh phúc như bây giờ, nhưng khi cô gặp được Kim Chấn Huy cô mới biết mình đã sai.

Anh chính là người duy nhất nhìn thấy được sự dịu dàng của cô.

Hồ Diệp hớp một ngụm nước lọc ngậm trong miệng cô xoay mặt qua phủ đôi môi mềm mại ẩm ướt của mình lên môi anh, đưa toàn bộ nước ngậm trong miệng của mình vào miệng anh.

Yết hầu của Kim Chấn Huy bắt đầu chuyển động nuốt xuống những dòng nước ấm trong miệng cô.

Sau khi truyền hết nước trong miệng của mình cho Kim Chấn Huy, cô dùng đầu lưỡi mềm mại liếm nhẹ lên đôi môi mỏng của anh, từ từ di chuyển đến khóe môi nơi vài giọt máu còn đọng lại.

Kim Chấn Huy từ bị động chuyển sang chủ động, không bao lâu sau

lưỡi của anh đã nằm gọn trong miệng cô, anh tham lam mút lấy mật ngọt thuộc về riêng cô.

Sau một trận yêu nhau mãnh liệt Hồ Điệp như một con mèo ngoan nằm gọn trong lồng ngực của Kim Chấn Huy trên sofa ngay chính giữa phòng khách.

Cô nghịch ngợm dùng ngón tay trở vuốt ve lồng ngực của anh.

- Anh rất tốt với cô em gái nuôi này?

Trong lời nói của cô Kim Chấn Huy nghe ra được có mùi giấm chua.

Anh cười tươi nhìn cô, một lát sau cất giọng nghiêm túc.

- Phải!

Hân Nhi là một cô gái đáng thương, vì trả thù cho mẹ em ấy sẽ dùng mọi cách.

Chắc có lẽ vì từ nhỏ đến lớn anh luôn được sống trong sự bao bọc của ba mẹ chưa từng ném trái sự đau thương mất đi người thân, nên khi anh biết được cảnh ngộ của Hân Nhi anh càng quý mến em ấy nhiều hơn.

Nghe Kim Chấn Huy nhắc đến thân thể của Chung Hân, trong lòng Hồ Điệp chợt hiện lên một nỗi buồn vô tận.

Ít ra Chung Hân còn có ba, còn cô cả ba lần mẹ cũng không còn.

Kim Chấn Huy cảm nhận được sự biến hoá trong thân thể của cô, bàn tay đang choàng qua eo cô bất giác siết chặt hơn.

- Bây giờ em đã có anh.

Hồ Điệp gật đầu, không ngờ anh lại hiểu rõ nội tâm của cô.

- À, em giúp anh một chuyện có được không?

- Có chuyện gì anh cứ nói.

Hồ Điệp ngẩng đầu lên nhìn anh, giữa hai người còn có việc nhờ vả nữa hay sao?

Kim Chấn Huy giống như đọc được lòng cô anh gật đầu lên tiếng.

- Anh muốn Thần Phong bị thương.

Chỉ cần Thần Phong bị thương đến lúc đó Chung Hân mới có thêm cơ hội để gần gũi và chăm sóc cho Thần Phong.

Hồ Điệp nhếch môi cười nguy hiểm nhìn anh.

- Anh chắc?

Em chỉ sợ mình sẽ lỡ tay giết chết em rể quý của anh.

- Em không có khả năng đó.

Kim Chấn Huy nhìn cô cười nói một cách hiển nhiên, bàn tay nghịch ngợm lướt trên đường cong quyến rũ của cô.

Hồ Điệp nhíu mày, ánh mắt hiện lên rõ sự không hài lòng với lời nói của anh.

- Em không có khả năng?

Hay mình đánh cược đi, nếu em giết được Thần Phong anh phải ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh của em.

Còn nếu em không lấy được mạng của Thần Phong, anh muốn làm gì em cũng được.

Chương 43: Phần nộ

Kim Chấn Huy nghe Hồ Điệp nói vậy liền chỉnh lại tư thế nằm của mình, anh nhìn cô thích thú nói.

- Được, là do em nói đó.

Nghĩ đến đây sắc mặt Hồ Điệp liền biến đổi, cô đẩy Kim Chấn Huy ra nhìn anh.

- Em thua một cách tâm phục khẩu phục.

Anh muốn em làm gì?

Hồ Điệp chưa từng nghĩ qua một người với vẻ bề ngoài trong sáng như

Thần Phong, một chủ tịch của tập đoàn lớn nhất tại Trung Quốc lại có thân phận thần bí không đơn giản.

Vừa rồi khi cô ẩn núp trên sân thượng, Hồ Điệp nhìn thấy cảnh Thần Phong một mình giải quyết đám du côn một cách nhanh gọn.

Thần Phong ra quyền vừa nhanh vừa chuẩn, một sát thủ như cô đã giết người vô số lại bị dáng vẻ giết người hăng say của Thần Phong làm kích thích.

Thần Phong ra quyền thật tàn nhẫn mỗi quyền anh đánh ra nếu nặng sẽ lấy mạng của đối phương ngay lập tức, còn nhẹ thì đối phương sẽ tàn phế suốt cả đời.

Kim Chấn Huy với tâm trạng sáng khoái, anh vươn tay qua vòng eo nhỏ của cô kéo cô sát vào lòng.

Anh yêu thương hôn lên trán của Hồ Diệp rồi vùi khuôn mặt đẹp trai vào hõm cổ cô, hơi thở nóng ran phả vào cổ Hồ Diệp khiến cô bất giác rùng mình.

Anh cắn nhẹ tai cô thì thầm điều gì đó làm Hồ Diệp đỏ bừng cả mặt, cô dùng sức đẩy anh ra nhưng Kim Chấn Huy như đã nhìn thấu suy nghĩ của cô, nên càng ôm cô chặt hơn.

Kim Chấn Huy đột nhiên khom xuống bế Hồ Diệp lên bước thẳng vào bên trong, vừa bước ngang qua cái đèn ngủ tỏa ra ánh sáng màu trắng Kim Chấn Huy không suy nghĩ liền dùng chân đá cái đèn ngủ sang một bên.

Vật duy nhất thấp sáng cả căn phòng đã bị Kim Chấn Huy hủy đi, chỉ trong tích tắc Kim Chấn Huy đã thành thạo gởi bỏ hết chướng ngại vật trên người của hai người.

Mấy tuần nay Thần Phong không hề rời khỏi biệt thự Thần Viên, tuy vết thương trên người anh đã lành hẳn nhưng việc trong công ty anh vẫn giao lại cho Hứa Thừa Anh.

Theo thường lệ đúng 6 giờ tối Hứa Thừa Anh sẽ đến biệt thự tìm Thần Phong để báo cáo về chuyện trong công ty.

Hôm nay không biết vì sao gần 7 giờ tối Hứa Thừa Anh mới đến, không chỉ Hứa Thừa Anh còn có thêm một người đàn ông khác, anh ta nhìn đẹp trai không thua gì với Hứa Thừa Anh, nhưng phong cách ăn mặc lại khác một trời một vực.

Trên người Hứa Thừa Anh lúc nào cũng là bộ com lê màu đen áo sơ mi trắng, còn người đàn ông kia lại mặc quần jean áo sơ mi xanh hai nút áo ở trên tùy tiện mở bung ra để lộ sợi dây chuyền hình con sói.

Hai người vừa được Bác Ninh đưa vào trong liền nhìn thấy Chung Hân đang ngồi xem TV trên sofa.

Hai người cung kính cúi đầu chào Chung Hân một cái rồi bước nhanh lên cầu thang đến thư phòng tìm Thần Phong.

Trong lúc xoay người Lăng Triều lén quan sát Chung Hân, anh đã nghe Hứa Thừa Anh nhắc qua về cô vợ trên danh nghĩa của chủ nhân, đến tận hôm nay anh mới nhìn thấy.

Nhưng khi đối mặt với Chung Hân, không biết vì sao trong lòng Lăng Triều lại hiện lên cảm giác rất lạ lẫm, cảm giác như anh đã từng gặp qua Chung Hân ở đâu.

Bước chân của Lăng Triều dừng hẳn lại trên hai bậc thềm cầu thang trong đầu cố suy nghĩ.

- Đi thôi.

Giọng nói thúc giục của Hứa Thừa Anh làm Lăng Triều chợt thức tỉnh, anh lắc đầu bước theo sau Hứa Thừa Anh.

"Cốc.....cốc....."

- Vào đi!

Giọng nói trầm khàn vang lên từ trong thư phòng, Hứa Thừa Anh liền đẩy nhẹ cánh cửa phòng ra.

Hai người bước vào nhìn thấy Thần Phong đang ngồi thanh thản trên ghế sofa màu đen đặt ngay chính giữa thư phòng, với phong thái vô cùng ưu nhã nhâm nhi ly rượu đỏ trên tay.

- Chủ nhân!

Hai người đồng thanh lên tiếng, Thần Phong không nói gì ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn hai người.

Hứa Thừa Anh liền hiểu ý bước tới đứng trước mặt Thần Phong cung kính báo cáo.

- Chủ nhân, Nhật Trung vừa mới liên lạc với thuộc hạ nói rằng tuần sau Tàn Lão Đại sẽ đến Trung Quốc.

Tàn Lão Đại muốn gặp riêng ngài.

Nghe Hứa Thừa Anh nói vậy ánh mắt lãnh đạm của Thần Phong chợt hiện lên tia sáng.

- Tốt, chúng tôi cũng đã lâu không gặp.

Thần Phong nâng ly rượu đỏ lên uống một ngụm trong lòng vui vẻ hẳn lên.

- Chủ nhân, thuộc hạ nghĩ lần này Tàn Lão Đại đến Trung Quốc không chỉ đơn giản là để hàn huyên.

Trong lời nói của Lăng Triều, Thần Phong nghe ra được sự dẫn đo trong đó.

- Tôi đã thiếu cậu ấy một cái mạng, cũng đã đến lúc trả lại món nợ ân tình này.

Tuy trong lòng Thần Phong không biết Tần Gia Uy tìm anh là vì chuyện gì, nhưng bất kể Tần Gia Uy nhờ anh làm gì anh cũng sẵn lòng giúp đỡ.

Trong lúc này cánh cửa phòng đột nhiên được mở ra thu hút sự chú ý của ba người, Chung Hân trên tay cầm một khay thức ăn bước vào.

Vừa bước vào cửa Chung Hân mới ý thức được có người ngoài Thần Phong hiện diện trong căn phòng, cô cuối đầu nói nhỏ.

- Xin lỗi, để tôi ra ngoài.

Mỗi đêm nhiệm vụ mới của Chung Hân chính là đem điểm tâm tối đến thư phòng cho Thần Phong, thường thì 6 giờ tối Hứa Thừa Anh sẽ đến chỉ ở lại khoảng chừng nửa canh giờ rồi rời đi.

Nhưng hôm nay vì hai người đến trễ nên Chung Hân quên mất.

Nhìn thấy Chung Hân định xoay người đi ra ngoài, Thần Phong liền sa sầm mặt.

- Vào đây!

Không chỉ Chung Hân ngay cả Hứa Thừa Anh và Lăng Triều cũng kinh ngạc trong lòng.

Từ khi nào trong lúc bàn chuyện quan trọng Chủ nhân lại để phụ nữ có mặt.

Họ đã theo bên cạnh Thần Phong nhiều năm, cũng hiểu rõ thói quen của anh.

Nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Hứa Thừa Anh và Lăng Triều nhìn mình, Chung Hân thật muốn quay đầu bỏ chạy ra ngoài ngay, nhưng cô biết Thần Phong sẽ nổi giận đành bắt đấm dĩ cầm chặt khay thức ăn bước chậm chạp vào, cử chỉ luống cuống khi đặt khay thức ăn xuống cái bàn thủy tinh trước mặt Thần Phong, khiến anh nhíu mày tỏ ra không hài lòng.

Chung Hân vụng về để khay thức ăn xuống liền vội vàng bước nhanh ra ngoài, đáng lý ra Chung Hân sẽ ở lại đợi đến khi Thần Phong dùng xong buổi tối cô mới thu dọn khay thức ăn rời đi.

Nhìn thấy Chung Hân như mũi tên bắn thẳng ra cửa, tâm trạng của Thần Phong liền chuyển biến xấu đi.

Sự hân hoan gặp lại bạn cũ của vừa rồi được thay thế bởi sự trầm tư rĩ rệt.

Thật ra Thần Phong không có thói quen ăn tối, chỉ vì muốn Chung Hân ở bên cạnh anh nên mới tự tập cho mình thói quen này.

Thần Phong bực bội uống cạn ly rượu trên tay đặt nó lên cái khay, anh dùng hai đầu ngón tay đẩy khay thức ăn trước mặt ra xa không muốn nhìn thấy nó.

Hứa Thừa Anh thu hết từng biến chuyển thần sắc của Thần Phong, trong lòng có phần lo lắng.

Anh cân nhắc một lúc mới lấy dũng khí lên tiếng.

- Chủ nhân, mong người đừng quên tiểu thư Lãnh Thiên Hân.

Trong lòng Hứa Thừa Anh cũng rất đồng cảm với Chung Hân, anh

biết cô là người tốt không có ý định làm hại đến chủ nhân, nhưng nếu chủ nhân thật sự yêu Chung Hân anh chỉ e là chủ nhân sẽ quên đi việc tìm kiếm Tiểu thư Lãnh Thiên Hân.

Nghe Hứa Thừa Anh nói vậy ánh mắt của Thần Phong tối sầm lại, anh ngẩng đầu nhìn Hứa Thừa Anh, ánh mắt màu đen thẫm lúc này đã phản chiếu lại một màu cam nhàn nhạt tỏa ra từ cái đèn ngủ pha lê bên cạnh, nhìn vào y như tia lửa khiến người đối diện cảm thấy e dè không dám nhìn thẳng vào.

- Việc của tôi không cần cậu phải quan tâm.

Ra ngoài!

Ngữ khí của Thần Phong vô cùng lạnh lẽo, lạnh đến nỗi Lăng Triều đứng bên cạnh cũng cảm thấy bất an.

Thần Phong luôn xem trọng Lãnh Thiên Hân, lúc trước chỉ cần nhắc đến cái tên Lãnh Thiên Hân trên gương mặt Thần Phong lập tức hiện lên vẻ ưu tư, nhưng hôm nay cái Lăng Triều nhìn thấy chỉ là sự phẫn nộ của chủ nhân khi bị thuộc hạ xen vào chuyện riêng của mình.

Chương 44: Chung hân nổi giận

Lăng Triều vỗ vỗ vai của Hứa Thừa Anh lúc này còn đang sững sờ với lời nói của Thần Phong, ý bảo Hứa Thừa Anh mau ra ngoài anh tin chắc Hứa Thừa Anh còn ở lại sẽ khiến chủ nhân càng thêm phần nợ hơn.

- Thuộc hạ đi trước.

Lăng Triều cúi đầu cung kính nói rồi kéo Hứa Thừa Anh ra ngoài.

Hai người đi được vài bước Lăng Triều liền nhìn Hứa Thừa Anh nói.

- Hôm nay cậu bị sao vậy?

Thường ngày cậu là người thông minh nhất, chỉ cần nhìn thấy sắc mặt của chủ nhân liền hiểu suy nghĩ của ngài ấy.

- Hazzzzzz...

Chính vì tôi hiểu nên mới lo lắng, hiện tại chủ nhân đã có tình cảm với Chung Hân.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, chỉ e là chủ nhân sẽ quên đi tiểu thư Lãnh Thiên Hân.

Hứa Thừa Anh thở dài nói, từ trước tới giờ ngoài Lãnh Thiên Hân ra Thần Phong chưa từng để ý đến ai, nhưng vừa rồi ánh mắt của Thần Phong nhìn Chung Hân đã thay đổi không còn sự chán ghét của

trước đây ngược lại có phần dịu dàng yêu thương.

Chung Hân ngồi trong phòng khách vừa nhìn thấy Hứa Thừa Anh và Lăng Triều, với gương mặt vô cùng phức tạp rời khỏi Thần Viên.

Chung Hân vội vàng đi lên thư phòng, cô rụt rè ló đầu nhìn qua cánh cửa được khép hờ, nhìn thấy Thần Phong đang ngồi trên sofa ngã đầu về phía sau nhắm mắt lại định thần, đôi chân thon dài vắt chéo lẫn nhau, sau khi quan sát Thần Phong một lúc ánh mắt Chung Hân chợt chuyển vào khay thức ăn đặt trên bàn.

Đồ ăn trên khay vẫn còn nguyên chưa từng đụng đến, trong lòng cô nghĩ không biết Hứa Thừa Anh và người đàn ông kia đến báo cáo điều gì với Thần Phong, lại khiến anh không ngon miệng.

Nhìn vào dáng vẻ của Thần Phong cô nghĩ chắc anh vô cùng mệt mỏi, không biết vì lý do gì Chung Hân lại không tự chủ bước nhẹ nhàng đến phía sau ghế sofa.

Tuy Thần Phong vẫn nhắm mắt nhưng anh có thể cảm nhận được có người tiến đến gần mình, trong lòng của Thần Phong đột nhiên dựng lên một bức tường phòng thủ.

Cho đến khi mùi hương thoang thoảng của hoa Dạ Lý Hương xông thẳng vào mũi anh, Thần Phong mới buông xuống sự đề phòng trong lòng mình.

Bàn tay Chung Hân vừa chạm vào đầu của Thần Phong, đôi mày anh hơi giật giật đó là phản ứng của sự cảnh giác đối với người khác khi chạm vào người của anh.

Cảm giác được Thần Phong không có sự bài xích đối với cô, đôi tay mềm mại đưa đến huyết thái dương của Thần Phong làm động tác

xoay vòng theo kim đồng hồ.

Chung Hân từng học qua khi một người căng thẳng mệt mỏi, chỉ cần nhẹ nhàng massage huyết thái dương sẽ cảm thấy nhẹ nhõm dễ chịu hơn nhiều, đúng như Chung Hân nghĩ đôi mày rậm đang câu lại vì động tác này của cô từ từ giãn ra.

Chung Hân vừa massage cho Thần Phong ánh mắt vừa quan sát gương mặt tuấn tú của anh.

Sao người đàn ông này lại có dung mạo đẹp đến như vậy?

Sống mũi cao cái cằm kiêu ngạo, cặp mắt to hai mí rõ rệt nhìn vào thật thu hút, thu hút đến nỗi khiến người đối diện cảm giác như bị lạc vào một không gian nào đó không tìm ra lối thoát, mặc dù anh đang nhắm mắt nhưng ánh mắt của anh cô sẽ không bao giờ quên được.

Chung Hân không hiểu vì sao từ lúc gặp lại Thần Phong sự vui vẻ trong anh đã không còn nữa, cái Chung Hân nhìn thấy chỉ là sự thâm sâu khó đoán.

Cả căn phòng lúc này thật yên tĩnh yên tĩnh đến nỗi Chung Hân chỉ còn nghe được tiếng nhịp tim của Thần Phong, tiếng hít thở đều đều của anh nói cho cô biết Thần Phong đã ngủ.

Chung Hân ở bên cạnh Thần Phong gần một năm tuy hai người ít khi ngủ chung giường, nói cho đúng hơn là chỉ một lần duy nhất lúc Thần Phong say mềm không còn ý thức quay trở về Thần Viên, còn lại đa số thời gian Thần Phong đều ở ngoài khi trở về anh cũng chỉ ngủ trong thư phòng.

Nhưng Chung Hân biết Thần Phong rất khó ngủ, anh rất nhạy cảm với tiếng ồn, chỉ cần một tiếng động nhỏ Thần Phong cũng giật mình

tỉnh giấc.

Chung Hân đợi đến khi Thần Phong ngủ thật say cô mới từ từ rút tay về, Thần Phong dù đang ngủ say nhưng khi bàn tay ấm áp kia vừa rời khỏi đầu anh, Thần Phong liền cảm nhận được cặp mắt thâm thúy từ từ mở ra.

Anh xoay đầu nhìn Chung Hân lúc này đang đứng sau lưng anh nhìn anh với cặp mắt sáng lung linh như những vì sao trên bầu trời, sáng đến nỗi Thần Phong bị cuống vào đó.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau ánh mắt của Thần Phong khiến Chung Hân cảm thấy áp lực vô cùng, không khí xung quanh cơ hồ giảm xuống một cách trầm trọng làm Chung Hân cảm thấy ngột thở.

- Tôi có chuyện cần nói với anh.

Chung Hân lên tiếng phá vỡ bầu khí quái đản này.

Thần Phong vẫn như cũ không nói gì cặp mắt nhìn cô giống như đang đợi cô nói tiếp.

Chung Hân liền chuyển tầm mắt của mình sang chỗ khác, cô thật không quen khi Thần Phong nhìn mình như thế này.

- Thứ bảy tuần tới có một hoạt động từ thiện gây quỹ cho những đứa bé mồ côi, tôi được mời đến trình diễn.

- Vậy thì sao?

Thần Phong lãnh đạm nói, ánh mắt hơi khép lại bàn tay nâng lên xoa xoa huyệt thái dương.

Sắc mặt của Thần Phong vô cùng mệt mỏi, Chung Hân không biết anh cảm thấy khó chịu ở chỗ nào.

- Tôi sẽ tự mình đến đó.

Từ lúc cô mang trên người danh phận Thần phu nhân, Thần Phong đã không cho cô xuất đầu lộ diện trước công chúng, nhưng hoạt động lần này mang lại nhiều ý nghĩa cho những đứa trẻ mồ côi và quan trọng nhất cô biết hai người cô muốn gặp cũng sẽ có mặt ngày hôm đó, nếu lỡ cơ hội này cô không biết đến lúc nào mới gặp được họ, nên dù cô biết Thần Phong không thích cô vẫn nhận lời Tim, người đứng ra tổ chức buổi hoạt động này.

- Không được!

Thần Phong không cần suy nghĩ liền nói, cặp mắt của anh lúc này vẫn nhắm nghiền.

Chung Hân nghe xong liền tức đến xanh cả mặt, cô giận dữ nói.

- Tôi đến đây là để thông báo với anh, chứ không phải hỏi ý của anh.

Chung Hân lúc này như một con sư tử hung hăng vươn móng vuốt của mình, Thần Phong nghe cô nói vậy liền mở mắt ra thích thú nhìn cô.

Thật không ngờ khi người phụ nữ này nổi giận cũng khá thú vị.

- Tôi nói không được tức là không được, em có hiểu không?

Thần Phong chăm chú nhìn cô, anh muốn biết tiếp theo sau Chung Hân sẽ làm gì.

- Không được, cũng phải được!

Chung Hân nói năng cộc lốc sắc mặt cũng vì quá giận nên từ xanh chuyển sang đỏ.

Vừa nói xong Chung Hân không cho Thần Phong cơ hội để nói tiếp liền xoay người đi xăm xăm ra ngoài.

Chương 45: Cố tình vì cô

Thần Phong bất ngờ với hành động của cô, ánh mắt loé lên tia sáng nhìn theo bóng lưng giận dữ của Chung Hân, đôi môi mỏng bất giác cong lên.

Không ngờ khi cô bướng bỉnh ngang ngược, lại càng đáng yêu hơn lúc cô luôn tỏ ra lãnh đạm không quan tâm đến bất kỳ việc gì.

Vừa rồi khi đối diện với Chung Hân anh cố tình làm mặt lạnh, nhưng không biết từ lúc nào ở trước mặt cô anh đã không thể tỏ ra chán ghét như xưa.

Mấy ngày kế tiếp Chung Hân chỉ lo chăm chú đàn dương cầm, không thèm để ý đến Thần Phong dù anh có cố tình đi qua đi lại trước mặt cô nhiều lần Chung Hân cũng không thèm liếc mắt nhìn anh.

Chung Hân mãi mê luyện đàn đến ngay cả thời gian mà Thần Phong trông chờ nhất, chính là dùng cơm chung với cô Chung Hân cũng không ăn.

Trong lúc Bác Ninh và mấy người giúp việc đang bận bịu dọn những món ăn tối lên bàn, đột nhiên họ nghe được giọng nói của Thần Phong vang lên từ trong phòng khách.

- Tôi sẽ dùng cơm ở đây.

Bác Ninh lập tức nhìn Thần Phong cung kính khom người.

- Dạ thiếu gia.

Nói xong ông nhìn mấy người giúp việc bảo họ mau chóng dọn những đĩa thức ăn còn đang bốc khói trên bàn vào trong phòng khách.

Mấy người giúp việc lập tức thu dọn đồ trên bàn ăn chuyển đi, trong lòng khó hiểu họ làm việc tại Thần Viên nhiều năm cũng hiểu rất rõ tính của Thần Phong.

Họ không biết hôm nay thiếu gia bị sao nữa, thiếu gia là người rất có quy củ sáng trưa chiều tối đều phải dùng tại cái bàn hình chữ nhật ở trong phòng ăn, nhưng hôm nay thiếu gia lại bảo bọn họ dọn hết lên phòng khách.

Nghĩ là nghĩ vậy nhưng mọi người đều nhanh tay lẹ chân thu dọn, trong lòng lo sợ nếu còn chậm trễ thiếu gia sẽ nổi giận.

Trên người Thần Phong lúc này là bộ đồ thể thao thoải mái ngồi trước một bàn đầy thức ăn ngon tỏa ra mùi hương thơm ngát.

Mùi thức ăn ngon hòa lẫn với tiếng đàn dương cầm và tiếng TV do Thần Phong cố tình bật thật lớn, khiến ngôi biệt thự lạnh lẽo rộng lớn của trước đây lúc này trở nên ấm áp náo nhiệt hẳn lên.

Mặc dù ánh mắt của Thần Phong vẫn luôn dán vào cái màn hình TV mỏng trước mặt, nhưng cái lọt vào mắt anh chính là một bức tranh sống động khiến người đối diện vô tình chìm đắm vào trong đó.

Dáng vẻ kiều diễm của Chung Hân ngồi trước cây đàn dương cầm, thân hình mảnh mai khoác trên người cái áo choàng mỏng màu xanh biếc cùng với mái tóc dài chấm vai lắc lư nhẹ nhàng theo từng chuyển động của ngón tay khi Chung Hân đàn, khiến ánh mắt sắc bén của Thần Phong mờ đi.

Kỳ thật Thần Phong không hề hay biết rằng người phụ nữ trước mặt đã thành công từng bước từng bước một nắm lấy trái tim của anh.

Lúc này đột nhiên trong người của Thần Phong dậy lên một niềm khao khát của sự chiếm hữu.

Chết tiệt!

Sao giờ này anh lại có ý nghĩ muốn cô, muốn thăm dò từng tấc da tấc thịt, từng đường cong quyến rũ từng nơi mẫn cảm trên người cô.

Nghĩ đến những điều này đáy mắt sâu thẳm của Thần Phong chợt hiện lên một ngọn lửa màu đỏ của dục vọng, anh cố kiềm chế hơi thở nặng nề của mình.

Thần Phong lập tức dời tầm mắt của anh vào những món ngon trên bàn, không muốn suy nghĩ đến những điều đã khiến trái tim anh đập loạn nhịp.

Nhìn vào những món ăn tầm thường trên bàn anh mới chợt nhớ đến dụng tâm của mình, anh biết cả ngày Chung Hân chưa ăn gì cả nên muốn dùng mùi thơm của những món ăn mà cô thích nhất để kích thích dạ dày của cô.

Cho dù trong lòng Thần Phong cảm thấy xót xa nhưng vì sự kiêu ngạo của mình, muốn anh mở miệng kêu cô dùng cơm thì việc đó không thể nào.

Chung Hân ngồi trước cây đàn dương cầm trong lòng bức bối, một năm nay cô ít khi chạm vào đàn dương cầm, chỉ còn lại hai ngày nữa cô sẽ trình diễn tại buổi từ thiện, nên muốn dùng hết thời gian của mình vào việc luyện tập, vậy mà cả ngày cứ bị Thần Phong phá đám.

Anh cứ lẩn quẩn trước mặt cô, bây giờ còn bật TV với âm thanh thật lớn làm cô không tài nào tập trung tinh thần.

Chung Hân kiên nhẫn thêm mười phút lúc này máu từ trong người cô đã xông đến tận đỉnh đầu.

Cô nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, cố nén xuống lửa giận trong lòng mình.

Thần Phong thật đáng chết!

Mình phải bình tĩnh, đừng cãi nhau với anh ấy.

Cuối cùng Chung Hân cũng không thể nào đàn tiếp, cô tức giận đẩy nắp cây đàn lại chậm rãi đứng lên đi trở về phòng của mình.

- Em định đi đâu?

Thần Phong nhìn Chung Hân nói với giọng lạnh lùng, chẳng lẽ cô không thấy anh đang chờ cô ăn cùng sao?

- Có một con ruồi cứ bay lẩn quẩn bên tai tôi, khiến tôi không thể nào tập trung được nên đi ngủ cho xong.

Chung Hân với vẻ mặt hằm hằm lờm Thần Phong một cái nói.

Thần Phong thật kinh ngạc với bản thân của mình, anh biết Chung Hân đang nói xiên nói xéo anh nhưng trong lòng anh lại không hề tức giận ngược lại còn thấy Chung Hân đáng yêu vô cùng.

Nét mặt vì giận quá trở nên phấm hồng của cô khiến Thần Phong thờ không thông.

Nhìn thấy Chung Hân bỏ đi Thần Phong liền buông đũa, thật ra Thần Phong không ngon miệng những thức ăn này là do anh cố tình bảo đầu bếp nấu, vì anh biết đó là những món Chung Hân thích ăn nhất, có đời nào Thần Phong ăn mấy thứ như cá chiên canh cải, anh chỉ thích những món ăn Pháp.

Sáng sớm ánh nắng mặt trời đã bao phủ cả căn phòng, tiếng chim hót thanh thoát ngoài cửa sổ khiến không gian trong phòng tràn ngập bởi sức sống.

Chung Hân tươi cười từ phòng tắm bước ra ngoài trong lòng thầm nghĩ, cô đã đợi cái ngày này rất lâu.

Trên người cô là cái đầm màu trắng tuy đơn giản nhưng rất sang trọng, mái tóc dài chấm vai được cô tùy tiện xoắn xuống, gương mặt xinh đẹp chỉ phủ lên một lớp phấn nhẹ.

Đôi chân thon dài mang đôi giày cao gót màu đen nhìn vào thật tầm thường, nhưng nếu ai đã từng dùng hàng hiệu thì sẽ biết đôi giày đó là hàng phát hành có số lượng của thương hiệu thời trang nổi tiếng YAN chỉ đặc biệt dành cho khách hàng VIP.

Nhưng Chung Hân không hề biết về lai lịch của đôi giày này, cô biết nó đắt tiền vì Thần Phong sẽ không bao giờ để Thần phu nhân dùng hàng rẻ tránh làm anh mất mặt.

Nhưng cô không biết đó là do Thần Phong đích thân kêu Ý An để lại cho anh một đôi.

Chung Hân bước tới cầm lấy cái ví đặt trên bàn, cô để tất cả tiền tiêu vặt Thần Phong cho cô vào ngân hàng, mỗi tháng anh sẽ cho cô 10,000 USD đối với Thần Phong đó chỉ là một con số nhỏ không

đáng kể, nhưng đối với một người bình thường 10,000 USD chính là một số tiền mà dù họ có làm lụng vất vả cả đời cũng không dành dụm nổi.

Thần Phong đã từng nói, đó là phúc lợi của việc làm Thần phu nhân.

Chung Hân chưa từng dùng qua một đồng, cô ở Thần Viên ăn sung mặt sướng những gì cô cần đều có trong ngôi biệt thự rộng lớn này.

Chung Hân bước xuống lầu nhìn đảo đảo không thấy Thần Phong đâu liền thở phào nhẹ nhõm, cô nhìn Bác Ninh lúc này đang bận bịu trong phòng khách nói.

- Bác Ninh, hôm nay con sẽ không về dùng cơm.

Chung Hân dừng một chút rồi nhìn Bác Ninh lúc này vẫn kiên nhẫn nhìn cô.

- Bác nói lại với Thiếu gia, con có việc ra ngoài tối sẽ về.

Bác Ninh nghe Chung Hân nói vậy liền cúi đầu đáp.

- Dạ, Thiếu Phu Nhân.

Tiểu Thu trên tay cầm một cái túi thật lớn từ trong nhà bếp bước ra ngoài.

- Thiếu Phu Nhân, chúng ta đi được rồi.

Chung Hân nhìn dáng vẻ khẩn trương lo này lo nọ của Tiểu Thu liền mỉm cười.

- Em đi đâu mà mang theo nhiều đồ như vậy?

Tiểu Thu nhìn lại mình, tay cầm một cái túi thật lớn rồi nhìn sang Chung Hân.

- Thiếu Phu Nhân, những thứ trong đây đều cần cả, nước trái cây, kem chống nắng, cây ô.

Em chỉ sợ hôm nay ngoài trời nắng gắt chị sẽ bị say nắng.

Nhìn thấy Tiểu Thu lo lắng mọi việc là vì mình, trong lòng Chung Hân cảm động vô cùng. Sống chung với Bác Ninh và Tiểu Thu một thời gian Chung Hân cũng đã xem họ như người nhà.

Tiểu Thu nói xong liền bước nhanh theo Chung Hân ra ngoài.

- Tiểu Thu chị nghĩ hoạt động lần này sẽ tổ chức trong đại sảnh của cô nhi viện chứ không phải ngoài trời đâu.

Chung Hân cười tươi nói, Tiểu Thu không hề quan tâm.

- Không sao em đem theo hờ, nếu lỡ chị cần dùng sẽ có ngay.

Tiểu Thu cười cười bước theo Chung Hân, vừa ra khỏi cửa chính bước chân của Chung Hân chợt khựng lại ánh mắt hiện lên vẻ khó tin, làm Tiểu Thu lùi thối theo sau không kịp dừng bước chân đụng vào lưng của Chung Hân.

Chương 46: Thần phong thật đáng sợ

Trước mắt Chung Hân chính là Thần Phong, trên người anh là bộ âu phục màu đen cùng với áo sơ mi trắng phối hợp cái cà vạt màu xanh lam nhìn vào thật đẹp trai, ánh mắt quyết đoán càng tôn lên vẻ ngông cuồng trên gương mặt anh.

Anh đứng dưới ánh sáng chói chang của mặt trời, khoanh hai tay trước ngực nhàn nhã dựa lưng vào thân xe.

Nhìn vào anh bây giờ y như một thiên sứ được ánh hào quang chiếu sáng.

Thần Phong là thiên sứ?

Nói cho đúng hơn anh chính là ma quỷ.

Thần Phong vừa nhìn thấy Chung Hân, ánh mắt sắc bén ngông cuồng độc tôn kia chợt tối sầm lại.

Cô ra ngoài một mình tại sao lại ăn diện đẹp như thế này, là để cho thằng đàn ông nào xem?

Sắc mặt vui vẻ của Chung Hân vừa rồi lập tức trầm xuống khi cô nhìn thấy vẻ mặt âm u của Thần Phong.

Chung Hân không biết Thần Phong đang nghĩ gì, cô cứ ngỡ Thần Phong không vui là vì anh không muốn cô tham gia buổi từ thiện.

Chung Hân liền nhìn sang Tiểu Thu cất giọng kiên định.

- Tiểu Thu em gọi tài xế đưa chị đi.

Tiểu Thu nhìn thấy sắc mặt đen như mực của Thần Phong trong lòng sợ hãi, nghe Chung Hân nói vậy nhưng vẫn đứng im không dám gọi tài xế.

- Để tôi đưa em đi.

Thần Phong thu về ánh nhìn chòng chọc của mình, vừa nói anh vừa khom người ngồi vào trong xe.

Chung Hân nhìn sang Tiểu Thu không biết đây là tình huống gì.

Trong lòng đắn đo nhưng Chung Hân vẫn ngoan ngoãn ngồi vào trong xe.

Dáng người Thần Phong cao lớn vạm vỡ ngồi vào trong chiếc xe rộng lớn chợt khiến không gian chật hẹp hơn.

Thần Phong ngồi uy nghiêm ở vị trí sát cửa sổ nhìn Tiểu Thu lúc này vẫn đứng bên ngoài không biết phải nên làm gì.

- Ở đây không còn việc của cô.

Tiểu Thu nghe Thần Phong nói vậy liền nhìn Chung Hân bằng ánh mắt bất lực, rồi tự giác lui về phía sau để cho tài xế đóng cửa xe lại.

Nhìn thấy chiếc xe BMW màu đen chậm rãi tiến ra khỏi cổng lớn của Thần Viên, Tiểu Thu mới đi vào trong, trong lòng Tiểu Thu rất vui vì thiếu gia không ngại cùng Thiếu Phu Nhân xuất hiện trước mặt người ngoài.

Ngồi vào trong xe Chung Hân cảm thấy căng thẳng vô cùng, trong lòng không rõ Thần Phong đang nghĩ gì.

- Anh cố tình chờ tôi?

-Phải!

Thần Phong không cần suy nghĩ liền trả lời ngay, ánh mắt từ nãy giờ chăm chú vào phong cảnh bên ngoài cửa sổ đột nhiên nhìn sang Chung Hân, nhìn thấy cô cố tình ngồi sát vào cửa xe bên kia, như đang tránh né một người có bệnh truyền nhiễm.

- Nhưng rõ ràng hôm đó khi tôi nói với anh về buổi từ thiện, anh đã phản đối.

Chung Hân khó hiểu hỏi tiếp, người đàn ông này càng lúc càng khiến đầu óc cô trở nên mơ hồ.

- Phải tôi có nói là không được.

Thần Phong vừa nói bàn tay rộng lớn vừa vỗ vỗ lên vị trí ghế ngồi bên cạnh, ý bảo Chung Hân ngồi sát vào anh.

Chung Hân nhìn Thần Phong một hồi lâu rồi mới xích người lại gần anh hơn, nhưng vẫn giữ một khoảng cách cố định.

- Vậy sao hôm nay anh lại đổi ý?

Chung Hân không chịu bỏ qua cô phải hỏi cho ra lẽ, cô muốn biết Thần Phong đưa cô đi là vì mục đích gì.

Thần Phong nhăn mặt nhìn Chung Hân, người phụ nữ này có lúc thật

khiến người khác phải đau đầu.

- Tôi nói không được, vì tôi không để em đi một mình.

Lần này Thần Phong thật sự không còn kiên nhẫn nữa, âm điệu cũng trở nên lạnh lùng hơn khiến Chung Hân không dám hỏi gì thêm.

Chung Hân nhớ lại cuộc đàm phán không thành giữa anh và cô trong thư phòng lần trước.

Cô nhớ rất rõ mình đã nói với anh.

Cô:

Thứ bảy tuần này có một hoạt động gây quỹ cho những đứa bé mồ côi, tôi được mời đến trình diễn.

Anh:

- Vậy thì sao?

Cô:

-Tôi sẽ tự mình đến đó.

Anh:

- Không được!

Lúc này Chung Hân mới hiểu ý của Thần Phong, không phải anh phản đối không cho cô đi trình diễn mà anh phản đối không cho cô đi một mình.

Hiểu ra ý của Thần Phong đôi môi quyến rũ của Chung Hân bất giác cong lên, ánh mắt vui vẻ lên nhìn Thần Phong một cái.

Nhìn thấy nét mặt lạnh lùng vô cảm của anh, nụ cười trên môi Chung Hân tắt ngúm cô lập tức chuyển tầm mắt của mình nhìn sang chỗ khác.

Chung Hân ngồi một cách thẳng thớm, cô không dám thả lỏng bản thân chỉ sợ khi xe queo qua con đường nhỏ, cô sẽ không tự chủ ngã vào người anh.

Chung Hân biết Thần Phong không thích cô chạm vào người anh.

Con đường từ biệt thự Thần Viên đến cô Nhi Viện nơi tổ chức buổi gây quỹ từ thiện không xa, nhưng vì ngồi bên cạnh Thần Phong nên Chung Hân cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm, không khí trong xe trầm lắng đến nỗi Chung Hân cảm thấy khó thở.

Giống như Thần Phong hiểu được suy nghĩ trong đầu cô, anh cất giọng trầm khàn.

- Ngồi chung xe với tôi em cảm thấy khó chịu lắm sao?.

Chung Hân giật mình nhìn anh, sao anh ấy biết mình đang nghĩ gì?

Chung Hân cố nặn ra một nụ cười giả tạo nói.

- Không, chỉ vì tôi bị say xe.

Thần Phong liền sa sầm mặt, bàn tay to lớn lập tức bóp lấy hai gò má của Chung Hân khiến cô đau đớn vô cùng.

Bàn tay trắng nõn run run cầm lấy bàn tay anh không cho anh dùng

sức.

- Em nghe rõ cho tôi, Thần Phong tôi ghét nhất là những người giáo hoạt.

Lần sau em còn nói dối với tôi, thì đừng trách tôi vô tình.

Chung Hân kinh ngạc nhìn anh, cặp mắt to tròn lúc này vì đau nên đã hiện lên một tầng nước mỏng.

Ánh mắt giận dữ của Thần Phong thật đáng sợ, những tia máu đỏ hiện lên rõ ràng trong mắt anh.

Chương 47: Đón kịch

Bàn tay cường tráng từ từ buông mặt cô ra, Chung Hân lập tức nhích người ra xa Thần Phong ngồi sát vào bên kia cửa sổ.

Anh ngồi nghiêm chỉnh hai tay đặt trên đùi, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

Thật ra anh cũng không biết vì sao anh lại phản ứng mạnh mẽ đến như vậy, anh vốn là một người trầm tĩnh hi nộ ái ố trong lòng anh đều được anh khéo léo che đi, người ngoài tuyệt đối không thể nhìn thấu tâm tư của anh.

Nhưng vừa rồi khi Chung Hân nói dối, anh lại nhớ đến lần trước khi cô nói dối với anh về mắt của cô.

Đột nhiên trong lòng Thần Phong cảm thấy khó chịu vô cùng.

Người phụ nữ của Thần Phong anh chỉ được một mực trung thành, nghĩ cũng đừng có nghĩ đến việc lừa dối anh, dù đó chỉ là một chuyện nhỏ cũng không thể.

Bàn tay đang đặt trên đùi của anh bất giác cuộn tròn lại thành nắm đấm, anh có thể cảm nhận được Chung Hân lúc này lại một lần nữa dựng lên bức tường phòng thủ đối với anh.

Một bức tường sắt bao bọc cô không để người khác có cơ hội tiến đến gần để làm tổn thương đến cô.

Thần Phong thật ảo não anh biết hành động vừa rồi của mình đã

khiến Chung Hân sợ hãi.

Trong lòng anh chợt hiện lên nỗi xót xa, anh không muốn cô càng lúc càng cách xa anh hơn.

Chung Hân ngồi bên cạnh trong lòng cảm giác thấp thỏm không yên, cô có cảm giác ở bên cạnh Thần Phong như ở bên cạnh một con hổ, không biết lúc nào nó sẽ tức giận vồ lấy con mồi của mình.

Chung Hân ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, không muốn nhìn Thần Phong nữa.

Kỳ thật không biết bắt đầu từ lúc nào Chung Hân đã không còn sợ Thần Phong như xưa, linh tính nói cho cô biết anh sẽ không làm hại đến cô.

Nhưng cũng chính cái cảm giác này đã khiến trái tim của Chung Hân càng đau đớn hơn, lúc trước khi Thần Phong nổi giận ra tay làm tổn thương cô trong lòng cô chỉ có sự căm phẫn, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy rất đau lòng.

Nghĩ đến đây một giọt nước mắt bất giác rơi xuống gò má cô, Chung Hân mau chóng dùng tay lau đi cô không muốn cho Thần Phong nhìn thấy lúc cô yếu đuối nhất.

Thần Phong không nhìn Chung Hân gương mặt lạnh nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng kính cửa sổ phản chiếu lại gương mặt tủi thân của cô.

Ngay giây phút giọt nước trong suốt đó từ khoé mi cô rơi xuống, nó cũng như một mũi kim đâm thẳng vào trái tim anh, cảm giác nhức nhối làm Thần Phong bất giác hít thở không thông.

Anh hít vào một hơi thật sâu để dẫn xuống nỗi đau trong lòng mình.

Thần Phong đột nhiên ấn vào cái nút trên cửa xe, một tấm kính màu đen từ từ hạ xuống ngăn giữa tài xế và phía sau.

Thần Phong xoay người lại bàn tay vươn ra định choàng qua eo Chung Hân kéo cô sát vào lòng, vào giờ phút này anh chỉ muốn được ôm ấp dỗ dành cô.

Chết tiệt sao mình lại khiến cô ấy đau lòng.

Nghĩ là nghĩ vậy nhưng khi bàn tay của Thần Phong gần chạm vào người Chung Hân, anh đột nhiên rút tay về.

Anh trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tuy Chung Hân đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng hành động vừa rồi của Thần Phong đã được Chung Hân khéo léo thu hết vào tầm mắt của mình.

Ánh mắt đó, vẻ mặt đó.

Rõ ràng anh có tình cảm với cô, nhưng tại sao?

Tại sao anh lại đè nén lòng mình, tại sao lại lẩn tránh tình cảm của cô?

Cuối cùng đoạn đường dài đằng đằng cũng đã kết thúc, xe dừng lại trước cổng lớn của cô nhi viện Bác Ái.

Tài xế xuống xe lịch sự mở cửa mời Thần Phong và Chung Hân.

Thần Phong bước xuống với tư thế vô cùng lịch lãm trên người thoát

ra vẻ sang trọng, gương mặt lạnh lùng lập tức trở nên ôn hoà khi đối diện với mười mấy máy cái camera của các phóng viên đến từ những toà soạn nổi tiếng.

Bàn tay to lớn của Thần Phong đưa vào trong xe mời Chung Hân ra.

Chung Hân nhìn vào bàn tay anh một hồi lâu cũng không có phản ứng gì.

" Ahem....."

Nghe Thần Phong thiếu kiên nhẫn hăng giọng, Chung Hân miễn cưỡng vươn tay nắm chặt bàn tay của anh bước xuống.

Ánh đèn flash liên tục nhấp nháy làm chói mắt cô, Chung Hân khó chịu nhắm mắt lại để thích nghi với ánh sáng.

Trong lúc Chung Hân còn chưa chuẩn bị một bàn tay rộng lớn đã ngang nhiên choàng qua eo cô ôm cô sát vào lòng.

Thần Phong nhìn mấy người phóng viên nhào tới muốn chen chân chụp ảnh của hai người nói.

- Xin lỗi, các vị đã làm vợ tôi sợ.

- Thần Tổng, quả thật rất chu đáo.

Một cô phóng viên của tờ tạp chí Fashion, hâm mộ nhìn hai người cười tươi nói.

- Tôi chỉ chu đáo với vợ mà thôi.

Thần Phong nở một nụ cười xán lạn vừa nói vừa ôm Chung Hân một

cách thân mật, Chung Hân bất ngờ ngược mặt lên nhìn anh.

Cái cằm cao ngạo nhìn vào thật cuốn hút, nhưng những lời này là từ miệng Thần Phong nói ra sao.

Chung Hân nở một nụ cười rực rỡ nhìn mấy vị phóng viên lịch sự gật đầu, muốn cho họ biết hai vợ chồng cô rất hạnh phúc.

Đang trong cơn suy nghĩ đột nhiên bàn tay ấm áp của Thần Phong vươn lên ngón tay trở lướt nhẹ nhàng qua khoé môi cô chùi đi vết son lem ra ngoài.

Lúc tay anh chạm vào đôi môi phỉm hồng của cô, trong người anh hiện cảm giác như điện giật.

Chết tiệt! sao môi cô lại mềm mại đến như vậy nhìn vào thật quyến rũ.

Chung Hân mở to cặp mắt sáng như những vì sao trên bầu trời ngượng ngùng gấn nhẹ môi nhìn anh, nhìn thấy sự biến hoá trong ánh mắt của anh, nó dịu dàng ngọt ngào làm sao.

- Thần Tổng và Thần phu nhân thật là trai tài gái sắc xứng đôi vừa lứa.

Nhìn vào ánh mắt đăm đúi của Thần Phong nhìn vợ, một người phóng viên liền buông ra lời khen ngợi, khiến Thần Phong chột bình tĩnh lại anh ngược mặt lên nhìn họ.

- Cũng đã đến giờ, chúng tôi vào trong trước.

Nói xong Thần Phong đã ôm eo của Chung Hân đi vào trong, Thần Phong không biết vừa rồi mình bị sao nữa. Hình ảnh Chung Hân cắn

nhẹ môi một cách khêu gợi cứ hiện lên trong đầu anh.

Đột nhiên gương mặt của Thần Phong trầm xuống, khiến Chung Hân không hiểu rõ trong lòng anh đang nghĩ gì.

Một phút trước anh còn tỏ ra ngọt ngào hạnh phúc, vậy mà bây giờ lại lạnh lùng như một tảng băng ngàn năm.

Chẳng lẽ hành động ân cần cùng với ánh mắt thâm tình vừa rồi khi anh nhìn cô, chỉ là một vở kịch cho người ngoài xem sao?

Càng suy nghĩ trong lòng Chung Hân càng rối, cô quyết định mặc kệ anh nghĩ gì việc quan trọng bây giờ chính là tìm bác Ngô và bác Thái.

Còn về phần Thần Phong, anh muốn cô đóng kịch trước mặt người ngoài thì cô sẽ chiều anh chuyện đó không quan trọng.

Chương 48: Gặp lại người quen

Vừa bước vào cửa lớn của cô nhi viện, một người đàn ông với dáng người cao lớn, da trắng mũi cao mắt xanh tóc vàng bước tới chào đón hai người.

- Xin chào Thần Tổng và Thần phu nhân.

Tim, người tổ chức buổi hoạt động gây quỹ ngày hôm nay lịch sự chào hỏi, anh tao nhã đưa tay ra bắt tay với Thần Phong, ánh mắt hiện lên ý cười nhìn Chung Hân.

Thần Phong nhìn một cái là nhận ra Tim ngay, khi anh nghe Chung Hân nhắc đến buổi từ thiện ngày hôm nay anh đã cho Hứa Thừa Anh điều tra, biết được Tim là một người con lai từ Mỹ đến Trung Quốc không bao lâu.

Tim là chủ tịch của tập đoàn Maxi chuyên kinh doanh về thời trang là học đệ của Alex Smith nhà thiết kế thời trang nổi tiếng nhất thế giới.

- Chào ngài Tim.

Thần Phong phong độ cười xã giao bắt lấy tay Tim.

Sau khi bắt tay Thần Phong xong Tim đột nhiên bước tới ôm Chung Hân một cách thân mật, rồi đặt lên má cô một nụ hôn chào hỏi.

Sắc mặt của Thần Phong giờ phút này còn đen hơn đáy nồi, anh mím chặt môi không nói gì nhưng Chung Hân cảm nhận được trên

người của Thần Phong tỏa ra đặng đặng sát khí.

Chung Hân liền lui bước về phía sau tránh xa Tim ra, thật ra Tim và cô đã quen nhau từ trước khi cô còn sống ở Mỹ.

Những buổi từ thiện do Tim tổ chức đều mời Chung Hân đến trình diễn.

Thần Phong lập tức choàng cánh tay mạnh mẽ qua eo Chung Hân, thể hiện quyền sở hữu.

- Hân, đã lâu không gặp.

Tim không hề biết Thần Phong đang tức giận, anh là người Tây Phương nên chuyện lễ nghi như ôm và hôn má là việc vô cùng bình thường.

Chung Hân liếc nhìn Thần Phong, rồi nhìn sang Tim.

- Đúng vậy chúng ta đã một năm không gặp.....

Chung Hân nói đến đây cô kéo dài lời nói của mình một chút, ánh mắt lén nhìn người đàn ông bên cạnh với nét hằm hằm nói tiếp.

Cô cố tình muốn xem Thần Phong sẽ phản ứng như thế nào.

- Em rất nhớ anh.

Lời Chung Hân vừa nói ra làm Thần Phong xanh cả mặt, năm ngón tay đang choàng qua eo cô bất giác bấu thật mạnh vào eo cô khiến Chung Hân đau điếng hồn.

Gương mặt nguy hiểm của Thần Phong ghé sát vào tai Chung Hân

nói với giọng vô cùng lạnh lẽo.

- Em đừng thách thức sự nhẫn nại của tôi.

Chung Hân biết hành động vừa rồi của Thần Phong là muốn trừng phạt cô, nếu lúc này không có người ngoài và phóng viên Thần Phong nhất định sẽ cho cô ném thứ mùi vị của sự trêu đùa anh.

Chung Hân bị Thần Phong kéo vào trong bỏ lại Tim với một bụng đầy nghi vấn, Tim không biết mình đã làm gì lại khiến Thần Phong nổi giận.

Vừa bước vào trong Chung Hân liền nhìn thấy Ngô Công và Thái Thịnh ngồi tại một cái bàn tròn trước sân khấu khác đó không xa, cô liền đảo mắt một vòng không thấy hai chị em của Triệu Nhân đâu.

Bây giờ chính là dịp may của mình, mình phải đến nói chuyện với hai bác ngay.

Nhưng làm sao mình có thể rời khỏi Thần Phong, không để anh ấy nghi ngờ.

Lúc này Thần Phong đang khoá chặt thân thể của Chung Hân vào lòng, cô muốn đứng xa anh một chút cũng không được hướng hồ gì là rời đi.

- Thần Tổng, đã lâu không gặp!

Không ngờ lại gặp ngài ở đây.

Một người đàn ông trung niên mập mập cầm trên tay hai ly rượu đỏ bước tới chào hỏi Thần Phong.

Chung Hân quan sát ông ta, cô nhớ mình đã từng đọc qua tư liệu của ông ta.

Ông ta chính là Kim Sơn tổng giám đốc của công ty xây dựng Kim Thất.

Trong lúc cô xem tài liệu về những công ty có giao dịch với Lãnh Thị, cái tên Kim Sơn này đã từng xuất hiện nên Chung Hân có ấn tượng.

Mấy vị giám đốc của các công ty khác nghe Kim Sơn chào hỏi Thần Phong liền bao quanh Thần Phong bắt chuyện xã giao không để mình thiệt thòi.

Nhìn thấy một đám giám đốc vây quanh mình nên Thần Phong đành buông Chung Hân ra.

Anh vươn tay nhận lấy ly rượu đỏ do Kim Sơn mời anh đưa đến mép môi hớp một ngụm.

Chung Hân mừng rỡ trong lòng, cuối cùng cô cũng có cơ hội rời khỏi Thần Phong.

Chung Hân nhận cơ hội Thần Phong không để ý đi đến bàn của Ngô Công và Thái Thịnh, cô tao nhã ngồi xuống bên cạnh hai người.

Ngô Công và Thái Thịnh là hai người bạn thân của ba cô, ba người đã cùng nhau sáng lập ra Lãnh Thị.

Nhưng ba cô bỏ vốn ra nhiều nhất nên ngồi ở vị trí tổng tài.

Cô còn nhớ rất rõ khi cô còn nhỏ bác Ngô và bác Thái là hai người yêu thương cô nhất.

Ngô Công và Thái Thịnh vừa nhìn thấy Chung Hân liền lịch sự chào cô.

- Thần phu nhân, nghe danh đã lâu hôm nay mới có cơ hội gặp mặt.

Ngô Công nói một cách khách khí, hai người tuy là người có địa vị trong xã hội lẫn thương trường, nhưng nếu so với Thần Phong thì còn thua xa.

Công ty Lãnh Thị dù có lớn cũng không thể bì lại với tập đoàn Thần Thị của Thần Phong.

Chung Hân nhìn hai người khoé mắt hơi cay cay, cô cố kiềm chế cảm xúc trong lòng mình nhìn chung quanh không thấy ai liền lên tiếng.

- Bác Ngô và bác Thái, hai bác không còn nhớ Hân Nhi nữa sao?

Hai người kinh ngạc với lời nói của Chung Hân, Ngô Công nghi ngờ nhìn Chung Hân.

- Xin lỗi Thần phu nhân, chúng ta gặp mặt rồi sao?

Nghe Ngô Công nói vậy cô biết hai người đã không nhận ra cô.

- Con là Lãnh Thiên Hân, hai bác không còn nhớ cháu sao?

Lần này đến phiên Thái Thịnh sững sờ, Lãnh Thiên Hân đã chết nhiều năm về trước.

- Thần phu nhân, xin cô nói chuyện cẩn thận đừng lấy người khuất mặt ra làm trò đùa.

Giọng điệu không vui của Ngô Công vang lên trách móc Chung Hân.

Chung Hân không hề tức giận ngược lại trong lòng cảm động đến mắt cũng ngấn lệ.

- Bác Ngô, Bác Thái con thật sự là Lãnh Thiên Hân.

Lần tai nạn năm xưa con và mẹ đã thoát được cái chết, nhưng vì có người âm mưu muốn giết con nên mẹ và con không dám trở về Lãnh gia.

Bây giờ con đã trưởng thành con muốn quay trở về đoạt lại tất cả những gì thuộc về con.

Chung Hân nói với giọng nghiêm túc, hai người nghe ra được nỗi thù hận sâu trong lòng cô.

Nhìn thấy hai người vẫn không tin vào lời nói của mình, Chung Hân liền nói tiếp.

- Hai bác còn nhớ lúc con chín tuổi có lần con đến công ty Lãnh Thị, vì nghịch ngợm đã làm ướt bản hợp đồng quan trọng của ba.

Lúc đó con rất sợ ba biết được sẽ trừng phạt con, nên khóc rất nhiều hai bác nhìn thấy liền cho người làm lại bản mới giúp con.

Hai người nghe Chung Hân nói vậy liền nhìn nhau, vẻ vui mừng lộ rõ trên gương mặt hai người.

- Hân Nhi, thật là con sao?

Ba con có biết con đã trở về chưa?

Ngô Công nói với giọng mừng rỡ, ông biết Lãnh Minh vì cái chết của hai mẹ con cô nên đã suy sụp hoàn toàn.

- Hai bác đừng cho ba con biết, con không muốn bứt dây động rừng.

Chung Hân không cần nói trắng ra Ngô Công và Thái Thịnh cũng hiểu rõ ý tứ trong lời nói của cô.

- Vậy hai bác có thể giúp được gì cho con?

Thái Thịnh nhìn Chung Hân nói với giọng nghiêm túc.

- Hai bác chỉ cần làm giúp con một việc, đó là cực lực phản đối đề án khuếch trương Thành Tây thành khu du lịch sinh thái của Triệu Sang.

Còn những chuyện khác con đã có kế hoạch.

Chung Hân nhìn hai người nói với giọng đầy tự tin, hai người là những bậc tiền bối trong công ty tuy không nói ra miệng như trong lòng hai người đều biết Lãnh Thị đang bị hai chị em của Triệu Nhân từng bước từng bước một chiếm lấy.

- Được chỉ cần giúp được con, cái gì hai bác cũng sẵn lòng làm.

Ngô Công nhìn Chung Hân nói ra những lời thật lòng.

- Dạ, con cảm ơn hai bác.

Hai bác nhớ đừng cho ai biết con là Lãnh Thiên Hân, hai bác cứ xem con là Thần phu nhân.

Hai người nhìn Chung Hân gật đầu, trong lòng Ngô Công vui đến không thể tả, có điều ông cảm thấy có lỗi với người bạn thân Lãnh

Minh của mình.

Lúc Chung Hân xoay người lại rời khỏi bàn của hai người, môi cô bất giác cong lên thành một nụ cười đắc ý.

Chương 49: Chung hân giáo huấn lãnh đồng

Thần Phong trò chuyện với mấy vị giám đốc một lúc chợt nhớ đến Chung Hân, anh quét mắt một vòng tìm cô.

Nhìn thấy Chung Hân đang bước tới, Thần Phong liền chú ý đến phía sau của cô.

Người ngồi ở vị trí cái bàn tròn phía sau chính là Lão Ngô và Lão Thái của công ty Lãnh Thị.

Cô ấy qua để đó làm gì?

Trong lúc Thần Phong còn đang suy nghĩ, đột nhiên Chung Hân bước tới bên cạnh anh, trên tay cầm hai ly rượu đỏ một ly cô đưa cho anh ly còn lại là cho bản thân của mình.

- Em vừa mới đi đâu?

Thần Phong nheo mắt nhìn cô, anh cũng không hiểu vì sao mình lại quan tâm đến như vậy.

- Tôi khát, nên mới đi lấy đồ uống.

Chung Hân nhìn Thần Phong bình thản nói, vừa rồi trong lúc cô bước về phía này đã vô tình bắt gặp ánh mắt nghi ngờ của Thần Phong nhìn mình.

Thần Phong ngược mắt về hướng Chung Hân vừa mới bước tới,

quả thật có một cái bàn dài được phủ miếng trải bàn màu trắng, trên bàn đặt rất nhiều thức ăn nhẹ và đủ các loại rượu và nước giải khát.

Thì ra mình thật đa nghi.

Thần Phong cười cười, nhận lấy ly rượu từ trên tay cô nâng lên uống một hơi cạn sạch.

Anh ung dung đặt ly thủy tinh trống lên cái bàn bên cạnh, Chung Hân nhìn anh đầy vẻ khó hiểu chẳng lẽ vừa rồi anh chưa uống gì hết sao, sao lại khát đến như vậy?

Chung Hân thở dài người đàn ông này uống rượu sao như uống nước vậy?

Chung Hân lắc đầu đưa ly rượu trên tay đến đôi môi hồng phấn của mình uống một ngụm, trong lúc cô không để ý ly rượu trên tay đã bị Thần Phong đoạt lấy, anh điềm nhiên nâng ly uống một hơi cạn sạch.

Chung Hân kinh ngạc nhìn anh, đôi mắt to tròn không hề chớp lấy một cái.

Không biết Thần Phong vô tình hay cố ý đặt môi của mình ở ngay vị trí dấu son môi của cô lúc này đã in trên chiếc ly thủy tinh.

Hai gò má Chung Hân nóng phừng phừng, cô đỏ mặt nhìn sang chỗ khác.

Gương mặt thanh tú của Chung Hân bất giác ghé sát vào tai của Thần Phong nói.

- Anh khát lắm sao?

Mùi hương ngọt ngào của hoa Dạ Lý Hương tỏa ra từ người cô cùng với hơi thở nóng ran phà thẳng vào mặt của Thần Phong làm toàn thân anh lập tức có phản ứng.

- Phụ nữ khi say rất nguy hiểm.

Thần Phong nuốt một ngụm nước bọt nhẹ giọng nói, ánh mắt phong lưu nhìn thẳng vào gương mặt phiếm hồng của Chung Hân.

Ánh nhìn lạ lẫm của Thần Phong khiến Chung Hân cảm thấy bất an, cô nhích người ra xa Thần Phong một chút.

- Khi anh say mới là nguy hiểm.

Chung Hân nhìn anh bĩu môi nói trong đầu liền hiện lên tình cảnh hôm Thần Phong say mềm ôm cô ngủ cả đêm.

Nhìn thấy vẻ mặt đỏ như trái cà chua của Chung Hân, Thần Phong liền biết cô đang nghĩ gì, trong lòng cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Đúng vào lúc này Triệu Nhàn, Triệu Sang và Lãnh Đồng xuất hiện, ba người với gương mặt vô cùng kiêu ngạo bước chậm rãi vào.

Lãnh Đồng vừa nhìn thấy Thần Phong liền vui mừng bước nhanh tới choàng tay qua cánh tay đang đặt trong túi quần tây của anh.

- Anh phong, Đồng Đồng rất nhớ anh.

Giọng nói ẻo lả của Lãnh Đồng khiến dạ dày của Chung Hân hiện lên cảm giác buồn nôn.

Cô hừ lạnh trong lòng cười khinh thường, đúng là mẹ nào con nấy.

Cô còn nhớ rất rõ lúc trước ở trước mặt ba cô Triệu Nhân cũng bày ra bộ dạng phóng đãng này.

Thần Phong cười cười gật đầu chào hỏi Triệu Nhân và Triệu Sang, ánh mắt thâm thúy liếc nhìn Chung Hân.

Anh muốn xem Chung Hân có phản ứng gì khi anh bị người phụ nữ khác quyến luyến.

Thần Phong thật không ngờ Chung Hân lại bình tĩnh đến như vậy, sắc mặt lãnh đạm dửng dưng của cô, càng khiến lòng Thần Phong khó chịu.

Lãnh Đồng nhìn thấy thần sắc âm u trên gương mặt của Thần Phong liền nghi ngờ nhìn theo ánh mắt của anh, nhìn thấy anh nhìn chằm chằm vào Chung Hân trong lòng tức giận.

Cô thật không cam tâm, Chung Hân có gì tốt, sắc đẹp thì không bằng cô gia thế cũng thua xa.

Sau khi mọi người trò chuyện một lúc Chung Hân xin phép đi nhà vệ sinh, Thần Phong bị Triệu Sang giữ lại nói về dự án của ngân hàng Mạnh Thị đang định giao lại cho hắn ta.

Thần Phong nghe Triệu Sang nói vậy tuy ngoài mặt anh tỏ ra không hề quan tâm, nhưng trong lòng Thần Phong lúc này thật muốn đem tên Triệu Sang ngu ngốc này chém ra thành trăm mảnh, còn cả cái tên Kim Tổng kia.

Thần Phong đã cho Lăng Triều điều tra người đàn ông ôm Chung Hân lần trước và người bị anh đánh một trận chính là Kim Chấn Huy, Kim Tổng của Ngân Hàng Mạnh Thị.

Nhưng Lăng Triều không thể điều tra được quan hệ giữa Chung Hân và Kim Chấn Huy là gì, điều này cứ như cái gai luôn ở trong lòng anh.

Thần Phong là một người thông minh trên thương trường là người ra tay độc đoán dứt khoát, nhưng một khi đến vấn đề tình cảm thì Thần Phong thật sự là một kẻ dần dộn.

Chung Hân vừa mới bước ra khỏi phòng vệ sinh liền bị Lãnh Đồng chặn lại.

Lãnh Đồng đứng trước lối ra vào, cô ta khoanh hai tay trước ngực nhìn Chung Hân từ trên xuống dưới bằng ánh mắt khinh thường.

Chung Hân nhìn một cái là biết ngay ý đồ của Lãnh Đồng, Lãnh Đồng đang muốn ra oai trước mặt cô.

Chung Hân nhìn Lãnh Đồng nở một nụ cười rạng rỡ, thản nhiên bước ngang qua người của Lãnh Đồng.

Trong lúc Chung Hân lướt ngang qua người Lãnh Đồng, Lãnh Đồng đột nhiên đưa chân ra gạt chân của Chung Hân.

- Ahhhhhhhhh.....

Một tiếng thét đau đớn vang lên, Lãnh Đồng đau đến muốn xông tới giết chết Chung Hân ngay.

Vừa rồi Chung Hân đã nhìn thấu tâm tư của Lãnh Đồng, khi chân Lãnh Đồng đưa ra trước mặt Chung Hân, cô đã nâng chân lên đôi giày cao gót nhọn liểu không lưu tình dùng hết sức dẫm xuống bàn chân của Lãnh Đồng.

Nhìn thấy Lãnh Đồng ôm chân vì đau đớn trong lòng Chung Hân vui đến không nói nên lời, từ lúc cô quay trở lại nơi này chắc việc làm vừa rồi của cô là việc khiến cô tự hào nhất.

- Chung Hân.... Tao sẽ không tha cho mày!

Lãnh Đồng gầm lên trong cơn giận dữ, liền xông tới bàn tay từ trên cao dán xuống gương mặt trắng nõn của Chung Hân.

Chung Hân nhìn thấy Lãnh Đồng mất đi lý trí hành động ngu xuẩn liền nhếch môi cười đắc ý.

- Đúng là đầu người óc heo.

Chung Hân vừa nói vừa nâng tay chụp lấy cánh tay mảnh mai của Lãnh Đồng, Chung Hân siết chặt cổ tay của Lãnh Đồng lạnh lùng nói.

- Tốt nhất cô không nên chọc đến tôi, bằng không.....

Chung Hân cố tình bày ra bộ mặt gian xảo nói không dứt câu để Lãnh Đồng tự suy nghĩ ra cô sẽ làm gì, Lãnh Đồng bị ánh mắt cùng với hành động mạnh mẽ của Chung Hân làm cho kinh hãi, từ lúc nào một người nhu nhược yếu đuối như Chung Hân lại trở nên đáng sợ đến như vậy?

Trong lúc này đột nhiên Chung Hân nhìn thấy Thần Phong từ bên ngoài đại sảnh bước vào, cô liền buông tay Lãnh Đồng ra lui về phía sau tự làm mình ngã xuống mặt đất.

Thần Phong bất ngờ trước cảnh tượng trước mắt, lúc này Lãnh Đồng đang đứng xoay lưng về phía anh bàn tay vẫn đang ở trên không trung, còn Chung Hân thì nằm thê thảm dưới mặt đất tay xoa xoa vào nửa bên mặt của mình.

Trong lòng Thần Phong nóng như lửa đốt anh bước hai bước thành một tới bên cạnh Chung Hân, vừa bước ngang qua người Lãnh Đồng anh đột nhiên đẩy Lãnh Đồng sang một bên khiến thân thể của Lãnh Đồng đụng vào bức tường bên phải.

- Hân Nhi, em có sao không?

Thần Phong lo lắng nhìn cô, Chung Hân bị ánh nhìn dịu dàng như nước của Thần Phong làm tim cô rung động, cô muốn nói cho anh biết mình không sao nhưng miệng lại không thốt ra được lời nào.

Nhìn thấy Chung Hân như vậy trong lòng Thần Phong đau nhói, chắc cô bị Lãnh Đồng dọa đến điếng hồn.

- Đồng Đồng em đang làm loạn cái gì?

Thần Phong vừa nói vừa đỡ Chung Hân đứng lên từ mặt đất, anh dịu dàng dìu cô đi ngang qua Lãnh Đồng.

Vừa bước ngang qua Lãnh Đồng Thần Phong liền ném cho Lãnh Đồng một ánh nhìn sắc lạnh, muốn cảnh cáo Lãnh Đồng ngàn lần vạn lần không nên đụng đến Chung Hân.

Nhìn thấy ánh mắt phát ra tia lửa của Thần Phong nhìn mình, Lãnh Đồng liền nép người sang một bên.

Thật đáng sợ, ánh mắt của Thần Phong thật đáng sợ, đây là lần đầu tiên Thần Phong lại tỏ ra giận dữ đến như vậy trước mặt cô.

- Chung Hân cũng do cô mà ra, Lãnh Đồng tôi xin thề sẽ khiến cô trả lại gấp mười lần nỗi nhục của ngày hôm nay.

Lãnh Đồng ôm một bụng đầy ấm ức nhìn theo bóng lưng hai người.

Chung Hân cô giỏi lắm, có ngày tôi sẽ lột bỏ cái mặt nạ nhu mì của cô.

Chương 50: Hoa tai ngọc bích

Thần Phong vừa dìu Chung Hân ra đại sảnh vừa lạnh giọng nói.

- Sao em không biết tự bảo vệ cho mình?

Chung Hân bất ngờ ngược mắt lên nhìn anh, là anh đang lo lắng cho cô?

Trong lúc Chung Hân còn đang thất thần một bàn tay ấm áp đã sờ vào mặt cô.

- Còn đau không?

Âm điệu dịu dàng chưa từng có thốt ra từ miệng của Thần Phong, nhìn thấy một màn vừa rồi Thần Phong

liền nghĩ Lãnh Đồng đã tát vào mặt Chung Hân.

Chung Hân ngơ ngác nhìn anh lắc đầu, Lãnh Đồng vốn dĩ không có cơ hội để chạm vào cô.

Nhìn thấy phản ứng ngu ngơ của Chung Hân, Thần Phong càng thêm tức giận.

-Em là đứa trẻ lên ba sao, không biết đánh trả.

Thần Phong nhú mày lên tiếng trách móc, trên thế gian này chỉ một mình Thần Phong anh được quyền bắt nạt cô.

Trong lúc này Tim từ phía sau bước tới, Tim lịch sự nhìn hai người.

- Xin lỗi đã làm phiền Thần Tổng, đã đến giờ Thần phu nhân lên khán đài trình diễn.

Thần Phong nghe Tim nói vậy định lên tiếng huỷ bỏ buổi trình diễn đã định, nhưng không ngờ Chung Hân lại lên tiếng trước anh.

- Được, chúng ta đi thôi.

Nghe Chung Hân nói vậy tuy trong lòng Thần Phong không muốn, nhưng đành phải buông Chung Hân ra để cô đi theo Tim.

Sau khi Chung Hân bước theo Tim lên khán đài, mọi người liền tự giác an tọa.

Tất cả ánh đèn trên trần nhà trong đại sảnh được chỉnh mờ đi, chỉ duy nhất trên khán đài còn lại ánh đèn sáng rực.

Chung Hân thật tao nhã ngồi trước cây đàn dương cầm màu trắng, cái đầm trắng trên người cô hoà lẫn vào cây đàn dương cầm tạo thành một bức tranh kiều diễm.

Khúc nhạc giao hưởng ngọt ngào vang lên làm động lòng tất cả mọi người có mặt, chỉ riêng hai mẹ con Triệu Nhân lúc này mặt lớn mặt nhỏ trọn mắt nhìn Chung Hân.

Triệu Sang nghe nhạc đến nhập tâm, ánh mắt có phần hào hứng nhìn chòng chọc vào người phụ nữ quyến rũ đang thể hiện tài năng của mình trên khán đài.

Lúc Chung Hân nhìn hấp dẫn nhất tỏa sáng nhất, cũng chính là lúc cô chìm mình vào âm nhạc, chỉ có âm nhạc mới có thể khiến cô

buông xuống tất cả thù hận trong lòng trở thành một Lãnh Thiên Hân hồn nhiên của trước đây.

Thần Phong ngồi tại cái bàn tròn trước khán đài, ánh mắt có phần mê muội khi nhìn thấy Chung Hân thật quyến rũ, trên ngoài cô tỏa ra mỹ lực khiến lòng anh xao xuyến, ánh mắt mong lung cùng với đôi môi khiêu gợi cong lên nhẹ làm trái tim của Thần Phong thổn thức.

Từ sáu năm trước khi Lãnh Thiên Hân mất tích đáy mắt của Thần Phong chưa từng giao động vì bất cứ người phụ nữ nào, nhưng hiện giờ khi nhìn vào người phụ nữ trên khán đài đáy mắt của anh đã vô thức nổi lên từng cơn sóng ngầm.

Sau khi bản nhạc kết thúc Chung Hân tao nhã đứng lên, cô sánh bước cùng Tim đứng ngay chính giữa khán đài.

Chung Hân nở một nụ cười rạng rỡ cuối đầu lịch sự chào mọi người, Tim đứng bên cạnh cầm mi-crô phát biểu.

- Xin cảm ơn mọi người đã bỏ thời gian quý báu của mình đến dự buổi từ thiện ngày hôm nay.

Số tiền quyên góp được hôm nay sẽ tặng hết cho Cô Nhi Viện Bác Ái, để giúp những đứa trẻ mồ côi có được cuộc sống sung túc hơn.

Tim lưu loát nói, trên người Tim tỏa ra phong thái vô cùng sang trọng, dáng vẻ phong độ khiến rất nhiều thiên kim tiểu thư không thể dời tầm mắt khỏi người anh.

Trong lúc này Chung Hân đột nhiên nghiêng mặt nói nhỏ vào tai Tim, nghe những gì Chung Hân nói con người màu xanh của Tim bất giác tỏa sáng.

Nhìn thấy cử chỉ mờ ám giữa hai người sắc mặt của Thần Phong trở nên mờ mịt, bàn tay đang đặt dưới bàn bất giác siết chặt thành nắm đấm ánh mắt cũng hiện lên tia lạnh lẽo.

Lãnh Đồng ngồi tại cái bàn bên cạnh không dám đến gần Thần Phong, nhưng ánh mắt không hề rời khỏi gương mặt tuấn lãng của anh.

Nhìn thấy thần sắc âm u cùng với ánh mắt phát ra tia lửa của Thần Phong nhìn Chung Hân và Tim cô liền nở một nụ cười đắc ý.

- Thật tốt, Thần phu nhân mới vừa quyên tặng \$120,000 USD cho cô nhi viện.

Chúng ta cho một tràng pháo tay cảm ơn Thần phu nhân.

"Bốp....bốp.....bốp....."

Tiếng vỗ tay vang vọng cả căn phòng rộng lớn, Thần Phong ngỡ ngàng với lời nói của Tim.

Anh đã cho người điều tra một năm nay Chung Hân không có bất kỳ thu nhập gì, vậy ở đâu cô lấy ra một số tiền lớn đến như vậy.

Trong lúc Thần Phong còn đang ngẫm nghĩ về chuyện này, không biết từ lúc nào Chung Hân đã bước xuống khán đài ngồi bên cạnh anh.

Lúc này Thần Phong ngồi thật trầm lặng, những ngón tay thon dài đặt trên mặt bàn làm động tác đang vào nhau.

- Anh đang nghĩ gì lại nhập tâm đến vậy?

Chung Hân nhìn anh cười tươi nói, ở trước mặt mọi người cô luôn thể hiện mình là người vợ tốt, sống trong cuộc hôn nhân tràn ngập bởi hạnh phúc.

- Số tiền đó từ đâu em có được?

Thần Phong rất dẫn đo khi hỏi Chung Hân câu này, anh sợ cô sẽ nói đó là số tiền do cô dùng thủ đoạn để có được từ những người đàn ông bên ngoài của cô, ba anh chính là một trong số đó.

- Đó là tiền tiêu vặt hàng tháng anh cho tôi.

Chung Hân với cặp mắt sáng lung linh nhìn anh mỉm cười đáp, Thần Phong bị tia sáng tỏa ra từ trong ánh mắt của cô làm cho say sẩm, anh ngây người nhìn cô.

- Em không dùng tiền tôi cho em sao?

Thần Phong nghi ngờ hỏi.

- Sống tại Thần Viên tôi đã có tất cả nên không cần sai đến tiền của anh.

Thần Phong thật không ngờ, chẳng lẽ anh đã đoán sai về cô.

Những người phụ nữ bên cạnh anh ít nhất mỗi tháng anh sẽ cho họ \$10,000 USD để mua sắm nhưng họ luôn nói không đủ tiền dùng, còn Chung Hân một đồng cũng chưa từng động đến.

Thần Phong nghe cô nói vậy trong lòng chột vui vẻ hẳn lên, sự hân hoan này anh cũng không biết vì đâu mà ra.

Lãnh Đồng nhìn hai người cười tươi trò chuyện một cách hạnh phúc

trong lòng giận đến nghiến răng ken két, gương mặt cũng trở nên tái xanh.

- Mẹ!

Con không muốn nhìn thấy con đàn bà đê tiện kia nữa.

Lãnh Đồng quay sang nói nhỏ với Triệu Nhàn, cô thật căm hận Chung Hân.

Nói cho đúng hơn cô căm hận tất cả phụ nữ ở bên cạnh Thần Phong.

Chương 51: Nhạc phổ

- Ah um.....

Buổi đấu giá từ thiện chính thức bắt đầu.

Tim hắng giọng lên tiếng, muốn gọi lại sự chú ý của mọi người.

Lúc này cô trợ lý xinh đẹp trên tay cầm một cái hộp trang sức thật tinh tế đứng bên cạnh Tim.

Tim đứng trên khán đài bắt đầu buổi đấu giá từ thiện, anh nhìn mọi người.

- Món trang sức đầu tiên là do Lãnh phu nhân quyên tặng, một đôi hoa tai ngọc bích.

Xin mời mọi người ra giá.

Nghe Tim giới thiệu đôi hoa tai này trái tim của Chung Hân cảm giác thất lại, cặp mắt sáng long lanh lúc này đã hiện lên một tầng sương mỏng.

Mình phải mua đôi hoa tai này cho bằng được, nhưng lại không còn tiền.

Phải làm sao đây?

Mình có nên kêu Thần Phong mua cho mình không?

Suy nghĩ đến đây Chung Hân liền xoay qua nhìn Thần Phong, lúc này nét mặt của anh thật lãnh đạm không có chút hứng thú gì đối với đôi hoa tai này.

Chung Hân đành bỏ qua ý định trong lòng mình, dù cô có nói ra miệng mình thích nó chắc gì Thần Phong sẽ mua cho cô.

Chung Hân đành ngồi đó ánh mắt dõi theo từng người ra giá, trong lòng cầu nguyện sao đôi hoa tai có thể lọt vào trong tay một người biết trân quý nó.

-\$10,000USD

-\$25,000 USD

- \$35,000 USD

Những người có mặt ngày hôm nay lần lượt kêu giá, ai cũng muốn dùng cơ hội này để khoe khoang và phô trương sự giàu có của mình.

-\$35,000 USD lần thứ nhất, \$35,000 USD lần thứ nhì, \$35,000 USD lần thứ ba.

Chúc mừng Ngô gia, đôi hoa tai Ngọc bích này đã thuộc về ngài.

Tim vui mừng nhìn Ngô Công tuyên bố, Chung Hân nghe được người mua đôi hoa tai này chính là bác Ngô, trong lòng cô chợt thờ phào nhẹ nhõm.

Chung Hân nhìn sang Ngô Công, bắt gặp ánh mắt vui vẻ của ông cô liền gật đầu cảm tạ.

Chỉ có những người từng quen biết với Ba mẹ Chung Hân mới biết,

đôi hoa tai này có ý nghĩa lớn lao như thế nào đối với mẹ của cô.

Đôi hoa tai ngọc Bích này chính là vật định tình ba cô tặng cho mẹ cô, Chung Hân tin chắc Triệu Nhân cũng biết về điều này nên mới lấy nó ra quyên tặng ngày hôm nay.

Những món đồ quý giá khác lần lượt được mang ra đấu giá, nhưng không có món nào khơi dậy sự hứng thú trong lòng Chung Hân.

- Trên tay tôi là quyển nhạc phổ đầu tay, cũng là bản gốc của cổ nhạc sĩ gia Beethoven.

Quyển nhạc phổ này ắt sẽ là một vật không thể nào bỏ qua được đối với những người yêu âm nhạc. Giá bắt đầu là \$35,000 USD, xin mọi người ra giá.

Món đồ đấu giá cuối cùng chính là vật mà tất cả nhạc sĩ đều muốn có được, Chung Hân cũng không ngoại lệ.

Thần Phong nhìn thấy liền nghĩ đến Chung Hân, anh biết trong các nhạc sĩ gia Chung Hân ngưỡng mộ nhất chính là Beethoven.

Anh nghiêng mặt nhìn Chung Hân,

ánh mắt thâm thúy lóe lên sự hoài nghi.

- Em không thích nhạc phổ này sao?

Thần Phong thì thào vào tai cô, hơi thở nóng ran phà vào nửa bên mặt của Chung Hân làm cô bất giác run lên.

Trái tim của Chung Hân nhảy loạn nhịp vì cử chỉ thân mật này của Thần Phong, cô cố kiềm chế tâm tình của mình ánh mắt thích thú

nhìn vào cuốn nhạc phổ trên tay Tim.

- Beethoven là một nhạc sĩ tài ba, ông bắt đầu có tiếng tăm trong hai dòng nhạc giao hưởng và lãng mạng vào lúc ông 12 tuổi, tôi thật sự ngưỡng mộ tài năng cùng với niềm đam mê về âm nhạc của ông ta.

Khi ông biết hai tai của mình bị điếc không thể nghe được nữa, ông trở nên tuyệt vọng và chán nản với cuộc sống.

Nhưng vì sự tuyệt vọng tột cùng này nó lại mang cho ông sức mạnh kinh hoàng để vượt qua tất cả và cuối cùng ông đã cho ra đời những bản giao nhạc hưởng symphonies đầu tiên và cũng chính những bản nhạc này đã khiến ông nổi tiếng đến tận bây giờ.

Sự kiên cường của ông ta đã dạy cho tôi một điều, đó chính là dù ở trong hoàn cảnh tuyệt vọng nhất cũng không thể nên bỏ cuộc, dù chỉ còn lại một tia sáng mập mờ tôi cũng sẽ vùng vẫy đứng lên trở lại.

Ánh mắt của Thần Phong chợt hiện lên sự hiếu kỳ, anh nhìn thẳng vào gương mặt bất khuất của Chung Hân lúc nói ra những lời này.

Thần Phong không hiểu vì sao lúc này trong lòng anh lại hiện lên cảm giác rất lạ, anh chăm chú nhìn vào nét mặt điềm nhiên của cô cố tìm ra đáp án.

Kỳ thật Chung Hân cũng không hiểu vì sao mình lại đột nhiên nói nhiều với Thần Phong đến như vậy, nhưng dù cô có nói chắc gì anh sẽ hiểu.

Chung Hân cười khổ, cô nhếch môi nói với giọng đầy bất lực.

- Thích hay không đều như nhau, tôi không còn tiền.

Chung Hân chỉ muốn được nhìn quyền nhạc phổ này thêm một chút, trước khi nó lọt vào trong tay người khác.

Giá bắt đầu quyền nhạc phổ này chính là \$35,000 USD, những người có mặt lần lượt nâng giá.

- \$40,000 USD

Một người Pháp ra giá đầu tiên, quyền nhạc phổ này chỉ cần là người yêu thích âm nhạc đều muốn sở hữu nó.

- \$50,000 USD

- \$70,000 USD

-\$100,000 USD.

Triệu Sang nhìn mọi người với gương mặt đầy vẻ kiêu căng, hãnh lên giá một cách tự tin nghĩ rằng số tiền \$100,000 USD là một con số lớn chắc chắn sẽ mua được quyền nhạc phổ này để tặng cho Lãnh Đông, nhưng mục đích thật sự của hắn ta chỉ muốn khoe khoang tiền tài và quyền thế của Lãnh Thị.

Chung Hân cảm thấy đáng tiếc trong lòng, khi người đưa giá cao nhất chính là Triệu Sang.

Nhìn thấy quyền nhạc phổ vô giá lọt vào trong tay của một người chẳng hiểu gì về âm nhạc cả, đó quả thật là nỗi sỉ nhục đến nhạc sĩ gia Beethoven.

- \$500,000 USD!

Giọng nói trầm khàn của Thần Phong vang lên, không chỉ Chung Hân

mà tất cả mọi người có mặt đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc nhìn anh.

Thần Phong thật bình tĩnh nét mặt không cảm xúc làm Chung Hân bỡ ngỡ trong lòng.

Thần Phong quả thật khác với người thường, anh không ngần ngại dùng một số tiền lớn để làm bề mặt của Triệu Sang.

Lúc này sắc mặt của Triệu Sang đen như đáy nồi, hấn ngồi bật dậy định đưa ra giá cao hơn.

Triệu Sang hấn là ai chứ, đâu dễ gì để người khác thị uy trước mặt hấn.

Hấn còn chưa kịp lên tiếng đã bị Triệu Nhân chặn lại, bà nhìn Triệu Sang lắc đầu.

- Thần Phong không phải người em có thể chọc tới.

Nghe Triệu Nhân nói vậy Triệu Sang đành bỏ qua, nhưng trong lòng thật sự bất phục.

Chương 52: Vì anh mà cười

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

- \$500,000 lần thứ nhất, \$500,000 lần thứ nhì, \$500,000 USD lần thứ ba.

Chúc mừng Thần Tổng quyền nhạc phổ quý giá này đã thuộc về ngài.

Tim nói với giọng hân hoan, chỉ cần có những người hảo tâm chịu chi như Thần Phong, thì những người kém may mắn sẽ có được một cuộc sống sung túc hơn.

"Bốp.....bốp...bốp...."

Sau khi Tim dứt câu một tràng pháo tay vang lên, trong lòng Thần Phong cảm thấy đắc ý vô cùng, anh ngoắc tay gọi tên phục vụ đứng bên cạnh, hắn liền bước nhanh tới lễ phép cúi đầu trước mặt Thần Phong.

Thần Phong cầm một tờ chi phiếu đưa cho hắn rồi khom tới nói nhỏ điều gì đó vào tai hắn, sau khi nghe xong tên phục vụ liền gật một cái cung kính xoay người đi lên khán đài.

Mọi người chứng kiến một màn này liền tò mò, họ không biết Thần Phong đã nói gì với tên phục vụ.

Bỏ ra \$500,000 USD để mua một quyền nhạc phổ, dù có tiền cũng

không nên khoe khoang đến như vậy.

Nhưng họ nào biết giá trị thật sự của quyền nhạc phổ này, vào năm 2005 Thần Phong đã từng tham gia một buổi đấu giá từ thiện tại Mỹ, dành riêng cho những người giàu có nhất thế giới.

Quyền nhạc phổ này đã được đưa ra đấu giá với mức giá từ 1.7 cho đến 2.6 triệu USD.

Một người nạp danh đã mua được nó nhưng Thần Phong thật không ngờ, người đó lại hào phóng đem quyền nhạc phổ quyền tặng cho cô Nhi Viện.

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

**Quyền nhạc phổ này có thật, hình ở trên là của quyền nhạc phổ thật.*

Sau khi tên phục vụ bước lên khán đài hẳn liền đưa tờ chi phiếu \$500,000 USD của Thần Phong cho Tim, kèm theo lời nói của Thần Phong.

Tim chỉnh lại mi-crô trước mặt mình, anh đứng trên khán đài cặp mắt ngưỡng mộ nhìn Chung Hân.

Chung Hân bị anh nhìn đến ngượng cả người, trong lòng suy nghĩ không biết Thần Phong đã nói gì với Tim.

- Cảm ơn Thần Tổng đã bỏ ra một số tiền lớn mua quyền nhạc phổ có một không hai này, để tặng cho Thần phu nhân.

Xin mời Thần phu nhân bước lên khán đài, nhận lấy quyền nhạc phổ.

Sau khi Tim dứt lời tràng pháo tay một lần nữa vang lên.

"Bốp....bốp.....bốp....."

Một số vì thật sự hâm mộ sự yêu thương Thần Phong dành cho vợ nên vỗ tay, một số vì a dua nịnh bợ Thần Phong nên mới vỗ tay khen ngợi.

Chung Hân sửng sốt đầu óc hơi choáng váng khi nghe Tim tuyên bố, cô quay sang nhìn Thần Phong để xác định những gì Tim vừa nói ra là ý của anh.

Nhìn thấy Thần Phong ung dung ngồi đó ánh mắt có phần lãnh đạm khiến Chung Hân không thể nào đoán được tâm tình của anh.

Nhìn thấy Chung Hân không có ý định bước lên khán đài Thần Phong nhíu mày găng giọng.

- Còn không đi!

Nghe anh nói vậy Chung Hân liền đứng bật dậy, cô chỉnh lại cái đầm màu trắng trên người mình bước đi dệu dàng lên khán đài.

Giây phút Tim trao cho cô quyền nhạc phổ, trong lòng Chung Hân cảm giác sung sướng vô cùng, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve bìa mặt của quyền nhạc phổ.

Chung Hân liền nhìn Thần Phong, nụ cười ngọt ngào cùng với tia

hạnh phúc tỏa ra từ ánh mắt lấp lánh của cô khiến Thần Phong thật hài lòng.

Rốt cuộc cô cũng vì anh mà cười.

Lãnh Đồng nhìn thấy một màn này liền giận dữ đứng lên rời đi, trong lúc buổi tiệc còn chưa kết thúc.

Triệu Nhân nhìn thấy vậy thông cảm cho đứa con gái, bà để mặc Lãnh Đồng muốn làm gì thì làm, dù sao Lãnh Đồng ở lại cũng chẳng làm được gì.

Chung Hân trên tay cầm chặt quyển nhạc phổ bước xuống khán đài ngồi lại bên cạnh Thần Phong.

Chung Hân ngồi yên đó lặng lẽ nhìn anh nhưng không nói gì, thật sự Chung Hân vui đến không biết phải nói gì với anh.

Cô vui không phải vì anh tặng cho cô một món quà vô giá, điều khiến cảm xúc trong Chung Hân dâng trào chính là Thần Phong đã vô ý thức quan tâm đến cô, quan tâm đến cảm nhận, quan tâm đến tâm tư của cô.

Thần Phong đợi mãi cũng không nghe Chung Hân nói lời anh muốn nghe, Thần Phong liền sa sầm mặt ánh mắt có phần thất vọng nhìn cô.

- Em không thích?

Giọng nói lạnh lùng thiếu khiên nhẫn của Thần Phong vang lên.

- Không! Không... Tôi thích lắm.....

Anh đừng hiểu lầm..... Cảm ơn anh.

Nhìn thấy dáng vẻ bối rối của Chung Hân muốn giải thích với anh, đôi môi mỏng của Thần Phong bất giác cong lên thành một nụ cười vừa ý.

Tại một góc khuất người đàn ông trung niên được trợ lý của mình bảo vệ cẩn thận, trong lúc ông đang gọi một cuộc điện thoại vô cùng quan trọng.

- Chuyện gì?

Giọng nói trầm khàn của Ken cánh tay đắc lực của Ngạo Thiên vang lên từ trong điện thoại.

- Ken, cậu hãy cho người thủ tiêu người phụ nữ của Thần Phong cho tôi.

Người đàn ông trung niên nghiêm túc nói, phải giết chết người phụ nữ này để trừ hậu hoạn.

- Được!

Việc này cứ giao lại cho tôi.

Ken thận niên nói, muốn giết một người rất đơn giản mà còn là một người phụ nữ thì càng dễ hơn.

Sau khi buổi đấu giá từ thiện kết thúc mọi người đều ra về, Thần Phong cùng Chung Hân bước ra ngoài cửa chính, trên gương mặt Chung Hân lúc này không thể nào che giấu được nụ cười vui vẻ, hai tay ôm chặt quyển nhạc phổ trước ngực như đó là vật quan trọng nhất trên thế gian này.

Bước chân Thần Phong chợt dừng lại trước cửa, khi anh nhìn thấy Hứa Thừa Anh đang nghiêm túc đứng bên cạnh chiếc xe BMW màu đen chờ Thần Phong.

Nhìn thấy Hứa Thừa Anh, Thần Phong liền xoay qua nhìn Chung Hân nói.

- Tôi cho tài xế đưa em về trước.

Nhìn thấy Hứa Thừa Anh đứng chờ Thần Phong, Chung Hân liền biết anh có chuyện quan trọng cần phải giải quyết nên không muốn làm phiền đến anh.

- Anh có việc cứ đi trước không cần lo cho tôi.

Chung Hân nhìn anh cười ngọt ngào, chắc có lẽ hôm nay là lần đầu tiên hai người thật sự dùng tấm lòng để quan tâm đến đối phương.

Thần Phong hơi khó chịu trong lòng nét mặt có phần không nở bước về phía của Hứa Thừa Anh.

Trước khi Thần Phong ngồi vào trong xe, anh quay đầu lại nhìn Chung Hân lúc này vẫn đứng đó nhìn theo bóng lưng anh.

Bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Thần Phong nhìn mình, Chung Hân bất giác mỉm cười dịu dàng vẫy tay ý bảo Thần Phong đi đi.

Nhìn thấy nụ cười sáng lạn trên gương mặt cô, trái tim của Thần Phong có phần bối rối.

Chung Hân thấy vậy không muốn làm trễ nải thời gian của anh, cô liền bước theo tài xế ngồi vào trong xe trở về biệt thự Thần Viên

trước.

Thần Phong chần chờ một chút cuối cùng cũng ngồi vào trong xe, nếu không phải người anh hẹn gặp chính là Tần Gia Uy anh nhất định sẽ hủy bỏ tất cả cuộc hẹn của ngày hôm nay để đích thân đưa Chung Hân về nhà.

Nhìn theo chiếc xe của Chung Hân khuất dần sau cánh cổng lớn của cô nhi viện, trong lòng Thần Phong chợt hiện lên cảm giác bất an.

- Thừa Anh, theo Chung Hân.

Theo bên cạnh Thần Phong nhiều năm, không cần Thần Phong nói trắng ra Hứa Thừa Anh cũng hiểu ý anh.

Hứa Thừa Anh lập tức nhấn ga bám theo xe của Chung Hân.

"Bùm....."

Đúng như Thần Phong dự đoán xe vừa chạy qua một con đường vắng đột nhiên bánh xe bị nổ lốp, chiếc xe đảo qua đảo lại trên con đường đất khiến cát bụi bay mờ mịt.

"Ahhhhhhhh..... Có chuyện gì?"

Chung Hân kinh hãi tay nắm chặt dây an toàn hỏi tài xế.

- Thiếu Phu Nhân..... bánh xe bị nổ lốp.....xe mất đi khống chế.

Tài xế hốt hoảng giải thích, tay nắm chặt tay lái đến khớp xương tay cũng trở nên trắng bệch, cố giữ thẳng bằng.

"Pằng.....pằng.....pằng....."

Đột nhiên những tiếng súng vang lên từ một chiếc xe con màu xanh đậu chờ sẵn tại con đường nhỏ bên phải, chiếc xe vừa nhìn thấy xe của Chung Hân chạy qua liền nã đạn đuổi theo.

Thần Phong ngồi thong thả dựa lưng vào thành ghế nghe được tiếng nổ lốp ánh mắt sắc bén liền quan sát xe của Chung Hân ở phía trước, nhìn thấy chiếc xe màu xanh đang điên cuồng đuổi theo phía sau cô như muốn đuổi cùng giết tận.

- Thừa Anh, qua mặt ngay!

Thần Phong lớn tiếng quát, nhìn một cái là Thần Phong biết ngay có người cố tình muốn giết Chung Hân.

Chương 53: Chung hân bị truy sát

Chung Hân sợ hãi khom người sát xuống, cô dùng một tay bảo vệ đầu của mình tay còn lại ôm chặt quyển nhạc phổ Thần Phong tặng cho cô.

Chung Hân sợ hãi ngược mắt nhìn về phía trước, cảnh tượng trước mặt khiến Chung Hân hoảng hốt.

Tài xế đã bị đạn bắn trúng đầu chết ngay trên tay lái, lúc này chiếc xe như một con ngựa hoang mất đi kiểm soát lao về phía trước với tốc độ khiếp người.

- Phong, anh đang ở đâu?

Mau cứu em.....

Chung Hân sợ hãi kêu lên, kỳ thật con người ta là như vậy đó, chỉ khi ở trong hoàng cảnh ngàn cân treo sợi tóc tính mạng gặp nguy kịch, trong lòng mới theo bản năng nghĩ đến người quan trọng nhất trong lòng mình.

Người duy nhất Chung Hân nghĩ đến, nói cho đúng hơn người cô y lại nhất cũng chỉ có mỗi một mình Thần Phong mà thôi.

Chắc có lẽ như người ta thường nói "yêu cho roi cho vọt ghét cho ngọt cho bùi", trong lòng Chung Hân nghĩ chắc Thần Phong đối với cô giống như vậy.

Thần Phong như cảm nhận được Chung Hân đang gọi mình, trái tim bất giác co rút dữ dội.

Ánh mắt sắc bén như lưỡi gươm nhìn vào hai chiếc xe một trước một sau phóng như gió trên con đường đất trước mặt, trong lòng Thần Phong nóng như lửa đốt sắc mặt cũng trở nên lạnh lùng.

Ba chiếc xe bắt đầu tiến vào con đường nhựa hai chiều, Hứa Thừa Anh một tay giữ chặt tay lái tay còn lại nhanh chóng rút khẩu súng được cất giấu bên hông cửa xe ra, đang cầm súng Hứa Thừa Anh thuận tay ấn vào nút hạ kính xe xuống.

Xe của Hứa Thừa Anh vừa chạy ngang qua chiếc xe màu xanh kia, Hứa Thừa Anh liền nổ súng bắn vào bánh xe trước của bọn họ.

" Bùm.....kétttttttt....."

Tiếng bánh xe bị nổ lốp vang lên tiếp theo sau là tiếng két thật lớn do sườn bánh xe bằng sắt lúc này không còn sự bao bọc của vỏ xe mạ sát vào con đường nhựa tạo ra mùi khét nồng nặc, chiếc xe lập tức đảo qua đảo lại không thể khống chế được, nhưng bọn họ vẫn không bỏ cuộc phóng theo sau mục tiêu.

Thần Phong nheo cặp mắt đầy sát khí nhìn về xe của Chung Hân đang phóng thật nhanh ở phía trước, con người đen huyền của Thần Phong chợt giợn lên từng cơn sóng dữ khi anh không nhìn thấy được tên tài xế nữa, chiếc xe không người lái chạy đảo qua đảo vô cùng nguy hiểm.

- Qua mặt, theo sát xe của Hân Nhi.

Giọng nói âm lãnh của Thần Phong vang lên từ phía sau, Hứa Thừa Anh nghe vậy liền phóng tầm mắt về phía trước, đôi giày da đắt tiền

lập tức ấn mạnh vào cần ga bám theo.

Trong lúc xe của Thần Phong chạy xong xong với xe của Chung Hân, bọn người trong xe màu xanh vẫn không ngừng nã đạn muốn nhanh chóng thủ tiêu Chung Hân.

Lúc này Chung Hân sợ đến điếng người, cô hoảng hốt ôm chặt quyển nhạc phổ nằm sát xuống ghế để tránh đạn.

Thần Phong ấn cửa kính xe xuống ló đầu ra ngoài nhìn vào cửa sổ xe của Chung Hân, nhìn thấy cô không sao trong lòng Thần Phong liền thở phào nhẹ nhõm.

Ít ra cô cũng biết tự bảo vệ mình, Thần Phong lập tức rút trong túi áo ra một khẩu súng lục nhắm về phía bọn người trong chiếc xe màu xanh bắn liên tục.

"Pằng.....pằng.....pằng....."

Thần Phong đã bắn trúng một tên ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, bọn người còn lại nhìn thấy sắc mặt ma quỷ của Thần Phong đang nhìn họ sống lưng lập tức truyền đến một cơn lạnh vô hình, một tên ngồi phía sau nhận ra Thần Phong liền hoảng sợ lên tiếng.

- Phong Ca!

Người trong gang hồ đều gọi anh như vậy chắc có lẽ vì nét mặt điển trai bất cần của anh nên cái tên Phong Ca này mới ra đời.

Nghe đồng bọn nói người đang chặn đường của bọn họ là Thần Phong, tên tài xế lập tức giảm tốc độ không dám đuổi theo, trong lòng sợ hãi.

Người nhị gia ra lệnh phải giết chết chính là Chung Hân, còn về phần Thần Phong hẳn là người họ tuyệt đối không thể nào động đến nổi.

Nhìn thấy xe của Chung Hân và Thần Phong xa dần, tên tài xế quay đầu xe lại trở về phục mệnh với Ken.

Thần Phong nhìn thấy chiếc xe màu xanh giảm tốc độ không dám đuổi theo liền nhếch môi cười tà, anh hài lòng lui vào trong xe ngồi lại vị trí của mình.

Trong lúc này đột nhiên một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên từ phía sau.

Hứa Thừa Anh kinh ngạc liếc mắt nhìn vào gương chiếu hậu nhìn thấy một mảnh khói đen dày đặc cùng với tia lửa màu cam loe loét bao trùm cả bầu trời chạng vạng, những mảnh vụn của chiếc xe bị nổ, văng ra tứ tung nằm rải rác trên con đường nhựa.

- Chủ nhân, có người ra tay trừ khử bọn họ.

Hiện tại Thần Phong không có tâm trạng quan tâm đến bọn họ, chết cũng tốt không cũng chẳng sao vì sau khi anh trở về kết cuộc của bọn họ sẽ càng thâm hơn cả cái chết.

- Thừa Anh, cố gắng giữ tốc độ tương đương với xe của Hân Nhi, tôi sẽ phóng qua đó.

Thần Phong thản nhiên nói, giọng nói bình tĩnh đến dọa người.

- Chủ nhân, rất nguy hiểm.

Hứa Thừa Anh không thể nào tin nổi những gì mình mới nghe, ở tốc độ của hiện giờ Thần Phong là đang đi tìm cái chết.

- Đừng nhiều lời!

Mau giữ khoảng cách cố định.

Thần Phong giận giữ quát lên, vừa nói xong Thần Phong đã vươn người ra khỏi cửa sổ xe, ở tốc độ 150km một giờ sức gió thổi thật mạnh vào gương mặt của Thần Phong làm da trên mặt anh cảm giác rất đến chịu không nổi, thân thể của anh cũng bị lực gió đẩy thật mạnh về phía sau.

Thần Phong cố giữ thăng bằng, anh cởi bỏ áo vest trên người quấn lại bàn tay cường tráng của mình, nhanh chóng dùng sức đập mạnh vào kính cửa sổ xe của Chung Hân.

"Đùng.....đùng.....đùng....."

Đột nhiên tiếng động mạnh phát ra từ bên ngoài cửa sổ khiến Chung Hân kinh hãi nhắm mắt thật chặt, trong lòng cứ nghĩ bọn người truy sát cô lần này là muốn giết chết cô cho bằng được.

Chiếc xe này là của Thần Phong thường dùng nên toàn bộ kính cửa đều được dùng loại đặc biệt cứng hơn kính bình thường, chỉ khi dùng sức thật mạnh mới có thể làm vỡ.

Sau vài lần dùng sức đập mạnh vào kính cửa sổ, cuối cùng anh cũng đã thành công làm vỡ được kính, những mảnh vỡ kính nhọn liểu bị Thần Phong quơ tay một cái dẹp sang một bên.

Anh buông lỏng cái áo vest trong tay ra, lực gió lập tức thổi mạnh cái áo vest về phía sau cuối cùng dừng lại trên mặt đường.

Thần Phong lập tức vươn người tới thò đầu vào trong xe của Chung

Hân, chỉ trong tích tắc toàn thân anh đã nằm gọn ở vị trí ghế sau xe.

Nhìn thấy Chung Hân sợ đến mặt tái xanh không còn giọt máu, trái tim của Thần Phong thất lại.

Bàn tay mạnh mẽ nhanh chóng vươn tới choàng qua vòng eo nhỏ nhắn của Chung Hân, kéo thân thể rung lắc bầy của cô lên.

Toàn thân Chung Hân lúc này đã không còn sức lực bị Thần Phong kéo mạnh một cái, thân thể của cô thuận theo sức lực của Thần Phong ngồi gọn trên đùi anh.

Chương 54: Tìm đường sống trong cõi chết

Chung Hân sợ đến đống hồn, vừa nghe tiếng súng vừa nghe tiếng kính bị vỡ làm đầu óc cô trở nên mơ hồ.

Cô quỳnh quáng choàng tay qua cổ Thần Phong, nép khuôn mặt sợ đến không còn giọt máu vào lồng ngực vạm vỡ của anh, hai tay không tự chủ ôm anh thật chặt.

Những mảnh ký ức về vụ tai nạn 6 năm trước lúc này cứ hiện lên trong đầu cô.

- Mẹ.... mẹ..... Cứu con.....

Chung Hân bất giác kêu lên, giọng run run vì kinh hãi khiến lòng Thần Phong đau nhói.

Anh cúi đầu nhìn vào người phụ nữ lúc này đang nằm bất lực trong lòng anh cất giọng trầm khàn.

- Ngoan! đừng sợ có tôi ở đây.

Thần Phong trấn an Chung Hân, bàn tay to lớn giữ chặt eo cô hơn.

Dù đầu óc không còn tỉnh táo nhưng khi nghe được giọng nói ấm áp quen thuộc của Thần Phong trong lòng Chung Hân cảm thấy an toàn.

Chung Hân từ từ hé mở mắt, cô

ngước đôi mắt ngấn lệ lên nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt.

Gương mặt trầm tĩnh ánh mắt ngông cuồng, dù đang trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc Thần Phong vẫn giữ thái độ dửng dưng không một tia giao động.

Thần Phong nhìn cô với ánh mắt kiên định cong môi cười nhẹ.

- Có tôi ở đây, dù Diêm Vương muốn mang em đi cũng không thể.

Thần Phong trầm giọng nói, nhìn thấy ánh mắt ngơ ngách của cô nhìn mình, Thần Phong liền nói tiếp.

- Tôi điếm đến ba, chúng ta cùng nhau nhảy ra khỏi xe.

Đầu óc Chung Hân quay mòng mòng khi nghe Thần Phong nói vậy.

Lúc này cô mới ý thức được mình còn chưa thoát khỏi sự nguy hiểm.

Chung Hân liền ngóc đầu lên nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh tượng bên ngoài khiến cô hoảng hốt, vài giây sau Chung Hân mới có thể lấy lại bình tĩnh cất giọng nghiêm túc.

- Ở tốc độ này, nếu hai chúng ta cùng nhau nhảy ra ngoài sẽ chết chắc.

Anh không cần lo cho tôi, anh cứ nhảy ra một mình.

Chung Hân lắc đầu không chịu dù cô biết tâm nguyện của mình còn chưa hoàn thành, cô còn chưa trả thù cho mẹ chưa khiến hai chị em Triệu Nhân thân bại danh liệt, nhưng cô thật sự không muốn liên lụy đến anh.

Cô tin chắc với khả năng của Thần Phong nhảy ra ngoài chắc chắn sẽ thoát được cái chết, nhưng nếu có cô bên cạnh sẽ càng tăng thêm gánh nặng cho anh, đến lúc đó cả hai đều phải chết.

- Có tôi bảo vệ em, chúng ta sẽ không chết!

Thần Phong nhăn mặt giọng nói có phần tức giận, đã đến lúc nào rồi mà còn suy nghĩ lung tung cô không tin vào khả năng của anh ư?

Nghe anh nói vậy Chung Hân không do dự nhìn anh.

- Tôi không được.

Chung Hân vừa nói vừa nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nhìn thấy phong cảnh bên ngoài lướt ngang qua mắt cô với tốc độ kinh hoàng, đừng nói chi là nhảy ra ngoài chỉ ở việc nhìn thôi, tay chân cô cũng đã trở nên mềm nhũn không còn sức lực.

- Một là chúng ta nhảy ra ngoài, hai là cùng nhau ngồi ở đây chờ chết.

Em hãy mau chọn một trong hai!

Thần Phong vừa nhìn về phía trước vừa giận dữ quát lên, chỉ còn lại năm mét nữa là xe sẽ đâm vào vách núi, đầu óc của người phụ nữ này có vấn đề sao?

Chung Hân nghe anh nói vậy cô biết Thần Phong đã hạ quyết tâm, cô nhìn anh bằng ánh mắt kiên định gật đầu.

Dù sao cũng phải chết, vậy hãy tìm đường sống trong cõi chết.

Nhận được ánh mắt ok của Chung Hân nhìn mình, Thần Phong liền

xoay người Chung Hân lại đối diện với cửa xe, chuẩn bị sẵn tư thế để nhảy ra ngoài, bàn tay với những khớp xương trắng vẫn giữ chặt eo cô.

Chung Hân nhìn ra ngoài cửa sổ nuốt một ngụm nước bọt, một tay ôm chặt Thần Phong tay còn lại siết chặt quyển nhạc phổ vào lòng.

Thần Phong nhìn thấy cô khẩn trương đến quyển nhạc phổ, trong lòng cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Là vì anh tặng cho cô?

Suy nghĩ này càng khiến Thần Phong nhất quyết phải bảo vệ cô hơn.

- Một...Hai.....Ba.....

Thần Phong vừa đếm đến tiếng thứ ba, anh đã dùng chân đá bung cánh cửa xe ra, không cho Chung Hân thời gian để chuẩn bị đã ôm cô thật chặt nhảy ra khỏi chiếc xe BMW màu đen với tốc độ xé gió, chiếc xe lao về phía trước như một mũi tên.

Thân thể hai người bay ra từ chiếc xe va chạm mạnh xuống mặt đất, may mà Thần Phong đã chọn địa điểm bằng phẳng có cỏ xanh mọc xung quanh nên khi va chạm mạnh cũng không gây thương tích nặng.

"Boom....."

Vào giây phút hai người vừa nằm dưới mặt đất một tiếng nổ cực lớn vang lên, xe không có người điều khiển đâm vào vách núi bùng nổ.

Chung Hân được Thần Phong bảo vệ cẩn thận trong lòng, cô ngược mặt lên nhìn về nơi phát ra âm thanh vang vọng kia, nhìn thấy chiếc xe

đã đâm thẳng vào vách núi nổ tung trong không khí, sắc mặt Chung Hân hết trắng rồi xanh.

Cũng may hai người nhảy ra kịp thời bằng không họ nhất định bị nổ không còn thấy xác.

Thần Phong đỡ Chung Hân ngồi dậy, ôm chặt thân thể nhỏ bé không ngừng run rẩy của Chung Hân vào lòng, bàn tay mạnh mẽ bất giác vuốt ve tấm lưng cô.

- Đừng sợ, đã không sao...

Giọng nói dịu dàng như nước của Thần Phong khiến con tim nhỏ bé của Chung Hân đập rộn rịch.

Chung Hân không nhúc nhích cứ để Thần Phong ôm ấp cô trong lòng, chặn giữa hai người là quyển nhạc phổ nhưng Chung Hân vẫn có thể cảm nhận được tiếng tim đập mạnh cùng với hơi thở nam tính mang theo hương vị của anh.

Đây là lần đầu tiên có người quan tâm không sợ nguy hiểm để bảo vệ cô, vào giây phút này Chung Hân thật sự muốn quên đi tất cả, thù hận đau khổ đều không còn quan trọng, điều quan trọng đối với cô bây giờ chính là Thần Phong.

Chung Hân nhìn anh với ánh mắt phức tạp, cô thật sự muốn hỏi Thần Phong rằng.

Phong anh có yêu em không?

Nếu anh thật sự yêu em, em có thể vì anh mà sống mãi với cái thân phận Chung Hân này.

Nhưng nhìn vào nét mặt lãnh đạm của Thần Phong, Chung Hân không có dũng khí để hỏi anh.

Cô chỉ sợ mình thì đa tình, còn anh thì vô ý.

Thần Phong cũng giống như cô, anh nhìn Chung Hân với ánh mắt dịu dàng, có trời mới biết vừa rồi anh sợ đến cỡ nào, từ trước đến nay Thần Phong anh chưa từng hoảng loạn vì ai hay vì bất cứ điều gì.

Nhưng vừa rồi vào giây phút hai người nhảy ra từ chiếc xe kia, dù anh đã tính toán rất kỹ nhưng lúc nào cũng có một phần trăm ngoài ý muốn.

Thần Phong sợ đầu của Chung Hân sẽ va chạm mạnh xuống mặt đất, và cánh tay cô sẽ bị thương nên anh đã dùng thân thể cao lớn của mình bao bọc cô trong lòng, vì anh biết đối với một nghệ sĩ đàn dương cầm trí nhớ và bàn tay chính là vật trân quý nhất.

- Thần Tổng, ngài có bị thương không?

Hứa Thừa Anh chạy gấp gấp tới nhìn Thần Phong lúc này vẫn còn đang ôm Chung Hân trong lòng.

Nghe được giọng nói lo lắng của Hứa Thừa Anh, Chung Hân then thùng đẩy thân thể mạnh mẽ của Thần Phong ra.

Trong lòng Chung Hân cảm thấy ngỡ ngàng khi ở trước mặt người khác có hành động thân mật âu yếm với Thần Phong.

Thần Phong bị hành động của Chung Hân làm bất ngờ, nét mặt căng thẳng cùng với ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng vào Chung Hân lúc này không dám ngẩng cao đầu.

Tại sao cô lại tỏ ra xa cách với anh ở trước mặt Hứa Thừa Anh, chẳng lẽ cô có ý với Hứa Thừa Anh sao?

Đúng là tánh nào tật nấy, vậy mà vừa rồi anh còn lo lắng cho cô.

Chết tiệt!

Thần Phong thầm mắng một câu rồi đứng lên từ dưới mặt đất, anh chỉnh lại áo sơ mi và mái tóc rối bời của mình nhìn Hứa Thừa Anh lạnh lùng nói.

- Đi.

Thần Phong nói xong liền xoay người lại đi thẳng về chiếc xe sang trọng đậu cách đó không xa.

Hứa Thừa Anh nhìn thấy sắc mặt của Thần Phong liền biết tâm tư của anh, Thần Phong là một người với tính chiếm hữu cực cao, nếu anh đã nhận định thứ gì đó đã thuộc về mình, dù người khác có vô tình hay cố ý liếc nhìn thêm một chút cũng sẽ khiến Thần Phong nổi trận lôi đình.

Hứa Thừa Anh nhìn Chung Hân cung kính nói.

- Thiếu Phu Nhân, chúng ta đi.

Chung Hân nghe Hứa Thừa Anh nói vậy ánh mắt đang dõi theo bóng lưng cường tráng của Thần Phong bất giác nhìn sang Hứa Thừa Anh, muốn nhờ Hứa Thừa Anh giúp đỡ cô đứng lên.

Chung Hân nhìn thấy Hứa Thừa Anh vẫn đứng yên đó nhìn cô khó khăn lòm khòm ngồi dậy, không có ý định giúp cô trong lòng thật khó

hiếu.

Hai người này hôm nay bị sao vậy?

Hứa Thừa Anh chỉ sợ nếu mình chạm vào người của Chung Hân, Thần Phong sẽ càng thêm phần nộ.

Chương 55: Âm thầm chịu đựng

Chung Hân bước đến chiếc xe BMW màu đen, loại xe chuyên dụng của Thần Phong.

Cô nhìn thấy Thần Phong đang ngồi nghiêm chỉnh ở vị trí ghế sau, Chung Hân nhìn Hứa Thừa Anh lúc này đã mở cửa xe sẵn chờ cô.

Chung Hân không biết vì sao Thần Phong đột nhiên nổi giận thay đổi thái độ đối với cô đến 360 độ, vừa rồi cô có thể cảm nhận được sự quan tâm thật lòng của anh, nhưng không biết vì sao bây giờ lại tỏ ra xa cách tận chân trời xa xăm.

Chung Hân thở dài khó hiểu, tay ôm quyển nhạc phổ trong lòng khom người ngồi vào trong xe, vừa ngồi vào trong Chung Hân liền đảo cặp mắt nhanh qua gương mặt cường nghị của Thần Phong lúc này nhìn vào thật lạnh lùng.

Thần Phong hơi khó chịu nhíu mày, sắc mặt không tốt sát khí tỏa ra từ trên người Thần Phong làm Chung Hân bất giác rùng mình nép sát vào cửa xe không dám đến gần anh.

Tuy ngoài mặt Thần Phong không hề chú ý đến Chung Hân, nhưng từng cử chỉ của cô đều lọt vào trong đôi mắt sắc bén của anh.

Hơi thở Thần Phong trở nên nặng nề, cảm giác không thoải mái về thái độ xa cách của Chung Hân, càng khiến tâm tình của Thần Phong tồi tệ hơn.

- Anh đưa tôi về trước có được không?

Giọng nói khe khẽ của Chung Hân vang lên bên tai Thần Phong, chờ mãi Chung Hân vẫn không thấy Hứa Thừa Anh khởi động xe cô liền nhìn Thần Phong lên tiếng.

- Phong, anh nghe tôi nói gì không?

Lúc này Thần Phong mới chịu quay đầu sang nhìn cô, ánh mắt có phần lạnh nhạt.

- Em là đang nói chuyện với tôi?

Thần Phong lạnh lùng buông ra một câu khiến Chung Hân tức muốn học máu.

- Phong, anh đưa tôi về nhà trước có được không?

Chung Hân lập lại lời nói của mình với giọng miễn cưỡng, người đàn ông này thật khó hiểu, một phút trước còn tỏ ra dịu dàng quan tâm vậy mà bây giờ lại trở về dáng vẻ lạnh lùng đáng ghét của trước đây.

Thần Phong không quan tâm đến lời nói của Chung Hân, anh hơi khó chịu nâng cổ tay lên nhìn vào chiếc đồng hồ mặt tròn màu bạc, đã đến giờ hẹn với Tần Gia Uy.

Vừa cử động Thần Phong liền cảm giác được bả vai đau buốt hai đầu lông mày bất giác cau lại, cho dù anh là một người trải qua huấn luyện đặc biệt để ứng phó với tình huống nguy hiểm vừa rồi, nhưng thân thể bị va chạm mạnh còn phải bảo vệ cho Chung Hân nên phần vai đập mạnh xuống mặt đất, không tránh khỏi bị tổn thương đau đớn vô cùng, nhưng ngoài mặt Thần Phong không hề lộ ra việc mình bị nội thương chỉ âm thầm chịu đựng một mình.

Ở tại vị trí của anh chuyện bị truy sát xảy ra thường xuyên như cơm bữa, nhưng việc Thủ lĩnh Hội Thần Hoa bị thương là chuyện tuyệt mật, ngoài thuộc hạ cận thân của anh ra không ai được biết.

Bên ngoài không biết có bao nhiêu bang phái lớn nhỏ chờ đợi Thần Phong sơ sót, liền thừa dịp công kích anh, công kích Hội Thần Hoa.

- Thừa Anh, đến khách sạn The Palm.

- Dạ

Hứa Thừa Anh cung kính đáp lại, xe lập tức lăn bánh tiến về hướng trung tâm của thành phố X.

- Đến khách sạn để làm gì?

Chung Hân thắc mắc hỏi, tuy cô không bị thương vì được Thần Phong bảo vệ, nhưng vừa rồi vì va chạm mạnh xuống mặt đất nên cảm thấy toàn thân ê ẩm chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi.

- Tôi có chuyện quan trọng cần phải xử lý, xong chuyện tôi sẽ đưa em về.

Tuy trong lòng Thần Phong đang khó chịu, nhưng vẫn cố kiềm chế giải thích với cô.

Nghe anh nói vậy Chung Hân cũng không hỏi gì thêm, cô biết Thần Phong vì cứu cô nên đã trì hoãn thời gian giải quyết chuyện quan trọng.

Tại phòng tổng tài của công ty Ngạo Thị, Ngạo Thiên ngồi phía sau bàn làm việc trên người mang theo một ngọn lửa đang bùng bùng

cháy, sau khi nghe xong cú điện thoại của Phát tên thuộc hạ thân cận.

Ngạo Thiên nóng giận quăng cái điện thoại trên bàn về phía của Ken, lúc này đang sợ hãi cúi đầu nhận tội.

Ngạo Thiên gầm lên trong cơn giận dữ.

- Ken, ai cho cậu tự mình quyết định cho người truy sát Chung Hân?

Giọng nói ma quỷ của Ngạo Thiên vang lên chất vấn Ken.

Nhìn thấy phản ứng của Ngạo Thiên trong lòng Ken khó hiểu.

- Chủ nhân, lúc trước ngài có ra lệnh chỉ cần ông ta cần gì chúng ta đều phải hỗ trợ.

Vừa rồi ngài đang ở trong bệnh viện với lão thái thái, thuộc hạ không dám kinh động đến ngài nên mới tự mình giải quyết.

Ken thành thật trả lời, lúc Ngạo Thiên đến bệnh viện thăm bà nội không ai được phép quấy rầy anh.

- Tôi cho cậu biết!

Không cần biết lúc trước tôi đã nói gì, sau này không ai được phép động đến Chung Hân.

Nét mặt của Ngạo Thiên lúc này nhìn vào thật nguy hiểm nếu không phải người ra lệnh truy sát lần này là Ken, người anh em tốt của anh, anh nhất định giết chết hắn ngay.

Ngạo Thiên ngã người về phía sau, suy nghĩ một chút trầm giọng

nói.

- Phong tỏ tin tức về chuyện của ngày hôm nay, tôi không muốn Thần Phong điều tra ra được người muốn giết Chung Hân là ông ta.

Ngạo Thiên biết Thần Phong đã cho người tìm kiếm Lãnh Thiên Hân nhiều năm vẫn không tìm được, nếu để Thần Phong điều tra được là ông ta, từ ông ta Thần Phong nhất định sẽ tra ra được thân phận thật sự của Chung Hân.

- Dạ thuộc hạ đi ngay.

Ken nói với giọng tôn kính, rồi lật đật đi ra ngoài trong lòng thõ phào nhẹ nhõm, cũng may lần này Chung Hân không sao bằng không chủ nhân nhất định sẽ trừng phạt mình.

Có thể điều mình đi Thái Lan cũng không chừng.

Thái Lan là nơi Ngạo Thiên đang muốn thâm tóm, hiện tại Phát đang ở bên Thái Lan giải quyết một đống hỗn loạn.

Sau khi Ken rời khỏi, Ngạo Thiên mới từ từ đứng lên từ chiếc ghế da màu đen sau bàn làm việc, anh bước tới đứng trước cửa sổ sát mặt đất chắp hai tay về phía sau.

Ánh mắt thâm thúy nhìn ra ngoài trời bao la, tận chân trời kia thấp thoáng hình bóng của Chung Hân người phụ nữ duy nhất trong lòng anh.

Ngạo Thiên nở một nụ cười chế giễu, anh thật không ngờ đường đường là người đứng nhất nhì trong hắc đạo một tay che trời, vậy mà bây giờ lại vì một người phụ nữ khiến cho kế hoạch thâm tóm giới hắc đạo Trung Quốc bị trì trệ.

Hiện tại anh và Thần Phong là ngang tài ngang sức, không ai thua ai trên thương trường lẫn hắc đạo.

Nhưng Ngạo Thiên lại không hề cảm thấy tiếc nuối, chỉ cần có được tình yêu của Chung Hân thì dù anh và Thần Phong không phân thắng bại cũng không sao.

Chung Hân ngồi im lặng dõi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chiếc xe từ ngoài ô chậm rãi tiến vào trung tâm thành phố X, nơi phồn hoa nhất của Trung Quốc, hai bên đường lúc này đã tấp nập người qua lại cảnh tượng nhộn nhịp làm Chung Hân nghĩ đến New York.

Cô đã rời khỏi New York một năm, trong lòng thật nhớ đến những buổi trình diễn mình từng biểu diễn.

Lúc bắt đầu cô vì muốn tạo cho mình tiếng tăm trong giới xã hội, nên mới theo Thần Văn học đàn dương cầm.

Nhưng càng học Chung Hân càng yêu thích đàn, cô cho rằng mình sinh ra là để đàn những bản nhạc giao hưởng say đắm lòng người.

Trong lúc Chung Hân còn mãi mê suy nghĩ, xe đã chạy đến địa điểm từ lúc nào Chung Hân cũng không biết.

Xe vừa dừng lại trước cửa khách sạn The Palm, liền có nhân viên phục vụ chuyên nghiệp trên người mặc âu phục màu đen cung kính mở cửa xe mời Thần Phong.

Người phục vụ đứng nghiêm túc trước cửa, cúi người 45 độ hành lễ trước mặt Thần Phong.

- Thần Tổng, xin mời ngài.

Thần Phong nhìn hấn gật nhẹ đầu, ánh mắt kiêu ngạo nhìn thẳng về phía trước, không nhúc nhích như đang chờ đợi điều gì đó.

Chung Hân bước xuống xe cô ngược mặt lên nhìn vào tòa kiến trúc sang trọng, lộng lẫy trước mặt.

Cô đã nghe Kim Chấn Huy nhắc qua về ông chủ lớn đứng sau lưng tập đoàn đa quốc gia Trần Thị này, một người đàn ông không đơn giản.

Người phục vụ kính ngạc khi nhìn thấy bên cạnh Thần Phong xuất hiện một người phụ nữ, trước khi Thần Phong đến khách sạn The Palm này Tạ Chánh đã đưa thông tin về Thần Phong và Tần Gia Uy cho họ.

Trong thông tin họ nhận được không hề đề cập đến người phụ nữ, thường thì khi Thần Phong bàn chuyện quan trọng nguyên tác của anh là không mang phụ nữ đi cùng.

Chương 56: Gặp mặt Tần Gia

Uy 1

Sau khi cảm nhận được Chung Hân đang đứng sau lưng mình Thần Phong mới từ từ cất từng bước về phía trước, bước đi của anh từng bước từng bước vô cùng ưu nhã.

Hứa Thừa Anh lặng lẽ đi bên cạnh Thần Phong, ánh mắt cẩn thận quan sát Thần Phong xem vết thương trên vai anh có chuyển biến xấu hơn không.

Chung Hân thấy vậy liền vội vàng bước nhanh theo hai người, đi ngang qua một đại sảnh với những ánh mắt tò mò đang dõi theo bọn họ, nhìn thấy người đàn ông với nét mặt lạnh lùng đáng người phong độ sang trọng, chẳng thềm quan tâm đến người phụ nữ đi phía sau, trong đầu liền suy nghĩ lung tung.

Chung Hân nhìn thấy ánh mắt xem thường của bọn họ, cô cắn môi ưỡn ngực ngược mặt lên cao nhìn thẳng về phía trước bước đi một cách kiêu ngạo mặc kệ bọn họ nghĩ gì, cô sẽ không để người khác xem thường mình.

Đi phía sau lưng Thần Phong điều duy nhất Chung Hân chú ý đến chính là anh, trên người anh lúc nào cũng tỏ ra sự thần bí khiến một người đã ở bên cạnh anh gần một năm như cô, không thể nào thấu hiểu được anh dù chỉ là một chút.

Chung Hân cười thầm trong lòng, chắc không phải vì anh khó hiểu mà là vì cô không có tư cách để hiểu anh.

Trong lúc Chung Hân quan sát Thần Phong cô cảm thấy có gì đó không đúng, tướng đi hôm nay của Thần Phong sao nhìn khác hẳn với ngày thường.

Suy nghĩ mãi cũng không biết nguyên nhân, Chung Hân đành mặc kệ lúc này chân cô mỏi đến muốn lìa ra khỏi thân, đâu còn tâm trạng để phán xét tướng đi của anh.

Trong căn phòng VIP tại khách sạn Phoenix, Kim Chấn Huy trên người mặc bộ âu phục màu đen áo sơ mi trắng.

Anh từ trong phòng ngủ bước ra ngoài bàn tay thản nhiên chỉnh lại cà vạt nhìn vào người phụ nữ với thân hình hấp dẫn nằm nhàn nhã trên ghế sofa tay cầm ly rượu đỏ nhâm nhi.

- Hân Nhi có bị thương không?

Kim Chấn Huy nhìn Hồ Điệp hỏi, cô nâng ly rượu lên hớp một ngụm, chất lỏng màu đỏ vô tình lưu lại trên khoé môi cô.

Kim Chấn Huy thất xong cà vạt thân hình cao lớn cúi xuống, đầu lưỡi mềm mại liếm đi những giọt rượu trên môi cô.

Từ cái liếm nhẹ nhàng Kim Chấn Huy bắt đầu công kích mạnh mẽ, anh đưa đầu lưỡi vào bên trong khoang miệng của cô.

Hai người hôn nhau một cách cuồng nhiệt đến khi Kim Chấn Huy cảm giác được hơi thở của Hồ Điệp trở nên bất ổn, anh mới lưu luyến buông đôi môi thơm ngọt của cô ra.

Hồ Điệp vừa dùng tay lau nhẹ môi của mình, lúc này đã dính đầy nước bọt của anh vừa nói.

- Thần Phong thật không đơn giản, xe chạy ở tốc độ 100km một giờ, vậy mà anh ấy vẫn có cách để cứu người.

- Anh đã nói so với Thần Phong, anh và em còn thua xa.

Kim Chấn Huy nhìn cô cười cười, trong đầu lúc này đang suy nghĩ đến việc tối nay anh sẽ bắt cô làm gì.

Nhìn thấy nét mặt gian xảo của Kim Chấn Huy, Hồ Diệp liền biết anh đang nghĩ gì.

- Sao lần nào em cũng thua anh vậy?

Kim Chấn Huy và Hồ Diệp lại một lần nữa đánh cuộc.

- Anh đã nói nếu Hân Nhi xảy ra chuyện, Thần Phong nhất định sẽ dùng cả mạng sống của mình để bảo vệ em ấy.

Kim Chấn Huy nói với giọng đầy vẻ tự tin, Hồ Diệp không thể nào tin nổi cô đã điều tra bên ngoài Thần Phong có rất nhiều phụ nữ, và lại với cô vợ trên danh nghĩa này Thần Phong chưa từng động tâm.

- Tại sao Thần Phong lại làm như vậy?

Rõ ràng anh ấy không quan tâm đến Chung Hân.

- Chắc..... Chắc....

Vậy là em không hiểu bọn đàn ông tụi anh rồi, một khi đã yêu thì dù biết đó là con đường chết bọn anh cũng sẽ lao vào, chỉ cần người phụ nữ của mình bình an vô sự dù có tan xương nát thịt cũng sẽ không màng.

Thật ra lời nói này của Kim Chấn Huy không phải nói cho riêng Thần Phong, mà đó là lời của chính bản thân anh.

Nếu Hồ Điệp gặp chuyện nguy hiểm dù anh có chết cũng sẽ bảo vệ cô.

Hồ Điệp hiểu được ý trong lời nói của anh, cô nhìn anh cười tươi như hoa gương mặt lúc nào cũng lạnh như băng chỉ tỏ ra ấm áp trước mặt anh.

Suy nghĩ một chút Hồ Điệp cất giọng khó tin.

- Ý anh là Thần Phong đã yêu Chung Hân?

Hồ Điệp thắc mắc nhìn Kim Chấn Huy hỏi, một người trắng hoa như Thần Phong cũng biết yêu?

Kim Chấn Huy không trả lời cô anh chỉ gật đầu một cái, đột nhiên nét mặt anh trở nên nghiêm túc hẳn lên.

- Em có điều tra được ai sai khiến bọn họ truy sát Hân Nhi không?

- Là do người của Ngạo Thiên làm, nhưng theo em điều tra được họ chỉ nghe theo chỉ thị của lão hồ ly kia.

Ông ta mới chính là chủ mưu của việc này.

Nhưng anh yên tâm, em đã dùng súng Trường Tấn Công bắn một phát vào động cơ máy của chiếc xe, tiêu diệt bọn người truy sát Chung Hân không để một ai sống sót.

Hồ Điệp nói với giọng bình thản như việc giết người là việc giết một con kiến không bằng, chỉ cần nhìn thấy không thuận mắt liền ra tay

trừ khử ngay.

- Lão Hồ Ly!

Hừ..... Họ bắt đầu hành động rồi.

Kim Chấn Huy hừ lạnh một tiếng, ánh mắt hiện lên tia thích thú nhìn Hồ Điệp, anh và Chung Hân đã đợi họ ra tay từ lâu.

- Điệp Điệp ngày mai anh có chuyện quan trọng cần phải trở về New York, em hãy theo sát bảo vệ Hân Nhi, anh thấy ông ta và Triệu Nhân không còn nhẫn nại nữa.

Theo anh được biết Triệu Nhân muốn giết Hân Nhi vì con gái của mình, còn về phần tên cáo già kia, chắc ông ta sợ Hân Nhi sẽ uy hiếp đến vị trí của ông ta trong Lãnh Thị, nên sẽ tìm mọi cách để giết em ấy.

Nghe Kim Chấn Huy nói vậy trong lòng Hồ Điệp hơi lo lắng, cô ngồi dậy từ chiếc ghế sofa khom tới đặt ly rượu trống không trên tay mình lại trên bàn cất giọng đều đều.

- Em biết!

Nhưng em gái anh có biết mình đang gặp nguy hiểm không?

Kim Chấn Huy nhếch môi cười gian, anh cúi đầu hôn lên trán Hồ Điệp nói.

- Hân Nhi đã biết, em ấy cố tình dụ rấn xuất động, ở phía sau chắc chắn còn có kịch vui để xem.

Chương 57: Gặp mặt Tần Gia Uy 2

Tại căn phòng VIP 5605 do Trần Hạo ra lệnh cấp dưới chuẩn bị sẵn cho Tần Gia Uy, Thần Phong ngồi thoải mái dựa lưng vào ghế sofa, chân này bắt chéo chân kia chờ người bạn từ phương xa đến.

Hứa Thừa Anh vẫn như thường lệ nghiêm túc đứng sau lưng anh, ánh mắt có phần dè dặt nhìn Thần Phong.

Hứa Thừa Anh biết Thần Phong đã bị thương nhưng vì có Chung Hân bên cạnh nên Thần Phong không muốn nói ra, Hứa Thừa Anh hiểu ý cũng không dám hỏi.

Chung Hân khó chịu đứng yên bên cạnh Thần Phong, trong lòng suy nghĩ không biết đến lúc nào người đàn ông này mới chịu lên tiếng cho cô ngồi xuống.

Chung Hân đợi rất lâu Thần Phong cũng không nói gì, cô đành miễn cưỡng đứng phía sau anh mặc kệ toàn thân mình đau nhức và đôi chân đang kêu than âm ỉ trong đôi giày cao gót.

Trong lòng Thần Phong lúc này còn đang tức giận vì thái độ xa cách vừa rồi của cô, anh vì cô nên bị thương vậy mà một lời quan tâm đến anh cũng không có.

Càng nghĩ Thần Phong càng thêm tức giận, nên không có tâm trạng chú ý đến việc cô đứng hay ngồi.

Trong lúc này đột nhiên cánh cửa phòng được đẩy nhẹ ra, Chung

Hân hiếu kỳ quan sát đám người đang bước vào, cô nhìn thấy một người đàn ông cao lớn với nét mặt lạnh lùng dẫn đầu một đám người bước vào trong, người nào cũng nhìn thật ưu tú.

Nhìn vào thái độ cung kính của bọn họ, Chung Hân liền biết người đàn ông lạnh lùng kia chính là chủ nhân của bọn họ.

Người đàn ông mặt lạnh mặc trên người bộ âu phục màu đen áo sơ mi trắng, khoác bên ngoài cái áo chòang bành tô màu đen, tiến đến gần Thần Phong.

Nhìn thấy phong cách ăn mặc của hắn ta, trong lòng Chung Hân thắc mắc.

Thật kỳ lạ tại sao người đàn ông này lại mang găng tay bằng da?

Thần Phong vừa nhìn thấy hắn, liền đứng lên từ ghế sofa bước tới bắt tay với hắn.

Thần Phong nhìn người đàn ông đó nở một nụ cười rạng rỡ, Chung Hân nhìn thấy ngây cả người.

Nụ cười của Thần Phong thật tươi, rục rịch đến nỗi đôi mắt hai mí của anh hiện lên rõ ràng.

Đúng, chính là nụ cười này nụ cười Thần Phong đã từng cười trước mặt Lãnh Thiên Hân nhiều năm về trước.

Nhưng thật đáng tiếc anh chưa từng vì cô mà nở một nụ cười xán lạn.

Suy nghĩ một lúc Chung Hân liền chuyển tầm mắt của mình quan sát cận kề người đàn ông đã khiến tâm trạng của Thần Phong vui hẳn

lên.

Người đàn ông này có vẻ mặt lạnh như tảng băng ngàn năm, nhìn vào sát khí tỏa ra từ trong ánh mắt của hắn ta, cùng với phong cách ăn mặc kinh điển xuất xứ từ Italy, Chung Hân liền kết luận người đàn ông này là một người có địa vị cao trong giới hắc đạo.

Nghe Thần Phong gọi hắn là Gia Uy trong lòng cô liền nghĩ đến Tần Gia Uy người cầm đầu của Tần gia bên Italy, một người khét tiếng là máu lạnh mệnh danh là ông trùm mafia.

Đột nhiên trong lòng Chung Hân hiện lên cảm giác bất an, thân phận thật sự của Thần Phong là gì? tại sao Thần Phong lại có quan hệ mật thiết đến thủ lĩnh của mafia? Hắn đến Trung Quốc tìm Thần Phong là vì chuyện gì?

Càng nghĩ trong lòng Chung Hân càng thêm bối rối, cô lo lắng Thần Phong sẽ gặp nguy hiểm, người đứng đầu mafia như Tần Gia Uy đột nhiên tìm đến nhất định có chuyện lớn.

"Cục...."

Trong lúc Chung Hân còn đang suy nghĩ đột nhiên một tiếng cục vang lên khiến Chung Hân giật mình, theo phản ứng tự nhiên cô liền chuyển tầm mắt của mình vào Thần Phong.

Thần Phong sa sầm mặt, ánh mắt tỏa ra nộ khí rõ ràng nhìn chằm chằm vào cô cất giọng lạnh lùng.

- Ra ngoài chờ tôi!

Thần Phong không thể nào dẫn được cơn thịnh nộ trong lòng, tại sao Chung Hân lại dùng ánh mắt thăm dò nhìn Tần Gia Uy đến thất thần?

Cô muốn quyến rũ Tần Gia Uy chẳng?

Chung Hân đã quen với thái độ lạnh nhạt của Thần Phong đối với mình, nên ngoài việc xấu hổ ra Chung Hân không hề có cảm giác đau lòng.

Cô chậm rãi bước ra ngoài khép lại cánh cửa phòng phía sau cô.

Thần Phong đã nói cô phải ra ngoài chờ anh, vậy cô không thể bỏ về trước đàn ông yên đó.

Kỳ thật không biết từ lúc nào Chung Hân lại nghe lời Thần Phong đến như vậy, nếu đổi lại là trước đây cô nhất định sẽ mặc kệ anh có nổi trận lôi đình, cô sẽ tự mình quay trở về biệt thự Thần Viên trước.

Chung Hân vừa ra ngoài Tần Gia Uy liền nhìn Thần Phong nói với giọng nghiêm túc.

- Một năm, đã một năm trôi qua cậu vẫn không thay đổi.

Người ta ở bên cạnh cậu không biết quý, đến khi người ta bỏ đi, lúc đó cậu có tiếc nuối cũng đã muộn.

Thần Phong nghe Tần Gia Uy nói vậy tuy trong lòng cảm thấy không thoải mái, nhưng vẫn cứng miệng buông ra một câu.

- Bỏ đi càng tốt!

Sau này khi nghĩ lại mình từng thốt ra câu này, Thần Phong thật muốn tự tay bóp chết mình.

Chung Hân kiên nhẫn đứng trước cửa chờ, không biết thời gian đã

trôi qua bao lâu cuối cùng cánh cửa phòng cũng được Hứa Thừa Anh mở ra.

Thần Phong bước ra trước, nét mặt lạnh lùng liếc ngang qua người Chung Hân lúc này đang ủ rũ nhìn xuống mặt đất, anh không ngờ cô vẫn ngoan ngoãn đứng đó chờ anh.

Nhìn thấy Chung Hân đứng với tư thế không được tự nhiên, thân thể có phần hơi nghiêng sang một bên.

Thần Phong bất giác nhíu mày bước ngang qua người cô cố tình làm mặt lạnh nhưng ánh mắt lại vô tình nhìn xuống đôi chân sưng phù của Chung Hân, vì mang giày cao gót đứng quá lâu.

Người phụ nữ này thật ngu ngốc, không biết tìm chỗ ngồi chờ hay sao?

Thần Phong tức giận trong lòng anh kêu cô ra ngoài chờ, anh đâu có nói cô không được ngồi chờ anh, sao lại đàn độn đứng đó suốt ba tiếng đồng hồ.

Chung Hân đứng ngoài cửa bàn chân bị sưng lên đau đến không chịu nổi, vừa nhìn thấy Thần Phong bước ra, trong lòng cô vui đến khó tả, cô cố tình làm như không có chuyện gì, không muốn cho Thần Phong biết chân mình bị nổi bọt nước rất đau.

Hiện tại cô không còn sức lực để đấu khẩu với anh, cô chỉ muốn được về Thần Viên để thay ra đôi giày cao gót này.

Chung Hân không nói gì cô cắn môi dưới lẳng lẽ bước khó khăn theo sau Thần Phong, lúc này với vẻ mặt hằm hằm bỏ đi trước, bước vào thang máy Thần Phong và Chung Hân không ai nói với nhau lời nào.

Hứa Thừa Anh tự giác đứng sang một bên cảm giác được bầu không khí căng thẳng làm anh không dám thở, trong lòng chỉ mong sao thang máy mau chóng đến tầng một.

Anh không biết lúc nào lửa giận trong lòng Thần Phong sẽ bùng nổ.

Đúng như dự liệu của Hứa Thừa Anh thang máy vừa dừng lại ở tầng một bàn tay mạnh mẽ của Thần Phong đã vươn tới cầm chặt cổ tay Chung Hân kéo cô một mạch ra ngoài, bỏ lại cho Hứa Thừa Anh một câu.

- Cậu về trước đi.

Thần Phong sai một bước thành hai bước chỉ trong tích tắc đã ra đến cửa chính, anh cảm giác được Chung Hân lúc này đi rất chậm dù bị anh lôi thật mạnh cũng không tài nào đuổi kịp bước chân anh.

Thần Phong xoay người lại nhìn cô, lúc này sắc mặt Chung Hân thật khó coi trán và mồ hôi lạnh, làm trái tim Thần Phong cảm giác khó chịu.

Anh không suy nghĩ đến bả vai bị thương của mình liền khom người bế Chung Hân lên, làm cô giật nảy mình theo phản ứng tự nhiên cô choàng hai tay qua cổ ôm anh thật chặt để tránh mình bị ngã xuống.

Sau khi ổn định lại tinh thần Chung Hân lén ngược mặt lên nhìn Thần Phong, gương mặt hai người lúc này gần nhau trong gang tấc, gần đến nỗi Chung Hân có thể quan sát rõ từng đường nét trên gương mặt anh.

Gương mặt điển trai phong lưu, cặp mắt hai mí, đầu lông mày không biết vì lý do gì nhíu chặt lại, trán lấm tấm một lớp mồ hôi mỏng, cái mũi cao thẳng và đôi môi hấp dẫn tuy lúc này không cười như lại tỏa

ra mị lực thu hút đối phương.

Từng bước chân Thần Phong bước tới đều khiến người anh đau nhức, bả vai bị thương còn dùng sức bế Chung Hân, ngoài cái nhú mày ra mặt của Thần Phong không hề đổi sắc, lúc này anh cảm giác được cặp mắt tròn xoe của Chung Hân đang chăm chú nhìn mình, Thần Phong liền nhăn mặt giọng nói lạnh lùng vang lên.

- Tại sao lại nhìn Tần Gia Uy như vậy?

Hazzzzzzz.....Thần Phong ơi Thần Phong, mày hết thuốc chữa rồi.

Thần Phong thở dài trong vẻ bất lực, từ lúc nào anh lại quan tâm đến những chuyện vớ vẩn này.

Nói cho đúng hơn vì trong lòng anh cảm giác không thoải mái khi Chung Hân nhìn người đàn ông khác, anh muốn biết có phải đối với đàn ông nào cô cũng dùng ánh mắt khiêu gợi để quyến rũ họ không?

Chương 58: Vì anh

Chung Hân bất ngờ với câu hỏi này của Thần Phong, cô nhìn anh trong vẻ bối rối không biết phải giải thích như thế nào.

Bầu trời lúc này tối đen như mực chỉ còn lại ánh sáng từ những vì sao trên bầu trời cùng với ánh đèn mờ nhạt tỏa ra từ mấy ngọn đèn hai bên ven đường, cả con đường từ cửa chính của khách sạn The Palm cho đến bãi đỗ xe rất vắng vẻ, không gian tĩnh mịch đến Chung Hân chỉ còn nghe được tiếng bước chân đều đều của Thần Phong, khi đôi giày da chạm xuống con đường nhựa.

Chờ một lúc Thần Phong vẫn chưa nghe được câu trả lời từ Chung Hân, anh không vui cười xuống nhìn vào người phụ nữ trong lòng mình.

Đập vào mắt anh là gương mặt phiếm hồng cặp mắt sáng như những vì sao đêm nay, cùng với hàng mi dài cong vuốt nhìn anh chớp chớp.

Đột nhiên máu trong người Thần Phong nóng hừng hực anh lập tức xoay mặt nhìn sang chỗ khác, lúc này trái tim anh đập nhanh đến nỗi muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Một cơn gió đêm lạnh lẽo thổi ngang qua hai người, thân thể Chung Hân bất giác rung lên theo phản ứng tự nhiên cô ôm chặt Thần Phong hơn để giữ ấm.

Vì hành động này của Chung Hân nên gương mặt thanh thú đã áp sát vào lồng ngực anh, nhìn thấy phải ứng lúng túng vừa rồi cộng

thêm tiếng tim đập loạn xạ của Thần Phong.

Chẳng lẽ trái tim của anh là vì cô nên đập loạn nhịp?

Suy nghĩ này vừa loé lên trong đầu liền khiến Chung Hân vui đến khó tả, cô cong môi nhìn anh cười nói.

- Tôi quan sát anh ấy là vì anh.

Nói đến đây Chung Hân chợt dừng lại không nói tiếp.

- Vì tôi?

Thần Phong thật sự không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của cô.

Hazzzz..... Người đàn ông này lúc nào cũng phải hỏi cho ra lẽ hay sao?

Phải nói sao đây? nói với anh là vì tôi yêu anh nên sợ anh gặp nguy hiểm.

Chung Hân ảo não, sao có thể nói ra những lời nổi da gà này.

Chung Hân nghĩ nếu cô không đưa ra lời giải thích chính đáng không biết Thần Phong sẽ làm gì với cô, với tính tình ngang tàng của anh ấy chắc có lẽ anh sẽ quăng cô xuống mặt đất ngay.

Suy nghĩ một chút Chung Hân ngược mặt lên nhìn thẳng vào mặt Thần Phong nói.

- Tàn Gia Uy bỗng dưng tìm đến chắc có chuyện nhờ vả, tôi chỉ sợ anh sẽ gặp nguy hiểm.

Bước chân của Thần Phong đột nhiên dừng hẳn lại, toàn thân anh căng cứng bàn tay cũng bất giác ôm chặt thân thể mảnh mai của Chung Hân hơn.

Anh cuối đầu nhìn vào người phụ nữ mình chưa từng xem là vợ, vậy mà bây giờ cô lại quan tâm đến sự an nguy của anh.

Đột nhiên lúc này từ sâu thẳm trong trái tim của Thần Phong truyền đến một cảm giác, cảm giác nói rằng người phụ nữ này là cả thế giới của anh.

Hai người không nói gì Thần Phong cất bước từ từ về phía trước, trong lòng hai người thầm mong sao đoạn đường này sẽ không bao giờ kết thúc, để họ có thêm thời gian ở bên cạnh đối phương.

Chắc có lẽ như người ta thường nói, những gì hạnh phúc tốt đẹp nhất không bao giờ giữ được lâu, cũng như pháo hoa, trong giây phút bùng nổ nhìn vô cùng tráng lệ rực rỡ xinh đẹp đến động lòng người, nhưng chỉ trong phút chốc liền tan biến trở lại sự tĩnh mịch phẳng lặng của trước đây.

Đột nhiên Chung Hân cảm giác được thân thể của Thần Phong không còn di chuyển nữa, cô chờ vài giây anh vẫn đứng yên đó.

Chung Hân nghi ngờ nhìn Thần Phong, nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của anh nhìn thẳng về phía trước, Chung Hân nghi ngờ xoay đầu lại nhìn theo ánh mắt của anh, đột nhiên Chung Hân nhìn thấy một đám người cầm mã tấu đứng chặn đường họ.

Chung Hân lo lắng tay buông Thần Phong ra muốn đứng xuống mặt đất nhưng Thần Phong không có ý định buông cô ra.

- Anh bỏ tôi xuống trước đã.

Chung Hân nhìn anh nói với giọng nghiêm túc, tình huống hiện giờ rất nguy hiểm vậy mà Thần Phong vẫn còn cứng đầu.

Thần Phong không quan tâm đến lời nói của Chung Hân, ánh mắt ngạo mạn nhìn chằm chằm vào đám người phía trước.

Chung Hân thật sự không thể nào hiểu nổi người đàn ông này, lúc cô muốn anh ôm ấp dịu dàng với cô thì anh luôn tỏ ra lạnh lùng vô cảm, đến lúc không thích đáng anh lại ôm cô không buông.

Chung Hân vịn vịn thân hình nhỏ bé của mình ra khỏi vòng tay của anh.

Đứng xuống mặt đất bên cạnh anh ánh mắt có phần hoảng sợ nhìn mấy người đàn ông với nét mặt hung tợn kia.

- Đừng sợ không sao đâu!

Thần Phong vừa nói bàn tay mạnh mẽ lập tức vòng qua eo cô, ôm cô sát vào lòng.

- Người các người muốn đối phó chính là tôi, không liên quan gì đến cô ấy.

Thần Phong nhìn đám người được phái đến để trừ khử anh lên tiếng, một người đàn ông đầu trọc cất tiếng cười giễu cợt.

"Ha....ha.....ha....."

Hắn cầm cây mã tấu hướng về phía của Thần Phong và Chung Hân làm động tác hù dọa.

- Cả hai đều phải chết!

Thần Phong nghe tên đầu trọc nói vậy con ngươi đen nhánh đột nhiên hiện lên sát khí, anh nhếch môi cười châm chọc gương mặt không một tia cảm xúc nhìn đám người đang làm hùm làm hổ trước mặt lên tiếng.

- Với khả năng của bọn mày chỉ e là động đến một sợi tóc của Thần Phong tao đã là chuyện khó, huống hồ gì là mạng của tao!

Lời nói ngông cuồng của Thần Phong, khiến tên đầu trọc tức đến sắc mặt phách lối nóng phừng phừng, trong lòng chỉ muốn sao có thể giết chết Thần Phong ngay.

Dù sao hắn cũng là một người có máu mặt trên giang hồ, lại bị một thằng vô danh tiểu tốt như Thần Phong bẻ mặt trước đám đàn em.

- Người nào giết được hắn, tao sẽ trọng thưởng.

Tên đầu trọc quát lên trong sự giận dữ, hắn cùng thuộc hạ xông tới tập kích Thần Phong.

Chung Hân nhìn thấy họ cầm mã tấu bước tới trong lòng kinh hãi cô khẩn trương vươn tay nắm chặt tay Thần Phong nói với giọng hoảng sợ.

- Phong, mình chạy đi.

Trong lòng Chung Hân biết một mình Thần Phong không thể nào đối phó nổi với đám người cuồng bạo này, huống hồ gì còn bị cô vướng bận tay chân.

Ánh mắt thâm thúy của Thần Phong nhìn chăm chăm vào bàn tay

trắng nõn của Chung Hân lúc này đang nắm chặt tay anh.

Anh mỉm cười nhìn cô, làm Chung Hân bất ngờ trong giây lát.

Thần Phong vừa cười với mình, chẳng lẽ anh ấy đã nhận ra mình là Lãnh Thiên Hân?

Nghĩ đến đây Chung Hân liền buông tay của Thần Phong ra, cô chỉ muốn anh yêu Chung Hân của hiện tại chứ không phải là Lãnh Thiên Hân của quá khứ.

Trong lòng suy nghĩ vậy cô càng không muốn Thần Phong biết mình là Lãnh Thiên Hân, cô không muốn anh vì lời hứa năm xưa mà cười cô.

Thần Phong không hiểu suy nghĩ trong lòng cô, anh cứ ngỡ Chung Hân đang sợ.

- Em đừng lo, tôi sẽ bảo vệ cho em!

Thái độ của Thần Phong đối với cô thay đổi hoàn toàn, vừa rồi còn hung hăng vậy mà bây giờ lại dịu dàng làm cô cảm giác choáng ngợp.

Chương 59: Chung hân sợ điếng hồn

Thần Phong nói xong anh dùng bàn tay còn lại vuốt ve mái tóc chấm vai của cô, anh nhìn cô bằng ánh mắt kiên định gật đầu một cái, ý bảo Chung Hân an tâm anh sẽ xử lý mọi chuyện.

Sau khi trấn an Chung Hân xong Thần Phong nâng tay lên ấn vào cái nút nhỏ trên đồng hồ đeo ở cổ tay, anh vừa mới khởi động ứng dụng khẩn cấp thông báo với bọn thuộc hạ, với tình trạng hiện giờ của anh chỉ có thể cầm cự được một thời gian ngắn không thể nào một mình đối phó với bọn họ.

Không đợi Thần Phong hành động, mấy tên du côn đã nhanh chóng xông tới, Thần Phong nhìn thấy vậy liền vươn tay kéo Chung Hân về phía sau mình, thân thể cao lớn chặn trước người cô để bảo vệ không cho ai động đến cô.

Chung Hân được anh che chở, bóng lưng vạm vỡ của anh như một bức tường sắt bảo vệ cô.

Nhìn thấy nguy hiểm trước mắt Thần Phong liền khom người ở tư thế 90 độ, thành công tránh được cây mã tấu lúc này đang nhắm vào người anh mà chém xuống, đôi chân thon dài vươn ra đá vào chân của bọn họ, mấy tên ngu xuẩn bị hành động này của Thần Phong làm cho ngã lăn xuống mặt đất, tên đầu trọc tức giận gầm lên khi hắn nhìn thấy đám đàn em của mình chưa gì hết đã bị Thần Phong đánh bại.

- Đúng là đồ vô dụng!

Hắn nói xong liền ra lệnh cho mấy tên đàn em còn lại xông tới, họ nhắm vào người của Thần Phong mà công kích.

Thần Phong tung ra những cú đấm mạnh mẽ nhất, vào vùng đầu của tên nào không lượng sức dám tập kích anh, chỉ sau vài cú đấm trí mạng vài tên đã nằm thoi thóp dưới mặt đất, bả vai của Thần Phong lúc này đau đến không chịu nổi, nhưng sắc mặt vẫn điềm tĩnh không hề lộ ra nhược điểm của mình.

Thật không ngờ lúc này một tên từ phía sau tấn công Chung Hân, Thần Phong cảm nhận được sự nguy hiểm, anh liền xoay lại ôm chặt Chung Hân vào lòng lách người sang một bên, vì hành động mạnh bạo của mình nên bả vai của Thần Phong truyền đến một cơn đau xé thịt.

Anh nhíu mày liếc nhìn đám người trước mặt, ánh mắt ma quỷ hiện lên đờ đờ sát khí khiến bọn họ hoảng sợ trong lòng.

Thần Phong vẫn ôm chặt Chung Hân trong lòng, anh nhanh chóng bước tới chiếc xe đang đậu bên cạnh.

Với tốc độ cực nhanh Thần Phong đã mở cửa xe thò tay vào bên trong, chỉ trong tích tắc trên tay anh đã cầm một khẩu súng giảm âm được cất giấu bên hông cánh cửa.

Thần Phong đứng một cách vô cùng ngạo mạn hướng nòng súng vào bọn người đang không biết chết là gì xông tới tấn công anh.

Lúc này trên người Thần Phong toát lên vẻ uy phong cuồng dã mà từ trước tới giờ Chung Hân chưa từng nhìn thấy qua.

Trong tình huống này hai từ kinh hãi đã không thể hình dung được

tâm trạng hiện giờ của Chung Hân, nhưng bàn tay cứng rắn của Thần Phong đang choàng qua eo cô chính là động lực khiến Chung Hân mạnh mẽ hơn.

Nhìn thấy trên tay Thần Phong cầm súng, tất cả mọi người như bị đóng băng không ai dám nhúc nhích.

Đột nhiên giọng nói trầm trầm mang theo nộ khí rõ ràng của Thần Phong

vang lên.

- Ai muốn chết thì cứ xông lên.

Lời nói của Thần Phong mang theo hàm ý khiêu khích rõ rệt, nhưng bọn họ không ai dám hành động nông nổi.

- Đại ca, tuần trước em có xem tin tức nhìn thấy khẩu súng này.

Nó là khẩu súng PSS giảm âm nhỏ và tối tân nhất do Tần gia bên Italy mới vừa chế tạo ra, chỉ dành riêng cho quân đội Mỹ.

Tại sao lại nằm trong tay của hắn ta?

Một tên đàn em hoảng hốt nói với đại ca của mình, tên đầu trọc là người sống trong giang hồ nên đầu óc rất nhạy bén không cần suy nghĩ hắn cũng biết Thần Phong có liên quan đến Tần gia, một băng đảng nổi tiếng đứng đầu giới Mafia.

Người có liên quan với Tần gia nhất định là người không đơn giản.

Hắn nghi ngờ quan sát Thần Phong thật kỹ, muốn xem Thần Phong thật sự là người như thế nào.

Thân phận Phong ca của Thần Phong chỉ có những người với thân phận cao trong hắc đạo mới biết, còn những bang phái nhỏ sẽ không có điểm phúc được gặp mặt thủ lĩnh của Hội Thần Hoa.

- Mau rút lui.

Tên đầu trọc nhìn bọn đàn em nghiêm túc nói, hẳn không muốn chỉ vì mấy trăm ngàn đô la của Triệu Sang mà bỏ mạng, thật không đáng.

Chung Hân đứng bên cạnh Thần Phong cho dù đang được anh ôm trong lòng nhưng khi nhìn thấy khẩu súng trên tay anh, cô không tránh khỏi sự run rẩy.

Thần Phong cảm giác được toàn thân Chung Hân không còn sức lực anh lập tức ôm chặt cô hơn, Chung Hân như được giải cứu cô đặt hết trọng lượng cơ thể của mình lên người anh.

Trong lúc này từ xa xa Lăng Triều và Hứa Thừa Anh dẫn đầu một đám thuộc hạ trên ba chiếc xe thùng Mercedes màu đen phóng tới, dừng lại trước mặt bọn họ chặn đường lui của đám du côn.

"Rẹt.....rẹt.....rẹt....."

Tiếng rẹt rẹt khi bọn thuộc hạ của Thần Phong mạnh tay mở cửa xe thùng vang lên, từng tên thuộc hạ tay cầm súng mặt âu phục màu đen bước xuống khiến đám người của tên đầu trọc hoang mang nhìn đảo đảo tìm đường tẩu thoát.

Họ tản ra bốn hướng cầu may có thể phá vòng vây, nhưng thật không ngờ người của Thần Phong thật nhanh tay họ cầm súng không ngừng nã đạn vào bắp đùi của bọn họ.

Sắc mặt Thần Phong không một tia cảm xúc, anh nhắm nòng súng thẳng vào tên đầu trọc vừa rồi còn mạnh miệng muốn lấy mạng của Chung Hân và anh.

"Pằng.....pằng.....pằng....."

"Ahhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh"

Tên nào cũng bị trúng đạn ngã quy xuống đất, tên đầu trọc là người thâm nhất không chỉ bị Lăng Triều bắn vào chân còn bị Thần Phong cố tình bắn vào cánh tay vừa rồi còn to gan dám cầm mã tấu đưa lên hù dọa Chung Hân và anh.

Lăng Triều liền xông tới quăng những cú đấm mạnh bạo vào người của tên đầu trọc được gọi là đại ca, cho chừa cái tội hỗn láo với Lão Đại.

Giữa bầu trời đêm đen tĩnh mịch, không gian thật yên tĩnh ngoài tiếng va chạm mạnh của những cú đấm ra chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết của bọn họ, khiến Chung Hân sợ đến điếng hồn.

"Ahhhhhhhhhh....."

Lần này là tiếng thét kinh hoàng của Chung Hân, cảm giác buồn nôn từ dạ dày xông thẳng lên cổ họng, Chung Hân quýnh quán dùng một tay bịt miệng của mình, tay còn lại ôm chặt Thần Phong, gương mặt trắng bệch không còn giọt máu nép vào lồng ngực rắn chắc của anh, khi cô nhìn thấy Lăng Triều dùng súng bắn thẳng vào đầu của một tên, trong khoảnh khắc đó đầu hắn bị lực sát thương từ viên đạn tàn phá những mảnh thịt vụn cùng với máu văng ra tứ tung trải dài dưới con đường nhựa nhìn vào thật kinh tởm.

Lăng Triều dùng chiêu giết gà dọa kỳ xem thử còn tên nào dám to

gan phản khán lại không.

Thần Phong đau lòng cất khẩu súng vào trong túi áo vest trong lòng biết Chung Hân đã bị thuộc hạ của anh dọa khiếp vía, bàn tay rộng lớn thản nhiên vuốt ve mái tóc màu đen óng ánh của cô.

- Thần Tổng ngài có bị thương không?

Hứa Thừa Anh vội vàng chạy tới nhìn Thần Phong cung kính lên tiếng, nhìn thấy vẻ mặt không hài lòng của Thần Phong, Hứa Thừa Anh liền đứng thẳng thớm trước mặt Thần Phong cúi đầu thận trọng nhận lỗi.

- Thuộc hạ biết tội.

- Biết thì tốt!

Lần sau còn phạm phải tự mình chịu phạt.

Thần Phong vẫn ôm Chung Hân trong lòng cất giọng phẫn nộ.

Chung Hân nghe vậy liền ngẩng đầu lên nhìn Thần Phong lúc này sắc mặt của anh thật đáng sợ, cô liền chuyển tầm mắt của mình nhìn Hứa Thừa Anh, không biết Hứa Thừa Anh đã phạm lỗi gì.

- Lão Đại, thuộc hạ đã giải quyết xong đám người không biết chết là gì này.

Ngài muốn xử lý bọn họ ra sao?

Lăng Triều bước tới nhìn Thần Phong cung kính báo cáo, toàn bộ bọn họ đều bị trúng đạn ở chân không thể nào trốn được.

- Mang toàn bộ về Hội Thần Hoa, thẩm tra.

Tôi muốn biết kẻ nào lại dám to gan muốn lấy mạng Thần Phong ta.

- Dạ thuộc hạ đi ngay!

Lăng Triều nhìn Thần Phong nghiêm túc đáp, trước khi Lăng Triều rời khỏi không quên nhìn Hứa Thừa Anh nháy mắt một cái.

Đã lâu anh không được đánh nhau hả hê như thế này, chạm phản ánh mắt muốn giết người của Hứa Thừa Anh Lăng Triều liền tỏ ra vô tội nhúng nhúng vai cười trừ bỏ đi.

- Thừa Anh, sáng ngày mai tôi muốn biết kết quả!

Thần Phong lạnh lùng bỏ lại một câu trước khi anh ôm Chung Hân ngồi vào trong xe trở về biệt thự Thần Viên.

- Dạ.

Hứa Thừa Anh đứng bên ngoài cúi đầu đáp, sau khi nhìn thấy Thần Phong tự mình lái xe đi Hứa Thừa Anh liền gấp rút quay trở về Hội Thần Hoa để xem Lăng Triều thẩm tra bọn họ.

Chương 60: Sự phát hiện của chung hân

Nếu sáng ngày mai anh không điều tra ra được người đứng sau lưng thao túng bọn họ, chủ nhân nhất định sẽ nổi trận lôi đình.

Cả đoạn đường trở về biệt thự Thần Viên không ai nói với nhau lời nào, trong lòng Chung Hân thật hoài nghi ngoài cái thân phận Thần Tổng của tập đoàn Thần Thị ra, Thần Phong còn mang trên người thân phận gì.

Tại sao anh lại có liên quan đến Tần Gia Uy, tại sao anh luôn bị người ta truy sát?

Càng nghĩ đầu Chung Hân càng thêm đau đớn, cô hoang mang không biết tiếp theo mình phải nên làm gì.

Suy nghĩ một lúc Chung Hân mệt mỏi thiếp đi từ lúc nào cô cũng không biết,

hôm nay xem như là ngày kích thích nhất đối với Chung Hân từ lúc cô trốn khỏi sự truy sát của Triệu Sang và Triệu Nhàn.

Thần Phong lái xe với tâm trạng vô cùng phức tạp, khi bình tĩnh lại chính bản thân anh cũng phải kinh ngạc với cảm xúc lo lắng vừa rồi của mình.

Trong lòng phiền não không hiểu rõ lòng mình đang suy nghĩ gì, Thần Phong chợt xoay qua nhìn Chung Hân lúc này đã chìm vào giấc ngủ say, anh liền giảm tốc độ xe lại sợ làm cô tỉnh giấc.

Nhìn vào gương mặt thùy mị lúc này của cô khi ngủ, trong lòng Thần Phong càng không thể lý giải tâm tình của mình.

Vì sao mình lại có cảm giác bất an, bối rối, lúng túng, chấp nhất từng câu từng chữ cô thốt ra?

Mình đang nghĩ gì?

Chẳng lẽ mình đã yêu cô ấy?

Nghĩ đến đây Thần Phong bất giác thờ dài, làm sao có khả năng đó, người anh yêu chính là Lãnh Thiên Hân.

Lời nói năm xưa giữa Lãnh Thiên Hân và anh đột nhiên hiện lên trong đầu anh.

- Nếu không ai chịu cưới em, vậy anh có đồng ý cưới em không?

-Được, nếu sau này không ai cưới em, Thần Phong anh nhất định sẽ cưới em về làm vợ.

Lời nói này cứ hiện lên trong đầu anh bấy nhiêu năm nay, kỳ thật chính bản thân Thần Phong cũng không phân biệt được tình cảm anh dành cho Lãnh Thiên Hân là gì, là vì anh yêu Lãnh Thiên Hân hay vì lời hứa cưới Lãnh Thiên Hân làm vợ.

Tuy Thần Phong không hiểu đó là gì nhưng với tính tình ngang bướng của anh, Thần Phong đã quyết định chỉ có Lãnh Thiên Hân mới đủ tư cách đường đường chính chính làm Thần phu nhân.

Thần Phong liền dời tầm mắt khỏi gương mặt thanh tú của Chung Hân, nhìn thẳng vào con đường vắng vẻ tối om phía trước.

Sau khi về đến Thần Viên anh thật dịu dàng bế cô lên phòng, trong lúc Thần Phong bế Chung Hân đi ngang qua phòng khách tất cả ánh mắt của người giúp việc nhất là Bác Phúc và Tiểu Thu không khỏi che giấu được tia vui mừng.

Cuối cùng thiếu gia cũng đã có tình cảm với Thiếu Phu Nhân.

Sau khi Thần Phong nhẹ nhàng đặt Chung Hân xuống giường, anh cẩn thận kéo cái chăn màu trắng mềm mại đắp cho cô.

Sau khi đắp chăn xong Thần Phong đứng yên bên cạnh giường nhìn cô, sau một lúc Thần Phong với tâm trạng phiền não rời khỏi Thần Viên.

Rời khỏi Thần Viên Thần Phong tự mình lái xe trở về Hội Thần Hoa, Cao Trí và Hứa Thừa Anh đã có mặt chờ sẵn tại phòng riêng của Thần Phong.

- Cậu đã tới, mau cởi áo ra!

Cao Trí nhìn thấy Thần Phong liền lo lắng nói, Thần Phong đã quen với tính tình không phân tôn ti này của Cao Trí. Trong Hội Thần Hoa tuy Cao Trí là cấp dưới của anh nhưng vì Thần Phong đã xem Cao Trí như anh em tốt nên không chấp nhất.

Thần Phong vừa bước vào trong vừa cởi bỏ áo vest của mình quăng xuống mặt đất, tiếp theo sau là cà vạt rồi đến áo sơ mi trắng.

Đến lúc Thần Phong ung dung ngồi xuống ghế sofa màu đen đặt ngay chính giữa phòng, nửa thân trên của anh đã không còn mặc gì cả.

Cao Trí bước nhanh tới kiểm tra vết thương cho anh, lúc này Hứa Thừa Anh đã cầm trên tay một ly rượu đỏ cung kính đưa đến trước mặt của Thần Phong.

Thần Phong thản nhiên vươn tay nhận lấy, Cao Trí lờm hai người trợn mắt.

- Cậu muốn chết sao, bị thương còn uống rượu?

Cao Trí giận dữ nói, Thần Phong nghe Cao Trí nói vậy cái ly thủy tinh chứa đựng chất lỏng màu đỏ sẫm vừa đưa đến mép môi không hề có ý định dừng lại, Thần Phong còn cố tình nhìn Cao Trí bằng ánh mắt khiêu khích uống một hơi cạn sạch.

Cao Trí lắc đầu, cái tên này thật sự khiến người khác đau đầu.

Sau khi Cao Trí kiểm tra bả vai của Thần Phong, Cao Trí liền cầm lấy ly rượu trống không trên tay Thần Phong đưa cho Hứa Thừa Anh.

- Vai của cậu không sao, chỉ bị trật khớp.

Để tôi chỉnh lại cho cậu.

Vừa nói xong Cao Trí không cho Thần Phong thời gian để chuẩn bị, một tay Cao Trí giữ chặt vai, tay còn lại cầm chặt cánh tay của Thần Phong bẻ mạnh một cái.

"Rắc....rắc....."

"Uhhhhh....."

Sau tiếng khớp xương kêu răng rắc là tiếng gầm nhẹ của Thần Phong, Thần Phong tức giận lờm Cao Trí, cái tên này là cố tình trả

thù riêng.

Đổi lại với ánh nhìn tức giận của Thần Phong chính là nụ cười khoái chí của Cao Trí.

Ít có dịp để anh hành hạ Thần Phong như hôm nay, nên phải tận dụng cơ hội này.

Sau khi chỉnh lại khớp xương cho Thần Phong, Cao Trí mới thoải mái ngồi xuống ghế bên cạnh Thần Phong.

Vừa ngồi xuống Hứa Thừa Anh đã đưa cho mỗi người một ly rượu đỏ, Thần Phong và Cao Trí thản nhiên nhận lấy ly rượu từ trên tay Hứa Thừa Anh.

Cao Trí có thói quen khi làm việc không uống rượu, nhưng sau khi làm xong chuyện chính Cao Trí mới dùng rượu, anh là một người đam mê rượu đỏ.

Ở nhà không chỉ có rất nhiều rượu đỏ còn có một hầm rượu với đủ loại rượu đỏ, được anh sưu tầm từ khắp nơi trên thế giới.

- Sao lại không cẩn thận để mình bị thương như vậy?

Dạo này tôi thấy cậu hơi thất sắc.

Cao Trí quen với Thần Phong nhiều năm ít khi nào Thần Phong bị thương, sao chỉ trong vòng vài tháng gần ngủ đã bị thương hai ba lần.

Nghe Cao Trí hỏi vậy Thần Phong liền nhớ đến người phụ nữ đang ngủ say ở nhà.

Thần Phong trầm mặc không nói gì, nét mặt cũng vì vậy mà trở nên lạnh lùng hơn.

Thần Phong không muốn suy nghĩ đến Chung Hân nữa, liền nói sang qua chuyện khác.

- Thăm tra được gì?

Nghe Thần Phong nói vậy Hứa Thừa Anh liền nghiêm túc đáp.

- Chủ nhân, bọn họ nhận tiền của Triệu Sang muốn lấy mạng của ngài.

Thần Phong hớp một ngụm rượu, ánh mắt sắc bén hiện lên tà khí.

- Hừ..... Lại là hần ta.

Triệu Sang sẽ có ngày..... Sẽ có ngày.....

Thần Phong vừa nói xong bàn tay đã dùng sức bóp mạnh cái ly thủy tinh trên tay mình, khiến mảnh vỡ thủy tinh ghim sâu vào lòng bàn tay.

Chất lỏng màu đỏ sẫm hoà lẫn với máu của Thần Phong chảy xuống tay anh, từng giọt từng giọt nhũ xuống mặt đất.

Hứa Thừa Anh và Cao Trí nhìn thấy cảnh trước mắt, trong lòng biết Thần Phong đang phẫn nộ đến cỡ nào.

Khi Chung Hân tỉnh lại đã là 5 giờ sáng của ngày hôm sau, cô nhìn khắp trong căn phòng không thấy Thần Phong đâu.

Chung Hân nhìn xuống thân thể của mình, cô nằm trơ trọi trên

giường dù thời tiết lúc này rất lạnh.

Nhìn thấy cái chăn nằm dưới mặt đất, Chung Hân cảm giác đau lòng vô cùng.

Đắp chăn cho cô anh cũng cảm thấy phiền hay sao?

Chung Hân nào biết khi cô ngủ say, cô đã mơ thấy cảnh mình bị truy sát tay chân không ngừng cựa quậy, khiến cái chăn được Thần Phong đắp cẩn thận cho cô cũng bị cô làm rơi xuống mặt đất.

Chung Hân ngồi bất động trên giường, trong lòng không hiểu Thần Phong đang nghĩ gì, sao người đàn ông này luôn khiến đầu óc cô mơ mơ hồ hồ không rõ việc gì đang xảy ra.

Một tuần trôi qua Thần Phong đã không trở về Thần Viên, Chung Hân vẫn như cũ không gọi điện thoại cho anh, cứ mỗi lần cô cảm giác được tình cảm của anh dành cho cô có chuyển biến tốt, là anh liền biến mất giống như muốn lẩn tránh điều gì đó.

Hôm nay Chung Hân buồn chán lục lại những tin tức trên mạng có liên quan đến cuộc đời của ba cô Lãnh Minh.

Nhìn thấy một bức ảnh của mười mấy năm về trước, bức ảnh đó là hình của ba cô, Triệu Nhàn và mấy người bạn thân của ba cô.

Nhưng khi Chung Hân nhìn kĩ mới phát hiện giữa Triệu Nhàn và người đàn ông kia có gì đó khác thường, ánh mắt của bà ta trong bức ảnh là đang nhìn người đàn ông đứng bên cạnh ba cô.

Không biết cô nên tức giận với bọn chó săn của nhà báo vì không tôn trọng quyền tư ẩn của ba cô, hay cô phải cảm ơn bọn họ vì đã giúp cô giải đáp được thắc mắc trong lòng cô bấy lâu nay.

Chương 61: Chị Dâu

Suy nghĩ một chút đột nhiên Chung Hân nhớ đến việc gì đó, liền cầm điện thoại di động lên gọi cho Kim Chấn Huy.

- Anh Chấn Huy,

Đầu giây bên kia vừa nhắc máy Chung Hân liền lên tiếng, nhưng cô thật không ngờ người bắt máy không phải là Kim Chấn Huy.

Giọng nói của người phụ nữ vô cùng lạnh nhạt vang lên.

- Chấn Huy đã bỏ quên điện thoại.

Lời nói không mang theo một chút cảm xúc gì của Hồ Điệp vang lên khiến Chung Hân kinh ngạc trong lòng, sau vài giây định thần Chung Hân liền lên tiếng.

- Chị dâu, chị là Điệp Điệp của anh Chấn Huy?

Lúc này Chung Hân mới nhớ đến bên cạnh của Kim Chấn Huy còn có cô hồng nhan tri kỉ này.

Hồ Điệp kinh ngạc với cách xưng hô này của Chung Hân, cô chưa từng nghĩ qua Kim Chấn Huy sẽ nói cho Chung Hân biết về quan hệ của hai người.

Chung Hân không nghe tiếng động gì từ đầu dây điện thoại bên kia, liền tươi cười giải thích.

- Chị dâu, anh Chấn Huy đã nói với em về quan hệ của hai người, cũng nói cho em biết chị là người luôn theo bên cạnh để bảo vệ cho em.

Em thật sự cảm ơn chị rất nhiều, nếu không được chị bảo vệ chắc em đã chết.

Thật ra thì khi Kim Chấn Huy nói cho cô biết người phụ nữ ở phía sau cánh cửa phòng của anh là Hồ Diệp, nữ sát thủ số một của tổ chức Kim Long.

Chung Hân không biết mình phải nên phản ứng như thế nào, nhưng suy nghĩ cho kĩ sát thủ giết người không chớp mắt thì ra sao, nhiều lúc còn tốt hơn những kẻ tự cho mình là người tốt, bề ngoài tỏ ra quang minh chính đại nhưng trên thực tế là một tiểu nhân bỉ ổi, giết người cướp của hành vi không bằng cầm thú.

Hồ Diệp nghe Chung Hân nói vậy tuy không được quen cho lắm, nhưng kỳ thật Hồ Diệp lại rất thích cô em dâu này.

- Em tìm Chấn Huy có chuyện gì?

Nghe Hồ Diệp hỏi vậy Chung Hân biết Hồ Diệp đã thầm chấp nhận cô, vì Chung Hân đã từng nghe Kim Chấn Huy nói qua, Hồ Diệp không thích tiếp xúc với người khác.

- Em....em.....

Chung Hân ấp a ấp úng không biết phải nói sao, Hồ Diệp nghe ra được sự đắn đo trong lòng Chung Hân liền lên tiếng.

- Em cần gì cứ nói.

Chung Hân đành nói thật nguyên nhân cô gọi điện thoại cho Kim Chấn Huy lần này.

- Em muốn nhờ anh Chấn Huy điều tra Lãnh Đồng, em muốn làm kiểm tra ADN với cô ta.

Hồ Điệp nghe Chung Hân nói vậy suy nghĩ một chút cất giọng đều đều.

- Chấn Huy có chuyện về New York vài ngày.

Nói đến đây Hồ Điệp chợt dừng lại, im lặng một lúc Hồ Điệp nói tiếp.

- Nhưng chị có thể giúp em.

Tuy Hồ Điệp là một người lạnh lùng nhưng đối với người Kim Chấn Huy quan tâm, cô sẽ dùng mọi cách để giúp đỡ và bảo vệ.

- Em cảm ơn chị.

Chung Hân vui mừng nói, cô thật sự cần biết mình và Lãnh Đồng có phải là chị em cùng cha khác mẹ hay không.

Một tháng, đã một tháng Thần Phong không về Thần Viên, không phải vì anh không muốn quay trở về Thần Viên mà là vì anh không thể.

Trong lúc bảo vệ cho Đường Chấn Nam anh đã vô ý để mình bị thương, không biết vì sao khi anh nhớ đến gương mặt xanh xao sợ hãi của Chung Hân khi nhìn thấy anh bị trúng đạn lần trước, anh không muốn để cho cô biết anh lại một lần nữa để mình bị thương.

Một tháng nay Thần Phong cũng không trở về Hội Thần Hoa chỉ ở lại

Thần thị, anh dùng công việc để quên đi cảm giác lạ lẫm trong lòng mình.

Tối nay anh có hẹn với ba người bạn thân kia, nên sau khi tan tầm Hứa Thừa Anh lái xe đưa Thần Phong đến thẳng bar Night Angel.

Thần Phong một thân âu phục chỉnh tề hiên ngang bước vào trong bar Night Angel, Hứa Thừa Anh thận trọng đi phía sau anh.

Vừa bước vào cửa lớn hai cô gái với thần hình quyến rũ mặc trên người cái đầm ngắn trên đùi phần trên bó sát vào cặp ngực lớn trắng như tuyết, bước tới quấn lấy Thần Phong.

- Anh Phong, sao lâu quá anh không tìm em?

Hai cô gái là người mẫu kiêm diễn viên của đài truyền hình Vô Tuyến, lúc trước trong một buổi vũ hội từ thiện đã từng gặp mặt Thần Phong.

Thần Phong nhìn họ cười một cách sáng khoái, anh muốn dùng họ để quên đi sự nhớ nhung trong lòng anh cả tháng nay, gương mặt xinh đẹp đôi môi hồng phấn khiêu gợi của Chung Hân cứ lẩn quẩn trong đầu anh suốt làm Thần Phong càng thêm chán nản.

Anh không hiểu tâm trạng hiện giờ của mình là gì, chỉ là một người phụ nữ làm gì mà to tát đến nỗi khiến Thần Phong anh đứng ngồi không yên.

Thần Phong tay trái ôm một cô tay phải ôm một cô bước vào trong phòng VIP.

Hai cô gái vui mừng được Thần Phong cho cơ hội gần gũi liền quấn lấy Thần Phong, để lại dấu ấn màu đỏ chói của riêng mình trên cổ áo

sơ mi màu xanh của anh.

Cánh cửa phòng vừa được mở ra đập vào mắt Thần Phong chính là Hữu Phi Phàm, Phương Chính và Cao Tuấn.

Ba người ngồi thoải mái trên ghế sofa tay mỗi người cầm một ly rượu mạnh, mấy cô gái với thân hình bốc lửa mặc trên người cái đầm bó sát, muốn khoe đường cong quyến rũ của mình ngồi bên cạnh phục rượu cho ba người.

- Phong, sao hôm nay cậu có nhã hứng đến đây vậy?

Phương Chính hớp một ngụm rượu nở một nụ cười mờ ám nhìn Thần Phong nói, tuần nào bọn họ cũng tụ họp ở đây trò chuyện thư giãn, đã mấy tháng Thần Phong không đến họ còn nghĩ Thần Phong ở nhà lo ôm ấp cô vợ của mình, nhưng nhìn vào thái độ phóng khoáng hai tay hai cô của Thần Phong hiện giờ họ phải thu về lối suy nghĩ đó.

- Hôm nay có nhã hứng cùng các cậu hàn huyên.

Thần Phong nhìn họ cười nói, anh ung dung ngồi xuống bên cạnh Phương Chính.

Thần Phong vừa ngồi xuống ghế một ly rượu mạnh lập tức xuất hiện trước mặt anh, Thần Phong thản nhiên vươn tay nhận lấy.

Anh tao nhã đưa ly rượu đến môi nhâm nhi một chút, đột nhiên trong đầu anh hiện lên hình bóng của Chung Hân.

Gương mặt kiều diễm cùng với đôi môi hồng hào của cô làm trái tim anh đập loạn nhịp, Thần Phong khó chịu nghiêng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Chất lỏng màu hổ phách vừa cay vừa chát chảy xuống cổ họng, khiến lòng anh cảm giác như bị thiêu đốt, một cảm giác vừa khó chịu vừa khoan khoái nhưng đồng thời lại khiến đầu óc của Thần Phong tỉnh táo hơn.

Đột nhiên cô gái ngồi bên cạnh Phương Chính khom tới rót cho Thần Phong thêm một ly rượu, Thần Phong liền nhíu mày sa sầm mặt.

Anh bực bội đặt mạnh ly rượu cô gái vừa mới rót cho anh xuống cái bàn trước mặt.

"Cụp....."

Một tiếng cụp vang lên thu hút sự chú ý của mọi người.

Ánh mắt lãnh đạm của Thần Phong liếc nhanh qua người cô gái cất giọng trầm khàn.

- Cút.....

Chương 62: Thần Phong hiểu lầm

Cô gái vừa định ngồi xuống ghế bên cạnh Phương Chính đột nhiên bị Thần Phong quát lớn, cô ta hốt hoảng ánh mắt sợ sệt nhìn Phương Chính.

Phương Chính không nói gì, chỉ vẫy tay ý bảo cô ta ra ngoài, tuy Phương Chính không biết cô ta đã làm gì sai lại khiến Thần Phong nổi giận, nhưng nhìn vào ánh mắt uyên thâm của Thần Phong, Phương Chính biết nếu cô ta còn ở lại hậu quả sẽ khó lường.

- Phong, cô ấy đã làm gì phật lòng đến cậu?

Hữu Phi Phàm một tay thản nhiên cầm ly rượu, tay còn lại vuốt ve đùi cô gái bên cạnh thích thú hỏi.

- Tôi không thích phụ nữ dùng mùi nước hoa Dạ Lý Hương.

Chỉ trách mùi hương trên người cô ta đã khiến anh nghĩ đến Chung Hân.

Thần Phong chợt giật mình kinh ngạc, tại sao khi ngửi thấy mùi hoa Dạ Lý Hương mình lại nhớ đến Chung Hân?

Không phải mình nên nghĩ đến Lãnh Thiên Hân sao?

Thần Phong vô cùng phiền não ngã người về phía sau dựa đầu vào thành ghế sofa, trong lòng bấn khoăn không biết mình đang nghĩ gì, anh ghét nhất cảm giác hoang mang như tâm hồn đang lơ lửng nơi

nào đó không tìm ra lối thoát.

- *Cậu bị dị ứng với mùi nước hoa Dạ Lý Hương sao?*

Cao Tuấn nâng ly rượu trên tay lên hớp một ngụm, tuy anh hỏi Thần Phong như vậy nhưng trong lòng thật sự không tin, ở phía sau chuyện này chắc chắn còn có nguyên nhân gì đó.

-Ừ.....

Đáp lại câu hỏi của Cao Tuấn chỉ là cái ừ lạnh lẽo của Thần Phong, vào giờ phút này anh thật sự không muốn nghĩ đến những chuyện khiến anh đau đầu.

Nhìn thấy Thần Phong không có ý định nói gì thêm, ba người liền tự giác nói sang chuyện khác.

Mấy cô gái ngồi bên cạnh bốn người rất biết quy củ, nếu không được họ cho phép, mấy cô gái tuyệt đối không được nói xen vào chuyện của bọn họ.

Tuy ngồi im lặng bên cạnh nhưng tay của họ không ngừng vuốt ve bắp đùi của người đàn ông muốn khơi dậy dục vọng trong lòng họ, chỉ cần được một trong bốn người để mắt tới thì họ sẽ như Thiên Nga hoá thành Phượng Hoàng.

Tại Trung Quốc này ai nấy đều biết bốn người đàn ông có mặt trong căn phòng này, là bốn người đàn ông ưu tú và xuất sắc nhất trên mọi mặt.

Trong lúc bốn người trò chuyện vui vẻ đột nhiên trên TV phát ra đoạn tin tức nóng bỏng làm cả căn phòng lâm vào trạng thái âm lãnh.

Hữu Phi Phàm buông cô gái ngồi bên cạnh ra, khom tới cầm lấy cái điều khiển TV bật âm thanh lớn hơn.

Một nam phát ngôn viên trên người mặc bộ âu phục màu xanh lịch sự cất giọng tường thuật lại bản tin giật gân nhất trong ngày, khiến sắc mặt của Thần Phong tối đen như mực.

- Sáng hôm nay trên mạng xã hội đã tràn lan hàng loạt hình ảnh của vợ Thần Tổng, chủ tịch của tập đoàn đa quốc gia Thần Thị khiến cả Trung Quốc xôn xao.

Đây là những bức ảnh Thần phu nhân lén lúc ra vào khách sạn Phoenix, hẹn hò cùng với một người đàn ông không rõ lai lịch.

Không chỉ có những bức ảnh Thần phu nhân ra vào khách sạn, còn có những bức ảnh Thần phu nhân thân mật với ba chồng, trước khi bước lên xe hoa.

Và có một bức ảnh chụp lúc Thần Phu Nhân và một người đàn ông ở trên giường nhìn vào thật ám muội.

Sau khi lời nói của người nam phát ngôn viên chấm dứt, từng bức ảnh của Chung Hân lần lượt hiện lên trên màn hình.

Những hình ảnh Chung Hân ra vào khách sạn Thần Phong không hề lưu ý, cái Thần Phong để tâm chính là những bức ảnh ba anh Thần Văn ôm ấp Chung Hân trong lòng.

Bức ảnh cuối cùng chính là bức ảnh khiến Thần Phong nổi điên lên, hình ảnh Chung Hân nằm trong vòng tay của người đàn ông không rõ mặt, nửa thân trên không mặc gì phần ngực chỉ được che bởi tấm chăn mỏng màu trắng, hai bờ vai mảnh mai cùng với xương quai xanh xinh đẹp phơi bày ra ngoài.

Tấm hình này như tia sét đánh thẳng vào trái tim, khiến trái tim của Thần Phong nát ra từng mảnh vụn.

Cặp mắt đằm thắm của Thần Phong giờ này chỉ còn lại sự âm u đáng sợ.

Tình cảm anh dành cho Chung Hân vừa mới có sự chuyển biến tốt, tin tức này đột nhiên được tung ra làm toàn bộ cảm xúc xao xuyến trong lòng anh tiêu tan.

Hữu Phi Phàm, Phương Chính và Cao Tuấn ngồi bất động, ánh mắt kinh ngạc từ TV chuyển sang người của Thần Phong.

Ba người nhìn thấy sắc mặt ảm đạm của Thần Phong hiện giờ, ai nấy đều biết lần này Thần Phong thật sự nổi giận.

Cao Tuấn thấy vậy liền đoạt lấy cái điều khiển TV từ trên tay của Hữu Phi Phàm lúc này trên gương mặt không thể nào che giấu được sự hiếu kỳ.

Cao Tuấn liền ấn vào nút tắt, màn hình TV lập tức chuyển sang màu đen,

Hữu Phi Phàm thản nhiên quăng cái điều khiển TV lại trên bàn.

Ba người nghi ngờ nhìn nhau, scandal giữa Chung Hân và ba của Thần Phong không phải chỉ có lần này, nhưng lúc trước khi Thần Phong nhìn thấy chỉ nhếch môi cười lãnh đạm tỏ thái độ bất cần, nhưng bây giờ Thần Phong thật sự để tâm.

Thần Phong trong lòng khó chịu anh ngồi thẳng người lại, bực bội vươn tay nới lỏng cà vạt trên cổ.

Cô gái ngồi bên cạnh nghĩ rằng lúc này Thần Phong cần nhất là sự quan tâm, cô ta ngồi sát vào người anh cặp ngực to lớn vô tình cọ cọ vào cánh tay của Thần Phong làm Thần Phong càng thêm phần nộ.

Trong đầu liền suy nghĩ đến lúc Chung Hân quyến rũ đàn ông.

Thần Phong trầm mặc nóng giận nâng tay hất cô gái không biết chết là gì sang một bên, làm cô ta bất ngờ ngã về phía sau.

Cao Tuấn nhìn thấy sắc mặt phần nộ của Thần Phong liền nhìn mấy cô gái.

- Các người ra ngoài hết đi.

Mấy cô gái nghe Cao Tuấn nói vậy trong lòng cảm thất vọng vô cùng, suy nghĩ chinh phục mấy người đàn ông của bọn họ bị lời nói của Thần Phong đánh tan.

Họ nhìn bốn người đàn ông bằng ánh mắt ủy khuất không muốn rời đi, nhưng khi chạm phải ánh mắt phát ra tia lửa của Thần Phong, mấy cô gái hoảng hốt đứng lên đi ra ngoài nơm nớp.

Sau khi cánh cửa phòng được khép lại bầu không khí trong phòng thật ngọt nhạt, khiến Thần Phong hít thở không thông.

Thần Phong không quan tâm đến ánh mắt thăm dò của ba người bạn kia, trong lòng chỉ muốn uống rượu.

Lúc này rượu có thể khiến lòng của Thần Phong bình tĩnh hơn bất kỳ lúc nào hết.

- Phong, tôi thấy cậu đã thay đổi.

Phương Chính ngời thoải mái chân này bắt chéo chân kia, ánh mắt có phần khó tin nhìn Thần Phong lên tiếng.

- Hừ.....

Thay đổi.....có sao?

Thần Phong cầm ly rượu đưa về phía của Phương Chính đáp.

Lúc này dáng vẻ của Thần Phong đã ngà ngà say, ánh mắt lơ đãng khiến Cao Tuấn hơi bất ngờ.

Ở trước mặt họ Thần Phong chưa từng thất sắc như bây giờ.

3 giờ khuya Thần Phong được Hứa Thừa Anh đưa về Thần Viên, Hứa Thừa Anh vừa dìu Thần Phong đến cửa phòng ngủ, Thần Phong đột nhiên dừng bước, chống tay lên cạnh cửa phòng để tránh cho mình ngã xuống, nhìn Hứa Thừa Anh cất giọng trầm khàn.

- *Cậu về trước đi.*

Nghe Thần Phong nói vậy Hứa Thừa Anh đành nhận lệnh, anh cúi đầu cung kính đáp.

- *Dạ chủ nhân.*

Nói xong Hứa Thừa Anh xoay người lại bỏ đi, trước khi bước xuống cầu thang Hứa Thừa Anh không tự chủ quay đầu lại nhìn Thần Phong.

Không biết vì sao phản ứng hôm nay của Thần Phong lại khiến Hứa Thừa Anh cảm thấy bất an trong lòng.

Hứa Thừa Anh không hề biết nỗi lo lắng trong lòng anh là vì Chung Hân mà ra.

Vào giờ phút này căn biệt thự rộng lớn yên tĩnh một cách đáng sợ, sự trống vắng càng khiến lòng của Thần Phong buốt giá hơn.

Anh hung hăng đá văng cánh cửa phòng ngủ, bước đi loạng choạng vào trong.

"Bang....."

Chung Hân đang ngủ yên lành trên giường lớn, đột nhiên một tiếng bang thật lớn vang lên làm cô giật mình tỉnh giấc.

Chung Hân hốt hoảng ngồi bật dậy, tay bất giác cầm chặt tấm chăn kéo lên che lại phần ngực của mình, giống như tấm chăn chính là bức tường sắt Chung Hân dùng để tự bảo vệ cho bản thân.

Chung Hân với cặp mắt ngái ngủ mơ hồ nhìn Thần Phong, lúc này sắc mặt của Thần Phong nhìn vào thật mê ly, chắc có lẽ khi đàn ông ngà ngà say lại càng tỏ ra vẻ nam tính, sự hấp dẫn từ trong ánh mắt ngông cuồng kia khiến Chung Hân hoàn toàn chìm đắm vào trong đó.

Chung Hân ngồi yên trên giường ánh mắt chờ mong nhìn Thần Phong không chớp, Chung Hân cảm giác được tình cảm của Thần Phong đối với cô đã thay đổi, anh biết quan tâm, để ý đến cảm nhận của cô.

Thần Phong nhìn thấy Chung Hân với gương mặt phỉm hồng nhìn anh, sự quyến rũ tỏa ra từ trong ánh mắt của cô càng khiến Thần Phong chán ghét hơn.

Anh bước nhanh tới thân thể cao lớn chỉ trong tích tắc đã đè Chung Hân xuống cái giường lớn.

Chung Hân bất ngờ với hành động này của anh, cô mở to mắt nhìn vào sắc mặt giận dữ của Thần Phong.

Trong lòng thật sự không biết chuyện gì đã xảy ra, sao Thần Phong lại nổi giận quay trở về Thần Viên.

Chương 63: Em tỉnh lại cho tôi

Chung Hân nằm yên để mặc Thần Phong khoá chặt thân thể mảnh mai của mình vào lòng.

Lúc này thân thể của hai người cọ sát vào nhau khiến Chung Hân đỏ bừng cả mặt, ánh mắt e thẹn không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Thần Phong từ trên nhìn xuống người phụ nữ đang nằm dưới thân mình, cô không nhúc nhích chỉ yên lặng nằm yên đó, cử chỉ ngoan ngoãn quyến rũ của Chung Hân càng khiến cơn phẫn nộ trong lòng anh dâng trào.

Cô và người đàn ông kia cũng có cử chỉ thân mật như bây giờ?

Nghĩ đến Chung Hân và người đàn ông kia, Thần Phong chỉ muốn một tay bóp chết Chung Hân ngay lập tức, anh tức giận nghiến răng ken két gân xanh hiện lên rõ ràng trên trán của anh.

Từ nãy giờ Chung Hân không dám nhìn anh cô khẩn trương đến nỗi thở cũng không dám thở, khi cô có dũng khí để đối mặt với Thần Phong thì cái cô nhìn thấy lại khiến trái tim cô tan nát.

Chung Hân chần môi nhíu mày trong lòng hận bản thân, sao lại tin tưởng Thần Phong đã thay đổi, nhìn thấy cổ áo sơ mi của Thần Phong in đầy dấu hôn tội lỗi cùng với mùi rượu và mùi

nước hoa nồng nặc xông thẳng vào mũi khiến Chung Hân vừa thất vọng vừa kinh tởm trong lòng.

Cô còn nghĩ trong trái tim của Thần Phong đã có chỗ dành riêng cho cô, nhưng thật không ngờ anh lại tách nào tậ nấy.

Chung Hân dùng sức đẩy Thần Phong một cái, thân thể cao lớn bất ngờ bị Chung Hân xô sang một bên.

Thần Phong không ngờ cô lại phản kháng nên không kịp chuẩn bị để Chung Hân dễ dàng thoát khỏi sự chế ngự của anh.

Cô nhanh chóng leo xuống giường nhìn Thần Phong nói với giọng khinh thường.

- Anh nổi điên cái gì vậy?

Thật ra Chung Hân không muốn nói ra những lời này nhưng hiện giờ cô không thể nào kiềm chế được lửa giận trong lòng mình.

Vừa nói ánh mắt đau lòng vừa nhìn vào những dấu hôn màu đỏ chường mắt trên cổ áo sơ mi của anh.

Thần Phong bị thái độ chán ghét của Chung Hân chọc tức, anh nhếch môi cười nguy hiểm.

Thần Phong ngồi dậy bước nhanh đến bên cạnh Chung Hân, tay không lưu tình siết chặt cái cổ trắng như tuyết của Chung Hân đẩy cô sát vào bức tường phía sau.

Chung Hân kinh ngạc cô hốt hoảng nhìn vào ánh mắt ma quỷ của Thần Phong lúc này, tuy trong lòng có phần e dè nhưng không biết vì sao lần này Chung Hân không hề nhượng bộ.

Cô nghiêng răng trợn mắt nhìn thẳng vào mặt của Thần Phong.

- Thần Phong, anh có biết trong lòng tôi nghĩ gì khi nhìn vào dáng vẻ của anh bây giờ không?

Chung Hân nói một cách vô cùng bình thản, không hề cảm thấy sợ sệt hay lo lắng về điều gì.

Thần Phong cau mày không nói gì, nhìn Chung Hân bằng ánh mắt phức tạp, như đang chờ đợi cô nói tiếp.

- Dáng vẻ của anh bây giờ, khiến tôi cảm giác kinh tởm đến muốn nôn.

Lời nói của Chung Hân như dầu đổ vào trong lửa, càng khiến ngọn lửa ghen tuông trong lòng Thần Phong bùng cháy.

Chung Hân vừa dứt câu bàn tay to lớn của Thần Phong lập tức dùng thêm sức siết chặt cổ cô hơn, hành động cuồng bạo của anh khiến Chung Hân thờ không nổi cô bất giác dùng tay giữ chặt bàn tay của anh.

Lúc này sắc mặt của Chung Hân đỏ đến không thể nào tả, mắt đã hiện lên một tầng nước mỏng, tuy trong lòng Chung Hân rất sợ nhưng cô cố kiềm chế không để một giọt nước mắt rơi xuống gương mặt đỏ kè của mình.

Anh không đáng nhận lấy tình yêu của cô.

Càng lúc Thần Phong càng dùng thêm sức, anh đã không thể kiểm soát sự căm phẫn trong lòng mình.

- Em chỉ có thể là của tôi!

Đột nhiên Thần Phong bất giác tốt ra lời này khiến Chung Hân chẳng

hiểu gì cả.

Anh muốn dùng cách này để nói cho Chung Hân biết cô chỉ được thuộc về riêng anh, nếu anh đã không thể có được thể xác của cô vậy anh sẽ là người nắm giữ sự sống và cái chết của cô.

Lúc này đầu óc của Chung Hân đã trở nên mơ hồ đã không còn tâm trí để suy nghĩ đến lời nói của anh, cô cảm giác như cả thế giới này đã không còn không khí, lúc này vì thiếu dưỡng khí trầm trọng nên Chung Hân lâm vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh, cô hoảng sợ dùng tay đánh loạn xạ lên tay và người của Thần Phong muốn anh buông cô ra.

Sau một hồi phản kháng hơi thở của Chung Hân trở nên yếu ớt toàn thân mềm nhũn, hai tay đang điên cuồng vùng vẫy từ từ buông lỏng xuống, không còn cựa quậy nữa.

Thân thể của Chung Hân bất giác gục xuống, cặp mắt từ từ khép lại, lúc này một giọt nước mắt vô tình rơi xuống gò má của cô.

Nhìn thấy giọt nước mắt trong suốt lòng của Thần Phong cảm giác quặn đau, giọt nước mắt từ gò má của Chung Hân chảy xuống dừng lại trên mu bàn tay của Thần Phong.

Cảm giác ấm áp từ giọt nước mắt như mũi kim đâm thẳng vào trái tim anh, khiến Thần Phong giật mình bình tĩnh lại, sự kinh hãi từ từ chiếm lấy toàn bộ tinh thần lẫn thể xác của anh.

Anh hoảng loạn buông bàn tay đang siết chặt cổ Chung Hân ra, nhanh chóng bế Chung Hân đặt cô lên giường.

- *Hân Nhi....Hân Nhi....*

Em tỉnh lại cho tôi.

Thần Phong dùng tay vỗ vỗ nhẹ vào gương mặt tái xanh của cô, không thấy cô phản ứng trong lòng anh sợ đến điếng hồn.

Anh cúi xuống nghiêng mặt đặt tai ở ngay vị trí trái tim của Chung Hân.

Thần Phong như điên lên khi anh không nghe được tiếng nhịp tim của Chung Hân nữa.

Cặp mắt hoang mang quỳnh quáng xóc thân thể mềm nhũn của Chung Hân lên.

- Hân Nhi..... Em nghe rõ cho tôi.

Em mà không tỉnh lại tôi sẽ khiến tất cả mọi người trong Thần Viên chôn cùng em.

Thần Phong nghĩ mãi cũng không biết nhược điểm của Chung Hân là gì, anh chưa từng thật sự bận tâm đến cô, hay quan tâm đến cô còn có người thân nào khác ngoài mẹ ra.

Cuối cùng Thần Phong chỉ biết người Chung Hân quan tâm nhất chính là mấy người giúp việc trong biệt thự Thần Viên này, nên mới dùng họ để hãm dọa cô.

Sau một hồi nỗ lực làm những trình tự CPR và hô hấp nhân tạo cuối cùng Chung Hân cũng đã có lại nhịp tim, cặp mắt thiếu đi ánh sáng từ từ có sức sống trở lại.

Chung Hân đau đớn nhìn Thần Phong lúc này ngồi bên cạnh cô với vẻ mặt xanh mét vô cùng lo lắng, trong ánh mắt sắc bén kia lúc này

đã hiện lên một tầng nước mỏng.

Cô có nhìn nhầm không, Thần Phong vì cô mà rơi lệ.

Chung Hân không nói gì cô chỉ nhìn Thần Phong bằng ánh mắt ngỡ ngàng.

Thần Phong vui mừng nhìn cô, vừa rồi vào giây phút Chung Hân ngừng thở anh cứ ngỡ mình sẽ mất cô vĩnh viễn.

Cảm giác đau đớn trong lòng khiến Thần Phong nhận ra một điều, rằng anh không thể nào sống thiếu cô.

Thần Phong không nghĩ ngợi gì nữa cái anh muốn làm nhất vào giây phút này chính là có được cô.

Anh đột nhiên khom xuống phủ đôi môi mỏng lạnh lẽo của mình lên môi cô, cảm giác mềm mại từ đôi môi Chung Hân làm lòng anh tê tái, anh vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt với làn da mịn màng của Chung Hân.

Chung Hân bất ngờ không biết Thần Phong đang nghĩ gì liền dùng tay đẩy Thần Phong ra chặn anh lại.

Sau một hồi phản kháng Chung Hân không còn sức lực để chống chọi nữa đành thuận theo anh.

Thần Phong dùng môi mút nhẹ môi cô, anh vừa mút vừa liếm một cách cẩn thận không bao lâu Thần Phong đã bá đạo tiếng sâu vào trong khoang miệng của Chung Hân.

Chương 64: Ly hôn

Cảm giác được Chung Hân thiếu không khí Thần Phong lưu luyến buông đôi môi Chung Hân ra, anh di chuyển đôi môi ấm áp của mình vào hòm cổ, từ từ dờ xuống xương quai xanh xinh đẹp.

Toàn thân Chung Hân hiện lên cảm giác tê tái lâng lâng, lần đầu tiên tiếp xúc thân thể với phái nam làm Chung Hân luống cuống, cô chịu không nổi sự khiêu khích của Thần Phong.

Thần Phong cũng đâu khác gì với cô, Chung Hân là người phụ nữ đầu tiên khiến Thần Phong trở lên dục vọng.

Nhìn vào ánh mắt mê ly cùng với cử chỉ thẹn thùng của Chung Hân càng khiến Thần Phong muốn tiến thêm một bước, anh nhanh chóng cởi bỏ áo ngủ thùng thình của Chung Hân ra, hiện ra trước mặt Thần Phong là cặp ngực đầy đặn cùng với đỉnh hồng quyến rũ, Thần Phong khom tới môi phủ lên ngậm lấy đỉnh hồng quyến rũ, lưỡi không ngừng trêu đùa vùng nhạy cảm khiến toàn thân Chung Hân cảm giác được một luồng điện chạy khắp nơi trên cơ thể cô.

Từng nơi môi Thần Phong chạm qua đều để lại những bong hoa xinh đẹp màu đỏ chói trên làn da trắng nõn của cô.

Chung Hân bất giác liếm nhẹ bờ môi khô khốc của mình, lưỡi không ngừng lượn qua lượn lại trên cánh môi khiêu gợi, khiến Thần Phong bất giác nuốt một ngụm nước bọt yết hầu không ngừng chuyển động lên xuống.

Ánh mắt thâm thúy của Thần Phong lúc này đã bị dục vọng che

khuất, nhìn vào sâu đến không tìm thấy đáy.

- *Um.....um.....*

Chung Hân không chịu nổi khúc dạo đầu bất giác thốt lên những tiếng rên rỉ khiến bản thân xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, Thần Phong sung sướng trong lòng khoe môi hơi cong lên khi nghe được âm thanh đầy mị lực này.

Anh vụng về gấp gáp cởi quần tây của mình ra, trong lúc Thần Phong vươn tới hai tay cầm chặt lưng quần của Chung Hân chuẩn bị kéo xuống, đột nhiên điện thoại di động của Thần Phong vang lên.

Tiếng nhạc chuông của bản nhạc giao hưởng anh từng đàn cho Lãnh Thiên Hân nghe, chợt khiến Thần Phong bình tĩnh lại, anh mắt hoang mang nhìn Chung Hân lúc này với nửa thân trên không mặc gì nằm trên giường nhìn anh bằng ánh mắt ngỡ ngàng.

Thần Phong đưa tay lên xoa xoa huyệt thái dương của mình trong lòng cảm giác tội lỗi.

Thần Phong mày đên rồi, cô ấy là người phụ nữ của ba mày.

Thần Phong không thể nào chấp nhận việc hai cha con cùng yêu một người phụ nữ.

Đột nhiên Thần Phong cầm lấy cái chăn bên cạnh phủ lên cơ thể của Chung Hân che đi phần ngực trắng như tuyết, anh đứng thẳng người trước mặt cô chỉnh lại âu phục trên người mình.

Chung Hân không biết trong lòng Thần Phong đang nghĩ gì, nhìn thấy anh chuẩn bị rời đi Chung Hân đột nhiên lên tiếng.

- Thần Phong, dù sao tôi cũng là vợ của anh, anh không thể đối xử với tôi như vậy.....

Chung Hân với cặp mắt lưng tròng căn môi nói với giọng úy khuất.

- Thật ra.....trong lòng anh tôi là gì?

Câu cuối cùng tuy Chung Hân nói rất nhỏ, nhưng Thần Phong nghe rõ từng chữ cô thốt ra.

Sắc mặt Thần Phong liền trầm xuống, anh nhú mày trong vẻ phân vân nói ra những lời trái với lòng.

- Trong lòng tôi..... cô chẳng là gì cả.

Người phụ nữ đáng nhận được tình yêu của tôi phải là một người trong sáng và thuần khiết, chứ không như cô cùng một lúc lên giường với hai người đàn ông.

Trong lúc này hình ảnh Chung Hân cùng với người đàn ông không rõ mặt và cả ba của anh lần lượt hiện lên trong đầu anh, cảm giác kinh tởm khiến anh không tài nào chấp nhận nổi.

Thần Phong không thể nào kiềm chế được cơn thịnh nộ trong lòng mình, bất giác thốt ra những lời khiến anh hối hận vô cùng.

Anh muốn dùng tay tự tát vào mặt của mình, sao anh có thể vì lòng tự tôn của mình mà thốt ra những lời làm tổn thương cô.

Chung Hân ngồi bất động miệng chuẩn bị nói gì đó với Thần Phong đột nhiên cứng đờ, không thể nào phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Chung Hân không ngờ Thần Phong lại có thể nói ra những lời tuyệt

tình đó, trong khi vừa rồi anh chính là người chủ động tiếp xúc thân mật với cô.

Thần Phong là người đầu tiên chạm vào người cô, cũng là người đầu tiên nhìn thấy thân thể trần truồng của cô.

Lúc này Thần Phong chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này, anh biết nếu anh còn ở lại sẽ càng khiến cô bị tổn thương nặng hơn.

Thần Phong không nói thêm lời nào liền khom người nhặt lên cái điện thoại di động, vô tình bị Thần Phong làm rơi xuống mặt đất lên thản nhiên rời đi.

- Nếu trong lòng anh tôi là người phụ nữ hèn hạ đến như vậy, chi bằng anh hãy ký tên vào đơn ly hôn này.

Giọng nói cứng rắn của Chung Hân vang lên từ phía sau, Thần Phong chợt dừng bước chân của mình xoay người lại nhíu mày nhìn cô.

Đập vào mắt anh chính là tờ giấy ly hôn được Chung Hân cầm trên tay đưa ra trước mặt.

Chung Hân nhìn thấy Thần Phong đứng bất động ánh mắt khó hiểu nhìn mình, cô liền lên tiếng.

- Chỉ cần anh chịu ký tên vào tờ giấy ly hôn này, anh sẽ được toại nguyện tôi sẽ vĩnh viễn biến mất trước mặt anh.

Chúng ta đừng ai nấy đi!

Chung Hân nâng cằm nhìn anh bằng ánh mắt kiên định, nói ra những lời khiến trái tim cô nhói đau.

Câu "vĩnh viễn biến mất trước mặt anh" Chung Hân vừa thốt ra, khiến cơn điên tiết trong lòng Thần Phong xông thẳng lên đỉnh đầu.

Cô là vì người đàn ông không rõ mặt kia nên muốn ly hôn với anh.

Thần Phong bực tức vươn tay cầm tờ giấy ly hôn, đôi môi mỏng bất giác cong lên thành một nụ cười khinh miệt.

Thì ra cô đã có dự định ly hôn với anh từ sớm, nên mới chuẩn bị sẵn đơn ly hôn này.

Cặp mắt chim ưng nhanh chóng liếc ngang qua điều khoản kèm theo trong đơn ly hôn, trong lòng hiện lên sự hoài nghi khi Chung Hân không đề cập bất cứ điều kiện gì.

Không có tiền trợ cấp, không dành chia tài sản cũng không có tiền chia tay.

Kỳ thật trong lòng Thần Phong cứ nghĩ Chung Hân chỉ đem đơn ly hôn ra để hù dọa anh, chứ trên thực tế Chung Hân không hề có ý định ly hôn với anh.

Thần Phong quay người lại đi đến cái bàn trang điểm màu trắng đặt sát bên cạnh cửa sổ sát mặt đất, anh thản nhiên cầm lấy cây bút màu đen lên không do dự gì ký tên lên tờ giấy ly hôn.

Chung Hân nhìn thấy thái độ dửng dưng khi Thần Phong đặt ngòi bút xuống tờ giấy ly hôn, trong lòng Chung Hân đau đến hô hấp cũng trở nên bất ổn, cảm giác thất vọng chiếm lấy toàn bộ trái tim cô.

Thần Phong ký xong liền quăng cây bút một cái bịch xuống bàn trang điểm, anh xoay người cầm tờ giấy ly hôn đưa ra trước mặt.

Bàn tay đang cầm tờ giấy chợt buông lỏng ra khiến đơn ly hôn rơi nhẹ nhàng xuống, dừng lại trên giường trước mặt Chung Hân.

- *Tên! tôi đã ký.*

Cô muốn gì cứ ghi vào điều khoản trên đây.

Bất cứ điều gì tôi cũng có thể cho cô, cô muốn bao nhiêu tiền cũng được xem như lệ phí ly hôn.

Nói xong Thần Phong không do dự xoay người rời đi bỏ lại một Chung Hân với trái tim tan nát, ngồi chết lặng trên giường nhìn theo bóng lưng vạm vỡ của Thần Phong.

Vừa đi Thần Phong vừa bắt điện thoại di động của mình, từ nãy giờ không ngừng đổ chuông.

- *Đồng Đồng tìm anh có chuyện gì?*

Chung Hân nghe anh gọi người trong điện thoại là Đồng Đồng, trong lòng cô cảm giác đau đến trái tim cũng muốn xé toang ra từng mảnh nhỏ.

Ánh mắt đau thương nhìn chằm chằm vào Thần Phong lúc này mới vừa khuất dần sau cánh cửa phòng ngủ.

Chung Hân đau lòng ngồi dậy, tấm lưng mảnh mai dựa vào đầu giường, thuận tay kéo tấm chăn lên che đi phần ngực nầy nà, bàn tay trắng như tuyết siết chặt tấm chăn không buông.

Trong lòng cảm thấy xấu hổ đến không thể tả, anh xem cô là gì?

Muốn dùng cách vừa rồi để sĩ nhục lòng tự trọng của cô.

"Ha.... Ha....ha...."

Chung Hân cười một cách đau đớn, cô cười chế giễu trên sự đàn áp của chính bản thân mình.

Mình thật ngu, còn nghĩ anh ấy đã yêu mình, thì ra anh ấy chỉ muốn đem mình ra làm trò đùa.

Chương 65: Triệu Sang Tính Kế

Vừa rời vào giây phút Thần Phong đặt bút hiên ngang ký tên vào tờ giấy ly hôn, cũng là lúc tình yêu Chung Hân dành cho anh chìm xuống tận đáy lòng.

Chung Hân thường suy nghĩ tình yêu không phải lúc nào cũng là một màu hồng tươi tắn có đôi khi sẽ xuất hiện một màu xám ám đăm, nhưng Chung Hân không ngờ ông trời thật bất công với cô, tình yêu mà cô khao khát bấy lâu nay còn chưa chớm nở đã trở nên điêu tàn.

Đột nhiên lúc này ngoài trời ập xuống

một cơn mưa lớn, tiếng gió cùng với tiếng rì rào của nhánh cây ngoài cửa sổ khiến lòng Chung Hân càng thêm xót xa.

Từng giọt mưa đập mạnh vào khung cửa sổ phát ra âm thanh lộp độp, xông thẳng vào trái tim lạnh giá của cô.

Tuy trên gương mặt cô lúc này là một nụ cười giấu cợt nhưng không biết vì sao từng giọt từng giọt nước mắt cứ như những giọt mưa trong suốt rơi xuống gương mặt tuyệt vọng của cô.

Chung Hân cắn răng quyết định lần này cô không thể nào nhúng nhường anh nữa, lúc trước vì cô không yêu anh nên mới chịu nỗi sự lạnh nhạt cùng với hành động thô bạo của anh, nhưng cho đến tận hôm nay Chung Hân mới biết trái tim mình đã rung động vì anh.

Con người ta thật kỳ lạ, với người mình không yêu dù họ có thái độ

hờ hững hay thốt ra những lời bất nhã muốn làm tổn thương mình, trong lòng ngoài sự tức giận ra sẽ không cảm nhận được tổn thương.

Nhưng một khi đã đặt tình yêu vào người đó, chỉ cần một cái liếc mắt vô tình hay lời nói vô tâm cũng đủ khiến trái tim nhỏ bé đau đớn đến không chịu nổi.

"Rầm....."

Tiếng trời rầm thật lớn kèm theo tia sét xẹt qua khung cửa sổ phản chiếu vào gương mặt vì đau lòng đã trở nên tái xanh của Chung Hân, nhìn vào thần sắc lúc này của cô hết sức thương tâm.

Chung Hân còn nghĩ mình có thể vì tình yêu của Thần Phong mà quên đi nỗi hận trong lòng, nhưng ông trời thật trớ trêu, lại để cô một lần nữa bị tổn thương.

Thần Phong cầm điện thoại đi một mạch ra khỏi phòng ngủ, thật ra anh cố tình gọi tên của Lãnh Đồng trong điện thoại để Chung Hân nghe.

Anh tức giận vì Chung Hân đột nhiên đưa ra quyết định muốn ly hôn nên mới cố tình chọc tức cô.

- Đồng Đồng!

Anh không rảnh hôm khác sẽ gọi cho em.

- Anh Thần Phong.....

Lãnh Đồng vừa mới nói được vài lời Thần Phong đã cúp máy, không cho cô cơ hội nói gì thêm.

"Ahhhhhhhhhhhhhhhh....."

Lãnh Đồng giận dữ ném mạnh cái điện thoại lên bàn cafe trước mặt.

Triệu Nhân cùng với Triệu Sang từ trên lầu đi xuống, liền gặp phải Lãnh Đồng giận cá chém thớt dùng điện thoại làm bia trút giận.

Bà nhíu mày nhìn con gái bằng ánh mắt không hài lòng.

- *Đồng Đồng con bị sao vậy?*

Triệu Nhân vừa nói vừa cùng Triệu Sang ngồi xuống ghế sofa bên cạnh Lãnh Đồng.

Lãnh Đồng với bộ mặt hầm hầm nói nói ra nguyên nhân khiến cô tức giận.

- *Con vừa mới gọi cho anh Thần Phong, nhưng anh ấy không muốn nói chuyện với con.*

Lãnh Đồng vừa nói vừa thở hổn hển không thể kiềm chế cơn giận trong lòng, cô đã vì anh làm rất nhiều chuyện vậy mà Thần Phong chưa một lần biết cảm kích cô.

Nhìn thấy thái độ của Lãnh Đồng Triệu Nhân liền nghi ngờ.

- *Đồng Đồng, tin tức vợ của Thần Phong bị đưa lên mạng là do con làm có phải không?*

Giọng nói chất vấn kèm theo chút tức giận của Triệu Nhân làm Lãnh Đồng sợ hãi trong lòng, cô cụp mắt không dám nói gì.

Triệu Nhân đã kêu Lãnh Đồng không được hành động lỗ mãng mọi việc bà sẽ có dự liệu.

Triệu Sang nhìn thấy phản ứng của Lãnh Đồng liền biết vì sao chị hai lại nổi giận, hấn nhìn Triệu Nhân.

- Chị hai, mọi việc đã như vậy hay chúng ta hãy giúp Đồng Đồng một tay.

Khiến Thần Phong trở thành con rể của Lãnh gia.

Với khối tài sản của Thần Thị nhất định sẽ có lợi chúng ta.

Dạo gần đây không biết vì sao hấn làm việc gì cũng không thuận lợi, chơi cổ phiếu thì bị thua lỗ, đánh bạc cũng gặp vận đen.

Suy nghĩ thật lâu Triệu Sang mới nghĩ thông suốt, nếu không thể đấu lại với Thần Phong, vậy thì hấn sẽ tìm cách trở thành bạn của Thần Phong, như vậy sẽ càng có lợi cho hấn nhiều hơn.

Triệu Nhân nghe Triệu Sang nói vậy liền trầm mặc suy nghĩ, vài giây sau bà nhìn Lãnh Đồng lên tiếng.

- Để mẹ nghĩ cho kỹ tiếp theo mình phải nên làm gì.

- Mẹ, con đã cho người tung tin lớn như vậy ra ngoài, con tin chắc không bao lâu anh Phong sẽ vì thế diện mà ly hôn.

Lãnh Đồng nhìn Triệu Nhân nói với giọng khẳng định, cô có cách khiến Thần Phong chán ghét Chung Hân.

Nhưng Lãnh Đồng không muốn cho Triệu Nhân và Triệu Sang biết kế hoạch của mình.

Nghe con gái nói vậy Triệu Nhân hơi lo lắng, trong lòng không yên tâm vì bà biết Lãnh Đồng là một người hữu dũng vô mưu.

- Chị hai, nếu Đồng Đồng đã nói vậy thì cứ xem tình hình tiếp theo rồi hãy tính.

Triệu Sang nhìn Lãnh Đồng nháy mắt, hẳn thương nhất là đứa cháu gái này.

Vả lại trong lòng hẳn cũng có toan tính của riêng mình, chỉ cần Thần Phong và Chung Hân ly hôn hẳn có thể đường đường chính chính chiếm đoạt cô.

Sau khi bàn xong chuyện của Lãnh Đồng, Triệu Sang liền nhìn Lãnh Đồng nói.

- Đồng Đồng, con ra ngoài trước đi cậu có chuyện cần bàn với mẹ con.

Lãnh Đồng trong lòng mừng rỡ, cô không quan tâm đến việc của mẹ và cậu liền hờn hờ rời đi.

Sau khi chắc chắn Lãnh Đồng đã rời khỏi, Triệu Sang nhích người ngồi sát vào Triệu Nhân.

Hắn nhìn trái rồi nhìn phải để đảm bảo không có người nghe lén.

- Chị hai, trong một dịp tình cờ em đến bar Night Angel chơi đã nghe được cuộc đối thoại giữa hai tên thuộc hạ thân cận của Thần Phong.

Nghe họ nói Thần Phong đang cho người điều tra vụ tai nạn của Lãnh Thiên Hân năm xưa. Nếu để Thần Phong biết được người nào

đã âm mưu làm hại đến Lãnh Thiên Hân hẳn sẽ thủ tiêu người đó ngay.

Triệu Sang nói với giọng thận trọng, Triệu Nhân nghe vậy sắc mặt liền thay đổi.

Bà lo lắng nhìn Triệu Sang.

- Sang, lẽ Thần Phong biết được chuyện đó là do hai chị em mình làm, không phải hẳn sẽ đối phó với chúng ta sao?

Nếu là như vậy chúng chết là cái chắc.

Giọng nói khản trương của Triệu Nhân vang lên, tay bà run run nắm lấy bàn tay của Triệu Sang.

- Chị hai chị yên tâm, em đã nghĩ ra kế này.

Chúng tay tung tin ra ngoài trước khi Chung Hồng chết đã cãi nhau với anh rể, bà muốn ly hôn và đưa Lãnh Thiên Hân đi.

Anh rể không đồng ý nên đã cho người giết chết bà ta, nhưng không ngờ hôm đó Lãnh Thiên Hân lại đi cùng với bà.

Triệu Sang nói ra kế hoạch mà hẳn cho rằng là hoàn hảo.

Triệu Nhân ngẫm nghĩ về lời nói của em trai mình, cất giọng lo lắng.

- Chị chỉ sợ Thần Phong sẽ không tinh, tới lúc đó hẳn mà điều tra tiếp sẽ ra chuyện của chúng ta.

Triệu Sang ngồi thẳng người lại nói với giọng trấn an.

- *Chuyện này quả thật đã xảy ra ai nấy trong Lãnh gia đều biết, nếu Thần Phong có điều tra thì cũng là sự thật.*

- *Em định mượn dao giết người, để Thần Phong tự tay giết chết Lãnh Minh.*

Mình sẽ ngồi một bên ngư ông đắc lợi, đường đường chính chính thừa hưởng gia tài của Lãnh Minh.

Triệu Nhân vừa nói trên gương mặt bà ta chợt hiện lên sự thâm hiểm.

Lãnh Minh, ông đừng trách tôi độc ác, chỉ trách trong lòng ông cứ nhớ mãi hai mẹ con của Chung Hồng.

Thần Phong với tâm trạng vô cùng phức tạp, cảm giác không thoải mái khiến anh càng thêm phần nộ.

Thần Phong tự mình lái xe đến Hội Thần Hoa, vừa bước xuống xe một đám thuộc hạ đang canh chừng trước cửa liền khom người cung kính hành lễ trước mặt anh.

- *Chủ nhân.*

Nơi được gọi là tổng bộ của Hội Thần Hoa thật ra là sòng bạc ACE, một tòa cao ốc sang trọng gồm có hai mươi tầng.

Từ tầng hầm đến tầng hai là phòng giam của Hội Thần Hoa chỉ có người trong Hội Thần Hoa mới được bước chân vào, tầng ba đến tầng mười là dùng để kinh doanh sòng bạc, từ tầng mười một đến tầng mười chín là dành riêng cho hoạt động của Hội Thần Hoa, hoạt động chính của Hội Thần Hoa là rửa tiền đen, cho vay nặng lãi và cá độ vòng ngoài cho những cuộc đua ngựa, đua xe trái phép và quan

trọng nhất chính là đấu quyền chợ đen.

Còn tầng hai mươi là tầng dành riêng cho Thần Phong dùng, người không phận sự tuyệt đối không được bước chân vào.

Chương 66: Lãnh đồng độc ác

Thần Phong trong lòng không thoải mái, đi xăm xăm vào trong thang máy ấn nút thẳng lên tầng mười lăm.

Cánh cửa thang máy vừa mở ra Thần Phong nhìn thấy Lăng Triều cùng một đám thuộc hạ đứng thận trọng, khom người cung kính trước mặt anh.

- *Chủ nhân.*

Thần Phong nhìn đám thuộc hạ gật đầu một cái, thản nhiên bước tới sàn đấu quyền. Anh thuận tay cởi bỏ áo vest quăng cho tên thuộc hạ đứng bên cạnh, xắn tay áo đến khuỷu tay, dùng tay giật mạnh cái cà vạt trên cổ áo sơ mi ném thẳng xuống đất, hành động thô bạo khiến hai nút áo phía trên bung ra vô tình phơi bày phần ngực vạm vỡ của anh.

Thần Phong khom người bước lên võ đài, Lăng Triều liền hiểu ý leo theo sau anh.

Sau khi mang găng tay đánh béc vào, Thần Phong bất thành linh ra quyền tấn công Lăng Triều.

Tuy Lăng Triều là một cao thủ võ thuật nhưng so với Thần Phong còn thua một bậc, từ lúc Lãnh Thiên Hân mất tích ngoài thời gian làm việc ra Thần Phong vui mình lên sàn đấu quyền, xem những đối thủ là cái bia để anh trút giận.

Thần Phong dùng cách này để trút hết nỗi đau trong lòng mình, cũng

giống như ngày hôm nay.

Trong lòng anh khó chịu liền muốn tìm người để trút giận, Lăng Triều là người duy nhất có thể tiếp nhận những quyền chí mạng do Thần Phong đánh ra.

Sau một trận đấu hả hê cả Thần Phong và Lăng Triều đều mệt rũ người, nhưng trong lòng lại cảm thấy sáng khoái vô cùng.

Hai người ngồi bệt dưới sàn đấu thờ hờn hển, nhìn nhau cười khoái chí.

Thuộc hạ đứng bên cạnh đã quen với việc diễn ra trước mắt, nên việc chủ nhân bị nhị gia đả thương là việc bình thường.

Nhưng nếu Lăng Triều có thể khiến Thần Phong bị thương thì Lăng Triều cũng chỉ còn lại nửa cái mạng.

- Lăng Triều, cho người điều tra ai đã tung tin đó ra ngoài, người đàn ông trong tấm hình đó là ai.

Sau một trận toát mồ hôi tinh thần Thần Phong cảm thấy thoải mái, đầu óc cũng trở nên sáng suốt hẳn lên.

Trong việc này nhất định có người đứng phía sau thao túng.

- Dạ, thuộc hạ đã rõ.

Lăng Triều không cần Thần Phong nói toạc ra anh cũng biết, tin nóng nhất hiện giờ chính là nói về Chung Hân.

Thật ra thì trong lòng Thần Phong luôn có cây gai, người đàn ông trong bức ảnh ôm ấp cô trong lòng là ai?

Nếu anh điều tra ra được thân phận của hắn, anh sẽ cho người phanh thây hắn ra.

Thần Phong và Chung Hân chưa từng xảy ra quan hệ vợ chồng, nên việc người phụ nữ trong hình vắn vỏi không phải là Chung Hân, Thần Phong cũng không nhận ra vì anh chưa một lần thật sự nhìn kỹ thân thể của Chung Hân.

Tại biệt thự Lãnh gia Lãnh Đồng đi đi lại lại trong phòng ngủ của mình, trong lòng đã suy nghĩ ra cách khiến Thần Phong ly hôn với Chung Hân.

Nhưng bây giờ cái cô cần chính là người ra tay, suy nghĩ một chút Lãnh Đồng chợt nhớ ra, cô bước nhanh tới cái tủ đầu giường cầm lấy điện thoại di động lên bấm một dãy số.

- A lô.

Giọng nói quen thuộc của người đàn ông vang lên từ trong điện thoại.

- Anh Phi Tú, Đồng Đồng có chuyện cần anh giúp đỡ.

Giọng nói nũng nịu của Lãnh Đồng vang lên khiến đại ca Phi Tú cảm lòng không nổi.

- Chỉ cần Đồng Đồng lên tiếng, anh sẽ sẵn sàng giúp em.

Nghĩ đến đêm của ba năm về trước khi Đồng Đồng uống rượu say, trao hắn điều quý giá nhất của đời con gái thì Lãnh Đồng muốn hắn làm gì hắn cũng sẽ làm.

- Anh Phi Tú, anh hãy cho người làm nhục Chung Hân và quan trọng nhất phải quay lại quá trình.

Lãnh Đồng nói với giọng độc ác, chỉ cần có được Thần Phong cô sẽ bất chấp tất cả.

- Chung Hân?

Cô ta là vợ của Thần Phong?

Phi Tú nghe vậy liền cất giọng lo lắng, Thần Phong là người hấn tuyệt đối không thể đụng vào.

- Anh Phi Tú anh đừng lo, Đồng Đồng sẽ không làm hại đến anh đâu.

Anh Phong đã chán vợ của mình, muốn tìm lý do để ly hôn.

Chúng ta làm như vậy chỉ là giúp anh Phong, anh ấy sẽ cảm ơn anh còn không kịp.

Phi Tú nghe vậy liền đồng ý, nếu hấn giúp được Thần Phong vậy sau này hấn cần giúp đỡ điều gì sẽ dễ dàng hơn.

Sau khi một trận đau thương xét lòng, Chung Hân ngòi thất thần ngấm tởm giấy ly hôn thật lâu.

Chung Hân mà bị sao vậy?

Như thế này cũng tốt, thà dứt khoát cho xong còn hơn cứ dây dưa không dứt càng khiến trái tim bị tổn thương.

Phải nếu mình đã quyết định ly hôn thì không nên lưu luyến, mình phải rời khỏi đây ngay.

Trong lòng nghĩ vậy Chung Hân liền lấy điện thoại di động của mình gọi cho Kim Chấn Huy.

- *Hân Nhi, em tìm anh có chuyện gì?*

Giọng nói trầm khàn với hơi thở gấp gáp của Kim Chấn Huy khiến Chung Hân đỏ bừng cả mặt, không cần nghĩ Chung Hân cũng biết mình đã phá đám anh.

- *Em xin lỗi vì đã quấy rầy anh.*

Chung Hân ngại ngùng nói.

- *Hân Nhi, giữa chúng ta em không cần phải khách khí đến như vậy?*

Có chuyện gì vậy em?

Kim Chấn Huy nói một cách nghiêm túc, anh không thích thái độ khách sáo này của Chung Hân.

- *Anh Chấn Huy, anh sắp xếp cho em một chức vị trong công ty của anh, em đã quyết định phải đoạt lại Lãnh Thị.*

Kim Chấn Huy nghe Chung Hân nói vậy trong lòng vui mừng, chỉ cần Chung Hân lên tiếng anh sẽ giúp cô.

- *Được, tuần sau em đến Mạnh Thị đảm nhiệm chức vị phó tổng giám đốc.*

Các chi nhánh của ngân hàng Mạnh Thị đều do một tay Kim Chấn Huy điều hành, Mạnh Hùng không quan tâm đến những việc Kim Chấn Huy làm.

Cái anh cần chính là kết quả miễn sao thu nhập của Mạnh Thị càng ngày càng gia tăng, thì Kim Chấn Huy muốn làm gì Mạnh Hùng sẽ không quản.

Trước khi cúp máy Kim Chấn Huy chợt nhớ đến điều gì đó liền nói với Chung Hân.

-À còn chuyện này nữa, Triệu Sang đã tìm đến anh ký hợp đồng rồi.

Em làm sao có thể khiến con cáo già đa nghi đó đồng ý.

Nghe Kim Chấn Huy nói vậy Chung Hân liền cười, cô quá hiểu tính tình của con hồ ly kia.

- Hừ.....Em bảo ông ta cực lực phản đối, với tính tình đa nghi của ông ta ông ta nhất định sẽ đồng ý.

Nghe Chung Hân nói vậy Kim Chấn Huy mới hiểu, Chung Hân quả thật cao tay ấ.

- Em nhe, bây giờ còn gian xảo hơn lão hồ ly kia.

Sau khi cúp điện thoại Chung Hân đi vào phòng tắm thay một bộ đồ mới, cô thu dọn một ít đồ cá nhân bỏ vào cái túi.

Những đồ do Thần Phong mua hay tặng cô, Chung Hân không hề mang theo bất cứ thứ gì.

Chung Hân đau lòng nhìn vào tờ giấy ly hôn thêm một lần nữa, nhìn vào mục điều khoản Chung Hân nhớ đến lời nói vô tâm của Thần Phong.

- Tên! tôi đã ký, cô muốn gì cứ ghi vào điều khoản trên đây.

Bất cứ điều gì tôi cũng có thể cho cô, cô muốn bao nhiêu tiền cũng được.

Xem như lệ phí ly hôn.

Chung Hân cười một cách chua xót, Thần Phong sao trong lòng anh lúc nào tôi cũng là loại phụ nữ ham tiền?

Chung Hân mở tủ bàn trang điểm lấy ra một cái phong bì màu trắng, cô cầm lấy cây bút do Thần Phong vô tình quăng sang một bên lên ghi tên và địa chỉ riêng của Thiết Sang Sang.

Chung Hân không muốn người của Thần gia biết chuyện hai người ly hôn, nhất là bác Văn.

Ánh mắt vô tình nhìn xuống bàn tay trắng nõn của mình.

Chung Hân không suy nghĩ liền tháo chiếc nhẫn cưới lúc nào cũng đeo trên ngón áp út ra đặt ngay chính giữa bàn trang điểm, rồi bước ra khỏi phòng.

Vừa bước ra cửa Chung Hân không tự chủ xoay người lại lưu luyến nhìn vào chiếc nhẫn đặt trên bàn trang điểm.

Chương 67: Rời khỏi thần viên

Chung Hân từ trên lầu bước xuống bàn tay mềm mại lướt dọc theo thành cầu thang làm bằng gỗ bóng loáng, từng cảnh vật trong căn biệt thự này đều để lại ký ức sâu sắc về Thần Phong trong lòng cô.

Chung Hân không biết mình đã mất bao lâu mới có thể đi từ tầng hai xuống, nhìn thấy Bác Phúc và Tiểu Thu cô mới ý thức được mình đang đứng trong phòng khách.

Biệt thự Thần Viên được thiết kế theo kiểu Âu Châu không gian mở, nên phòng khách và phòng bếp được nối liền với nhau.

Chung Hân với ánh mắt đượm buồn nhìn Bác Phúc và Tiểu Thu đang bận rộn trong phòng bếp, cô không muốn kinh động đến mọi người, chỉ sợ khi nhìn thấy họ cô sẽ do dự không nỡ rời khỏi Thần gia.

Tiểu Thu đang bận rộn bày ra bát đĩa lên bàn ăn, nhìn thấy Chung Hân liền vui vẻ chào hỏi.

- *Chào buổi sáng Thiếu Phu Nhân.*

Chung Hân nhìn Tiểu Thu cười gượng, suy nghĩ một chút Chung Hân quyết định đưa cho Tiểu Thu bức thư ly hôn, cô không muốn mang nó bên mình tránh nhìn thấy rồi trong lòng lưỡng lự, trong giây phút mềm yếu lại không nỡ ly hôn.

- *Tiểu Thu, em gửi lá thư này đi giùm chị.*

Chỉ cần nhìn thấy đơn ly hôn cho dù Chung Hân là người rất giỏi kiềm chế cảm xúc của mình, cũng không tránh khỏi nỗi đau xé lòng.

- Dạ, Thiếu Phu Nhân.

Tiểu Thu gạt đầu vươn tay nhận lấy phong bì Chung Hân đưa cho cô, nhìn thấy Chung Hân trên tay cầm túi xách Tiểu Thu ân cần lên tiếng.

- Thiếu Phu Nhân chị định đi đâu?

Đã gần đến giờ dùng buổi sáng.

Nghe Tiểu Thu nói vậy Chung Hân mới chợt ý thức mình đã khóc cả đêm, Chung Hân nhìn Tiểu Thu mỉm cười.

- Chị muốn ra ngoài giải khuây, một chút sẽ trở về dùng buổi sáng.

- Vậy chị đi cẩn thận.

Tiểu Thu nhìn Chung Hân cười niềm nở nói, rồi tiếp tục công việc đang dở dang của mình.

Chung Hân cố tình làm như không có chuyện gì, tay cầm túi xách bước ra khỏi Thần Viên, vừa bước đến cửa Chung Hân đau lòng quay đầu lại nhìn Bác Phúc và Tiểu Thu.

Trong lòng lưu luyến, trái tim đau như dao cắt khi nghĩ đến những chuyện đã xảy ra trong ngôi biệt thự rộng lớn này, suy nghĩ cho kĩ Chung Hân mới phát hiện từ lúc cô bước chân vào Thần Viên, điều duy nhất cô nhận được từ Thần Phong chính là sự tổn thương.

Chung Hân bất giác siết chặt túi xách trong tay mình, ngược mặt lên

cố giữ cho mình chút tôn nghiêm cuối cùng trước khi bước ra khỏi Thần Viên, bỏ lại sau lưng tất cả, những vui buồn đắng cay đều sẽ được cô bỏ lại phía sau.

Chung Hân không dùng xe của Thần gia, một mình bước đi lặng lẽ ra khỏi phạm vi thuộc về quyền sở hữu của Thần Phong.

Tuy con đường rất dài nhưng Chung Hân không hề cảm thấy mệt mỏi, cả đoạn đường trong đầu Chung Hân cứ lần lượt hiện lên những chuyện xảy ra giữa Thần Phong và cô.

Thần Phong sao lúc nào anh cũng muốn làm tổn thương tôi?

Không lẽ trái tim của anh, thật sự làm bằng sắt?

Trong lúc Chung Hân còn đang nghĩ ngợi vẩn vơ, đột nhiên ba tên du cô từ đâu xông ra chặn đường cô, hai tên du côn hung hăng đứng trước mặt, tên còn lại chặn phía sau không cho cô đường lui.

Chung Hân bình tĩnh nhìn họ bằng ánh mắt đề phòng, nói với giọng lạnh nhạt.

- *Các người muốn gì?*

Nhìn một cái Chung Hân biết ngay có người sai khiến bọn họ cố tình chặn đường cô.

Một tên du côn trên tay cầm con dao nhọn liểu, đưa ra trước mặt Chung Hân hung hăng nói.

- *Mau lấy hết tiền ra đây!*

Chung Hân nghi ngờ nhíu mày nhìn họ, chẳng lẽ mình đã đoán sai

họ thật sự là cướp.

Chung Hân lập tức lấy hết tiền trong người ra đưa cho bọn họ.

- Tôi chỉ có bao nhiêu tiền này, các người cứ lấy hết.

Dừng một chút Chung Hân nói tiếp.

-Nè.....còn cái này nữa.

Sau khi đưa hết tiền Chung Hân còn tự nguyện đưa hết trang sức trên người cho bọn họ.

Nào là vòng, dây chuyền, bông tai Chung Hân đều đưa hết.

Ba tên du côn trợn mắt nhìn nhau, tuy họ chưa từng cướp ai qua, họ chỉ là xã hội đen chém giết tranh dành địa bàn nhưng chưa từng nghĩ có người bị cướp lại ngon ngoãn như Chung Hân vậy.

Ba người còn định viện cớ Chung Hân không chịu hợp tác làm nhục cô, vậy bây giờ phải làm sao đây?

Trong lúc này Chung Hân quan sát sắc mặt của ba người, đúng như cô dự đoán có người sai khiến bọn họ.

- Nếu các người chịu tha cho tôi, các người muốn gì cũng được.

Anh hai của tôi có rất nhiều tiền, họ cho các người bao nhiêu tôi sẽ đưa gấp ba.

Chung Hân nhìn họ nói với giọng đầy tự tin, ba tên du côn bị thần thái kiêu ngạo cùng với nét mặt không sợ trời không sợ đất của Chung Hân làm bối ngỡ.

- *Tiền tui tôi không cần, chỉ trách cô chọc đến người không nên chọc tới.*

Vừa nói xong một tên du côn nhào tới chụp lấy Chung Hân, Chung Hân hoảng hốt nhích người sang một bên cô dùng chân đá vào hạ thân của hắn ta, rồi lập tức xoay người bỏ chạy.

Một tên đứng phía sau thấy vậy liền khom tới bàn tay to lớn nắm lấy mái tóc dài chấm vai của Chung Hân kéo cô lại, hắn vung tay tát liên tục vào gương mặt kiều diễm của cô.

Chung Hân đau đớn vùng vẫy, cô xoay mặt cắn mạnh vào cánh tay đang giữ chặt tóc cô khiến hắn đau đớn gầm lên.

- *Con đàn bà đê tiện, tao sẽ cho mày một bài học!*

Hắn lớn tiếng quát tay không lưu tình siết chặt tóc cô hơn, bàn tay bản thủ vươn lên dùng hết sức tát thật mạnh vào gương mặt xinh đẹp để trút giận.

Chung Hân bị tát mạnh đầu óc cũng trở nên mơ hồ, những giọt máu màu đỏ tươi bắt giác từ khoé miệng chảy dài xuống cái cằm tinh tế.

Hai tên còn lại nhìn thấy vậy xông tới cố tình giật lấy túi xách của Chung Hân, định dằng dặng hiện trường thành một vụ hiếp đâm cướp của.

Nhưng họ thật không ngờ vừa mới chạm vào túi xách của Chung Hân, cô lại liều chết phản kháng.

Chung Hân liều mạng giữ chặt túi xách, mặc cho cho tên du côn kia vẫn nắm chặt tóc cô.

Những thứ khác Chung Hân không hề quan tâm, từ tiền cho đến trang sức đối với cô chẳng có nghĩa lý gì cả,

nhưng trong túi xách chính là quyển nhạc phổ của beethoven do Thần Phong tặng cho cô, món đồ duy nhất để lại trong lòng cô chút ít ấn tượng tốt về Thần Phong.

Trên con đường vắng vẻ đột nhiên xuất hiện hai chiếc xe Jaguar màu đen sang trọng, Ngạo Thiên ngồi trong chiếc xe dẫn đầu do thuộc hạ thân cận Ken lái, chiếc xe phía sau là thuộc hạ luôn theo bên cạnh để bảo vệ cho anh.

Ngạo Thiên mới vừa đánh gôn với các nhà đầu tư nước ngoài trở về, anh mệt mỏi dựa đầu vào thành ghế nghỉ ngơi.

- Chủ nhân, có bọn du côn đang ức hiếp một cô gái.

Ngạo Thiên nghe Ken nói vậy từ từ ngồi dậy, ánh mắt sắc bén nhìn qua nơi ba người đàn ông đang hành hung một người phụ nữ.

Đập vào mắt anh chính là Chung Hân, thân thể mảnh mai bị bọn họ đánh đập không thương tiếc, trong lòng Ngạo Thiên nóng như lửa đốt anh giận dữ quát lên.

- Ngừng xe!

Xe chưa kịp dừng bánh Ngạo Thiên đã phóng ra khỏi xe, anh nhanh như chớp xông tới vừa đi vừa khom xuống nhặt lên một khúc cây.

Ngạo Thiên nóng giận vươn cây đánh xối xả vào ba tên côn đồ.

Đột nhiên bị tập kích bọn họ không có sự đề phòng, bị Ngạo Thiên

đánh rơi tả.

Thuộc hạ của Ngạo Thiên chạy tới trong lòng thật nghi ngờ, họ chưa từng thấy chủ nhân mất bình tĩnh như bây giờ.

Sau khi đánh cho ba tên du côn không còn sức lực nằm thê thảm dưới mặt đất, Ngạo Thiên bước nhanh tới đỡ Chung Hân lên.

Nhìn thấy toàn thân Chung Hân đều là vết thương, lòng anh đau nhói.

Chung Hân bị bọn họ đánh đến không còn ý thức, cô mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của người đàn ông đến giải vây cho cô.

- *Phong..... Phong là anh.....*

Nói được vài chữ Chung Hân chợt ngất đi, bàn tay vẫn ôm chặt túi xách trong lòng.

- *Chung tiểu thư..... Chung tiểu thư....*

Ngạo Thiên lo lắng gọi cô, nhưng lúc này Chung Hân đã không còn ý thức, nằm bất động trong lồng ngực vạm vỡ của anh.

Chương 68: Ngạo thiên cứu chung hân

Ngạo Thiên thấy vậy liền khom người bế Chung Hân lên đi thẳng về hướng chiếc xe đang hiên ngang đỗ bên cạnh, nếu Thần Phong không biết cách chăm sóc cho vợ, vậy từ nay về sau anh sẽ là người chăm sóc cho cô.

Vừa đi Ngạo Thiên vừa lạnh giọng nói với Ken.

- Đưa bọn họ về thẩm vấn, tôi muốn biết ai đã làm ra chuyện này!

Ngạo Thiên nói với giọng lạnh như băng, nếu anh mà biết được kẻ nào muốn làm hại đến Chung Hân anh nhất định sẽ khiến họ chết không chỗ chôn thân.

- Dạ, chủ nhân.

Trong lúc thuộc hạ của Ngạo Thiên chuẩn bị đưa ba tên côn đồ về Thẩm vấn, đột nhiên hàng loạt tiếng súng vang lên, mấy tên thuộc hạ liền chạy nhanh tới đứng thành vòng tròn xung quanh Ngạo Thiên để bảo vệ cho anh.

Ngạo Thiên và thuộc hạ cảnh giác nhìn theo nơi phát ra tiếng súng, cái họ nhìn thấy chính là một người mặc y phục màu đen mang khẩu trang trên tay cầm súng, lách người vào những tán cây um tùm trong khu rừng phía sau.

Khi họ nhìn lại, thấy ba tên côn đồ đã bị bắn chết.

- *Chủ nhân, theo thuộc hạ thấy chuyện Chung tiểu thư bị tập kích không phải là việc ngẫu nhiên.*

Ken nhìn vào ba tên côn đồ nằm chết dưới mặt đất nói.

- *Ken, cho người điều tra ngay.*

Tôi muốn biết ai dám ở Thành Phố X này làm mưa làm gió.

Ở Trung Quốc chia ra rất nhiều thế lực ngầm nhưng hai thế lực mạnh nhất chính là Hội Thần Hoa của Thần Phong và Ngạo Long của Ngạo Thiên.

- *Dạ, chủ nhân.*

Tại một nhà hàng Nhật ở phía Đông thành phố X, trong căn phòng VIP một người phụ nữ cùng với một người đàn ông, nghiêm túc ngồi quỳ gối trước bàn ăn theo phong cách Nhật Bản.

- *Nhàn, tôi đã nói với bà nhiều lần, không nên để Đồng Đồng hành động lỗ mãng.*

Sao bà lại không theo sát đứa con gái?

Người đàn ông trung niên cầm chung rượu sake lên hớp một ngụm, nói với giọng không hài lòng.

- *Ông cũng biết đứa con gái này của chúng ta rất ương ngạnh, có bao giờ nó chịu nghe lời tôi đâu.*

Nhưng ông đừng lo, tôi đã thuê sát thủ giết chết bọn côn đồ, không để ai biết việc này có liên quan đến Đồng Đồng nhà ta.

Triệu Nhàn nhìn người đàn ông nói với giọng vênh vang, bà sẽ ở sau lưng bảo vệ đứa con gái.

- *Rằm.....*

Người đàn ông tức giận đập mạnh tay lên bàn, nhíu mày nhìn Triệu Nhàn cất giọng phẫn nộ.

- *Đừng lo?*

Bà có biết lần này không những Đồng Đồng đắc tội với Thần Phong, mà nó còn kinh động đến cả Ngạo Thiên nữa không?

- *Ngạo Thiên?*

Liên quan gì đến Ngạo Thiên?

Triệu Nhàn nhìn ông ta nói với giọng nghi ngờ.

- *Theo tôi được biết người cứu Chung Hân lần này chính là Ngạo Thiên.*

Triệu Nhàn nghe ông ta nói vậy trong lòng cảm giác bất an, chỉ ở việc đối phó với mỗi một mình Thần Phong đã khiến bà đau đầu, bây giờ còn thêm một tên Ngạo Thiên nữa.

- *Tôi không cần biết Thần Phong hay Ngạo Thiên, ông phải nghĩ ra cách giết chết con tiện tì Chung Hân kia.*

Mẹ nó đã cướp mất hạnh phúc của tôi, tôi không thể để nó cướp đi hạnh phúc của con gái mình.

Triệu Nhàn nói với giọng độc ác, bàn tay cầm đôi đũa dùng sức bẽ

mạnh một cái khiến đôi đũa gãy ra làm đôi.

- *Nhàn, chuyện đã qua sao bà cứ để trong lòng.*

Lãnh Minh không biết quý tình cảm của bà, nhưng bà còn có tôi.

Người đàn ông nhẹ giọng trấn an, ông đã yêu bà bấy nhiêu năm và làm mọi việc cũng là vì bà, nhưng dù ông có làm gì đi chăng nữa trong lòng bà ông cũng chỉ đứng ở vị trí thứ hai, Lãnh Minh luôn được bà xem trọng nhất.

Ông thật hối hận vì đã nói cho bà biết Chung Hân chính là Lãnh Thiên Hân.

Triệu Nhàn nhìn thấy ánh mắt bất an của người đàn ông liền lên tiếng.

- *Hiện tại dù có lo lắng cũng vô dụng, chúng ta phải tìm cách đoạt lấy cổ phần của Lãnh Thị được bao nhiêu hay bấy nhiêu.*

Tôi chỉ sợ nếu ông ta biết Lãnh Thiên Hân còn sống, Đồng Đồng của chúng ta sẽ không hưởng được một xu.

Người đàn ông nhìn xuống ly rượu sake trên bàn suy nghĩ một chút, rồi chuyển tầm mắt nhìn thẳng vào Triệu Nhàn.

- *Bà yên tâm, vì bà và Đồng Đồng tôi sẽ làm tất cả.*

Hiện tại trong tay tôi và bà đã nắm giữ 20% cổ phần, đến khi Lãnh Minh chịu nhường lại 25% cổ phần đã hứa cho Đồng Đồng, trong tay chúng ta đã có được 45%.

Tôi sẽ âm thầm thuyết phục những cổ đông nhỏ bán lại cổ phần của

bọn họ cho chúng ta, chỉ cần mình thu mua được thêm 10% cổ phần vậy là chúng ta đã nắm được hơn phân nửa cổ phần của Lãnh Thị.

Đến lúc đó Lãnh Thị sẽ lọt vào trong tay của bà và tôi.

Người đàn ông vừa nói trong ánh mắt hiện lên tia giao hoạt, ông ẩn mình mấy chục năm nay chỉ đợi đến ngày khiến Lãnh Minh thân bại danh liệt, chỉ có điều suy nghĩ này của ông Triệu Nhàn không hề hay biết.

Trong căn hộ xa hoa tọa lạc ngay trung tâm thành phố X, Chung Hân nằm trên chiếc giường lớn trong căn phòng dành riêng cho chủ nhân.

Gương mặt xinh đẹp nhìn vào thật thanh thản, như trên thế gian này không còn gì có thể khiến trái tim cô đau đớn hơn những tổn thương Thần Phong mang lại cho cô.

Đột nhiên mí mắt của Chung Hân bất giác nhúc nhích, cô hơi nhíu mày từ từ mở cặp mắt mông lung ra. Đập vào mắt cô chính là căn phòng xa lạ, nhưng lại vô cùng ấm áp được trang trí hai màu trắng và xanh nhìn vào cảm giác rất thoải mái.

Chung Hân nghi ngờ đảo cặp mắt một vòng xung quanh căn phòng.

Đây là đâu?

Sao mình lại ở đây?

Nghĩ đến đây Chung Hân lập tức vén chăn lên nhìn lại thân thể của mình.

-Phù.....

Nhìn thấy trên người mình vẫn mặc bộ đồ cũ, Chung Hân liền thở phào nhẹ nhõm.

Suy nghĩ một lúc Chung Hân vẫn không biết đây là chỗ nào, người đưa cô đến đây là bạn hay địch.

Cô nhanh chóng thăm dò căn phòng, ánh mắt có phần kinh ngạc khi cô nhìn thấy bức hình đặt trên mặt bàn bên cạnh giường.

Trong khung hình là ảnh của Ngạo Thiên, anh nhìn thật đẹp trai trên người lúc nào cũng là bộ âu phục màu đen được cắt may tỉ mỉ, tuy anh không cười nhưng nét mặt lại ôn hoà hơn Thần Phong rất nhiều, không khiến người đối diện cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Người cứu mình là Ngạo Thiên?

Vậy mà trong lòng mình còn nhầm tưởng người đó là Thần Phong.

Trong lúc Chung Hân còn đang suy nghĩ đột nhiên cánh cửa phòng ngủ được mở ra, Ngạo Thiên trên tay cầm khay thức ăn tao nhã bước vào.

- *Em đã tỉnh?*

Ngạo Thiên nhìn Chung Hân cười ngọt ngào bước chậm rãi đến bên cạnh giường.

Ngạo Thiên vừa tiến đến gần Chung Hân, cô liền nhích người về phía sau, trong ánh mắt hiện lên sự đề phòng.

Ngạo Thiên thấy hành động phòng bị của Chung Hân liền cười tươi.

- *Em đừng lo, tôi không ăn thịt em đâu mà em sợ.*

Trong lời nói của Ngạo Thiên có phần đùa bỡn khiến Chung Hân buông lỏng sự đề phòng.

- *Sao tôi lại ở đây?*

Chung Hân nhìn chăm chăm vào Ngạo Thiên nói, lúc này anh đang cẩn thận cầm lấy bát cháo dùng miệng thổi nhẹ nhàng để cháo mau nguội hơn.

- *Hôm qua tôi tình cờ cứu được em, biết Lãnh Thiên Hân em có rất nhiều kẻ thù nên mới cố tình đưa em về nhà của tôi.*

Ngạo Thiên vừa nói vừa đưa bát cháo đã thổi nguội đến trước mặt Chung Hân, Chung Hân không nhận lấy bát cháo anh đưa, trong lòng hoang mang không biết Ngạo Thiên muốn gì ở cô.

- *Sao.....sao..... Anh biết tôi là Lãnh Thiên Hân?*

Anh cho người điều tra tôi?

Chung Hân ngời thẳng người lại nhìn Ngạo Thiên chất vấn anh.

Ngạo Thiên không trả lời ngay, anh từ từ đặt bát cháo vào trong tay cô.

- *Em ăn trước rồi tôi sẽ nói cho em biết.*

Chung Hân không có tâm trạng để ăn gì nhưng cô biết nếu cô không ăn Ngạo Thiên nhất định không chịu thôi.

Cô nhanh chóng mút từng muỗng cháo lên ăn liên tục, vì hành động này của cô nên đã khiến mình bị sặc.

- *khù.....khù.....*

Ngạo Thiên thấy vậy lập tức vươn tay cầm lấy ly nước lọc bên cạnh đưa cho Chung Hân uống.

- *Em ăn từ từ thôi.*

Kỳ thật bên cạnh anh xuất hiện rất nhiều phụ nữ nhưng anh chưa từng động lòng, cho đến khi anh gặp cô tại bệnh viện trong lòng anh mới biết yêu một người là như thế nào, trong lòng cứ nhớ mãi hình bóng của người đó.

Chương 69: Thần phong nghi ngờ

Chung Hân uống nước xong, cô dùng tay lau đi những giọt nước trông suốt còn đọng lại trên khóe môi của mình, nhìn Ngạo Thiên bằng ánh mắt tức giận.

- Anh nói được rồi chứ?

Ngạo Thiên không hề tức giận anh chậm rãi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn cô một hồi lâu mới cất giọng trầm khàn.

- Tôi để ý đến em từ lâu, nhất cử nhất động của em tôi đều biết.

Tôi khuyên em một câu, trên thế gian này em không nên tin tưởng bất kỳ ai, người em xem như chú bác sẽ có ngày quay đầu lại cắn em.

Nghe Ngạo Thiên nói vậy trong lòng Chung Hân hiện lên nhiều thắc mắc, tại sao anh lại biết về chuyện này?

Thật sự anh là vì cô, hay vì nguyên nhân gì khác nên muốn tiếp cận với cô?

Anh có liên quan đến bọn người của Triệu Nhàn hay không?

Trong lòng Chung Hân vô cùng phiền não, suy nghĩ một lúc Chung Hân nhìn Ngạo Thiên nhếch môi cười khẩy.

- Tôi nghĩ người tôi không nên tin tưởng nhất chính là anh!

Chung Hân đã từng bị người thân bán rẻ, nên muốn cô tin tưởng vào một người sẽ là việc rất khó.

Chung Hân không cần biết Ngạo Thiên đối với cô là thật lòng hay giả dối, bây giờ điều cô muốn làm nhất chính là rời khỏi chỗ này ngay.

Vừa nói xong Chung Hân liền vén chân bước xuống giường muốn rời đi, nhưng Chung Hân không ngờ thương tích trên người cô lại nặng đến như vậy, đến đứng cũng không vững.

- *HânHân, em có sao không?*

Ngạo Thiên quỳnh lên xông tới đỡ thân thể mềm nhũn của Chung Hân, cô gái này cần gì phải tỏ ra cứng găng đến như vậy?

- *Trong lúc vô tình thuộc hạ của tôi biết được người em xem là chú bác đã cùng với Triệu Nhân bắt tay nhau muốn trừ khử em.*

Tôi muốn giúp em, nhưng tôi thấy em luôn được Thần Phong bảo vệ nên không tiện ra mặt.

Nhưng thật không ngờ Thần Phong lại bất tài, khiến em chịu nhiều tổn thương.

Ngạo Thiên biết nếu mình không đưa ra một lời giải thích hợp lý, thì với tính tình quật cường của Chung Hân cô sẽ không chịu ở lại bên cạnh anh.

Nghe Ngạo Thiên nhắc đến Thần Phong trong lòng Chung Hân cảm giác xót xa, anh có bao giờ bảo vệ cô đâu.

Ngạo Thiên quan sát sắc mặt của Chung Hân, nhìn thấy cô bình tĩnh

khi nghe anh nói về chuyện của người bác này, anh đoán Chung Hân đã biết từ sớm.

Trong lòng Ngạo Thiên càng lúc càng thương thức Chung Hân hơn, cô kiên cường hơn về bề ngoài của cô rất nhiều.

Ngạo Thiên đỡ Chung Hân ngồi lại trên giường, anh yêu thương nhìn cô.

- Sức khỏe của em còn rất yếu không nên suy nghĩ lung tung, hãy tĩnh dưỡng cho tốt rồi mới tính.

Chung Hân bị lời nói quan tâm của Ngạo Thiên làm cho siêu lòng, cô nhìn anh một hồi lâu muốn quan sát Ngạo Thiên thật kĩ.

Không biết vì sao khi nhìn vào ánh mắt dịu dàng của Ngạo Thiên nhìn cô trong lòng Chung Hân lại tin, tin rằng anh sẽ không làm hại đến cô.

Chung Hân nở một nụ cười cảm kích nói với giọng nhỏ nhẹ.

- Cảm ơn anh.

Ngạo Thiên nhếch môi cười sung sướng, anh không ngờ chỉ ở một lời cảm kích thông thường thốt ra từ miệng của cô, lại khiến anh vui đến không thể tả.

Tại tổng bộ của Hội Thần Hoa, Thần Phong mệt mỏi ngồi sau bàn làm việc nhắm mắt lại dưỡng thần, ánh đèn màu cam trên bàn làm việc chiếu thẳng vào gương mặt lúc này nhìn vào vô cùng phiền muộn của Thần Phong.

Căn phòng được thiết kế theo phong cách lạnh lùng có phần cô độc, ngoài những bàn ghế cần thiết thì những thứ vô dụng như kệ sách

bàn trà đều không có.

Nhiều tên thuộc hạ khi bước vào căn phòng này, trong lòng đều hiện lên cùng chung một câu hỏi, nhưng không một ai dám mở miệng hỏi chủ nhân.

Tại sao trong căn phòng lạnh lẽo âm u này lại xuất hiện một chậu hoa Dạ Lý Hương?

-Cốc Cốc.....

Nghe được tiếng gõ cửa cặp mắt thâm sâu của Thần Phong từ từ hé mở.

- Vào đi.

Giọng nói uy nghiêm mang theo sự mệt mỏi của Thần Phong vang lên.

Thần Phong vừa dứt câu cánh cửa phòng từ từ được mở ra, Lăng Triều cùng mấy tên thuộc hạ từ ngoài cửa cung kính bước vào, khom người hành lễ trước mặt Thần Phong.

-Chủ Nhân.

Thần Phong không trả lời chỉ làm động tác vẫy tay ý bảo Lăng Triều nói đi, hiện tại Thần Phong không còn tâm trạng để quan tâm bất cứ điều gì.

- Thuộc hạ điều tra được đám người tập kích chủ nhân là do Triệu Sang thuê.

Thần Phong nghe Lăng Triều nói anh không hề kinh ngạc, khi anh bị

mặt Triệu Sang trong buổi đấu giá từ thiện anh biết chắc với một người nảo tàn như Triệu Sang nhất định sẽ làm ra hành động ngu ngốc.

-Tạo ra chứng cứ Triệu Sang thuê sát thủ giết người đưa cho Trác Hồ.

Nói với cậu ấy đợi sau khi tôi xử lý xong tên cáo già kia, hãy tìm cách tống cổ Triệu Sang vào tù.

Tôi muốn nửa đời sau của Triệu Sang phải ngồi bốt lịch trong nhà giam.

Trách Hồ là cục trưởng sở cảnh sát của Thành Phố X, cũng là bạn thân của Thần Phong.

Nhưng người ngoài không hề biết về mối quan hệ giữa hai người.

Một người thì tay phải cầm cái cân tay trái cầm thanh gươm tượng trưng cho sự công lý, một người là ngọn lửa vĩ đại lúc ẩn lúc hiện hình ảnh của quỷ satan.

Người ngoài nhìn vào không thể nào tưởng tượng nổi, hai màu trắng đen rõ rệt lại hoà lẫn cùng nhau tạo ra một thế giới màu xám xịt.

Trác Hồ là người đứng phía sau âm thầm giúp đỡ Thần Phong trừ khử những kẻ dám đối đầu với Hội Thần Hoa.

Thần Phong nhìn Lăng Triều nói với giọng độc ác, anh sẽ khiến từng người một trả cái giá cho việc họ đã làm.

- Dạ thuộc hạ rõ, còn về việc của Chị dâu, người muốn giết Chị dâu chính là con cáo gà mà chúng ta đã theo dõi nhiều năm.

Cuối cùng ông ta cũng đã bắt đầu hành động, không chỉ cho người đột kích chủ nhân và chị dâu còn chiêu binh mãi mã muốn chiếm luôn Lãnh Thị.

Lăng Triều nói đến đây đột nhiên dừng lại quan sát sắc mặt của Thần Phong, Thần Phong không nói gì nhưng trong ánh mắt lại hiện lên sự thích thú.

- Tốt!

Cuối cùng cũng đã chờ được cái ngày này.

Giọng nói chứa đầy ẩn ý của Thần Phong vang lên.

- Hân Nhi, mọi việc sắp đến hồi kết!

Thần Phong nhìn vào chậu hoa Dạ Lý Hương đặt trên bàn nói, ánh mắt lạnh lùng đột nhiên trở nên dịu dàng hơn.

- Chủ nhân, thuộc hạ có điều không hiểu?

Lăng Triều trong lòng còn nhiều nghi vấn chưa tìm ra đáp án.

- Cậu có gì cứ nói, đừng ấp a ấp úng!

Thần Phong chỉnh lại tư thế ngồi của mình dựa vào ghế, bàn tay cầm cây bút màu đen thản nhiên viết viết gì đó trên tờ giấy trắng trước mặt nhưng lại không hề nhìn đến nó.

- Thuộc hạ không hiểu, chúng ta đã theo dõi lão hồ ly kia nhiều năm, ông ấy làm việc rất cẩn thận không hề để lộ ra sơ hở gì.

Nhưng bây giờ là vì chuyện gì, lại khiến ông ta nóng lòng muốn kết thúc mọi chuyện?

Thần Phong nghe Lăng Triều phân tích anh trầm mặc trong giây lát, bàn tay đang cầm bút không tự chủ tiếp tục viết lung tung lên tờ giấy.

Trong lúc này đột nhiên trong đầu Thần Phong hiện lên tình cảnh của buổi từ thiện tại cô nhi viện.

Lúc này anh mới chợt nhớ ra mình từng nhìn thấy Chung Hân từ phía Ngô Công và Thái Thịnh bước tới hướng của anh, nhưng vì lúc đó anh không nghĩ nhiều nên không điều tra cặn kẽ.

Tên lão hồ ly kia làm mọi việc đều có nguyên nhân, chẳng lẽ Chung Hân có sự uy hiếp đến ông ta?

- *Lăng Triều, cậu cho người điều tra Chung Hân thật kĩ.*

Tôi không cần biết cậu dùng cách gì, tôi muốn biết mọi chuyện về Chung Hân, từ lúc cô ấy mới sinh ra đời cho đến tận ngày hôm nay!

Thật ra khi Chung Hân bị đột kích trong lòng Thần Phong đã nghi ngờ, tại sao lại có người muốn giết Chung Hân nhưng vì thời gian này trong lòng anh rất hoang mang về chuyện tình cảm giữa hai người, nên không có tâm trạng để tìm hiểu sâu hơn.

- *Dạ thuộc hạ đã rõ.*

Tuy trong lòng Lăng Triều không hiểu nguyên nhân, nhưng với mệnh lệnh của chủ nhân anh chưa bao giờ nghi ngờ

Chương 70: Lãnh Thiên Hân

Sau khi Lăng Triều cùng tên thuộc hạ lui ra ngoài, Thần Phong mới buông cây bút trên tay xuống, anh bất ngờ khi nhìn xuống tờ giấy trắng trên bàn.

Không biết từ lúc nào Chung Hân đã chiếm lấy toàn bộ tâm trí của anh.

- *Hazzzzzzzzzz.....*

Nghĩ đến Chung Hân Thần Phong bất giác thở dài, đầu anh đau như búa bổ.

Đột nhiên Thần Phong đứng bật dậy khi anh chợt nhớ đến chuyện mình đã ký vào đơn ly hôn, lúc đó anh cũng không biết vì sao mình lại làm ra hành động đường đột đó, khiến Chung Hân và cả anh đều khó chịu trong lòng.

Trong lòng Thần Phong phiền đến không biết phải làm gì, anh đứng bất động một hồi lâu.

Không biết cô ra sao?

Có đau lòng không?

Hay trong lòng vui mừng vì được thoát khỏi sự ràng buộc của hai từ hôn nhân.

Suy nghĩ đến việc Chung Hân sẽ không còn thuộc về mình, trong

lòng Thần Phong chợt hiện lên nỗi bất an anh liền sải bước nhanh ra khỏi phòng.

Thần Phong di chuyển nhanh đến nỗi tờ giấy trắng trên bàn vì hành động của anh, khiến nó bay bổng rơi nhẹ nhàng xuống mặt đất bị anh vô tình giẫm lên.

Thân thể cao lớn của Thần Phong chỉ trong tích tắc đã biến mất sau cánh cửa phòng.

Ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra từ chiếc đèn màu cam trên bàn làm việc, rọi thẳng vào tờ giấy trắng nằm dưới mặt đất lúc này đã không còn chỗ trống.

Hai từ Chung Hân được Thần Phong viết đi viết lại nhiều lần.

Mỗi một người đều có phương thức riêng để bộc lộ suy nghĩ trong lòng mình, Thần Phong là loại người trong đầu nghĩ gì thì sẽ vô tình dùng viết để viết ra.

Chắc có lẽ cách này sẽ khiến tâm trạng của Thần Phong thoải mái hơn.

Cả đoạn đường trở về biệt thự Thần Viên, điều duy nhất trong đầu anh chính là làm cách gì để lấy lại đơn ly hôn, thật ra trong lòng Thần Phong không hề dễ chịu, chỉ cần nghĩ đến việc tờ giấy ly hôn kia chính là vé bay mang cô ra khỏi cuộc đời của anh vĩnh viễn, là trái tim anh đau nhói.

Xe vừa dừng lại trước cửa biệt thự Thần Viên, Thần Phong đi thẳng vào trong, lướt ngang qua Bác Phúc và Tiểu Thu mau chóng bước lên lầu.

- *Bác Phúc, sao thiếu gia lại gấp gáp đến như vậy?*

Thiếu Phu Nhân đâu có ở nhà.

Tiểu Thu nhìn thấy dáng vẻ nôn nóng của Thần Phong liền thắc mắc hỏi.

- *Đừng có nhiều chuyện, việc của thiếu gia không đến phiên người giúp việc như chúng ta tìm hiểu.*

Bác Phúc nhìn Tiểu Thu nói với giọng nghiêm túc, nói xong ông xoay người lại tiếp tục công việc của mình.

- *Cũng đúng.*

Tiểu Thu nhún vai cười cười, rồi tiếp tục lau chùi bàn ghế.

Đi đến trước cửa phòng ngủ Thần Phong ngập ngừng một chút không bước vào ngay.

Suy nghĩ một lúc anh quyết định đẩy cửa nhẹ nhàng vào, anh ló đầu vào trước xem Chung Hân đang làm gì.

Anh biết vừa rồi mình đã quá đáng, nhưng anh thật sự không thể nào kiềm chế được cảm xúc trong lòng mình.

Nhìn thấy một căn phòng trống rỗng Thần Phong liền thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vừa muốn gặp mặt cô nhưng lại không biết mình phải đối diện với cô như thế nào, tiếp tục làm mặt lạnh hay nhẹ giọng quan tâm.

Sau khi bình tĩnh lại sự bối rối đã chiếm lấy toàn bộ tâm hồn của Thần Phong, khi anh chợt nhận ra Chung Hân đã rời khỏi, anh nhanh

chóng tìm khắp nơi trong căn phòng.

Lúc này anh mới biết cảm giác không có cô bên cạnh trống vắng như thế nào, một cảm giác như trái tim của mình không còn nhịp đập khiến Thần Phong rất sợ, cảm giác sợ sệt này là lần đầu tiên Thần Phong mới cảm nhận được.

Thần Phong sai bước vào phòng thay đồ, rồi bước nhanh vào trong phòng tắm tìm cũng không thấy bóng dáng của Chung Hân đâu.

- *Bác Phúc!*

Bác Phúc..

Tiếng gầm thét của Thần Phong khiến cả ngôi biệt thự huyên náo.

Chỉ trong tích tắc tiếng bước chân hối hả của Bác Phúc, càng lúc càng đến gần hơn.

Ông chạy nhanh đến trước mặt Thần Phong, thở hổn hển nhưng vẫn giữ lễ nghi.

- *Thiếu gia.*

Bác Phúc khom người cung kính trước mặt Thần Phong.

Thần Phong không quan tâm đến ông, ánh mắt đầy lo lắng nhìn Bác Phúc.

- *Thiếu Phu Nhân đâu?*

Nghe Thần Phong hỏi vậy Bác Phúc liền bỏ xuống gánh nặng trong lòng, thì ra thiếu gia là đang quan tâm đến thiếu phu nhân.

- *Thiếu gia, lúc sáng thiếu phu nhân nói muốn đi tản bộ một chút.*

Bác Phúc cung kính báo cáo, Thần Phong nghe vậy liền nâng tay lên nhìn vào cái đồng hồ đeo trên cổ tay.

- *Bây giờ đã là năm giờ chiều, đi tản bộ đến mấy tiếng đồng hồ.*

Bác Phúc, bác làm việc như thế nào, còn không mau cho người ra ngoài tìm ngay!

Thần Phong giận dữ trách tội Bác Phúc, nghe anh nói vậy Bác Phúc lập tức lui ra ngoài cho người đi tìm Chung Hân.

Sau khi Bác Phúc rời đi Thần Phong mới bình tĩnh lại, anh nhìn xung quanh căn phòng mọi thứ đều giống như lúc anh rời đi.

Thần Phong chợt nhận ra một điều rằng Chung Hân là người rất chấp nhất, một khi cô đã nhận định về điều gì thì sẽ không bao giờ thay đổi.

Bàn tay to lớn lướt nhẹ nhàng trên đồ vật trong căn phòng, trong lòng cảm thấy áy náy vô cùng, từ lúc cô gã cho anh, ngoài những tổn thương anh gây ra cho cô thì người làm chồng như anh chẳng cho cô được gì.

Đột nhiên con người đen nhánh của Thần Phong chợt hiện lên một tầng mây u ám, khi anh nhìn thấy chiếc nhẫn cưới trên bàn.

Bàn tay to lớn vươn tới sờ vào chiếc nhẫn, hô hấp của anh trở nên nặng nề anh đau lòng cầm lên chiếc nhẫn.

Trái tim của Thần Phong thất lại khi anh nhìn thấy chữ được khắc

bên trong chiếc nhẫn cưới.

-(Hân love Phong)

Anh không ngờ tình cảm của Chung Hân dành cho anh lại sâu đậm đến như vậy, tại sao anh lại cố chấp không chịu thừa nhận tình cảm của mình.

Thần Phong biết lần này Chung Hân thật sự rất đau lòng, chắc cô thất vọng về anh nhiều lắm.

Một năm rưỡi nay dù Chung Hân có chịu bao nhiêu tổn thương do anh gây ra, Chung Hân cũng chưa từng tháo xuống chiếc nhẫn cưới trên tay mình.

Chẳng lẽ cô ấy.....

Không...không thể nào.....

Nghĩ đến đây Thần Phong bất giác lắc đầu gạt bỏ suy nghĩ kinh hoàng đó, bàn tay bất giác siết chặt chiếc nhẫn cưới trong tay.

Đột nhiên Bác Phúc từ ngoài cửa chạy vội vã vào, khom người trước mặt Thần Phong báo cáo.

- Thiếu gia, không tìm thấy Thiếu phu nhân đâu cả.

Bác Phúc lo lắng nhìn Thần Phong nói, ông đã cho người tìm khắp nơi nhưng vẫn không tìm thấy Chung Hân đâu.

Thần Phong nghe xong lời của Bác Phúc, anh như điên lên.

- Đúng là một lũ vô dụng.

Lần đầu tiên Thần Phong có ngữ điệu hung hăng như vậy trước mặt Bác Phúc, anh không kiềm chế được nộ khí trong lòng mình, nóng giận quơ tay một cái đồ đạc trên bàn trang điểm vì hành động của anh rơi xuống mặt đất tạo ra âm thanh chói tai.

Ánh mắt thâm thúy của Thần Phong nhìn thẳng vào chiếc nhẫn trên tay nói với giọng căm phẫn.

- Hân Nhi, cả đời này em chỉ được thuộc về Thần Phong anh.

Dù em có trốn đến chân trời góc bể, anh cũng sẽ tìm được em.

Thần Phong trên người mang theo nộ khí bức bội rời khỏi Thần Viên.

Ngồi trên chiếc xe BMW màu đen, Thần Phong không suy nghĩ phóng xe điên cuồng trên đường phố, không hề tuân theo luật giao thông.

Bàn tay vì kiềm chế sự phẫn nộ trong lòng siết chặt tay lái, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào con đường phía trước.

"Kéttttttttt....."

Tiếng phanh xe vang lên khiến đám thuộc hạ đang cản trở cạnh chùng trước cửa sòng bạc ACE mất hồn.

Vừa nhìn thấy xe của Lão Đại tên thuộc hạ liền chạy nhanh tới mở cửa xe cho Thần Phong.

Thần Phong hung hăng bước xuống xe, anh bức bội khi nhìn thấy tên thuộc hạ đứng trước mặt cản đường.

Thần Phong bất ngờ nâng tay xô hẳn sang một bên, khiến thân thể cường tráng của hắn ngã về phía sau.

Thần Phong không quan tâm đến bọn thuộc hạ, đi xăm xăm vào trong.

Vừa bước vào cửa phòng giám đốc, Thần Phong liền ngồi xuống cái ghế sofa đặt ngay chính giữa phòng.

- *Lão đại!*

Lăng Triều nghe thuộc hạ báo cáo Lão Đại đã tới, liền đến gặp mặt của Thần Phong ngay.

- *Điều tra được gì?*

Thần Phong không nhìn Lăng Triều khi nói ra những lời này, ánh mắt thâm thúy vẫn nhìn vào chiếc nhẫn cưới anh đang nắm chặt trong lòng bàn tay.

- *Lão Đại, thuộc hạ đã cho người điều tra thật kĩ.*

Chị dâu, Chung Hân chính là Lãnh Thiên Hân Tiểu thư năm xưa.

Nghe Lăng Triều nói vậy, đột nhiên bàn tay đang siết chặt chiếc nhẫn không còn sức lực buông lỏng ra, khiến chiếc nhẫn trên tay bất giác rơi xuống mặt đất tạo ra âm thanh.

"*Ting.....*"

Tiếng chiếc nhẫn va chạm xuống mặt đất, như ngàn mũi kim đâm thẳng vào trái tim đau đớn của anh.

Chương 71: Thần phong tan nát cõi lòng

Trong lòng Lăng Triều không thể nào tin nổi, không ngờ người Lão Đại đã tìm kiếm bấy lâu nay, cứ ngỡ là xa tận chân trời nhưng thật ra lại gần trong gang tấc.

- *Đúng vậy, Chung Hân chính là Lãnh Thiên Hân.*

Lăng Triều không nhìn Hứa Thừa Anh, ánh mắt khó tin nhìn Thần Phong nói.

Thần Phong không nói lời nào, anh vẫn ngồi yên đó ngón tay thon dài bất giác gõ nhẹ nhàng trên mặt bàn.

- *Vậy có nghĩa là tên lão hồ ly đó, đã biết thân phận thật sự của Hân Nhi.*

Đột nhiên giọng nói lạnh như băng của Thần Phong vang lên, khiến Hứa Thừa Anh lo lắng trong lòng.

- *Đúng vậy, người sai khiến đám người ám toán Lão Đại và chị dâu lần trước chính là ông ta.*

Nhưng theo thuộc hạ biết còn có một thế lực lớn làm hậu thuẫn, nên ông ta mới dám lộ hành đến như vậy?

Lăng Triều thành thật báo cáo, nghe Lăng Triều nói vậy Hứa Thừa Anh liền lên tiếng.

- Thế lực lớn?

Ở Trung Quốc này ngoài Hội Thần Hoa của chúng ta ra, còn có thế lực nào được gọi là thế lực lớn nữa?

Hứa Thừa Anh buột miệng nói, nhưng vừa nói xong Hứa Thừa Anh liền nhớ ra.

- Không!

Còn có bang Ngạo Long của Ngạo Thiên.

- Ngạo Thiên!

Thần Phong chậm rãi lập lại cái tên Ngạo Thiên trong miệng, từ trước đến giờ bang Ngạo Long và Hội Thần Hoa của anh chưa từng có xung đột, nước sông không phạm nước giếng, nhưng nếu để anh biết Ngạo Thiên đứng phía sau giúp đỡ lão già kia làm hại đến Chung Hân, anh nhất định sẽ khiến bang Ngạo Long không có ngày yên ổn.

Thần Phong khom người nhặt lên chiếc nhẫn cưới dưới mặt đất, anh nhìn Lăng Triều buông ra mệnh lệnh.

- Cho người tìm cho bằng được Hân Nhi ngay!

- Lão Đại, không phải Chị dâu đang ở Thần Viên sao?

Hứa Thừa Anh khó hiểu nhìn Thần Phong hỏi, theo anh được biết từ lúc Chung Hân gả cho Thần Phong cô chưa từng rời khỏi biệt thự Thần Viên.

- Nếu Hân Nhi còn ở Thần Viên, cần gì các cậu phải đi tìm?

Thần Phong nói với ngữ điệu vô cùng phẫn nộ, hiện tại trong lòng anh hoang mang vô cùng.

Nhìn thấy sắc mặt ma quỷ của Thần Phong, Lăng Triều và Hứa Thừa Anh không dám hỏi thêm điều gì.

- *Dạ thuộc hạ đi ngay.*

Hai người nói xong vội vã đi ra ngoài, trước khi đi Lăng Triều ra lệnh cho bọn thuộc hạ không được quấy rầy Thần Phong.

Một mình ngồi trong căn phòng yên tĩnh hết mấy canh giờ, trong đầu Thần Phong như đoạn phim chiếu đi chiếu lại chuyện giữa Chung Hân và anh.

Từ cái ngày anh nhìn thấy cô trên TV, rồi đến lần đầu tiên hai người gặp mặt, cho đến ngày anh cưới cô.

- *Thì ra em chính là Hân Nhi của anh.*

Lần đầu tiên hai người gặp nhau tại biệt thự, ánh mắt Chung Hân nhìn anh rất lạ lẫm nhưng vì lúc đó trong lòng anh có thành kiến với cô, nên cứ nghĩ ánh nhìn đó là ánh nhìn lăng lơ muốn cám dỗ anh.

- *Thần Phong, sao mà lại ngu đến như vậy?*

Uổng cho mà luôn tự hào rằng tầm quan sát của mà là nhạy bén nhất, vậy mà em ấy ở trước mặt mà, mà cũng không nhận ra.

Thần Phong tức giận dùng tay nắm mạnh xuống mặt bàn, khiến đồ vật trên bàn vì sức lực của Thần Phong văng lên rồi rơi xuống trở lại vị trí của nó.

Suy nghĩ đến những tổn thương mình đã gây ra cho cô, lòng Thần Phong quặn đau.

Anh ngồi dựa thân hình vạm vỡ của mình vào ghế sofa nhắm mắt lại nuốt xuống cơn đau trong lòng, Thần Phong hít vào một hơi thật sâu cố ổn định lại tâm tình của mình.

Đột nhiên anh mở gập mắt sắc bén ra khom tới, cầm lấy điện thoại di động trên bàn lên bấm một dãy số.

"*reng... reng... reng...* "

-*Alo.*

Giọng nói uy nghiêm của Thần Văn vang lên từ trong điện thoại.

- *Ba, có phải Chung Hân chính là Lãnh Thiên Hân không?*

Nghe Thần Phong nói vậy, Thần Văn vui mừng trong lòng, ông cất giọng hân hoan.

- *Hân Nhi đã cho con biết?*

Thần Phong nghe ba nói vậy, máu trong người xông lên đến tận đỉnh đầu.

-*Sao ba không nói cho con biết?*

Ba cũng biết con đã cho người tìm em ấy nhiều năm nay.

Thần Phong cố dần xuống cơn thịnh nộ trong lòng mình, nói chuyện với ông một cách tử tế.

- Phong, con đừng trách Hân Nhi.

Con bé muốn người con yêu chính là Chung Hân của hiện tại, chứ không phải Lãnh Thiên Hân trong giấc mộng đẹp trước đây của con.

Con bé đã không còn là Tiểu thư của tập đoàn Lãnh Thị, nên không muốn dùng thân phận Lãnh Thiên Hân để làm khó con.

Nghe những gì Thần Phong nói, ông biết chắc Chung Hân chưa nói cho Thần Phong biết.

Theo ông nghĩ Thần Phong tự cho người điều tra, nếu ông đoán không lầm thì Thần Phong đã có tình cảm với Chung Hân, vì ông biết quá rõ tính tình của đứa con trai này, nếu Thần Phong không quan tâm thì dù người đó có đứng ở ngay trước mặt Thần Phong cũng không thêm bận tâm để tìm hiểu.

Trái tim của Thần Phong như bị ai đó giẫm nát, anh không thể kiềm chế bản thân của mình vung tay ném mạnh cái điện thoại trong tay vào bức tường màu trắng trước mặt.

"Rầm....."

Tiếng động mạnh vang lên từ trong phòng khiến đám thuộc hạ đứng ngoài cửa giật nảy mình, nhưng không ai dại dột dám bước vào quấy rầy chủ nhân.

Chỉ sợ mình sẽ vô tình biến thành cái bao cát, để chủ nhân trút giận.

Tiếp theo sau tiếng vỡ nát của điện thoại là hàng loạt tiếng động mạnh. Thần Phong khom người tới cầm được thứ gì trên bàn thì sẽ hung hăng quăng thứ đó xuống mặt đất để trút hết nỗi đau trong lòng mình.

Nhưng càng ném lòng của Thần Phong càng đau, anh tự giận bản thân của mình.

Sau khi ném hết đồ đạc trên bàn, Thần Phong vẫn chưa dập tắt được cơn phẫn nộ trong lòng.

Anh đứng lên vội vàng bước ra khỏi căn phòng lạnh lẽo, vừa đi Thần Phong vừa đeo chiếc nhẫn cưới của Chung Hân vào ngón tay út của mình.

Anh đi ngang qua mấy tên thuộc hạ, xem họ như không khí đi thẳng ra ngoài.

Hai tên thuộc hạ vội vàng chạy theo sau, vừa đuổi kịp Thần Phong đột nhiên anh quay người lại nhìn họ bằng ánh mắt phát ra tia lửa.

- Cấm theo!

Hai tên thuộc hạ bị sát khí tỏa ra từ trên người của Thần Phong làm kinh hãi, không dám bước thêm bước nào đành nhìn theo bóng lưng của chủ nhân, ngồi vào chiếc xe thể thao đắt tiền phóng đi thật nhanh.

Tên thuộc hạ lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Lăng Triều.

- Nhị gia, chủ nhân đã lên xe phóng đi một mình, không cho bất kỳ ai theo bên cạnh.

Thuộc hạ chỉ sợ chủ nhân sẽ gặp nguy hiểm.

Lăng Triều nghe tên thuộc hạ báo cáo, trong lòng lo lắng.

- *Cho người theo sát chủ nhân ngay!*

Lăng Triều nóng giận quát lên, đúng là một lũ vô dụng.

Lăng Triều nói xong liền cúp máy, anh cầm điện thoại bấm vào ứng dụng theo dõi, để xem Thần Phong đang ở đâu.

Ngồi trên xe Thần Phong phóng như gió trên con đường vắng vẻ, chân ấn mạnh vào cần ga đến không thể nào ấn mạnh hơn.

Chiếc xe như con báo lao về phía trước, Thần Phong đang lái xe ánh mắt sắc bén không ngừng quan sát hai bên ven đường. Trong lòng hy vọng sẽ tìm thấy bóng dáng mảnh mai của Chung Hân.

"*Kéttttttt.....*"

Đột nhiên Thần Phong phanh gấp, chiếc xe hiên ngang đậu trên đường, anh không quan tâm đến những tiếng còi xe đang liên tục vang lên từ những chiếc xe phía sau bị anh chặn đường.

Thần Phong lao nhanh về phía cô gái đang đi thành thoi phía trước.

Bàn tay to lớn chụp lấy cánh tay cô gái ngăn bước chân của cô lại.

- *Hân Nhi.....*

Cô gái bị hành động của Thần Phong làm kinh hãi, bất chợt quay đầu lại nhìn anh.

Nhìn thấy gương mặt xa lạ khiến Thần Phong tan nát cõi lòng, Thần Phong u sầu buông lỏng bàn tay đang nắm chặt cánh tay cô gái ra.

- *Tôi nhìn nhầm người.*

Thần Phong cất giọng trầm trầm, anh xoay người bước đi thất thần về lại chiếc xe.

Bóng dáng cô độc ủ rũ của Thần Phong khiến cô gái sửng sờ, chắc có lẽ người đàn ông này đang tìm người phụ nữ quan trọng nhất trong lòng anh.

-Bíp.....bíp.....

Thần Phong bỏ ngoài tai tiếng còi xe vang vọng, anh từ từ ngồi vào trong xe không hề gấp gáp, như chuyện chặn đường một đoàn xe phía sau chẳng là gì cả.

Anh tiếp tục lái xe loanh quanh thành phố.

Lúc này cảm giác hối hận, đau lòng, thương xót, áy náy dồn hết lên đầu anh, khiến Thần Phong đau đến chỉ muốn chết đi cho xong.

- Cái gì là đê tiện, cái gì là dâm dăng? Tại sao anh có thể nói ra những lời này với em.

Hân Nhi, anh xin lỗi..... Anh thật xin lỗi em.....

Thần Phong cảm hận bản thân của mình, anh phóng xe vòng vòng không mục đích chỉ mong sao có thể tìm thấy Chung Hân.

Trong lúc này đột nhiên Thần Phong nhớ đến lời nói của cô.

- Chỉ cần anh chịu ký tên vào tờ giấy ly hôn này, anh sẽ được toại nguyện tôi sẽ vĩnh viễn biến mất trước mặt anh.

Chúng ta đừng ai nấy đi!

Vĩnh viễn biến mất trước mặt anh, không Hân Nhi em không được rời khỏi anh.

Anh đã hiểu.... Anh đã hiểu vì sao trái tim của mình đập loạn nhịp khi đối diện với em.

Em cho anh cơ hội để bù đắp lại, những tổn thương anh đã gây ra cho em.

Em đừng bỏ mặc anh, đừng rời khỏi anh nữa..... Hân Nhi.

Trong lúc tinh thần của Thần Phong sa sút nhất đầu óc quản trí, đột nhiên ánh sáng màu trắng chói mắt rọi thẳng vào mặt anh.

Khi Thần Phong bình tĩnh lại anh mới nhìn thấy một chiếc xe tải thật lớn đang lao thẳng về phía mình với tốc độ kinh hoàng.

Thần Phong nhanh chóng đánh tay lái sang một bên, chân ấn mạnh vào phanh xe.

" *Kéttttt.....*"

Chương 72: Thần phong trong tình trạng nguy kịch

Thần Phong đã thành công tránh được chiếc xe tải, nhưng vì trong tình cảnh nguy kịch nên Thần Phong không thể khống chế được, chiếc xe đâm thẳng vào cột đèn đường.

"Đùng....."

Trước mắt Thần Phong lúc này chỉ là một mảnh mơ hồ, đầu anh bị va chạm mạnh vào tay lái tét một đường chảy rất nhiều máu.

Tuy lúc này đầu óc của Thần Phong không còn tỉnh táo, anh dùng chút ít ý thức còn lại của mình cố gắng mở to mắt, cho dù Thần Phong không nhìn thấy được rõ ràng cảnh trước mắt nhưng anh vẫn không bỏ cuộc.

Anh vươn tay từ từ mở sợi dây an toàn đang giữ chặt người anh vào ghế.

Sau khi thành công tháo được dây an toàn, bàn tay to lớn sờ soạng khắp nơi trên cánh cửa tìm tay cầm mở cửa xe, lòm khòm vung người ra khỏi chiếc xe.

T toàn thân Thần Phong lúc này đều là thương tích, anh cố gắng bước từng bước loạng choạng về phía trước càng xa chiếc xe càng tốt, vì Thần Phong biết chiếc xe bị rò rỉ xăng, có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Thần Phong vừa thành công bước tới phạm vi an toàn, thân thể cao lớn không còn sức lực ngã quy xuống mặt đất.

"Bùm....."

Trong lúc này đột nhiên tiếng nổ long trời lở đất vang lên, chiếc xe thể thao đắt tiền của Thần Phong giờ chỉ còn lại một đống lửa màu cam loe loét, đang bùng bùng cháy tạo thành làn khói đen dày đặc.

Tên tài xế chiếc xe tải vừa an toàn dừng xe lại, liền mở cửa xe chạy nhanh đến, xem Thần Phong có sao không.

Hắn nhìn thấy Thần Phong bất tỉnh nhân sự nằm dưới mặt đất, toàn thân máu me đầm đìa trong lòng hoảng hốt, lập tức lấy điện thoại di động trong túi áo ra gọi cho xe cấp cứu.

"Reng.....reng...reng...."

Trong lúc tên tài xế sợ hãi chờ máy, không biết từ đâu xuất hiện bốn chiếc xe BMW màu đen hiên ngang dừng lại trước mặt hắn.

- *Alo.....*

Đường dây vừa được kết nối, một bàn tay mạnh mẽ đã hung hăng đoạt lấy điện thoại di động của hắn quăng sang một bên.

Lúc này tên tài xế mới nhìn kĩ người đàn ông với nét mặt hình sự đang nhìn chăm chăm vào mình.

Lăng Triều nhìn tên tài xế với ánh mắt muốn giết người, vào giờ phút này anh chỉ muốn phanh thây của hắn ra.

Tên tài xế hoảng sợ lui mình về phía sau, hắn cất giọng run run.

- *Tôi.....tôi... Không cố ý.....*

Là do cậu ta từ đâu xong ra.....

Hứa Thừa Anh chạy nhanh tới quỳ xuống bên cạnh kiểm tra thương tích của Thần Phong.

- Chủ nhân.....chủ nhân....

Nhìn thấy Thần Phong trong trạng thái hôn mê bất tỉnh, Hứa Thừa Anh liền nhìn Lăng Triều nói với giọng đầy lo lắng.

- Lăng Triều chủ nhân bị thương rất nghiêm trọng, mau đưa chủ nhân đi ngay.

Lăng Triều định bước tới đấm vào mặt tên tài xế vài cái cho chừa cái tội lái xe cầu thả, nhưng khi nghe Hứa Thừa Anh nói tình trạng của Thần Phong.

Lăng Triều liền xoay người lại cùng Hứa Thừa Anh dìu Thần Phong lên xe phóng đi thật nhanh, còn mấy tên thuộc hạ ở lại thanh lý hiện trường.

Việc Thần Phong bị thương nặng tuyệt đối bảo mật, không thể tiết lộ ra ngoài tránh cho kẻ thù thừa nước đục thả câu đối phó với Thần Phong và Hội Thần Hoa.

Tên tài xế bị đám thuộc hạ của Thần Phong hăm dọa không được đem chuyện hôm nói ra ngoài, bằng không hắn và người nhà của hắn sẽ chết một cách vô cùng thâm hiểm.

Ngồi trên xe do Lăng Triều lái, Hứa Thừa Anh nhanh chóng gọi điện thoại cho Cao Trí.

Không đợi người đầu dây bên kia lên tiếng, Hứa Thừa Anh liền nói ra một tràn.

- Đến Hội Thần Hoa ngay, chủ nhân bị thương nặng đầu va chạm mạnh, cánh tay trái và chân bị trọng thương.

Hứa Thừa Anh vừa nói xong liền cúp máy, anh giận dữ ném cái điện thoại di động xuống ghế bên cạnh.

- CMN!

Sao lại thành ra như thế này.

Vừa đến tổng bộ Hội Thần Hoa một đám thuộc hạ nhanh chóng khiêng Thần Phong vào trong, đưa anh thẳng lên tầng cao nhất dành riêng cho chủ nhân.

Cánh cửa phòng vừa được mở ra đứng chờ sẵn chính là Cao Trí, nét mặt vô cùng căng thẳng.

Nhìn thấy Thần Phong trên người toàn là máu, tuy anh mặc âu phục màu đen nhưng vẫn có thể nhìn thấy máu nhuộm cả bộ âu phục.

Trong lòng Cao Trí hiện lên cảm giác bất an, anh biết lần này thương tích của Thần Phong rất nghiêm trọng.

- Mau đặt cậu ấy lên giường.

Cao Trí quỳnh quán lên tiếng, lúc này xung quanh anh chính là một đội ngũ bác sĩ, đang vội vàng mang vào những thiết bị y tế tối tân nhất.

Vì trường hợp lần này khá đặc biệt không thể để việc Thần Phong bị

thương lộ ra ngoài, nên không đưa Thần Phong đến bệnh viện Thân Ái chữa trị.

Sau khi Cao Trí kiểm tra Thần Phong, anh lo lắng nhìn Hứa Thừa Anh.

- *Thừa Anh, cậu liên lạc ngay với Tàn Gia Uy ngay.*

Tôi nghe nói Tàn Gia Uy có giao tình rất tốt với bác sĩ Du Tấn, hiện tại tình trạng của Thần Phong vô cùng nguy kịch, không chỉ tay và chân bị gãy xương, ngay cả đầu cũng xuất hiện tình trạng xuất huyết vì sự va chạm mạnh, máu bầm đè lên dây thần kinh não.

Trên thế gian này chỉ có một mình bác sĩ Du Tấn, mới có khả năng cứu Thần Phong.

Nghe Cao Trí nói vậy Hứa Thừa Anh và Lăng Triều cảm giác hoang mang, tuy họ không biết nhiều về y học nhưng cũng biết lần này chủ nhân bị thương rất nặng.

Hứa Thừa Anh đứng chết trân, nhìn Thần Phong lúc này đang nằm bất tỉnh trên giường.

Nhìn thấy Hứa Thừa Anh đứng ngây người, Lăng Triều liền gấp gấp lay lay cánh tay của Hứa Thừa Anh lên tiếng.

- *Thừa Anh!*

Còn không mau liên lạc với Tàn Lão Đại.

Nghe Lăng Triều nói vậy Hứa Thừa Anh vội vàng mò trong túi quần tây của mình, tìm cái điện thoại di động, tìm mãi cũng không thấy anh mới chợt nhớ ra vừa rồi vì nóng giận nên đã quăng cái điện thoại di

động trong xe.

Hứa Thừa Anh liền bước nhanh tới bàn làm việc bên cạnh, cầm lấy cái điện thoại bàn lên, bàn tay run run bấm từng con số một.

"Reng.....Reng....."

- Alo....

Giọng nói trầm trầm của người đàn ông vang lên từ trong điện thoại.

- Nhật Trung, tôi có chuyện gấp cần gặp Tần Lão Đại ngay.

Nhật Trung nghe giọng nói lo lắng của Hứa Thừa Anh, liền biết chắc là chuyện rất quan trọng.

- Được, đợi tôi một chút.

Nhật Trung liền chuyển máy cho Tần Gia Uy nghe, anh biết Thần Phong là bạn tốt của Tần Gia Uy.

- Thừa Anh, có chuyện gì?

Giọng nói lạnh như băng của Tần Gia Uy vang lên khiến Hứa Thừa Anh cảm giác áp lực vô cùng, lúc nào đối diện với Tần Gia Uy trong lòng Hứa Thừa Anh đều cảm giác thấp thỏm, nhưng hôm nay vì tính mạng của Thần Phong nên Hứa Thừa Anh không do dự.

- Tần Lão Đại, ngài có thể nhờ bác sĩ Du Tấn sang Trung Quốc ngay không?

Lão Đại gặp tai nạn hiện tại trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, nếu không có sự giúp đỡ của bác sĩ Du chắc chắn Lão Đại

không thể nào qua khỏi được ngày hôm nay.

Hứa Thừa Anh nhanh chóng nói ra mục đích của mình.

- Phong... Cậu ấy ra sao rồi?

Tần Gia Uy lo lắng hỏi.

- Lão Đại đang hôn mê, đầu bị va chạm mạnh máu bầm đè lên dây thần kinh não bộ.

Hứa Thừa Anh liền nói cho Tần Gia Uy biết tình trạng hiện giờ của Thần Phong.

- Được, trong vòng 3 tiếng tôi và bác sĩ Du sẽ có mặt tại Trung Quốc.

Tần Gia Uy lạnh giọng nói, anh cũng muốn đến xem tình hình của Thần Phong.

- Tần Lão Đại, việc Lão Đại bị thương không thể để người ngoài biết được.

Nên chúng tôi không muốn kinh động đến Tần Lão Đại, mong ngài hiểu được nỗi khổ của chúng tôi.

Hứa Thừa Anh liền ngăn Tần Gia Uy lại, nếu Tần Gia Uy cùng với Du Tấn đến Trung Quốc vậy Ngạo Thiên sẽ sinh ra nghi ngờ.

Tần Gia Uy ngẫm nghĩ một chút, giọng nói trầm trầm cất lên.

- Vậy cũng được, có tiến triển gì phải báo cáo với tôi ngay.

Hứa Thừa Anh nghe Tần Gia Uy nói vậy liền thở phào nhẹ nhõm,

nếu Tần Gia Uy kiên quyết muốn đến Trung Quốc dù trời có sục xuống cũng cản không nổi.

- *Dạ, thuộc hạ đã biết.*

Sau khi cúp điện thoại, Tần Gia Uy lập tức liên lạc với Du Tấn.

Quả nhiên hiệu suất làm việc của Tần Gia Uy rất nhanh.

Chỉ trong vòng mấy phút ngắn ngủi thuộc hạ của Tần Gia Uy đã hộ tống Du Tấn đến sân bay, cả đoàn đường từ nhà riêng của Du Tấn đến sân bay Du Tấn đã dùng skype để giao lưu với

Cao Trí, tìm hiểu thêm về tình trạng hiện giờ của Thần Phong.

Chương 73: Phẫu thuật

Trong lúc Du Tấn đang ngồi trên máy bay đến Thành Phố X, anh nghiêm túc hướng dẫn Cao Trí cách để duy trì mạng sống của Thần Phong chờ anh tới.

Lúc này việc Cao Trí có thể làm chính là nghe theo chỉ thị của Du Tấn và chữa trị trước những vết thương ngoài da của Thần Phong.

Trong lúc Lăng Triều đang lo lắng nhìn Thần Phong nằm chặt vật trên giường lớn, đột nhiên Hứa Thừa Anh lên tiếng khiến Lăng Triều cảm thấy bất lực vô cùng.

- *Lăng Triều, cậu tìm được Chị dâu chưa?*

Lăng Triều lắc đầu ủ rũ, anh thờ dãi đáp.

- *Hazzzz....*

Tôi cho người tìm khắp nơi, muốn lật tung cả Thành Phố X này lên cũng không tìm thấy.

Dừng một chút Lăng Triều nói tiếp, cặp mắt sắc bén vẫn chăm chú quan sát Thần Phong.

- *Đám thuộc hạ điều tra được Phi Tú cho đàn em đối phó với Chị dâu, nhưng không biết vì sao thuộc hạ của Phi Tú và Chị dâu như là không khí, biến mất một cách triệt để không thể tìm thấy.*

Nghe Lăng Triều nói vậy trong lòng Hứa Thừa Anh hoang mang vô

cùng, cùng một lúc hai người anh kính trọng nhất đều xảy ra chuyện.

Quả đúng như lời Tàn Gia Uy đã hứa, đúng ba tiếng sau Du Tấn đã có mặt trong phòng của Thần Phong tại tổng bộ của Hội Thần Hoa.

Du Tấn trên người mặc áo bờ - lu trắng quần tây đen, tay cầm một hộp y tế được thuộc hạ của Tàn Gia Uy cẩn thận hộ tống vào.

Nhìn thấy Du Tấn, tất cả mọi người đều kinh ngạc chỉ có Cao Trí là không.

Hứa Thừa Anh và Lăng Triều không ngờ bác sĩ nổi tiếng nhất thế giới lại là một người đàn ông trẻ tuổi với dung mạo lịch lãm đẹp trai, Du Tấn chỉ mới ngoài 30 tuổi nhưng lại có bản lĩnh vượt trội người, anh chính là huyền thoại trong lãnh vực y khoa.

- Huynh trưởng, chào anh.

Nghe Cao Trí gọi Du Tấn bằng huynh trưởng, Hứa Thừa Anh và Lăng Triều khó hiểu nhìn nhau.

Nếu Cao Trí là đàn em của Du Tấn, tại sao vừa rồi không trực tiếp gọi điện thoại cho anh ta, mà phải nhờ Tàn Gia Uy lên tiếng mời Du Tấn tới đây.

- Học đệ, đã lâu không gặp.

Phải, hai người học y cùng một trường đại học bên Pháp, nhưng khi tốt nghiệp mỗi người đều có chí hướng của riêng mình.

Du Tấn bay đi bay lại giữa Mỹ và Thành Phố S để trao dồi kinh nghiệm y khoa, còn Cao Trí thì an phận thủ thường tại Thành Phố X này làm một vị bác sĩ nhàn nhã không tranh đua với đời.

Du Tấn quả thật rất chuyên nghiệp, vừa bước vào phòng cứ ngỡ Du Tấn và Cao Trí đang hàn huyên tâm sự nhưng trên thực tế Du Tấn đang quan sát Thần Phong lúc này chỉ còn lại nửa cái mạng nằm trên giường.

Sau khi Du Tấn nắm chắc tình trạng của Thần Phong, anh lập tức chuẩn bị dụng cụ để tiến hành phẫu thuật lấy máu bầm từ trong đầu của Thần Phong ra.

- Mọi người hãy ra ngoài chờ tôi.

Nghe Du Tấn nói vậy đám thuộc hạ lập tức lui ra ngoài, chỉ còn lại Hứa Thừa Anh và Lăng Triều vẫn đứng yên tại chỗ.

Du Tấn liếc sang hai người cất giọng không hài lòng.

- Hai người cũng ra ngoài!

Hứa Thừa Anh bực bội cau mày, trong lòng nóng như lửa đốt cất giọng hùng hồn.

- Không! chúng tôi sẽ không rời khỏi Lão Đại dù chỉ là nửa bước.

Du Tấn không hài lòng với Thái độ của Hứa Thừa Anh, nhưng thông cảm cho hai người vì xuất phát từ sự trung thành đối với Thần Phong.

- Tôi dám dùng mạng của mình để đảm bảo, Lão Đại của hai người sẽ không sao.

Hai người ra ngoài được rồi chưa?

Du Tấn nhấn mạnh lời cam kết của mình, nói xong liền nhìn xuống Thần Phong tiếp tục chuẩn bị tiến hành phẫu thuật.

Hứa Thừa Anh còn đang hoang mang, nhưng khi chạm phải ánh mắt trấn an của Cao Trí nhìn họ, Hứa Thừa Anh và Lăng Triều đành bất đắc dĩ bước ra ngoài cho dù trong lòng thật sự không muốn.

Hai người đứng trước một bức tường kính trong suốt nhìn thấy toàn bộ sự việc diễn ra trong phòng.

Hứa Thừa Anh trong lòng hồi hộp cặp mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Du Tấn và Cao Trí, ánh mắt chuyển sang kính hãi khi nhìn thấy Du Tấn thản nhiên ấn con dao phẫu thuật sắc bén vào đầu của Thần Phong.

Tuy hai người nhìn thấy cảnh chém giết như ăn cơm bữa, nhưng khi nhìn thấy máu phun ra từ đầu của Thần Phong khi Du Tấn tiến hành phẫu thuật, sắc mặt của hai người tái xanh không còn giọt máu toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Du Tấn được sự trợ giúp của Cao Trí nên phẫu thuật đã hoàn tất trong thời gian phá kỷ lục, vốn dĩ ca phẫu thuật thông thường mất đến bốn tiếng đồng hồ nhưng khi người tiến hành phẫu thuật là Du Tấn còn có bác sĩ giỏi nhất Trung Quốc Cao Trí giúp đỡ, ca phẫu thuật đã rút ngắn lại chỉ còn hai tiếng mà thôi.

Cánh cửa phòng được mở ra, Du Tấn và Cao Trí bước ra ngoài, hai người thuận tay cởi bỏ khẩu trang và găng tay vứt vào sọt rác dưới chân.

Du Tấn nhìn Hứa Thừa Anh và Lăng Triều, lúc này sắc mặt lo đến nhăn nhó.

- *Phẫu thuật rất thành công, chỉ cần tĩnh dưỡng ba tháng sẽ hồi phục lại như xưa.*

Nhưng sẽ không tránh khỏi việc để lại di chứng, chỉ cần dùng thuốc tôi đưa sẽ không sao.

Hứa Thừa Anh và Lăng Triều nghe Du Tấn nói vậy trong lòng vui mừng khó tả, Hứa Thừa Anh vươn tay bắt lấy tay Du Tấn.

- *Cảm ơn bác sĩ Du, chúng tôi đã chuẩn bị phòng để bác sĩ Du nghỉ ngơi.*

Du Tấn cười cười nhìn dáng vẻ vui mừng của hai người, Du Tấn cũng cảm thấy vui theo.

- *Tôi có chuyện quan trọng nên cần phải về Thành Phố S ngay lập tức.*

Tạm biệt.

Sau khi từ chối lòng tốt của Hứa Thừa Anh, Du Tấn nhìn sang Cao Trí.

- *Học đệ, hôm nào rảnh đến Thành Phố S tìm anh, anh sẽ làm hướng dẫn viên đưa em đi tham quan.*

Du Tấn thật lòng nói với Cao Trí, nếu có ngày này anh và Nhã Thanh sẽ tình nguyện làm hướng dẫn viên đưa Cao Trí đi khắp nơi.

- *Được, là do anh nói đó.*

Đến lúc đó đừng trách học đệ này làm phiền đến anh.

Cao Trí cười khách khí nói, từ lúc tốt nghiệp đến bây giờ hai người chưa từng gặp lại, nên dù lúc trước có thân thiết bao nhiêu cũng không thể trong giây lát mà thích nghi được.

Sau khi Du Tấn và Cao Trí nói chuyện xong, Du Tấn liền bước theo đám thuộc hạ của Tần Gia Uy ra sân bay tư nhân của Thần Phong, hôm nay là ngày sinh nhật của Nhã Thanh nên anh phải quay về bên cạnh cô ngay.

Chương 74: Thần phong tỉnh lại

Ngày hôm sau Hứa Thừa Anh đã quyết định chuyển Thần Phong về biệt thự Thần Viên để dưỡng thương.

Hứa Thừa Anh biết khi Thần Phong tỉnh lại nhất định muốn trở về Thần Viên.

Sau khi đưa Thần Phong về biệt thự,

Hứa Thừa Anh đã cho người nghiêm ngặt canh chừng trong và cả ngoài biệt thự một cách cẩn thận.

Bác Phúc không hề kinh ngạc về việc

Thần Phong bị trọng thương, ông là tâm phúc của Thần Phong nên chuyện của Hội Thần Hoa ông cũng biết, có điều không nói ra miệng thôi.

Còn về phần Tiểu Thu và mấy người giúp việc bị một màng bảo vệ hoành tráng này làm cho kinh hãi.

Biệt thự Thần Viên lúc này như một nhà giam sang trọng, mỗi một góc đều có vệ sĩ canh chừng.

Tháng đầu tuy tính mạng của Thần Phong không còn nguy hiểm nhưng anh luôn ở trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, lúc nào Cao Trí cũng trực bên cạnh giường của Thần Phong tránh xảy ra việc rủi ro.

Cho đến tháng thứ hai khi Thần Phong ý thức được chuyện gì đã xảy ra, Cao Trí mới rời khỏi nhưng cách vài hôm sẽ đến xem tiến triển hồi phục của Thần Phong.

Tám giờ tối trong phòng ngủ chính yên tĩnh đến nỗi khiến người ta cảm giác ớn lạnh trong lòng, tiếng động duy nhất chính là tiếng tích tắc từ chiếc đồng hồ treo trên tường.

Cái đèn ngủ trên đầu giường tỏa ra ánh sáng màu cam nhạt chiếu thẳng lên thân hình cao lớn của Thần Phong.

Lúc này Thần Phong mới vừa tỉnh lại, được Hứa Thừa Anh đỡ dậy ngồi dựa tấm lưng vạm vỡ vào đầu giường, tấm chăn màu trắng tùy tiện phủ lên nửa thân dưới của anh.

Thần Phong đau lòng ngã đầu về phía sau, nhắm mắt lại cảm nhận mùi hương quen thuộc của Chung Hân.

Trong căn phòng này chỗ nào cũng lưu lại dấu tích của cô, từ những vật dụng hàng ngày cho đến tấm trải giường đều lưu lại mùi hương đặc trưng của Chung Hân.

Đột nhiên giọng nói âm lãnh của Thần Phong vang lên, khiến Hứa Thừa Anh và Lăng Triều cảm giác vô dụng vô cùng.

- *Thừa Anh, có tìm được Hân Nhi chưa?*

Việc đầu tiên Thần Phong quan tâm chính là tung tích của Chung Hân, cho dù anh không thể xuống giường cũng phải dùng mọi cách để tìm cô cho bằng được.

Hứa Thừa Anh với nét mặt bất lực không biết phải nói gì đành cúi đầu trước mặt anh.

Nhìn thấy Thần Phong sa sầm mặt Lăng Triều liền lên tiếng.

- Chủ nhân, thuộc hạ đã cho người tìm khắp nơi cũng không thấy, chắc Chị dâu đã rời khỏi Trung Quốc.

Trong ánh mắt sắc bén của Thần Phong chợt sệt qua tia lạnh lẽo, anh chau mày cất giọng trầm khàn.

- Các người khiến tôi quá thất vọng, không biết từ lúc nào các người lại trở nên vô dụng đến như vậy?

Có điều tra danh sách hải quan xem có tên Hân Nhi không?

Câu cuối cùng Thần Phong gầm lên trong cơn thịnh nộ, khiến Hứa Thừa Anh và Lăng Triều cảm giác thấp thòm trong lòng.

Hứa Thừa Anh cúi đầu nhẹ giọng lên tiếng.

- Thuộc hạ đã cho người điều tra, nhưng không có tên Chung Hân hay Lãnh Thiên Hân trong danh sách hải quan.

Khi nói ra những lời này Hứa Thừa Anh cũng cảm thấy khó tin, một người sống sờ sờ không thể đột nhiên như không khí biến mất không tung tích.

Nghe Hứa Thừa Anh nói vậy trong lòng Thần Phong cảm giác bất an, anh nghĩ trong chuyện này chắc chắn có người cố tình che giấu tung tích của Chung Hân.

Ngắm nghĩ một chút Thần Phong chợt khom người tới cầm lấy điện thoại di động trên bàn bên cạnh, hành động mạnh bạo này của anh đã động đến vết thương trên người khiến Thần Phong đau đến toát

mồ hôi trán.

Thần Phong không quan tâm đến cơn đau trên người, lập tức bấm vào một dãy số quen thuộc trên điện thoại.

- *Phong, cậu đã ổn.*

Giọng nói lạnh lùng của Tần Gia Uy vang lên, khiến tâm trạng của Thần Phong càng thêm buồn bực.

Đúng như những lời Tần Gia Uy đã nói trước đây, bây giờ anh thật sự rất hối hận vì mình đã không trân trọng Chung Hân.

- *Gia Uy, cậu hãy giúp tôi một chuyện....*

Thần Phong nói đến đây đột nhiên dừng lại, lúc này Tần Gia Uy đang bật loa ngoài nói chuyện với Thần Phong vì Đường Vịnh Hi đang ngồi trên đùi của Tần Gia Uy trong thư phòng.

- *Phong cậu cần gì cứ nói.*

Tần Gia Uy vừa nói vừa khom tới yêu thương đặt lên má của Đường Vịnh Hi một nụ hôn nhẹ.

- *Tôi.....tôi muốn nhờ cậu tìm một người.*

Giọng nói trầm khàn mang theo sự khó xử của Thần Phong vang lên, anh thật sự không muốn Tần Gia Uy cảm thấy đắc ý vì lời nói của mình trước đây đã trở thành sự thật.

Thật ra thì trước khi Thần Phong gọi cho Tần Gia Uy, anh đã biết về chuyện Chung Hân cuối cùng cũng chịu không nổi mà rời khỏi Thần Phong.

Anh biết sớm muộn gì Thần Phong cũng sẽ điện thoại nhờ anh, vì trên thế gian này ngoài hai vợ chồng Lô Lạc Thiên ra, hacker giỏi nhất chính là vợ yêu của anh Peace.

- *Cậu muốn tôi giúp cậu tìm vợ?*

Tần Gia Uy hỏi cho có hình thức chứ trong lòng anh đã biết câu trả lời.

Đường Vịnh Hi nghe anh nói vậy ánh mắt thích thú nhìn Tần Gia Uy, cô đã nghe qua về chuyện Thần Phong và cô vợ trên danh nghĩa của anh.

Điều khiến Đường Vịnh Hi hứng thú chính là tại sao, sau thời gian một năm Thần Phong mới động lòng.

- *Phải.*

Giọng nói mang theo nhiều nỗi xót xa của Thần Phong vang lên, khiến ánh mắt lạnh lùng của Tần Gia Uy phát sáng.

Một chữ ngắn gọn đã nói lên tất cả, Tần Gia Uy mỉm cười rất cuộc người bạn thân này của anh cũng đã suy nghĩ thông suốt, biết được người nào là quan trọng nhất trong lòng mình.

- *Được, sau khi điều tra xong tôi sẽ cho cậu hay.*

Tần Gia Uy nói xong liền cúp máy, bàn tay to lớn choàng qua eo của Đường Vịnh Hi kéo cô sát vào lòng.

Đường Vịnh Hi kinh ngạc trong lòng, bàn tay mềm mại vươn lên vuốt ve khoe môi anh.

- *Gia Uy, xem ra người bạn này đối với anh rất quan trọng.*

Đường Vịnh Hi cười tươi nhìn anh dịu dàng nói, từ trước tới giờ ngoài chuyện của cô và Gia Nghiêm ra Tần Gia Uy chưa từng vì ai mà nở một nụ cười, nhưng hôm nay anh đã vì Thần Phong mà cười vui vẻ.

Chương 75: Tần Gia Uy Và Đường Vịnh Hi

Đường Vịnh Hi vươn tay, ngón tay thon dài lướt nhẹ lên viền môi hấp dẫn của Tần Gia Uy, lưu luyến nụ cười trên khoé môi anh.

Đột nhiên Tần Gia Uy hé môi cắn nhẹ ngón tay cô, bàn tay cường tráng đặt lên cái bụng tròn trịa của Đường Vịnh Hi.

Tuy Đường Vịnh Hi đang mang thai được bảy tháng, nhưng vẻ đẹp của cô không hề suy giảm, ngược lại vì mang thai nên thân hình có phần tròn trịa dễ thương hơn.

- Cậu ấy đã giúp anh một lần, xem như lần này anh trả lại món nợ ân tình cho cậu ấy.

Vịnh Hi hãy giúp Thần Phong tìm ra Chung Hân.

Tần Gia Uy tin chắc với thế lực một tay che trời của Thần Phong tại Thành Phố X, muốn tìm một người chỉ là chuyện của một cái búng tay.

Nhưng nếu Thần Phong cũng phải bó tay, anh tin chắc có một thế lực ngầm nào đó cố tình che giấu tung tích của Chung Hân.

Ánh mắt sắc bén của Đường Vịnh Hi quan sát anh, cô chột rút tay về cát giọng dịu dàng.

- Được, nể tình cậu ấy đã dùng mạng của mình để bảo vệ cho ba em, em sẽ giúp cậu ấy lần này.

Xem như chẳng ai nợ ai.

Đường Vịnh Hi không thích việc Tần Gia Uy phải thiếu ai bất cứ điều gì, dù chỉ là một lời hứa cũng không được.

Đường Vịnh Hi nói xong liền đứng lên, thân hình quyến rũ với cái bụng to di chuyển nhẹ nhàng đến cái bàn làm việc đặt bên cạnh cửa sổ sát mặt đất, cô thản nhiên cầm lên cái máy tính bàn.

Trên tay cầm máy tính cô quay trở lại ngồi bên cạnh Tần Gia Uy bật máy vi tính lên, bàn tay lưu loát nhập vào mặt mã.

- Vịnh Hi, em sẽ dùng cách gì để tìm ra Chung Hân, anh nghĩ Thần Phong đã cho người tìm khắp nơi, kể cả cục hải quan cũng không tìm thấy.

Tần Gia Uy ngồi ung dung dựa lưng vào ghế, ánh mắt thích thú nhìn vợ của mình.

Đường Vịnh Hi nhìn anh mỉm cười thần bí, đáy mắt màu đen huyền hiện lên tia sáng.

Cô thừa biết về điều này, cô biết nếu Thần Phong chưa dùng hết năng lực của mình để tìm Chung Hân, với tính tình kiêu ngạo của Thần Phong cậu ấy sẽ không tìm đến Tần Gia Uy nhờ vả.

Nhưng cô vẫn tin rằng mình sẽ tìm thấy Chung Hân, trên thế gian này không có chuyện gì có thể làm khó được Đường Vịnh Hi cô.

Đường Vịnh Hi chỉnh lại tư thế ngồi của mình cho bảo bối cảm thấy dễ chịu hơn, cô bắt đầu xâm nhập vào máy chủ của mình lúc này đang để ở tổ chức thần bí Shadow tại Mỹ.

Sau khi Đường Vịnh Hi thành công đăng nhập vào máy chủ, cô chuyển tầm mắt sắc bén của mình lên người của Tần Gia Uy, cong môi cười ngọt ngào.

- *Em sẽ dùng cách tối tân nhất để tìm cô ấy.*

Đường Vịnh Hi nói xong ngón tay trở ấn vài cái vào con chuột trên bàn phím, để tìm bức ảnh của Chung Hân trên mạng.

Sau khi tìm thấy một bức ảnh hoàn chỉnh của Chung Hân, Đường Vịnh Hi

đem tấm ảnh đó nhập vào chương trình phân tích gương mặt do đích thân cô thiết kế ra.

Tần Gia Uy ngồi bên cạnh nhìn vào dáng vẻ chuyên tâm làm việc của Đường Vịnh Hi, môi anh bất giác cong lên thành một nụ cười hấp dẫn, lúc cô tập trung làm việc cũng là lúc cô nhìn mê người quyến rũ hơn bất cứ lúc nào hết.

Sau khi chương trình phân tích xong đường nét trên gương mặt của Chung Hân, Đường Vịnh Hi liền hack vào mạng lưới thông tin của chính phủ Trung Quốc.

Đường Vịnh Hi chỉ trong tích tắc đã thành công khống chế được toàn bộ mạng lưới của chính phủ, cô đem hình ảnh và thông tin do chương trình vừa mới phân tích ra nhập vào chương trình điều khiển máy camera giám sát, còn được gọi là con mắt của toàn Trung Quốc.

Mỗi một con đường góc cạnh của toàn Trung Quốc đều được lắp ráp máy camera để tiện cho cảnh sát giám sát những hoạt động phi pháp trong xã hội.

Công nghệ tối tân này không chỉ xuất hiện tại Trung Quốc, bây giờ rất phổ biến khắp nơi trên toàn thế giới, cũng vì những công nghệ tân tiến này nên cảnh sát đã bắt được những tội phạm bị liệt kê vào danh sách đen, trước khi họ xuất cảnh, hay nhập cảnh.

Chỉ vài phút sau chương trình đã lọc lại những đoạn phim có sự xuất hiện Chung Hân.

Bàn tay thon dài của Đường Vịnh Hi bắt đầu thao tác nhanh như gió trên bàn phím máy vi tính, cô tìm đoạn phim cuối cùng Chung Hân xuất hiện.

Đoạn phim vừa được chiếu lên, Tần Gia Uy liền ngồi thẳng người lại cặp mắt sắc bén nhìn vào người đàn ông bước ra từ chiếc xe màu đen.

- *Là hấn!*

Tần Gia Uy lạnh giọng nói, Đường Vịnh Hi cũng nhìn thấy, cô nhếch môi cười gian.

- *Thật thú vị!*

Lần này để em xem người bạn thân của anh, sẽ dùng cách gì để đoạt lại vợ của mình.

Đường Vịnh Hi nhìn Tần Gia Uy nói, nhìn vào gương mặt lo lắng cùng với ánh mắt yêu thương của Ngạo Thiên khi nhìn Chung Hân, Đường Vịnh Hi biết Ngạo Thiên đã yêu Chung Hân.

Tần Gia Uy nghe đường Vịnh Hi nói vậy sắc mặt liền trầm xuống, anh biết Ngạo Thiên không phải là hạn vừa.

Thế lực của Ngạo Thiên không thua gì với Thần Phong.

Suy nghĩ một chút Tần Gia Uy chợt khom người vươn tay cầm lấy điện thoại di động trên bàn, muốn gọi điện thoại báo cho Thần Phong biết về tung tích của Chung Hân.

Vừa bấm vào mấy con số đầu đột nhiên bàn tay trắng nõn của Đường Vịnh Hi vươn tới đoạt lấy cái điện thoại trên tay anh.

- Anh đừng gọi cho Thần Phong.

Tần Gia Uy nghe Đường Vịnh Hi nói vậy liền nhìn cô trong vẻ nghi ngờ.

Đôi môi mỏng chợt nhếch lên thành một nụ cười nhàn nhạt, khi anh nhìn thấy gương mặt tinh nghịch của cô.

- Phải.....là em cố tình hành hạ Thần Phong một chút, muốn anh ấy phải trải nệm cái cảm giác đứng ngồi không yên.

Dừng một chút Đường Vịnh Hi cười tươi, ánh mắt lấp lánh nhìn Tần Gia Uy nói tiếp.

- Đàn ông bọn anh đều như nhau, lúc người ta ở bên cạnh thì không biết quý, đến khi bỏ đi rồi mới biết người ta là cả bầu trời của mình.

Tần Gia Uy nghe ra được hàm ý trong lời nói của Đường Vịnh Hi, anh nâng tay khều nhẹ lên chóp mũi của cô nhẹ giọng nói.

- Anh là ngoại lệ, anh luôn trân trọng vợ của mình.

Giọng nói yêu thương của Tần Gia Uy đột nhiên trở nên nghiêm túc

hắn lên.

- Thôi đừng đùa nữa chắc Thần Phong rất nôn nóng, em hãy nể tình của anh đừng hành hạ cậu ấy nữa.

Anh biết cảm giác nhớ nhung một người là như thế nào, nó đau còn hơn bị người ta dùng dao đâm thẳng vào người.

Đường Vịnh Hi biết Tần Gia Uy rất xem trọng Thần Phong, cô trầm mặc bày ra bộ mặt không muốn nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

- Thôi cũng được, vậy tối nay anh hãy nói cho anh ấy biết.

Đường Vịnh Hi nói xong không để Tần Gia Uy có cơ hội đàm phán liền đứng lên đi ra khỏi thư phòng, đã đến giờ cô đi tập yoga để cho bảo bối trong bụng khỏe mạnh.

Vừa bước ra khỏi cửa Đường Vịnh Hi chợt xoay người lại gương mặt kiều diễm cố tình bày ra bộ mặt nghiêm túc nhìn Tần Gia Uy.

- Phải đợi tối nay mới được cho Thần Phong biết.

Đường Vịnh Hi nói xong liền tặng cho Tần Gia Uy một nụ hôn gió rồi mới xoay người rời đi, lúc này gương mặt của Đường Vịnh Hi lộ ra sự tinh quái khiến Tần Gia Uy bật cười.

Cô vợ nhỏ này của anh thật biết cách hành hạ người khác.

Chương 76: Giới hạn cuối cùng

Biệt thự Thần Viên lúc này dù có rất nhiều người đi đi lại lại canh chừng nghiêm ngặt, nhưng vì không có sự hiện diện của Chung Hân đã trở nên lạnh lẽo hịu quạnh đến nỗi khiến trái tim của Thần Phong đau khổ đến tột cùng.

Trong phòng ngủ chính lúc này tối om, Thần Phong ngồi trên giường lớn dựa lưng vào đầu giường trong lòng phiền muộn nên không có tâm trạng bật đèn.

Ánh sáng mờ nhạt tỏa ra từ mặt trăng trên bầu trời, thấp thoáng chiếu qua khe hở của màn cửa sổ làm bằng vải rọi trắng lên người của Thần Phong.

Trong lòng Thần Phong nôn nóng như ngồi trên đóm lửa, tay thần niên cầm cái bật lửa hình con sói làm động tác xoay xoay, ánh mắt thâm thúy lúc này như một cái hố sâu không thể nhìn thấy đáy.

Đứng trước mặt anh chính là Hứa Thừa Anh và Lăng Triều, hai người cũng không khác gì với Thần Phong trong lòng sốt ruột chờ đợi tin tức của Chung Hân.

Lúc này tuy trong phòng chỉ có ba người, nhưng đứng ngoài cửa là một đám thuộc hạ tinh anh nhất của Hội Thần Hoa.

Sau lần tai nạn vừa rồi Lăng Triều muốn đảm bảo tuyệt đối chủ nhân sẽ không gặp chuyện rủi ro gì nữa, nên cố tình sắp xếp bọn thuộc hạ thay phiên nhau bảo vệ cho Thần Phong cả ngày lẫn đêm.

Sau khi gọi điện thoại cho Tần Gia Uy, Thần Phong đã ngồi yên đó chờ đợi kết quả.

Thần Phong vì lo lắng cho sự an nguy của Chung Hân nên không có tâm trạng để ăn gì cả, chỉ uống chút ít nước do Bác Phúc mang tới.

Hứa Thừa Anh lo lắng cầm khay thức ăn, bước tới trước mặt Thần Phong nói.

- *Chủ nhân, ngài nên ăn gì một chút sức khỏe của ngài còn chưa hồi phục hẳn nếu.....*

Thần Phong nhíu mày ánh mắt ưu tư đang nhìn vào cái bật lửa hình con sói trên tay, đột nhiên hiện lên nộ khí rõ rệt nhìn thẳng vào mặt của Hứa Thừa Anh, khiến lời nói của Hứa Thừa Anh còn chưa nói hết câu lập tức dừng lại.

- *Nhiều chuyện!*

Thần Phong lạnh lùng buông ra một câu, những gì Thần Phong đã quyết định không ai có thể khuyên can.

Hứa Thừa Anh tự giác đặt khay thức ăn lại trên bàn lui xuống đứng sang một bên, theo bên cạnh Thần Phong nhiều năm nên Hứa Thừa Anh là người hiểu rõ tính khí của Thần Phong.

Tuy Thần Phong không thốt ra những lời hùng hồn nhưng ánh mắt vừa rời của Thần Phong đã nói lên tất cả, sự tức giận đau khổ cùng với bất an trong lòng đều để lộ ra ngoài.

Trong căn phòng yên tĩnh chỉ nghe được tiếng hít thở nặng nề cùng với tiếng tích tắc vang ra từ cái đồng hồ treo trên bức tường màu

trắng trước mặt.

"Reng...reng..."

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, phá vỡ sự tĩnh mịch trong căn phòng.

Thần Phong lập tức khom tới không nghĩ ngợi gì nhắc máy ngay.

- Alo.....

Ánh mắt loé lên chút hi vọng của Thần Phong bị giọng nói vang lên trong điện thoại dập tắt, khiến anh thất vọng vô cùng.

- *Anh Thần Phong, anh có rảnh không cùng em tham gia một buổi vũ hội do Mạnh Thị tổ chức.*

Lãnh Đồng nói với giọng vui mừng, cô đã gọi cho Thần Phong cả tháng nay nhưng lần nào người bắt máy cũng là Hứa Thừa Anh.

Hứa Thừa Anh luôn viện cớ Thần Phong đang bận chuyện nên không thể nghe điện thoại.

Hôm nay nghe được giọng nói của Thần Phong trong lòng cô vui đến khó tả.

- *Đồng Đồng anh rất bận, em cùng người khác tham gia buổi vũ hội đi.*

Thần Phong vừa nói xong liền cúp máy, anh nóng giận siết chặt điện thoại trong tay định ném vào bức tường cho vỡ tức.

Nhưng Thần Phong đã kịp thời dừng lại động tác của mình, khi anh

nhớ đến việc Tần Gia Uy có thể gọi cho anh bất cứ lúc nào.

Trong lúc này điện thoại trên tay quả thật reng lên, Thần Phong không bắt máy ngay anh nhìn vào cái tên nhấp nháy trên màn hình điện thoại.

Nhìn thấy ba chữ Tần Gia Uy, Thần Phong liền nghe máy.

- *Gia Uy, điều tra được gì?*

Thần Phong thật sự không còn tâm trạng để vòng vo, liền nói thẳng vào vấn đề.

- *Vịnh Hi điều tra được Chung Hân vẫn còn đang ở Trung Quốc.*

Cô ấy được Ngạo Thiên đưa đi.

Thần Phong nghe Tần Gia Uy nói vậy liền sa sầm mặt.

Ngạo Thiên!

Chính là hắn.

Nghe cái tên Ngạo Thiên, ánh mắt của Thần Phong trở nên lạnh lẽo hơn, anh nghiêng răng tay siết chặt điện thoại, lần này không còn lý do gì khiến Thần Phong không trút hết cơn giận trong lòng mình vào chiếc điện thoại trên tay.

"*Bang.....*"

Đám thuộc hạ đứng bên ngoài canh chừng bị một tiếng động lớn trong phòng làm kinh động, nhưng rất nhanh đã trở lại dáng vẻ nghiêm túc của mình.

Sau khi Thần Phong trút giận xong, đột nhiên một cơn đau đầu từ đầu ập tới, khiến sắc mặt anh trở nên tái xanh trán lấm tấm mồ hôi hột.

Thần Phong đau đến không chịu nổi hai tay ôm đầu, Hứa Thừa Anh nhìn thấy vậy liền bước tới xem Thần Phong, Lăng Triều nhanh tay cầm lấy hộp thuốc màu trắng đặt trên bàn mở nắp ra lấy cho Thần Phong hai viên thuốc giảm đau.

- *Chủ nhân, uống thuốc vào.*

Lăng Triều một tay cầm hai viên thuốc, tay còn lại cầm một ly nước đưa cho Thần Phong.

Hứa Thừa Anh thấy vậy liền lấy một cái gối đặt sau lưng để Thần Phong dựa đầu vào.

Thần Phong nhận lấy hai viên thuốc từ trên tay Lăng Triều uống vào rồi hớp một ngụm nước nuốt xuống.

Anh ngã đầu về phía sau nhắm mắt lại định thần, sau vài phút thuốc bắt đầu có tác dụng thần kỳ, khiến cơn đau đầu của Thần Phong mau chóng biến mất.

- *Chủ nhân, ngài đỡ hơn chưa?*

Hứa Thừa Anh thấy đôi lông mày của Thần Phong từ từ nới ra, trong lòng Hứa Thừa Anh mới nhẹ nhõm hơn.

- *Không sao, thuốc của Du Tấn quả thật rất hay.*

Giọng nói trầm trầm của Thần Phong vang lên, anh từ từ mở mắt

nhìn Hứa Thừa Anh và Lăng Triều nói.

- Không cần phải quá lo lắng, Du Tấn đã cân nhắc trước về di chứng đau đầu này.

Tuy Thần Phong đã được Du Tấn và Cao Trí điều trị nhưng vết thương ở đầu còn chưa khỏi hoàn toàn nên nhiều lúc xuất hiện hậu chứng khiến đầu anh đau dữ dội, một khi cơn đau đầu bộc phát Thần Phong không thể kiềm chế được bản thân của mình đau đau như búa bổ.

Hứa Thừa Anh và Lăng Triều đều biết về điều này, nhưng khi nhìn thấy Thần Phong chịu đau trong lòng hai người không tránh khỏi lo lắng.

Cơn đau đầu vừa khỏi Thần Phong liền nhớ đến Chung Hân, nghĩ đến lời nói của Tần Gia Uy.

- Ngạo Thiên, ngươi hay lắm!

Hội Thần Hoa và bang Ngạo Long từ trước tới giờ nước xong không phạm nước giếng.

Nhưng lần này ngươi đã chạm vào giới hạn cuối cùng của Thần Phong tôi....

Lăng Triều cho người điều tra nhất cử nhất động của Ngạo Thiên, tôi muốn nắm được chứng cứ phạm tội của bang Ngạo Long.

Lời nói của Thần Phong khiến Hứa Thừa Anh và Lăng Triều kinh ngạc trong lòng.

Chẳng lẽ Ngạo Thiên có liên quan đến chuyện Chị dâu mất tích.

- Còn không đi mau!

Giọng nói ma quỷ của Thần Phong khiến Hứa Thừa Anh và Lăng Triều giật nảy mình, họ chưa từng nhìn thấy Thần Phong giận dữ như bây giờ.

- Dạ, thuộc hạ cho người điều tra ngay.

Lăng Triều cung kính nhận lệnh rồi lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho thuộc hạ của mình.

- Thừa Anh, cậu về công ty tổng kê lại tất cả tài sản của Lãnh Thị.

Tôi muốn biết mỗi một cổ đông nắm giữ chính xác bao nhiêu phần trăm cổ phần của Lãnh Thị.

Thần Phong nhìn Hứa Thừa Anh ra lệnh, Hứa Thừa Anh cúi đầu trước mặt Thần Phong.

- Dạ, thuộc hạ đi trước.

Trước khi đi Hứa Thừa Anh nhìn Lăng Triều một cái, ý bảo Lăng Triều phải ở lại bảo vệ cho chủ nhân.

Chương 77: Thần phong trả thù

Trong phòng chỉ còn lại một mình Thần Phong và Lăng Triều.

Lăng Triều thật nhẫn nại đứng yên đó chờ đợi Thần Phong đưa ra mệnh lệnh, vì anh biết vừa rồi Thần Phong cố tình bảo Hứa Thừa Anh rời khỏi.

- Lăng Triều, nếu tôi bảo cậu phải giết chết Lãnh Minh.....

Cậu có đồng ý phục tùng mệnh lệnh của tôi không?

Lời nói của Thần Phong khiến Lăng Triều chết lặng trong giây lát, Lăng Triều hoang mang nhìn Thần Phong bằng ánh mắt khó hiểu.

- Lão Đại, thuộc hạ sẽ dùng mạng sống của mình để trung thành với Lão Đại.

Nhưng.....

Lăng Triều ngộp ngừng một chút ánh mắt bắn khoăn nhìn Thần Phong nói tiếp.

- Thuộc hạ không biết trong lòng Lão Đại đang nghĩ gì, chỉ có điều Lãnh Minh chính là ba ruột của Chị dâu.

Nếu chúng ta giết chết Lãnh Minh, Chị dâu sẽ hận Lão Đại suốt đời.

Còn có Thừa Anh.....

Lăng Triều nói với giọng khó xử, anh biết Hứa Thừa Anh xuất thân từ Lãnh gia và cũng biết người Thần Phong yêu thương nhất chính là Lãnh Thiên Hân.

- Cậu đừng quá lo lắng, tôi giết chết Lãnh Minh vì trả thù cho mẹ con Hân Nhi, nếu không phải Lãnh Minh tuyệt tình cho người giết vợ thì hai mẹ con Hân Nhi cũng không lưu lạc bên ngoài.

Một người lòng lang dạ thú như ông ta chết là vừa, tôi chỉ thay trời hành đạo, sau này Hân Nhi sẽ hiểu nỗi lòng của tôi.

Thần Phong đau đớn nhắm mắt lại, ngã đầu về phía sau.

Tuy miệng nói ra những lời chắc chắn này nhưng trong lòng lại cảm thấy bất an, không biết Chung Hân sẽ có phản ứng gì khi biết được tin tức này.

Im lặng một chút Thần Phong trầm giọng nói tiếp.

-Lăng Triều chuyện lần này là tuyệt mật, cậu phải đích thân lén vào biệt thự Lãnh Gia tiêm thuốc độc vào người của Lãnh Minh.

Trong đám thuộc hạ tôi chỉ tin tưởng mỗi một mình cậu, mong rằng cậu sẽ không khiến tôi thất vọng.

Thần Phong nhìn thẳng vào mặt của Lăng Triều nói, việc này anh không thể để Hứa Thừa Anh biết, với tính tình trọng tình trọng nghĩa của Hứa Thừa Anh, Hứa Thừa Anh sẽ tìm mọi cách để ngăn cản.

- Nếu chủ nhân đã cân nhắc lợi hại, vậy thuộc hạ sẽ làm theo chỉ thị của chủ nhân.

Thần Phong nghe Lăng Triều nói vậy liền cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Lúc này Tiểu Xuân trên tay cầm bát cháo nóng hổi đẩy cửa bước vào, Thần Phong và Lăng Triều lập tức không nói gì thêm đưa mắt nhìn vào Tiểu Xuân.

- *Thiếu gia, Bác Phúc bảo em mang cháo lên phòng cho thiếu gia.*

Tiểu Xuân bước tới gần Thần Phong nói, ánh mắt vô tình hay cố ý không dám nhìn thẳng vào mặt của Thần Phong.

Nhìn thấy Thần Phong nhú mày Lăng Triều liền lên tiếng.

- *Cô để cháo xuống bàn, rồi mau ra ngoài đi.*

Tiểu Xuân trong lòng thấp thỏm đặt bát cháo xuống cái bàn trước mặt Thần Phong, rồi xoay người lại bước nhanh ra khỏi phòng.

Tiểu Xuân quýnh đến nỗi quên luôn việc phải đóng cửa phòng lại.

Thần Phong nheo cặp mắt đầy nguy hiểm nhìn theo bóng lưng sợ sệt của Tiểu Xuân, đôi môi mỏng anh bất giác cong lên.

Lăng Triều nhìn Tiểu Xuân rồi nhìn sang Thần Phong, ý cười lộ rõ trên khoé môi anh.

12 giờ khuya Thần Phong ngồi trên ghế sau bàn làm việc trong thư phòng, cả căn phòng tối đen nhưng mực chỉ có ánh sáng mờ nhạt trên màn hình máy vi tính tỏa ra.

Thần Phong không muốn mở đèn, anh thích một mình ngồi trong bóng tối ngẫm nghĩ lại toàn bộ sự việc diễn ra xung quanh Chung

Hân và anh trong suốt thời gian qua.

Gương mặt tuấn tú của Thần Phong được tia sáng mờ nhạt trên màn hình máy vi tính trước mặt rọi vào, càng tôn lên sự nghiêm nghị vốn có trên gương mặt của anh, đôi mắt sắc bén luôn tiềm ẩn ý cười giờ phút này chỉ còn lại sự căm phẫn khi anh xem đoạn phim do Tần Gia Uy giữ qua.

Trên màn hình là hình ảnh của Chung Hân vừa rời khỏi Thần Viên, thân hình mảnh mai cô đơn bước đi một mình trên con đường vắng vẻ khiến trái tim của Thần Phong tê buốt, anh vươn tay sờ lên màn hình muốn chạm vào gương mặt đã khiến trái tim anh đập thốn thốn trở lại.

Ánh mắt ôn hoà dịu dàng kia chợt chuyển sang độc ác khi anh nhìn thấy một đám côn đồ tấn công Chung Hân, đôi mày râm lúc này đã nhíu chặt lại khi anh nhìn thấy Ngạo Thiên từ trên chiếc xe Jaguar màu đen vội vàng bước xuống.

Nhìn thấy Ngạo Thiên ôm thân thể yếu ớt mang trên người nhiều vết thương của Chung Hân vào lòng, trái tim của Thần Phong cảm giác như bị ai đó cầm dao đâm vào từng nhát, một cảm giác khó chịu không nổi khiến Thần Phong ngã người về phía sau, tay anh bất giác vươn lên đặt ngay vị trí của trái tim của mình.

- *Hân Nhi, anh xin lỗi vì đã khiến em bị nhiều tổn thương.*

Điều khiến trái tim Thần Phong nhức nhối vào giờ này không phải vì hành động thân mật giữa Ngạo Thiên và Chung Hân, cái giày xéo trái tim anh chính là khi anh nhìn thấy đám côn đồ thẳng tay kéo tóc và đánh đập cô.

Xem đến đây Thần Phong đột nhiên đứng lên, anh thuận tay cầm lấy

áo khoác màu đen trên ghế sofa khoác vào rồi bước ra khỏi biệt thự Thần Viên.

Thần Phong vừa bước ra khỏi cửa chính liền có một đám người bước theo anh.

Một tên thuộc hạ cung kính khom người mở cửa xe mời Thần Phong vào, ngồi vào trong xe Thần Phong chậm rãi lên tiếng.

- Về tổng bộ.

Tên thuộc hạ nghe Thần Phong nói vậy liền ấn ga, chiếc xe màu đen như một con báo lao về phía trước trong màn đêm tĩnh mịch.

Thần Phong ngồi nghiêm trang nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng thầm nghĩ chắc Lăng Triều đã bắt được người về.

Ngồi trên cái ghế bằng gỗ đặt ngay chính giữa phòng thẩm vấn dưới tầng hầm của tổng bộ Hội Thần Hoa, Thần Phong với nét mặt điềm nhiên nhìn người đàn ông bị đánh đến gương mặt biến dạng không thể nhìn ra dung mạo của hắn ta. Từng giọt máu trong miệng của hắn nhiều lộp độp xuống mặt đất.

Thần Phong ngồi oai nghiêm ngay chính giữa một đám thuộc hạ tinh anh, trên người mặc âu phục màu đen áo sơ mi trắng.

Thần Phong thản nhiên xoay xoay chiếc nhẫn cưới bạc kim của Chung Hân, đang được anh đeo cùng với cộng dây chuyền trên cổ của mình.

Lăng Triều liền hiểu ý nhìn tên thuộc hạ, họ lập tức bước tới một tay giữ chặt người đàn ông tay còn lại nắm tóc của hắn kéo về phía sau khiến hắn đau đớn kêu lên.

- Ahhhhhhhhhh.....

Hắn vừa kêu đau đớn vừa bị bắt buộc phải đối mặt với đôi mắt lạnh lẽo của Thần Phong, tuy trước đây hắn cũng từng chạm mặt với Thần Phong nhiều lần, nhưng lúc trước khi đối diện với Thần Phong hắn không hề có cảm giác bất an như bây giờ.

Ai nấy đều biết Thần Phong là người chuyện gì cũng xem nhẹ, chỉ cần người không phạm ta ta không phạm người.

Nhưng hôm nay nét mặt ma quỷ của Thần Phong khiến hắn hiểu ra một điều, Thần Phong giống y như một con sư tử đang ngủ say không hề tỏ ra sự uy hiếp, nhưng nếu ai đã ngu xuẩn chọc giận đến con sư tử này thì nhất định sẽ lãnh hậu quả cho việc mình đã làm.

- *Phi Tú, Lá gan của mày quả thật không thể xem thường, người phụ nữ của tao mà mày cũng dám động đến.*

Thần Phong vừa nói dứt câu tên thuộc hạ liền dùng thêm sức kéo đầu hắn về phía sau.

- Ahhhhhhhhhh

Phong...Phong Lão Đại, tôi nào dám đụng đến người phụ nữ của ngài, dù Phi Tú tôi có mười cái mạng cũng không gánh nổi tội danh đó.

Hắn rung rẩy nói, tuy sau lưng hắn có hậu thuẫn nhưng hắn cũng biết chừng mực.

Trong gian hồ điều cấm kỵ nhất chính là chạm vào phụ nữ của người khác.

Thần Phong vẫn nghiêm mặt không nói gì, Phi Tú cố gắng quan sát thần sắc của Thần Phong mong sao có thể đoán được tâm tình của Thần Phong,

nhưng thật không ngờ Thần Phong quả là một người nguy hiểm, vào giờ phút này anh y như một cái vực sâu dù có dùng đến kính viễn vọng cũng không thể nào nhìn thấy đáy.

- Ai đã ra lệnh cho mày phải giết chết Chung Hân?

Hứa Thừa Anh gắng giọng nói ánh mắt tức giận nhìn Phi Tú lúc này thần sắc y như vừa mới từ quỷ môn quan trở về hồn vía hoảng hốt.

Chương 78: Người phụ nữ anh yêu nhất

Phi Tú ngỡ ngàng với lời nói của Hứa Thừa Anh, hấn liền bò tới gần Thần Phong sợ hãi nói.

- Thần Lão Đại.....tôi...tôi... Tôi chỉ ra lệnh cho bọn thuộc hạ làm nhục đến Chung Tiểu thư, không hề ra lệnh giết người.

Phi Tú run rẩy giải thích, sau khi chuyện đó xảy ra bọn thuộc hạ do hấn phái đi đột nhiên biến mất, trong lòng hấn biết sớm muộn gì sẽ có người tìm hấn tính sổ, nhưng hấn thật không ngờ người đó lại là Thần Phong.

Lãnh Đồng nói với hấn Thần Phong chán ghét vợ của mình, nên chỉ cần cho người làm nhục Chung Hân Thần Phong sẽ có lý do chính đáng để ly hôn.

- Làm....nhục.....!

Giọng nói âm lãnh vang lên chậm rãi trong căn phòng trống vắng được che bởi bốn bức tường bằng sắt, vọng lại âm thanh rợn người khiến Phi Tú lạnh cả sống lưng.

Thần Phong nói ra hai chữ này mà trái tim cảm giác thắt lại, tuy gương mặt không hề biến sắc nhưng bàn tay đặt trên thành ghế đã cuộn tròn thành nắm đấm, khớp xương màu trắng cũng hiện lên rõ ràng.

Phi Tú bị thuộc hạ của Thần Phong giữ chặt đầu, bắt buộc hấn phải

đối diện với gương mặt hung ác của Thần Phong. Hắn đã từng gặp qua Thần Phong nhiều lần, và cũng biết thân phận thật sự của Thần Phong nhưng lúc trước thần sắc của Thần Phong không hề khiến người khác phải e dè sợ hãi, vì trên gương mặt của Thần Phong lúc nào cũng hiện lên một nụ cười nhàn nhã.

Nhưng bây giờ khi hắn đối diện với ánh mắt lạnh lẽo cùng với sát khí tỏa ra trên người của Thần Phong, hắn biết mình đã sai.

Sai từ lúc vừa mới bước chân trở về Trung Quốc, hắn còn nghĩ thể lực của mình có thể lung lay được vị trí của Thần Phong.

Giương mặt của Thần Phong lúc này

trầm tĩnh phẳng lặng hơn bất cứ lúc nào, nhưng Phi Tú biết đây là điềm báo trước của một cơn thịnh nộ, cho dù hắn có là một con hắc miêu có mùi cái mạng cũng không sống nổi để bước chân ra khỏi cánh cửa bằng sắt này.

- Trong vòng một đêm tôi muốn cái tên Phi Tú và bang Chín Vàng phải biến mất trong giới hắc đạo tại Trung Quốc này.

Dám động đến người phụ nữ anh yêu nhất, dù thể lực phía sau hắn có là Thượng Đế Thần Phong cũng không quan tâm.

Thần Phong vừa nói xong trong lòng Phi Tú hối hận đến muốn tự tay giết chết bản thân mình, người nhà của hắn đàn em của hắn, địa bàn của hắn chỉ vì sự nóng giận của hắn ta đã hủy hoại tất cả.

Đúng như dự đoán của Phi Tú, Thần Phong vừa dứt câu Lăng Triều đã bấm điện thoại gọi cho thuộc hạ.

- Cho người sang bằng bang Chín Vàng, tên nào chịu quy thuận Hội

Thần Hoa thì tha mạng, kẻ nào phản khán giết chết không tha.

Lăng Triều lạnh lùng ra mệnh lệnh cho thuộc hạ của mình.

Phi Tú nghe vậy liền kinh hãi hấn dùng sức thoát khỏi sự khống chế của tên thuộc hạ của Thần Phong, bò đến gần Thần Phong van xin.

- Thần Lão Đại tôi đã sai nên sẽ dùng mạng của mình để đền tội, xin ngài bỏ qua cho bang Chín Vàng, cho gia đình của tôi.

Nét mặt của Thần Phong vẫn như cũ ánh mắt lãnh đạm một cách lạ thường, Phi Tú là người thông minh hấn biết cái Thần Phong muốn không chỉ là mạng của hấn.

- Thần Lão Đại tôi không biết Chung Tiểu thư là người Thần Lão Đại quan tâm.

Tôi chỉ nghe theo lời của Lãnh Đồng, Lãnh Đồng nói Thần Lão Đại muốn ly hôn, nhưng không có lý do chỉ cần làm nhục Chung Tiểu thư thì Thần Lão Đại sẽ danh chính ngôn thuận ly hôn.

Tôi..... Tôi.....không.....ngờ.....

Lúc này Phi Tú đã không còn quan tâm đến chuyện gì nữa, tuy hấn thích Lãnh Đồng nhưng hấn không thể vì ả ta mà khiến bang Chín Vàng trong vòng một đêm bị san bằng.

Thần Phong nhíu chặt đôi lông mày nhìn Phi Tú găng giọng nói.

- Lãnh Đồng!

Còn gì?

Phi Tú nghe Thần Phong nói vậy trong lòng thật sự khâm phục Thần Phong, hẳn không ngờ Thần Phong đã biết có người ở phía sau thao túng hành vi của hắn.

- *Thái.....Thịnh.....*

Phi Tú không cần nói rõ nhưng Thần Phong đã hiểu, anh hài lòng nhếch môi lên.

- *Thái Thịnh!*

Thần Phong lập lại cái tên này, sau khi nghe được những gì anh muốn nghe, Thần Phong chậm rãi đứng lên.

Anh bước từng bước uy nguy đến trước mặt Phi Tú, thản nhiên cầm lấy cây súng lục trên tay của Lăng Triều.

Thần Phong lạnh lùng quăng cây súng xuống trước mặt của Phi Tú.

Tên thuộc hạ liền hiểu ý của Thần Phong, lập tức buông Phi Tú ra.

Phi Tú đau đớn vươn bàn tay đầy thương tích cầm lấy cây súng màu đen nằm trên sàn nhà lạnh lẽo.

Kỳ thật hắn đã chạm tay vào súng vô số lần, nhưng không biết vì sao khẩu súng này lại lạnh đến như vậy vừa chạm vào đã khiến toàn thân hắn run lẩy bẩy.

Hắn cầm súng trên tay ngược mặt lên nhìn Thần Phong lúc này vẫn ung dung đứng trước mặt hắn, ánh mắt sắc bén nhìn hắn như đang nhìn con mồi của mình.

- *Thần Lão Đại, ngài không sợ ta sẽ.....*

Phi Tú cầm cây súng hướng về phía của Thần Phong nói.

"Ha ha ha"

Thần Phong cười lạnh ánh mắt khinh thường híp nhẹ, càng tôn lên sự ngạo mạn trên gương mặt anh.

- Tao thách mày, mày cũng không dám!

Thần Phong nói xong chậm rãi xoay người lại bước ra khỏi phòng.

Phi Tú trên tay cầm khẩu súng rung rung, hẳn tự biết Thần Phong nói đúng dù lá gan của hắn có to đến đâu cũng không dám giờ trò trước mặt Thần Phong.

Thần Phong vừa mới bước tới cửa, đột nhiên từ phía sau truyền đến một tiếng súng thật kinh hoàng.

"Pằng....."

Khiến bước chân của Thần Phong chợt dừng lại trong giây lát, Thần Phong không xoay người lại tiếp tục bước về phía trước.

- Bỏ qua cho bang Chín Vàng và gia đình của hắn.

Phi Tú đã dùng mạng sống của mình để đổi lại sự bình yên cho gia đình và bang Chín Vàng, Thần Phong biết hẳn thật sự chỉ bị người khác lợi dụng.

- Thái Thịnh, ông hay lắm!

Tại biệt thự Thần Viên sau khi Tiểu Xuân nhìn thấy chiếc xe màu đen

của Thần Phong ra khỏi cổng biệt thự, Tiểu Xuân mới buông xuống nỗi sợ hãi trong lòng.

Cô lo lắng đi đi lại lại trong phòng, trong lòng cứ nhớ mãi lời nói vừa rồi của Thần Phong.

Thần Phong vừa mới ban mệnh lệnh cho Lăng Triều giết người, là một mạng sống sao Thần Phong lại thốt ra miệng một cách nhẹ nhàng như vậy.

Suy nghĩ một lúc Tiểu Xuân liền bước nhanh đến tủ áo ra cái điện thoại di động.

Tiểu Xuân nhanh chóng bấm vào số điện thoại người quan trọng nhất trong lòng cô.

"Reng.....reng....."

- Tiểu Xuân, có tin gì?

Giọng nói nôn nóng của người đàn ông vang lên từ trong điện thoại.

Trong lòng Tiểu Xuân đang băn khoăn nhưng khi nghe được giọng nói của người đàn ông liền cảm giác an tâm hơn.

- Anh Sang, việc anh kêu em để ý đến động tĩnh của thiếu gia.....

Hôm nay....em...em vừa mới *nghe thiếu gia ra lệnh cho Lăng Triều giết người.*

Giọng nói run run của Tiểu Xuân vang lên, vừa rồi khi đối diện với Thần Phong cô rất sợ, sợ rằng Thần Phong biết cô vì yêu Triệu Sang mà giúp hắn phản bội Thần Phong, Thần Phong nhất định giết cô cho

há giận.

- *Em chắc!*

Mà Thần Phong muốn giết ai?

Triệu Sang nghe Tiểu Xuân nói vậy liền khẩn trương lên tiếng, không biết người Thần Phong muốn giết là ai, là hấn là chị hai hay người nào khác.

- *Dạ em chắc, chính tai em nghe thiếu gia kêu Lăng Triều lên vào biệt thự Lãnh gia, để giết chết Lãnh Minh.*

Triệu Sang nghe Tiểu Xuân nói vậy trong lòng cảm thấy đặc ý vô cùng, thật không ngờ Thần Phong lại ngu đến như vậy, chỉ cần phao tin đồn ra ngoài Thần Phong liền tin ngay.

- *Anh phải cẩn thận đừng để mình gặp nguy hiểm, em chỉ sợ thiếu gia sẽ đối phó với anh.*

Tuy Tiểu Xuân không biết nguyên nhân Triệu Sang bảo cô giám sát Thần Phong là gì, nhưng Tiểu Xuân biết nếu Thần Phong có năng lực giết người một cách thần không biết quỷ không hay, Thần Phong nhất định là một người cực kỳ nguy hiểm.

- *Anh biết, em cứ tiếp tục giúp anh theo dõi Thần Phong.*

Triệu Sang nói xong liền cúp máy, hấn không muốn thân phận của Tiểu Xuân bị bại lộ.

Sau khi cúp điện thoại của Tiểu Xuân, Triệu Sang liền tìm đến Triệu Nhàn nói cho bà biết tin vui này.

Hắn còn vênh vang rằng mình thông minh hơn Thần Phong nhiều.

Chương 79: Ăn miếng trả miếng

Hai tháng sau trong phòng chủ nhân tại tổng bộ của Hội Thần Hoa, Thần Phong ngồi uy nghiêm trên ghế sofa đặt ngay chính giữa phòng, trên người anh là bộ âu phục màu đen áo sơ mi cùng màu, không biết từ lúc nào Thần Phong đã không thích mặc màu sáng, chắc có lẽ vì sau khi Chung Hân rời khỏi anh, Thần Phong cảm giác trên thế giới này đã không còn màu sáng, trong tiềm thức của Thần Phong chỉ còn đọng lại một màu đen của sự bi ai.

Thần Phong ngồi một cách kiêu ngạo, hai ngón tay thon dài thản nhiên kẹp chặt điếu cigar cuba đưa đến đôi môi mỏng, chậm rãi hít vào một hơi thật sâu, rồi từ từ nhả ra làn khói đen dày đặc.

Ánh mắt thâm thúy không rời khỏi màn hình TV mỏng được treo trên bức tường phía trước mặt.

Sau khi xem xong đoạn tin tức vừa được phát ra, Thần Phong thật hài lòng khoé môi xuất hiện ý cười nhàn nhạt, khom tới dụi tắt điếu cigar vào cái gạt tàn thủy tinh trước mặt.

Hứa Thừa Anh cầm cái điều khiển TV, ấn nút tắt, màn hình TV lập tức chuyển sang màu đen.

- *Chủ nhân, Trác Hồ thật có năng lực.*

Chỉ vòn vẹn một tháng Trác Hồ đã niêm phong hai mươi quán bar, đập ổ mười cái sòng bạc thuộc về quyền sở hữu của bang Ngạo Long.

Hứa Thừa Anh nhìn Thần Phong nói, cái tên Trác Hồ này ra tay cũng thật cay cú, chủ nhân vừa mới kêu hắn làm khó Ngạo Thiên, hắn liền ra tay không chút lưu tình.

Thần Phong nheo cặp mắt nguy hiểm của mình lại, ánh mắt độc ác nhìn thẳng vào làn khói còn đang bốc lên từ điếu cigar được anh dụi tắt trong cái gạt tàn, trong lòng vẫn cảm thấy chưa hả dạ.

Đến tận ngày hôm nay Thần Phong vẫn chưa tìm ra tung tích của Chung Hân, anh đích thân đến Ngạo Viên tìm người cũng không thấy.

Thần Phong thật sự không biết Ngạo Thiên đã giấu Chung Hân ở đâu.

- Liên lạc với Trác Hồ, kêu cậu ấy cứ tiếp tục đến khi tôi tìm thấy Hân Nhi mới thôi.

- Dạ.

Hứa Thừa Anh cung kính đáp.

Ngạo Thiên chỉ trách người, ai không động đến lại động đến người phụ nữ của chủ nhân.

Hứa Thừa Anh biết lúc trước Thần Phong không muốn trút thêm phiền phức nên mới chia ranh giới rõ rệt với Ngạo Thiên, không xen vào chuyện của đối phương.

Nhưng lần này Thần Phong sẽ thẳng tay trừ khử tất cả chướng ngại vật dẫn đến con đường tìm thấy Chung Hân.

Thần Phong chỉnh lại tư thế ngồi của mình bắt chéo chân, tay tao nhã nhận lấy ly rượu mạnh từ trên tay của Hứa Thừa Anh.

Thần Phong nâng ly lên hớp một ngụm rượu, nhìn Lăng Triều lạnh giọng nói.

- Lăng Triều, cậu có tra được hoạt động gần đây của Lãnh Đồng không?

Lăng Triều gật đầu cung kính báo cáo.

- Chủ nhân, mấy tháng nay Triệu Nhà đã sắp xếp cho Lãnh Đồng vào công ty Lãnh Thị đảm nhiệm vai trò giám đốc của bộ phận PR marketing, theo bên cạnh bà ta tham gia mấy buổi vũ hội để thiết lập quan hệ với cổ đông và nhà đầu tư.

Theo thuộc hạ nghĩ Triệu Nhà định giao lại Lãnh Thị cho cô ta.

Thần Phong tay cầm ly rượu thản nhiên làm động tác lắc lắc, chất lỏng màu hổ phách trong ly xoay tròn theo động tác của anh.

Thần Phong cau mày ánh mắt thâm hiểm nhìn vào chất lỏng trong ly, anh sẽ khiến Lãnh Đồng phải trả cái giá vì dám động đến Chung Hân.

- Cho người tiếp tục theo dõi Lãnh Đồng, tìm cơ hội ăn miếng trả miếng.

Thần Phong lạnh lùng nói, lời nói độc ác của Thần Phong khiến Hứa Thừa Anh và Lăng Triều bất giác toát mồ hôi lạnh.

Từ trước tới giờ Thần Phong chưa từng ra tay với phụ nữ, Lãnh Đồng là người đầu tiên.

Chỉ trách cô ta quá ngu ngốc dám làm hại đến Chung Hân.

Hứa Thừa Anh vui trong lòng, anh muốn cho Lãnh Đồng một bài học từ lâu, cho chừa cái tội bất nạt Lãnh Thiên Hân, nhưng Thần Phong không đồng ý sợ bút dây động rùng.

Trong ngôi biệt thự xa hoa tọa lạc phía Nam Thành Phố X, Chung Hân đứng ngoài ban công trong lòng trống rỗng, thân hình mảnh mai chỉ được che kính bởi cái đầm màu xanh nhạt, mái tóc dài được cô xoắn xuống đến thắt lưng.

Trước đây Chung Hân không thích để tóc dài thường cắt chấm vai, vì cô nghĩ tóc dài sẽ khiến cô nhìn quá yếu đuối, nhưng từ lúc ở bên cạnh Thần Phong Chung Hân lại thích để tóc dài, vì cô biết Thần Phong thích nhất phụ nữ với mái tóc đen mịn màng óng mượt, khi bước đi mái tóc dài sẽ vô tình chuyển động thật quyến rũ mê người.

Ánh mắt ưu tư lạc lõng nhìn ra cảnh tượng thơ mộng trước mặt.

Xung quanh căn biệt thự được trồng rất nhiều hoa, những bông hoa xinh đẹp như hoa Oải Hương đến Quốc Sắc Thiên Hương, Hoa Hồng, Hoa Lan, đủ màu sắc khiến phong cảnh của nơi này càng thêm diễm lệ hơn.

Đứng trước một biển hoa rực rỡ làm rung động không biết bao nhiêu con tim, nhưng Chung Hân không hề động tâm.

Kỳ thật trong lòng Chung Hân những bông hoa xinh đẹp này không thể sánh bằng hoa Dạ Lý Hương, thật nhạt nhẽo không hề thu hút được người ngắm hoa, nhưng lại có ý nghĩa đặc biệt trong lòng cô.

Cũng giống như tình yêu Thần Phong dành cho cô, tuy lạnh lùng vô vị nhưng lại khắc sâu vào tận trái tim cô.

Trong lúc Chung Hân thất thần nhìn về phía chân trời xa xôi, đột nhiên một cái áo choàng ấm áp được phủ lên bờ vai mảnh mai của cô.

Chung Hân không kinh ngạc cũng không quay đầu lại nhìn, cô biết ở biệt thự này ngoài Ngạo Thiên ra không ai dám tiếp cận với cô.

- *Cẩn thận coi chừng bị cảm.*

Giọng nói quan tâm của Ngạo Thiên vang lên từ phía sau cô, sắc mặt của Chung Hân không hề biến đổi, cô vẫn giữ nguyên tư thế của mình nhìn về phía trước.

- *Hân Hân, em đừng làm ngơ với tôi như vậy.*

Tôi biết mình đã sai.

Ngạo Thiên bước tới đứng bên cạnh Chung Hân nói với giọng bất lực, với bất kỳ người nào anh cũng có cách để thuận phục, nhưng chỉ riêng với Chung Hân là anh phải bó tay.

Chung Hân không trả lời anh, từ hai tháng trước trong sự vô tình cô nghe được cuộc đối thoại giữa Ngạo Thiên và trợ lý Ken, biết được người ở phía sau giúp Thái Thịnh một tay từng bước từng bước một chiếm lấy Lãnh Thị chính là Ngạo Thiên, Chung Hân đã quyết định rời khỏi Ngạo Viên nhưng Ngạo Thiên không cho, nếu không có sự đồng ý của anh Chung Hân không thể nào bước ra khỏi cửa biệt thự.

Từ lúc đó Chung Hân đã không mở miệng nói với anh một câu nào.

Cho dù Ngạo Thiên có đối xử tốt với cô quan tâm cô, Chung Hân cũng không thốt ra một chữ.

Chung Hân làm ngơ với tất cả mọi chuyện, khiến Ngạo Thiên muốn điên lên.

Cuối cùng Ngạo Thiên quyết định đưa Chung Hân đến ngôi biệt thự này tuy nó thuộc về quyền sở hữu của anh, nhưng lại không mang cho cô cảm giác như bị anh giam cầm.

Nhưng ngụ ý thật sự của Ngạo Thiên chính là mang Chung Hân đến một nơi mà Thần Phong không thể nào ngờ tới, ở ngay bên cạnh biệt thự của Thần Phong.

Ngôi biệt thự mà Thần Phong ít khi tới, chỉ dùng khi chiêu đãi bạn bè từ xa.

Đúng như câu " nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất".

- Hân Hân, tôi biết em giận tôi vì giúp Thái Thịnh hại ba em.

Nhưng vì lúc đó tôi không biết Lãnh Thị là của em.

Ngạo Thiên kiên nhẫn giải thích, không biết từ lúc nào Chung Hân đã chiếm lấy toàn bộ trái tim của anh.

Nhìn thấy cô không quan tâm đến việc gì cả, trong lòng anh cảm thấy rất đau.

Chương 80: Lãnh đồng gặp báo ửng

Trong lúc này đột nhiên Ken từ ngoài cửa phòng vội vã bước vào, Ken nhìn Ngạo Thiên khó xử nói.

- *Chủ nhân, có chuyện.....*

Ngạo Thiên lờm Ken một cái, khiến Ken chột im lại không nói gì thêm.

Ngạo Thiên nhìn Chung Hân nói với giọng ân cần.

- *Hân Hân, em vào trong trước đi, sau khi xử lý xong chuyện tôi sẽ quay trở lại.*

Ngạo Thiên nói xong liền dìu Chung Hân vào trong phòng, sau khi khép chặt cánh cửa kiếng thông ra ban công Ngạo Thiên mới cùng Ken rời đi.

Hai người cất bước đến thư phòng, Ngạo Thiên buồn bực ngồi xuống ghế sau bàn làm việc nhìn Ken.

- *Chuyện gì khiến cậu quýnh lên như vậy?*

Ken hơi cúi thấp đầu cung kính báo cáo.

- *Chủ nhân, mấy tuần nay việc làm ăn của ban Ngạo Long vô cùng sa sút, cứ cách một hai ngày là bọn cảnh sát sẽ đến tuần tra.*

Họ tìm thấy ma túy trong hộp đêm, nên đã đường đường chính chính niêm phong hộp đêm của chúng ta.

Cũng vì vậy nên thu nhập đã tuột một cách đáng kể.

Ken lo lắng vô cùng, từ trước tới giờ bang Ngạo Long chưa từng gặp qua trường hợp này.

Tuy bang Ngạo Long không dính líu gì với cảnh sát, nhưng cảnh sát cũng phải e dè nể mặt, chưa từng đến hộp đêm kiểm tra qua.

"Bang....."

Ngạo Thiên tức giận dùng tay đập mạnh lên mặt bàn cất giọng phẫn nộ.

- Ma túy?

Ở đâu ra ma túy, tôi đã căn dặn ở trên địa bàn của Bang Ngạo Long tuyệt đối không được buôn bán ma túy.

Ken ngập ngừng một chút rồi mới nói tiếp.

- Thuộc hạ cũng không biết, từ trước đến giờ tại địa bàn của chúng ta chưa từng xuất hiện ma túy, không biết vì sao cảnh sát lại tìm thấy.

Ngạo Thiên nghe Ken nói vậy suy ngẫm một lúc, ánh mắt thâm sâu nhìn Ken.

- Thần Phong thật lợi hại, là hấn cố tình cho người giá họa chúng ta.

Ngạo Thiên suy đoán Thần Phong đã biết đến chuyện anh đưa

Chung Hân đi, nên mới cố tình kiếm chuyện với bang Ngạo Long, nhưng Ngạo Thiên không thể ngờ Trác Hồ chính là người của Thần Phong.

- *Thần Phong.....*

Chẳng lẽ ma tuý được cảnh sát tìm thấy là do người của Thần Phong đặt vào sao?

Ken kinh ngạc nhìn Ngạo Thiên nói ra suy nghĩ trong đầu, Ngạo Thiên không nói gì chỉ gật đầu một cái, trong lòng chợt hiện lên dự cảm chẳng lành.

Ngạo Thiên lo lắng không phải vì bang Ngạo Long, cái khiến lòng anh không yên chính là việc Thần Phong đã biết Chung Hân đang ở bên cạnh anh.

Ngạo Thiên biết với tính tình ngông cuồng của Thần Phong, Thần Phong nhất định dùng mọi cách để đoạt Chung Hân trở về.

Một giờ khuya tại quán bar Night Angel, quán bar cap cấp xa hoa nhất tại Thành Phố X.

Tuy bên ngoài nhìn vào quán bar thật yên tĩnh, nhưng vừa bước chân vào cửa chính liền cảm giác được bầu không khí sôi động nhưng lại không kém phần sang trọng, từ cách trang trí cho đến rượu đều là loại thượng hạng, người ra vào nơi này đều là các công tử tiểu thư của nhà quyền quý.

Tiếng nhạc R&B kích thích, cùng với hương vị tuyệt vời của rượu xen vào tiếng xì xào trò chuyện hoàn lẫn với ánh đèn màu cam nhạt mờ mờ ảo ảo, khiến người bước vào bar cảm giác thư giãn như đang lạc vào cảnh tiên bồng.

Một nhóm người đang tụ họp lại tại góc khuất, hăng say hưởng thụ các loại cocktail đủ màu đủ vị.

Lãnh Đồng bị một đám bạn thân khéo đến bar Night Angel chơi, họ là những đứa con cưng của những người quyền cao chức trọng tại Thành Phố X.

Alice là con gái duy nhất của công ty Lê Hoàng nâng ly rượu trong tay lên điểm vào miệng ly của Lãnh Đồng cất cao giọng nói, vì muốn lấn ép tiếng nhạc ồn ào xung quanh.

- Đồng Đồng, chúng ta cạn ly chúc mừng cậu chính thức tiếp nhận chức vị tổng giám đốc của bộ phận PR.

Lãnh Đồng nghe vậy cười híp mắt cô vui vẻ uống cạn ly rượu trên tay, đây là lần đầu tiên cô được mẹ tin cậy trao cho chức vị quan trọng trong công ty.

Tuy chỉ là giám đốc của bộ phận marketing nhưng Triệu Nhân đã hứa chỉ cần cô làm tốt công việc của mình, Lãnh Thị sớm muộn gì cũng là của cô.

Thật ra Lãnh Đồng không quan tâm đến Lãnh Thị, cô chỉ nghĩ khi cô có được Lãnh Thị trong tay Trần Phong sẽ đồng ý cưới cô.

Lãnh Đồng vừa trò chuyện với đám bạn, thân hình quyến rũ không ngừng lắc lư theo điệu nhạc, mái tóc dài mịn màng vì động tác của cô lắc qua lắc lại nhìn vào quyến rũ đến chết người.

Lúc này trong một góc khuất hai người đàn ông ngồi nhàn nhã tay cầm rượu, dựa lưng vào ghế sofa ánh mắt sắc bén quan sát Lãnh Đồng.

- *Cậu thích cô ấy sao?*

Lăng Triều nhìn Hứa Thừa Anh nói, bàn tay thản nhiên lắc lắc ly rượu trong tay mình.

Hứa Thừa Anh lờm Lăng Triều một cái cất giọng lạnh lùng.

- *Nhường cho cậu!*

Người Hứa Thừa Anh ghét nhất chính là Lãnh Đồng, từ nhỏ anh đã ghét.

- *Tôi nuốt không trôi.*

Lăng Triều cười mờ ám nhìn Hứa Thừa Anh nói.

Hứa Thừa Anh vẫn làm mặt lạnh chăm chú nhìn Lãnh Đồng, trong lòng thầm tính toán thời gian chính xác thuốc kích dục phát tác.

Lăng Triều nhìn thấy nét mặt hờ hững của Hứa Thừa Anh trong lòng tức giận.

Lăng Triều thật sự muốn nói rõ với Hứa Thừa Anh hôm nay, vừa định mở miệng nói gì đó đột nhiên Hứa Thừa Anh đứng lên bước nhanh theo hướng Lãnh Đồng vừa mới đi.

Lãnh Đồng mới uống vài ly nhưng không biết vì sao trong người cảm thấy khó chịu, cô vội vã đi vào nhà vệ sinh muốn dùng nước lạnh rửa mặt cho dễ chịu hơn.

Lãnh Đồng không ngờ chưa vào tới nhà vệ sinh cô đã không còn sức lực ngã quy xuống, nhưng thật may mắn lại đụng phải một người đàn

ông.

Hứa Thừa Anh đỡ lấy thân thể bất lực của Lãnh Đồng, anh không nói gì ánh mắt cảm hận nhìn vào thần sắc vô cùng nhếch nhát của Lãnh Đồng hiện giờ, trong lòng cảm thấy hả hê.

- Tại cô làm chuyện ác nên mới gặp báo ứng đừng trách chúng tôi.

Hứa Thừa Anh chán ghét nhìn Lãnh Đồng nói.

Lúc này vì phản ứng của thuốc kích dục nên Lãnh Đồng đã không còn ý thức đầu óc choáng váng, gương mặt phiểm hồng cặp mắt mê ly nhìn Hứa Thừa Anh.

Lãnh Đồng không chỉ dừng lại ở cái nhìn khiêu gợi, cô bất giác choàng tay qua cổ ôm chặt Hứa Thừa Anh.

Đôi môi mềm mại hướng tới môi anh, Hứa Thừa Anh nhìn thấy vậy lập tức xoay mặt sang một bên lẩn tránh nụ hôn của cô, anh ghét nhất cảm giác thân mật như thế này cùng với phụ nữ.

Hứa Thừa Anh giận dữ chụp lấy hai tay của Lãnh Đồng, lúc này đang ôm chặt anh.

Trong lúc hai người còn đang dẫn co, Lăng Triều cùng một người đàn ông với thân hình khỏe mạnh đi tới, nhìn thấy Hứa Thừa Anh ôm chặt Lãnh Đồng trong lòng, bàn tay đang đặt bên hông của Lăng Triều bất giác siết chặt lại.

Lăng Triều bước nhanh tới dùng một tay cầm lấy cánh tay của Lãnh Đồng, ném thân thể mềm nhũn của cô ta vào người đàn ông đi bên cạnh.

- *Tôi giao cô ta lại cho cậu.*

Người đàn ông nhìn Lăng Triều cười khoái chí, hất mau chóng dìu Lãnh Đồng rời khỏi bar Night Angel.

Nhìn thấy Lãnh Đồng và người đàn ông kia bỏ đi, Lăng Triều nhìn sang Hứa Thừa Anh.

Ánh mắt của Lăng Triều khiến Hứa Thừa Anh khó hiểu, nhìn thấy ánh mắt ngờ vực của Hứa Thừa Anh nhìn mình, Lăng Triều tức đến nghiến răng ken két, anh giận dữ cuộn lại bàn tay của mình đấm mạnh vào bức tường phía sau lưng của Hứa Thừa Anh.

Ánh mắt phẫn nộ liếc Hứa Thừa Anh một cái, trước khi bực bội bỏ đi.

Hứa Thừa Anh nhìn theo bóng lưng bực tức của Lăng Triều, trong lòng thật sự không biết Lăng Triều đang nổi điên lên vì chuyện gì, Hứa Thừa Anh nhún vai chẳng hiểu bước theo sau Lăng Triều.

Chương 81: Tin tức

Hứa Thừa Anh vừa đuổi theo kịp Lăng Triều, liền vươn tay chặn Lăng Triều lại.

- *Cậu làm cái quái gì vậy?*

Hứa Thừa Anh không biết Lăng Triều nổi điên lên là vì chuyện gì.

Lăng Triều nhìn Hứa Thừa Anh một hồi lâu, như đang tìm lời lẽ nào để nói cho Hứa Thừa Anh hiểu.

Một lúc sau Lăng Triều mới cất giọng nghiêm túc.

- *Thừa Anh, tôi nói cho cậu biết, ai cậu cũng có thể yêu nhưng chỉ riêng Lãnh Đồng là không được!*

Hứa Thừa Anh kinh ngạc với lời nói của Lăng Triều, cái gì là yêu Lãnh Đồng.

Anh có nói anh yêu Lãnh Đồng bao giờ đâu.

Lúc này Hứa Thừa Anh mới hiểu vì sao Lăng Triều nổi giận đến như vậy, thì ra Lăng Triều hiểu lầm anh có tình cảm với Lãnh Đồng.

Hứa Thừa Anh xô mạnh Lăng Triều một cái nói với giọng bất mãn.

- *Còn tưởng là chuyện gì, tôi yêu Lãnh Đồng từ bao giờ?*

Đúng là đồ điên!

Anh cũng không khác gì với Lăng Triều, ghét Lãnh Đồng đến tận xương tủy.

Hứa Thừa Anh nói xong liền bỏ đi, anh mặc kệ Lăng Triều có tin hay không.

Lăng Triều nghe Hứa Thừa Anh nói vậy liền buông xuống gánh nặng trong lòng mình, anh không muốn vì chuyện của Lãnh Đồng phải trở mặt với người anh em tốt này.

Lăng Triều cười tươi bước nhanh tới, cánh tay cường tráng choàng qua vai của Hứa Thừa Anh nói với giọng đùa bỡn.

- Cậu làm tôi hết hồn, còn tưởng loại phụ nữ như vậy mà cậu cũng chịu nổi.

Hứa Thừa Anh lờm Lăng Triều một cái, mỉm cười tiếp tục bước về phía trước.

Tuy hai người không phải là anh em ruột, nhưng họ đã theo Thần Phong nhiều năm nên cũng xem là người một nhà, trong lòng cả hai thật sự không muốn chỉ vì chuyện không đầu vào đầu mà làm tổn hại đến tình cảm anh em của bọn họ.

Hôm nay trên tất cả kênh truyền hình và tạp chí đều đăng cùng một tin.

"Chủ tịch của công ty Lãnh Thị, ông Lãnh Minh đã tử vong vào 6 giờ sáng ngày hôm nay tại bệnh viện Thân Ái, nguyên nhân là vì bệnh tim bộc phát."

Ken ngồi trước máy vi tính trong phòng làm việc của mình, nhìn thấy

đoạn tin tức khiến Ken ngậy người trong giây lát.

Ken lập tức ấn vào con chuột kéo xuống, đọc phần chính của đoạn tin tức.

"4 giờ sáng Lãnh phu nhân và em trai đã đưa Lãnh Minh vào bệnh viện Thân Ái cấp cứu.

Nhưng vì tình trạng của Lãnh Minh quá nguy kịch, vào lúc 6 giờ sáng bác sĩ Cao đã công bố thời gian tử vong của Lãnh Minh.

Theo thông tin của bệnh viện Thân Ái, nguyên nhân tử vong của Lãnh Minh là do bệnh tim bộc phát."

Đọc xong đoạn tin này Ken lập tức cầm điện thoại trên bàn lên, gọi cho tên thuộc hạ thân tín.

- *Cho người điều tra về cái chết của Lãnh Minh nay.*

Kỳ thật Ken có cảm giác chuyện này không đơn giản.

Sau khi cúp điện thoại anh ngồi trong phòng với tâm trạng vô cùng nôn nóng, chờ đợi tên thuộc hạ báo cáo.

"Reng.....reng....."

Điện thoại di động của Ken đột nhiên reng lên, Ken lập tức khom tới bắt máy.

Sau khi nghe những gì tên thuộc hạ nói, Ken cảm thấy bàng hoàng trong lòng, miệng lẩm bẩm điều gì đó.

- *Thần Phong?*

Tại sao lại là Thần Phong?

Ken khó hiểu tự hỏi bản thân của mình, khi bình tĩnh lại Ken mới chợt nhớ đến việc cho Ngạo Thiên hay.

Anh đứng lên cầm lấy áo khoác đang giắt trên thành ghế bước nhanh ra khỏi phòng, phóng xe thẳng đến biệt thự ở phía Nam Thành Phố X.

Không cần suy nghĩ Ken cũng biết lúc này Ngạo Thiên đang ở bên cạnh Chung Hân.

Xe dừng lại trước cửa biệt thự Ken với nét mặt lo lắng đi thẳng vào trong.

Vừa bước vào cửa Ken hơi sững sờ với tình cảnh trước mắt.

Ngạo Thiên trên người mặc áo sơ mi màu trắng tay áo xắn đến khuỷu tay cùng với quần tây đen, Ngạo Thiên

đang bận bịu trong bếp còn Chung Hân với gương mặt vô cảm ngồi trên sofa đặt ngay chính giữa phòng khách.

Vì Ngạo Thiên không muốn Chung Hân nghĩ đến Thần Phong nên trong biệt thự không có TV hay tạp chí.

Thần Phong là người nổi tiếng, nên tin tức về Thần Phong thường xuyên được đăng trên TV.

Ngạo Thiên vừa cầm đĩa thức ăn từ trong bếp bước ra ngoài, bước chân anh hơi khựng lại khi nhìn thấy Ken.

Ken bước tới định nói gì đó với Ngạo Thiên, nhưng ánh mắt vô tình chuyển lên người của Chung Hân, chạm phải gương mặt lạnh nhạt của Chung Hân Ken do dự không nói tiếp.

Chung Hân nhìn thấy cử chỉ ngập ngừng của Ken, liền biết chuyện Ken sắp nói ra có liên quan đến cô.

- Có chuyện gì anh cứ nói đi!

Chung Hân đột nhiên lên tiếng khiến Ngạo Thiên vui đến khó tả, rốt cuộc Chung Hân cũng chịu mở miệng nói chuyện.

Ken nghe Chung Hân nói vậy liền nhìn Ngạo Thiên chờ chỉ thị của anh.

Nhìn thấy Ngạo Thiên gật đầu Ken bắt đầu nói tiếp.

- Lãnh chủ tịch..... Lãnh chủ tịch đã qua đời vào 6 giờ sáng ngày hôm nay.

Lời nói của Ken như sét đánh ngang tai khiến đầu Chung Hân cảm giác choáng váng, mọi chuyện trước mắt trở nên mơ hồ.

Theo phản ứng tự nhiên Chung Hân đứng bật lên muốn xông tới hỏi Ken cho ra lẽ, nhưng thật không ngờ vừa đứng lên toàn thân Chung Hân không còn sức lực, thân thể mảnh mai ngã quy xuống mặt đất.

Ngạo Thiên lo lắng xông tới đỡ lấy thân hình yếu ớt của Chung Hân, bế cô đi thẳng lên lầu.

Bước vào phòng ngủ Ngạo Thiên lập tức đặt Chung Hân xuống giường.

- *Gọi bác sĩ ngay!*

Ngạo Thiên lo lắng quát lên, Ken nhìn thấy cử chỉ quan tâm của Ngạo Thiên đối với Chung Hân, Ken biết Ngạo Thiên đã động lòng.

Ken lập tức chạy ra ngoài gọi điện thoại cho bác sĩ riêng của Ngạo Thiên luôn trực 24/24, để chăm sóc cho bà nội của Ngạo Thiên.

Sau khi được bác sĩ chẩn đoán chỉ vì quá kích động nên Chung Hân ngất đi, Ngạo Thiên mới buông xuống nỗi lo lắng trong lòng.

Ngạo Thiên cẩn thận đắp chăn cho Chung Hân, anh ngồi bên cạnh giường của cô đến khi cô tỉnh lại.

Đôi mày thanh tú của Chung Hân đột nhiên cử động, Chung Hân bất thành linh ngồi bật dậy.

Cặp mắt ngập nước nhìn Ngạo Thiên.

- *Ba Tôi... ông ấy ra sao rồi..?*

Chung Hân lo lắng nói, ban tay bắt giác vươn tới níu lấy cánh tay của anh.

Ngạo Thiên cảm giác được toàn thân Chung Hân lúc này không ngừng run rẩy, anh không nói gì về mặt vô cùng khó xử nhìn cô.

Nhìn thấy ánh mắt của Ngạo Thiên Chung Hân biết chuyện Ken vừa nói là sự thật.

Nhưng Chung Hân tin rằng cái chết của ba cô, không đơn giản chỉ là bị bệnh tim bộc phát.

- Là ai?

Triệu Nhàn?

Triệu Sang?

Hay là Thái Thịnh?

Bỗng dưng Chung Hân thốt ra những lời này khiến Ngạo Thiên bất ngờ trong lòng, anh không ngờ Chung Hân lại thông minh đến như vậy, cô đã đoán được có người mưu hại ba cô.

Nghe Chung Hân hỏi vậy Ken nhẹ giọng nói.

- Là Thần Phong!

Ngạo Thiên nghe Ken nói ra lời này, ánh mắt sắc bén lập tức quan sát gương mặt tái xanh của Chung Hân.

- Không!

Anh nói bừa bải cái gì vậy?

Thần Phong không thể nào làm hại đến ba tôi, anh ấy không..... không thể.....

Chung Hân vừa nói nước mắt vừa rơi xuống gương mặt xinh đẹp, khiến trái tim của Ngạo Thiên thắt lại.

Ngạo Thiên không ngờ trong lòng Chung Hân Thần Phong lại chiếm lấy một vị trí quan trọng đến như vậy.

Chương 82: Trở về lãnh gia

Cảm giác thất vọng khiến Ngạo Thiên thở không thông, anh chưa từng cảm nhận qua nỗi đau muốn vươn tay chạm vào vật gì đó ở ngay trước mắt, nhưng khi gần chạm tới lại đột nhiên biến mất không chạm được.

Tuy anh có quyền có thế, là một trong hai người nắm trong tay quyền lực tối cao trong giới hắc đạo, nhưng khi đối diện với người con gái mình yêu lại cảm giác bất lực vô cùng.

- *Hân Hân, em hãy bình tĩnh lại.*

Ngạo Thiên đặt bàn tay to lớn của mình trên mu bàn tay cô, lúc này vì kích động nên vô tình nắm chặt tay anh.

Tuy Chung Hân đang trải qua sự đau thương đến tột cùng, nhưng vẫn ý thức được tình cảm của Ngạo Thiên dành cho cô, cô không muốn Ngạo Thiên hiểu lầm liền rút tay ra khỏi tay anh.

Bàn tay ấm áp đột nhiên trống rỗng khiến Ngạo Thiên cảm giác hụt hẫng vô cùng.

- *Chung Tiểu thư, thuộc hạ của tôi nghe người bên ngoài đồn.*

Vụ tai nạn xe năm xưa là do Lãnh Chủ tịch an bài, nên Thần Phong đã cho người giết chết Lãnh chủ tịch, dàn dựng cảnh ba cô bị bệnh tim đột phát.

Ken nhìn Chung Hân nói ra những gì anh nghe được từ tên thuộc hạ,

nhìn thấy nét mặt đau khổ của Chung Hân Ken nói tiếp.

- Thật ra thì Thần Phong giết ba cô, là vì trả thù cho Tiểu thư Lãnh Thiên Hân.

Tuy Thần Phong là kẻ địch của bang Ngạo Long, nhưng cũng không thể vì vậy mà ở sau lưng đâm Thần Phong một nhát.

Ngạo Thiên đã từng nói qua với bọn họ, làm việc gì cũng phải quang minh chính đại đừng thẹn với lòng.

Vừa nghe xong những gì Ken nói, Chung Hân chết lặng trong giây lát, Thần Phong giết ba cô vì trả thù cho cô.

Sao sự việc lại trở nên như thế này, thì ra trong lòng anh luôn nghĩ đến cô, không là nghĩ đến Lãnh Thiên Hân.

Nhưng rõ ràng vụ tai nạn năm xưa là do Triệu Nhân và Triệu Sang sắp đặt, sao tự nhiên lại liên quan đến ba cô.

Suy nghĩ mãi Chung Hân cũng không nghĩ ra, nguyên nhân của sự việc này.

Cô mặc kệ Thần Phong là vì lý do gì giết hại ba cô, cô sẽ hận anh đến chết.

Đột nhiên Chung Hân kích động vén chăn chạy ra cửa.

Nhìn thấy tinh thần cô không được ổn, Ngạo Thiên liền bước tới chặn cô lại.

- Hân Hân, em đừng quá kích động, tôi sẽ bảo vệ cho em không để bất kỳ ai làm hại đến em.

Chung Hân không để lời nói của Ngạo Thiên lọt vào trong tai, cô kịch liệt đẩy dựa muốn thoát khỏi vòng tay của anh.

- Anh mau buông tôi ra, tôi muốn gặp ba tôi.....

Tôi muốn gặp ba tôi.....

Chung Hân dùng tay nắm mạnh vào người của Ngạo Thiên muốn anh buông cô ra, cô muốn đến Lãnh gia hay bệnh viện để gặp mặt ba cô lần cuối.

Ngạo Thiên vẫn giữ chặt thân thể mảnh mai của cô, anh để mặc cho cô dùng thân thể của mình để trút đi sự đau đớn trong lòng.

Sau khi đánh Ngạo Thiên đến không còn sức lực, thân thể nhỏ bé của Chung Hân bất lực ngã vào người anh.

- Hân Hân, em yên tâm tôi sẽ đưa em đến gặp ba em.

Những lời nói thâm tình của Ngạo Thiên Chung Hân không hề nghe được, lúc này cô đã một lần nữa không chịu nổi sự đã kích nên ngất đi.

Khi tỉnh lại đã là việc của ngày hôm sau, cặp mắt có phần mơ hồ mờ từ từ ra.

Đập vào mắt Chung Hân chính là gương mặt điển trai của Ngạo Thiên.

Anh đứng ở ngay trước mặt cô với vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Ngạo Thiên lúc này đã ăn mặc chỉnh tề, từ trên xuống dưới chỉ là

một màu đen của sự bi ai, mái tóc ngắn gọn lúc nào cũng được anh tết gọn về phía sau.

- *Em đã tình?*

Ngạo Thiên nở một nụ cười hấp dẫn nhìn cô, nụ cười của anh sáng đến nỗi khiến người đối diện cảm giác chói mắt.

Trong lòng còn đang suy nghĩ tại sao anh lại đối xử tốt với cô, cô không đáng để nhận lấy tình yêu cao thượng của anh.

Ngạo Thiên nhìn thấy nét mặt phiền muộn của Chung Hân lúc này, anh nhẹ nhàng kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô.

Bỗng dưng sắc mặt của Ngạo Thiên trở nên vô cùng nghiêm túc hỏi cô.

- *Hân Hân, em còn muốn trả thù nữa không?*

Chung Hân không cần suy nghĩ liền trả lời anh ngay.

-*Muốn!*

Đương nhiên là muốn, tôi sẽ khiến những người hại gia đình tôi chết không được siêu sinh.

Ngạo Thiên hơi bất ngờ với phản ứng của Chung Hân, chỉ qua một đêm Chung Hân đã thay đổi hoàn toàn, trở nên một người quyết đoán hơn.

- *Tốt!*

Tôi sẽ giúp em.

Ngạo Thiên nhìn sâu vào mắt Chung Hân nói, anh muốn cho cô biết anh sẽ luôn ở bên cạnh để bảo vệ cô.

- Không cần, việc trả thù là việc của riêng tôi, tôi có thể tự mình làm được.

Chung Hân nói một cách đầy quả quyết, nếu Ngạo Thiên giúp cô thì mọi việc sẽ thuận lợi hơn nhiều, nhưng cô không muốn.

Cô biết dù Ngạo Thiên có tốt đến đâu trái tim cô cũng không thể rung động, nên không muốn lợi dụng tình cảm của anh để đạt được mục đích của riêng mình.

Bị Chung Hân từ chối tấm lòng của mình, tuy trong lòng có phần thất vọng nhưng Ngạo Thiên không hề bỏ cuộc.

- Hân Hân tôi sẽ không xen vào chuyện của em, em muốn làm gì tôi không quản.

Nhưng em hãy hứa với tôi, tạm thời ở lại bên cạnh tôi, có được không?

Ngạo Thiên nhìn Chung Hân nói, anh biết cô không yêu anh nên mới từ chối không muốn nhận ân tình của anh, nhưng anh vẫn mong sao cô có thể ở lại bên cạnh anh.

Chỉ khi cô ở bên cạnh anh, anh mới có thể bảo vệ được cho cô.

Nhìn thấy ánh mắt chứa đựng tình cảm sâu đậm của Ngạo Thiên, Chung Hân đành gật đầu đồng ý.

Ông trời thật trớ trêu nếu cho cô gặp Ngạo Thiên trước khi cô quen

biết Thần Phong, chắc có lẽ cô sẽ dành trọn cuộc đời để yêu người đàn ông này.

Chung Hân thật không ngờ vừa mới tỉnh lại Ngạo Thiên đã nói cho cô biết hôm nay là ngày tang lễ của ba cô.

Triệu Nhân đã loan tin trên báo, như muốn cho mọi người biết cái tin Lãnh Minh đã chết.

Xe dừng lại trước ngôi biệt thự của Lãnh Gia, Ngạo Thiên từ trong xe bước xuống ban tay mạnh mẽ nắm chặt tay Chung Hân.

Đôi giày cao gót màu đen từ trong xe bước xuống, tiếp theo sau là thân hình tuyệt mỹ của Chung Hân.

Cô mặc trên người cái đầm liền màu đen, trên đầu đội một cái nón kiểu màu đen được kết thêm một miếng ren mỏng, cặp kính râm màu đen che đi phân nửa gương mặt, càng tôn lên vẻ sang trọng kiêu ngạo vốn dĩ luôn tàn ẩn trên người cô.

Trên gương mặt trắng như tuyết, chỉ phủ lên một ít phấn hồng để che đi gương mặt xanh xao phía dưới.

Chung Hân vừa nhìn vào ngôi biệt thự Lãnh gia quen thuộc của ngày nào, trong lòng cảm giác căng thẳng, cánh tay mềm mại của Chung Hân choàng qua cánh tay mạnh mẽ của Ngạo Thiên bất giác siết chặt hơn.

Ngạo Thiên cảm giác được Chung Hân có phần khẩn trương, anh cúi đầu nhìn cô, muốn dùng ánh mắt kiên định của mình để trấn an cô.

Chung Hân hít vào một hơi thật sâu để ổn định lại tâm trạng của mình, cùng Ngạo Thiên sánh bước ngang qua một đám phóng viên,

lúc này đang hăng hái chụp hình của hai người.

Hôm nay là đám tang của Lãnh Minh nhưng tin hot nhất chính là vợ cũ của Thần Tổng tay trong tay cùng với Ngạo Tổng, một người nắm trong tay phân nửa quyền lực của Trung Quốc.

Ngạo Thiên và Thần Phong là hai người đàn ông xuất sắc nhất, vậy mà cả hai đều cùng yêu một người phụ nữ.

Chung Hân bước đi chậm rãi, ánh mắt đau lòng nhìn cảnh vật xung quanh, đã tám năm tám năm nay cô chưa từng bước chân vào Lãnh gia một lần nhưng cảnh vật của nơi này không hề thay đổi.

Từng cây cảnh trong vườn đều giống như xưa, vẫn đặt ở vị trí cũ giống như ba cô vì muốn tưởng nhớ đến hai mẹ con cô, nên cố tình không thay đổi bất cứ điều gì trong biệt thự Lãnh gia.

Chương 83: Gặp lại Thần Phong

Trong đại sảnh của Lãnh gia lúc này đã đông nghẹt người, Lãnh Minh là bậc trưởng bối, trên thương trường nắm giữ một vị trí cao, giao thiệp rộng rãi nên người đến chia buồn không đếm xuể.

Chung Hân và Ngạo Thiên vừa bước vào cánh cửa lớn liền được người giúp việc của Lãnh gia thông báo.

- *Ngạo Tổng tới.*

Nghe được cái tên Ngạo Tổng xuất hiện, ánh mắt của mọi người lúc này đang ngồi nghiêm nghị trên hai hàng ghế bên trái và bên phải, đều dồn hết ra ngoài cửa lớn.

Ánh mắt dò xét của bọn họ khiến Chung Hân cảm thấy khó chịu trong lòng.

Cặp mắt sắc bén sau cặp kính râm màu đen của Chung Hân liếc ngang qua đám đông, dừng lại trên người của hai mẹ con Triệu Nhàn.

Chung Hân nhìn một màn hai mẹ con tình thâm trước mắt, trong lòng hiện lên sự khinh miệt, lúc này Triệu Nhàn đang đứng bên cạnh bàn thờ, khóc nức nở tỏ ra đau lòng cho người khác xem.

Lúc này vì quá thương tâm cho cái chết của Lãnh Minh nên Triệu Nhàn không còn sức lực đứng cũng không vững, Lãnh Đồng khóc lúc đứng bên cạnh dìu mẹ của mình tránh cho bà ngã quy xuống mặt

đất.

Nhìn thấy sự xuất hiện của Chung Hân trong lòng Triệu Nhân kinh ngạc không thôi, tuy ngoài mặt bà chẳng tỏ ra quan tâm nhưng trong lòng lại âm thầm quan sát Chung Hân, chỉ qua vài tháng ngắn ngủi Chung Hân giống như được lột xác, trở thành một người hoàn toàn khác, sự trầm tĩnh trên gương mặt cô khiến người đối diện phải e dè.

Ánh mắt thâm độc của bà nhìn Triệu Sang rồi nhìn sang Thái Thịnh đang ngồi cách đó không xa.

Tại sao con tiện nhân này lại dám đến đây, còn cùng Ngạo Thiên tỏ ra vô cùng thân mật.

Lãnh Đồng nhìn Ngạo Thiên bằng ánh mắt cảm kích, nhưng khi nhìn thấy người phụ nữ đi bên cạnh Ngạo Thiên là Chung Hân, trên gương mặt của Lãnh Đồng lộ ra rõ tia chán ghét.

Chung Hân cô thật là đê tiện hết bám vào Thần Phong, bây giờ lại bám lấy Ngạo Thiên.

Cảm nhận được thân thể của Chung Hân cứng đờ, Ngạo Thiên cúi đầu nâng tay vỗ vỗ nhẹ lên bàn tay Chung Hân để trấn an cô, anh biết Chung Hân đã phải rất kiên cường mới có dũng khí một lần nữa bước vào biệt thự Lãnh gia.

Chung Hân nhìn anh gật đầu nhẹ rồi cùng anh sánh bước vào trong, hai người dừng lại trước cái bàn màu trắng, tấm hình của Lãnh Minh được đặt ngay chính giữa bàn, phía trước là một cái bát hương lúc này đã cắm đầy nhang, làn khói mang theo mùi trầm hương bốc lên xông thẳng vào mũi của Chung Hân khiến cô nhú mày một cái.

Chung Hân và Ngạo Thiên nhận lấy nhang từ người giúp việc rồi cung kính cúi đầu hành lễ tôn kính đối với Lãnh Minh.

Sau khi Ngạo Thiên và Chung Hân cắm nhang xong, liền được Triệu Sang mời ngồi vào hai cái ghế đặt bên phải.

Lúc này nét mặt của Chung Hân thật lãnh đạm, cô không hề rơi một giọt nước mắt, phản ứng này của Chung Hân càng khiến Triệu Nhân bất ngờ, chẳng lẽ Chung Hân cũng giống như Thần Phong nghĩ Lãnh Minh chính là người hại chết mẹ cô.

Trong lúc này đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng của người giúp việc.

- *Thần Tông đã tới.*

Vừa nghe Thần Phong tới Lãnh Đồng lập tức buông Triệu Nhân ra, bước tới ôm chặt Thần Phong khóc lóc.

Thần Phong cảm giác khó chịu trong lòng, đáy mắt hiện lên sự bài xích dữ dội, nhưng ngoài mặt vẫn giữ thái độ ân cần chia buồn với cô.

- *Đồng Đồng ngoan, em đừng quá đau lòng hãy nên giữ gìn sức khỏe.*

Vừa nói Thần Phong vừa đẩy Lãnh Đồng ra.

Thần Phong liền cùng Hứa Thừa Anh bước vào trong, đến trước cái bàn đặt tám hình của Lãnh Minh.

Bước chân Thần Phong hơi khựng lại khi anh nhìn thấy Chung Hân đang ngồi bên cạnh Ngạo Thiên.

Đúng như dự đoán của anh, khi Chung Hân biết được tin tức Lãnh Minh đã chết thì tự mình cô sẽ xuất hiện.

Anh đã cho người tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy, cuối cùng anh cũng nghĩ ra cách một ná bắn hai chim.

Một là giải quyết chuyện của Lãnh Minh, hai là khiến Chung Hân tự mình lộ diện.

Ánh mắt thâm thúy của Thần Phong chợt hiện lên tia máu đỏ, khi anh nhìn thấy bàn tay to lớn của Ngạo Thiên thản nhiên nắm chặt tay Chung Hân, đặt trên đùi của mình.

Thần Phong trong lòng phẫn nộ đến muốn giết người, hai hàm răng không tự chủ nghiến chặt lại.

- *Thần Tổng!*

Hứa Thừa Anh nhìn thấy phản ứng của Thần Phong liền khom tới nói nhỏ vào tai anh, khiến Thần Phong chợt bình tĩnh lại.

Anh cầm lấy nhang cung kính cúi đầu hành lễ chia buồn.

Nhìn thấy Thần Phong cảm xúc trong lòng Chung Hân không thể nào kiềm chế được.

Thần Phong anh thật sự không biết chữ thẹn viết như thế nào sao?

Anh là hung thủ giết chết ba cô còn hiên ngang bước vào Lãnh gia để chia buồn, anh quả thật là một ác ma.

Trong lòng suy nghĩ vậy, bàn tay của Chung Hân đã bất giác siết

chặt tay của Ngạo Thiên hơn.

- *Em có sao không?*

Ngạo Thiên ghé sát vào tai cô nói nhỏ, Chung Hân liền lắc đầu đáp.

- *Không sao, em xin phép đi nhà vệ sinh một chút.*

Chung Hân nói xong liền đứng lên đi ra ngoài, cô không muốn tiếp tục đối diện với Thần Phong.

Cả đại sảnh người ra vào liên tục nên không ai để ý đến Chung Hân.

Triệu Nhân và Triệu Sang xem ngày hôm nay là cơ hội để họ tiếp xúc với những người đối tác, hay còn gọi là bạn bè trên thương trường của Lãnh Minh.

Chung Hân đau lòng trái tim cảm giác tan nát từ nhà vệ sinh bước ra ngoài, cô vô thức đi đến vườn hoa trong Lãnh gia.

Lúc này mặt trời trên đỉnh đầu đã lặn, thời tiết mát mẻ gió thổi hiu hiu phát phới mái tóc dài của Chung Hân theo làn gió.

Những bông hoa trong vườn cũng vì cơn gió này di chuyển nhẹ nhàng, tỏa ra mùi hương thấp thoáng của hoa Dạ Lý Hương.

Bàn tay mềm mại bất giác chạm vào những cây hoa Dạ Lý Hương trước mặt, trong lòng nhớ đến chuyện trước đây.

Nhớ đến lúc cô cùng với ba đi dạo trong vườn, lúc cô ngồi trên đùi ba tại cái ghế bằng gỗ trong vườn hoa.

Trong đầu Chung Hân còn đang nghĩ đến những hồi ức đẹp đẽ

trước đây, đột nhiên từ phía sau một bàn tay cường tráng choàng qua eo cô ôm cô sát vào lòng.

Tấm lưng mảnh mai của Chung Hân chạm vào lồng ngực ấm áp của người đàn ông.

Chung Hân hoảng hốt vùng vẫy nhưng chỉ trong tích tắc Chung Hân liền biết người đàn ông đó là ai.

Cả đời này cô sẽ không bao giờ quên được mùi hương này, dù chết cô cũng nhớ, nhưng hôm nay mùi cigar nồng nặc đã lấp át mùi hương quen thuộc trên người anh.

- *Thần Tổng, xin ngài hãy thận trọng.*

Chung Hân lạnh lùng lên tiếng, vào giờ phút này cô chỉ muốn chính tay mình giết chết Thần Phong để trả thù cho ba cô.

- *Hân Nhi, em hãy đứng yên để anh ôm em thêm một chút.*

Giọng nói dịu dàng ấm áp từ phía sau vang lên bên tai cô, khiến trái tim Chung Hân đau đến không thể nào cảm nhận được nhịp đập của chính bản thân mình.

Anh dịu dàng với cô là vì biết cô là Lãnh Thiên Hân sao?

Tuy trong lòng Chung Hân biết Thần Phong giết ba cô là vì trả thù cho cô, nhưng mối thù giết ba cô không thể nào quên được.

Không biết Chung Hân lấy đâu ra sức lực xô Thần Phong một cái thật mạnh khiến anh bất giác ngã về phía sau, thân thể cao lớn của Thần Phong bất ngờ ngã xuống, bàn tay vô tình chống lên mảnh vụn thủy tinh nằm dưới mặt đất.

Mảnh vỡ thuỷ tinh ghim sâu vào lòng bàn tay anh chảy rất nhiều máu.

Nét mặt của Thần Phong không hề đổi sắc, anh chăm chú nhìn cô muốn tìm thấy sự đau lòng trong ánh mắt của Chung Hân.

Trong lòng Thần Phong cảm giác thất vọng vô cùng, cái anh nhìn thấy chỉ là sự căm hận đối với anh.

Chỉ mấy tháng không gặp cô, nhưng sao trong lòng anh lại cảm giác như đã trôi qua ngàn năm, sự nhớ nhung đã ăn mòn trái tim của anh.

Lúc này anh mới nhìn kĩ cô sao bây giờ cô lại gầy đến như vậy, gương mặt xinh đẹp hồng hào của trước đây giờ đã gầy gò xanh xao khiến lòng anh đau như dao cắt.

Chương 84: Giải thích

Chung Hân của trước đây càng đắm thắm càng yêu kiều bấy nhiêu, thì Chung Hân của hiện tại càng kiên cường, càng lạnh nhạt.

Gặp mặt to tròn khi nhìn anh đã không còn sự nhớ nhung mong mỏi của trước đây.

Nhận ra điều này Thần Phong càng ghét bản thân, đã không nhận ra tình cảm của mình sớm hơn.

Đã khiến cô chịu nhiều uất ức.

Từ lúc nhìn thấy bàn tay anh bị thương đến giờ Chung Hân không nói lời nào, một câu quan tâm thông thường cô cũng không muốn ban cho anh.

Chung Hân ném cho anh ánh nhìn lãnh đạm rồi xoay người rời đi, cô muốn đích thân giết anh để trả thù cho ba cô, nhưng vừa nhìn thấy anh bị chút tổn thương thì trái tim cô như bị ai đó bóp nát.

Cô không nhu nhược yếu đuối đến nỗi, nhận lấy tình yêu Thần Phong bố thí cho cô.

Vừa nhìn thấy Chung Hân định xoay người rời đi, Thần Phong liền xông tới, bàn tay nhuộm đầy máu vươn tới chụp lấy cổ tay của Chung Hân chặn cô lại.

- *Hân Nhi, em nghe anh giải thích.*

Giọng nói mang theo sự đau lòng của Thần Phong vang lên, anh biết cô hận anh, hiểu lầm đến anh, dù phải trả mọi giá anh cũng muốn nói cho cô biết sự thật, để cô hiểu rõ nỗi lòng của anh.

Đột nhiên Chung Hân dừng bước, từ từ xoay người lại nhìn thẳng vào mặt của Thần Phong nói với giọng tức giận.

- *Giải thích?*

Nếu anh thật sự muốn giải thích, tại sao phải đợi đến ba tháng sau mới tìm đến tôi để giải thích?

Chung Hân nở một nụ cười chế nhạo, cô biết với năng lực của anh nếu muốn biết tung tích của cô thì sẽ tìm được, tại sao mấy tháng nay anh không tìm đến cô.

Mỗi ngày cô ở trong biệt thự của Ngạo Thiên tuy trong lòng tự nhủ mình đã chết tâm với anh, nhưng tận sâu trong đáy lòng lại hy vọng anh đến tìm cô mang cô trở về biệt thự Thần Viên.

Nhưng mỗi ngày trôi qua đều khiến cô đau lòng trong sự tuyệt vọng.

Thần Phong nghe Chung Hân nói vậy trong lòng thật muốn nói với cô rằng, anh rất muốn, rất muốn tìm em để giải thích, để nói với em rằng anh yêu em.

Nhưng đúng như câu lục bát tòng tâm, anh thật bất lực đến tận thời điểm của mấy hôm trước anh mới có thể bước xuống được giường.

Lời nói đã đến mép môi nhưng không biết vì sao lại đông cứng không thể thốt ra khỏi miệng.

Chung Hân nhìn thấy ánh mắt khó xử của Thần Phong, liền nghĩ

mình đã nói trúng tim đen của anh.

Trong lòng càng thêm chua xót, từ trước tới giờ trong lòng anh không có chỗ dành riêng cho cô.

Ánh mắt của Chung Hân lúc này đã hiện lên một tầng sương mỏng, cô cất giọng xem thường.

-Được vậy bây giờ anh hãy giải thích đi!

Thần Phong nhìn cô do dự một chút lời nói đến mép môi nhưng anh lưỡng lự, không biết nói như thế nào cho cô hiểu.

Đột nhiên Chung Hân cất giọng khinh thường.

- Anh định giải thích với tôi như thế nào?

Hay anh sẽ nói, nếu anh biết em là Lãnh Thiên Hân anh sẽ không khiến tay em bị thương, sẽ không khiến mắt em không nhìn thấy, sẽ không thốt ra những lời khiến em cảm thấy nhục nhã, sẽ không hết lần này đến lần khác làm tổn thương trái tim em.

Chung Hân nói ra những lời này trong lòng cố gắng kiềm chế, không để một giọt nước mắt rơi xuống gương mặt tái xanh của mình.

Thân thể của Thần Phong cứng đờ khi nghe Chung Hân nói ra những lời, khiến con tim đang đập của anh nhói đau.

Anh mở to mắt nhìn cô, anh không ngờ mình lại khiến cô bị tổn thương sâu sắc đến như vậy.

- Ha ha.....

Đột nhiên Chung Hân cười lạnh, nụ cười châm biếm như một con dao nhọn đâm thẳng vào trái tim anh.

- À còn một điều nữa, anh đã lỡ tay giết chết ba em.

Khi nói ra câu này một giọt nước mắt trông suốt vô tình lăn xuống gò má của cô.

Thần Phong nhìn thấy giọt nước mắt đau lòng cùng với sự căm hận tỏa ra từ trong ánh mắt của Chung Hân, toàn thân anh chết lặng.

Kỳ thật khi Chung Hân ở bên cạnh anh cô đã khóc vô số lần, nhưng không biết vì sao lúc này giọt nước mắt của cô lại khiến anh đau đau đến không chịu nổi.

Thần Phong mày đã làm gì?

Mày đã khiến người phụ nữ mày yêu thương nhất, hận mày đến tận xương tủy.

- Hân Nhi, không phải như em nghĩ đâu.

Anh yêu em, người anh yêu chính là Chung Hân em, không phải là Lãn Thiên Hân.

Lúc đầu anh cứ ngỡ người anh yêu là Thiên Hân, cho đến khi em xuất hiện đã khiến trái tim anh rung động, rung động vì sự quật cường, sự nhẫn nại, sự nhỉnh nhục, sự chịu đựng của em.

Sau khi anh ký tên vào tờ giấy ly hôn anh mới nhận ra người anh yêu là em, lúc đó anh rất sợ, sợ mình sẽ mất đi em vĩnh viễn.

Sau khi em rời khỏi anh cho người điều tra, lúc đó anh mới biết thân

phận thật sự của em.

Ánh mắt thâm thúy của Thần Phong nhìn sâu vào mắt cô, nói ra lời từ tận đáy lòng của mình.

Chung Hân ngậy người nhìn anh, là anh nói thật sao?

Anh yêu cô, cô đã chờ anh nói câu này từ lâu.

Nhưng đã quá muộn, anh đã giết chết người thân duy nhất của cô.

Cô và anh từ lúc mới bắt đầu đã sai, cho đến bây giờ càng sai hơn.

Cô không thể để mình chìm vào một con đường không thể siêu thoát, sống với sự áy náy dằng dặc cả đời.

Chung Hân vươn tay đẩy bàn tay đầy máu đang nắm chặt cổ tay cô ra, nhưng sức lực của Thần Phong thật khiếp người dù cô có dùng bao nhiêu sức cũng không thể lay chuyển được anh.

Đổi lại với sự chóng cự của Chung Hân chính là sự lưu manh của Thần Phong, anh dùng sức kéo cô một cái, thân hình mảnh mai bất ngờ nằm gọn trong lồng ngực ấm áp của anh.

Chung Hân còn chưa kịp phản ứng đôi môi đầy đặn đã bị anh ngang nhiên dùng môi chặn lại.

Bàn tay mạnh mẽ của Thần Phong lúc này đang giữ chặt eo cô không cho cô cơ hội để nhúc nhích.

Vào lúc môi anh chạm vào môi cô, hai thân thể như chạm vào mạch điện phát a tia lửa, khiến chút ít lý trí còn sót lại trong người anh dường như tan thành mây khói.

Thần Phong dùng đầu lưỡi của mình tách đôi môi mềm mại kia ra, Chung Hân vẫn còn ý thức được mình và anh không thể nào, cô dùng sức cắn chặt răng không cho anh tiến vào.

Bàn tay mạnh mẽ của Thần Phong bóp một cái vào bên eo cô, anh biết Chung Hân rất sợ nhột.

Quả như dự đoán của anh, Chung Hân lập tức ngộ nguậy thân thể của mình, cũng vì hành động này của anh đã khiến Chung Hân vô thức hé môi ra.

Thần Phong nhân cơ hội này đưa đầu lưỡi của mình sâu vào trong khoang miệng của cô, anh dịu dàng thâm dò bên trong mút lấy mật ngọt chỉ thuộc về riêng cô.

Mùi hương thơm ngọt của loài hoa Dạ Lý Hương xông thẳng vào mũi anh khiến đầu óc của Thần Phong rối loạn.

Mùi hương quen thuộc của Thần Phong cùng với mùi cigar nồng nặc như bùa mê khiến đầu óc của Chung Hân không còn ý thức, trong lòng cô chỉ biết trái tim mình chỉ muốn có được anh.

Hai người hôn nhau đắm đuối cảm giác như trên thế gian này chỉ còn lại tình yêu của hai người.

Nụ hôn thâm tình dịu dàng từ từ chuyển sang cuồng nhiệt, không biết từ lúc nào hai tay Chung Hân đã choàng qua eo anh.

Cô ôm anh thật chặt hai thân thể hoà huyệt vào nhau biến thành một thể.

Trong lòng Thần Phong bắt đầu dâng lên từng cơn sóng của dục

vọng, anh buông đôi môi cô ra bàn tay to lớn vươn lên sờ vào gương mặt gầy gò của cô.

Lúc này gương mặt của hai người gần nhau trong gang tấc, trán chạm vào nhau, hơi thở nóng ran mang theo hương vị của cigar phà thẳng vào mặt của Chung Hân.

Chung Hân như bị anh thôi miên chỉ biết đứng yên đó mở to mắt nhìn anh, đột nhiên Thần Phong khom tới nói nhỏ điều gì đó vào trong tai cô.

Lời nói của Thần Phong khiến Chung Hân sửng người, toàn thân cô rung rẩy lập tức đẩy anh ra nhìn anh trong vẻ khó tin.

Chung Hân vừa định nói gì đó chợt nhìn thấy từ xa xa có một người đàn ông đang lén lúc nhìn hai người.

Cô lui mình về phía sau ánh mắt giận dữ nhìn Thần Phong, người đàn ông này lúc nào cũng làm theo ý của mình mặc kệ cảm nhận của người khác.

- *Quá muộn ròi.*

Anh có biết không, nếu lúc trước anh nói với tôi những lời này chắc có lẽ tôi sẽ như một con ngốc vui mừng nhào vào lòng anh, ôm anh thật chặt và nói với anh rằng " Phong em cũng yêu anh".

Nhưng Chung Hân của bây giờ không phải là một đứa ngu muội của trước đây, chỉ vì lời ngon tiếng ngọt của anh mà tin ngay.

Tôi nói cho anh biết anh và tôi không thể nào, vì tôi.....

Lời Chung Hân còn chưa dứt câu, đột nhiên giọng nói của Ngạo

Thiên vang lên từ phía sau.

- *Vì Hân Hân đã là người phụ nữ của Ngạo Thiên tôi.*

Chương 85: Người đàn ông thần bí

Ngạo Thiên vừa nói vừa từ phía biệt thự bước tới, vừa rồi đợi Chung Hân rất lâu không thấy cô quay trở lại trong lòng anh rất lo nên mới ra ngoài tìm cô.

Không ngờ vừa ra đến vườn hoa, đã nhìn thấy Thần Phong giữ chặt tay Chung Hân.

Chung Hân bất ngờ với lời nói của Ngạo Thiên, anh nói vậy là có ý gì?

Người phụ nữ của anh!

Ngạo Thiên bước tới hất tay của Thần Phong ra, anh thản nhiên choàng tay qua eo Chung Hân ôm cô chặt vào lòng.

Vẻ mặt dịu dàng thâm tình vừa rồi của Thần Phong được thay thế bởi sự lãnh khốc, ánh mắt tỏa ra sát khí nhìn chăm chăm vào bàn tay lúc này đang giữ chặt eo Chung Hân.

Thần Phong giận đến xanh cả mặt bàn tay không tự chủ siết chặt lại, khiến vết thương càng chảy máu nhiều hơn.

Thần Phong không nói gì cũng không chất vấn Chung Hân việc này là sao.

Anh cố kiềm chế cơn thịnh nộ trong lòng, nhìn Ngạo Thiên chuẩn bị đưa Chung Hân rời đi.

Trước khi đi Ngạo Thiên còn không quên để lại một câu.

- Bây giờ Hân Hân đã là vị hôn thê của tôi, mong Thần Tổng hãy tự trọng đừng quấy rầy cô ấy.

Nói xong Ngạo Thiên dìu Chung Hân vào trong, anh cố tình áp sát mặt mình vào mặt Chung Hân ân cần quan tâm.

- Em có sao không?

Giọng nói dịu dàng của Ngạo Thiên khiến Chung Hân đau lòng, cô biết Ngạo Thiên cố tình nói vậy là để giúp cô. Nhưng vừa rồi khi nhìn vào ánh mắt của Thần Phong, ánh mắt thất vọng đau khổ của anh, khiến trái tim cô đau lên từng cơn.

Sao người đàn ông này, lúc nào cũng có sức ảnh hưởng lớn trong lòng cô.

Rõ ràng cô hận anh, nhưng tại sao khi nghe anh nói những lời thâm tình đó trong lòng cô lại cảm thấy bối rối.

Những gì anh vừa nói với cô, có phải là sự thật không?

Trong lúc Chung Hân thất thần suy nghĩ, đột nhiên cô vấp phải hòn đá dưới chân ngã xuống mặt đất.

Thần Phong thấy vậy bước tới muốn đỡ lấy Chung Hân lên, nhưng Ngạo Thiên đã nhanh hơn Thần Phong một bước.

Ngạo Thiên lo lắng khom người bế xốc Chung Hân lên, hành động của anh khiến Chung Hân bất ngờ theo phản xạ tự nhiên Chung Hân choàng tay qua cổ Ngạo Thiên tránh cho mình ngã xuống.

Thần Phong nhìn một màn âu yếm trước mặt, máu trong người giờ phút này đã xông đến tận não không thể kiềm chế được nữa, giống như núi lửa có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Đối đầu với bất cứ chuyện gì, từ việc trên thương trường cho đến chuyện của Hội Thần Hoa, Thần Phong luôn giữ thái độ trầm tĩnh, sự sáng suốt của anh khiến đối thủ phải e dè sợ hãi.

Nhưng mỗi khi chuyện có liên quan đến Chung Hân, thì anh không thể nào phát huy được bản tính điềm tĩnh của mình.

Thần Phong mặc kệ Chung Hân nghĩ gì, không quan tâm người trước mặt là Ngạo Thiên, không để ý đến việc mình đang ở Lãnh gia, anh chỉ muốn bước nhanh tới dùng súng bắn một phát bả đầu của Ngạo Thiên, đem hấn ra ngũ mã phanh thây.

Thần Phong định xông tới tấn công Ngạo Thiên, nhưng hành động năng nổ của anh đã bị Hứa Thừa Anh chặn lại.

- Chủ nhân, đừng quá kích động sẽ làm hỏng đại sự.

Hứa Thừa Anh vừa nói ánh mắt vừa liếc nhìn một góc khuất của ngôi biệt thự, Thần Phong chợt bình tĩnh dần xuống cơn thịnh nộ trong lòng mình.

Hứa Thừa Anh vừa mới cho anh biết, nhất cử nhất động của bọn họ đang bị người khác giám sát.

Sau khi trở về Ngạo Viên, Chung Hân không nói với Ngạo Thiên lời nào, cô biết vừa rồi Ngạo Thiên chỉ muốn giúp cô, nhưng ai cho phép anh nói cô là vị hôn thê của anh.

Lời nói của anh sẽ khiến người khác hiểu lầm, họ sẽ nghĩ anh và cô đã phát sinh quan hệ, thật ra trong tiềm thức Chung Hân không quan tâm đến người khác nghĩ gì, cô chỉ sợ Thần Phong hiểu lầm Ngạo Thiên và cô đã xảy ra quan hệ.

- *Hân Hân, em đừng như vậy tôi biết em đang giận tôi.*

Vừa rồi tôi không biết phải làm sao, nhìn thấy Thần Phong bám lấy em không tha, tôi mới nói như vậy.

Ngạo Thiên trên tay cầm một ly nước lọc đưa cho Chung Hân giải thích, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Ngạo Thiên Chung Hân siêu lòng.

- *Không sao, nhưng lần sau anh đừng ăn nói tùy tiện như vậy.*

Chung Hân nhận lấy ly nước hớp một ngụm, nhìn vào gương mặt bớt căng thẳng của Ngạo Thiên cô chột mím cười.

- *Thiên, em cảm ơn anh đã đối xử tốt với em, nhưng em.....*

Đột nhiên miệng của Chung Hân bị bàn tay ấm áp của Ngạo Thiên che lại, anh biết cô định nói gì.

Dù trong lòng Ngạo Thiên đã biết Chung Hân sẽ không bao giờ yêu anh vì trái tim cô đã thuộc về Thần Phong, nhưng anh thật sự không muốn nghe từ miệng Chung Hân nói ra.

Tại ngôi biệt thự hẻo lánh tọa lạc trên đỉnh núi của Thành Phố X, thuộc về quyền sở hữu của Hội Thần Hoa.

Thần Phong được một đám thuộc hạ hộ tống vào cửa chính của ngôi biệt thự.

Tuy ngôi biệt thự không rộng lớn bằng Thần Viên, nhưng kiến trúc cùng với thiết kế của ngôi biệt thự là hạng xa xỉ nhất.

Thần Phong cùng đám thuộc hạ thận trọng bước vào phòng khách được thiết kế theo kiểu Châu Âu, một cái ghế sofa màu trắng hình vòng cung cùng với cái bàn cafe thủy tinh màu đen hình chữ nhật, càng tô điểm cho sự sang trọng của căn phòng.

Cái đèn chùm lộng lẫy kết thành bằng những viên pha lê trong suốt hình giọt nước, treo trên trần nhà ngay chính giữa phòng khách khiến ngôi biệt thự lộng lẫy hơn.

Ánh đèn màu trắng tỏa ra từ cái đèn chùm trên trần nhà, rọi thẳng lên người đàn ông trung niên đang nghiêm trang ngồi trên sofa được Lăng Triều cẩn thận bảo vệ.

Thần Phong bước tới ngồi xuống bên cạnh người đàn ông lúc này đang nhàn nhã cầm trên tay tách trà hoa nhài nóng hổi hớp từng ngụm một.

Thần Phong nâng tay nhận lấy ly rượu đỏ từ trên tay Lăng Triều hớp một ngụm, ánh mắt lãnh đạm nhìn người đàn ông nói.

- *Bác thấy như thế nào?*

Người đàn ông đang cúi đầu uống trà nghe Thần Phong nói vậy, chợt ngừng lại động tác của mình ngược mặt lên nhìn Thần Phong.

- *Bác thấy tốt lắm, nhưng đã làm khó đến con.*

Trong ánh mắt người đàn ông hiện lên sự áy náy khi ông nhìn thấy dáng vẻ tiều tụy của Thần Phong, ông biết trong lòng Thần Phong hiện tại rất đau.

- Con thì không sao chỉ cần giúp được bác, giúp được.....Hân Nhi thì dù phải bỏ cả mạng này con cũng không ngại.

Ánh mắt thâm thúy của Thần Phong nhìn thẳng vào ly rượu đỏ, ánh đèn trên trần nhà rọi thẳng vào chiếc ly thủy tinh, phản chiếu lại màu đỏ sẫm lên gương mặt mệt mỏi của anh.

- Hân Nhi..... Nó ra sao rồi?

Bác xem TV thấy con bé đi cùng với Ngạo tổng.....

Người đàn ông cất giọng lo lắng, nói đến đây ông tự giác không nói gì thêm.

Thần Phong nheo mắt, đôi môi mỏng mím chặt lại thành đường thẳng khi nghe người đàn ông nói.

Hiện tại cái Thần Phong không muốn nghe nhất chính là tên của Ngạo Thiên.

Nếu có thể vừa rồi anh muốn xông tới đánh cho Ngạo Thiên một trận, rồi đưa vợ của mình về.

- *Bác nghỉ ngơi cho tốt, mọi chuyện cứ để con giải quyết.*

Con còn có chuyện nên đi trước.

Nói xong Thần Phong nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, tuy Thần Phong không nói ra miệng nhưng người đàn ông biết anh đang cố tình hại hạ bản thân. Thần Phong dùng rượu và cigar để làm giảm đi sự nhớ nhung trong lòng anh.

Thần Phong đứng thẳng người chỉnh lại âu phục của mình bước về hướng cửa, vừa lướt ngang qua người của Lăng Triều, Thần Phong liền lên tiếng.

- *Cậu phải cho người canh chừng hai bốn trên hai bốn, tôi không muốn có việc ngoài ý muốn xảy ra.*

Lăng Triều cúi đầu đáp.

- *Thuộc hạ đã hiểu.*

Thần Phong gật đầu một cái rồi cùng Hứa Thừa Anh bước ra khỏi biệt thự.

Chương 86: Hồ điệp, kim chấn huy và thiết sang sang

Ngồi vào trong xe do Hứa Thừa Anh lái, Thần Phong mệt mỏi ngã đầu về phía sau nhắm mắt lại định thần, trong đầu cứ hiện lên tình cảnh của vừa rồi, phản ứng của cô là sao?

Cô tin anh hay vẫn nghi ngờ đến tấc lòng của anh.

Trong lòng phiền não, Thần Phong nâng tay day day huyết thái dương của mình.

Cả đoạn đường trở về tổng bộ của Hội Thần Hoa, trong lòng của Hứa Thừa Anh luôn cảm thấy bất an, anh định nói gì đó nhưng suy nghĩ một chút lại không nói nên lời.

- *Thừa Anh, có gì cứ nói thẳng!*

Đột nhiên từ phía sau vang lên giọng nói mệt mỏi của Thần Phong.

Hứa Thừa Anh do dự một chút, ánh mắt liếc nhìn gương chiếu hậu nói.

- *Thuộc hạ chỉ e là, Ngạo Thiên sẽ không chịu buông tay....*

Thần Phong hiểu sự lo lắng trong lòng của Hứa Thừa Anh, hiện tại thế lực của Ngạo Thiên và anh tương đương với nhau không phân thắng bại.

- *Thừa Anh, sau chuyện lần này tôi đã suy nghĩ thông suốt, trong một*

khu rừng không thể có hai con mãnh hổ.

Lúc trước tôi không muốn khuếch trương thế lực của mình, nên chuyện của bang Ngạo Long tôi không quan tâm.

Nghe Thần Phong nói vậy nổi bất an trong lòng của Hứa Thừa Anh vẫn chưa nguôi, Hứa Thừa Anh nói với giọng lo lắng.

- Nhưng nếu chúng ta muốn đối phó với Ngạo Thiên và bang Ngạo Long, cũng không phải là chuyện dễ.

Thần Phong nghe Hứa Thừa Anh nói vậy, cặp mắt sâu thẳm từ từ mở ra nhìn thẳng vào con đường phía trước.

- Thừa Anh, muốn giết một con mãnh hổ, thì trước tiên chúng ta phải chặt đứt tay và chân của nó.

Hứa Thừa Anh liền gật đầu đồng ý, muốn đá kích tinh thần của Ngạo Thiên thì trước tiên họ phải đối phó với bang Ngạo Long và Ngạo Thị.

Trong phòng giám đốc của ngân hàng Mạnh Thị, Kim Chấn Huy, Hồ Điệp, Thiết Sang Sang và Chung Hân bốn người ngồi tại ghế sofa màu trắng đặt ngay chính giữa phòng.

Kim Chấn Huy trên người là bộ âu phục màu đen được cắt may tỉ mỉ do Ý An đích thân thiết kế cho anh, bàn tay

nhàn nhã choàng qua eo của người phụ nữ thuộc về riêng mình.

Hồ Điệp thản nhiên ngồi bên cạnh anh, nét mặt lạnh lùng của cô không hề tỏ ra sát khí khi ở bên cạnh của Kim Chấn Huy.

Lần đầu tiên Chung Hân gặp mặt Hồ Điệp, Chung Hân đã thích cô chi

dâu với nét mặt vô cảm này.

Kỳ thực Chung Hân vốn không hiểu tính tình của Hồ Điệp, nhưng không biết vì sao cô lại tin tưởng, tin tưởng rằng Hồ Điệp thật sự yêu Kim Chấn Huy.

Chắc có lẽ như người ta thường nói đôi mắt chứa đựng linh hồn của một người, muốn hiểu thấu nội tâm của một người chỉ cần nhìn sâu vào mắt của họ thì sẽ biết.

Hiện tại cái Chung Hân nhìn thấy trong ánh mắt sắc bén của Hồ Điệp, chính là hình bóng của Kim Chấn Huy.

Chung Hân chợt nhớ đến lý do mình đến Mạnh Thị ngày hôm nay, cô liền chuyển tầm mắt của mình vào Thiết Sang Sang thật lòng nói.

- *Chị Sang Sang, cảm ơn chị đã đến đây.*

Thiết Sang Sang lúc nào cũng xinh đẹp, nét mặt tươi tắn trẻ trung vô ưu khiến Chung Hân hâm mộ vô cùng.

- *Em không cần phải nói cảm ơn với chị, xem như chị viện cớ đến Trung Quốc làm việc để tránh mặt Trần Siêu một thời gian, cho anh ấy một bài học sau này không nên chọc tức đến chị.*

Thiết Sang Sang nhìn Chung Hân nói, Trần Siêu thật đáng chết dám ở trước mặt cô tươi cười trò chuyện thân mật với người phụ nữ khác không xem Thiết Sang Sang cô ra gì.

Nếu không phải nể tình bảo bối, cô sẽ kêu chị họ Hàn Mạc cho Trần Siêu một bài học.

Nghe Thiết Sang Sang nói vậy Chung Hân liền cong môi cười, không

ai lại sống vô tư như Thiết Sang Sang, dù có gia đình có con rồi nhưng Thiết Sang Sang vẫn thích hành động tùy hứng.

- Chị Sang Sang, thủ tục thừa hưởng gia tài của Triệu Nhân, Lãnh Đồng và Triệu Sang đã xong chưa?

Chung Hân nhìn Thiết Sang Sang hỏi.

Thiết Sang Sang mở ra cái cặp táp làm bằng da màu đen bên cạnh, lấy ra một sổ hồ sơ dày cộm đặt xuống cái bàn cafe làm bằng gỗ thượng hạng trước mặt của Chung Hân.

- Vừa mới ký tên xong, em xem lại đi.

Chung Hân khom tới cầm lấy phần hồ sơ trên bàn lên xem.

- Họ thật sự hành động rất nhanh, ba em mới vừa chết họ liền ra tay ngay.

Quả thật đúng như dự liệu của cô, Triệu Nhân đã đoạt hết những tài sản thuộc về quyền sở hữu của ba cô.

Đột nhiên điều gì đó trong sổ văn kiện thu hút sự chú ý của Chung Hân.

Biệt thự Lãnh gia đã thuộc về quyền sở hữu của Lãnh Đồng.

Biệt thự Lãnh gia được ba cô xem là nhà tổ, ba cô từng nói qua, dù có chết cũng không thể bán cho người ngoài chỉ được truyền lại cho con cháu của nhà họ Lãnh.

Mình phải làm mọi giá để đoạt lại biệt thự Lãnh gia, còn về phần Lãnh thị.....

Chung Hân suy nghĩ một chút đột nhiên nhìn Kim Chấn Huy nói.

- *Anh Chấn Huy, anh hãy cho người tung tin này ra ngoài.*

Chung Hân đưa cho Kim Chấn Huy một bản văn kiện do chính phủ gửi đến cho cô, liên quan đến miếng đất ở thành Tây vào mấy tháng trước, nhưng đã được Chung Hân nhờ Thiết Sang Sang giấu nhem.

Bàn tay của Kim Chấn Huy rời khỏi eo của Hồ Điệp, nhận lấy bản văn kiện nghi ngờ lật từng trang một xem.

Nhìn thấy những thông tin bên trong, Kim Chấn Huy kinh ngạc không thôi.

"Chính phủ vừa mới phát hiện miếng đất ở thành Tây, bị nhiễm sinh học xenobiotic rất độc hại, chỉ cần chạm tới ăn phải hay hít vào sẽ làm hại đến sức khỏe và có thể dẫn đến việc tử vong, cuối cùng chính phủ đã đưa ra quyết định không cho nhà đầu tư hoặc chủ quyền miếng đất khai thác, nhằm vào việc an toàn cho người dân."

Kim Chấn Huy đọc xong lá thư liền

ngước mắt lên nhìn Chung Hân nở một nụ cười sáng khoái.

- *Tưởng là chuyện gì, chứ việc này chỉ là chuyện nhỏ.*

Kim Chấn Huy nói xong liền cầm lấy điện thoại di động đặt trên bàn trước mặt lên, gọi cho trợ lý của anh.

- *Hung, cậu hãy đưa một đoạn tin ra ngoài cho tôi.*

Càng sôi động càng tốt.

Sau khi Kim Chấn Huy căn dặn trợ lý của mình liền cúp máy, anh nhìn sang Hồ Điệp nói với giọng nghiêm túc.

- Điệp Điệp, hiện tại thân phận của Hân Nhi đã bị bại lộ anh chỉ sợ em ấy sẽ gặp nguy hiểm, em hãy theo bên cạnh để bảo vệ cho em ấy.

Kim Chấn Huy vừa nói vừa đưa cho Hồ Điệp khẩu súng Truy Hồn, do Mạnh Hùng tặng cho anh.

Hồ Điệp nhìn Kim Chấn Huy cười tươi, cô thản nhiên đẩy bàn tay đang cầm Truy Hồn của anh về phía sau.

- Truy Hồn để lại cho anh dùng, em chỉ cần thứ này.

Đột nhiên Hồ Điệp rút từ trong đôi giày ống của mình ra một con dao nhỏ sắc bén khắc hình con rồng vàng, dùng sức đâm mạnh xuống mặt bàn khiến Chung Hân giật mình.

Ánh mắt của Hồ Điệp lúc này lạnh lùng đến nỗi khiến người đối diện không rét mà run.

Thiết Sang Sang nhìn thấy nét mặt kinh ngạc của Chung Hân liền bật cười thành tiếng.

- Ha....Ha.....

Hân Nhi, em nên tập làm quen với súng, dao, bom đạn đủ loại, vì ở bên cạnh bọn chị em sẽ thường xuyên nhìn thấy những thứ này.

Thiết Sang Sang nói ra những lời này trên gương mặt không hề đổi sắc, ở bên cạnh Lôi Lạc Thiên, Mạnh Hùng, Trần Hạo, Nam Liệt và

Hàn Mạc nhiều năm nên cũng đã làm quen.

Chung Hân càng thêm kinh ngạc với lời nói của Thiết Sang Sang, sao mấy người này không nói thì thôi một khi nói ra toàn là bom đạn.

Trong đầu cô lúc này chợt hiện lên tình cảnh Thần Phong một mình đơn thân độc mã đối phó với một đám côn đồ, lúc này Chung Hân mới biết Thần Phong, Ngạo Thiên và họ là cùng chung một loại người, loại người được gọi là người trong hắc đạo.

- *Sang Sang, em đừng dọa Hân Nhi như vậy, em ấy sẽ sợ.*

Kim Chấn Huy nhìn Thiết Sang Sang trách móc, tuy anh và Chung Hân quen nhau đã lâu tình cảm thân thiết, nhưng anh vẫn chưa tìm ra cơ hội để nói cho cô biết thân phận đậm chất màu đen của mình.

Kim Chấn Huy chỉ sợ một người trong sáng như Chung Hân, không thể nào tiêu hoá nổi những thứ kinh hoàng này.

Thiết Sang Sang nhìn Kim Chấn Huy nhún vai cười trừ.

- *Sớm muộn gì em ấy cũng sẽ biết, nói cho em ấy biết trước để chuẩn bị tâm lý, không tốt hơn sao?*

Nếu sau này Chung Hân ở bên cạnh Thần Phong, cũng nên tập làm quen với những thứ này.

Chương 87: Wind

Trợ lý Hưng làm việc với hiệu suất thật cao, chỉ trong vòng vài tiếng đồng hồ tất cả kênh truyền hình đều đăng cùng một tin tức, tin tức chính phủ đã niêm phong miếng đất ở Thành Tây thuộc về quyền sở hữu của công ty Lãnh Thị, miếng đất Lãnh Thị định dùng trong việc phát triển khu nghỉ dưỡng với ngân hàng Mạnh Thị.

Tin tức này vừa mới được công bố, cổ phiếu của Lãnh Thị tuột một cách đáng ngại.

Khiến trên dưới Lãnh Thị đứng ngồi không yên.

Từ trong ngân hàng Mạnh Thị, Chung Hân tao nhã bước ra ngoài cùng với nữ vệ sĩ kiêm luôn tài xế Hồ Điệp.

Hai người vừa mới bàn xong công việc với Kim Chấn Huy và Thiết Sang Sang, bây giờ là lúc Chung Hân tiến hành bước kế tiếp của mình.

Cô đã nhờ trinh thám tư theo dõi nhất cử nhất động của Triệu Nhân và Thái Thịnh, hôm nay cô sẽ đến gặp mặt trinh thám tư để nhận lấy những chứng cứ mà cô muốn có được từ lâu.

Ngân Hàng Mạnh Thị được tọa lạc trên con đường xầm uất nhất của Thành Phố X, người qua kẻ lại đông như lễ hội nhất là vào thời điểm của một giờ trưa, thời gian dùng cơm trưa của những người làm việc văn phòng.

Trong lúc Chung Hân và Hồ Điệp đang chờ xe, cô không hề hay biết

có một cặp mắt sắc bén, ở trong chiếc xe BMW màu đen đậu bên kia đường không ngừng quan sát cô.

Ánh mắt của người đàn ông hiện lên sự mờ mịch, khi anh nhìn thấy dáng vẻ của Chung Hân hiện giờ.

Cho dù cô đang đứng ngay chính giữa một tốp người, nhưng không khó để nhận ra cô, lúc này trên người Chung Hân từ trên xuống dưới toàn là hàng hiệu, bộ váy công sở màu đen áo sơ mi trắng bó sát vào đường cong quyến rũ, mái tóc dài được cô búi lên cao càng tôn lên vẻ đẹp trưởng thành chững chạc trên gương mặt kiêu diễm của cô.

Chỉ một thời gian ngắn vậy mà Chung Hân đã trở nên lạnh lùng một cách đáng thương, sự tự tin kiêu ngạo tỏa ra từ trên người cô khiến trái tim anh lạnh buốt.

Cô phải trải qua những tổn thương gì mới có thể luyện tập trái tim mình trở nên sắt đá, tránh bị người khác làm tổn thương.

Một chiếc xe màu trắng chậm rãi dừng lại bên ven đường, tên tài xế bước xuống cung kính mở cửa xe cho Chung Hân, sau khi Chung Hân ngồi vào trong xe tên tài xế liền đưa chìa khoá lại cho Hồ Điệp.

Hồ Điệp vừa ngồi vào vị trí lái liền nhấn ga, chiếc xe lập tức tiến về phía trước hoà lẫn vào đoàn xe tấp nập, mau chóng khuất dần trên con đường nhộn nhịp.

Người đàn ông trầm mặc叼 cigar trên tay bất giác đưa đến mép môi hít vào một hơi thật sâu, rồi từ từ nhả ra làn khói đen dày đặc.

Thần Phong phiền muộn ngã đầu về phía sau dựa vào thành ghế, ánh mắt đau thương khép chặt lại để làm giảm đi nỗi đau trong lòng mình.

Anh nhớ cô, muốn xông tới ôm cô vào lòng, muốn hôn lên đôi mắt sáng lung linh, muốn chạm vào đôi môi phớt hồng, muốn ngửi thấy mùi hương chỉ thuộc về riêng cô, mùi hương đã khiến đầu óc anh mê mẩn.

Tóm lại là anh rất nhớ, rất nhớ cô.....

- *Hân Nhi, em hãy chờ anh.*

Giọng nói lạnh lẽo của Thần Phong vang lên, khiến Hứa Thừa Anh ngồi ở phía trước cũng cảm nhận được hàn khí.

Hứa Thừa Anh biết Thần Phong đang cố kiềm chế bản thân của mình, nếu không phải vì kế hoạch, Thần Phong đã hiên ngang đến biệt thự của

Ngạo Thiên đòi người.

Với tính tình của Thần Phong dù Ngạo Thiên không muốn buông tay cũng không được, nếu cần thiết Thần Phong sẽ vì Chung Hân đại khai sát giới.

Hứa Thừa Anh đã chứng kiến cảnh Thần Phong nằm bất lực trên giường sau khi tai nạn, nhưng trong đầu không lúc nào không nghĩ đến Chung Hân, Hứa Thừa Anh biết Thần Phong đã yêu Chung Hân đến tận xương tủy.

Xe dừng lại trước quán cafe Lover's thuộc về quyền sở hữu của tổ chức thần bí Shadow, Hồ Điệp hiên ngang đậu xe trước cửa, cô bước xuống nét mặt lạnh lùng mở cửa xe cho Chung Hân.

Chung Hân nhìn Hồ Điệp gật đầu cảm kích, rồi cùng cô bước vào

trong quán cafe.

Vừa bước vào cửa Chung Hân và cả Hồ Điệp đều kinh ngạc với thiết kế của nơi này.

Đúng như cái tên Lover"s của nó, quán cafe được thiết kế thật lãng mạn mơ mộng đến nỗi khiến người không yêu cũng muốn yêu ngay.

- *Chung Tiểu thư.*

Vừa bước vào cửa Chung Hân nghe được có người gọi mình, cô và Hồ Điệp nhìn theo hướng phát ra âm thanh thanh thoát đó.

Nhìn thấy một cô gái khoảng chừng 17 tuổi, trên người mặc áo phong quần jean, đội một cái mũ lưới vịt màu xám, với mái tóc đuôi gà.

Chung Hân nhìn cô gái bằng ánh mắt nghi ngờ, không biết cô gái có nhận nhầm người không.

Nhìn thấy Chung Hân vẫn đứng đó không có ý định bước tới, cô gái liền đứng lên bước tới nở một nụ cười xán lạn tự giới thiệu bản thân mình.

- *Chào Chung Tiểu thư, tôi tên là Từ Mộng Chi, nhưng cô có thể gọi tôi là Wind.*

Tôi là con gái của Từ Mộng Bình, case của cô là do tôi phụ trách.

Chung Hân khó tin nhìn cô gái trước mặt, một cô gái trẻ tuổi làm trinh thám tư?

Hình như Wind nhìn thấu được suy nghĩ trong đầu Chung Hân, cô

cười tươi nói.

- Cô cứ yên tâm, ở trong ngành trinh thám này không ai lại không biết đến cái tên Wind này.

Nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của cô gái, Chung Hân liền nhìn Hồ Điệp rồi cùng nhau bước tới cái bàn tròn trong góc khuất.

Vừa ngồi xuống ghế, tên phục vụ liền bước tới ân cần hỏi Chung Hân và Hồ Điệp dùng gì.

Chung Hân nhìn tên phục vụ lắc đầu, cô không có thời gian ở lại đây lâu, chỉ muốn lấy những gì cô cần rồi mau chóng rời khỏi, tránh cho người của Triệu Nhân và Thái Thịnh bắt gặp.

- Thứ tôi nhờ cô điều tra đâu?

Chung Hân nhìn Wind đi thẳng vào vấn đề, cô ghét nhất là vòng vo tam quốc.

Wind đánh giá Chung Hân từ trên xuống dưới, cô thường thức nhất những người làm việc dứt khoát, trong lòng Wind chợt hiện lên thiện cảm với cô gái ngồi trước mặt.

- Đây là tất cả những gì cô muốn có được.

Wind cầm một cái phong bì màu vàng đẩy đến trước mặt của Chung Hân. Chung Hân nghi ngờ mở ra xem, trước mắt cô là hình ảnh của Thái Thịnh và Triệu Nhân lén lút gặp nhau.

Còn có một cái USB nhỏ màu đen bên trong, Chung Hân cầm nói lên nhìn Wind.

- Trong đây là gì?

Wind nâng ly nước cam lên hớp một ngụm, môi nở một cười đắc ý nhìn Chung Hân nói.

- Tôi đã nhân tiện ghi âm lại cuộc đối thoại giữa bọn họ cho cô.

Cô không cần cảm ơn tôi, phí thù lao tôi đã ghi trên tờ giấy bên trong phong bì, cô có thể chuyển tiền trực tiếp vào tài khoản của tôi.

Wind vừa nói xong liền cầm lấy ba lô đứng lên rời khỏi, trước khi bước ra khỏi cửa Wind xoay người lại cười tươi nói với Chung Hân.

- Hôm nay cô mời.

Nói xong Wind đã nhanh chóng bước ra khỏi quán cafe Lover"s, Chung Hân không quan tâm, chỉ cần có được những gì cô muốn có, bao nhiêu tiền cũng không sao.

Chương 88: Ngạo Thiên và Wind

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chung Hân cẩn thận xem từng bức ảnh, sau khi xem xong cô đem hình và USB bỏ ngược vào cái phong bì.

Đột nhiên gương mặt Chung Hân hiện lên vẻ nghi ngờ khi cô chạm vào một ống thủy tinh bên trong.

Chung Hân lấy ống thủy tinh ra xem, cô nhìn kĩ mới phát hiện bên trong là một sợi tóc ngắn màu đen.

Chung Hân nhìn ống thủy tinh rồi nhìn sang gương mặt vô cảm của Hồ Điệp.

- *Chị, đây là gì?*

Hồ Điệp không trả lời Chung Hân, cô thản nhiên vươn tay cầm lấy tờ giấy ló ra từ trong phong bì lên xem.

- *Bên trong ống thủy tinh là tóc của Thái Thịnh, tôi nghĩ cô cần dùng tới nên mới sẵn tiện lấy cho cô.*

Đừng lo, đó là khuyến mãi không tính thêm tiền.

Wind.

Hồ Điệp đọc xong liền nhìn Chung Hân.

- *Tại sao cô ấy lại lấy tóc của Thái Thịnh đưa cho em?*

Chung Hân nghe Hồ Điệp hỏi vậy liền cong môi cười trong vẻ thích thú.

- *Cô gái này không đơn giản, tuổi trẻ nhưng rất thông minh.*

Chị đem sợi tóc này cùng với sợi tóc lần trước chị lấy của Lãnh Đồng, đi làm xét nghiệm ADN.

Em muốn biết kết quả càng sớm càng tốt.

Lần trước khi Hồ Điệp lấy tóc của Lãnh Đồng đưa cho cô, cô đã làm xét nghiệm ADN.

Quả nhiên như dự đoán của cô, cô và Lãnh Đồng không cùng chung huyết thống, Triệu Nhân đã gạt ba cô bấy nhiêu năm.

Nhưng đến tận hôm nay trong lòng Chung Hân vẫn còn nghi vấn, không biết ba ruột của Lãnh Đồng là ai.

Wind là một cô gái thấu hiểu lòng người, xem như lần này cô mắc nợ cô ấy, có dịp Chung Hân nhất định sẽ báo ơn.

Lúc này Hồ Điệp mới hiểu, chẳng lẽ trong lúc điều tra Thái Thịnh Wind đã nghi ngờ Lãnh Đồng và Thái Thịnh là cha con nên mới đưa cho Chung Hân tóc của Thái Thịnh.

- *Chị bắt đầu thích cô gái này rồi.*

Chung Hân bất ngờ nhìn Hồ Điệp,

một người lạnh lùng như Hồ Diệp cũng biết thương thức người khác hay sao?

Wind vui vẻ bước ra khỏi quán cafe Lover"s, cô không những điều tra Thái Thịnh, Triệu Nhân và Lãnh Đồng, ngay cả Chung Hân cô cũng sẵn tiện điều tra luôn.

Sau khi tìm hiểu được con người thật của Chung Hân, trong lòng Wind khâm phục cô gái này vô cùng.

Một người phụ nữ chân yếu tay mềm, không biết võ nghệ, không xuất thân từ hắc đạo nhưng lại vô cùng thông minh.

Một người thông minh muốn đạt được mục đích của mình không cần đến gia thế hiển hách, không cần sức mạnh hơn người, không cần khối tài sản khổng lồ, điều duy nhất họ cần chính là đầu óc, trí thông minh của một người có thể vượt qua tất cả, dù đối thủ có tiền tài quyền lực hơn cũng sẽ thua thảm bại nếu không biết dùng trí thông minh.

Trong lúc Wind còn đang suy nghĩ chân bắt chợt bước xuống con đường đông đúc xe cộ, một chiếc xe Jaguar màu đen chạy xẹt qua người cô khiến cô hốt hoảng nhảy ngược về phía sau.

Đứng trên lề đường Wind giận dữ vung nắm đấm về phía chiếc xe Jaguar lớn tiếng chửi.

- Các người không có mắt sao?

Muốn giết người có phải không?

Chiếc xe không vì lời mắng chửi của Wind mà dừng lại, ngược lại vẫn

tiếp tục chậm rãi chạy về phía trước.

Khi chiếc xe dừng lại trước đèn giao thông, Wind đã hung hăng đuổi tới.

Cô muốn xem tên nào lại kiêu căng đến như vậy, ỷ mình có tiền chạy xe xịn không màng đến mạng sống của người khác, ít ra cũng nên dừng xe lại hỏi thăm cô có sao không.

Vừa xông tới đột nhiên kính cửa sổ ở phía sau từ từ hạ xuống, Wind chợt rùng mình khi cô chạm phải ánh mắt lạnh lẽo của người đàn ông trong xe.

Ngạo Thiên nhíu mày phóng tầm nhìn chán ghét vào cô gái trẻ giống y như tom boy, trên đầu đội mũ lưỡi vẹt mặc áo phông phía sau mang ba lô.

Sau khi quan sát cô gái trẻ Ngạo Thiên không nói gì, anh xoay mặt lại thản nhiên nhìn thẳng về phía trước xem như Wind không hề tồn tại.

Wind đứng ngơ ngác nhìn theo chiếc xe trong lòng, tức đến không nói nên lời, cô hung hăng cầm cái nón đang đội trên đầu dùng sức ném về phía chiếc xe.

Vì hành động thô lỗ của mình nên mái tóc dài buột đuôi ngựa vô tình bị bung ra, mái tóc màu tím xoã xuống đôi vai mảnh mai của cô.

Ngạo Thiên ngồi uy nghiêm ánh mắt loé lên sự khác thường, khi nhìn thấy mái tóc dài màu tím của cô gái phản chiếu lại trong gương chiếu hậu, cô gái trẻ đã thành công thu hút được sự chú ý của Ngạo Thiên.

Ngày hôm sau trên tay Thiết Sang Sang đã cầm một phần báo cáo, Thiết Sang Sang đi thẳng đến phòng phó giám đốc của ngân hàng

Mạnh Thị để tìm Chung Hân.

Lúc này Chung Hân đang ngồi trên chiếc ghế bằng da, sau bàn làm việc của mình.

Cô xoay lưng về phía cửa nhìn ra cảnh hoàng hôn bên ngoài cái cửa sổ sát mặt đất.

Nghe được tiếng bước chân của Thiết Sang Sang, Chung Hân không quay lại chỉ cất giọng khe khẽ.

- Em thấy cảnh hoàng hôn hôm nay thật đẹp, nhưng thật đáng tiếc cảnh tượng huyền ảo xinh đẹp như thế này lại không có người cùng em chia sẻ.

Đột nhiên lúc này Chung Hân chợt nhớ đến dáng vẻ đau lòng cùng với ánh mắt thất vọng của Thần Phong, khi nhìn thấy Ngạo Thiên và cô âu yếm bên nhau.

- Hân Nhi, nếu em không thể quên được Thần Phong thì hãy tìm cậu ấy hỏi cho ra lẽ.

Chưa chắc gì cái chết của ba em có liên quan đến cậu ấy.

Thiết Sang Sang nói một cách nghiêm túc, hiếm có khi Thiết Sang Sang dùng tấm lòng để khuyên răn một người.

Chung Hân nghe Thiết Sang Sang nói vậy liền lắc đầu xoay người lại nhìn Thiết Sang Sang, cô bất giác nâng tay day day huyệt thái dương của mình.

- Không cần phải hỏi anh ấy, tấm lòng của anh ấy em đã hiểu, nhưng có điều.....

Chung Hân nói đến đây dừng một chút, nét mặt đau lòng khiến Thiết Sang Sang cũng buồn lay.

- Tại sao anh ấy làm mọi việc lại không nghĩ đến cảm nhận của em, nếu anh ấy thật sự yêu em, tại sao lại không tìm em sớm hơn?

Tuy Thần Phong đã cho cô biết việc cái chết của ba cô là do anh cố tình an bài, việc anh làm đều là vì cô.

Nhưng cô có tin anh được không?

Trong sự việc này Chung Hân còn nhiều thắc mắc nhưng Thần Phong vẫn chưa giải thích với cô.

Nghe những gì Chung Hân nói Thiết Sang Sang cũng không biết phải nói gì thêm.

Phải với năng lực của Thần Phong, nếu anh muốn tìm Chung Hân thì dù trời có sụp xuống Thần Phong cũng sẽ tìm được.

Lúc này Thiết Sang Sang mới chợt nhớ đến nguyên nhân mình đến tìm Chung Hân.

- À nè, vừa rồi chị gặp Hồ Diệp, cô ấy bị Chấn Huy lôi đi ăn tối nên nhờ chị đưa cái này cho em.

Cô vừa nói vừa đặt phần báo cáo lên bàn trước mặt Chung Hân.

Chung Hân lập tức khom tới cầm lấy phần báo cáo lật ra xem.

Chung Hân không quan tâm đến những chữ trên đó, ánh mắt của cô dán lên mấy con số ở phía dưới.

[Click để xem ảnh](#)

Bàn tay trắng nõn với những ngón tay thon dài vì tức giận siết chặt tờ báo cáo đến gân xanh cũng hiện lên rõ ràng.

Chương 89: Lôi Lạc Thần

Thiết Sang Sang bị ánh mắt độc ác của Chung Hân làm kinh ngạc, Chung Hân là một cô gái dịu dàng thướt tha, nhưng không ngờ thù hận có thể che đi bản tính thật sự của một con người.

Chung Hân cầm trên tay bản báo cáo, ánh mắt hiện lên tia phẫn nộ.

Một người là người phụ nữ của ba cô người còn lại là bạn tri kỷ của ba, nhưng hai người lại làm ra hành động căm thù.

Họ đã có âm mưu từ 19 năm về trước muốn chiếm Lãnh Thị của ba cô, từ cái ngày Lãnh Đồng được sinh ra đời Triệu Nhân đã lên kế hoạch bắt ba cô phải chịu trách nhiệm.

Cũng chính vào lúc hai mẹ con của Triệu Nhân bước vào Lãnh gia, cũng là lúc họ cướp hết tất cả những gì thuộc về cô.

Cướp chồng của mẹ, cướp ba của cô.

- *Triệu Nhân.....Thái Thịnh.....*

Hai người giỏi lắm!

Chung Hân tôi sẽ không tha cho hai người.

Chung Hân nghiêng răng trong lòng ước sao Triệu Nhân và Thái Thịnh sẽ gặp báo ứng.

Suy nghĩ đến đây Chung Hân chợt ngược mắt lên nhìn vào Thiết

Sang Sang.

- *Chị Sang Sang chị có biết ai giỏi về máy vi tính không?*

Em cần một hacker giỏi.

Thiết Sang Sang trung ra bộ mặt nghiêm túc, suy nghĩ một chút chột lên tiếng.

- *Chị biết có ba người, đó là Lôi Lạc Thiên, Trình Lam và Đường Vịnh Hi.*

Nhưng ba người này đều là bạn tốt của Thần Phong.

Nghe Thiết Sang Sang nhắc đến Thần Phong gương mặt Chung Hân chột biến sắc, vào giờ phút này cô thật sự không muốn nghe đến tên anh.

Chung Hân còn đang tức giận vì sao Thần Phong lại không quan tâm đến cô.

Nhìn thấy vẻ mặt xám xịt của Chung Hân, Thiết Sang Sang cũng cảm thấy xót xa, yêu một người đã khó hận một người càng khó hơn.

- *À còn có một người, tuy không giỏi như ba người kia nhưng rất tuyệt.*

Chung Hân nghe Thiết Sang Sang nói vậy nét mặt hờn hờ hẳn lên, cô đứng lên nhìn Thiết Sang Sang.

- *Là ai vậy chị?*

Chỉ cần Thiết Sang Sang nghĩ đến người này, nét mặt chột hiện lên

một nụ cười xán lạn.

- Là Lô Lạc Thần con trai của Lô Lạc Thiên và Trình Lam, tuy cháu ấy mới lên 9 tuổi, nhưng là một thần đồng trong lĩnh vực công nghệ thông tin.

Chung Hân nghe Thiết Sang Sang nói một đứa trẻ mới lên 9 tuổi, lại có khả năng hacking siêu việt trong lòng thật sự khó tin.

Nhìn thấy ánh mắt ngờ vực của Chung Hân, Thiết Sang Sang cười tươi lên tiếng trấn an cô.

- Hân Nhi, em yên tâm chị dám dùng đầu của Trần Siêu để bảo đảm với em rằng, Lô Lạc Thần sẽ không khiến em thất vọng đâu.

Chung Hân cười híp mắt, chị này lúc nào cũng đùa được.

Tuy Thiết Sang Sang đang nói với giọng đùa bỡn, nhưng Chung Hân biết trong lòng của Thiết Sang Sang Trần Siêu và bảo bối là quan trọng nhất.

- Vậy chị giúp em, liên lạc với cháu ấy.

Chung Hân mỉm cười nhìn Thiết Sang Sang nói, nếu Thiết Sang Sang thật sự tin tưởng vào Lô Lạc Thần, vậy cô cũng tin.

Thiết Sang Sang lập tức lấy điện thoại di động trong túi áo ra bấm một dãy số.

- Đại Tiểu thư, cô có biết bây giờ là mấy giờ không mà gọi điện cho tôi vậy?

Giọng nói lớn tiếng còn ngái ngủ của Đường Tam vang lên từ trong

điện thoại, khiến Thiết Sang Sang đau cả tai, cô đem điện thoại di động đặt ra xa tai của mình.

Cô gái này sao lại tùy hứng đến như vậy.

- *Tam Nhi, đã là 2 giờ chiều mà cô còn ngủ hả?*

Thiết Sang Sang lắc đầu nói, đầu dây bên kia chuyển đến tiếng ngáp thật dầy của Đường Tam.

- *Oáppppppppppp.....*

Hôm qua tôi đi đưa xe đến gần sáng mới về, chỉ ngủ được một chút lại bị người ta đánh thức.

Đường Tam nói với giọng trách móc, lúc cô ngủ ghét nhất là bị người khác quấy rầy.

- *Được rồi được rồi, hôm nay tôi có chuyện gấp muốn nhờ cô giúp đỡ, khi trở về Thành Phố S tôi mời cô dùng cơm.*

Thiết Sang Sang lắc đầu, cô gái này lúc nào cũng nghịch ngợm như vậy, trong lòng Thiết Sang Sang chột hiện lên lòng trắc ẩn đối với Tề Phong.

Tề Phong còn phải chịu hành hạ dài dài.

- *Vậy mới được chứ, cô cần tôi giúp gì?*

Đường Tam không khách khí nói.

- *Tôi muốn nhờ Lạc Thần một chuyện, nhưng không muốn cho Trình Lam biết.*

Đường Tam nghe Thiết Sang Sang nói vậy liền trở nên tinh táo hẳn lên, cô ngồi bật dậy nói với giọng hứng thú.

- *Tìm Lạc Thần có chuyện gì, tôi cũng muốn biết?*

Đường Tam cảm giác được việc sắp diễn ra nhất định rất thú vị, đâu thể thiếu phần của cô.

- *Chung Hân muốn nhờ Lạc Thần một chuyện.*

"Hazzzzzz....."

Thiết Sang Sang thờ dài sao cô lại quên mất, cô gái Đường Tam này nổi tiếng nhất chính là ham chơi, chỗ nào có chuyện vui liền nhào tới.

Nhưng Thiết Sang Sang phải công nhận Đường Tam quả thật có năng lực, nhất là ở lĩnh vực chế tạo vũ khí.

Chung Hân.....Chung Hân....sao tên này lại quen đến như vậy?

Mình nghe qua ở đâu rồi ta....

À là vợ của Thần Phong, mình đã nghe Gia Vỹ nhắc qua.

Suy nghĩ một lúc Đường Tam mới nhớ ra Chung Hân là ai.

- *Được để tôi liên lạc với Lạc Thần ngay.*

Sau khi nói xong Đường Tam liền cúp máy, vài phút sau đột nhiên màn hình máy vi tính của Chung Hân chớp chớp.

Chung Hân nghi ngờ nhìn vào màn hình, rồi nhìn sang Thiết Sang

Sang với vẻ mặt khó tin.

- *Chị Sang Sang, là chuyện gì vậy em còn chưa bật lên máy vi tính.*

Chung Hân kinh ngạc nói, khi nhìn thấy màn hình máy vi tính đột nhiên được bật lên.

Thiệt Sang Sang cười cười trong lòng khâm phục cậu bé Lạc Thần này.

Thiệt Sang Sang lập tức đi vòng qua sau bàn làm việc của Chung Hân.

Cô đặt tay trên vai Chung Hân làm động tác vỗ vỗ.

- *Chào mừng em đến với thế giới hacker.*

Thiệt Sang Sang vừa nói xong một hàng chữ màu trắng nhảy lung tung trên màn hình, sau đó gương mặt đẹp trai của một cậu bé xuất hiện trước mặt của Chung Hân.

Chung Hân kinh ngạc quan sát cậu bé thật kĩ, cậu bé đẹp trai đến không thể tả, làn da trắng như tuyết mái tóc màu đen huyền khiến đôi mắt sắc bén màu hổ phách càng tỏa sáng, nhìn vào thu hút vô cùng.

- *Cô Sang Sang, cô tìm cháu?*

Cậu bé lạnh lùng nói, ánh mắt phẳng lặng không hề tỏ ra sự tò mò hay hiếu kỳ vì sao có người tìm mình.

- *Lạc Thần, cô Chung Hân muốn nhờ con giúp đỡ.*

Thiệt Sang Sang nhìn Lôi Lạc Thần nở một nụ cười rạng rỡ.

Lôi Lạc Thần là một cậu bé rất đáng yêu nhưng có điều lại quá lạnh lùng, giống y như ba và mẹ của cậu bé.

Chương 90: Lôi Lạc Thần 2

Lôi Lạc Thần nghe Thiết Sang Sang nói vậy, liền chuyển tầm mắt của mình vào người phụ nữ với nét mặt dịu dàng ngồi bên cạnh.

Ánh mắt "có gì cứ nói thẳng ra" của Lôi Lạc Thần khiến Chung Hân cảm thấy căng thẳng.

Chung Hân chưa từng nghĩ qua trên thế gian này lại có một đứa trẻ với ánh mắt lạnh lùng đến như vậy, lạnh lùng đến nỗi khiến người đối diện như bị đóng băng.

- Trước tiên cô muốn nhờ cháu hack vào bộ phận xét nghiệm ADN của Thành Phố X, đổi lại thông tin trong một phần báo cáo.

Cô muốn đổi kết quả xét nghiệm ADN của Lãnh Đồng và Thái Thịnh trở thành không phù hợp.

Nghe Chung Hân nói đến đây Thiết Sang Sang liền thắc mắc lên tiếng.

- Hân Nhi, sao em lại làm như vậy, rõ ràng Thái Thịnh và Lãnh Đồng là cha con.

Sao em không công khai điều này ra ngoài, vạch trần bộ mặt dối trá của Triệu Nhân, đoạt lại Lãnh Thị.

Thiết Sang Sang thật không hiểu Chung Hân đang nghĩ gì, có được kết quả ADN của Lãnh Đồng và Thái Thịnh là lợi thế của Chung Hân.

Thiết Sang Sang nghĩ cách này là cách nhanh và gọn nhất để khiến Triệu Nhàn và Thái Thịnh thân bại danh liệt.

Chung Hân nghe Thiết Sang Sang nói vậy liền u nhã dựa người về phía sau, ánh mắt sắc bén hiện lên tia độc ác.

Cô siết chặt bản báo cáo trong tay nhếch môi cười lạnh.

- *Thân bại danh liệt!*

Sẽ không dễ dàng như vậy đâu, em sẽ khiến họ nhà tan cửa nát, sống không bằng chết.

Lôi Lạc Thần hơi kinh ngạc với phản ứng của Chung Hân, vừa rồi người phụ nữ này còn dịu dàng đáng yêu, nhưng bây giờ lại trở nên thâm hiểm, lật mặt còn nhanh hơn lật bàn tay.

Lúc này Lôi Lạc Thần mới nhớ lại lời nói của mẹ mình.

"Lạc Thần nghe mẹ nói, trên thế gian này con có thể chọc tới bất cứ người nào, nhưng tuyệt đối đừng bao giờ chọc đến phụ nữ, vì phụ nữ càng xinh đẹp thì càng độc ác.

Một khi đã tuyệt vọng thì sẽ tàn nhẫn hơn đàn ông gấp trăm gấp ngàn lần."

Thì ra ý của mẹ là như vậy, bây giờ cậu mới hiểu sự sâu sắc trong lời nói của mẹ.

Ánh mắt độc ác của Chung Hân chợt trở lại bình thường, khi cô chuyển tầm mắt của mình nhìn vào Lôi Lạc Thần.

- *Còn nữa, cô muốn con đem bản báo cáo giả đó tung lên mạng xã*

hội.

Lôi Lạc Thần hơi nhíu mày khi nghe Chung Hân nói, việc hack vào bộ phận xét nghiệm ADN thì cậu hiểu còn về phần tung tin lên mạng ai cũng làm được, vậy tìm cậu để làm gì?

Chung Hân nhìn thấy tia bất mãn loé lên trong ánh mắt của Lôi Lạc Thần, nhưng chỉ vài giây sau lập tức trở về sự lạnh lùng của trước đây.

- Tung tin lên mạng rất đơn giản ai cũng làm được, nhưng cái cô muốn chính là lưu nó lại trên mạng.

Vì cô biết khi Triệu Nhân nhìn thấy

tin tức này, nhất định sẽ tìm mọi cách để xoá đi.

Con có làm được không?

Chung Hân nhìn Lôi Lạc Thần nói, cô biết Lãnh Thị có một bộ phận với những người giỏi trong lĩnh vực công nghệ thông tin, để bảo vệ Lãnh Đồng bà nhất định cho họ chặn lại tất cả tin tức tiêu cực có liên quan đến Lãnh Đồng.

Hiện tại ba cô không còn nữa, người có thể giúp được bà chính là Thái Thịnh, nếu ông biết Lãnh Đồng không phải là con gái của ông.

Thái Thịnh sẽ nghĩ Triệu Nhân đã gạt ông bấy nhiêu năm, với tính tình nham hiểm của ông ta, ông ta nhất định sẽ trở mặt với Triệu Nhân.

Đến lúc đó không cần cô phải ra tay Triệu Nhân và Thái Thịnh sẽ tự chém giết lẫn nhau.

- Được!

Lôi Lạc Thần nghiêm túc trả lời đơn giản một chữ, Thiết Sang Sang liền nhìn Chung Hân nói.

- Hân Nhi em yên tâm, Lạc Thần nói được thì sẽ làm được.

Nghe Thiết Sang Sang nói vậy Chung Hân liền tin tưởng, cô gật đầu nhìn Lôi Lạc Thần.

- Cảm ơn cháu, để một chút nữa cô sẽ gửi tất cả tài liệu qua cho cháu.

Lôi Lạc Thần không nói gì chỉ gật đầu một cái, ngay sau đó màn hình máy vi tính đột nhiên xảy ra hiện tượng nhiễu sóng, rồi lập tức chuyển sang màu đen trước mắt của hai người.

- Chị Sang Sang, em nhất định sẽ khiến Triệu Nhân đau khổ..... Đau khổ hơn mẹ em gấp trăm lần.

Thiết Sang Sang nghe Chung Hân nói vậy liền nhìn Chung Hân nói.

- Hân Nhi, chị có cảm giác trong chuyện ba em bị chết có gì đó không đơn giản. Chị không nghĩ việc đó là do Thần Phong làm.

Dù Thiết Sang Sang không nói cô cũng biết, lúc này Chung Hân chợt nhớ đến lời nói của Thần Phong.

- Hân Nhi, ba em còn sống.

Đang được anh bảo vệ.

Trong lúc cô nghe được lời nói này của anh, trong lòng cô vui đến không thể dùng lời để diễn tả.

Cô vui mừng vì người thân duy nhất của cô còn sống, nhưng việc khiến Chung Hân vui hơn chính là Thần Phong đã không nhẫn tâm làm tổn thương trái tim cô.

Nhưng trong lòng Chung Hân vẫn còn thắc mắc, cô không biết Thần Phong làm như vậy là vì Lãnh Thiên Hân hay là vì cô?

Chung Hân định hỏi anh cho ra lẽ, nhưng lúc này cô thấy có người của Triệu Nhân đang ẩn núp phía sau giám sát bọn họ, Chung Hân đành diễn kịch cho bọn họ xem.

Suy nghĩ đến đây Chung Hân càng thêm rối rắm, sao giờ phút này trong đầu cô toàn là hình bóng của Thần Phong.

- Chị Sang Sang, chị hãy thông báo với luật sư bên Lãnh Thị.

Thứ hai tuần sau nếu họ vẫn chưa gom đủ số tiền bồi thường hợp đồng cho ngân hàng Mạnh Thị, ngân hàng Mạnh Thị sẽ phái người đến Lãnh Thị để tiếp nhận tập đoàn.

Lần này cô sẽ bắt Triệu Nhân và cả Thái Thịnh phải trả cái giá đắt đỏ cho sự ngu xuẩn của Triệu Sang.

Chương 91: Triệu nhân tìm đến thần phong

Trong phòng hội nghị cấp cao của công ty Lãnh Thị, một đám người ngồi nghiêm túc tại cái bàn hình chữ nhật.

Triệu Sang lo lắng, trong lòng nóng như lửa đốt, đi đi lại lại trước mặt Ngô Công, Thái Thịnh, Triệu Nhân và mấy vị cổ đông.

Vừa nghe được tin tức về miếng đất ở thành Tây, họ liền triệu tập cuộc họp khẩn cấp, để truy cứu trách nhiệm của sự việc này.

Một vị cổ đông với nét mặt xám xịt giận dữ nhìn Triệu Sang nói.

- Các người làm việc như thế nào, chẳng lẽ trước khi ký hợp đồng không điều tra trước hay sao?

Tiếp theo lời nói của ông ta chính là giọng nói nghiêm trang của Ngô Công.

- Tôi đã nói việc này cần suy nghĩ kỹ, nhưng các người lại không chịu nghe, làm việc gì cũng manh động.

Một người đàn ông đầu hói ngồi bên cạnh, trong lòng lo lắng không biết Lãnh Thị có vì vi phạm hợp đồng lần này trở nên suy sụp không?

Tiền do hấn cực khổ dành dụm bấy lâu nay đều dồn hết vào Lãnh Thị.

Giọng nói khẩn trương của hấn vang lên, càng khiến Triệu Sang

phiền não.

- *Bây giờ phải làm sao đây?*

Tôi không cần biết, ai đã gieo cái rắc rối này, thì phải tự mình tìm cách để gỡ rối.

Triệu Sang nghe mấy Lão già hồ đồ trong công ty truy cứu trách nhiệm, hấn tức giận trong lòng.

- *Các người nói như vậy, là muốn đổ hết trách nhiệm lên đầu của tôi có phải không?*

Lúc trước sao các người không nói như vậy, nghe được lợi nhuận cao liền sáng mắt, người nào người nấy đều bày ra bộ mặt hớn hở, bây giờ xảy ra chuyện liền đem tôi ra làm kẻ chết thay.

Triệu Sang phẫn nộ đập bàn, trợn mắt nhìn đám cổ đông lớn tiếng nói.

- *Cậu Sang, sao cậu lại nói như vậy, không phải lúc trước cậu vỗ ngực xưng tên, nói rằng kế hoạch lần này Lãnh Thị nắm chắc quyền khai thác.*

Còn hùng hồn đảm bảo bọn tôi sẽ thu được lợi nhuận cao, nhưng thật không ngờ lợi nhuận còn chưa thấy, Lãnh Thị đã sắp bị cậu làm sụp đổ.

Ngô Công nhìn Triệu Sang nói, ông biết Triệu Nhàn, Triệu Sang và Thái Thịnh cấu kết với nhau muốn chiếm Lãnh Thị làm của riêng.

- *Vậy để tôi móc tiền túi ra, bồi thường cho ngân hàng Mạnh Thị, được chưa?*

Triệu Sang nóng nảy nói, tuy trong lòng hẳn biết dù có bán hết tài sản của mình, cũng không thể nào gom đủ số tiền 400 triệu đô la đó.

Triệu Nhân ngồi im lặng từ nãy giờ, đột nhiên cất giọng nghiêm túc.

- Các vị cổ đông hiện tại tôi là người nắm trong tay nhiều cổ phần của Lãnh Thị nhất, nếu Lãnh Thị thật sự xảy ra chuyện tôi sẽ là người bị tổn thất trước tiên.

Các vị đừng quá lo lắng chuyện này tôi đã nghĩ ra cách, chỉ cần các vị tin tưởng Triệu Nhân tôi, tôi đảm bảo mọi việc sẽ được xử lý ổn thỏa.

Nghe Triệu Nhân nói vậy, mọi người mới buông xuống gánh nặng trong lòng.

Họ không quan tâm đến Triệu Nhân dùng cách gì, miễn sao họ không cần móc tiền túi ra để bồi thương tổn thất cho Ngân hàng Mạnh Thị thì tốt.

Sau khi Ngô Công và các vị cổ đông an tâm rời khỏi, trong phòng hội nghị chỉ còn lại Triệu Nhân, Triệu Sang và Thái Thịnh.

Thái Thịnh với nét mặt trầm tĩnh nhìn Triệu Nhân cất giọng thận trọng.

- Nhân, bà định làm gì?

- Hừ.....Làm gì?

Chuyện này ông không cần phải quan tâm.

Chuyện nhỏ như chuyện của Lãnh Thiên Hân ông cũng không thể giải quyết được, bây giờ nó còn được Ngạo Thiên che chở.

Triệu Nhân nói đến đây dừng lại một chút, vẻ mặt không hài lòng nhìn Thái Thịnh nói tiếp.

- Không biết ai đã lớn tiếng đảm bảo, sẽ bảo vệ cho Đồng Đồng và tôi.

Nhờ vào ông chắc hai mẹ con tôi đã chết từ lâu!

Triệu Nhân vừa dứt câu liền lườm Thái Thịnh một cái, người đàn ông này lúc nào cũng vô dụng như vậy.

Nếu ông có năng lực, thì năm xưa bà không cần phải lợi dụng đến đứa con gái, bắt buộc Lãnh Minh chịu trách nhiệm về việc ông ta không làm.

Thái Thịnh tức giận trong lòng, đối với bất kỳ người nào ông cũng có cách để đối phó, chỉ riêng hai mẹ con của Triệu Nhân, thì ông phải bó tay.

Sau khi rời khỏi Lãnh Thị, Triệu Nhân một mình đi thẳng đến công ty Thần Thị để tìm Thần Phong.

Vừa bước chân vào cánh cửa lớn của Thần Thị, Triệu Nhân liền bị thiết kế đồ sộ bên trong làm cho sửng sờ, tòa cao ốc được thiết kế theo phong cách sang trọng lộng lẫy, dùng hai màu trắng và vàng làm chủ đạo.

Ngay chính giữa đại sảnh là một cái đài phun nước hùng vĩ, cái cầu thang vòng cung bằng kính bên hông đài phun nước, được nối liền với tầng hai.

Triệu Nhân tao nhã bước tới quầy lễ tân, cô tiếp viên nhìn thấy Triệu Nhân liền tươi cười chào hỏi.

- *Xin lỗi phu nhân cần gì?*

Cô tiếp viên cúi đầu lịch sự trước mặt Triệu Nhân.

Triệu Nhân nhìn cô tiếp viên, kêu ngọt cất giọng quý phái.

- *Tôi muốn tìm Thần Tổng của các người, cô cứ nói tôi là Lãnh phu nhân mẹ của Lãnh Đồng.*

Cô tiếp viên nghe Triệu Nhân nói vậy, liền bấm điện thoại gọi cho Hứa Thừa Anh.

Hứa Thừa Anh đang đứng trước mặt Thần Phong trong phòng làm việc của tổng tài, nghe cô tiếp viên thông báo anh nhìn Thần Phong cung kính nói.

- *Chủ nhân, Triệu Nhân đã tới.*

Thần Phong với phong thái vô cùng nghiêm túc, trên người là chiếc áo sơ mi màu trắng, thắt cà vạt màu xanh, tay áo được anh tùy tiện xắn đến khuỷu tay, phối cùng với cái quần tây màu đen nhìn vào thật anh tuấn.

Anh ngồi tao nhã trên ghế sau bàn làm việc bằng gỗ của mình, bận bịu phê duyệt một số công văn.

Khi nghe Hứa Thừa Anh báo cáo, ánh mắt có phần thích thú ngược lên nhìn Hứa Thừa Anh gật đầu một cái, miệng nhàn nhã thốt ra lời với hàm ý vô cùng sâu sắc.

- Rốt cuộc người nên đến, cũng đã đến.

Nhận được ánh mắt đồng ý của Thần Phong, Hứa Thừa Anh liền cho thư ký hướng dẫn Triệu Nhân đến phòng tổng tài.

Triệu Nhân được cô thư ký đưa đến trước cửa phòng tổng tài, sau khi cô thư ký thận trọng mở cửa phòng mời Triệu Nhân vào, cô thư ký lịch sự rời đi.

Vừa bước vào cửa Triệu Nhân nhìn thấy Thần Phong ngồi uy nghiêm trên ghế sofa màu đen, đặt ngay chính giữa phòng với thần thái vô cùng ưu nhã.

Cánh tay thản nhiên kẹp điếu cigar đặt trên thành ghế sofa, ánh mắt sắc bén hiện ngang quan sát bà.

Triệu Nhân lịch sự bước tới ngồi xuống ghế đối diện với Thần Phong, bà nhìn Thần Phong định nói gì đó nhưng lại không nói khi bà ý thức được có sự hiện diện của Hứa Thừa Anh.

Thần Phong nhìn thấu suy nghĩ trong lòng bà, anh liền lên tiếng.

- Thừa Anh là trợ lý đặc biệt của tôi, bác có gì cứ nói thẳng.

Triệu Nhân nghe ra được hàm ý trong lời nói của Thần Phong, suy nghĩ một chút bà nhìn Thần Phong nói thẳng vào vấn đề.

- Phong, lần này bác đến đây là muốn nhờ con giúp đỡ.

Hiện tại Lãnh Thị đang trong tình trạng khó khăn, cần một số tiền lớn để xoay trở.

Thần Phong đưa điếu cigar đến mép môi hít vào một hơi thật sâu, nhàn nhã phun ra làn khói đen dày đặc, ánh mắt thích thú nhìn Triệu Nhàn.

- Con bắt được tin Lãnh Thị đã không thi hành đúng hợp đồng với Ngân hàng Mạnh Thị, nên phải bồi thường một khoản tiền lớn.

Con cũng muốn giúp bác, nhưng bác cũng biết Thần Thị không phải chỉ có mình con làm chủ, lấy ra một khoản tiền lớn con cũng cần phải ăn nói với cổ đông.

Chương 92: Triệu nhân sa vào bẫy

Thần Phong nhìn Triệu Nhân nói với giọng khó xử, Triệu Nhân cũng biết những gì Thần Phong nói đều đúng.

Công ty nào cũng có trình tự riêng của nó.

Nhìn thấy sắc mặt lo lắng cùng với ánh mắt hoang mang của Triệu Nhân, Thần Phong nhếch môi cười nhẹ.

- Con có cách có thể giúp được Lãnh Thị, nhưng không biết bác có đồng ý hay không?

Thần Phong khom tới dụi tắt điếu cigar vào cái gạt tàn thủy tinh trước mặt, nhìn Triệu Nhân nói với giọng ân cần.

- Con có cách gì cứ nói, hiện tại Lãnh Thị như cá nằm trên thớt không còn đường lui.

Triệu Nhân nghe Thần Phong nói có cách, bà cảm giác như mình đã vớ được một cái phao cứu mạng.

- Tiền con không thể đưa ra không, nhưng nếu bác chịu đem bất động sản thuộc về quyền sở hữu của bác và Đồng Đồng ra thế chấp.

Con sẽ dễ ăn nói với đám cổ đông hơn, dù sao trong tay họ cũng đã có được sự đảm bảo.

Thần Phong nói đến đây, dừng một chút nét mặt khó xử nhìn Triệu

Nhàn nói tiếp.

- Thật ra thì việc đảm cố đông quan tâm nhất, cũng chỉ là lợi ích của bọn họ.

Vừa nghe những lời Thần Phong nói, Triệu Nhàn liền tỏ ra do dự, bà thận trọng suy nghĩ.

- Thế chấp, như vậy không được tốt cho lắm, hiện tại bác trai con đã chết, số tài sản đó là do bác trai con để lại, để đảm bảo nửa đời sau của bác và Đồng Đồng.

Nếu bác lấy toàn bộ tài sản đó ra thế chấp, lỡ xảy ra rủi ro gì, vậy bác và Đồng Đồng phải sống ra sao?

Nghe Thần Phong nói vậy Triệu Nhàn lo lắng trong lòng, số tài sản đó chính là đường lui duy nhất của bà.

Lỡ Lãnh Thị xảy ra chuyện, bà cũng còn một số tiền không cần lo đến cuộc sống sau này.

- Con biết trong lòng bác đang lo lắng về điều gì, con chỉ vì nghĩ tình Thiên Hân và Đồng Đồng nên mới đưa ra đề nghị này.

Hiện tại cổ phiếu của Lãnh Thị vì chuyện vi phạm hợp đồng nên đã tụt một cách đáng ngại, nếu không tìm ra cách để giải quyết thì có lẽ chỉ trong vòng thời gian ngắn ngủi Lãnh Thị sẽ phá sản.

Nhưng nếu được Thần Thị giúp vốn, con dám đảm bảo chỉ trong vòng một đêm cổ phiếu sẽ tăng vọt lên và vấn đề tài chính của Lãnh Thị sẽ được cứu vãn.

Sau khi mọi việc ổn thoả chỉ cần bác có đủ tiền đưa lại cho con, con

sẽ trả lại bất động sản thuộc về bác và Đồng Đồng với giá ban đầu.

Thần Phong kiên nhẫn giải thích với Triệu Nhân, thật ra nếu không phải vì Chung Hân anh sẽ không tốn thời gian quý báu của mình tiếp chuyện với bà.

Triệu Nhân nghe cũng hợp tình hợp lý, vả lại Thần Phong đã nhắc đến Lãnh Thiên Hân, bà biết đối với Thần Phong, Lãnh Thiên Hân rất quan trọng.

- Như vậy cũng được, trong tay bác có ba cái biệt thự, mười cửa hàng thời trang và một khu nghỉ dưỡng.

Còn về phần Đồng Đồng, con bé nắm trong tay bốn cái trung tâm thẩm mỹ.

Bao nhiêu đó có đủ chưa con?

Triệu Nhân nhìn Thần Phong nói, suy cho cùng bao nhiêu tài sản đó cũng không thể sánh được với 400 triệu đô la.

Thần Phong tỏ ra vẻ mặt hết sức cẩn trọng, anh nghiêm mặt suy nghĩ một chút rồi lên tiếng.

- Bác gái bao nhiêu đó đổi lại với 400 triệu đô la, đối với con thì vô cùng hợp lý, nhưng con chỉ e là đám cổ đông sẽ không đồng ý.

Bà là người hiểu rõ nhất về tình trạng của Lãnh Thị hiện giờ, nếu Thần Phong không chịu giúp đỡ thì Lãnh Thị nhất định sẽ phá sản.

Cuối cùng Triệu Nhân đành xin lỗi Thái Thịnh.

- Bác còn có 15% cổ phần của Thái Thịnh, như vậy có đủ chưa?

Nghe Triệu Nhân nói vậy Thần Phong

vẫn trưng ra bộ mặt khó xử.

- Theo con thấy, lấy cổ phần của Lãnh Thị ra thế chấp thật sự không được tốt cho lắm, con không muốn người ngoài nghĩ, con thừa lúc Lãnh Thị gặp nguy cơ " thừa nước đục thả câu".

Thật ra cái Thần Phong muốn có được không phải là những thứ Triệu Nhân vừa nêu ra, từ đầu tới cuối mục đích thật sự của Thần Phong chỉ có một, đó chính là biệt thự Lãnh gia.

Triệu Nhân suy nghĩ một chút, bà cũng hiểu được sự đắn đo trong lòng của Thần Phong, thật sự bà không nên lấy cổ phần của Lãnh Thị ra cầm cố.

Ngẫm nghĩ một lúc Triệu Nhân chợt nhớ đến điều gì đó, bà nhìn Thần Phong nói.

- À.... Đồng Đồng còn có biệt thự Lãnh gia.

Hay bác thêm vào biệt thự Lãnh gia, có đủ không con?

Thần Phong nghe Triệu Nhân nói vậy trong lòng vui mừng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra hết sức khó xử, anh trầm mặc nhìn Triệu Nhân nàng cất giọng đều đều.

- Con thấy như vậy là đủ rồi, bác yên tâm sau khi ký giấy tờ cầm cố bất động sản xong, thứ hai con sẽ đến Lãnh Thị để trấn an mọi người.

Nghe Thần Phong nói vậy trong lòng Triệu Nhân vui mừng hết cỡ.

Trước khi rời đi Triệu Nhân còn quay đầu lại nhìn Thần Phong nói với giọng lo âu.

-Phong, bác cảm ơn con đã giúp đỡ Lãnh Thị lần này, xem như bác gửi số bất động sản đó cho con giữ dùm, sau khi Lãnh Thị qua được cơn nguy kịch lần này, bác sẽ đến tìm con để chuộc lại số tài sản này.

Thần Phong cười nhàn nhạt, ánh mắt kiên định nhìn bà.

- Bác yên tâm, khi bác có đủ tiền con sẽ đưa lại bất động sản của bác và Đồng Đồng với giá ban đầu.

Bác đừng quá lo lắng, cứ giao hết cho con.

Thần Phong nở một nụ cười rạng rỡ nói, nghe Thần Phong nói vậy Triệu Nhân mới buông xuống nỗi lo âu trong lòng.

Chỉ trách thằng em của bà làm việc luôn manh động, không suy nghĩ sâu xa.

Sau khi Triệu Nhân rời khỏi, Thần Phong thản nhiên vươn tay nhận lấy ly rượu mạnh Hứa Thừa Anh rót cho anh.

Thần Phong nheo cặp mắt chứa đựng sự nguy hiểm nhìn thẳng vào chất lỏng màu hổ phách trong ly thủy tinh, anh chậm rãi nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

- Hân Nhi, anh sẽ bắt họ trả lại tất cả cho em.

Hứa Thừa Anh đứng im lặng từ nãy giờ, trong lòng anh hiện lên nhiều thắc mắc nhìn Thần Phong nói.

- Chủ nhân, Triệu Nhân đề nghị đưa cổ phần Lãnh Thị cho ngài, sao ngài lại từ chối.

Thuộc hạ còn nghĩ trong lòng chủ nhân, đang có ý định thu tóm Lãnh Thị.

Đôi môi mỏng của Thần Phong bất giác cong lên thành một nụ cười độc ác, anh đưa ly rượu trên tay mình đến trước mặt của Hứa Thừa Anh.

Hứa Thừa Anh liền hiểu ý, cầm lên chai rượu mạnh rót cho Thần Phong thêm một ly.

Thần Phong cầm trên tay ly rượu làm động tác lắc lắc, anh chậm rãi nói.

- Tôi không có hứng thú với cổ phần của Lãnh Thị, thật ra theo kế hoạch ban đầu, tôi dự định đoạt lại Lãnh Thị cho Hân Nhi.

Nhưng Hân Nhi đã thành lập công ty Tân Lãnh Thị, nên công ty Lãnh Thị đã không còn giá trị.

Bây giờ tôi đã thay đổi ý định, thay vì khiến Thái Thịnh và Triệu Nhân tán gia bại sản, tôi sẽ khiến họ muốn chết không được muốn sống không xong.

Giọng nói âm lãnh của Thần Phong vang lên khiến Hứa Thừa Anh rùng mình một cái, lúc này Hứa Thừa Anh mới biết không có tiền quả thật rất đau khổ, nhưng nỗi khổ đó vẫn không thể sánh bằng nỗi đau mà Chung Hân và Thần Phong đã trải qua.

Chỉ cần nghĩ đến ngày tàn của bọn họ, trong lòng Hứa Thừa Anh chợt phấn khởi hẳn lên.

- *Chủ nhân, vậy ngài định làm gì?*

Thần Phong chậm rãi xoay mặt lại nhìn Hứa Thừa Anh.

- *Thừa Anh, trước tiên cậu liên lạc với Ngô Công bảo ông ấy bán hết cổ phần của mình, tôi không muốn ông ấy bị liên lụy.*

Sau đó cho người ngục tạo chúng cứ ăn hối lộ và thụt két công ty, nhớ phải mở cho Triệu Nhân, Triệu Sang và Thái Thịnh mỗi người một tài khoản bên ngân hàng Thụy Sĩ, và không ngừng chuyển vào những số tiền không rõ lai lịch.

Đợi đến thời cơ thích hợp, chúng ta sẽ cho Trác Hồ và đội điều tra thương nghiệp đến Lãnh Thị bắt người.

Lần này anh nhất định sẽ khiến ba người bọn họ vào tù bóc lịch suốt cuộc đời còn lại, nhưng về phần Ngô Công ông là bạn tốt của Lãnh Minh nên Thần Phong không muốn làm hại đến ông ta.

Hứa Thừa Anh cười tươi khi nghe Thần Phong nói ra kế hoạch chu toàn của mình, phải chỉ khiến họ phá sản vẫn còn chưa đủ, phải hành hạ bọn họ dài dài.

Chương 93: Chung Hân và Thần Phong Gặp Mặt Tại Lãnh Thị

Sáng thứ hai một chiếc xe BMW màu đen hiện ngang đở trước cửa của công ty Lãnh Thị, Hứa Thừa Anh một thân âu phục màu đen áo sơ mi trắng, khom người cung kính mở cửa xe cho Thần Phong.

Đôi giày da đắt tiền cùng với đôi chân thon dài mạnh mẽ chạm xuống mặt đất, bộ âu phục màu xám cùng với cặp kính râm màu đen che đi ánh mắt sắc bén của Thần Phong, càng thoát lên sự nghiêm nghị trên gương mặt anh.

Thần Phong uy nghiêm đứng trước cửa lớn của Lãnh Thị, anh ngược mặt lên ánh mắt thâm thúy nhìn vào hai chữ Lãnh Thị trên bước tường đá hoa cương trước mặt.

Lãnh Thị..... Sau này cách người sẽ hối hận vì mình đã tham lam muốn đoạt lấy Lãnh Thị.

- Chủ nhân, chúng ta vào trong.

Hứa Thừa Anh nhìn thấy Thần Phong ngây người đứng đó, liền lên tiếng nhắc nhở.

Thần Phong nghe được giọng nói của Hứa Thừa Anh, liền xoay qua gạt đầu một cái rồi chậm rãi bước vào trong.

Hứa Thừa Anh lúc này trên tay cầm một cái cặp táp bằng da màu

đen, cùng với hai tên thuộc hạ cẩn trọng bước theo Thần Phong.

Thần Phong với phong thái vô cùng phong độ, đi ngang qua một đại sảnh đông đúc người.

Những ánh mắt tò mò không ngừng quan sát người đàn ông, với vẻ bề ngoài đẹp trai, thần thái thì vô cùng ngạo mạn.

Lúc Thần Phong và Hứa Thừa Anh vừa bước đến chính giữa đại sảnh, liền nhìn thấy Triệu Sang và Triệu Nhân đứng chờ bọn họ.

Triệu Sang nhìn thấy Thần Phong liền bước tới tò ra ân cần, nói với giọng niềm nở.

- Thần Tổng, cảm ơn cậu đã ra tay giúp đỡ.

Hắn vừa nói vừa vươn tay ra bắt tay với Thần Phong, Thần Phong nhíu mày nghiêm mặt nhìn hắn, tầm mắt sắc bén chuyển xuống bàn tay đang đưa ra trước mặt của mình.

Thần Phong không quan tâm đến Triệu Sang, anh nâng tay tháo bỏ cặp kính râm trên mặt, ánh mắt kiêu ngạo nhìn sang Triệu Nhân.

- Chúng ta đi.

Thái độ xem thường của Thần Phong khiến Triệu Sang mất mặt trước một đám nhân viên, lúc này đang tò mò tùm ba tùm bảy bàn tán về sự hiện diện của Thần Phong ngày hôm nay.

Triệu Nhân nhìn thấy sắc mặt tức đến tái xanh của Triệu Sang, bà cảm thấy bất lực vô cùng, nếu đổi lại là trước đây bà sẽ không để người khác xem thường nhà họ Triệu của bà, nhưng hiện tại chỉ có một mình Thần Phong mới có thể xoay chuyển được tình hình, giúp

Lãnh Thị cải tử hồi sinh.

Trước ánh mắt tò mò của mọi người, một tốp người với chức vị cao trong công ty hiện ngang bước đến thang máy dành riêng cho tổng giám đốc dùng.

Thang máy vừa dừng lại tại tầng cao nhất của Lãnh Thị, một cô thư ký đã đứng sẵn ngoài cửa chờ bọn họ.

Cô thư ký lịch sự cúi đầu một cái, trên gương mặt xinh đẹp nở một nụ cười niềm nở, mời mọi người vào trong phòng hội nghị.

Thần Phong vừa bước vào liền chạm phải mùi mấy cặp mắt sắc bén đang nhìn chăm chăm vào anh, như một con thú hoang đang rình rập con mồi của mình.

Thần Phong dứt hai tay vào túi quần tây, ánh mắt thâm thúy quét ngang từng người một.

Triệu Nhân ngồi vào ghế tại đầu bàn dành riêng cho tổng giám đốc, còn về Thần Phong, anh được bà sắp xếp ngồi ở vị trí bên cạnh.

Lúc này Hứa Thừa Anh cùng với hai tên thuộc hạ, đang cung kính đứng sau lưng Thần Phong chờ lệnh.

Triệu Nhân nghiêm túc nhìn mọi người cất giọng kiêu ngạo.

- Xin chào mọi người, hôm nay tôi muốn giới thiệu với mọi người, vị này chính là Thần Tổng của tập đoàn Thần Thị.

Triệu Nhân vừa nói, bàn tay thản nhiên chỉ vào Thần Phong.

Thần Phong vẫn ung dung ngồi đó bàn tay u nhã tháo nút áo vest ra

cho thoải mái, ánh mắt sắc bén nhìn mọi người gật đầu một cái.

Sau khi giới thiệu Thần Phong với mọi người, Triệu Nhân liền nói vào chuyện chính.

- Về vấn đề tài chính của Lãnh Thị, tôi đã nhờ Thần Tổng giúp đỡ.

Thần Tổng đã đồng ý cho Lãnh Thị vay 400 triệu đô la, để bồi thường cho ngân hàng Mạnh Thị.

Triệu Nhân vừa dứt câu, tiếng bàn tán xôn xao của mọi người khiến cả căn phòng hội nghị huyên náo hẳn lên, đột nhiên một vị cổ đông lên tiếng.

- Thần Tổng, ngài giúp Lãnh Thị lần này, là dùng danh nghĩa cá nhân của ngài, hay là Thần Thị.

Nghe hẳn hỏi vậy tất cả mọi người đều im lặng, nhìn Thần Phong chờ nghe câu trả lời.

- Tôi là dùng danh nghĩa cá nhân để giúp đỡ Lãnh phu nhân, không liên quan gì đến Thần Thị cả.

Đột nhiên giọng nói nghiêm nghị của Thần Phong vang lên trấn an mọi người, Thần Phong biết tất cả mọi người có mặt trong căn phòng hội nghị này, đều có cùng chung một câu hỏi.

Nghe Thần Phong nói vậy trong lòng họ mới cảm thấy an tâm hơn, nói như vậy có nghĩa là Thần Thị không có ý định thu mua Lãnh Thị.

Họ không quan tâm Triệu Nhân dùng cách gì để giải quyết vấn đề, chỉ cần không xung đột với lợi ích của bọn họ là được.

Đúng 10 giờ sáng cánh cửa phòng hội nghị được mở toang ra, ánh mắt của mọi người đều dồn hết lên người phụ nữ bước vào đầu tiên.

Chung Hân mặc trên người bộ đồ công sở màu đen áo sơ mi trắng, váy ngắn trên đùi để lộ ra đôi chân thon dài, đôi giày cao gót càng tôn lên sự quyến rũ trên người cô.

Gương mặt xinh đẹp không tì vết, mái tóc dài được cô búi lên cao nhìn vào thật chững chạc thành tục.

Ánh mắt lạnh lùng của Thần Phong khi nhìn thấy dáng vẻ khiêu gợi của Chung Hân đột nhiên hiện lên sự dịu dàng hiếm thấy, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại sự lạnh nhạt của trước đây.

Chung Hân vừa bước vào cửa liền bị ánh mắt sắc bén của Thần Phong làm cho bối rối, trái tim cô không tự chủ nhảy loạn nhịp, nhưng ngoài mặt Chung Hân cố giữ bình tĩnh.

Triệu Sang mở to hai mắt nhìn Chung Hân, trong lòng hắn từng ham muốn có được cô, nhưng Chung Hân của bây giờ lại càng khiến sự ham muốn trong lòng hắn trở điạ.

Đôi mày thanh tú của Chung Hân hơi nhíu lại, khi cô nhìn thấy vẻ mặt ham muốn, sắp chảy nước dãi của Triệu Sang.

Bộ mặt kinh tởm của Triệu Sang khiến Chung Hân cảm giác buồn nôn vô cùng.

Chung Hân chuyển tầm mắt sắc bén của mình vào vị trí tổng giám đốc, chạm phải gương mặt khó coi của

Triệu Nhàn, trong lòng Chung Hân cảm thấy hả dạ vô cùng.

Sau khi quan sát từng người Chung Hân cùng với Thiết Sang Sang và Hồ Điệp thận trọng bước vào trong.

Chung Hân tự an toạ vào chiếc ghế đầu bàn đối diện với Triệu Nhân.

Cô ngồi một cách kiêu ngạo chân ngày bắt chéo chân kia, nét mặt tự tin khiến trái tim của Thần Phong đau nhói.

Anh hít thở nặng nề bàn tay bất giác thò vào trong túi áo rút ra một điếu cigar cuba.

Điếu cigar vừa đặt đến mép môi liền xuất hiện cái bật lửa màu bạc, Hứa Thừa Anh thật chu đáo chỉ cần quan sát sắc mặt của Thần Phong, anh liền biết Thần Phong đang nghĩ gì.

Thần Phong không suy nghĩ khom tới mời lên điếu cigar.

Anh hít vào một hơi thật sâu chậm rãi nhả ra từng ngậm khói đen dày đặc, mấy ngón tay thon dài đặt trên mặt bàn, vô thức làm động tác gõ theo nhịp nhàng phát ra âm thanh cụp cụp, khiến lòng của mọi người chột căng thẳng hẳn lên.

Chung Hân nhìn vào dáng vẻ phóng khoáng yêu nghiệt của Thần Phong, ánh mắt hơi lim dim hưởng thụ điếu cigar trên tay, khiến trái tim cô thất lại.

Chắc anh đau lòng lắm, khi nhìn thấy cô ở bên cạnh Ngạo Thiên.

Anh có nhớ đến cô không?

Cô rất muốn rất muốn lao tới ôm anh, nói cho anh biết cô và Ngạo Thiên không có quan hệ gì, từ đầu đến cuối cô vẫn thuộc về anh.

Nhưng thời cơ còn chưa chín mùi, cô không thể vì tình cảm riêng tư của mình mà làm hỏng kế hoạch do cô dày công bố trí bấy lâu.

Chung Hân thầm xin lỗi Thần Phong, cô đành khiến anh chịu tổn thương thêm một thời gian nữa, nhưng cô hứa cô sẽ bù đắp lại cho anh.

Nghĩ đến đây bàn tay đặt trên bàn của Chung Hân bất giác siết chặt lại, chặt đến nỗi những móng tay dài đâm thẳng vào da thịt khiến cô đau nhói nhói mà một cái.

Thiết Sang Sang đột nhiên bước tới, trên tay cầm một phần văn kiện đặt xuống bàn trước mặt đám cổ đông cất giọng chuyên nghiệp.

- Trong đây là bản văn kiện bồi thường tổn thất cho Ngân Hàng Mạnh Thị.

Trong điều khoản 12:3:1 nếu Lãnh Thị không trả đủ tiền bồi thường, thì Ngân Hàng Mạnh Thị sẽ trực tiếp dùng cổ phần của Lãnh Thị làm trao đổi.

Chương 94: Triệu Sang kinh hãi

Nghe Thiết Sang Sang nói vậy các cổ đông liền lộ ra vẻ mặt hoang mang, ánh mắt lo lắng đều dồn hết lên người của Thần Phong, chờ đợi Thần Phong lên tiếng giúp đỡ.

- Hân Nhi, Lãnh Thị sẽ không bao giờ rơi vào trong tay của Ngân Hàng Mạnh Thị đâu!

Thần Phong nhìn Chung Hân cất giọng trầm trầm, bàn tay thản nhiên nâng lên ra hiệu cho Hứa Thừa Anh.

Hứa Thừa Anh liền hiểu ý bước tới, đặt cái cặp táp bằng da màu đen xuống bàn trước mặt Chung Hân.

Hứa Thừa Anh thuận tay mở nắp cặp táp ra, hiện ra trước mặt của mọi người chính là 400 triệu đô la tiền mặt.

Thật ra thì vừa bước vào cánh cửa phòng hội nghị, Chung Hân đã biết việc hôm nay đến đây ép buộc Triệu Nhân giao ra Lãnh Thị đã thất bại, vì sự hiện diện của Thần Phong là để ra tay giúp đỡ Lãnh Thị xoay chuyển tình hình.

Cặp mắt khó tin của Thiết Sang Sang nhìn Thần Phong rồi nhìn sang Chung Hân, cô không ngờ cái bẫy do Chung Hân cố tình dàn dựng bấy lâu nay, chỉ vì Thần Phong nên uống công phí sức.

Thiết Sang Sang thật sự không hiểu biểu cảm hiện giờ trên gương mặt của Chung Hân là gì, Chung Hân tỏ ra vô cùng bình tĩnh ánh mắt

kiêu ngạo nhìn thẳng vào Thần Phong.

- Lần này xem như Lãnh Thị gặp may, vì được Thần Tổng đứng phía sau làm hậu thuẫn.

Chung Hân nói đến đây ánh mắt sắc bén đang nhìn Thần Phong đột nhiên liếc sang Triệu Nhân, Trần Siêu và Thái Thịnh, cô nhếch môi cười châm biếm nói tiếp.

- Tôi cũng vui thay Lãnh Thị, dù sao Ngân Hàng Mạnh Thị của chúng tôi đã quá hùng hậu, một công ty nhỏ như Lãnh Thị có cũng được, không cũng chẳng sao.

Chung Hân cố tình nhìn Triệu Nhân

nói ra những lời khinh thường này, cô muốn nhìn xem vẻ mặt tức giận nhưng không làm gì được cô, của Triệu Nhân thú vị đến cỡ nào.

Vừa nghe những lời khiêu khích của Chung Hân, Triệu Nhân liền sa sầm mặt, trong lòng tức đến muốn điên lên, bàn tay đang đặt bên hông bất giác siết chặt lại.

Triệu Nhân cố giữ bình tĩnh không để người ngoài, nhìn thấu tâm tư của bà.

Công ty Lãnh Thị là do Lãnh Minh tự tay thành lập ra, Chung Hân lại nói Lãnh Thị là một công ty nhỏ không đáng gì.

Con nhỏ ranh con này, không phải nó đang chà đạp bà và chà đạp luôn cả ba của nó sao?

Thái Thịnh thì trầm tĩnh hơn, ông vẫn ngồi đó ánh mắt phẳng lặng như chuyện này không liên quan gì đến ông.

Chung Hân cười khinh thường, Thái Thịnh quả thật là con cáo già, đã tu luyện ngàn năm.

- Nếu mọi chuyện đã đâu vào đấy, tôi xin phép về trước.

Ngân Hàng Mạnh Thị chuẩn bị ký hợp đồng với một công ty nước ngoài, để khai triển miếng đất ở Thành Đông trở thành khu nghỉ dưỡng.

Chung Hân vừa nói vừa đứng lên lịch sự cúi đầu nhẹ một cái, rồi hiên ngang xoay người lại bỏ đi, không cho Thần Phong cơ hội nói gì với cô.

Trong lúc Chung Hân xoay mặt rời đi, ánh mắt đặc ý liếc Triệu Sang cong môi cười trêu chọc.

Triệu Sang nhìn thấy ánh mắt thách thức của Chung Hân, liền biết trong chuyện này chắc chắn có người cố tình gài bẫy để hấn dẫm vào.

Triệu Sang nghiêng răng ken két hận trong lòng, hấn chưa từng cảm thấy mất mặt như ngày hôm nay, còn bị đám cổ đông mắng chửi một trận.

Sau khi Chung Hân, Thiết Sang Sang và Hồ Diệp rời khỏi phòng hội nghị, Triệu Sang liền vội vàng bước theo.

Thần Phong thấy vậy lập tức sai bước theo sau bọn họ, vừa bước tới gần thang máy, Thần Phong nhìn thấy Triệu Sang hung hăng xông tới vươn bàn tay kinh tởm của mình, nắm chặt cổ tay của Chung Hân chặn cô lại.

Hành động thô bạo của Triệu Sang, khiến Chung Hân sắp ngã xuống mặt đất, nhưng cũng may Hồ Điệp đã nhanh tay giữ chặt thân thể mảnh mai của Chung Hân lại.

Thần Phong đứng phía sau bức tường trong lòng nóng như lửa đốt, anh muốn xông ra đâm vào gương mặt phách lối của Triệu Sang, cho chừa cái tội động tay động chân đến vợ của anh, nhưng chưa kịp bước tới đã bị Hứa Thừa Anh chặn lại.

Hứa Thừa Anh lắc đầu, ánh mắt nghiêm túc nhìn Thần Phong.

Máu nóng trong lòng của Triệu Sang đang sôi trào, bàn tay nắm chặt cổ tay Chung Hân không chịu buông.

- Là cô!

Cô và Kim Chấn Huy cố tình dụ tôi ký vào bản hợp đồng, khiến Lãnh Thị bị tổn thất nặng nề, có phải không?

Triệu Sang nóng giận hét lên trong cơn phẫn nộ.

Chung Hân nhìn vào gương mặt ngu ngốc, nhưng lại cố tình tỏ ra thông minh của hắn ta, trong lòng vui mừng, cô nhếch môi cười lạnh.

- Là cậu tự cho mình thông minh không chịu điều tra trước, nếu người có đầu óc thì sẽ biết ngay trong cuộc giao dịch lần này đã xuất hiện vấn đề.

Chung Hân cố tình chọc tức hắn, càng nhìn vào gương mặt giận đến bốc lửa của hắn ta, Chung Hân càng thêm sung sướng.

Triệu Sang tuy độc ác nhưng tâm tư lại nông cạn không biết nhìn xa trông rộng, người cô lo ngại không phải hắn ta mà là Triệu Nhàn và

Thái Thịnh.

Triệu Sang nghe Chung Hân nói vậy hấn như điên lên, cũng vì tính tình bồng bột này của hấn ta nên Triệu Nhàn không cho hấn biết Chung Hân chính là Lãnh Thiên Hân.

- À.... Tôi quên nói cho cậu biết, miếng đất ở thành Tây là do tôi mua lại của chính phủ ở giá 10 triệu đô la.

Tôi phải cảm ơn cậu vì đã ra giá gấp mười lần, để mua lại miếng đất không có giá trị đó.

Nhưng cũng thật nực cười, cậu là người đầu tiên trên thế gian này không dùng não để suy nghĩ, tự dưng dâng cho ngân hàng Mạnh Thị của chúng tôi 500 triệu đô la.

Chung Hân cười một cách ngạo nghễ nói ra những lời khiêu khích, khiến Triệu Sang không thể kiềm chế cơn thịnh nộ trong lòng, một tay nắm chặt tay Chung Hân tay còn lại đưa lên cao muốn tát vào mặt Chung Hân cho hả giận.

Thần Phong nhìn thấy cảnh trước mắt, anh mặc kệ Hứa Thừa Anh đang ngăn cản mình liền vội vàng xông tới.

Thần Phong còn chưa bước tới đã nhìn thấy Hồ Điệp nhanh tay chụp lấy bàn tay của hấn, lúc này còn đang đặt trên không trung.

Hấn không ngờ một người phụ nữ lại có sức lực phi thường, dù hấn có dùng hết sức để rút tay của mình lại cũng không được.

- Con đàn bà dê tiện!

Tao đã phật lòng gì mà, mà mày lại hãm hại.....ta.....o

"Chát....."

Triệu Sang còn chưa nói hết câu, một cái tát thật mạnh đã dán vào gương mặt vì giận quá trở nên đỏ kè của hắn ta.

- Im miệng!

Cậu còn sủa bậy bạ, tôi sẽ khiến cậu suốt đời không thể thốt ra một chữ nào nữa.

Chung Hân dùng tay bóp mạnh hai bên má của Triệu Sang lại, ánh mắt độc ác nhìn thẳng vào mắt hắn.

Nhìn vào gương mặt đáng ghét của Triệu Sang, Chung Hân chợt nhớ đến cái ngày Triệu Sang cùng một đám người đuổi theo mẹ con cô.

Càng nghĩ Chung Hân càng muốn đích tay cầm con dao nhọn, đâm từng nhát từng nhát một vào người của hắn ra.

Triệu Sang bị tà khí tỏa ra từ trong ánh mắt của Chung Hân làm cho kinh hãi, sao người phụ nữ này lại trở nên độc ác như thế này, khác một trời một vực với lúc xưa.

Chương 95: Ngạo Thiên thua

Sau khi nói xong Chung Hân hất tay của Triệu Sang ra, xoay người lại bước vào thang máy.

Hồ Điệp chỉ thuận tay đẩy nhẹ một cái, đã khiến Triệu Sang té nhào về phía sau nằm thê thảm dưới mặt đất, gương mặt nhăn nhó vì bị Hồ Điệp làm trật khớp xương tay đau đớn vô cùng.

Thiệt Sang Sang và Hồ Điệp nhìn Triệu Sang bằng ánh mắt chán ghét, rồi cùng nhau bước theo Chung Hân vào trong thang máy.

Cánh cửa thang máy vừa khép lại, cũng là lúc Thần Phong bước tới, hai cặp mắt chạm vào nhau.

Vào giây phút hai người chạm mắt, trái tim của hai người bất giác nhảy loạn nhịp.

Tình yêu thật là vi diệu, trái tim sẽ không như lý trí, dẫn đo cân nhắc trước sau, ngược lại trái tim phóng khoáng hơn nhiều, một khi nhận định phân nửa kia của mình thì dù trong tình cảnh gì đi chăng nữa, trái tim cũng sẽ rung động vì người mình yêu.

Ngồi vào trong xe do Hồ Điệp lái, Chung Hân mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi ổn định lại tinh thần, điều duy nhất hiện lên trong đầu Chung Hân chính là gương mặt yêu nghiệt của Thần Phong. Ánh mắt dịu dàng xen lẫn tia đau lòng của anh, khiến trái tim cô tê buốt.

Thiết Sang Sang với vẻ mặt nghiêm túc, cô ngồi ở vị trí ghế sau bên cạnh của Chung Hân.

Thiết Sang Sang tò mò nhìn Chung Hân nói.

- Hân Nhi, vừa rồi dáng vẻ của em thật đáng sợ.

Chung Hân nghe Thiết Sang Sang nói vậy liền xoay mặt qua nhìn cô cười tươi.

- Hi....Hi...Hi....

Em chỉ bắt chước theo Thần Phong thôi, mỗi khi anh ấy làm như vậy em cảm thấy rất sợ.

Đột nhiên nụ cười trên gương mặt của Chung Hân tắt ngúm, cô không ngờ mình lại không cảm thấy hành động của anh là hung bạo, còn nực cười thay cô lại bắt chước anh nữa chứ.

Hồ Điệp vừa lái xe vừa quan sát Chung Hân từ trong gương chiếu hậu, trong lòng quyết định phải điều tra Thần Phong.

Cô không tin với sự anh minh của Thần Phong, lại dễ dàng bị Triệu Nhàn xỏ mũi.

Tại biệt thự Lãnh gia Thái Thịnh công khai ngồi trong phòng khách, như mình mới chính là chủ nhân của ngôi biệt thự này.

Gương mặt bức tức nhìn Triệu Nhàn lúc này đang tao nhã ngồi bên cạnh ông.

- Nhàn, việc này là sao?

Thái Thịnh giận dữ quăng tờ tạp chí xuống bàn cafe trước mặt Triệu Nhân.

Triệu Nhân khó hiểu khom tới cầm lên xem, cặp mắt mở thật to vì kinh ngạc.

Không biết phóng viên tìm đâu ra tờ giấy xét nghiệm ADN của Lãnh Minh và Lãnh Đồng.

Kết quả hai người không cùng chung huyết thống, Triệu Nhân cầm tờ tạp chí nhìn Thái Thịnh nói không nên lời.

- Cái....cái..... Này là sao?

Thái Thịnh nhú mày găng giọng nói.

- Là sao?

Thì phải hỏi bà.

Bà quá cao siêu, rõ ràng Lãnh Đồng là con gái của Lãnh Minh, vậy mà bà nói nó là con của tôi.

Khiến tôi vì hai mẹ con bà, làm ra nhiều việc như vậy.

Triệu Nhân nghe Thái Thịnh nói vậy liền lên tiếng giải thích, hiện tại Lãnh Minh đã chết bà chỉ có thể nương tựa vào Thái Thịnh mà thôi.

- Tôi xin thề, Đồng Đồng quả thật là con gái của ông.

Chắc sự việc này là do con tiện tỳ Chung Hân kia bày ra, nhằm vào mục đích gièm pha quan hệ của chúng ta.

Thái Thịnh không hài lòng với lời giải thích của Triệu Nhân, ông biết Triệu Nhân vì Lãnh Đồng, có thể hy sinh tất cả.

Bà sẽ không do dự lưỡng gạc luôn cả ông, chỉ cần giúp được Lãnh Đồng, chuyện thương tâm hại lý gì Triệu Nhân cũng sẽ làm.

- Tôi làm sao có thể tin vào lời nói của bà, không phải trước đây bà cũng buông ra lời thề với Lãnh Minh,

nói Đồng Đồng là con gái ruột của ông ta sao?

Triệu Nhân bị lời nói của Thái Thịnh làm cho cứng họng, quả thật trước đây bà đã thề trước mặt Lãnh Minh.

Suy nghĩ mãi cũng không biết phải làm sao, đột nhiên Triệu Sang từ ngoài cửa bước vào, hấn nhìn hai người nói với giọng đặc ý.

- Chuyện nhỏ như vậy cũng làm rùm lên.

Triệu Nhân nghe Triệu Sang nói vậy liền vui mừng, bà đã nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra cách.

- Sang, em có cách gì cứ nói.

Chị không muốn bị người ta hiểu lầm.

Triệu Nhân vừa nói vừa lờm Thái Thịnh, từ trước tới giờ ông chưa từng dùng giọng điệu hung dữ như vậy với bà.

- Cậu có cách gì cứ nói, còn chần chờ gì?

Thái Thịnh trong lòng nôn nóng, ông cũng không muốn tin Lãnh Đồng không phải là con ông.

Nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của hai người, Triệu Sang cười khinh thường, nói với giọng ta đây.

-Không phải đi xét nghiệm ADN thì sẽ biết sao?

Hai người nghe Triệu Sang nói vậy liền nhìn nhau, sao họ không nghĩ ra điều này.

Đúng là giận quá mất khôn.

Triệu Nhân lập tức đi lên phòng của Đồng Đồng, lấy vài sợi tóc trong cây lược trên bàn trang điểm của Lãnh Đồng.

Triệu Nhân, Triệu Sang cùng với Thái Thịnh, ba người đi thẳng đến văn phòng xét nghiệm ADN ngay.

Chung Hân đang ngồi trên cái ghế dựa ngoài ban công trong phòng ngủ tại ngôi biệt thự của Ngạo Thiên, trong lúc Chung Hân còn đang nghĩ về kế hoạch tiếp theo của mình, đột nhiên Chung Hân nhận được cuộc điện thoại của Hồ Điệp.

Nghe xong những gì Hồ Điệp nói, Chung Hân liền bấm điện thoại cho Thiết Sang Sang ngay.

- Hân Nhi, em tìm chị có chuyện gì?

Thiết Sang Sang liền lên tiếng trong điện thoại.

- Chị Sang Sang, chị liên lạc với Lạc Thần bảo cháu ấy hack vào máy vi tính của nơi xét nghiệm ADN, sửa đổi kết quả xét nghiệm của Thái Thịnh và Lãnh Đồng trở thành không phù hợp.

Còn về những kết quả khác thì không cần sửa gì hết.

Chung Hân nghe Hồ Điệp nói Triệu Nhân và Thái Thịnh đang đi đến nơi xét nghiệm ADN, cô liền biết họ đến đó để làm gì.

- Được, để chị gọi cho Lạc Thần nay.

Sau khi cúp điện thoại Chung Hân thản nhiên cầm lấy ly rượu đỏ từ trên tay của Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên trên người mặc bộ đồ ngủ ở nhà, anh ung dung ngồi xuống ghế dựa bên cạnh Chung Hân.

Lúc này hai người ngồi thật thoải mái ngoài ban công, nhìn ra cảnh màn đêm trước mặt.

- Hân Hân, em quả thật suy nghĩ rất chu toàn.

Ngạo Thiên hớp một ngụm rượu nói, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước.

Từ lúc thỏa thuận với Ngạo Thiên ở lại bên cạnh anh, Chung Hân đã không giấu giếm Ngạo Thiên bất cứ việc gì, vì Chung Hân cảm nhận được Ngạo Thiên đối với cô là thật lòng.

- Chắc anh thất vọng với em lắm, có phải không?

Ánh mắt buồn thiu của Chung Hân nhìn về ngôi biệt thự bên cạnh, đột nhiên một cơn gió mát mẻ thổi ngang qua, khiến mái tóc dài màu đen mềm mại của Chung Hân phất phơ trong gió.

Ngạo Thiên xoay mặt nhìn Chung Hân, lúc này cô thật quyến rũ, gương mặt xinh đẹp dịu dàng xen lẫn tia kiêu ngạo khiến Ngạo Thiên

khó có thể ngờ.

Chung Hân của bây giờ cùng với Chung Hân anh gặp mặt tại bệnh viện Thân Ái trước đây, là cùng chung một người.

- Thất vọng?

Tại sao?

Giọng nói trầm ổn của Ngạo Thiên vang lên trong màn đêm, Chung Hân nhếch môi cười trên sự đau khổ.

- Thất vọng vì Chung Hân bây giờ đã không phải là Chung Hân của trước đây.

Dịu dàng thuần khiết nữa, mà là một Chung Hân gian xảo mưu mô.

Chung Hân nói ra những lời này trong lòng cảm giác quặn đau, tại sao cô lại trở nên độc ác như thế này. Không phải vì Triệu Nhân và Thái Thịnh thì cô vẫn là một Lãnh Thiên Hân hồn nhiên của năm nào.

- Hân Hân, trong lòng tôi em luôn tốt đẹp như ngày nào.

Ngạo Thiên nói ra lời này trong ánh mắt anh chợt hiện lên tia thương tiếc.

Anh biết giữa hai người luôn có một bức tường ngăn cách.

Bức tường đó chính là Thần Phong.

Chung Hân nhìn thấy ánh mắt đau lòng của Ngạo Thiên nhìn mình, cô nhìn anh nghiêm túc nói.

- Thiên, giữa chúng ta không thể xuất hiện tình yêu, anh có hiểu không?

Nghe Chung Hân nói vậy Ngạo Thiên chậm rãi gật đầu, anh hiểu chứ, từ cái ngày đầu tiên anh gặp cô, anh biết mình đã thua.

Không phải anh thua cho Thần Phong, mà cái anh thua chính là thời gian.

Anh đã thua vào thời điểm của mười mấy năm về trước, thua từ lúc cô bé Lãnh Thiên Hân gặp mặt Thần Phong lần đầu tiên.

Chương 96: Thái Thịnh nghi ngờ Triệu Nhân

Chung Hân đau lòng khi nhìn thấy nét mặt đau thương của Ngạo Thiên.

Cô vươn tay nắm lấy bàn tay ấm áp của anh, cất giọng khe khẽ.

- Em xin anh, xin anh hãy tiếp tục ở lại bên cạnh em, làm người anh trai mà em kính trọng nhất.

Có được không?

Chung Hân nhìn Ngạo Thiên bằng ánh mắt thâm tình khi nói ra những lời này, cô biết mình nêu ra yêu cầu đó đối với Ngạo Thiên thật bất công, nhưng cô không thể vì thương hại nên chấp nhận tình yêu của anh.

Ngạo Thiên trầm mặc một lúc không trả lời cô ngay, gương mặt anh tái hiện lên vẻ khó xử, nhưng khi anh nhìn vào gương mặt dịu dàng cùng với anh mắt thiết tha của Chung Hân nhìn mình, chỉ mong sao anh hiểu được nỗi lòng của cô.

Ngạo Thiên thận trọng suy ngẫm, vài giây sau Ngạo Thiên bất giác gật đầu, tuy trong ánh mắt có phần bất đắc dĩ nhưng cũng đã đủ khiến Chung Hân mừng đến rơi nước mắt.

Chung Hân biết trong lòng mình đã xem Ngạo Thiên như là anh trai, cô vui mừng nở một nụ cười rục rịch, khom tới ôm chặt anh.

- Anh ba.

Ngạo Thiên một tay giữ chặt ly rượu thủy tinh tránh cho chất lỏng màu đỏ văng ra ngoài, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng mảnh mai của cô.

- Thật khờ.

Ngạo Thiên đã suy nghĩ thông suốt, yêu một người không có nghĩa phải chiếm hữu, mà phải khiến người mình yêu sống hạnh phúc vui vẻ mới gọi là yêu.

Ngoài ban công tại ngôi biệt thự bên cạnh, Thần Phong trên tay cầm ly rượu mạnh, từ lúc Thần Phong gặp mặt Chung Hân tại đám tan của Lãnh Minh, Hứa Thừa Anh đã điều tra ra được nơi Chung Hân sinh sống.

Đêm nào anh cũng đứng ngoài ban công, từ xa xa ngắm nhìn cô đến khi biệt thự của Chung Hân tối đèn anh mới chịu vào trong nghỉ ngơi.

Cho dù Chung Hân không biết anh đang quan sát cô, nhưng chỉ cần nhìn thấy Chung Hân là anh đã cảm thấy vui trong lòng.

Đêm nay ngoài trời tối hơn ngày thường, gió cũng mạnh hơn.

Thần Phong nhìn thấy Chung Hân ngồi ngoài ban công một mình, chỉ mặc trên người bộ đồ ở nhà mỏng manh, Thần Phong đau lòng sợ ngoài trời gió lạnh sẽ khiến cô bị cảm.

Hiện tại Thần Phong có trăm lời ngàn lời muốn nói với cô, nhưng trong lòng anh lúc này thật sự cảm giác rất bất lực.

Anh chưa từng cảm giác vô dụng như bây giờ, Chung Hân đang ở

trước mắt anh nhưng anh lại không thể nào chạm vào cô được.

Thần Phong buồn lòng nâng ly rượu trên tay lên uống một hơi cạn sạch, ánh mắt phiền muộn chợt hiện lên một ngọn lửa màu cam của sự chết chóc, khi anh nhìn thấy Ngạo Thiên mặc trên người bộ đồ ở nhà tù trong phòng của Chung Hân bước ra ngoài ban công.

Trong lòng anh nghĩ Chung Hân và Ngạo Thiên đã xảy ra quan hệ, anh tức giận nghiến răng ken két, đột nhiên Thần Phong dùng sức bóp mạnh ly rượu trong tay mình.

Nhìn thấy Chung Hân ôm Ngạo Thiên bàn tay của Thần Phong càng lúc càng siết mạnh hơn, đến nỗi ly thủy tinh trên tay cũng vỡ nát, mảnh vụn thủy tinh vô tình ghim sâu vào lòng bàn tay của anh.

Thần Phong không quan tâm đến bàn tay đang chảy máu của mình, nỗi đau trên tay không thể nào bì được nỗi đau hiện tại trong trái tim anh.

- Ngạo.....Thiên.....!

Thần Phong gầm lên tên của Ngạo Thiên trong cơn thịnh nộ, trong lòng nóng như lửa đốt anh giận dữ đá văng cánh cửa phòng ngủ đi xăm xăm ra ngoài, anh muốn nhanh chóng đến biệt thự của Ngạo Thiên, đánh cho Ngạo Thiên một trận rồi đoạt lại vợ của mình.

Vừa đi ra đến cửa lớn đột nhiên điện thoại di động của Thần Phong vang lên. Thần Phong thò tay vào trong túi áo lấy ra điện thoại di động của mình, nhìn thấy ba chữ Hứa Thừa Anh nhấp nháy trên màn hình.

- Chuyện gì?

Thần Phong lạnh giọng nói, lúc này anh thật sự không có tâm trạng để tiếp chuyện với bất kỳ ai.

Hứa Thừa Anh bị ngữ điệu lạnh lùng của Thần Phong làm cho lo lắng, anh biết chỉ có Chung Hân mới có thể khiến tâm tư của Thần Phong bị giao động.

- Chủ nhân, ngài định làm gì?

Ngài đừng nên quá mạnh động, hiện tại Triệu Nhân và Thái Thịnh đã xảy ra xung đột.

Theo thuộc hạ nghĩ là do một tay của Chị dâu tạo ra.

Thần Phong nghe Hứa Thừa Anh nói vậy, anh cố gắng dẫn xuống cơn thịnh nộ trong lòng.

Nếu anh xông qua bên đó, lỡ bị người của Triệu Nhân biết được thì kế hoạch của Chung Hân nhất định sẽ bại lộ, công dã tràng.

Nghĩ đến đây Thần Phong đành quay trở lại phòng của mình, anh phiền lòng ngã người lên giường lớn.

Trong đầu anh cứ hiện lên hình bóng của Chung Hân.

Tại phòng xét nghiệm ADN, ba người ngồi nghiêm túc trong phòng chờ đợi kết quả.

Thái Thịnh và Triệu Nhân đều làm kiểm tra, bà muốn cho Thái Thịnh biết những gì bà nói là sự thật.

Chỉ cần có kết quả kiểm tra, Triệu Nhân sẽ cho Thái Thịnh một bài học vì thái độ hung hăng của ông.

Tuy Lãnh Minh không dành trọn tình yêu của ông cho bà, nhưng mười mấy năm bà chung sống với Lãnh Minh ông chưa từng lớn tiếng với bà như Thái Thịnh vừa rồi.

Ba người ngồi trong phòng kiểm tra với tâm trạng khác nhau.

Triệu Sang vô cùng đặc ý vì hẳn nghĩ mình thông minh, đã nghĩ ra được cách làm kiểm tra ADN.

Triệu Nhân với tâm trạng ung dung, vì ai là ba của Lãnh Đồng bà là người hiểu rõ nhất.

Thái Thịnh trong lòng vô cùng khấn trương, trong cuộc đời ông chỉ yêu duy nhất một người phụ nữ, đó chính là Triệu Nhân, đứa con duy nhất của ông cũng chính là Lãnh Đồng.

Trong lúc mọi người còn đang suy nghĩ, đột nhiên cửa phòng được đẩy ra, một người đàn ông mặc trên người áo blouse trắng quần tây đen, trên tay cầm hai tờ giấy kết quả xét nghiệm.

Người đàn ông từ từ bước tới bàn làm việc ngồi xuống, ông ta đặt hai tờ giấy kết quả xét nghiệm xuống mặt bàn trước mặt ba người.

Người đàn ông còn chưa kịp lên tiếng giải thích, Thái Thịnh trong lòng nôn nóng lập tức vươn tay cầm lấy tờ giấy kết quả xét nghiệm lên xem.

Ông không quan tâm đến những chỉ số ở phía trên cái ông chú ý đến chính là con số phần trăm phía dưới, con số nói lên kết quả hai người cùng chung huyết thống.

Đột nhiên bàn tay đang cầm tờ giấy kết quả siết thật chặt lại, đầu ông

bóc khói vì phẫn nộ.

Ông trợn mắt nhìn Triệu Nhân lúc này vẫn thản nhiên ngồi bên cạnh, nét mặt điềm tĩnh của bà khiến Thái Thịnh tức muốn học máu.

Triệu Nhân cảm giác phản ứng của Thái Thịnh có gì đó không được bình thường, bà ngồi thẳng người lại đoạt lấy tờ giấy kết quả từ trên tay của ông.

Triệu Nhân thất kinh khi nhìn thấy kết quả xét nghiệm, chuyện này là sao?

Rõ ràng Thái Thịnh là ba ruột của Lãnh Đồng.

Triệu Nhân lập tức chuyển tầm mắt của mình lên người đàn ông mặc áo blouse trắng.

- Các người có làm lẫn điều gì không?

Kết quả xét nghiệm này không đúng.

Triệu Nhân nói với giọng hoang mang, người đàn ông khó chịu nhíu mày, cuối tuần này là ông đã làm trong sở xét nghiệm ADN tròn 15 năm, chưa từng bị người khác chất vấn về độ chính xác của kết quả.

- Lãnh phu nhân, bà thật biết nói đùa.

Phòng thí nghiệm ADN này là nơi với những thiết bị tối tân nhất trên thế giới, không thể nào xảy ra sai sót.

Triệu Nhân nghe người đàn ông nói vậy bà không cam tâm, bà tức giận cầm lấy tờ giấy kết quả xét nghiệm của bà và Lãnh Đồng lên xem, hy vọng rằng kết quả cũng sai.

Thái Thịnh nhìn thấy phản ứng của Triệu Nhân khi nhìn vào tờ giấy, ông liền đoạt lấy tờ giấy trên tay Triệu Nhân xem.

Kết quả là 99.89% hai người cùng chung huyết thống.

Đột nhiên bàn tay đang cầm tờ giấy xét nghiệm của Thái Thịnh đập mạnh lên bàn, vang lên âm thanh chói tai.

"Bang....."

- Bà....bà giỏi lắm, bà xem tôi như một thằng ngốc bấy nhiêu năm.

Bà chờ xem kết cuộc thâm hiểm của bà.

Thái Thịnh nói xong, ông với gương mặt hằm hằm rời khỏi, Triệu Sang từ nãy giờ vẫn ngồi một bên bước tới. Hắn cầm hai tờ giấy xét nghiệm lên xem.

- Chị hai, sao lại như vậy?

Nếu chị nói cho em biết trước Đồng Đồng không phải là con của ông ta, em sẽ không đề nghị làm kiểm tra ADN chết tiệt này.

Triệu Sang nhìn Triệu Nhân nói với giọng chán nản, sao mọi chuyện lại trở nên như thế này.

Triệu Nhân lườm Triệu Sang một cái nói với giọng phẫn nộ.

- Im miệng!

Lãnh Đồng là con của ai chị là người biết rõ nhất, không cần những thứ vô dụng như kết quả ADN này.

Triệu Nhàn vừa nói vừa giậm dũ xé nát tờ giấy kết quả, rồi lập tức rời đi.

Chương 97: Chung Hân Bày Trò

Tại ngôi biệt thự xa hoa của Ngạo Thiên, Chung Hân trên người mặc cái đầm ngủ mỏng manh màu trắng.

Từ lúc Chung Hân đến sống tại ngôi biệt thự này, lúc nào cô cũng ăn mặc kín đáo vì không biết lúc nào Ngạo Thiên sẽ xuất hiện, dù sao cũng là cô nam quả nữ, cho dù người đàn ông có giỏi kiếm chế cách mấy cũng không thể cưỡng lại dục vọng trong lòng khi nhìn thấy cảnh xuân trước mắt.

Sáng hôm nay Ngạo Thiên đã gọi điện thoại cho cô.

- Hân Hân, mấy hôm nay anh rất bận không thể đến thăm em.

Em hãy giữ gìn sức khỏe.

Giọng nói mệt mỏi của Ngạo Thiên vang lên từ trong điện thoại.

- Anh Thiên, anh có sao không?

Có cần em giúp gì không?

Chung Hân lo lắng hỏi, từ lúc cô đến đây, cho dù Ngạo Thiên có bận đến đâu cũng sẽ tới thăm cô.

- Hân Hân cảm ơn em quan tâm, việc em có thể giúp anh chính là mau chóng giải quyết chuyện giữa Thần Phong và em, chứ cứ như thế này chắc anh bị Thần Phong phiền đến chết.

Ngạo Thiên biết trong sự việc này cũng một phần là do anh tự tạo nghiệp chướng, nên bây giờ phải lãnh hậu quả.

Vì lúc trước anh cố tình khiến Thần Phong hiểu lầm Chung Hân và anh xảy ra quan hệ, nên bây giờ Thần Phong đã bám lấy anh không tha.

Những mối làm ăn của bang Ngạo Long đều bị Thần Phong cho người quấy rối, còn chưa tính đến những bản hợp đồng của Ngạo Thị.

Lúc trước Ngạo Thiên không biết Thần Phong lại có tầm ảnh hưởng lớn đến như vậy, chỉ trong vòng thời gian mấy tháng ngắn ngủi Thần Phong đã thành công khiến mấy nhà đối tác với Ngạo Thị lần lượt hủy bỏ hợp đồng.

Bây giờ anh đang bận đầu bận cổ trong văn phòng, xử lý một số hỗn độn do Thần Phong ban cho anh.

Nghe Ngạo Thiên nói vậy Chung Hân chỉ biết cười khổ, cô biết một khi Thần Phong nổi cơn ghen thì rất nghiêm trọng.

- Em sẽ cố gắng, anh cũng đừng làm việc quá độ.

Chung Hân nói nhưng trong lòng thầm xin lỗi Ngạo Thiên, xin lỗi vì sẽ khiến anh chịu khổ dài dài.

- Hân Hân, hôm nay Ken mới nói cho anh biết về chuyện của Thần Phong.

Ngạo Thiên nói đến đây chợt dừng lại, suy nghĩ một chút không biết có nên nói cho cô biết không, anh chỉ sợ Chung Hân biết được sẽ đau lòng.

- Em có biết về chuyện Thần Phong bị trọng thương, trong vụ tai nạn xe không?

Suy nghĩ một lúc Ngạo Thiên quyết định nói cho cô biết, anh không muốn Chung Hân hiểu lầm anh, vì đổ kị với Thần Phong nên mới che giấu.

Chung Hân nghe Ngạo Thiên nói Thần Phong gặp tai nạn xe, trong lòng lo lắng.

- Sao.... Anh ấy bị....bị..... tai nạn xe?

Lúc nào?

Có nghiêm trọng không?

Ngạo Thiên cười khổ, đối với Thần Phong lúc nào Chung Hân cũng khẩn trương như vậy.

- Hân Hân, em đừng quá lo lắng, việc Thần Phong bị thương đã xảy ra vào lúc em vừa rời khỏi biệt thự Thần Viên.

Anh nghe nói lúc Thần Phong lái xe đi tìm em, xe cậu ấy bị một chiếc xe tải đâm vào, vết thương vô cùng nghiêm trọng hôn mê bất tỉnh gần ba tháng.

Sau khi Ngạo Thiên nghe Ken báo cáo về chuyện của Thần Phong, Ngạo Thiên tự biết tình yêu của mình đối với Chung Hân thật sự không bằng Thần Phong.

Từng lời nói của Ngạo Thiên như con dao nhọn đâm thẳng vào trái tim cô, nước mắt cứ như mưa rơi xuống gương mặt xinh đẹp của

Chung Hân.

- Em cảm ơn anh, đã nói cho em biết về điều này.

Chung Hân nói xong liền cúp máy, cô ngồi trên ghế sofa với một trái tim đau đớn.

Thì ra Thần Phong không tìm cô là vì anh bị trọng thương, anh bị thương nặng như vậy còn hao tâm tổn trí nghĩ cách để giúp cô.

Sao anh lại khờ đến như vậy?

Không chịu giải thích khi biết cô đã hiểu lầm đến anh.

Nước mắt theo suy nghĩ trong đầu Chung Hân rơi từng giọt từng giọt xuống gương mặt xinh đẹp của cô.

Lúc này Chung Hân thật sự hối hận vì mình đã thốt ra những lời làm tổn thương trái tim anh.

Sau khi suy nghĩ cho kĩ, cô vươn tay, lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên khoé mi.

Cô sẽ thử lòng của Thần Phong, xem anh làm mọi chuyện là vì anh yêu cô hay vì cô chính là Lãnh Thiên Hân.

Chiều hôm đó Chung Hân ngồi trong phòng khách, nhàn nhã uống từng ngụm trà hoa nhài, cặp mắt xinh đẹp liếc nhìn cái đồng hồ treo trên tường, đã là 7 giờ tối mặt trời cũng khép mình sau bóng đêm.

Trên bầu trời lúc này đã từ từ hiện lên những vì sao lấp lánh, tô điểm cho sự lộng lẫy sáng chói của mặt trăng.

Chung Hân nhìn thấy căn phòng ngủ chính trong ngôi biệt thự bên cạnh, được bật đèn sáng lên.

Cô bước tới cái kính viễn vọng Ngạo Thiên mua tặng cho cô xem, nhìn thấy Thần Phong trên người vẫn là bộ âu phục màu đen áo sơ mi cùng màu, cà vạt bị anh tùy tiện kéo bung ra.

Nhìn vào dáng vẻ mệt mỏi của Thần Phong trong lòng Chung Hân đau như dao cắt, nhưng cô không thể tha thứ cho Thần Phong dễ dàng như vậy.

Chung Hân nghĩ đàn ông đều như nhau, có được quá dễ dàng thì họ sẽ không biết quý, chỉ khi tổn tâm phí sức thì họ mới biết trân trọng.

Chung Hân bước tới đặt một người nộm hình dạng nam nhân cao lớn, được cô mặc vào bộ âu phục của Ngạo Thiên ngồi trên giường lớn.

Chung Hân cố tình bật tất cả đèn trong ngôi biệt thự lên, cô xoa mái tóc dài của mình xuống.

Chung Hân nhìn thấy Thần Phong đứng ngoài ban công nhìn về hướng biệt thự của cô, cô mỉm cười thản nhiên bước ra ban công.

Mấy ngày hôm nay Thần Phong bận ngày bận đêm, anh lo về việc cho người giá họa Triệu Nhàn và Thái Thịnh tội thực kết và cho người âm thầm chuyển sang những tài sản do Triệu Nhàn thế chấp vào tên của Chung Hân.

Vừa về đến biệt thự việc duy nhất trong đầu Thần Phong chính là muốn nhìn thấy Chung Hân.

Mấy tháng nay tối nào Thần Phong cũng đứng ngoài ban công nhìn

cô, nhìn đến khi biệt thự của Chung Hân tối đèn anh mới chịu vào trong.

Hôm nay cũng như thường lệ trong lòng anh chỉ muốn nhìn thấy bóng dáng người con gái đã in sâu vào tận trái tim của anh.

Thần Phong liền sa sầm mặt khi anh nhìn thấy một người đàn ông ngồi trên giường lớn trong phòng Chung Hân.

Đột nhiên cánh cửa bằng kính thông ra ban công được mở ra, Chung Hân trên người mặc váy ngủ mỏng manh mái tóc dài phất phơ trong gió nhìn vào thật khiêu gợi, con người đen nhánh của Thần Phong bị một tầng mây u ám che khuất, khi anh nhìn thấy ánh đèn sáng rọi vào người của Chung Hân vô tình để lộ ra nội y màu đen lúc ẩn lúc hiện sau váy ngủ mỏng.

Hai tay của Thần Phong lúc này đang đặt trên thành ban công siết thật chặt vì tức giận, chặt đến nỗi những khớp xương màu trắng hiện lên rõ ràng.

Chung Hân nhìn thấy Thần Phong nhìn mình, cô làm như không để ý bước vào trong đi đến giường lớn ngồi xuống bên cạnh cái hình nộm.

Lúc này Thần Phong đã không còn bình tĩnh được nữa, anh xoay người sải bước vào bên trong, vừa đi Thần Phong vừa tháo bỏ cà vạt trên cổ mình quăng xuống mặt đất, không biết vì sao anh lại cảm thấy khó thở vô cùng.

Thần Phong bước hai bước thành một ra khỏi biệt thự, chỉ trong tích tắc anh đã đứng trước cửa biệt thự của Ngạo Thiên.

Lúc này vừa nhìn thấy hai tên cận vệ đứng trực trước cửa biệt thự,

Thần Phong liền xông tới quăng những cú đấm phần nộ vào mặt của hai tên cận vệ.

Thần Phong ra tay thật nhanh, hai tên cận vệ còn chưa kịp phản ứng đã bị anh đánh đến bất tỉnh nhân sự.

Anh giận dữ dùng chân đá văng cánh cửa lớn đi xăm xăm vào trong.

Thần Phong quen thuộc với nơi này như trong lòng bàn tay, vì từ lúc anh biết Chung Hân sống tại đây anh đã cho người giám sát nơi này chặt chẽ.

Chương 98: Lòng anh rất đau

Thần Phong đi thẳng lên phòng ngủ của Chung Hân, trong lòng chuẩn bị đánh cho Ngạo Thiên một trận, lần này dù ông trời có cản, anh cũng không tha cho Ngạo Thiên.

Thần Phong với gương mặt tái xanh vì giận dữ, ánh mắt phát ra tia lửa y như quỷ Satan, hiên ngang bước vào trong phòng ngủ chính.

Bước vào cửa điều đầu tiên lọt vào trong ánh mắt của Thần Phong chính là Chung Hân, nhìn thấy một Chung Hân dịu dàng trên người mặc cái đầm ngủ hai dây thật mỏng, mỏng đến nỗi Thần Phong có thể nhìn thấy nội y của cô.

Ánh mắt phần nộ không tự chủ nhìn vào cái cổ trắng như tuyết cùng với xương quai xanh xinh đẹp của Chung Hân.

Thần Phong chưa từng nhìn thấy Chung Hân xinh đẹp như bây giờ, lúc này là lúc cô nhìn khiêu gợi nhất.

Chắc có lẽ vì mái tóc dài đen tuyền của cô, được xoã xuống bờ vai mịn màng vô tình rũ xuống trước ngực, càng khiến cặp ngực trắng như tuyết nổi bật hơn.

Đột nhiên ánh mắt dịu dàng khi nhìn vào Chung Hân chuyển sang phần nộ, khi anh chợt ý thức được Chung Hân ăn mặc quyến rũ như thế này là vì Ngạo Thiên.

Nghĩ đến đây cặp mắt căm phẫn đảo một vòng chung quanh căn phòng để tìm Ngạo Thiên.

- Sao anh lại xuất hiện ở đây?

Chung Hân nhíu mày nhìn anh tức giận nói, Thần Phong không trả lời cô, một cái áo khoác từ đâu bay tới phủ lên thân hình mảnh mai của Chung Hân.

- Ai cho phép em ăn mặc như thế này?

Thần Phong nhìn sâu vào mắt cô lớn tiếng quát.

Vừa nói cặp mắt sắc bén vừa liếc tìm Ngạo Thiên.

Cô bực bội cầm lấy áo vest trên người mình, ném thẳng vào người của Thần Phong.

- Tôi thích thì cứ mặc, không liên quan gì đến anh.

Chung Hân tức giận nói, lúc nào anh cũng bá đạo như vậy.

Thần Phong không để ý đến lời nói của Chung Hân, gương mặt có phần không hài lòng với hành động của cô.

Thần Phong đột nhiên bước tới, tay cầm áo vest che lại ngực của Chung Hân, bàn tay nhanh như chớp buột chặt hai tay áo lại phía sau cô, tránh cho Chung Hân cỡi xuống.

Sau khi che lại thân thể của Chung Hân, anh nhanh chóng bước vào phòng tắm để tìm Ngạo Thiên.

- Ngạo Thiên ở đâu?

Tìm không thấy Ngạo Thiên, Thần Phong càng thêm tức giận, anh đã

chuẩn bị tinh thần để trút hết cơn phẫn nộ trong lòng trên người của Ngạo Thiên.

- Ngạo Thiên?

Tại sao anh lại tìm Ngạo Thiên?

Chung Hân nhìn anh thản nhiên nói, nhìn thấy gương mặt vì ghen đã trở nên xanh mét của Thần Phong, Chung Hân cảm thấy hả hê vô cùng, ai bảo lúc trước anh luôn bắt nạt cô.

Lúc này Thần Phong mới cảm nhận được có gì đó không bình thường. Anh nhìn vào người phụ nữ với gương mặt kiêu diễm trước mặt, tuy Chung Hân tỏ ra rất bình tĩnh nhưng trong ánh mắt lại hiện lên tia tinh nghịch.

- Là em.....cố tình thử thách sự nhẫn nại của anh?

Chung Hân xoay người lại không muốn Thần Phong nhìn thấy nụ cười đắc ý trên gương mặt cô.

- Tôi không rảnh!

Chung Hân vừa nói vừa bước tới quầy bar, chưa bước được tới đâu Thần Phong đã từ phía sau choàng tay qua eo cô, ôm cô chặt vào lòng.

Tấm lưng lạnh lẽo chạm vào lồng ngực vạm vỡ ấm áp của Thần Phong, khiến thân thể của Chung Hân căng cứng bước chân chợt dừng lại.

Mùi hương quen thuộc trên người anh xông thẳng vào mũi cô, nhưng lại khiến trái tim Chung Hân đau nhói.

Mùi cigar trên người anh càng lúc càng nồng đậm hơn, cô biết chắc dạo này Thần Phong rất phiền lòng mệt mỏi, nên mới dùng cigar để giảm bớt sự căng thẳng trong lòng.

- Anh buông tôi ra.

Chung Hân không muốn dễ dàng chấp nhận anh, cô dùng tay gạt bàn tay đang ôm chặt eo cô ra.

Thần Phong không hề bỏ cuộc, bàn tay mạnh mẽ càng siết chặt eo cô hơn.

- Em đừng hành hạ anh như thế này.....lòng anh rất đau.

Giọng nói êm dịu của Thần Phong vang lên bên tai cô, vừa nói xong anh nghiêng mặt hôn nhẹ lên má cô.

Chung Hân hít thở nặng nề cô nhắm mắt lại hai tay đang phản kháng bất chợt buông lỏng ra, cô biết anh đau, nhưng trong lòng cô càng đau hơn.

- Phong đã quá muộn rồi, em đã là người phụ nữ của Ngạo Thiên.

Chung Hân cố tình nói với giọng đau lòng, anh đã từng nói với cô anh không thể chấp nhận người phụ nữ của mình không trong trắng.

Nhưng theo lối suy nghĩ của Chung Hân, nếu Thần Phong thật sự yêu cô, cô muốn anh yêu tất cả những gì thuộc về cô, cho dù cô không còn là trinh nữ.

Trong căn phòng đột nhiên lâm vào sự yên tĩnh, sự yên tĩnh này khiến trái tim Chung Hân đau đớn đến tột cùng, cuối cùng Thần

Phong cũng không thể buông bỏ cái gút trong lòng anh.

Thần Phong không nói gì anh giữ nguyên tư thế, sau một hồi lâu Thần Phong mới xoay người Chung Hân lại, bàn tay rộng lớn nâng lên áp vào gương mặt phiếm hồng của Chung Hân.

Tòan thân Thần Phong chợt cảm giác tê dại, khi tay mình chạm vào gương mặt của cô.

Anh nhìn thẳng vào mắt Chung Hân cất giọng yêu thương.

- Hân Nhi, anh biết lúc trước anh đã khiến em thất vọng.

Anh không quan tâm đến những thứ chết tiệt kia, người anh yêu chính là em chứ không phải trinh tiết của em.

Lời nói chứa đựng tấm chân tình của Thần Phong khiến Chung Hân hiểu rõ một điều, cô hiểu được trái tim của Thần Phong thật sự đã rung động vì cô chứ không phải Lãnh Thiên Hân.

Đột nhiên một giọt nước mắt rơi xuống gương mặt xinh đẹp của cô, nhưng ngược lại với những giọt nước mắt đau thương của trước đây, giọt nước mắt này chứa đựng niềm vui và hạnh phúc.

Nhìn thấy Chung Hân khóc trái tim của Thần Phong thất lại, anh nghĩ mình lại khiến cô đau lòng.

- Ngoan đừng khóc, khi em khóc thì trái tim của anh rất đau.

Thần Phong nói xong cúi xuống phủ môi mình lên môi cô, tuy đây không phải là nụ hôn đầu của hai người nhưng không biết vì sao lần này cả hai đều cảm giác rất lạ.

Một cảm giác như trên thế giới này chỉ còn lại tình yêu của hai người.

Thần Phong một tay choàng qua eo Chung Hân tay còn lại giữ chặt gáy của cô, nụ hôn khởi đầu thật dịu dàng từ từ chuyển sang mạnh mẽ cuồng nhiệt hẳn lên.

Đột nhiên Thần Phong bế Chung Hân lên đặt cô lên giường, thân thể cao lớn từ trên khoá chặt thân thể mảnh mai của cô phía dưới.

Thần Phong khom tới cởi bỏ áo vest anh buộc trước ngực Chung Hân ra quăng xuống mặt đất.

Đôi môi mỏng của Thần Phong hôn lên trán cô từ từ di chuyển xuống chóp mũi rồi đến môi, sau đó lần mò xuống xương quai xanh xinh đẹp, bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt ve đường cong quyến rũ trên cơ thể mềm nhũn của Chung Hân.

Chương 99: Anh là người đàn ông đầu tiên của em

* Chú Ý: 18+++++

Em nào không thích đọc có thể bỏ qua chương này nhé.

Từng nơi môi Thần Phong chạm qua đều lưu lại những bông hoa màu đỏ chói, trên làn da trắng như tuyết của Chung Hân.

Sự nâng niu dịu dàng của anh khiến toàn thân Chung Hân tê tái, cô chưa từng xảy ra quan hệ với đàn ông nên thân thể của cô vô cùng mẫn cảm.

Tay Thần Phong không yên phận di chuyển xuống dưới sờ nhẹ nhàng vào đùi cô, làn da trơn bóng của Chung Hân càng khiến sự ham muốn trong lòng anh trở dậy.

Hành động mơ trớn của Thần Phong khiến Chung Hân rùng mình, hai chân không tự chủ khép chặt lại, toàn thân vang lên cảm giác lâng lâng.

Thần Phong thuận tay cởi bỏ váy ngủ mỏng trên người Chung Hân quăng sang một bên, tay dùng sức kéo mạnh một cái.

"Xẹt....."

Xẹt một tiếng nội y màu đen xinh đẹp bị Thần Phong xé ra làm đôi

quăng sang một bên.

Thần Phong nhìn cảnh xuân xanh trước mặt, không tài nào kiềm chế được dục vọng trong người mình, anh cúi xuống bờ môi ấm áp bất ngờ ngậm lấy đỉnh hồng nhạy cảm, đầu lưỡi nóng bỏng thăm dò nhụy hoa thơm ngát của Chung Hân.

Môi anh mút nhẹ, đầu lưỡi treu đùa khiến thân thể Chung Hân trở nên mềm nhũn, cảm giác vừa sung sướng vừa khó chịu khiến đôi mắt lấp lánh hiện lên một tầng mây của dục vọng.

Lúc này ánh mắt sắc bén của Thần Phong đã bị dục vọng chiếm lấy trở nên đục ngầu, sự khoái cảm như một ác ma muốn xé toang thân thể anh ra.

Thần Phong mau chóng cởi bỏ tất cả chướng ngại vật trên người mình, thân hình vạm vỡ với những vết sẹo do đạn và dao để lại hiện ra trước mắt cô.

Chung Hân như một đóa hoa Dạ Lý Hương lúc này đang nở rộ trong màn đêm, tỏa ra mùi hương nồng nàn khiến lòng anh say đắm.

Thần Phong hôn lên cổ cô đôi môi mỏng mân mê từ từ xuống, lưỡi Thần Phong lướt nhẹ nhàng trên từng tấc da trắng nõn của Chung Hân.

Thần Phong di chuyển từ cổ xuống đến ngực rồi đến cái bụng bằng phẳng rồi dừng lại tại đùi cô.

Anh yêu thương hôn vào vết bớt màu đỏ như cánh hoa trên đùi cô, dấu ấn thuộc về riêng Chung Hân.

- Phong...Phong....Um....Um....

Từ nãy giờ vì e thẹn nên Chung Hân cắn chặt răng, không để mình thốt ra bất kỳ âm thanh hoan ái nào, nhưng làm sao một thân thể chưa từng cảm giác qua sự nâng niu như Chung Hân, có thể chống cự nổi khúc dạo đầu đầy kích thích này.

Nhìn thấy ánh mắt mông lung đã xuất hiện một tầng sương mỏng, đôi môi hồng phấn không tự chủ cắn nhẹ như lời mời gọi của Chung Hân đến với anh, Thần Phong không thể chịu đựng được nữa đôi tay mạnh mẽ với cơ bắp rắn chắc, giằng hai chân Chung Hân ra, trong lòng Chung Hân vô cùng căng thẳng cô sợ hãi nhìn anh.

Thần Phong nở một nụ cười trầm tĩnh nhìn sâu vào mặt cô.

- Hân Nhi, nói em muốn anh.

Thần Phong trầm giọng nói, anh chờ cô cho anh ký hiệu để tiếp tục.

Chung Hân nhìn anh đầy quả quyết.

- Phong, em muốn anh.

Chung Hân bất giác thốt ra những lời này, như một bản nhạc giao hưởng êm đềm xông thẳng vào tai anh.

Thần Phong vui sướng vì chữ Phong thật ngọt ngào thốt ra từ miệng cô, hai tay anh giữ chặt chân Chung Hân, thân hình vạm vỡ tiến sâu vào trong cơ thể của cô.

- Ahhhhhhh..... Phong.....em.....

Chung Hân vừa kêu lên, nước mắt lần lượt rơi xuống gương mặt kiều diễm của cô, Thần Phong sửng người toàn thân bất động, anh

nhìn cô lúc này đau đến gương mặt mê ly của vừa rồi trở nên tái xanh.

Thần Phong nhìn cô nói với giọng ngõ ngàng.

- Em.....em.....là lần đầu tiên?

Thật ra Thần Phong không cần hỏi cô, là lần đầu tiên hay không anh là người hiểu rõ nhất.

Chung Hân cắn môi thẹn thùng nhìn anh gạt đầu, gương mặt trắng nõn lúc này đã không còn giọt máu, Thần Phong vốn không biết đây là lần đầu tiên của cô nên anh hành động có hơi mạnh bạo.

Thần Phong luồn những ngón tay của mình vào trong tay cô, anh giữ chặt tay Chung Hân trên đỉnh đầu.

Thần Phong khom tới hôn lên môi cô.

- Hân Nhi, anh yêu em.....

Thần Phong vừa nói vừa nhẹ nhàng di chuyển hạ thân của mình, phá vỡ sự trinh tiết của cô.

Tuy Thần Phong nói anh không quan tâm đến những chuyện vớ vẩn đó, nhưng đàn ông đều như nhau.

Khi họ biết mình là người đầu tiên của cô ấy, cảm giác sung sướng như mình đã chinh phục được cả thế giới này khiến họ chỉ muốn người phụ nữ của mình mê luyến sự nụng nịu của họ hơn, và thuận phụ họ một cách vô điều kiện.

Vào giây phút anh tiến sâu vào trong cơ thể của cô, Chung Hân cảm

thấy một trận đau đớn lan tỏa khắp thân thể của mình, hai tay cô vung ra khỏi tay Thần Phong bấu chặt vào thân thể cường tráng của anh, bàn tay bất giác cào vào tấm lưng trần của Thần Phong để lại vết tích hoan ái.

Cô cảm nhận được một dòng máu nhỏ chảy xuống đùi của mình.

Thần Phong vừa di chuyển nhẹ nhàng vừa nhìn Chung Hân thăm dò cảm xúc trên gương mặt cô.

Chỉ cần anh nhìn thấy Chung Hân chịu không nổi Thần Phong liền ngừng lại động tác của mình ngay.

- Em có đau không?

Giọng nói khàn đục cố kiềm chế đục vọng trong người mình, vang lên trong căn phòng yên tĩnh giờ chỉ còn lại tiếng thở nặng nề của hai người.

Chung Hân đau đớn gương mặt đầm đìa nước mắt nhìn anh lắc đầu chứng tỏ mình không đau, rồi cô lại gật đầu muốn nói cho anh biết hãy tiếp tục.

Thần Phong bắt đầu chuyển động một cách khéo léo, anh mở to mắt thu hết biểu cảm sung sướng anh mang lại cho cô.

Từ nỗi đau xét tâm hồn, chuyển sang sự hưng phấn đến tột đỉnh, gương mặt tái xanh chuyển sang hồng hào.

Nhìn thấy Chung Hân nở rộ dưới thân anh, Thần Phong càng thêm hào hứng, anh từ từ chuyển động nhanh hơn đến khi hai người đều cảm giác được sự nổ tung lên trong cơ thể, Thần Phong ưỡng người gầm nhẹ một tiếng phóng thích vào trong cơ thể của Chung Hân.

Sau một trận ái ân sung sướng nhất Thần Phong và Chung Hân nằm trên giường lớn thở hổn hển, hai thân thể trần truồng chỉ được che bởi tấm chăn màu trắng.

Thần Phong nhìn Chung Hân lúc này toàn thân ướt đẫm mồ hôi, nở một nụ cười nồng ấm.

- Hân Nhi, anh là người đàn ông đầu tiên của em.

Thần Phong nói với giọng hạnh phúc, nói xong anh ôm chặt Chung Hân vào lòng đặt trên trán cô một nụ hôn dịu dàng.

T toàn thân Chung Hân ê ẩm cô ngược mặt lên nhìn anh, nhìn vào gương mặt sáng chói nụ cười xán lạn, Chung Hân mỉm cười.

Cuối cùng cô cũng đã đợi được cái ngày này, cái ngày cô đánh mất điều quý giá nhất của mình cho người đàn ông cô cảm thấy xứng đáng nhất.

- Phong, em đã là của anh.

Chương 100: Vĩnh Hằng

Nghe Chung Hân nói vậy trong lòng Thần Phong vui đến không thể tả.

Anh chỉnh lại tư thế của mình, dựa tấm lưng trần vào đầu giường, để Chung Hân nằm thoải mái hơn trên lồng ngực vạm vỡ của anh.

Thần Phong theo thói quen cầm lấy áo vest bị anh vô tình quăng trên giường lên, tay tò vào trong túi áo lấy ra hộp cigar.

Anh thản nhiên rút ra một điếu cigar mời lên, hít vào một hơi thật sâu trong lòng trầm nghĩ.

Trên đời này không có thằng đàn ông nào giống như anh, cưới vợ gần hai năm mới động phòng.

Suy nghĩ đến điều này trong lòng Thần Phong hiện lên tia hạnh phúc, anh bất giác cúi xuống nhìn vào gương mặt dịu dàng xinh xắn lúc này đang điềm nhiên thiếp đi trên ngực anh, Thần Phong chột cong môi cười ngốc nghếch.

Chắc ông trời muốn thử thách tình yêu của anh dành cho cô.

Thần Phong khom xuống đặt lên trán cô một nụ hôn, anh lắc đầu trong lòng trầm nghĩ.

Thần Phong mà không thể sống thiếu người phụ nữ này.

- Hân Nhi, về Thần Viên với anh.

Tuy Chung Hân đang nhắm mắt, nhưng vẫn có thể nghe được lời nói của Thần Phong.

Đột nhiên giọng nói nhỏ nhẹ của Chung Hân vang lên.

- Phong.... Chúng ta đã ly hôn.....không thể.....không thể.....về.....nhà.....được....

Thần Phong đau lòng không biết Chung Hân có ý thức được mình đang nói gì không, hay cô nghĩ mình đang nằm mơ, trong sự mơ hồ thốt lên những lời đau lòng này.

- Ly hôn!

Không, cả đời này em chỉ được làm vợ của Thần Phong anh.

Thần Phong nói với giọng kiên định, bàn tay đang choàng qua eo cô bất giác ôm chặt cô hơn.

Sau một lúc suy ngẫm Thần Phong đưa ra quyết định, anh sẽ khiến Chung Hân danh chính ngôn thuận trở thành Thần phu nhân.

Thần Phong chuyển động một cách cẩn thận, anh chỉ sợ hành động của mình sẽ vô tình đánh thức cô.

Thần Phong với tới dụi tắt điếu cigar vào trong cái ly thủy tinh, mà Chung Hân dùng để đựng nước uống trên bàn bên cạnh.

Thân hình rắn chắc nhích xuống một tí, đầu dựa vào gối, ôm chặt Chung Hân trong lòng.

Tư thế này khiến cái cằm cao ngạo của Thần Phong vô tình đặt trên

đỉnh đầu của cô, mùi hoa Dạ Lý Hương trên người Chung Hân như bùa mê khiến tinh thần anh trở nên khoan khoái, không bao lâu sau Thần Phong đã ôm Chung Hân ngủ thiếp đi.

Không biết đã bao lâu rồi, Thần Phong không được một giấc ngủ ngon như hôm nay, anh ôm Chung Hân ngủ đến tận trời sáng.

Ngày hôm sau Chung Hân bị ánh sáng chói chang ngoài cửa sổ đánh thức, cô mở mắt ra nhìn vào cảnh sáng ban mai tràn đầy sức sống trước mặt.

Nhớ đến chuyện xảy ra vào đêm hôm qua, Chung Hân đỏ mặt tay bắt giác kéo tấm chăn mỏng lên che kín phần ngực nở nang của mình.

Chung Hân thật không ngờ mình có thể không mặc gì, nằm trên ngực Thần Phong ngủ cả đêm.

Nghĩ đến Thần Phong, Chung Hân bắt giác ngược mặt lên nhìn vào người đàn ông đang ngủ ngon lành dưới thân cô.

Lúc này Thần Phong ngủ rất say, gương mặt tuấn tú hiện lên ý cười, khiến Chung Hân cảm giác hạnh phúc vô cùng.

Cô nhìn anh thật lâu cảm giác như mình đang nằm mơ, sự hạnh phúc vui vẻ này cô đã ước mơ từ lâu.

Điều này càng khiến Chung Hân lưu luyến giờ khắc này hơn, cô chỉ mong sao tình yêu Thần Phong dành cho cô là vĩnh hằng.

Đột nhiên mặt của Chung Hân tiến đến gần gương mặt đẹp trai của anh, đôi môi đầy đặn thật cẩn thận phủ lên môi anh, khi hai môi chạm vào nhau cảm giác mềm mại ấm áp khiến trái tim Chung Hân đập thình thịch, cảm giác như trái tim mình sắp nổ tung ra, Chung Hân

mới rời khỏi môi anh.

Trong lúc này đột nhiên bàn tay nghịch ngợm của Thần Phong giữ chặt thân thể mảnh mai của Chung Hân, không cho cô nhúc nhích.

- Anh thích món quà buổi sáng của em.

Thần Phong đột nhiên mở to mắt, nhìn vào gương mặt vì xấu hổ, lúc này đã trở nên phấm hồng của Chung Hân.

- Anh..... lưu manh.

Lúc này Chung Hân mới ý thức được Thần Phong đã thức từ sớm, vừa rồi anh cố tình trêu chọc cô.

- Lưu manh!

Ha...ha.....ha.....

Để anh lưu manh cho em xem.

Thần Phong nói xong anh nhanh chóng lật người Chung Hân lại, để cô nằm dưới thân mình, anh thản nhiên cầm lấy cái chăn màu trắng bao phủ thân thể của hai người.

Thần Phong cúi đầu hôn Chung Hân, tay không ngừng chọc lét khiến cô nhột cười phá lên, ưỡn người tránh né.

Lúc này cả căn phòng bị tiếng cười khúc khích của Chung Hân và Thần Phong lấp đầy, sau này khi Thần Phong nghĩ lại giờ phút tuyệt vời này trong lòng anh luôn hối tiếc vì sao mình lại ngu ngốc đến như vậy.

Người phụ nữ của đời anh đã xuất hiện bên cạnh anh từ sớm, nhưng anh lại ngốc nghếch không nhận ra.

Chỉ sau vài phút hai người lại một lần nữa yêu nhau, mỗi một lần xảy ra quan hệ trong lòng Thần Phong thầm cầu nguyện, mầm mống của anh có thể lưu lại trong cơ thể của Chung Hân.

Hai người cứ như vậy đã dây dưa đến trưa, Thần Phong mới cho Chung Hân bước xuống giường.

- Hân Nhi, anh còn thắc mắc một chuyện?

Thần Phong nhìn theo bóng lưng cô, thân thể quyến rũ chỉ được che bởi cái áo sơ mi màu trắng của anh, Chung Hân chuẩn bị bước vào phòng tắm khi nghe anh nói vậy, cô mới từ từ xoay người lại nhìn anh.

- Anh thắc mắc về điều gì?

Chung Hân nở một nụ cười rạng rỡ, nhìn anh bằng ánh mắt lung linh.

- Hôm qua rõ ràng anh nhìn thấy một người đàn ông ở trong phòng của em, nhưng sao anh lại tìm không thấy?

Thần Phong nhìn Chung Hân nói với giọng khó hiểu, nghe anh nói vậy Chung Hân chợt nhớ lại gương mặt ghen tuông của Thần Phong hôm qua, cô mỉm cười nhìn, ánh mắt sắc bén hiện lên tia tinh nghịch.

- Vậy thật ra trong lòng anh có muốn tìm thấy, đàn ông ở trong phòng của em hay không?

Chung Hân cố tình hỏi Thần Phong, Thần Phong biết cô đang trêu chọc anh, bàn tay to lớn đột nhiên vươn ra nắm lấy tay cô kéo cô một

cái.

Thân thể mảnh mai của Chung Hân theo hành động của Thần Phong nằm gọn trên người anh.

- Đương nhiên là không, anh không thích đàn ông khác nhìn vợ của mình.

Thần Phong vừa nói vừa vùi khuôn mặt anh tuấn của mình vào hõm cổ của cô.

Chung Hân cười rúc rích vì nhột, cô đẩy anh ra.

- Để em cho anh xem, người đàn ông hôm qua ở trong phòng em.

Chương 101: Tiểu Phong

Chung Hân nói xong liền đứng lên bước tới tủ quần áo, cô đứng bất động trước tủ cố tình bày ra vẻ mặt thần bí.

Trước khi Chung Hân vươn tay mở cửa tủ, cặp mắt tinh nghịch liếc nhìn Thần Phong một cái, trong đầu liên tưởng đến vẻ mặt của Thần Phong, khi anh biết mình đã ghen với ai.

Nhìn thấy gương mặt nghiêm túc, ánh mắt bắt đầu hiện lên nộ khí, tuy Thần Phong cố che giấu tâm tư của mình nhưng Chung Hân có thể nhìn thấy sự chuyển biến trong con người đen nhánh của anh.

Chung Hân nhìn anh cười ngọt ngào, nụ cười trên gương mặt cô càng khiến Thần Phong không vui, anh không biết Chung Hân đã giấu ai trong tủ áo.

Sau khi trêu chọc Thần Phong một lúc Chung Hân mới chịu mở tủ áo, cô khom vào trong lấy ra một cái hình nộm.

Chung Hân ôm người nộm trong lòng, cặp mắt tinh quái nhìn Thần Phong, nhìn thấy gương mặt ngỡ ngàng, cặp mắt mở thật to, miệng há thành chữ O thật lớn của anh.

Chung Hân cố nhỉnh cười nhưng không được, cuối cùng cũng bật cười thành tiếng.

"Hi.....hi.....hi....."

Chung Hân nháy mắt với Thần Phong rồi khom tới tặng cho người

nộm một nụ hôn, trước khi quăng nó cho Thần Phong.

Thần Phong bất ngờ, khi Chung Hân ném hình nộm đó cho anh.

Bàn tay to lớn lập tức vươn ra nhận lấy hình nộm kia, nhìn thấy hình nộm trong tay mình, Thần Phong cong môi cười khổ.

Anh không ngờ Chung Hân lại phóng to hình gương mặt anh, dán vào cái hình nộm kia.

Thần Phong xoay mặt hình nộm lại đối diện với Chung Hân, anh chỉ vào hình nộm nói với giọng khó tin.

- Hôm qua là anh ghen với bản thân mình?

Thần Phong nói ra những lời này mà chính bản thân anh cũng không thể nào tin nổi.

Sống cùng với Chung Hân một thời gian dài, anh lại không biết Chung Hân nghịch ngợm đến như vậy.

Nghĩ đến đây đột nhiên Thần Phong sa sầm mặt, anh quả thật rất tệ, tệ đến nỗi không phát hiện ra sự đáng yêu của cô.

- Phải rồi, hôm qua có người uống nguyên một bình giấm chua.

Chung Hân vừa nói vừa bước tới bên cạnh anh, cô cười tươi đặt lên môi Thần Phong một nụ hôn sâu.

Cô biết vẻ mặt vừa rồi của Thần Phong, là anh đang tự trách bản thân của mình.

Chung Hân không muốn Thần Phong không vui nên mới cố tình nói

sang chuyện khác.

- Thôi em giao tiểu Phong lại cho anh chăm sóc.

Chung Hân vừa nói xong thản nhiên bước vào phòng tắm, bỏ lại Thần Phong cùng với người nộm tiểu Phong ngồi trên giường.

- Tiểu Phong!

Thần Phong bất giác lập lại cái tên nực cười này trong miệng.

Chung Hân từ trong phòng tắm bước ra ngoài, trên người cô mặc cái đầm liền màu xanh bó sát vào đường cong quyến rũ của mình, mái tóc dài quăn loạn được cô xoắn xuống càng tỏa ra sự quyến rũ trên người cô.

Thần Phong ngồi trên giường tay thành nhiên ôm tiểu Phong, ánh mắt lưu luyến không muốn Chung Hân rời đi, anh chỉ ước gì cả ngày hôm nay được ôm Chung Hân nằm trên giường.

Đột nhiên trên gương mặt của Thần Phong hiện lên nụ cười hạnh phúc, khi anh nhìn thấy trên tấm trải giường lưu lại giọt hồng quý giá thuộc về riêng Chung Hân.

Chung Hân đứng một chân đặt dưới mặt đất, chân còn lại gát trên ghế mang giày cao gót, nhìn thấy nụ cười sung sướng trên gương mặt anh tuấn của Thần Phong, trái tim Chung Hân cảm thấy ấm áp vô cùng.

Thần Phong đột nhiên để tiểu Phong sang một bên, ánh mắt thâm thúy nhìn Chung Hân, lúc này cô nhìn thật xinh đẹp quyến rũ, từ thế khom người gát chân này của Chung Hân khiến nơi hấp dẫn nhất của cô lộ rõ ra trước mắt anh, Thần Phong cảm giác cổ họng mình

khô khốc, anh nuốt một ngụm nước bọt ánh mắt yêu thương nhìn Chung Hân.

Thần Phong bước xuống giường thân hình cao lớn vạm vỡ không mặc gì ung dung bước tới, anh từ phía sau choàng tay qua eo Chung Hân ôm cô vào lòng.

Chung Hân dựa đầu vào lồng ngực vạm vỡ của anh, gương mặt anh tuần vùi vào hõm cổ của cô hít vào mùi hương quen thuộc, thuộc về riêng cô.

- Em đừng đi có được không?

Giọng nói nhỏ nhẹ, hơi thở nóng rang phà vào bên tai Chung Hân khiến toàn thân cô tê dại, cô hít vào một hơi thật sâu xoay mặt lại nhìn anh.

Nhìn thấy gương mặt làm nũng đáng yêu của Thần Phong, Chung Hân nở một nụ cười mê người.

Chung Hân chưa từng nghĩ qua Thần Phong lại có bộ mặt đáng yêu như thế này.

Cô xoay người lại choàng tay qua cổ Thần Phong, mặt đối mặt Chung Hân nhìn sâu vào mắt anh.

-Phong, em yêu anh.

Chung Hân nói xong gương mặt xinh đẹp tiến tới, đặt lên môi anh một nụ hôn thâm tình.

Sau một nụ hôn sâu Chung Hân chột buông Thần Phong ra.

- Ngoan, em có chuyện quan trọng cần phải xử lý, em hứa xong việc em sẽ về bên cạnh anh ngay.

Chung Hân nói xong liền bước tới bàn làm việc cầm lấy cặp táp bước ra khỏi phòng, trước khi đi cô xoay lại nhìn vào gương mặt thất vọng của Thần Phong.

- Nếu anh không có chuyện gì quan trọng, vậy ngủ thêm một chút nữa.

Chung Hân đoán Thần Phong đã lâu không được giấc ngủ ngon.

Thần Phong nhìn cô gật đầu, ánh mắt có phần không nở.

- Anh biết, em đi sớm về sớm.

Sau khi Chung Hân rời khỏi không bao lâu, Thần Phong liền cầm lấy điện thoại lên gọi cho Lăng Triều.

- Chủ nhân.

Giọng nói đều đều của Lăng Triều vang lên từ trong điện thoại.

- Lăng Triều, đã đến lúc cho Triệu Sang một bài học.

Cậu cho đám thuộc hạ tìm hấn đòi món nợ hấn thiếu sòng bạc ACE trước đây.

Nếu hấn không có tiền trả thì cứ đánh thẳng tay cho tôi.

Thật ra số tiền đó Thần Phong không quan tâm, anh chỉ muốn trừng phạt Triệu Sang cho hả giận.

- Dạ, thuộc hạ đã rồi.

Sau khi cúp máy Thần Phong bước tới nhặt lên quần áo của mình nằm rơi rác dưới mặt đất, mặc vào từng cái một.

Thần Phong cầm lấy hình nộm đang nằm nghiêng ngửa trên giường đặt cho ngậy ngấn lại, xem như lúc nào mình cũng ở bên cạnh cô.

Thần Phong với tinh thần sản khoái bước ra khỏi biệt thự của Ngạo Thiên, trở về biệt thự của mình.

Sau khi làm vệ sinh cá nhân, cạo râu, thay bộ âu phục mới Thần Phong mới ung dung trở về Thần Thị.

Đám thuộc hạ của Ngạo Thiên vừa tỉnh lại liền liên lạc với anh ngay, báo cáo về chuyện hôm qua Thần Phong đã hung hăng xông vào biệt thự.

Ngạo Thiên không nói gì tuy có phần không vui, nhưng trong lòng thật sự hy vọng Chung Hân được hạnh phúc.

Chương 102: Ngân hàng mạnh thị

Ngồi trong phòng tổng tài Thần Phong với gương mặt khoan khoái vui vẻ khiến Hứa Thừa Anh nghi ngờ.

Nhưng nghĩ mãi Hứa Thừa Anh cũng không biết, chuyện gì đã khiến tâm trạng của Thần Phong thoải mái đến như vậy.

- Thừa Anh, đã đến lúc.

Cậu gọi điện thoại cho Trác Hồ, bảo cậu ấy ra tay đi.

Hứa Thừa Anh nghe Thần Phong nói vậy trong lòng vui đến khó tả, anh đã chờ đợi cái ngày này rất lâu.

Chỉ trong vòng vài tiếng đồng hồ Trác Hồ và đội điều tra thương nghiệp đã đến Lãnh Thị, nhưng thật tiếc thay Triệu Nhàn, Triệu Sang và Thái Thịnh không có mặt.

Đội điều tra thương nghiệp tiến hành kiểm soát, tịch thu máy vi tính, hồ sơ và những văn kiện có liên quan đến vụ thực kết lần này, đem về cục cảnh sát để điều tra cận kề hơn.

Lúc này cả công ty Lãnh Thị như bị một cú sốc, lòng người hoang mang, ai nấy đều sợ hãi không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng nhìn thấy một đội ngũ cảnh sát lật tung cả công ty, trong lòng họ cũng đoán được phần nào.

Các nhân viên được thông báo tụ họp lại trong đại sảnh, tránh để họ

làm ảnh hưởng đến quá trình kiểm soát.

Trong lòng tất cả nhân viên đều có cùng chung một suy nghĩ, nếu lỡ công ty Lãnh Thị bị phá sản không biết tương lai về sau của bọn họ sẽ đi về đâu.

Sau khi Thần Phong xử lý xong mọi việc, anh cho Hứa Thừa Anh lái xe đưa anh đến Ngân Hàng Mạnh Thị.

Thần Phong một thân âu phục màu đen áo sơ mi trắng, tay cầm một bó hoa Dạ Lý Hương hiên ngang bước vào trong.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người đàn ông đẹp trai, phong độ đang tao nhã bước vào.

Vừa nhìn thấy Thần Phong, mọi người liền nhận ra anh ngay.

- Oh... Anh ấy là Thần Phong, chủ tịch của Thần Thị.

Cô tiếp viên kinh ngạc nói với đồng nghiệp ngồi bên cạnh.

- Đúng rồi, anh ấy nhìn đẹp trai, ngạo mạn hơn trên TV nhiều.

Tiếng xì xào bàn tán của mấy cô nhân viên, không hề làm ảnh hưởng đến tâm trạng khoan khoái của Thần Phong, lúc này anh thật vui vẻ trong đầu chỉ nghĩ đến gương mặt dịu dàng của Chung Hân lúc sáng trước khi rời đi.

Sau khi đánh giá xong Thần Phong ánh mắt của họ lập tức chú ý đến bó hoa trên tay anh.

Trong lòng của mọi người đều thắc mắc, có rất nhiều loại hoa xinh đẹp với màu sắc rực rỡ và đắt tiền, nhưng sao Thần Tổng với gia thế

hiển hách, lại cầm một bó hoa rẻ tiền đơn điệu như vậy, nói cho dễ nghe đó là một bó hoa nhưng trên thực tế cái họ nhìn thấy chỉ là một bó nhánh cây không màu sắc.

- Thần Tổng...

Thần Phong không quan tâm đến hai cô tiếp viên, lúc này đang đứng lên cúi đầu chào anh.

Anh và Hứa Thừa Anh bước đến thang máy, đi thẳng lên tầng cao nhất.

"Đình....."

Đình một tiếng, cánh cửa thang máy lập tức mở ra, trước mặt của Thần Phong và Hứa Thừa Anh chính là Kim Chấn Huy.

Kim Chấn Huy vẫn phong độ như ngày nào, gương mặt trẻ trung tương người lịch lãm u nhã.

Vừa nhìn thấy Thần Phong, Kim Chấn Huy liền cong môi cười sáng khoái, khi Thần Phong vừa bước chân vào ngân hàng Mạnh Thị, Kim Chấn Huy đã biết nên mới đích thân nghênh đón Thần Phong.

Thần Phong và Hứa Thừa Anh bước ra khỏi thang máy, anh thản nhiên bước tới trước mặt Kim Chấn Huy.

Hai người nhìn nhau, đột nhiên vươn tay ra bắt tay nhau một cách tỏa thích.

- Anh Hai!

Thần Phong đột nhiên gọi Kim Chấn Huy một tiếng anh hai, khiến cô

thư ký đang lịch sự đứng bên cạnh kính ngạc trong lòng.

Kim Chấn Huy cười cười đáp lại.

- Em rể!

Sau khi hàn huyên đôi ba câu, Kim Chấn Huy cùng với Thần Phong và Hứa Thừa Anh đi đến văn phòng phó tổng giám đốc để tìm Chung Hân.

Chung Hân đang chú tâm làm việc, đột nhiên cánh cửa phòng bị ai đó trực tiếp đẩy ra, khiến Chung Hân bực bội trong lòng.

Ai lại mất lịch sự đến như vậy, vào phòng ít ra cũng nên gõ cửa.

Theo phản ứng tự nhiên Chung Hân nhíu mày, ngược mắt lên nhìn về phía cửa, Chung Hân kinh ngạc khi nhìn thấy người bước vào phòng chính là Thần Phong, Kim Chấn Huy và Hứa Thừa Anh.

Cô nghi ngờ nhìn Kim Chấn Huy, từ lúc nào Kim Chấn Huy và Thần Phong lại ôn hoà đứng cùng nhau.

- Phong, anh đến đây để làm gì?

Chung Hân lập tức bỏ phần văn kiện trên tay xuống bàn, bước nhanh tới kéo Thần Phong về phía của mình.

Chung Hân còn nhớ lần trước khi Thần Phong gặp mặt của Kim Chấn Huy, anh đã đánh Kim Chấn Huy một trận.

Nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của Chung Hân, Kim Chấn Huy bật cười thành tiếng.

- Ha....ha....ha.....Em rể, anh có hẹn với Điệp Điệp nên đi trước.

Hai em cứ tự nhiên.

Kim Chấn Huy vừa nói vừa xoay người lại bước ra ngoài, trước khi đi Kim Chấn Huy nhìn Chung Hân nháy mắt một cái.

Chung Hân nhíu mày không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Thần Phong và Kim Chấn Huy đang giở trò gì.

Hứa Thừa Anh thật biết điều tự mình lui ra ngoài chờ lệnh.

Sau khi hai người rời khỏi, Thần Phong vươn tay chòang qua eo cô, anh đưa bó hoa Dạ Lý Hương trên tay mình cho Chung Hân.

- Hân Nhi, hoa này tặng cho em.

Chung Hân nhìn anh cười híp mắt, hai người ở cùng nhau lâu như vậy đây là lần đầu tiên anh chủ động tặng hoa cho cô.

Cô vươn tay nhận lấy bó hoa, trong lòng cảm thấy hạnh phúc vô cùng, nhưng chỉ trong tích tắc gương mặt tươi cười của Chung Hân liền trầm xuống, cô đưa bó hoa ra trước mặt Thần Phong nói với giọng không vui.

- Hoa gì nhạt nhẽo đến như vậy?

Em thích hoa hồng với màu sắc rực rỡ của Ngạo Thiên tặng cho em hơn.

Chung Hân vừa nói ánh mắt tinh nghịch vừa quan sát, sắc mặt của Thần Phong.

Nghe Chung Hân nhắc đến, Thần Phong mới chợt nhớ lại bó hoa hồng lần trước Ngạo Thiên tặng cho cô, Thần Phong không hề tức giận, vì anh biết cô đang cố tình trêu chọc anh.

- Hoa hồng tuy đẹp nhưng lại có gai, hoa Dạ Lý Hương tuy nhạt nhẽo nhưng lại mang trong mình mùi hương thuộc về vợ của anh.

Thần Phong nói xong cười ngọt ngào, bàn tay đang choàng qua eo Chung Hân kéo cô sát vào lòng mình.

- Ai là vợ của anh?

Anh đừng quên chúng ta đã ly hôn.

Chung Hân nhìn anh nói, trong lời nói Thần Phong nghe ra được chút đau lòng.

Nhìn vào cánh môi hồng hào của Chung Hân khi nói ra những lời khiến lòng anh đau, Thần Phong đột nhiên cúi xuống áp đôi môi mỏng của mình lên môi cô, muốn nói cho cô biết cô vĩnh viễn thuộc về anh.

Chung Hân bị nụ hôn bất thành lình của Thần Phong làm cho bất ngờ, nhưng rất nhanh cô đã đều chỉnh lại tâm trạng của mình.

Cô cầm chặt bó hoa Dạ Lý Hương trong tay, để mặc thân hình cao lớn vạm vỡ của Thần Phong bao lấy mình.

Sự nhiệt tình của Chung Hân khi

đáp trả nụ hôn của anh, càng khiến Thần Phong kích thích, từ một nụ hôn nói lên tình cảm chân thành của anh đối với cô, chợt chuyển sang nụ hôn đắm đuối chứa đựng sự chiếm hữu.

Chương 103: Thái thịnh và triệu nhân xảy ra xung đột

Thần Phong bị người phụ nữ nhỏ trong lòng khơi dậy dự vọng, trong lúc hai người hôn nhau đắm đuối đột nhiên anh buông đôi môi phiếm hồng của Chung Hân ra, ánh mắt thăm tình nhìn sâu vào mắt cô, anh chưa từng cảm nhận hạnh phúc khi có được cô bên cạnh như bây giờ, không biết từ lúc nào một Thần Phong cao ngạo như anh, đã nằm gọn trong lòng bàn tay của cô, tâm tình của anh bị hành động cảm xúc của cô thao túng một cách triệt để.

Lúc này Thần Phong mới hiểu vì sao Tần Gia Uy và Cao Trí nhắc nhở anh, chắc có lẽ họ cũng đã từng yêu, yêu một người phụ nữ đến chết đi sống lại.

Nghĩ đến đây ánh mắt thăm sâu của Thần Phong chợt hiện lên tia triều mến, anh yêu thương ôm chặt Chung Hân vào lòng, để gương mặt thanh tú của cô, ở ngay vị trí trái tim anh.

- Hân Nhi, em có biết không?

Em chính là nhịp đập của trái tim anh, nếu không có em bên cạnh, trái tim anh sẽ không còn nhịp đập.

Thần Phong nói xong anh nhắm mắt lại nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu của Chung Hân một nụ hôn nhẹ, mùi hương hoa Dạ Lý Hương toả ra từ mái tóc dài mềm mại của cô, xông thẳng vào mũi của Thần Phong khiến trái tim anh tổn thức.

Chung Hân bất giác siết chặt vòng eo mạnh mẽ của Thần Phong, cô

biết, cô biết anh yêu cô.

Hai người giữ nguyên tư thế âu yếm này, đến khi chiếc đồng hồ trên cổ tay của Thần Phong phát ra âm thanh.

"Tít.....tít....."

Đột nhiên Thần Phong buông Chung Hân ra, anh nhìn cô cất giọng ấm áp.

- Hân Nhi, chúng ta về Lãnh gia.

Chung Hân kinh ngạc nhìn anh.

- Về Lãnh gia, để làm gì?

Thần Phong nở một nụ cười thần bí, anh thuận tay cầm lấy áo khoác mặc vào cho cô.

Bàn tay ấm áp nắm chặt tay Chung Hân bước ra khỏi cửa ngân hàng Mạnh Thị, giống như anh sợ nếu mình buông bàn tay nhỏ bé của cô ra, Chung Hân sẽ bị lạc mất trong đám đông người xa lạ.

Hứa Thừa Anh đứng bên hông chiếc xe BMW màu đen đang hiện ngang đậu trước cửa ngân hàng Mạnh Thị, vừa nhìn thấy Thần Phong và Chung Hân anh liền cung kính cúi đầu chào rồi mở cửa cho Thần Phong và Chung Hân.

Sau khi ngồi vào trong xe, đột nhiên giọng nói mang theo sự huyền bí của Thần Phong vang lên khiến Chung Hân nghi ngờ.

- Anh đưa em đến Lãnh gia xem kịch vui.

- Xem kịch vui?

Chung Hân nhìn Thần Phong thắc mắc hỏi, anh nói như vậy là có ý gì?

Chẳng lẽ kế hoạch ly gián của cô đã thành công.

Tại ngôi biệt thự của Lãnh Gia, Thái Thịnh và Triệu Nhân đang giằng dũa cãi nhau.

- Thái Thịnh, ông làm như vậy là ý gì?

Tại sao lại đột nhiên bán hết cổ phần của Lãnh Thị?

Ông định một mình ôm tiền bỏ trốn hay sao?

Triệu Nhân không thể nào tin nổi, vì sợ Chung Hân giờ trò nên bà đã đem cổ phần thuộc về bà sang qua tên của Thái Thịnh.

Thái Thịnh vừa nghe bên ngoài phong phanh có tin đồn, Lãnh Thị bị cảnh sát theo dõi trong lòng lo lắng.

Thật ra trước đây ông đã từng ăn chặn Lãnh Thị, những công trình hợp tác với chính phủ đều bị Thái Thịnh lên lúc cho người hạ giá xuống trong sổ sách, số tiền chênh lệch đều được ông bỏ túi riêng.

- Phải, tôi đã mua vé máy bay, sáng mai sẽ rời khỏi Thành Phố X.

Thái Thịnh nói với giọng hùng hồn, ông đã vì hai mẹ con bà nên làm mọi việc, kể cả người bạn thân Lãnh Minh ông cũng bán rẻ.

Triệu Nhân nghe Thái Thịnh nói vậy, trong lòng tức đến mặt đỏ tía tai.

- Ông.....ông.....

Ông không thể phỉ tay một cái là bỏ đi, vậy còn Đồng Đồng và tôi thì sao?

Sau khi bà biết được Thần Phong đã giở trò, những giấy tờ bà ký trước đây không phải là cầm cố tài sản mà là giấy tờ mua bán.

Thần Phong đã cho người sang tên những tài sản thuộc về quyền sở hữu của bà và Đồng Đồng vào tên của Chung Hân.

Bà biết mình đã bị Thần Phong chơi xỏ.

- Sao không thể!

Đồng Đồng?

Nó đâu phải là con gái của tôi, đến giờ phút này mà bà còn muốn gạt tôi nữa sao?

Thái Thịnh giận dữ nói, vừa nói ông vừa bước thẳng qua người của Triệu Nhân.

Triệu Nhân nhìn thấy thái độ của ông, bà vươn tay giữa chặt tay ông giải thích.

- Thịnh, Đồng Đồng quả thật là con gái ruột của ông, ông hãy tin tôi.

Thật ra Triệu Nhân không yêu Thái Thịnh nhưng hiện tại Thái Thịnh là đường sống duy nhất của mẹ con bà.

Lần này Thái Thịnh đã không còn kiên nhẫn, ông vung tay hất Triệu Nhân ra khiến thân thể của bà ngã về phía sau đập đầu vào cạnh

bàn.

"Ahhhhhhh....."

- Máu!

Thái Thịnh ông thật độc ác, nếu ông đã không nể tình vậy thì đừng trách tôi.

Triệu Nhân nói xong bà cầm lấy con dao gọt trái cây sắc bén trên bàn, xông tới người của Thái Thịnh.

Muốn ôm tiền của bà cao bay xa chạy hả, đừng có hòng.

Thái Thịnh không ngờ Triệu Nhân lại làm như vậy, ông vươn tay giữa chặt cổ tay bà lúc này đang cầm con dao nhọn dùng sức nhắm thẳng vào vị trí trái tim ông.

Sau một hồi dẫn co, Thái Thịnh dùng hết sức xô Triệu Nhân ra, trong tình thế bất thành linh Triệu Nhân ngã xuống mặt đất, con dao nhọn hoắt vô tình đâm thẳng vào bụng của bà chảy rất nhiều máu.

Triệu Nhân hoảng hốt tay vịn vào miệng vết thương, mắt trợn trừng trợn trạo nhìn Thái Thịnh trong vẻ khó tin.

Lãnh Đồng vừa từ chi nhánh thẩm mỹ trở về, cô vừa được thông báo mấy cửa hàng thẩm Mỹ thuộc về quyền sở hữu của cô đã bán cho người khác.

Lãnh Đồng tức giận cãi nhau với bọn họ, cô với một bụng đầy tức giận quay trở về Lãnh gia tìm mẹ hỏi cho ra lẽ.

Vừa bước vào cửa Lãnh Đồng nhìn thấy Thái Thịnh với thần sắc kinh

hãi, đứng nhìn Triệu Nhân lúc này đã bị thương nặng nằm thoi thóp dưới mặt đất, Lãnh Đồng hốt hoảng toàn thân run rẩy, cô nhìn xung quanh không biết phải làm sao, ánh mắt hãi hùng vừa nhìn thấy một khẩu súng được ba cô Lãnh Minh trưng bày trong tủ kính. Lãnh Đồng không nghĩ ngợi chạy tới mở tủ kính ra, Lãnh Đồng cảm giác lạnh cả sống lưng khi bàn tay trắng nõn vừa chạm vào khẩu súng lạnh lẽo kia.

Thái Thịnh nhìn thấy Triệu Nhân bị mình làm trọng thương, trong lòng ông đau như dao cắt, tuy ông muốn rời khỏi bà nhưng lúc nào trong trái tim ông cũng yêu bà.

Thái Thịnh lo lắng bước tới ánh mắt đau lòng khiến Triệu Nhân siêu lòng, bà biết Thái Thịnh yêu bà nếu không gì vậy bà cũng sẽ không lợi dụng ông bấy nhiêu năm.

Nhìn vào ánh mắt đau thương của ông, bà biết ông không cố tình, lúc này Triệu Nhân mới biết đối với ông, bà cũng có tình cảm.

Thái Thịnh khom người tay định rút con dao đang ghim vào bụng của bà ra, nhưng thật không ngờ Lãnh Đồng lại nghĩ Thái Thịnh muốn giết mẹ của mình.

Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, Lãnh Đồng quần trí tay bất giác ấn mạnh vào cò súng.

"Pằng....."

Lãnh Đồng vừa bắn ra phát súng đầu tiên, toàn thân cô run rẩy đứng chết lạng tại chỗ.

Viên đạn chính xác bắn vào lưng của Thái Thịnh, ông kinh hãi xoay người lại, đập vào mắt ông chính là gương mặt kinh hãi của Lãnh

Đồng.

Triệu Nhàn nhìn thấy một màn cốt nhục tương tàn, bà đau lòng nói.

-Đồng Đồng, con không được làm hại đến ông ta.

Bà không muốn con gái của bà, phải mang trong mình tội danh giết ba.

Trong lúc này từ ngoài cửa Thần Phong nắm tay Chung Hân hiên ngang bước vào.

Chương 104: Sự thật

Lãnh Đồng nhìn thấy Thần Phong như nhìn thấy vị cứu tinh, Lãnh Đồng không do dự xông tới muốn nép mình vào lồng ngực ấm áp của Thần Phong, muốn dùng hơi ấm cùng với mùi hương quen thuộc trên người anh để trấn an tâm trạng hoang mang của mình.

Lãnh Đồng mới bước được vài bước, chân cô chợt khựng lại, khi cô nhìn thấy người phụ nữ cô hận đến thấu xương đi bên Thần Phong.

Thần Phong với vẻ mặt trầm tĩnh nghiêm nghị hiên ngang, tay trong tay với Chung Hân bước đi chậm rãi vào.

Cặp mắt độc ác của Lãnh Đồng nhìn chằm chằm vào bàn tay to lớn của Thần Phong lúc này đang nắm chặt tay Chung Hân.

Bàn tay này của anh đáng lẽ ra là để nắm lấy tay cô, Lãnh Đồng cắn chặt răng sự độc ác trong ánh mắt của Lãnh Đồng khiến Chung Hân ngỡ ngàng.

Chung Hân biết Lãnh Đồng là một người ích kỷ nhỏ mọn như Chung Hân không ngờ sự độc ác đã in sâu vào tận xương tủy của Lãnh Đồng, y như mẹ của cô ta.

Triệu Nhàn nhìn thấy Lãnh Đồng đứng chết lặng nhìn ra cửa chính, bà liền chuyển tầm mắt của mình về hướng cửa.

Nhìn thấy Thần Phong và Chung Hân điềm nhiên bước tới, bà trợn mắt cố dùng sức nói.

- Hai....hai.... Người.....

Triệu Nhân tức đến nói không nên lời, chỉ cần nhìn thấy Thần Phong bà liền nghĩ đến việc mình đã bị Thần Phong lừa.

Bà không ngờ một người thông minh luôn suy nghĩ cẩn thận như bà, lại bị một thằng nhóc con như Thần Phong gài bẫy.

Nhìn thấy con gái đau lòng đến muốn chết đi, trong lòng bà cảm thấy xót xa, bà vươn tay ra trước mặt ý bảo Lãnh Đồng đến bên cạnh bà.

Lãnh Đồng nhìn thấy vậy, liền khóc lóc chạy tới ôm Triệu Nhân vào lòng.

Lãnh Đồng nhìn thấy vết thương trên bụng bà càng lúc càng chảy nhiều máu hơn, cô sợ hãi kêu lên.

- Mẹ.....mẹ có sao không?

Mẹ đừng làm con sợ.

Vừa nói hai hàng nước mắt vừa rơi xuống gương mặt xanh xao của Lãnh Đồng.

Thần Phong nhìn thấy một màn này, gương mặt tuấn tú lộ ra vẻ hài lòng, anh nắm chặt tay Chung Hân tự nhiên bước vào phòng khách của Lãnh gia, như bước vào nhà của mình.

Trong lúc anh bước ngang qua khẩu súng Lãnh Đồng đã ném dưới mặt đất, Thần Phong thuận tiện đá khẩu súng sang một bên.

Thần Phong và Chung Hân dừng bước trước mặt ba người, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào gương mặt tái xanh không còn giọt máu của

Thái Thịnh, đột nhiên ánh nhìn thâm hiểm của Thần Phong chuyển sang Triệu Nhân rồi dừng lại trên người của Lãnh Đồng.

Lúc này căn phòng yên tĩnh một cách đáng sợ, chỉ còn nghe được tiếng hít thở nặng nề cùng với tiếng rên rỉ vì đau đớn của Triệu Nhân và Thái Thịnh.

Trong lúc ngày giọng nói âm lãnh của Thần Phong vang lên phá vỡ sự yên tĩnh trong căn phòng, khiến Lãnh Đồng lạnh cả sống lưng.

- Ba người cảm thấy như thế nào?

Cảm giác bị người thân của mình, làm tổn thương có sướng không?

Thần Phong vừa dứt lời đột nhiên ngoài đổ xuống một cơn mưa lớn, tiếng gió thổi hi hi cùng với tiếng ông rầm khiến Lãnh Đồng càng thêm sợ hãi.

"Rầm.....rầm....."

Một tiếng rầm kinh thiên động địa vang lên bên ngoài, khiến Lãnh Đồng hoảng hốt ôm chặt thân thể của Triệu Nhân hơn.

Tiếng ông rầm cùng với tia sét từ ngoài cửa sổ sạt mặt đất, chiếu thẳng vào gương mặt lạnh lùng của Thần Phong, càng tăng thêm sự lãnh khốc trên gương mặt anh.

Lãnh Đồng chưa từng nhìn thấy vẻ mặt hiểm ác, cùng với ánh mắt tàn nhẫn này của Thần Phong.

Trong lòng Lãnh Đồng lúc nào Thần Phong cũng là một người đàn ông dịu dàng ấm áp, sự chung tình của anh đối với Lãnh Thiên Hân là điều tuyệt vời nhất ở anh.

Nhưng bây giờ khi Lãnh Đồng đối diện với gương mặt tuyệt tình cùng với ánh mắt tỏa ra đặng đặng sát khí của Thần Phong, cô biết mình đã sai.

Thần Phong là loại người luôn dịu dàng ấm áp với người anh yêu quý, nhưng đối với kẻ thù anh chính là một đại ác ma, ra tay một cách tàn nhẫn.

- Anh Phong, anh nói vậy là có ý gì?

Nghe Lãnh Đồng nói vậy thần sắc trên gương mặt anh càng thêm lạnh nhạt, anh nhìn Lãnh Đồng cong môi cười hài lòng.

- Ý gì?

Những đau khổ này của các người, còn chưa ra gram gì với nỗi đau trong lòng của tôi và Hân Nhi.

Thần Phong gằng giọng nói, anh liếc nhìn Triệu Nhân lúc này chỉ còn lại nửa cái mạng, nằm thoi thóp trong lòng của Lãnh Đồng.

- Hai người... Hai người đồng kích để dụ bọn tôi mắc câu?

Thái Thịnh nhìn Thần Phong và Chung Hân nói với giọng khẳng định, lúc này ông mới hiểu vì sao thời gian gần đây mọi việc làm của bọn họ đều như bị ai đó điều khiển, từng bước từng bước khuyến dụ bọn họ bước vào cái bẫy mà Thần Phong đã an bày từ trước.

Bắt đầu từ lúc Chung Hân chủ động tìm đến ông và Ngô Công, cho ông biết mình chính là Lãnh Thiên Hân, cho đến chuyện công ty Lãnh Thị phải bồi thường một khoản tiền lớn vì việc vi phạm hợp đồng với ngân hàng Mạnh Thị.

- Phải, cuối cùng ông cũng lãnh hậu quả cho việc cầm thú mình đã làm.

Thái Thịnh ba tôi xem ông là bạn thân, nếu không có ba tôi ông vẫn còn sống một cuộc sống nghèo nàn.

Sao ông có thể cùng người đàn bà độc ác này, âm mưu hãm hại ba tôi, còn muốn đoạt lấy Lãnh Thị?

Lúc này Chung Hân đã không cầm lòng được nữa cất giọng chất vấn, khi Chung Hân nói ra những lời này, trong lòng cô rất phẫn nộ, bàn tay đang siết chặt tay Thần Phong đã ướm đẫm mồ hôi.

- Tôi vì Triệu Nhân và đứa con gái, có thể hy sinh tất cả.

Giết người phóng hỏa tôi cũng không từ!

Nhưng thật không ngờ, bà ta lại gạt tôi.

Tuy Thái Thịnh đang nói chuyện với Chung Hân, nhưng ánh mắt lại nhìn sang người phụ nữ ông yêu thương nhất, ông đối với bà là thật lòng.

- Tôi... tôi..... Không....gạt.....

Triệu Nhân nắm chặt tay của Lãnh Đồng cố gắng nói, bà muốn nói cho ông biết Lãnh Đồng quả thật là con gái của ông.

Lúc này vết thương của Thái Thịnh chảy rất nhiều máu, ông đau đớn lui mình về phía sau tìm chỗ dựa lưng vào.

Chung Hân nhìn một nhà ba người lúc này, còn thê thảm hơn bị

người ta dùng một dao giết chết.

- Thái Thịnh thật ra những gì Triệu Nhân nói là thật, sao ông lại không chịu tin bà ta?

Lãnh Đồng quả thật là con gái ruột của ông.

Lời nói của Chung Hân, như xát muối vào miệng vết thương của Thái Thịnh.

Ông sống người trong giây lát, lúc này ông mới hiểu mình đã bị Chung Hân lừa.

Ông nhìn Triệu Nhân bằng ánh mắt hối hận.

"Khụ..... Khụ....."

Triệu Nhân ho lên liên tục, máu từ miệng vết thương không ngừng tuông ra ngoài.

- Mẹ.....mẹ.....

Mẹ đừng xảy ra chuyện gì.

Lãnh Đồng nhìn người mẹ với hơi thở yếu ớt đang nằm gọn trong lòng mình, trái tim đau đớn.

- Mẹ....Mẹ nói cho con biết những gì họ nói không phải là sự thật.

Con không phải là con gái của ông ta.

Lãnh Đồng nhìn Triệu Nhân khóc lóc nói, cô chỉ có một người ba đó chính là Lãnh Minh.

- Đồng Đồng, con nghe mẹ nói.

Ông ta quả thật là ba của con.

Giọng nói yếu ớt của Triệu Nhân vang lên, như tia sét đánh thẳng vào người của Lãnh Đồng.

- Ahhhhhhhhhhh.....

Không thể như vậy, con không phải là con gái của ông ta.

Lãnh Đồng thét lên trong cơn đau đớn, tuy Lãnh Minh không yêu thương cô bằng Lãnh Thiên Hân, nhưng đối với cô ông luôn làm tròn trách nhiệm của một người ba.

- Đồng Đồng, con gái.....

Uhhhhhhhhhh.....

Thái Thịnh khó nhọc lên tiếng, trong lòng ông vui đến khó tả, tay ông bất giác đưa về hướng của Lãnh Đồng muốn được cô nắm tay ông, muốn được cảm nhận sự ấm áp của tình thân.

Một tình cảm cốt nhục thiên liên mà ông phải cố gắng dần xuống trong lòng, từ lúc Lãnh Đồng được sinh ra đời.

Lãnh Đồng ngồi bất động ánh mắt không hồn nhìn chăm chăm vào bàn tay đang đưa ra trước mặt cô, không hề có ý định chạm vào Thái Thịnh.

Lãnh Đồng vẫn không thể nào thuyết phục được bản thân của mình, để chấp nhận ông.

Chương 105: Báo ứng

Thần Phong nhìn thấy sự thống khổ trong đáy mắt của ba người, trong lòng anh cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

- Chút đau thương này chưa là gì cả.

Tôi sẽ khiến ba người mất đi tất cả, tiền tài, danh vọng, và cả.....sự tự do.

Lời nói hung ác của Thần Phong vang lên, âm thanh vang dội cả căn phòng rộng lớn vọng lại bên tai ba người, khiến họ cảm giác lạnh cả sống lưng.

Lúc này Lãnh Đồng mới hiểu vì sao tài sản dưới tên cô đều bị chuyển sang người khác.

Thì ra là do một tay Thần Phong an bài.

- Phong, Chung Hân có gì tốt, sao anh lại yêu cô ta đến mù quáng.

Vì sao anh lại làm hại đến mẹ con em?

Lãnh Đồng khóc nức nở nói, trong lòng vẫn hy vọng Thần Phong còn chút tình cảm đối với mình.

Nhìn thấy nước mắt rơi từng giọt từng giọt xuống gương mặt sợ đến tái xanh của Lãnh Đồng, Thần Phong không hề động tâm ngược lại con người đen tuyền kia càng hiện lên sự chán ghét.

Thần Phong không hề cảm thấy áy náy với hành động của mình, ngược lại còn nhìn thẳng vào mắt của Lãnh Đồng nói ra những lời tàn nhẫn này.

- Lãnh Đồng cô có biết vì sao suốt thời gian qua, tôi lại đối xử tốt với cô không?

Chỉ vì cái ngày này, cái ngày mà tự tay tôi trả thù cho Hân Nhi.

Ánh mắt mang theo tia lửa của Thần Phong chợt chuyển sang dịu dàng, khi anh nhắc đến Chung Hân.

Bàn tay đang nắm lấy tay cô bất giác siết chặt hơn, muốn nói với bản thân mình Chung Hân đang ở bên cạnh anh.

Nghe Thần Phong nói vậy Lãnh Đồng mới chợt hiểu ra, thì ra từ đầu tới cuối trong lòng Thần Phong chỉ có Lãnh Thiên Hân.

Nhưng Chung Hân có liên quan gì đến Lãnh Thiên Hân.

Nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của Lãnh Đồng, trên gương mặt kiêu ngạo của Chung Hân lập tức hiện lên một nụ cười châm biếm.

- Tôi quên tự giới thiệu, tôi chính là Lãnh Thiên Hân.

Hôm nay tôi về đây là để đòi lại tất cả những gì vốn dĩ thuộc về tôi.

Chung Hân thản nhiên nói, lời nói này là chỉ dành riêng cho Lãnh Đồng, vì cô biết Triệu Nhàn và Thái Thịnh đều biết thân phận thật sự của cô.

Lãnh Đồng kinh ngạc với lời nói của Chung Hân, Lãnh Đồng không thể nào tin nổi nhìn mẹ sang mẹ của mình, để chứng thực những gì

Chung Hân vừa mới nói ra là sự thật.

Triệu Nhàn bắt đắ dĩ gậ đầu, ánh mắt không hề hiện lên sự tự trách hay áy náy.

- Mà y cũng y như mẹ của mà y, đều ngu ngốc như nhau.

Mày tưởng mày đã thắng được tao sao?

Phì.....

Triệu Nhàn nói đến đây phun ra một ngụm máu từ trong miệng của mình xuống mặt đất, bày tỏ thái độ khinh thường.

Ánh mắt hiện lên sự thâm độc nhìn Chung Hân nói tiếp.

- Dù mày có đoạt lại tất cả cũng quá muộn.

Người thân duy nhất của mày đã chết.

Mày cảm giác như thế nào, khi chõng của mày tự tay cho người giết chết ba của mày?

Đau?

Ha ha ha.....khụ.....khụ.....

Tiếp theo lời nói mỉa mai của Triệu Nhàn, chính là tiếng cười độc ác của bà ta.

Triệu Nhàn cười đến nổi vết thương cũng bị động đến, đau đớn vô cùng.

- Mẹ.... Mẹ.....

Nhìn thấy Triệu Nhàn càng lúc càng yếu Lãnh Đồng lo lắng trong lòng, bàn tay rung rung ôm chặt mẹ của mình.

Thần Phong nghe Triệu Nhàn nói vậy nụ cười trên gương mặt anh càng thêm xán lạn hơn.

Anh buông tay Chung Hân ra, bước chậm rãi đến trước mặt của Triệu Nhàn.

Anh khom người gương mặt độc ác, tiến tới gần phía của Triệu Nhàn hơn.

- Tôi quên nói với các người, bác Lãnh rất khỏe mạnh, đang làm khách tại biệt thự của tôi.

Lời nói của Thần Phong như xét đánh ngang tai khiến Thái Thịnh và Triệu Nhàn khó hiểu.

- Sao có thể?

Rõ ràng Lãnh Minh đã bị cậu cho thuộc hạ của mình, đầu độc chết.

Triệu Nhàn vừa nói vừa nhìn Thái Thịnh, rõ ràng đích thân bà đưa Lãnh Minh vào bệnh viện Thân Ái và cũng chính mắt bà nhìn thấy bác sĩ đã tuyên bố cái chết của Lãnh Minh.

- Bác Lãnh biết được âm mưu của hai người, nên mới thông đồng với tôi dàn dựng lên một vở kịch.

Tìm đường sống trong cõi chết, thuộc hạ của tôi quả thật đã lén vào Lãnh gia đầu độc bác Lãnh, nhưng chất độc đó không chí mạng.

Còn vị bác sĩ trong bệnh viện Thân Ái kia, cũng là người của tôi.

Vẻ mặt của Thần Phong thật ngạo mạn, khi anh nói ra kế hoạch hoàn mỹ của mình và Lãnh Minh.

Triệu Nhân không thể nào tin nổi, bà và Thái Thịnh đã rất cẩn thận nhưng vẫn rơi vào bẫy của Thần Phong.

Sau khi Thần Phong giải đáp thắc mắc trong lòng Triệu Nhân và Thái Thịnh, đột nhiên Thần Phong nhớ đến điều gì đó, liền sa sầm mặt.

Anh nhíu mày ánh mắt phẫn nộ nhìn sang Lãnh Đồng, trong đầu chợt nghĩ đến việc Lãnh Đồng sai Phi Tú làm hại đến Chung Hân.

- Cảm giác bị người ta cưỡng hiếp, như thế nào?

Lãnh Đồng đống người khi nghe Thần Phong nói vậy, cô nâng tay chỉ vào mặt của Thần Phong cất giọng run run.

- Là....là.....anh.....

Là anh cho người làm nhục tôi.

Triệu Nhân và Thái Thịnh nghe Lãnh Đồng nói vậy trong lòng hốt hoảng, hai người không thể nào ngờ Lãnh Đồng đưa con gái mà họ xem như châu báu đã bị người ta cưỡng hiếp.

- Phải.....

Tôi muốn cho cô ném thứ mùi vị nhục nhã là như thế nào.

Nếu Hân Nhi thật sự bị đám người đó chạm đến, thì kết cuộc của cô

sẽ không nhẹ nhàng như thế này đâu!

Lãnh Đồng như điên lên, cô quần trí hung hăng rút con dao đang ghim sâu vào bụng của Triệu Nhân ra, vùng người lên từ dưới mặt đất, xông thẳng về phía của Thần Phong và Chung Hân.

- Tôi.....giết.....hai..... người....

Lãnh Đồng kêu lên trong cơn điên tiết, tay cầm con dao đưa lên cao chuẩn bị đâm xuống.

Thần Phong nhìn thấy Lãnh Đồng hung hăng cầm dao xông về phía mình, anh lập tức đứng chặn trước người của Chung Hân, dùng thân hình cao lớn của mình để bảo vệ cô.

Bàn tay to lớn chụp lấy cổ tay của Lãnh Đồng, anh thô bạo siết chặt đến nỗi cổ tay của Lãnh Đồng muốn gãy ra làm đôi.

Gương mặt của Thần Phong thật đáng sợ, mắt trợn lên nhìn vào y như ma quỷ.

- Im miệng!

Thần Phong giận dữ quát lên, anh thản nhiên bẻ một cái.

"Rắc..... Chỏang....."

Tiếng xương bị gãy vang lên, tiếp theo sau là tiếng loảng choảng khi con dao sắc bén rơi xuống mặt đất, chạm vào sàn nhà đá hoa cương đất tiền.

- Ahhhhhhhhhh.....

Lãnh Đồng đau đớn kêu lên, tay cô đã bị Thần Phong phế đi, Thần Phong nhìn Lãnh Đồng nhếch môi cười lạnh.

-Cảm giác tự tay giết chết người mình yêu thương nhất, là như thế nào?

Thần Phong nhìn ba người cất giọng trầm khàn, trên thế gian này không có nỗi đau nào sánh bằng nỗi đau tự tay làm tổn thương đến người mình yêu.

Trong lúc này đột nhiên cơn đau đầu ập tới, trán Thần Phong bất giác toát mồ hôi lạnh.

Lãnh Đồng còn chưa kịp hoảng hồn, đã bị Thần Phong dùng sức ném cô ta về phía sau, khiến thân thể mềm nhũn của Lãnh Đồng không tự chủ ngã lên cái bàn thủy tinh, tay vô tình đập mạnh vào mặt kính làm vỡ nát.

Mảnh vỡ thủy tinh cũng vì vậy ghim sâu vào tay và để lại trên gương mặt trắng như tuyết của Lãnh Đồng một đường xước vừa sâu vừa dài.

- Đồng Đồng....Đồng Đồng.....

Triệu Nhàn và Thái Thịnh đồng thanh kêu lên, nhìn thấy đứa con gái bị thương hai người muốn xông tới, nhưng dù có dùng hết sức cũng không di chuyển được thân thể của mình, vì lúc này tính mạng của hai người đang trong tình trạng nguy kịch.

Chương 106: Kết cuộc

Chung Hân không quan tâm tới Lãnh Đồng, ánh mắt lo lắng quan sát Thần Phong, nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt đôi mày râm nhíu chặt lại, trán lấm tấm mồ hôi lạnh, Chung Hân lo lắng vô cùng.

Từ phía sau Chung Hân lập tức bước nhanh tới, bàn tay mềm mại choàng qua vòng eo cường tráng giữ chặt Thần Phong, tránh cho thân thể vạm vỡ của anh ngã xuống mặt đất.

Đầu Thần Phong lúc này đau đến không còn ý thức, hai tay anh bắt giắc ôm chặt đầu của mình.

- Phong.... anh bị sao vậy?

Chung Hân khẩn trương nói, đã xảy ra chuyện gì?

Vừa rồi vẫn còn tốt lành, tại sao đột nhiên lại trở nên như thế này?

Thần Phong lúc này đau đến đứng cũng không vững, toàn bộ sức lực trên người anh đều dồn hết lên người Chung Hân.

Trong lúc này từ ngoài cửa chính, Hứa Thừa Anh và Trác Hồ cùng một đám cảnh sát bước vào.

Hứa Thừa Anh thật tinh mắt nhìn thấy sắc mặt của Thần Phong, anh biết ngay triệu chứng đau đầu của Thần Phong lại bộc phát.

Hứa Thừa Anh bước nhanh tới, anh nhanh tay móc ra lọ thuốc trong túi quần tây của mình, lấy ra hai viên thuốc màu trắng đưa cho Thần

Phong.

Thần Phong lập tức nhận lấy hai viên thuốc bỏ vào miệng, không cần dùng đến nước đã nuốt xuống ngay.

Sau vài phút ngấn ngủi thuốc bắt đầu có tác dụng, cơn đau đầu từ từ suy giảm đi.

Thần Phong lấy lại tinh thần, anh đứng thẳng người lại dùng ánh mắt trấn an nhìn Chung Hân.

Muốn nói cho cô biết, anh không sao.

Sau khi Hứa Thừa Anh nhìn thấy đôi mày râm của Thần Phong từ từ thả lỏng ra, anh mới buông xuống nỗi lo âu trong lòng.

Hứa Thừa Anh quét mắt nhìn sang gia đình ba người của Triệu Nhàn, lúc này nhìn họ thật nhếch nhác, người thì bị trọng thương người thì nằm thoi thóp dưới mặt đất.

Trong lòng Hứa Thừa Anh cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

- Tiểu thư, cuối cùng họ cũng đã gặp báo ứng.

Chúng ta đã trả được thù cho phu nhân.

Hứa Thừa Anh vui mừng nhìn Chung Hân nói, từ lúc mẹ con Chung Hân bị Triệu Nhàn hãm hại, trong lòng Hứa Thừa Anh chỉ mong mỗi cái ngày này.

Cái ngày ông trời trừng phạt Triệu Nhàn và đồng bọn của bà ta.

Chung Hân kinh ngạc với lời nói của Hứa Thừa Anh.

Phu nhân?

Chỉ có Philip mới gọi mẹ của cô là phu nhân, gương mặt thanh tú thật nghiêm túc dò xét Hứa Thừa Anh.

Cô muốn nhìn xem thật ra Hứa Thừa Anh là ai, tại sao lại có cảm giác thân thuộc đến như vậy.

Ở bên cạnh Hứa Thừa Anh, Chung Hân không hề cảm thấy e dè hay cẩn trọng, ngược lại còn thoải mái như ở bên cạnh người thân.

Nhìn thấy ánh mắt băng quơ của Chung Hân, Hứa Thừa Anh liền lên tiếng.

- Tiểu thư, cô đã quên tôi rồi sao?

Philip người luôn theo bên cạnh để bảo vệ cho Tiểu thư.

Nghe Hứa Thừa Anh nói vậy, Chung Hân sững sờ trong giây lát.

Ánh mắt nghi ngờ của vừa rồi, chợt loé lên sự mừng rỡ.

Cô nhìn sang Thần Phong, muốn đích thân anh nói với cô rằng, những gì Hứa Thừa Anh vừa nói ra chính là sự thật.

Thần Phong mỉm cười, ánh mắt thâm tình nhìn sâu vào mắt Chung Hân gật đầu một cái.

Philip!

Thật sự là Philip sao?

Cô đã nhờ Kim Chấn Huy âm thầm tìm kiếm Philip đã lâu, nhưng không hề có kết quả.

Thì ra Philip đã theo bên cạnh Thần Phong, thảo nào một người có thể lực hùng hậu như Kim Chấn Huy cũng không tìm ra tung tích của Philip.

Trong lúc này Trác Hồ cùng với thuộc nhanh chóng bước tới, kiểm tra vết thương của Thái Thịnh và Triệu Nhân.

Sau khi Trác Hồ xem kĩ vết thương của họ, anh liền chuyển tầm mắt lên người của Thần Phong.

- Phong, tôi sẽ buộc tội Thái Thịnh vì tội thụt két công ty Lãnh Thị.

Còn về phần Triệu Nhân, vết thương của bà ta rất nghiêm trọng cần phải đưa vào bệnh viện ngay.

Trác Hồ vừa mới dứt câu, tiếng thét thê lương của Lãnh Đồng vang lên.

- Mẹ.....mẹ.....mau đưa mẹ tôi vào bệnh viện ngay.

Lãnh Đồng khóc trong sự đau đớn khi cô nhìn thấy miệng của Triệu Nhân trào ra một ngụm máu tươi, lúc này Triệu Nhân chỉ còn một bước nữa là chạm phải tử thần.

Ánh mắt tuyệt vọng của Lãnh Đồng chuyển sang độc ác, khi cô nhìn thấy đám người của Trác Hồ không hề gấp gáp ngược lại còn bình thản một cách lạ thường, nhìn vào cử chỉ của bọn họ Lãnh Đồng biết ngay họ đang chờ đợi sự chỉ thị của Thần Phong.

Cặp mắt trợn trừng trợn trạo của Lãnh Đồng, nhìn sang Thần Phong

và Chung Hân.

Không phải vì họ, gia đình cô đã không trở nên nông nổi như bây giờ.

Người mất nhà tan.

Trong lúc mọi người không chú ý, Lãnh Đồng bất ngờ khom tới đoạt lấy khẩu súng đang được đeo trên thắt lưng của Trác Hồ, chia thẳng vào người của Chung Hân.

Tình yêu của Lãnh Đồng dành cho Thần Phong không hề lay động, ngược lại Lãnh Đồng đổ hết tội lỗi lên đầu của Chung Hân.

Nếu không có Chung Hân ba cô Lãnh Minh và cả Thần Phong, nhất định sẽ dành hết tình yêu của mình cho cô ta.

- Chung Hân..... Tao giết mày.

"Pằng....."

Giọng nói hung hãn của Lãnh Đồng vang lên, tiếp theo sau là tiếng súng kinh hoàng vang vọng cả ngôi biệt thự Lãnh gia, viên đạn màu bạc kim bay thẳng về hướng của Chung Hân.

Trong lúc nguy hiểm nhất Thần Phong đã xoay người chặn trước mặt Chung Hân, ôm thân thể mảnh mai của cô vào lòng để tấm lưng vạm vỡ của mình đối diện với Lãnh Đồng.

Vì trong cự ly gần nên viên đạn bắn ra với lực sát thương vô cùng lớn, thân hình cao lớn của Thần Phong bất thành linh bị sức mạnh đẩy về phía trước, viên đạn ghim sâu vào bả vai của anh.

- Chủ nhân!

Hứa Thừa Anh nhìn thấy Thần Phong bị thương liền lên tiếng, nói xong Hứa Thừa Anh nhanh chóng xông về phía của Lãnh Đồng.

Chung Hân cảm giác được thân thể của Thần Phong bị thúc mạnh một cái, toàn thân căng cứng, cô hoảng sợ đẩy anh ra khỏi người mình, cặp mắt lưng tròng nhìn anh.

-Phong.....

Thần Phong cong môi cười nhẹ, cho dù vết thương trên bả vai rất đau, nhưng Thần Phong không muốn Chung Hân vì anh mà đau lòng.

- Anh không sao.

Thần Phong cất giọng nhẹ nhàng êm ái để trấn an Chung Hân, khiến trái tim cô đau nhói.

Cô biết anh rất đau, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra mình rất ổn.

Trong lúc hai người tình tứ nhìn nhau, Hứa Thừa Anh đã xông tới, anh vung chân đá văng khẩu súng đang cầm chặt trong tay của Lãnh Đồng sang một bên.

Lãnh Đồng sợ đến điếng hồn, toàn thấy rung rẩy, hôm nay là lần đầu tiên cô dùng súng.

Nhưng thật không ngờ, cô lại làm hại đến hai người quan trọng nhất của đời cô.

Chỉ trong tích tắc Hứa Thừa Anh đã thành công chế ngự được Lãnh Đồng.

- Bắt Lãnh Đồng lại cho tôi!

Tôi muốn nửa cuộc đời còn lại của cô ta, phải làm bạn với bốn bức tường sắt lạnh lẽo.

Thần Phong tức giận nhìn chăm chăm vào Lãnh Đồng nói, ánh mắt độc ác tỏa ra hàn khí khiến những người xung quanh cảm giác lạnh cả sống lưng.

Tiếp theo lời nói của Thần Phong, chính là giọng nói hùng hồn của Trác Hồ.

- Người đâu!

Bắt Lãnh Đồng lại, cô ta độc ác tự tay giết mẹ âm mưu giết ba, và còn muốn giết luôn cả Thần Tổng để diệt khẩu.

Lãnh Đồng nghe những tội danh Trác Hồ vừa mới liệt kê ra để vu oan cô, Lãnh Đồng như bị điên lên cô vùng vẫy gào thét.

- Các người!

Các người cấu kết với nhau, muốn vu oan giá họa cho tôi.

Các người mau buông tôi ra.

Hứa Thừa Anh cảm thấy ngán ngẩm với giọng nói của Lãnh Đồng, liền lên tiếng.

-Giải họ ra ngoài.

Giả quyết xong một nhà ba người của Triệu Nhàn, Hứa Thừa Anh

mới chợt nhớ đến Triệu Sang.

- Chủ nhân, Triệu Sang phải xử lý như thế nào?

Hắn bị Lăng Triều cho người đánh đến tàn phế.

Thần Phong nghiêm mặt ngẫm nghĩ một chút, sau khi nghĩ thông suốt anh nhìn Hứa Thừa Anh.

- Cái chết đối với hắn chỉ là sự giải thoát, tôi muốn hắn phải sống trong sự đau khổ.

Muốn hắn ném thử mùi vị sống một cuộc sống đầu đường xó chợ, đói không có cơm ăn.

Giọng nói thâm thúy của Thần Phong vang lên, khiến Hứa Thừa Anh lãnh ngộ.

Lúc này Hứa Thừa Anh mới hiểu, sự trả thù độc ác nhất không nhất thiết phải lấy mạng của họ.

Để họ sống trên cõi đời này chịu sự cực hình của tâm hồn lẫn thể xác, mới chính là cảnh giới tối cao nhất của sự trả thù.

Chung Hân nhìn một màn trả thù trước mắt trong lòng cảm thấy rất đau, tại sao kết cuộc phải như thế này.

Nếu con người không có lòng tham, không có sự đố kỵ, thì cuộc đời này sẽ không hiện hữu một màu đen của tội lỗi, chỉ còn lại màu hồng của sự hạnh phúc.

- Phong chúng ta về nhà, để Cao Trí chữa trị vết thương cho anh.

Chung Hân nhìn anh nói với giọng ngọt ngào, cô không muốn ở lại một nơi chỉ tồn tại sự mưu mô toan tính.

Thần Phong cười ngọt ngào nhìn cô gật đầu, nghe hai từ về nhà thốt ra từ miệng cô trong lòng anh cảm giác hạnh phúc vô cùng.

Chỉ cần có cô bên cạnh thì nỗi đau nào đối với anh, cũng chỉ là một vết xước nhẹ không đáng kể.

Hoàn toàn vẫn

Chương 107: Ngoại Truyện Thần Phong và Chung Hân 1

Một tháng sau, sau khi Chung Hân chắc chắn vết thương trên vai của Thần Phong đã lành hẳn, cô mới rời khỏi Thần Viên.

Mặc cho Thần Phong dùng hết lời lẽ đường mật để ngăn cản, Chung Hân cũng không thỏa thuận với anh.

Chung Hân không muốn quay trở về Lãnh gia, nơi vừa bước chân vào đã khiến cô nhớ đến những ký ức đau lòng.

Cô định dọn về ngôi biệt thự của Ngạo Thiên, nhưng Thần Phong không cho phép.

Anh cho người sửa sang lại ngôi biệt thự Lãnh gia, đưa Lãnh Minh và Chung Hân về đó sinh sống.

Hôm nay Thiết Sang Sang đi cùng với Chung Hân đến công ty Tân Lãnh Thị, để thu xếp cho việc Chung Hân đảm nhiệm chức vị tổng tài.

Tuy Lãnh Thị đã bị Tân Lãnh Thị thu mua thành công hai công ty nhập thành một, nhưng các thủ tục pháp luật vẫn còn rất nhiều, nên Thiết Sang Sang không thể quay trở về Thành Phố S.

Hai người bước xuống chiếc xe sang trọng đỗ ngay trước cửa công ty Tân Lãnh Thị, Chung Hân nhìn vào Lãnh Thị ánh mắt tràn ngập bởi niềm vui.

Cuối cùng cô cũng đã đoạt lại được, những gì vốn dĩ thuộc về cô.

Chung Hân hít vào một hơi thật sâu trong lòng cắn răng, hôm nay là ngày đầu tiên cô bước vào Tân Lãnh Thị với vai trò tổng tài.

Chung Hân nhìn Thiết Sang Sang gật đầu một cái, muốn nói cho Thiết Sang Sang biết cô đã chuẩn bị xong có thể đi vào trong.

Vừa bước vào cửa chính của công ty Tân Lãnh Thị, Chung Hân và Thiết Sang Sang kinh ngạc không thôi, Chung Hân sửng người khi cô nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Hai hàng nhân viên mấy chục người, trên người từ trên xuống dưới chỉ mặc một màu duy nhất đó chính là một màu trắng tinh khiết, trên tay mỗi người cầm một bó hoa Dạ Lý Hương.

Nhìn thấy Chung Hân họ liền cúi đầu tỏ ra tôn kính, trên gương mặt nở một nụ cười rục rĩ.

- Hân Nhi, em nghĩ chuyện này là do Thần Phong hay Ngạo Thiên bày ra?

Thiết Sang Sang nghiêng mặt nói nhỏ vào tai Chung Hân, Chung Hân nghe Thiết Sang Sang nói vậy liền lờm Thiết Sang Sang nói.

- Chị Sang Sang, bây giờ Ngạo Thiên đã là anh ba của em, chị nói lung tung cái gì vậy?

Nghe Chung Hân nói vậy, Thiết Sang Sang liền nhếch môi cười.

- Thần Phong này thật lãng mạn, không như Trần Siêu của chị.

Thiết Sang Sang nói với giọng chán nản, chỉ cần nghĩ đến Trần Siêu

trong lòng Thiết Sang Sang liền bực bội.

Hôm qua Hàn Mạc mới vừa cho cô biết, Trần Siêu đã qua Pháp công tác gửi báo bối cho Hàn Mạc trông nom.

Đối với Trần Siêu, Mạnh Hùng luôn là trên hết, còn về phần cô và báo bối luôn ở vị trí thứ hai.

Đột nhiên tiếng vỗ tay vang lên, lôi về sự chú ý của Chung Hân và Thiết Sang Sang.

Khi Chung Hân nhìn lên bậc thang trước mặt, cô nhìn thấy Thần Phong, trên người anh là bộ âu phục màu trắng áo sơ mi xanh, anh chấp hai tay về phía sau bước từng bước phong nhã xuống, gương mặt anh tuấn kiêu ngạo ánh mắt yêu thương nhìn vào gương mặt kiều diễm của Chung Hân, đôi môi mỏng bất giác cong lên thành một nụ cười dịu dàng.

Ở trước mắt Chung Hân lúc này, Thần Phong giống y như chàng hoàng tử, từ trong giấc mộng của cô bước ra ngoài.

Cảnh tượng đẹp đẽ trước mắt giống như đoạn phim quay thật chậm, chậm đến nỗi Chung Hân có thể nghe được tiếng đập của con tim mình.

Không biết sau thời gian bao lâu Thần Phong đã đứng ngay ngắn trước mặt Chung Hân, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Thần Phong đột nhiên quỳ một chân xuống mặt đất, anh lấy trong túi áo ra một cái hộp màu đỏ mở nắp đưa ra trước mắt của Chung Hân.

Một chiếc nhẫn kim cương hình trái tim lấp lánh dưới ánh đèn trên trần nhà chiếu thẳng vào mắt Chung Hân,

phản chiếu lại tia sáng lung linh.

- Hân Nhi, đến khi mất đi em, anh mới biết ở trong lòng anh em quan trọng đến cỡ nào.

Không có em bên cạnh, trái tim của anh cảm giác như ngừng đập.

Em đồng ý gả cho anh, vĩnh viễn ở lại bên cạnh anh, làm Thần phu nhân được không?

Thần Phong nhìn Chung Hân bằng ánh mắt thành khẩn, khi thốt ra những lời thâm tình này.

Chung Hân nhìn người đàn ông quỳ gối dưới chân mình trong lòng cảm động không thôi, một người cao cao tại thượng như Thần Phong luôn được phụ nữ nâng niu trong lòng bàn tay, lại quỳ gối trước mặt bao nhiêu người để cầu hôn với cô.

Chung Hân biết anh yêu cô nhiều lắm, cũng giống như cô yêu anh.

Chung Hân không quan tâm đến chiếc nhẫn kim cương đó có đặc tiền hay không, nhưng sau khi liếc nhìn một cái Chung Hân liền xoay mặt sang chỗ khác.

- Phong, anh đứng lên rồi hãy nói.

Không nghe được câu trả lời anh muốn nghe, trong lòng Thần Phong thất vọng vô cùng.

Anh nhìn cô rồi nhìn sang Thiết Sang Sang mong rằng Thiết Sang Sang có thể cho anh biết, vì sao Chung Hân không chịu đồng ý lời cầu hôn của anh.

Thiết Sang Sang trung ra bộ mặt không biết, nhún vai nhìn Thần Phong khiến anh càng thêm phiền não.

- Không có chuyện gì, các người cứ về làm việc của mình.

Chung Hân nhìn đám nhân viên lúc này với vẻ mặt ngơ ngác lên tiếng, họ nhìn nhau ngượng ngùng rồi nhìn sang Thần Phong.

Không thấy Thần Phong nói gì họ bất đắc dĩ đặt những bó hoa Dạ Lý Hương xuống cái bàn ngay chính giữa đại sảnh, rồi ai trở về bộ phận nấy.

Trong lòng không hiểu, vì sao tổng tài lại không đồng ý gả cho một người xuất sắc như Thần Phong.

Người đàn ông giàu có nhất tại Thành Phố X, tất cả cô gái đều ước mơ trở thành Thần phu nhân.

Thần Phong đứng lên từ dưới mặt đất, ánh mắt ngả lòng nhìn Chung Hân không nói gì, trong lòng cảm thấy hụt hẫng chưa từng có.

Anh chưa từng cầu hôn, nhưng thật không ngờ lần đầu tiên đã thất bại thảm hại.

Thần Phong với tâm trạng chán nản không nói gì, cùng Hứa Thừa Anh rời khỏi Tân Lãnh Thị, bỏ mặc Chung Hân đứng đó nhìn theo bóng lưng cô độc của anh.

Thiết Sang Sang nhìn thấy gương mặt thất vọng của Thần Phong, cô định lên tiếng nói gì đó.

Do dự một chút Thiết Sang Sang chợt thay đổi ý định của mình.

- Hân Nhi, sao em không đồng ý lấy Thần Phong?

Chị thấy Thần Phong rất có lòng thành.

Thiết Sang Sang không hiểu Chung Hân đang nghĩ gì, rõ ràng Chung Hân rất yêu Thần Phong, còn chiếc nhẫn kim cương quý giá vừa rồi, nếu cô không nhìn nhầm là do nhà thiết kế thời trang nổi tiếng, chuyên về áo cưới Alex Smith thiết kế ra, giá trị liên thành.

Chung Hân chỉ nhìn sơ qua là xong, không hề cảm động với tấm chân tình của Thần Phong.

- Chị Sang Sang, em không cần những thứ quý giá đó.

Tình yêu của em rất đơn giản, chỉ cần hiểu được ý của đối phương là đủ.

Đợi đến khi Phong hiểu rõ điều em cần gì, em sẽ đồng ý với anh ấy ngay.

Chung Hân nói xong liền bước vào trong bỏ lại Thiết Sang Sang đang đứng ngây người suy nghĩ.

Chung Hân, thật sự cái em muốn là gì?

Chương 108: Ngoại Truyện Thần Phong và Chung Hân 2

Sau khi tan tầm Chung Hân bảo tài xế lái xe đưa cô đến ngôi biệt thự của Thần Phong ở thành Tây, kế bên cạnh ngôi biệt thự của Ngạo Thiên.

Ngôi biệt thự này là nơi Chung Hân và Thần Phong hay gặp mặt, cô không muốn trước khi trở thành Thần phu nhân, lại bước chân vào Thần Viên.

Vừa đến cửa biệt thự, hai tên vệ sĩ liền cung kính cúi đầu hành lễ trước mặt Chung Hân.

Chung Hân nhìn họ gật đầu một cái, tên vệ sĩ tự giác bước nhanh tới mở cửa mời Chung Hân vào.

Bước vào cửa chính Chung Hân nhìn thấy chị Liễu, người giúp việc theo gờ Chung Hân đã thuê đến, để dọn dẹp và nấu ăn cho Thần Phong khi cô vắng mặt.

Vừa bước vào cửa đôi rèm thanh tú của Chung Hân chợt nhúu chặt lại, khi cô ngửi thấy mùi cigar nồng nặc bao quanh cô, cô biết bây giờ Thần Phong rất buồn, nhưng cũng không nên hút nhiều cigar đến như vậy sẽ không tốt cho sức khỏe của anh.

- Chị Liễu, chị về trước đi.

Chung Hân nhìn chị Liễu nói với giọng nhỏ nhẹ, mặc dù chị Liễu chỉ là người làm công, nhưng Chung Hân rất quý mến chị Liễu.

Chung Hân thương sót cho thân phận của chị Liễu, vì gia cảnh nghèo nàn nên chị Liễu mới đi làm công việc của một kẻ hầu người hạ, nếu như gia thế của chị Liễu có điều kiện hơn thì chị ấy cũng sẽ không vì một ít tiền lương này mà đến đây, nhìn sắc mặt của người khác.

Chị Liễu gạt đầu tôn kính, rồi mau chóng thu dọn đồ cá nhân của mình rời khỏi.

Nhìn thấy chị Liễu bước ra khỏi cửa, Chung Hân mới bước vào trong, lúc này Thần Phong với vẻ mặt trầm tư đang ngồi ủ rũ trên ghế sofa ngay chính giữa phòng khách.

Ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào điếu cigar trên tay, chỉ ngược lên nhìn Chung Hân một cái muốn cho cô biết mình đã ý thức được sự hiện diện của cô, rồi hạ mắt tiếp tục nhìn vào điếu cigar trên tay, chẳng thèm quan tâm đến cô nữa.

Chung Hân đứng yên đó dõi mắt nhìn anh, lúc này Thần Phong y như một đứa trẻ đang hờn dỗi, tỏ ra thờ ơ đối với cô.

Điếu cigar trên tay anh vừa tàn, Thần Phong khom người tới quăng điếu cigar vào cái gạt tàn thủy tinh trước mặt.

Thay thế điếu cigar trên tay anh, chính là ly rượu đỏ được Hứa Thừa Anh rót sẵn đặt trên bàn.

Thần Phong ngã người về phía sau, đôi mày râm chau lại thành đường thẳng, vẻ mặt hết sức mệt mỏi khiến trái tim Chung Hân thắt lại.

Anh ung dung nâng ly rượu trong tay lên, hớp từng ngụm một.

Hứa Thừa Anh đứng bên cạnh Thần Phong từ nãy giờ, nhìn thấy Chung Hân tới trong lòng vui mừng.

Muốn gỡ nút thì phải tìm người buộc dây, hiện tại chỉ có một mình Chung Hân mới có thể xoa dịu được sự phiền muộn trong lòng Thần Phong.

- Chủ nhân, thuộc hạ có chuyện về trước.

Hứa Thừa Anh cúi đầu cung kính nói với Thần Phong, Thần Phong không nói gì, chỉ vẫy tay ra hiệu cho Hứa Thừa Anh rời đi.

Trước khi đi Hứa Thừa Anh nhìn Chung Hân gật đầu một cái, rồi liếc nhìn Thần Phong, muốn nhờ Chung Hân giúp khuyên Thần Phong.

Nói là ra về chứ trên thực tế Hứa Thừa Anh ra ngoài, cùng đám thuộc hạ canh chừng trước cửa, anh chỉ muốn để lại không gian riêng tư cho hai người.

Chung Hân bước tới bên cạnh anh, cô vươn tay đoạt lấy ly rượu đang cầm chặt trong tay của Thần Phong.

Chung Hân đặt ly rượu xuống bàn một cái cụp, hai người nhìn nhau một hồi lâu Chung Hân mới lên tiếng.

-Phong.....anh đừng như vậy!

Chung Hân đau lòng nói, nhìn thấy anh dùng rượu và cigar để làm vơi đi nỗi sầu muộn trong lòng, tim cô rất đau.

Thần Phong nghe Chung Hân nói vậy trong lòng càng thêm khó chịu, anh vươn tay nắm lấy bàn tay mềm mại của Chung Hân.

Ngón tay trở thản nhiên vuốt ve mu bàn tay trắng nõn của Chung Hân, ánh mắt yêu thương nhìn thẳng vào mặt cô.

Đột nhiên bàn tay của Thần Phong dùng thêm sức, kéo mạnh một cái, khiến thân thể mảnh mai của Chung Hân thuận theo hành động của Thần Phong ngồi gọn trên đùi của anh.

Bàn tay cường tráng thản nhiên choàng qua vòng eo nhỏ của Chung Hân ôm cô chặt vào lòng, gương mặt tuấn tú, cái cằm cương nghị đặt trên bờ vai cô, khiến mặt của hai người cọ sát vào nhau.

Suy nghĩ một chút Thần Phong quyết định phải hỏi cho ra lẽ, anh không muốn suy đoán lung tung.

- Hân Nhi thật ra em còn yêu anh không?

Tại sao em lại không đồng ý lời cầu hôn của anh?

Giọng nói trầm khàn của Thần Phong vang lên bên tai cô, hơi thở mang theo hương vị rượu vang cùng với mùi gắt của cigar xông thẳng vào mũi của Chung Hân.

Kỳ thật hai mùi hương này rất nồng đậm đôi khi còn khiến người đối diện phải cảm thấy khó chịu, nhưng Chung Hân lại thích.

Chắc có lẽ vì hai mùi hương này, chính là đặc trưng của riêng anh.

Gương mặt Chung Hân chột nghiêm túc theo lời nói của Thần Phong, cô xoay người lại để mặt của mình đối diện với anh, cô choàng tay qua cổ Thần Phong cất giọng khe khẽ.

- Phong em yêu anh.....

Nhưng anh có biết, cái em muốn ở anh là gì không?

Em không cần tiền của anh, em không cần nhẫn kim cương quý giá.

Em chỉ cần một thứ, nếu anh nghĩ ra được thứ đó là gì, em sẽ đồng ý gả cho anh ngay.

Nghe Chung Hân nói vậy, Thần Phong mới hiểu suy nghĩ trong lòng cô.

Thì ra cô vẫn yêu anh, vẫn muốn làm vợ của anh.

Tâm trạng của Thần Phong vui hẳn lên, gương mặt đẹp trai tiến tới đặt lên môi cô một nụ hôn ngọt ngào, môi anh quấn lấy môi cô, mút lấy mật ngọt thuộc về riêng cô.

Sau một nụ hôn sâu, Thần Phong buông đôi môi sưng đỏ của Chung Hân ra.

- Được, em nhớ những gì mình đã hứa.

Thần Phong nói xong, bế Chung Hân lên phòng của mình trên tầng hai.

Chung Hân cười ngọt ngào ôm chặt cổ của Thần Phong, trong lòng mong sao Thần Phong có thể thấu hiểu được lòng cô.

Sau khi hai người ân ái, Thần Phong ngồi dựa lưng vào đầu giường để mặc Chung Hân nằm trên lồng ngực trần của mình.

Cô nhẹ nhàng lướt những ngón tay thon dài lên từng vết sẹo trên cơ thể của Thần Phong, trong lòng đau nhói.

Bàn tay cô đột nhiên dừng lại ở vết sẹo trên bắp tay anh, vết thương đạn này là do cô giúp anh lấy ra đầu đạn.

Chung Hân không ngờ thời gian trôi qua thật nhanh, mới đây đã hơn một năm rồi.

Quãng thời gian này có rất nhiều chuyện xảy ra, nhưng điều khiến Chung Hân vui nhất chính là tình yêu của Thần Phong dành cho cô.

Tuy con đường chinh phục trái tim của Thần Phong rất gian nan, nhưng Chung Hân không hề hối tiếc.

Thần Phong không chú ý đến Chung Hân đang nghĩ gì, hiện tại trong đầu anh đang nghĩ đến việc Chung Hân muốn là gì.

Anh sẽ nhanh chóng suy nghĩ ra, và đường đường chính chính rước Chung Hân trở về Thần Viên.

Trong thư phòng của Hội Thần Hoa, Thần Phong ngồi với bộ dạng vô cùng phiền não trên ghế sofa, tay cầm lấy ly rượu mạnh uống từng ngụm một.

- Thừa Anh, thật ra cái Hân Nhi muốn là gì?

Thần Phong đã suy nghĩ cả tuần nay, nhưng vẫn không thể nghĩ ra.

Anh tự giận bản thân của mình, vì sao anh lại không hiểu được lòng của Chung Hân.

Hứa Thừa Anh cũng phải bó tay, từ trước tới giờ Hứa Thừa Anh chưa từng yêu qua, nên thật sự không biết.

Muốn thấu hiểu lòng dạ của phụ nữ thì cũng như câu "mò kim đáy

biển".

Lăng Triều nghe Hứa Thừa Anh nói vậy, liền lên tiếng.

- Chủ nhân, thuộc hạ nghĩ.....

Nghe Lăng Triều nói vậy, gương mặt buồn rầu của Thần Phong chớm lên tia hy vọng.

Anh hạ ly rượu trong tay xuống, nhìn Lăng Triều chờ đợi Lăng Triều nói tiếp.

-Theo thuộc hạ nghĩ, phụ nữ đều rất thích sôcôla.

Vậy chủ nhân thử tặng hoa, kèm theo một hộp sôcôla đặc tiền xem.

Nghe Lăng Triều nói vậy hy vọng trong lòng Thần Phong tiêu tan, anh biết Chung Hân không thích những thứ như hoa và sôcôla.

Thần Phong nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, anh đặt ly rượu trống rỗng xuống bàn.

Thần Phong nhìn vào bức ảnh của Chung Hân trên màn hình điện thoại, lúc này cô đang cười thật tự nhiên không phiến muộn, mái tóc dài phát phơ trong gió, vài lọn tóc vô tình rủ xuống trước mặt cô.

Hân Nhi.....

Thần Phong thầm gọi tên cô, tay anh bất giác sờ lên cổ của mình.

Đột nhiên dáng vẻ ủ rũ của Thần Phong trở nên tươi tỉnh hẳn lên, anh cong môi cười đắc ý.

- Tôi biết Hân Nhi cần gì!

Thần Phong vừa nói vừa đứng bật dậy sai bước ra khỏi phòng, để lại Hứa Thừa Anh và Lăng Triều với một bụng đầy nghi vấn, không biết chủ nhân đã nghĩ ra được cách gì để dỗ ngọt Chị dâu.

Chương 109: Ngoại Truyện Thần Phong và Chung Hân 3

Hôm nay thời tiết cũng như tâm trạng hờn hờ của Thần Phong, trời thanh gió mát.

Thần Phong với tâm trạng khoan khoái một mình đến biệt thự Lãnh gia, anh muốn tạo sự ngạc nhiên cho Chung Hân.

Muốn nói cho cô biết, cuối cùng anh cũng đã tìm ra đáp án.

Lúc này không khí tại biệt thự Lãnh gia thật nhộn nhịp, tiếng cười khúc khích của Chung Hân khiến cả ngôi biệt thự trở nên sống động hẳn lên.

Chung Hân đang ở trong vườn hoa, chăm sóc những chậu hoa Dạ Lý Hương.

Nhìn thấy những bông hoa xinh đẹp này trở nên điêu tàn, trong lòng Chung Hân cảm thấy xót xa.

Đã rất lâu hoa Dạ Lý Hương trong vườn bị mẹ con của Lãnh Đồng bỏ bê, muốn chết gần hết.

Những bông hoa xinh đẹp này cũng giống như tình yêu của Chung Hân dành cho Thần Phong, chỉ cần cô dùng tấm lòng và lòng thành để chăm sóc nó, thì những hoa Dạ Lý Hương này sẽ trở nên tươi tắn và tràn ngập bởi sức sống.

Đứng ngoài cửa chính của Lãnh gia, Thần Phong trong lòng nôn

nóng, ấn liên tục vào chuông cửa.

Chỉ trong tích tắc cánh cửa lớn được dì quản gia mở ra.

Vừa nhìn thấy Thần Phong, dì quản gia nở một nụ cười ân cần, cúi đầu chào Thần Phong.

- Xin chào Cậu Phong.

Đáp lại với lời chào của dì quản gia, chính là giọng nói trong trẻo của Thần Phong.

- Xin chào dì, Tiểu thư có ở nhà không?

Dì quản gia cười lịch sự, bà rất quý mến Thần Phong, nếu không có Thần Phong thì lão gia và Tiểu thư sẽ không được trùng phùng.

- Cậu Phong, Tiểu thư đang ở ngoài vườn hoa.

Để tôi đưa cậu đến gặp Tiểu thư.

Dì quản gia nói xong liền dẫn đường, đưa Thần Phong ra khu vườn sau nhà.

Vừa bước ra vườn hoa, từ xa xa Thần Phong đã nhìn thấy bóng dáng mảnh mai xinh đẹp của Chung Hân.

Anh đứng yên đó, ánh mắt yêu thương nhìn vào người phụ nữ đã thay đổi cuộc đời anh.

Dì quản gia cảm động khi nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng cùng với ánh mắt say đắm của Thần Phong khi nhìn Chung Hân, bà vẫy tay ra hiệu cho mấy người giúp việc lui ra ngoài, bà cũng tự giác rời đi, để lại

không gian riêng tư cho hai người.

Lúc này Chung Hân nhìn thật dịu dàng, cô mặc trên người cái đầm màu xanh biếc phủ nhẹ qua đầu gối, thân hình mảnh mai đang khom người chăm chú tỉa từng nhánh cây khô khốc trong vườn.

Nhìn thấy người phụ nữ trong lòng mình, Thần Phong cảm thấy vui sướng vô cùng, cả tuần nay anh luôn tự trách bản thân.

Anh cảm thấy mình thật vô dụng, vì đã không hiểu được lòng cô.

Thần Phong không chần chừ được nữa, vội vàng sai bước tới, từ phía sau vươn rộng vòng tay ấm áp của mình, ôm trọn thân hình mềm mại của Chung Hân vào lòng.

Chung Hân đang bận bịu không chú ý có người ở phía sau mình, đột nhiên bị ai đó ôm chặt, Chung Hân giật nảy mình, nhưng ngay lập tức cô liền biết người ở phía sau cô chính là Thần Phong.

Mùi hương nam tính đặt trưng của riêng anh, cùng với mùi cigar cuba trên người anh đã in sâu vào tâm trí của cô.

Chung Hân nở một nụ cười rạng rỡ, cô đặt cây koé tỉa cây xuống đất, cất giọng dịu dàng.

- Anh đã tới?

Thần Phong vui gương mặt cương nghị của mình vào hõm cổ của Chung Hân, hít vào mùi hoa Dạ Lý Hương thoang thoảng tỏa ra từ trên người cô.

- Sao em biết, đó là anh?

Thần Phong cười cười nói, hơi thở ngóng hỏi phà vào cổ cô.

Chung Hân xoay người lại một tay choàng qua cổ anh, tay còn lại điểm lên chóp mũi của Thần Phong cất giọng ngọt ngào.

- Trên thế gian này không có ai lại bá đạo như anh, luôn khiến em phải kinh ngạc.

Thần Phong nghe Chung Hân nói vậy liền cười ha hả, anh khom tới hôn lên má Chung Hân.

- Sao lại không mặc áo khoác, ngoài này gió lớn lắm, lỡ bị cảm anh sẽ đau lòng.

Thần Phong yêu thương trách móc, Chung Hân ôm chặt anh nép gương mặt xinh đẹp của mình vào lồng ngực ấm áp của Thần Phong.

- Bệnh thì càng tốt, đến lúc đó em sẽ có cơ bắt anh chăm sóc cho em.

Chung Hân nói với giọng khe khẽ, tay bất giác ôm chặt người đàn ông của mình.

Làn gió mát theo lời nói của Chung Hân thổi ngang qua, càng khiến Thần Phong ôm chặt Chung Hân hơn.

- Dù em không bệnh, anh cũng sẽ chăm sóc cho em cả đời.

Từ bây giờ cho đến mai sau, nhiệm vụ mới của anh chính là thần hộ mệnh của em.

Thần Phong cúi xuống nhìn vào người phụ nữ trong lòng mình, nói

với giọng thâm tình.

-Phong, anh đừng nuông chiều em như vậy, em sẽ hư.

Nghe Chung Hân nói vậy Thần Phong cười sung sướng, anh cất giọng ngọt ngào.

- Hư thì có sao?

Chỉ cần em vui là được.

Vừa nói xong anh chợt nhớ lại, nguyên nhân mình đến đây là gì.

Thần Phong đột nhiên buông Chung Hân ra, nghiêm túc quỳ xuống mặt đất.

Chung Hân kinh ngạc chẳng lẽ Thần Phong lại muốn cầu hôn với cô, lần này anh không cầm hoa, cũng không cầm hộp màu đỏ đựng nhẫn kim cương.

Chung Hân nghi ngờ nhìn anh, trong lòng hy vọng lần này Thần Phong đã hiểu được lòng cô.

Gương mặt yêu nghiệt của Thần Phong ngược lên nhìn Chung Hân, môi cong lên thành một nụ cười say đắm.

Lúc này ánh mắt của Thần Phong long lạnh hơn bất cứ lúc nào hết, niềm hy vọng loé lên trong mắt anh, càng khiến Chung Hân căng thẳng hơn.

Lỡ Thần Phong lại đoán sai, cô không đồng ý chắc anh sẽ đau lòng lắm.

Đột nhiên Thần Phong vươn tay lên tháo xuống cộng dây truyền trên cổ, anh cầm hai chiếc nhẫn cưới trước đây của hai người, đưa ra trước mặt Chung Hân.

- Hân Nhi, làm vợ của anh được không em?

Lời nói ngọt ngào cùng với ánh mắt yêu thương của Thần Phong, khiến trái tim Chung Hân rung động, nước mắt từng giọt rơi xuống gượng mặt hạnh phúc của cô.

Cuối cùng anh cũng biết cái cô cần ở anh là gì, cô vươn tay cầm lấy hai chiếc nhẫn cưới của trước đây, bàn tay mềm mại lưu luyến vuốt ve hai chiếc nhẫn.

Tuy nhẫn cưới rất đơn giản không quý giá, nhưng trong lòng Chung Hân nhẫn cưới này có ý nghĩa lớn lao.

Nó là minh chứng cho tình yêu giữa cô và Thần Phong.

Ánh mắt vui mừng của Chung Hân tỏa sáng, khi cô nhìn thấy trên chiếc nhẫn cưới của Thần Phong đã khắc vào ba chữ.

" Phong love Hân."

Chung Hân nghẹn ngào không nói nên lời, cô chỉ biết gật gật đầu thay cho câu trả lời của mình.

Thần Phong cười hạnh phúc, anh vui mừng đứng lên, cầm lấy chiếc nhẫn cưới đeo vào ngón áp út của Chung Hân, rồi tự đeo lại chiếc nhẫn của mình.

Thần Phong bế Chung Hân lên xoay cô vòng vòng, miệng vô thức hô lên.

- Thần phu nhân..... Mai chúng ta đi đăng ký kết hôn.

Chung Hân bất ngờ choàng tay qua cổ Thần Phong, ôm anh thật chặt tránh cho mình ngã xuống.

Tiếng cười hạnh phúc của hai người lấp đầy cả vườn hoa, từ trên xuống dưới của Lãnh gia vui mừng chúc phúc cho hai người, nhất là Lãnh Minh.

Khi Thần Phong nói cho ông biết, Chung Hân đã đồng ý lấy anh, ông thật vui, cuối cùng con gái của ông cũng được hạnh phúc.

Chương 110: Ngoại Truyện Thần Phong và Chung Hân 4

Trưa ngày hôm sau Thần Phong với tâm trạng hớn hỡ, một mình lái xe đến biệt thự Lãnh gia.

Vừa nhìn thấy Chung Hân, Thần Phong lập tức lên tiếng.

- Hân Nhi, em mau thay đồ, anh đưa em đến một nơi.

Chung Hân đang ngồi trên ghế sofa bên cạnh Lãnh Minh trong phòng khách, cô mở to mắt nhìn Thần Phong rồi nhìn sang ba của mình.

Lúc này Thần Phong mới ý thức được mình đã thất lễ, vì quá vui mừng nên anh đã quên.

Thần Phong nhìn Lãnh Minh cúi đầu cung kính.

- Chào ba.

Lãnh Minh nhìn vẻ mặt ngại ngùng của Thần Phong, ông bật cười.

"Ha....ha....ha...."

Không ngờ một người kiêu ngạo như Thần Phong, lại trở nên đáng yêu như vậy trước mặt con gái cưng của ông.

Lãnh Minh gật gật đầu khoái chí, nhìn con rể quý của mình hân hoan nói.

- Phong, ngồi xuống uống ly trà với ba.

Thần Phong cười ngây ngô đáp.

- Dạ.

Vừa nói xong Thần Phong ngồi xuống bên cạnh Chung Hân, bàn tay rộng lớn vươn tới nắm chặt tay cô.

Chung Hân nhìn Thần Phong lúc này đang cười vui vẻ, vì từ con rể thốt ra từ miệng của ba cô.

- Ba chúng con còn chưa kết hôn, nên hai từ con rể và ba không được dùng tùy tiện.

Lời nói của Chung Hân không chỉ dành riêng cho Lãnh Minh, mà là cố tình nói cho Thần Phong nghe.

Mặc dù cô đã đồng ý làm vợ anh, nhưng hai người chưa chính thức đăng ký kết hôn.

Nên trên mặt pháp luật, cô và anh không phải là vợ chồng.

- Hân Nhi, con đừng làm khó con rể của ba, dù sao trước đây hai đứa cũng đã là vợ chồng.

Lãnh Minh nhìn Chung Hân yêu thương trách móc, ông biết Thần Phong đối với Chung Hân là thật lòng.

- Con cảm ơn ba.

Thần Phong nhìn Lãnh Minh thật lòng cảm tạ, rồi nhìn Chung Hân với ánh mắt dịu dàng, bàn tay đang nắm lấy tay Chung Hân bất giác siết

chặt hơn.

Muốn nói cho cô biết rằng anh đã thay đổi, biết yêu thương và quý trọng cô.

- Hân Nhi, em lên phòng thay đồ, anh đưa em đến một nơi.

Thần Phong đột nhiên nhớ đến chuyện quan trọng, liền giục Chung Hân thay đồ.

Mười phút sau Chung Hân từ trên lầu bước xuống, ánh mắt yêu thương của Thần Phong không thể rời khỏi gương mặt dịu dàng của cô.

Mặc dù Chung Hân không ăn diện như những người phụ nữ bên cạnh anh trước đây, không khoác trên người quần áo hở hang, hay trang điểm đậm đà.

Nhưng trên người cô lại toát lên vẻ mạnh mẽ kiêu ngạo nhưng lại không kém phần quyến rũ, khiến trái tim của Thần Phong đập rộn rịch vì cô.

Sau khi hai người chào tạm biệt Lãnh Minh, Chung Hân và Thần Phong ngồi vào trong chiếc xe BMW X6 màu đen do đích thân Thần Phong lái.

Chung Hân nghi ngờ nhìn Thần Phong.

Nhìn thấy vẻ mặt thần thần bí bí của Thần Phong, Chung Hân không nhịn được hỏi.

- Anh định đưa em đi đâu?

Ánh mắt của Thần Phong đang chăm chú nhìn vào con đường phía trước, nghe Chung Hân hỏi vậy Thần Phong quay mặt nhìn sang cô cười đắc ý.

- Bí mật.

Nói xong Thần Phong vươn tay nắm lấy bàn tay mềm mại của Chung Hân, trong lòng suy nghĩ đến vẻ mặt hạnh phúc của Chung Hân, khi biết anh đưa cô đi đâu.

Hai từ đơn giản nhưng lại khiến sự tọc mạch trong lòng Chung Hân trở dậy, cô không biết Thần Phong đang giở trò gì.

Hai mươi phút sau xe dừng lại trước một cửa hàng áo cưới sang trọng, được trang trí theo phong cách truyện cổ tích.

Toa xe ngựa màu trắng cùng với một con bạch mã được đặt ngay chính giữa, xung quanh trồng rất nhiều bông hoa xinh đẹp đủ màu đủ loại.

Chỉ cần là phụ nữ, nhìn thấy cảnh tượng mộng mơ này trái tim đều sẽ tan chảy, trong lòng chỉ ước sao mình chính là cô công chúa còn người đàn ông của mình là hoàng tử bạch mã trong truyện cổ tích.

Thần Phong hài lòng với biểu hiện của

Chung Hân, vẻ mặt mừng rỡ của cô khiến Thần Phong cảm thấy hạnh phúc vô vàn.

Thần Phong yêu thương choàng tay qua vòng eo nhỏ của Chung Hân, bước vào trong.

Hôm nay vì Thần Phong nên Alex Smith mới cố tình bay từ Thành

Phố S sang đây, để đo kích cỡ của Chung Hân và thiết kế cho cô một bộ lễ phục độc nhất vô nhị.

Thần Phong và Chung Hân vừa bước vào cửa hàng áo cưới, liền được mấy cô nhân viên xinh đẹp lịch sự đón tiếp.

Chung Hân ngây người với thiết kết trong cửa hàng, từng đồ vật trang trí trong cửa hàng đều có giá trị riêng của nó, mang lại cho khách hàng niềm tin vào tình yêu.

Trong lúc Chung Hân còn đang ngỡ ngàng, đột nhiên giọng nói của một người đàn ông vang lên.

- Phong, đã lâu không gặp.

Alex Smith từ trên lầu bước xuống, bộ dạng phong độ thoải mái, với chiếc áo len màu xanh quần tay đen phối hợp với đôi giày thuyền nhìn vào thật phóng khoáng.

Chung Hân kinh ngạc khi nhìn thấy người đàn ông này, anh ta là một người Pháp chính tông, làn da trắng nõn sống mũi cao đôi mắt màu xanh sâu thẳm.

Alex Smith nói xong, ánh mắt thâm thúy liền dò xét người phụ nữ bên cạnh Thần Phong từ trên xuống dưới.

- Alex, đã lâu không gặp.

Cô ấy là vợ của tôi, cậu nên thu về ánh mắt thăm dò đó của cậu.

Thần Phong nhìn Alex Smith nói, vừa nói anh vừa ôm chặt Chung Hân hơn. Chung Hân cảm thấy ảo não trong lòng, chẳng lẽ Thần Phong lại ghen với người đàn ông này.

- Ha....ha....ha....

Phong, từ lúc nào ở trước mặt tôi cậu lại thể hiện chủ quyền của mình?

Alex Smith không hề tức giận, ngược lại còn cười sáng khoái.

Thần Phong nhếch môi cười trừ, anh nhìn Chung Hân lúc này chẳng hiểu hai người đang nói gì trong lòng anh.

- Từ khi người phụ nữ này, xuất hiện trong cuộc đời của tôi.

Thần Phong nói xong, bàn tay cường tráng đưa ra trước mặt bắt lấy tay của Alex Smith.

Chung Hân nhìn hai người đàn ông này, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hai người nhìn không mấy gì hợp với nhau, nhưng lại toát lên sự thân thiết.

- Thôi tôi không đùa nữa, nếu cậu không cho tôi nhìn vợ của cậu, vậy làm sao tôi có thể thiết kế cho cô ấy một bộ lễ phục để đời.

Nghe Alex Smith nói vậy lúc này Chung Hân mới chợt hiểu, đàn ông quả thật là loại động vật năng nổ, hành động không theo lẽ thường tình.

Chương 111: Ngoại Truyện Thần Phong Và Chung Hân 5

Chung Hân muốn đợi đến tháng sau, khi Ngạo Thiên từ nước ngoài trở về mới kết hôn nhưng Thần Phong không chịu, anh muốn lập tức cưới ngay.

Muốn Chung Hân trở về Thần Viên sống chung với anh, mỗi ngày quay trở về Thần Viên một mình, không có Chung Hân bên cạnh, khiến Thần Phong cảm giác cô đơn vô cùng.

Sau khi Alex Smith lấy xong kích cỡ của Chung Hân và Thần Phong, hai người ở lại trò chuyện thêm một chút rồi mới rời khỏi.

Chung Hân đã có hẹn với Kim Chấn Huy, Hồ Điệp và Thiết Sang Sang dùng buổi tối, sẵn dịp thông báo với họ việc hai người kết hôn.

Nhưng không ngờ Thiết Sang Sang lại đề nghị, đến bar Night Angel chơi, Thần Phong thì không sao dù sao anh cũng thường đến đó.

Còn về phần Chung Hân tuy cô chưa từng đến quán bar chơi, nhưng vì Thiết Sang Sang nên cô đã đồng ý.

Bước vào cửa bar Night Angel, sự lộng lẫy của nơi này khiến Chung Hân kinh ngạc, trong đầu Chung Hân luôn nghĩ quán bar phải ồn ào phức tạp, ra vào những người tạp nham, nhưng không ngờ bar Night Angel lại khác hẳn.

Quán bar được canh gác chặt chẽ chỉ có hội viên mới được vào, nhân viên phục vụ vừa nhìn thấy Thần Phong liền lịch sự cúi đầu

chào đón hai người.

Hắn dẫn đường đưa Thần Phong và Chung Hân vào phòng VIP, vừa bước vào cửa Chung Hân nhìn thấy Kim Chấn Huy, Hồ Điệp và Thiết Sang Sang đang ngồi cùng một người đàn ông trẻ.

Chung Hân quan sát người đàn ông ngồi bên cạnh Thiết Sang Sang, anh ta sở hữu gương mặt đẹp trai dáng người lịch lãm, ánh mắt toát lên vẻ trầm tĩnh khiến người đối diện khó nắm bắt được suy nghĩ trong lòng.

Thần Phong thản nhiên ôm Chung Hân bước vào trong phòng, hai người ngồi bên cạnh Kim Chấn Huy và Hồ Điệp.

Vừa ngồi xuống Kim Chấn Huy đã rót cho Thần Phong một ly rượu mạnh, Thần Phong cười lịch sự nhận lấy ly rượu đưa lên làm động tác mời.

- Xin lỗi vì đã đến muộn.

Thần Phong nhìn Kim Chấn Huy nói, đáng lẽ ra sau khi rời khỏi cửa hàng áo cưới Huyền Thoại, Thần Phong và Chung Hân đến bar Night Angel ngay, nhưng giữa đường Thần Phong cho tài xế dừng xe lại, tại quán mì ý mà Chung Hân thích ăn nhất.

Dạo gần đây không biết vì lý do gì, cứ cách vài tiếng Chung Hân lại cảm thấy đói bụng, nhưng ăn chỉ một ít rồi thôi.

Thần Phong cũng biết về điều này nên anh rất quan tâm, không muốn Chung Hân khó chịu.

- Không sao, bọn anh cũng vừa mới tới.

Kim Chấn Huy nhìn Thần Phong cười cười nói, nói xong anh xoay mặt nhìn người đàn ông bên cạnh Thiết Sang Sang.

- Siêu, đã lâu không gặp cậu.

Nghe Kim Chấn Huy gọi người đàn ông kia Siêu, Chung Hân liền biết anh ta chính là người chồng trong truyền thuyết của Thiết Sang Sang.

Một người điềm tĩnh nghiêm túc như Trần Siêu, ngồi bên cạnh Thiết Sang Sang trông thật đối nghịch.

Nhưng tình yêu không thể dùng bề ngoài để phán xét, mà dùng trái tim để cảm nhận.

Lúc này Chung Hân mới để ý đến Thiết Sang Sang, đang ngồi im lặng bên cạnh.

Thiết Sang Sang lúc nào cũng thoải mái hoạt bát lanh lợi, nhưng khi ở bên cạnh Trần Siêu lại trở thành một người phụ nữ dịu dàng đáng yêu.

- Đúng vậy, lần trước mình gặp mặt là ở Thành Phố S.

À..... Vị này là?

Trần Siêu đưa ly rượu lên trước mặt nhìn Thần Phong.

- Tôi.....

Nghe Trần Siêu hỏi vậy Thần Phong cười khách khí, định lên tiếng đột nhiên Kim Chấn Huy cắt ngang lời nói của anh.

- Vị này chính là Thần Phong, chủ tịch của tập đoàn Thần Thị, cũng là em rể của tôi.

Nghe Kim Chấn Huy nói vậy Trần Siêu liền đánh giá Thần Phong từ trên xuống dưới, người đàn ông này quả thật rất kiêu ngạo, ánh mắt sắc bén nhưng bề ngoài lại không lộ ra bản tính thâm sâu của mình.

- Chào Thần Tổng, rất vui được biết anh.

Trần Siêu vừa nói vừa nâng ly rượu lên làm động tác cụng ly, ba người cười sảng khoái uống cạn ly rượu trong tay mình.

- Hân Nhi, sao sắc mặt của em lại nhợt nhạt đến như vậy?

Thiết Sang Sang nhìn Chung Hân nói, sau khi xử lý xong chuyện của Triệu Nhàn, đáng lẽ ra Chung Hân phải có thêm thời gian để chăm sóc cho bản thân của mình.

Thần Phong nghe Thiết Sang Sang nói vậy trong lòng cũng rất lo, không phải vì anh quá khẩn trương đến Chung Hân, nhưng trên thực tế sức khỏe của cô xuất hiện vấn đề.

Thần Phong cúi xuống nhìn Chung Hân, ân cần quan tâm.

- Hân Nhi, em thấy chỗ nào không được khỏe?

Nhìn thấy gương mặt lo âu của Thần Phong, Chung Hân liền lên tiếng trấn an anh.

- Em không sao, chỉ là chuyện nhỏ anh đừng quá lo lắng.

Chỉ là dạo gần đây dạ dày của em hơi khó chịu, nhiều lúc ăn vào lại cảm giác muốn nôn ra.

Chung Hân vừa nói vừa lờm Thiết Sang Sang, chị ấy không biết nói như vậy sẽ khiến Thần Phong lo lắng hay sao?

Thiết Sang Sang nghe Chung Hân nói vậy, liền nhú mày ngẫm nghĩ.

Một lát sau gương mặt xinh đẹp của Thiết Sang Sang tỏa sáng, như chợt nghĩ ra điều gì.

Thiết Sang Sang lập tức đứng lên bước tới ngồi xuống bên cạnh Chung Hân, bàn tay mềm mại vươn ra nắm lấy tay Chung Hân nói với giọng quan tâm.

- Hân Nhi, ngoài triệu chứng buồn nôn ra, phải em còn cảm thấy tinh thần mệt mỏi không có sức lực?

Nghe Thiết Sang Sang nói vậy Chung Hân chợt kinh ngạc, sao Thiết Sang Sang lại biết?

Hồ Điệp ngồi bên cạnh, nghe cuộc đối thoại giữa Thiết Sang Sang và Chung Hân, nét mặt vẫn lạnh tanh, cô không biết Chung Hân đã bị bệnh gì.

Trần Siêu nghe những gì Thiết Sang Sang nói anh liền biết, lúc trước Thiết Sang Sang cũng từng xuất hiện triệu chứng này.

Lúc này tất cả ánh mắt của mọi người đều dồn hết lên người của Chung Hân.

Chung Hân nhìn Thiết Sang Sang với nét mặt ngỡ ngàng.

- Đúng rồi, sao chị lại biết.

Thiết Sang Sang cười tươi nhìn Chung Hân rồi nhìn sang Thần Phong.

- Chúc mừng hai người, Hân Nhi đã có bảo bối.

Toàn thân Chung Hân bất động, khi nghe Thiết Sang Sang nói mình đã mang thai.

- Hân Nhi, thật sao?

Chúng ta đã có con.

Giọng nói vui mừng của Thần Phong vang lên, anh thản nhiên bế Chung Hân đặt cô ngồi trên đùi mình, cảm xúc hiện giờ trong lòng anh không có lời lẽ nào có thể diễn tả được.

Cuối cùng điều ước của anh cũng đã thành hiện thực.

Hồ Điệp ngồi bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt vừa vui mừng vừa âm mộ của Kim Chấn Huy, trong lòng cảm thấy rất đau.

Kim Chấn Huy cũng muốn kết hôn, muốn có con với cô, nhưng cô không thể.

Thiếu chủ còn quá nhỏ, cô còn mang trong mình sứ mệnh bảo hộ thiếu chủ lên làm thủ lĩnh.

- Hân Nhi, chúng ta mau đi đăng ký kết hôn.

Anh muốn em về sống bên cạnh anh, càng sớm càng tốt.

Thần Phong nhìn Chung Hân nói với giọng yêu thương, bây giờ trong người cô đã hình thành giọt máu của anh, anh không thể để

Chung Hân rời khỏi mình dù chỉ là nửa bước.

- Em muốn đợi bác Văn về rồi mới đi đăng ký kết hôn.

Em biết nguyện vọng duy nhất của bác ấy, chính là nhìn thấy anh được hạnh phúc.

Chung Hân nhìn Thần Phong nói với giọng dịu dàng.

- Hân Nhi, ba đang đi lưu diễn đến một tháng nữa mới trở về Thành Phố X.

Anh không thể nào đợi được.

Thần Phong nhíu chặt đôi lông mày nói, chỉ nghĩ đến việc hai mẹ con cô không ở bên cạnh anh, là lòng anh cảm thấy bất an vô cùng.

Chung Hân không chịu khuất phục, cô nhìn anh bằng ánh mắt kiên định.

- Phong.....

Lời nói của Chung Hân bị Thiết Sang Sang ngắt ngang.

- Hai người đừng có anh một câu em một câu, khiến tôi đầu cả đầu.

Thiết Sang Sang thật sự không hiểu hai người này, yêu nhau thì sống chung với nhau, cần gì phải so đo với tờ giấy hôn thú.

- Thật ra Hân Nhi có thể về Thần Viên ngay bây giờ.

Thần Phong nghe Thiết Sang Sang mới vậy liền vui mừng, anh đã muốn như vậy từ sớm chỉ vì Chung Hân cố chấp không chịu thôi.

Cô muốn sau khi kết hôn, mới dọn về Thần Viên.

- Chị Sang Sang, em đã nói đợi đến khi kết hôn xong em mới về Thần Viên.

Chung Hân nói với giọng thiếu kiên nhẫn, cô nói một là một không muốn vì nguyên nhân gì mà thay đổi ý định của mình.

- Hân Nhi vậy chỉ cần em và Thần Phong đăng ký kết hôn, là em sẽ về Thần Viên ngay có phải không?

Tuy Thiết Sang Sang đã biết câu trả lời, nhưng cô muốn đích miệng của Chung Hân nói ra.

- Đúng vậy!

Chung Hân không cần suy nghĩ, liền trả lời Thiết Sang Sang ngay.

- Phong, vậy cậu có thể đưa Hân Nhi về Thần Viên ngay bây giờ.

Nghe Thiết Sang Sang nói vậy, tất cả mọi người đều nhìn Thiết Sang Sang với ánh mắt nghi ngờ.

Đổi lại với ánh nhìn đầy nghi hoặc của mọi người, chính là gương mặt tươi cười vô tư của Thiết Sang Sang.

Chương 112: Ngoại Truyện Thần Phong Và Chung Hân 6

Trần Siêu ngồi bên cạnh nhìn thấy mọi người nhìn chăm chăm vào vợ của mình, như một con hổ rình rập con mồi, anh liền vẫy tay ra hiệu ý bảo Thiết Sang Sang trở lại ngồi bên cạnh anh.

Một người ngoài mặt luôn tỏ ra bướng bỉnh nâng động, không bao giờ chịu thua người khác như Thiết Sang Sang, nhưng một khi ở trước mặt người mình yêu thì Thiết Sang Sang cũng giống bao nhiêu người phụ nữ khác, dịu dàng khép nép y như một con tiểu bạch thỏ ngoan ngoãn vâng lời.

Thiết Sang Sang đứng lên bước tới ngồi xuống bên cạnh Trần Siêu, để anh thoải mái nắm chặt bàn tay mềm mại của mình, đặt trên đùi anh.

Thiết Sang Sang đưa mắt nhìn Chung Hân nói với giọng có lỗi.

- Hân Nhi, thật ra.....đơn ly hôn em gửi cho chị.....chị đã lỡ làm mất rồi.

Nói dứt câu, đầu của Thiết Sang Sang không tự chủ cúi thấp xuống, tỏ ra vô cùng có lỗi.

- Vậy có nghĩa là, Hân Nhi và tôi vẫn là vợ chồng hợp pháp?

Thần Phong cất giọng mừng rỡ, đúng là ông trời cũng giúp anh.

Chung Hân kinh ngạc nhìn vào gương mặt tươi cười của Thần

Phong, đúng như câu "mưu sự tại nhân thành sự tại thiên", chắc có lẽ ông trời đã định cô là của anh.

Nhìn thấy ánh mắt vui sướng của Thần Phong, Chung Hân bất giác mỉm cười ngọt ngào.

Khi Chung Hân vừa bước chân trở về Thành Phố X này, nghĩ cô cũng không dám nghĩ đến, rằng có một ngày người đàn ông này, sẽ vì cô mà hy sinh nhiều đến như vậy.

Nhưng quả thật, hiện thực nói cho cô biết, chỉ cần cô thật sự dùng trái tim để yêu thương và quan tâm đến một người, thì thành quả sẽ được như cô hằng mong ước.

Ông trời rất công bằng, có đôi khi vì lý do nào đó, người mình yêu lại không cảm nhận được tình yêu của mình, thì ông trời cũng sẽ an bày, một người khác xuất hiện để lấp đầy chỗ trống, trong trái tim tổn thương của mình.

Cũng giống như Ngạo Thiên, cô không thể dành tình của mình cho anh, nhưng cô tinh chắc một người tốt như Ngạo Thiên, sớm muộn gì cũng gặp được tình yêu đích thực của anh.

Ngồi trò chuyện thêm một chút, Thần Phong với tâm trạng vô cùng vui vẻ đưa Chung Hân trở về biệt thự Thần Viên.

Trong căn phòng VIP lúc này chỉ còn lại Kim Chấn Huy, Hồ Điệp, Thiết Sang Sang và Trần Siêu.

Bốn người nhìn thấy Chung Hân và Thần Phong hạnh phúc, trong lòng cũng vui lay.

Trần Siêu với gương mặt không hề đổi sắc nhìn Thiết Sang Sang.

- Sang Sang, em thật nghịch ngợm.

Kim Chấn Huy nâng ly rượu trong tay lên rượu hớp một ngụm, nhìn Trần Siêu thắc mắc hỏi.

- Siêu cậu nói vậy là có ý gì?

Sang Sang đã làm gì?

Kim Chấn Huy thật sự không hiểu, hai vợ chồng này đang nói gì.

Trần Siêu cười cười nhìn Thiết Sang Sang lúc này với nét mặt vương vương tự đắc, rồi nhìn sang Kim Chấn Huy và Hồ Điệp, hai người đang trưng ra bộ mặt khó hiểu nhìn anh.

Trần Siêu cất giọng trầm trầm, ánh mắt yêu thương nhìn vào cô vợ lí lắc của mình.

- Chấn Huy, bộ cậu nghĩ lời nói vừa rồi của Sang Sang là thật sao?

Một đại luật sư như em ấy, thì làm sao có thể để lạc mất giấy tờ quan trọng đến như vậy.

Ở bên cạnh Thiết Sang Sang nhiều năm, nên chỉ cần nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt cô, là anh biết ngay Thiết Sang Sang đang định giở trò gì.

Thiết Sang Sang không hề tức giận với anh, ánh mắt tinh nghịch nhìn anh cười tươi.

- Chỉ có chồng của em, là hiểu em nhất.

Thiết Sang Sang nói xong, cô thản nhiên choàng tay qua cổ của Trần Siêu, đặt trên má anh một nụ hôn xem như ban thưởng cho Trần Siêu.

"Moa....."

Hồ Điệp kinh ngạc, cô không hiểu tại sao Thiết Sang Sang ở trước mặt người khác, có thể hành động âu yếm với Trần Siêu như vậy, cô tự biết mình không thể.

Kim Chấn Huy trong lòng hâm mộ Trần Siêu, tuy tính tình của Thiết Sang Sang hay hờn mát trẻ con, nhưng lại vô cùng dịu dàng.

Hồ Điệp rất tuyệt một lòng một dạ yêu anh, nhưng cô không thích anh có hành động thân mật, hay âu yếm trước mặt người ngoài.

Chín tháng sau, tại phòng VIP của bệnh viện Thân Ái, Thần Phong với vẻ mặt khẩn trương trán toát đầy mồ hôi.

Nét mặt nhăn nhó đi đi lại lại, trước cánh cửa phòng bệnh đang khép chặt.

Thần Văn nhìn đứa con trai lúc nào cũng bày ra bộ mặt nghiêm nghị lạnh lùng, nhưng vào lúc này trên gương mặt lại hiện lên sự lo lắng mà từ trước tới giờ ông chưa từng nhìn thấy qua.

- Phong, con đừng quá căng thẳng.

Hân Nhi sẽ không sao.

Thần Phong không vì lời nói của ba, mà dừng lại động tác đi đi lại lại của mình, hiện tại lòng anh nóng như lửa đốt.

Lãnh Minh hiểu rõ tâm trạng sợ hãi hiện giờ của Thần Phong, ông nhìn Thần Văn người bạn thân cũng là thông gia của ông lên tiếng.

- Văn, ông mặc kệ nó đi.

Chỉ cần Hân Nhi còn chưa sinh em bé, thì ông đừng hòng Thần Phong sẽ buông xuống gánh nặng trong lòng.

Từ lúc Thần Phong đề nghị việc ông giả chết để đánh lừa Thái Thịnh và Triệu Nhàn, ông đã biết trong lòng Thần Phong con gái ông là quan trọng nhất.

"Ahhhhhhhhh....."

Đột nhiên tiếng thét vì đau đớn của Chung Hân vang lên, sau cánh cửa phòng bệnh.

Thần Phong như điên lên, anh hung hăng đá văng cánh cửa phòng bệnh ra, xông thẳng vào trong.

Hứa Thừa Anh nhanh tay chặn Thần Phong lại nhưng quá muộn, thân hình cao lớn của anh đã vào trong phòng, cánh cửa phía sau lưng Thần Phong bị anh dùng sức đóng sầm lại.

Hứa Thừa Anh đành bất lực cùng với Lăng Triều và hai bậc trưởng bối đứng ngoài phòng kiên nhẫn chờ đợi.

Bác sĩ và y tá nhìn thấy Thần Phong xông vào trong lòng kinh hãi.

- Nhìn cái gì?

Còn không tiếp tục!

Giọng nói âm lãnh của Thần Phong vang lên, khiến bác sĩ và y tá càng thêm căng thẳng.

Thần Phong sải bước tới bên cạnh giường bệnh của Chung Hân, anh lập tức vươn tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô.

- Phong.....em đau.....quá....

Chung Hân nhìn anh cất giọng khe khẽ, gương mặt xinh đẹp lúc này vì đau đớn đã ướm đẫm mồ hôi.

Chương 113: Ngoại Truyện Thần Phong Và Chung Hân 7

Thần Phong nhìn vào người phụ nữ đã vì anh phải chịu sự đau đớn này, trong lòng anh quặn đau, cặp mắt sắc bén vì xót xa đã trở nên đỏ hoe.

Anh đau lòng nâng tay tóm những sợi tóc rối bời che đi khuôn mặt kiêu diễm của cô về phía sau.

Sắc mặt Chung Hân tuy nhợt nhạt nhưng lại vô cùng xinh đẹp, Thần Phong cúi đầu hôn lên trán cô.

- Hân Nhi, có anh bên cạnh em đừng lo.

Giọng nói ấm áp của Thần Phong chính là liều thuốc mạnh nhất, làm giảm đi cơn đau hiện giờ của Chung Hân.

Thần Phong nhìn Chung Hân rồi nhìn sang bác sĩ, nhìn thấy Bác sĩ kiểm tra cửa mình của Chung Hân, Thần Phong liền sa sầm mặt.

Cũng may đó là vị bác sĩ nữ, bằng không Thần Phong nhất định cho hẳn một phát súng châu Diêm Vương.

Vị bác sĩ cẩn thận kiểm tra Chung Hân, xem cửa mình của Chung Hân nở được mấy phân.

- Thần phu nhân, hiện tại cửa mình của cô đã nở 10 phân, cũng là ở giai đoạn mở hoàn toàn, em bé chuẩn bị ra đời.

Đợi đến khi tôi đếm đến tiếng thứ ba, cô hãy dùng sức rặn thật mạnh.

Chung Hân đau đớn cắn chặt răng gật đầu, tỏ ra mình đã hiểu.

Nghe bác sĩ nói vậy bàn tay của Thần Phong càng siết chặt tay Chung Hân hơn, chắc có lẽ lúc này Thần Phong còn khẩn trương hơn cả Chung Hân nữa.

- Một.....hai.....ba.....

Bác sĩ vừa đếm đến tiếng thứ ba, tiếng kêu đau đớn của Chung Hân vang lên chấn động cả căn phòng.

- Ahhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh

- Hân Nhi, ráng lên em.

Có anh bên cạnh, em đừng lo.

Thần Phong cố giữ cho mình bình tĩnh để trấn an cô, lúc này toàn thân anh vì lo sợ nên run lẩy bẩy, nhưng ở trước mặt bác sĩ và y tá Thần Phong không thể để lộ ra tâm tư của mình.

Chung Hân dùng hết sức còn lại, vừa rặn vừa kêu lên trong sự đau đớn.

- Ahhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh...Phong.....

Sau một hồi nỗ lực, cuối cùng Chung Hân cũng đã hạ sinh ra em bé.

Bác sĩ hành động thật chuyên nghiệp, vừa nhìn thấy đầu của em bé, liền dùng tay giúp lôi em bé ra ngoài.

Đầu em bé vừa ra khỏi người của Chung Hân, thân thể em bé lập tức được phóng thích ra ngoài.

" Oe.....oe.....oe....."

Bác sĩ bế em bé còn đỏ ao đến trước mặt của Thần Phong, cô y tá lập tức cầm một cây kéo y tế được khử trùng kĩ lưỡng đưa cho Thần Phong.

- Thần Tổng, ngài hãy mau cắt cuống rốn của em bé.

Thần Phong ngậy người nhìn bác sĩ, rồi nhìn vào cây kéo trước mặt mình.

Cái gì?

Muốn anh tự tay cắt cuống rốn cho bảo bối, tại sao họ lại kêu anh làm như vậy?

Bảo bối có đau không?

Bác sĩ và y tá nhìn thấy gương mặt xanh mét của Thần Phong lúc này, họ bất giác cong môi cười.

Họ không ngờ một người có quyền lực như Thần Phong, nắm trong tay cả nền kinh tế của Thành Phố X, lại có bộ dạng kinh hãi như bây giờ.

Tuy lúc này Chung Hân mệt mỏi vô cùng, nhưng cô vẫn ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

- Phong, anh mau cắt rốn cho con của chúng ta.

Chung Hân vươn bàn tay yếu ớt của mình lên, lay lay cánh tay của Thần Phong nói.

Thần Phong chợt bình tĩnh lại, anh cúi đầu nhìn cô.

Nhìn thấy cặp mắt lấp lánh của Chung Hân nhìn mình, Thần Phong mới buông xuống nỗi lo lắng trong lòng.

Anh cầm lấy cây kéo trên tay của cô y tá, run run đưa đến rốn của em bé nhấp một cái.

Ngay sau đó cô y tá dùng một cây kẹp, kẹp lại rốn của em bé.

Sau khi làm sạch em bé và quấn em bé lại trong một tấm chăn.

Bác sĩ đưa em bé cho Thần Phong bế.

- Thần Tổng, chúng tôi ra ngoài trước để chuẩn bị thủ tục nhập viện cho Thần phu nhân.

Thần Phong không nói gì ánh mắt yêu thương vẫn nhìn vào Chung Hân, gật đầu một cái.

Bác sĩ và y tá thật chuyên nghiệp sau khi xử lý xong mọi việc cần thiết, liền rời khỏi để lại không gian riêng tư cho Thần Phong và Chung Hân.

Thần Phong chưa từng bế em bé qua nên có hơi luống cuống, anh nhìn con rồi nhìn sang Chung Hân lúc này tuy mệt rã người, nhưng gương mặt lại hiện lên một nụ cười hạnh phúc.

- Phong, là con của chúng ta.

Chung Hân nói với giọng vui vẻ, Thần Phong nhìn xuống bảo bối trong lòng mình.

-Phải!

Là con của chúng ta.

Giọng nói run run của Thần Phong vang lên, nói xong anh cúi đầu dịu dàng phủ đôi môi mỏng của mình lên môi cô.

- Cảm ơn em.

Thần Phong nói xong anh bế bảo bối cho Chung Hân xem, Chung Hân vươn tay vạch ra tấm chăn quấn lại bảo bối.

- Phong, là con gái!

Con của chúng ta là con gái.

Chung Hân vui mừng kêu lên, Thần Phong ao ước đưa con đầu lòng của hai người là con gái, nhưng anh và Chung Hân đã quyết định tạo cho mình sự ngạc nhiên, nên hai người không siêu âm để biết giới tính của em bé.

Thần Phong vui vẻ trên gương mặt lộ rõ sự hạnh phúc chưa từng có, Thần Phong không ngờ ông trời lại đãi ngộ anh đến như vậy, đã ban Chung Hân cho anh, bây giờ còn có tiểu bảo bối.

Sau khi Thần Phong cẩn thận làm vệ sinh cá nhân cho Chung Hân, thay cho cô một bộ đồ mới, anh mới cho Thần Văn, Lãnh Minh, Hứa Thừa Anh và Lăng Triều vào trong phòng.

Lãnh Minh và Thần Văn vừa nhìn thấy đứa cháu, liền tranh nhau bế bảo bối.

Thần Văn bế cháu nội trong tay, xúc động đến nỗi rơi nước mắt, ông đã đợi cái ngày này từ lâu.

Lãnh Minh đứng bên cạnh nhìn cháu ngoại, gương mặt nghiêm trang nở một nụ cười ngọt ngào.

Một lúc sau Thần Văn lưu luyến đưa bảo bối cho Lãnh Minh bế, ông nhìn Thần Phong.

- Phong, Cháu ngoại của ba tên gì?

Thần Phong không cần suy nghĩ liền đáp.

- Thần Tú Ân, Tú trong thanh tú, Ân trong ân cần tỉ mỉ.

Con mong sao Tú Ân lớn lên sẽ trở thành một người phụ nữ vừa xinh đẹp, vừa có lòng thương người, tính tình lương thiện như mẹ của con bé.

Thần Phong vừa nói ánh mắt yêu thương vừa nhìn vào vợ của mình, trong lòng thật sự cảm kích Chung Hân.

Cảm kích cô, vì tình yêu cô dành cho anh, vì sự nhẫn nại đối với anh, vì sự bao dung tha thứ, nói tóm lại vì tất cả những gì cô đã hy sinh cho anh.

Thần Phong ôm chặt Chung Hân vào lòng, anh tự nhiên đặt lên trán Chung Hân một nụ hôn nhẹ.

Cả đời này niềm kiêu hãnh nhất của Thần Phong, chính là cưới được

Chung Hân làm vợ.

* Chương kế tiếp là ngoại truyện của Kim Chấn Huy và Hồ Diệp.

Mong các em ủng hộ truyện

UUUUUUUUUU

Chương 114: Ngoại truyện Kim Chấn Huy và Hồ Điệp 1

Sau khi từ quán bar Night Angel trở về Kim Chấn Huy không nói gì, nhìn thấy Thần Phong và Chung Hân, Trần Siêu và Thiết Sang Sang hạnh phúc bên nhau, tuy ngoài miệng anh nói không quan tâm nhưng trên thực tế trong lòng anh khao khát có được gia đình riêng của mình.

Kim Chấn Huy luôn trấn an Hồ Điệp, luôn bảo rằng mình thích cuộc sống độc thân không có sự ràng buộc bởi hai từ hôn nhân, nhưng tận sâu trong đáy lòng của anh, lại hâm mộ bọn họ.

Anh cũng là đàn ông, cũng muốn có một người vợ dịu dàng yêu thương chồng, một đứa con trắng trẻo mập mạp dễ thương.

Đứng ngoài ban công, Kim Chấn Huy trên tay cầm ly rượu đỏ nhâm nhi một chút, ánh mắt thâm thúy nhìn ra ngoài trời xa xăm.

Lúc này ngoài trời tối đen như mực, chỉ còn lại ánh sáng từ những toà cao ốc và đèn đường tô điểm cho cảnh tượng đẹp đẽ trước mắt.

Hồ Điệp vừa mới tắm xong, trên người cô chỉ khoác cái áo choàng tắm satin mỏng manh.

Mái tóc dài còn ướt đẫm rũ xuống bờ vai nhỏ nhắn, từng giọt từng giọt nước trong suốt nhỏ xuống thấm ướt một phần áo ngủ trước ngực cô.

Hồ Điệp nhìn thấy Kim Chấn Huy đứng ngoài ban công, dáng người

phong nhã tuy không mạnh mẽ vạm vỡ, với những cơ bắp rắn chắc như Thần Phong, Nam Liệt nhưng trên người anh lại toát ra sự chững chạc trầm tĩnh, khiến con tim sắt đá của Hồ Điệp vô thức vì anh mà tan chảy.

Không biết từ lúc nào Hồ Điệp đã bước ra ngoài ban công, đứng ngay bên cạnh Kim Chấn Huy.

Hai người đứng yên đó không nói gì, trong lòng mỗi người đều có tâm sự riêng.

Đột nhiên giọng nói lạnh lùng của Hồ Điệp vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh đã khiến hai người cảm giác ngạt thở.

- Chấn Huy, mai em có chuyện cần phải trở về Thành Phố S một chuyến.

Nói đến đây Hồ Điệp chợt dừng lại, ngẫm nghĩ một chút cô nói tiếp.

- Khi nào anh mới quay trở về Thành Phố S?

Khi hỏi Kim Chấn Huy điều này, trong lòng Hồ Điệp mong sao anh sẽ vì cô mà trở về Thành Phố S.

Kim Chấn Huy không biết trong lòng Hồ Điệp đang nghĩ gì, anh thật lòng đáp.

- Chuyện ở đây cũng đã kết thúc, tuần tới anh phải quay trở về New York.

Bên ngân hàng Mạnh Thị đã xảy ra vấn đề, cần đích thân anh giải quyết.

Hồ Điệp nghe Kim Chấn Huy nói vậy chút ít hy vọng trong lòng cũng tiêu tan, gương mặt lạnh lùng của Hồ Điệp chợt nghiêm túc hẳn lên, cô xoay mặt nhìn thẳng vào mắt của Kim Chấn Huy.

- Chấn Huy, chúng ta chia tay đi!

Lời nói của Hồ Điệp khiến Kim Chấn Huy bất ngờ, anh đặt ly rượu trong tay mình xuống thành lan can, nhìn Hồ Điệp.

- Chia tay, đang tốt lành vì sao em lại muốn chia tay?

Kim Chấn Huy nghiêm mặt nói, anh đã làm sai điều gì?

Thật ra trong lòng cô đang nghĩ gì?

Hồ Điệp nhìn thấy ánh mắt tức giận của Kim Chấn Huy, cô liền giải thích.

- Chấn Huy, em không phải là loại phụ nữ trong lòng anh.

Cái anh cần em không thể nào cho anh được.

Hồ Điệp xoay mặt sang chỗ khác khi nói ra những lời này, ánh mắt đau lòng không dám nhìn thẳng vào mắt của Kim Chấn Huy.

- Điệp Điệp!

Anh chưa từng yêu cầu em, phải vì anh làm bất cứ chuyện gì.

Giọng nói trầm khàn của Kim Chấn Huy vang lên, trong không gian yên tĩnh khiến lòng của Hồ Điệp tê tái.

Cô phải cố gắng lắm mới có thể đưa ra quyết định này.

- Em biết, nhưng anh không nói ra miệng cũng không có nghĩa là trong lòng anh không nghĩ đến.

Cái mạng này của em đã không thuộc về em từ năm năm về trước, em không thể hứa hẹn gì với anh.

Hồ Điệp nói xong cô xoay người lại bước vào trong phòng, ngày nào thiếu chủ còn chưa tiếp nhận chức vị thủ lĩnh, thì ngày đó cô vẫn là đệ nhất sát thủ của tổ chức Kim Long.

Hồ Điệp bước đi nặng trĩu vào trong, trong lòng tan nát vì lời nói của mình.

Trong lúc này đột nhiên Kim Chấn Huy từ phía sau bước tới, ôm Hồ Điệp vào lòng.

Anh siết chặt vòng eo nhỏ nhắn của Hồ Điệp, không cho cô nhúc nhích.

Nghe những gì Hồ Điệp nói, lúc này Kim Chấn Huy mới hiểu, những phiền muộn Hồ Điệp luôn ấp ủ trong lòng.

- Điệp Điệp, nhìn thấy gia đình Thần Phong và Trần Siêu hạnh phúc anh rất hâm mộ, nhưng đó không có nghĩa là anh muốn có được như họ.

Hiện tại anh rất vui rất hạnh phúc, anh không cần lời hứa hẹn của em, anh không cần em phải sinh em bé cho anh.

Anh chỉ cần em ở lại bên cạnh anh là đủ.

Hồ Điệp ngây người trong giây lát, lời nói của Kim Chấn Huy như

ngàn mũi kim đâm thẳng vào trái tim cô.

Anh có thể vì cô mà không cần gì cả, nhưng cảm xúc hiện tại trong lòng anh chỉ vì sự kích động nhất thời, chỉ vì tình yêu của hai người còn đang trong giai đoạn nóng bỏng, nhưng đến khi anh muốn dừng chân của mình lại, đến lúc đó anh sẽ hối hận vì lời nói hôm nay của mình.

Hồ Diệp xoay lại nhìn anh, cô không nói gì khom tới đặt lên môi của Kim Chấn Huy một nụ hôn say đắm.

Một nụ hôn khởi đầu thật nhẹ nhàng, từ từ chuyển sang cuồng nhiệt hẳn lên, Kim Chấn Huy cầm lấy sợi dây buộc ở thắt lưng của Hồ Diệp kéo một cái, tay thản nhiên hất nhẹ áo choàng tẩm về phía sau.

Thân thể tuyệt mỹ của Hồ Diệp hiện ra trước mắt anh, bờ môi mỏng từ từ di chuyển xuống, lần mò theo từng nơi mẫn cảm trên cơ thể Hồ Diệp, dừng lại tại cặp ngực căng tròn của cô.

Vào giờ phút này chỉ cần nghĩ đến Hồ Diệp muốn rời khỏi anh, Kim Chấn Huy đã không kềm lòng được muốn ăn sạch cô, muốn hoà lẫn thân mình vào trong cơ thể của Hồ Diệp.

Kim Chấn Huy bế Hồ Diệp lên, cô thuận theo tự nhiên kẹp thân thể của Kim Chấn Huy giữa hai chân mình.

Kim Chấn Huy bước nhanh vào trong đặt Hồ Diệp xuống cái giường lớn trong phòng, anh mau chóng cởi bỏ quần áo trên người mình.

Hai người yêu nhau hết lần này đến lần khác, chắc có lẽ vì khi trong lòng hai người chột hiện lên ý nghĩ rời xa đối phương, họ lại càng quyến luyến nhau nhiều hơn.

Sáng ngày hôm sau, ánh sáng ngoài cửa sổ vô tình rọi thẳng vào mặt của Kim Chấn Huy.

Khiến anh khó chịu nhíu mày thức giấc, bàn tay rộng lớn bất giác nâng lên xoè ra trước mặt, che lại tia sáng chói mắt.

Kim Chấn Huy duỗi tay, xoay người qua ôm Hồ Điệp, nhưng cái anh chạm phải chỉ là một mảnh trống không lạnh lẽo.

Kim Chấn Huy ngồi bật dậy, trong lòng không biết vì sao lại hiện lên cảm giác bất an.

Anh đảo mắt một vòng không nhìn thấy Hồ Điệp đâu, Kim Chấn Huy liền bước xuống giường, thân hình nhả nhận chỉ mặc một cái quần sọt đi khắp căn hộ tìm kiếm Hồ Điệp.

Bước vào phòng ăn, Kim Chấn Huy nhìn thấy một tờ giấy đặt trên bàn, bên cạnh một đĩa thức ăn sáng cùng một ly nước cam tươi.

Kim Chấn Huy bước nhanh tới, cầm tờ giấy lên xem.

- Chấn Huy, em xin lỗi.

Anh xem như em ích kỷ cũng được, em vô tình cũng không sao.

Em cảm thấy mình thật sự không xứng với anh.

Anh đừng đến tìm em nữa, hãy vì em mà sống thật tốt.

Em chúc anh tìm được, phân nửa kia của đời anh.

Hồ Điệp.

Kim Chấn Huy đọc xong những gì Hồ Diệp viết, anh giận dữ vò nát tờ giấy trong tay.

Kim Chấn Huy tức giận quơ một cái, đĩa thức ăn cùng với ly nước cam rơi xuống mặt đất văng ra tứ tung.

Chương 115: Ngoại Truyện Kim Chấn Huy Và Hồ Điệp 2

Hồ Điệp từ trên máy bay tư nhân của bang Phi Long bước xuống, cô đứng dưới ánh nắng mặt trời, gương mặt lạnh lùng nhìn thẳng vào phong cảnh quen thuộc trước mắt.

Đã một thời gian dài cô không quay lại Thành Phố S, Hồ Điệp nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, không khí của nơi này khiến cô nhớ lại những chuyện của trước đây.

Trong lúc Hồ Điệp còn đang hoài niệm những ký ức thời xa xôi, đột nhiên một chiếc xe Cadillac màu đen phanh gấp, dừng lại trước mặt cô.

"Kéttttttttttttttttttttttt."

Tiếng phanh xe chói tai, khiến suy nghĩ của Hồ Điệp trở về hiện thực.

Một người đàn ông phong nhã từ trong chiếc xe cadillac màu đen bước xuống, trên người mặc quần jean áo sơ mi xanh, tay áo tùy tiện xắn đến khuỷa tay trông thật phong lưu.

Phong thái nhàn nhã bước từng bước đến trước mặt Hồ Điệp.

- Điệp Điệp, chào mừng em trở lại Thành Phố S.

Bạch Tử Long nhìn Hồ Điệp nở một nụ cười rạng rỡ nói, anh vươn tay ra trước mặt bắt lấy bàn tay lạnh lẽo của cô.

Ánh mắt sắc bén của Hồ Điệp chợt trở nên ôn hoà hơn, cô nhìn Bạch Tử Long.

- Sư huynh, đã lâu không gặp.

Sau khi hàn huyên đôi ba câu, đột nhiên Hồ Điệp nghiêm túc nói.

- Sư Huynh, em muốn đến gặp mặt chủ nhân ngay.

Từ lúc Hồ Điệp được Nam Liệt và Hàn Mạc cứu mạng, họ mang cô về Thành Phố S.

Hồ Điệp được đích thân Hàn Mạc huấn luyện và tin tưởng cho cô ở lại bên cạnh hai người.

Hồ Điệp không chỉ được Hàn Mạc

huấn luyện trở thành đệ nhất sát thủ, trách nhiệm Nam Liệt và Hàn Mạc giao cho cô, chính là cùng với Lưu Xuyên theo bên cạnh để bảo vệ sự an toàn của Nam Cường.

- Được, để anh đưa em về tổng bộ.

Bạch Tử Long nói xong, hai người ngồi vào trong chiếc xe Cadillac màu đen bên cạnh.

Chiếc xe do Bạch Tử Long tự lái, chạy ngang qua những con đường nhộn nhịp nhất của Thành Phố S, tiến vào phạm vi của bang Phi Long.

Xe vừa dừng lại trước tổng bộ của bang Phi Long, Bạch Tử Long và Hồ Điệp lập tức đi vào trong.

Gương mặt lạnh lùng của Hồ Điệp đột nhiên trở nên dịu dàng hơn, khi cô nhìn thấy người ngồi trên chiếc ghế đẩu, ngay chính giữa đại sảnh rộng lớn chính là Nam Cường.

Hồ Điệp là một người với tính tình điềm tĩnh, chỉ khi ở trước mặt Nam Cường, Hồ Điệp mới buông xuống bộ mặt lạnh lùng của mình.

Hồ Điệp bước nhanh tới quỳ xuống trước mặt Nam Cường cung kính.

- Thiếu chủ.

Đối với Hồ Điệp, Nam Cường còn quan trọng hơn cả Nam Liệt và Hàn Mạc, vì cô biết đối với Nam Liệt và Hàn Mạc, Nam Cường là nhất.

- Chị Điệp.

Nam Cường vui mừng lên tiếng, cậu bé đứng bật dậy chạy tới bên cạnh của

Hồ Điệp.

Hồ Điệp vươn tay ôm Nam Cường vào lòng, cô đã rời khỏi Thành Phố S vài tháng nên rất nhớ đến thiếu chủ.

Trong lúc này từ ngoài cửa Hàn Mạc và Nam Liệt bước vào, Hàn Mạc vẫn như ngày nào gương mặt xinh đẹp tỏa ra sát khí đặng đặng, trên người cô là bộ âu phục nữ màu đen áo sơ mi trắng, mái tóc dài được cô búi lên cao càng tôn lên vẻ uy nghiêm của một thủ lĩnh.

Nam Liệt thì khác, vì đang bế Nam Hàn Băng nên gương mặt anh lúc này dịu dàng hơn bất kỳ lúc nào hết.

Qua bao năm tháng, thời gian không hề để lại dấu vết gì trên gương mặt cương nghị của Nam Liệt, ngược lại càng tăng thêm vẻ chững chạc trầm tĩnh trên người anh, khiến người đối diện cảm giác bất an vô cùng dù Nam Liệt không nói gì, chỉ đứng yên đó nhìn họ.

- A.....hem.....

Hàn Mạc nhìn cảnh trước mặt hắng giọng không vui, Nam Cường là đứa con Hàn Mạc yêu thương nhất, cô đã đặt hết tâm huyết của mình lên người Nam Cường.

Hàn Mạc muốn huấn luyện Nam Cường trở thành một thủ lĩnh xuất sắc, sau này sẽ thay cô và Nam Liệt tiếp nhận cả bang Phi Long và Bang Con Rồng Vàng.

Nam Cường nhìn thấy ánh mắt không vui của Hàn Mạc, cậu bé liền buông Hồ Điệp ra quay trở về vị trí của mình.

Hàn Mạc từng nói với cậu bé rằng;

"Nam Cường, con là chủ nhân nên đối với bọn thuộc hạ con phải luôn giữ khoảng cách, lúc nào cũng nên tỏ ra nghiêm túc.

Chỉ có như vậy, con mới có thể khiến bọn thuộc hạ nể phục con."

Mặc dù Nam Cường vừa mới lên 6 tuổi, nhưng đối với Nam Cường, Hàn Mạc luôn tỏ ra nghiêm khắc, vì cô nghĩ, "dạy con từ thuở còn thơ".

Hồ Điệp lập tức cúi đầu nhìn Nam Liệt và Hàn Mạc cung kính nói.

- Chủ nhân.

Nam Liệt vẫy tay ra hiệu cho Hồ Điệp đứng lên, anh bế Nam Hàn Băng ngồi xuống ghế bên cạnh Hàn Mạc cất giọng trầm khàn.

- Hồ Điệp lần này ta gọi người trở về Thành Phố S, là để giúp Lãnh Tuấn một tay.

Bốn năm trước Nam Liệt và Hàn Mạc đã đưa ra quyết định, để Lãnh Tuấn thay Nam Liệt tổng lĩnh tổ chức Kim Long.

Hồ Điệp tuy là người của tổ chức Kim Long, nhưng cô chỉ nghe theo mệnh lệnh của Hàn Mạc và Nam Liệt.

- Chủ nhân, ngài muốn thuộc hạ làm gì?

Hồ Điệp cúi đầu thận trọng nói, lần này người lên tiếng không phải là Nam Liệt mà là Hàn Mạc.

- Trong một lần thi hành nhiệm vụ, Chiêu Dương đột nhiên mất tích.

Lãnh Tuấn đã cho người tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn chưa có tung tích gì.

Trong tổ chức Kim Long Hồ Điệp và Chiêu Dương là hai người bạn thân nhất, cô thật không ngờ lần này Nam Liệt triệu cô về Thành Phố S là vì chuyện của Chiêu Dương.

Nghe Hàn Mạc nói vậy trong lòng Hồ Điệp hiện lên nỗi lo âu, Chiêu Dương và cô là hai sát thủ đứng đầu tổ chức.

Từ trước đến giờ khi Chiêu Dương chấp hành nhiệm vụ, chưa một lần thất bại.

- Chủ nhân, vì sao Chiêu Dương lại mất tích?

Hồ Điệp nhìn Nam Liệt và Hàn Mạc cung kính nói.

Hàn Mạc hơi nhíu mày, gương mặt thanh tú chợt biến sắc, cất giọng lạnh lùng.

- Chiêu Dương đang chấp hành nhiệm vụ tại Pháp, truy sát một cảnh sát cấp cao ăn hối lộ và tiếp tay với băng đảng xã hội đen làm ra những chuyện thương tâm hại lý.

Nhưng thật không ngờ giữa chừng gặp sự cố, chiếc xe do Chiêu Dương lái đuổi theo tên cảnh sát, mất khống chế đâm thẳng xuống vực thẳm.

Hồ Điệp nghe Hàn Mạc nói vậy, liền sa sầm mặt.

Đâm thẳng xuống vực sâu!

- Chủ nhân, vậy người đâu?

Không tìm thấy người, cũng phải tìm thấy xác.

Hồ Điệp biết với năng lực của tổ chức Kim Long, thì họ nhất định phải tìm ra Chiêu Dương cho bằng được.

Lúc này Bạch Tử Long đang đứng yên bên cạnh từ nãy giờ, đột nhiên lên tiếng.

- Hồ Điệp, Lãnh Tuấn đã cho người tìm khắp nơi tại hiện trường.

Cái họ tìm thấy chỉ là những mảnh vụn của chiếc xe thể thao đắt tiền, còn về phần Chiêu Dương, cô ấy như không khí đột nhiên biến

mất bật vô âm tín.

Sắc mặt của Hồ Điệp càng lúc càng khó coi hơn, việc này là sao?

Theo quy luật của tổ chức Kim Long, dù nhiệm vụ có thất bại, nhưng chỉ cần còn lại chút ít hơi thở cuối cùng, cũng phải liên lạc về tổng bộ phục mệnh với thủ lĩnh.

- Chủ nhân yên tâm, thuộc hạ sẽ qua Pháp ngay, tìm cho bằng được tung tích của Chiêu Dương.

Hồ Điệp cung kính nói, dù Nam Liệt và Hàn Mạc không bảo cô đi tìm Chiêu Dương, nhưng với giao tình giữa hai người, dù biết đó là con đường chết Hồ Điệp cũng sẽ không khước từ.

Chương 116: :Ngoại Truyện Kim Chấn Huy Và Hồ Điệp 3

Ngày hôm sau Hồ Điệp ngồi chuyển bay sớm nhất đến Pháp, vừa bước ra khỏi sân bay quốc tế Roissy, cũng là một trong những sân bay lớn nhất trên toàn thế giới, kể qua người lại đông vô số kể.

Một cô gái Châu Á với thân hình tuyệt mỹ, phân nửa khuôn mặt xinh đẹp của Hồ Điệp bị che khuất bởi cặp kính râm màu đen của thương hiệu Bvlgari, do Kim Chấn Huy mua tặng cho cô.

Không chỉ cặp kính này, Kim Chấn Huy còn mua cho Hồ Điệp nhiều món trang sức đắt tiền khác, nhưng đối với cô những vật tô điểm này không cần thiết, Hồ Điệp không phải là loại phụ nữ hâm mộ hư vinh, vả lại cô cảm thấy trên người đeo nhiều trang sức quá sẽ vướng bận tay chân.

Hồ Điệp đứng trước cổng sân bay kiên nhẫn chờ người, nét mặt lạnh lùng khiến mấy anh chàng Pháp cao lớn lịch sự bên cạnh, muốn tiếp cận nhưng lại e dè không dám.

Một chiếc xe màu đen sang trọng chạm rãi đỗ trước mặt cô, cuối cùng người nên đến cũng đã xuất hiện.

Ánh mắt lạnh nhạt của Hồ Điệp nhìn chăm chăm vào người đàn ông, thân nhiên từ trong xe bước xuống.

Anh ta sở hữu thân hình cường tráng, gương mặt vuông nam tính, cùng với mái tóc dài chấm vai, nhìn vào thật hung dữ.

Chắc có lẽ vì mái tóc dài của anh, cùng với những hình xăm kỳ lạ trên bắp tay, càng khiến anh đáng sợ hơn.

Ngô Đức đứng nghiêm túc trước mặt Hồ Diệp, ánh mắt sắc bén quan sát cô từ trên xuống dưới.

Sau khi dò xét Hồ Diệp xong, Ngô Đức mới cất giọng trầm khàn.

- Hồ Diệp, chủ nhân căn dặn tôi phải phối hợp với cô.

Cô cần gì cứ nói.

Pháp thuộc về phạm vi cai quản của Bang Bạch Hổ, Mạnh Hùng đã ra lệnh cho Ngô Đức đón tiếp Hồ Diệp trong thời gian cô ở lại Pháp này.

Hồ Diệp vươn tay tháo cặp kính râm trên mặt mình xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn Ngô Đức.

Nghe danh Ngô Đức đã lâu hôm nay mới có dịp chạm mặt, quả nhiên như lời đồn đại, Ngô Đức là một người lạnh lùng, khác một trời một vực với Chấn Huy nhà cô.

Hồ Diệp thuận tay đẩy cái va li sách tay của mình về phía Ngô Đức, bàn tay trắng nõn đưa ra trước mặt anh.

Ngô Đức liền hiểu ý, việc Chiêu Dương mất tích đã kinh động tất cả mọi người.

Cũng vì sự hệ trọng của việc này, nên Hồ Diệp mới đích thân bay qua Pháp tìm người.

Ngô Đức liền đặt chìa khoá xe vào trong bàn tay đang đưa trước mặt

mình, anh nhìn cô nghiêm túc nói.

- Người của tôi điều tra được, xe của Chiêu Dương gặp tai nạn trên một con đường gập gềnh bên ven biển, xe bị mất khống chế đâm thẳng xuống vực sâu, tại vùng Normandie cách chỗ này gần ba tiếng đồng hồ lái xe.

Nét mặt của Hồ Diệp vẫn như cũ, lạnh lùng đến nỗi khiến Ngô Đức hơi ngớ ngàng.

- Cảm ơn anh.

Nói xong Hồ Diệp bỏ mặc Ngô Đức đứng đó, cô thản nhiên ngồi vào trong xe phóng đi thật nhanh, chiếc xe như mũi tên lao về phía trước hoà lẫn vào đoàn xe tấp nập trên đường.

Ngô Đức ngây người nhìn theo chiếc xe của anh, ít ra cô cũng nên đưa anh về trước.

Ngô Đức gãi gãi đầu, cô gái này kỳ lạ như vậy, y như một khúc gỗ, chỉ có một mình Kim Chấn Huy mới nuốt trôi.

Trong lòng suy nghĩ vậy, Ngô Đức lập tức lấy điện thoại di động trong túi áo vest của mình ra, bấm một dãy số.

- Alo.....

Giọng nói quen thuộc của Kim Chấn Huy, vang lên từ trong điện thoại.

- Chấn Huy, việc cậu nhờ tôi, tôi đã làm xong.

Xem như lần này cậu đã thiếu tôi một việc.

Kim Chấn Huy đã nhờ Ngô Đức bật lên ứng dụng GPS toàn cầu trên xe của Hồ Diệp, chỉ cần Hồ Diệp vẫn dùng chiếc xe đó, thì Kim Chấn Huy sẽ tra ra hành tung của cô.

- Cảm ơn cậu, sau này cậu cần tôi giúp gì cứ nói.

Kim Chấn Huy nói xong lập tức cúp máy, anh phải nhanh chóng đến phi trường để bay sang Pháp tìm Hồ Diệp ngay.

Hồ Diệp đã cố tình tránh mặt anh, nếu không phải lần này cô có nhiệm vụ phải bay sang Pháp, thì dù anh có lật tung cả Thành Phố S cũng không tìm được cô.

Lúc này Kim Chấn Huy mới thầm cảm ơn Mạnh Hùng, cũng may Pháp là địa bàn của Bang Bạch Hồ.

Sau khi Ngô Đức thông báo cho Kim Chấn Huy, anh đành bắt taxi cùng với cái va li của Hồ Diệp về khách sạn The Palm.

Kim Chấn Huy đã gọi điện thoại đặt cho Hồ Diệp một căn phòng VIP trong khách sạn, anh vì cô đã sắp xếp mọi chuyện.

Từ chỗ ở cho đến việc ăn uống, quần áo, Kim Chấn Huy đều sai người chuẩn bị sẵn cho cô.

Hồ Diệp phóng xe một cách điên cuồng trên con đường vắng vẻ, chỉ cần Hồ Diệp nghĩ lãng phí thêm một phút thời gian, thì cơ hội sống sót của Chiêu Dương giảm đi một phút.

Tuy Hồ Diệp thường xuyên đến Pháp nhưng ít khi đến địa phận này, lúc này Hồ Diệp chỉ có thể trông cậy vào cái GPS trong xe, nó chính là ánh sáng dẫn đường Hồ Diệp đến tìm Chiêu Dương.

Sau hai tiếng phóng xe nhanh như xét, không quan tâm đến mạng sống của mình, cuối cùng Hồ Diệp cũng đến hiện trường tai nạn của Chiêu Dương.

Cô dừng xe lại bên ven đường, mở cốp xe lấy ra những thứ cô đã nhờ Ngô Đức chuẩn bị cho cô.

Vừa nghe Hàn Mạc nói Chiêu Dương bị rơi xuống vực thẳm, Hồ Diệp liền quyết định cô phải tự mình leo xuống vực sâu tìm người.

Cô khom người vào trong cốp xe, lấy ra trang bị leo núi, nào là bao tay, dây thừng và đèn bin.

Ánh mắt của Hồ Diệp dừng lại trên cái ba lô bên cạnh, trong lòng nghi ngờ không biết trong đựng những gì.

Hồ Diệp mở cái ba lô ra xem, cô kinh ngạc khi nhìn thấy trong ba lô đựng vài bịch bánh, nước, hộp y tế phòng bị và một cái máy bộ đàm CXT 1035R FLT tối tân nhất, có thể liên lạc với nhau ở khoảng cách 37 dặm và quan trọng nhất máy bộ đàm này được tiết kế không thấm nước, dù bị ngâm trong nước ba mươi phút cũng không nhầm nhò gì.

Hồ Diệp thật không ngờ Ngô Đức bề ngoài nhìn lạnh nhạt như vậy, nhưng lại là một người đàn ông tỉ mỉ.

Cô nào biết những thứ này đều do Kim Chấn Huy căn dặn Ngô Đức chuẩn bị cho cô.

Hồ Diệp đeo ba lô vào lưng, cô mang đôi găng tay bằng da, cầm chặt cuộn dây thừng bước nhanh đến bờ vực thẳm.

Đứng từ trên cô quan sát toàn bộ tình hình xung quanh và phía dưới, cô nhìn vào dấu bánh xe của Chiêu Dương cùng với những tàn tích của vụ tai nạn.

Lúc này trong đầu Hồ Diệp, chợt hiện lên tình cảnh của hôm Chiêu Dương gặp tai nạn.

Cô suy diễn trong đầu để nhắm chính xác vị trí nơi Chiêu Dương rơi xuống, sau khi quan sát thật kĩ, Hồ Diệp buộc đầu sợi dây thừng vào chiếc xe hơi đậu cách đó không xa.

Cô dùng tay kéo mạnh vài cái, để đảm bảo sợi dây được buộc thật chặt.

Hồ Diệp liền xoay người lại tay nắm chặt sợi dây, chân đạp mạnh vào vách núi, từ từ thả thân mình xuống vực thẳm.

Cả hoá trình diễn ra thật thuận lợi, Hồ Diệp là người được huấn luyện để ứng phó bất kỳ tình huống nguy kịch gì, leo núi là một trong sở trường của cô.

Trong lúc Hồ Diệp còn đang cao hứng, đột nhiên cô cảm giác được sợi dây thừng bị rung rinh, Hồ Diệp liền nhìn xuống phía dưới, từ chỗ của cô còn cách mặt đất khoảng chừng 10 mét.

Hồ Diệp liền đề cao cảnh giác, một tay

cầm chặt sợi dây thừng tay còn lại bám mạnh vào mấy cục đá nhô lên trên vách núi.

Đúng như những gì Hồ Diệp dự đoán, sợi dây bị người nào đó từ phía trên cắt đứt, thân hình mảnh mai của Hồ Diệp rơi xuống vực sâu, với tốc độ kinh hoàng.

"Ahhhhhhhhhhhhhhhhhh."

Chương 117: Ngoại Truyện Kim Chấn Huy Và Hồ Điệp 4

Trong lúc thân thể của Hồ Điệp rơi xuống, cô hoảng hốt bám lấy mấy hòn đá nhô lên trên vách núi, tay cũng vì vậy không ngừng cọ sát vào bức tường đá, bị thương rất sâu.

Thân hình mảnh mai rơi xuống với tốc độ khiếp người, chạm phải mặt đất tạo ra âm thanh một cái bịch.

"Bịch....."

Hồ Điệp đau đớn ửng người, miệng bất giác kêu lên.

"Ow....."

Sau vài phút Hồ Điệp mới có thể bình ổn lại hơi thở của mình, cô gượng người bò về phía trước, dựa thân hình không có chỗ nào không bị thương của mình vào vách núi.

Hồ Điệp mệt mỏi thở hổn hển, cô nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, cố nuốt suốt nỗi đau trên người mình.

Hồ Điệp biết có người muốn giết cô để diệt khẩu, nếu cô đoán không lầm thì bọn người này cũng là người giở trò trong vụ tai nạn của Chiêu Dương.

Chắc bọn họ có liên quan đến tên cảnh sát cấp cao, Chiêu Dương truy sát trong nhiệm vụ lần đó.

Sau khi Hồ Diệp lấy lại tinh thần, cô mới ý thức được cánh tay trái đã bị gãy xương, chân thì trật khớp.

Hồ Diệp mở cái ba lô lấy ra hộp y tế, cô mở nắp hộp cầm lấy một cuộn băng vải.

Hồ Diệp thành thạo bó chặt cánh tay và chân bị thương của mình.

Những vết xước không thể khiến cô chết được nên Hồ Diệp không quan tâm, cô quan sát tình hình xung quanh, lúc này Hồ Diệp cũng không biết mình đang ở đâu, vị trí cô ấn định từ trước đã bị sai lệch.

Cô nhìn thấy bên cạnh có một nhánh cây khô, Hồ Diệp liền nghĩ dùng nó làm thành cây gậy, dù bị thương cô cũng phải tìm Chiêu Dương cho bằng được.

Hồ Diệp lần mò chậm rãi về phía trước, vừa đi ánh mắt sắc bén vừa nhìn chung quanh để tìm Chiêu Dương.

Không biết Hồ Diệp đã tìm bao lâu, đến khi cô cảm thấy đuối, toàn thân lúc này không còn sức lực, cô mới nhớ lại từ sáng đến giờ cô chưa ăn gì cả.

Hồ Diệp tìm một hòn đá ngồi xuống lấy ra mấy bịch bánh ăn cho đỡ đói, lúc này trong lòng cô thật sự biết ơn Ngô Đức, vì đã chuẩn bị cho cô những thứ này.

Trong lúc này đột nhiên cô nhìn thấy phía sau tảng đá lớn có một bàn tay thò ra ngoài.

Hồ Diệp nhú mày, trong lòng nghi ngờ, ánh mắt đề phòng nhìn vào tảng đá, sau khi cô xác thực đó là bàn tay của phụ nữ, Hồ Diệp mới từ từ bước tới.

Cô bước đi thận trọng, tính cảnh giác của một sát thủ không để Hồ Điệp lơ là dù chỉ là một phút.

Bước tới bên cạnh tảng đá, Hồ Điệp nhìn thấy Chiêu Dương nằm hôn mê bất tỉnh ở đó, cô vui mừng buông cây gậy trong tay ra, lao về phía của Chiêu Dương.

"Chiêu Dương!

Chiêu Dương..... Cô tỉnh lại cho tôi."

Hồ Điệp lay lay người của Chiêu Dương nói, cô muốn xóc Chiêu Dương lên nhưng lúc này vì toàn thân bị thương nên không còn sức lực.

Trong lúc Hồ Điệp còn đang lo lắng, đột nhiên cô nghe được giọng nói quen thuộc của Kim Chấn Huy vang lên từ trong máy bộ đàm.

"Điệp Điệp!

Điệp Điệp....Điệp Điệp...."

Hồ Điệp vui mừng trong lòng, chẳng lẽ cô bị thương nặng đến sinh ra ảo giác, tưởng tượng ra giọng nói của anh.

- Điệp Điệp, em nghe anh nói gì không?

Trả lời anh đi?

Lúc này Hồ Điệp mới ý thức được mình không phải nằm mơ, là anh!

Anh thật sự đã đến tìm cô.

- Chấn Huy, em đây.

Anh nghe em không?

Hồ Điệp vừa nói vừa nhìn Chiêu Dương lúc này đang nằm bất lực dưới mặt đất, gương mặt nhợt nhạt đến không còn giọt máu.

- Điệp Điệp, em đang ở đâu?

Em đừng lo anh sẽ đến tìm em ngay.

Giọng nói quan tâm của Kim Chấn Huy khiến lòng Hồ Điệp ấm áp vô cùng, đúng như người ta thường nói, khi đối mặt với sự sống và cái chết mình mới hiểu được trong lòng mình cần nhất là thứ gì.

Cô biết cô cần anh, không quan tâm đến chuyện của tương lai, cái cô muốn chính là được ở bên cạnh anh ngay bây giờ.

Hồ Điệp lập tức nâng cổ tay, nhìn vào cái đồng hồ hiện số đeo trên tay mình.

Cô đọc ra vài con số, đối với người bình thường chắc không hiểu đó là gì.

Nhưng vừa nghe Kim Chấn Huy liền hiểu, Hồ Điệp đã nói cho anh biết vị trí của cô.

Hồ Điệp đã đọc ra tọa độ của mình, chỉ trong vài phút ngắn ngủi Hồ Điệp đã nhìn thấy hình bóng gấp gáp của Kim Chấn Huy.

Anh cùng vài tên thuộc hạ, với vẻ mặt hết sức âu lo, hối hả chạy về phía cô.

Nhìn thấy cô không sao, Kim Chấn Huy mới thở phào nhẹ nhõm, anh mặc kệ sự hiện diện của bọn thuộc hạ.

Kim Chấn Huy xông tới ôm gọn thân hình mảnh mai của Hồ Diệp vào lòng, anh ôm cô thật chặt, chặt đến nỗi Hồ Diệp có thể nghe được tiếng tim đập loạn xạ của anh.

Có trời mới biết vừa rồi khi được thuộc hạ của Ngô Đức đưa đến đây, nhìn thấy sợi dây thừng bị người ta cố tình cắt đứt, Kim Chấn Huy muốn điên lên.

Vào giờ phút đó anh cứ ngỡ mình sẽ mất cô vĩnh viễn, cho đến khi anh nghe được giọng nói nhỏ nhẹ của cô qua máy bộ đàm, anh mới buông xuống chút ít lo lắng trong lòng, nhưng ngày nào chưa nhìn thấy Hồ Diệp bình an vô sự thì lúc đó trái tim của anh vẫn không yên.

Trong lúc Kim Chấn Huy còn đang hưởng thụ sự ôm ấp này, đột nhiên anh nghe Hồ Diệp kêu lên, toàn thân cô co lại.

-Ow.....

Anh lo lắng buông Hồ Diệp ra, ánh mắt đau lòng nhìn Hồ Diệp.

- Em bị thương ở đâu?

Mau nói cho anh biết!

Hồ Diệp nhìn anh, nét mặt lạnh lùng chột trở nên dịu dàng hơn.

Lúc này cô mới biết mình đã sai, vì sao cô lại dễ dàng buông tay anh như vậy?

Hồ Điệp cong môi cười ngọt ngào, cặp mắt lần đầu tiên hiện lên hơi nước trước mặt anh.

Kim Chấn Huy không cần Hồ Điệp nói ra rõ tâm tư của mình, chỉ cần nhìn vào ánh mắt cô, Kim Chấn Huy đã hiểu.

Anh hiểu, khi đưa ra quyết định chia tay, người đau lòng nhất không phải là anh mà là cô.

Người bị bỏ rơi không nhất thiết là người bị tổn thương nặng nhất, ngược lại người phải đưa ra quyết định tàn nhẫn đó mới là người bị tổn thương sâu sắc.

Hai người nhìn nhau tha thiết, đến khi Hồ Điệp nhớ đến Chiêu Dương cô mới cất giọng khẩn trương.

- Chấn Huy, em không sao.

Chỉ bị thương nhẹ trên cánh tay và chân thôi.

Hồ Điệp nói đến đây, ánh mắt lo lắng nhìn sang Chiêu Dương, đang nằm bên cạnh.

- Chấn Huy, em đã tìm được Chiêu Dương.

Anh mau cho người đưa cô ấy vào bệnh viện ngay.

Kim Chấn Huy kinh ngạc nhìn theo ánh mắt của Hồ Điệp, anh thấy Chiêu Dương trên người toàn là thương tích nằm bất lực một bên.

Kim Chấn Huy lập tức nhìn bọn thuộc hạ lớn tiếng quát.

- Mau!

Đưa người vào bệnh viện Thân Ái ngay.

Vừa dứt câu anh khom người bế Hồ Điệp lên bước về phía trước.

Mấy tên thuộc hạ cẩn thận bế Chiêu Dương bước theo sau anh, họ dừng lại tại vách núi nơi người của Kim Chấn Huy chờ sẵn.

Kim Chấn Huy cẩn thận buộc sợi dây thừng vào eo của Hồ Điệp, sau khi xác định an toàn anh giật giật sợi dây ba lần, ra hiệu cho bọn thuộc hạ ở trên kéo dây lên.

Chương 118: Ngoại Truyện Kim Chấn Huy Và Hồ Điệp 5

Tại bệnh viên Thân Ái, trong căn phòng bệnh cao cấp lúc này yên tĩnh đến đáng sợ.

Người phụ nữ nằm trên giường bệnh bắt đầu có ý thức trở lại, gương mặt thanh tú chuyển động, đôi mày hơi nhíu chặt từ từ thư giãn, cặp mắt to tròn đột nhiên mở ra.

Mùi thuốc sát trùng nồng nặc xông thẳng vào mũi Hồ Điệp, khiến cô nhíu mày trong vẻ khó chịu.

Đập vào mắt cô chính là bóng lưng của người đàn ông, trên người mặc âu phục màu đen.

Anh đứng quay lưng về phía cô, dáng người phong nhã, bờ vai vững chãi nhưng lại có phần sần muộn.

Hồ Điệp không biết lúc này Kim Chấn Huy đang nghĩ gì, anh đang phiền não vì cô hay vì điều gì khác?

Hồ Điệp nằm yên đó, cặp mắt sắc bén nhìn vào bóng lưng cao ngạo của anh.

Trong lúc này đột nhiên Kim Chấn Huy xoay người lại, mắt hai người chạm phải nhau.

Hồ Điệp ngượng ngùng dời tầm mắt của mình.

Nét mặt u sầu của Kim Chấn Huy chợt thay đổi, anh vui mừng bước nhanh về phía cô.

Kim Chấn Huy ngồi xuống ghế bên cạnh giường, bàn tay to lớn vươn tới nắm chặt tay cô.

- Điệp Điệp, em cảm giác như thế nào?

Có chỗ nào đau không?

Kim Chấn Huy nhìn cô quan tâm hỏi, Hồ Điệp nhìn anh rồi nhìn lại mình.

Cô cười khổ khi nhìn thấy tay và chân của mình bị băng lại như đòn bánh tét.

- Em không sao, anh đừng quá lo lắng.

Những vết thương ngoài da này, không thể lấy được mạng của em.

Hồ Điệp nhìn anh nói, lời nói của cô khiến Kim Chấn Huy sa sầm mặt.

Kim Chấn Huy biết đối với một sát thủ, thì không thể tránh khỏi bị trọng thương.

Nhưng anh thật đau lòng, trái tim anh cảm giác nhói đau khi nhìn thấy thân xác này của cô, chịu nhiều tổn thương.

Hồ Điệp cảm giác không khí trong phòng đột nhiên trở nên ngột ngạt một cách trầm trọng, vì nộ khí của người nào đó.

Cô liền lên tiếng nói sang chuyện khác.

- Chấn Huy, Chiêu Dương ra sao rồi?

Kim Chấn Huy nghe Hồ Điệp nói vậy, liền lắc đầu nói với giọng bất lực.

- Chiêu Dương từ trên núi rơi xuống bị trọng thương, đầu đập mạnh vào tảng đá hôn mê bất tỉnh.

Kể cả bác sĩ giỏi như Du Tấn, cũng phải bó tay bất lực.

Nghe Kim Chấn Huy nói vậy, trong lòng Hồ Điệp lo lắng vô cùng.

Đột nhiên Hồ Điệp nhúc nhích muốn xuống giường, Kim Chấn Huy hoảng hốt chặn cô lại.

- Em định làm gì?

Với thương tích đầy mình, em còn muốn đi đâu?

Kim Chấn Huy làm ngĩ, Hồ Điệp muốn trốn tránh anh.

- Chấn Huy, em muốn đến xem Chiêu Dương.

Nghe Hồ Điệp nói vậy sắc mặt của Kim Chấn Huy, mới từ xanh mét trở nên hồng hào hơn.

Kim Chấn Huy bất thành lình khom người bế Hồ Điệp lên, cô bất ngờ choàng tay qua cổ anh, tránh cho mình ngã xuống.

Kim Chấn Huy bế Hồ Điệp bước đi vững vàng ra khỏi phòng bệnh, đi đến phòng hồi sức VIP của Chiêu Dương.

Đột nhiên Kim Chấn Huy dừng bước chân của mình lại trước cửa phòng bệnh, đứng trước một bức tường kính được ngăn giữa phòng bệnh và bên ngoài.

Kim Chấn Huy và Hồ Điệp nhìn vào bên trong, lúc này Chiêu Dương đang nằm trên giường bệnh, cặp mắt sắc bén nhắm nghiền, gương mặt xanh xao không còn sức sống.

Trên người Chiêu Dương không biết bị bao nhiêu thiết bị y tế kết nối, những thiết bị y tế này dùng để duy trì mạng sống của Chiêu Dương.

Du Tấn đã nói, hiện tại khoa học còn chưa lý giải được vì sao Chiêu Dương vẫn trong tình trạng hôn mê bất tỉnh.

Tuy Chiêu Dương vẫn còn sống, não không bị trọng thương, chỉ bị máu bầm òa lên dây thần kinh, nhưng không biết vì sao Chiêu Dương vẫn chưa tỉnh lại.

Du Tấn cũng không biết lúc nào Chiêu Dương mới tỉnh lại.

Hồ Điệp và Kim Chấn Huy nhìn vào tình cảnh trước mặt, trong lòng cảm thấy nao nao.

Một người ngạo mạng như Lãnh Tuấn, chỉ nghe theo mệnh lệnh của một mình Hàn Mạc, vậy mà bây giờ lại đau lòng vì một thuộc hạ.

Hồ Điệp và Kim Chấn Huy là người ngoài cuộc, nên biết tâm tư của Lãnh Tuấn.

Long Kiệt đã ra quy định, thủ lĩnh của tổ chức Kim Long không được để bọn thuộc hạ nhìn thấy gương mặt thật của mình.

Nên khi Lãnh Tuấn đảm nhiệm chức vị thủ lĩnh, nửa gương mặt Tuấn

tú được Lãnh Tuấn dùng mặt nạ bằng sắt che lại.

Tuy Chiêu Dương không nhìn thấy dung mạo của anh, nhưng anh nhìn rất rõ gương mặt xinh đẹp của cô.

Trong lúc Chiêu Dương mất tích, Lãnh Tuấn cũng gặp tai nạn xe.

Cho đến hôm qua anh mới hồi phục lại bình thường.

Hồ Điệp nhìn Lãnh Tuấn, lúc này bàn tay ôm chặt cổ Kim Chấn Huy đột nhiên siết chặt hơn.

Gương mặt xinh đẹp nép vào lồng ngực ấm áp của anh, cất giọng khe khẽ.

- Chấn Huy, chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không?

Nhìn thấy tình cảnh của Lãnh Tuấn và Chiêu Dương, Hồ Điệp mới chợt hiểu ra.

Cô phải trân trọng và nắm thật chặt những gì mình đang có được, đừng nên buông tay rồi sau này lại cảm thấy hối tiếc.

Tòan thân Kim Chấn Huy cứng đờ, anh quay mặt nhìn Hồ Điệp.

- Được, được.....

Kim Chấn Huy vui mừng nói, trong lòng còn đang rối bời không biết Hồ Điệp còn muốn trốn tránh anh nữa không?

Bàn tay to lớn của Kim Chấn Huy ôm chặt Hồ Điệp, trong lòng vui đến khó tả, anh cúi đầu hôn lên trán cô.

- Điệp Điệp, anh yêu em.

-----The End-----